प्रस्तावना ।

सहृदयप्राज्ञप्रवर ! अद्य समुपतिष्ठते नाम स्वयकथ्यमानमपि शुद्धतमग्रंथसाहाय्याभावात्कष्टत- मायमानममु श्रीमद्राजवार्तिकं यथामति सपाद्य श्रीमतां पुरस्तात् । इदं च भगवदुमास्वामि (उमास्वाति) मुखविनिर्गतस्यार्हतसिद्धांतक्षीरार्णवमथनसमुद्भूतघृतकल्पस्य श्रीमोक्षशास्त्रस्य झटिति स्फुटतमार्थप्रति- पादिका महती टीका । न केवलं दिगंबरजैनसमाज एव मोक्षशास्त्रस्य (तत्त्वार्थसूत्रस्य) गरीयसी समाद- तिर्विश्रुतिश्च पर सहयोगिनोऽपि श्वेतपटप्रभृतयः समामनति तद्बहुलतमया निष्ठया । सूत्राणां वृद्धिह्रासपरि- मार्जनपक्षमवलंब्य संशेरते कतिपये, भगवदुक्त मूलभूतं किमिति ! तदन्यत्

तत्त्वार्थराजवार्तिकं

दिगंबरसमाजे टीकैषा विशेषतया राजवार्तिकनाम्ना विश्रूयते । ग्रंथप्रणेत्रा तु भगवदकलंकदेवेन—

प्रणम्य सर्वविज्ञानमहास्पदमुरुश्रियं ।
निर्धौतकल्मषं वीरं वक्ष्ये तत्त्वार्थवार्तिकं ॥ १ ॥

पद्येनामुना तत्त्वार्थवार्तिकाभिधया व्यश्रावि, तत्र कारणमिदं निर्णीयते श्रीमद्भट्टाकलंकविरचित- वार्तिकानां झटितिप्रतिपत्तिद्योतकैः प्रमितैश्चाक्षरैः दुष्प्रतिपाद्यतमस्य विषयस्य प्रतिपादनशैली सरलामनु- भाव्य समादाय च नामैकदेशपक्षं भक्तिस्रोतोऽतःपतिततया केनापि विदुषा भवेत्प्रदत्तं वार्तिकानां प्रभावस्फोरणाय राजवार्तिकमिति तदीयं नाम ।

मोक्षशास्त्रस्य प्रस्फुटतत्त्वार्थप्रतिपादकत्वात् तत्त्वार्थसूत्रनाम्नापि जागर्ति विश्रुतिः । तस्योपरिष्टादेव वार्तिकस्यास्य विरचितत्वात्, वार्तिकमिदं मान्यस्य विज्ञायीति प्रस्फुटप्रतिपत्तये च, देवस्तु तत्त्वार्थवार्तिकनाम्ना टीकामिमां व्याजहार । ततो प्रथनामनि मा कश्चित्संशयिष्टेत्यस्माभिस्तदीयं नाम तत्त्वार्थराजवार्तिकमिति समुद्बोधि । अस्यैव वार्तिकस्य तत्त्वार्थवार्तिकालंकारः, राजवार्तिकालंकारश्चेति द्वे नामनी अपि स्तः

तत्त्वस्वरूपस्य परमनिःश्रेयसज्ञानोपयोगित्वाच्छास्त्रेऽस्मिन् प्रामुख्येन मोक्षस्वरूपमेव भगवान् व्यरी- क्षीत् । तत्र यद्यपि केचित् सुप्रतिभाः षड्विंशतितत्त्वानि व्याजह्रुः, अन्ये च सप्ततत्त्वानि पदतत्त्वानि वा, अपरे षडधिकद्वादशतत्त्वानि, एकं तत्त्वं च परे । किन्त्वार्हतनये मूलं जीवाजीवेतितत्त्वद्वयमेवोच्यमाने, आस्रवबंधयोः संसारोत्पत्तिप्रधानहेतुत्वेन संवरनिर्जरयोश्च परमनिःश्रेयसपरमकारणत्वेन जीवाजीवास्रवबंध संवरनिर्जरामोक्षेतितत्त्वसप्तकं समुपवर्णितं, पराभिमततत्त्वानामत्रैवांतर्भावविभावनात् तथा च सूत्रितं—

जीवाजीवास्रवबंधसंवरनिर्जरामोक्षास्तत्त्वं ॥४॥

नच तत्त्वस्वरूपस्य परमनिःश्रेयसज्ञानोपयोगित्वमसिद्धं सर्वैर्मोक्षाभ्युपगन्तृभिस्तत्त्वानां साक्षात्परंपर- या वा तत्कारणत्वेनोद्दिष्टत्वात् तद्यथा—

धर्मविशेषप्रसूतद्रव्यगुणकर्मसामान्यविशेषसमवायानां पदार्थानां साधर्म्यवैधर्म्याभ्यां तत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसाधिगम इति काणादाः प्रमाणप्रमेयसंशयप्रयोजनदृष्टांतसिद्धांतावयवतर्क निर्णयवादजल्पवितंडाहेत्वाभासच्छलजातिनिग्रहस्थानानां तत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसाधिगम इति गौतमीयाः प्रकृतिपुरुषविवेको मोक्ष इति कापिलाः । 'आनंदं ब्रह्मणो रूपं तच्च मोक्षेऽभिव्यज्यते' इत्यागमप्रामाण्यात् आनंदरूपो मोक्ष इति वेदांतिनः । एवमन्येऽप्यास्तिकमन्याः तत्त्वस्वरूपस्य परमनि-

श्रेयसज्ञानानुकूलत्वमभिमन्यते । आर्हता अपि क्षायिकसम्यग्दर्शनादिस्वस्वभावाभिव्यक्तिमार्गं[१]शाभिमन्यमाना मोक्षकारणत्वेन तत्त्वस्वरूप समुल्लिखति ततश्च तत्त्वस्वरूपस्यावश्य प्रतिपाद्यत्वेन शास्त्रेऽस्मिन् तत्त्वस्वरूपोपवर्णन नापार्थक ।

आर्हतनये 'सन्मात्रं तत्त्वमिति' तत्त्वलक्षणं न्यदर्शि, सच्च उत्पादव्ययध्रौव्यात्मकं उत्पादव्ययध्रौव्ययुक्तं सदित्यनुशासनात् । नचैतल्लक्षणमव्यापि लक्ष्यमात्रे सत्त्वात् । नाप्यतिव्याप्त अलक्ष्यवृत्तित्वाभावात् नाप्यसभवि, अबाधबोधतया लक्ष्ये सत्त्वात् अत्र कश्चित्—

नन्वस्तु घटकटादीनामुत्पादविनाशशालित्व न त्वात्मनः नित्यत्वाद्विभुत्वाच्च कालादिवत्, यद्यात्मन उत्पादविनाशशालित्व स्यान्नान्यत्र कालाकाशादौ दुर्वारित स्यान्न घटादिवदात्मनोऽपि तन्नित्यत्वसंगतत्वात् कालाकाशस्य च पक्षान्तर्भावविभावनात् तथाहि—

यथा घटोत्पत्तौ प्राच्यस्य मृत्तिकाया. पर्यायरूपस्य पिंडस्य विनाश , घटपर्यायस्य च समुत्पाद: मृत्तिकाया: पर्यायद्वयेऽपि तदवस्थत्वात् ध्रुवता तथा पर्यायपर्यायिणोऽभेदात् पर्यायनाशे द्रव्यनाशस्यापि सभवात् आत्मनोऽपि पूर्वपर्यायेण विनाश उत्तरपर्यायेण प्रादुर्भाव , आत्मत्वेन ध्रुवता । एव कालाकाशादिष्वपि, पूर्वोत्तरपर्याययोर्विनाशोत्पादाभ्या—उत्पादव्ययध्रौव्यात्मकत्वस्यानिवार्यत्वात् । एव सुवर्णपर्यायेषु कटकादिषु पय:पर्यायेषु दध्यादिषु चोत्पादव्ययध्रौव्यात्मकत्व परिभावनीय । एतमेव भाव पुरस्कृत्य समुपवर्णयाचक्रिरे भगवत्समन्तभद्रस्वामिनः ।

घटमौलिसुवर्णार्थी नाशोत्पादस्थितिष्वयं ।
शोकप्रमोदमाध्यस्थ्य जनो याति सहेतुकं ॥
पयोव्रतो न दध्यत्ति न पयोत्ति दधिव्रतः ।
अगोरसव्रतं नोभे तस्मात्तत्त्वं त्रयात्मकं ॥

ततश्च द्रव्यार्थिकनयमवलम्ब्य द्रव्यस्य विनाशाभावात् पर्यायार्थिकनयमवलम्ब्य पर्यायाणां विनाशोत्पादात्कथंचिन्नित्यानित्यत्वमनुसधेयमात्मनः, कूटस्थनित्यत्वे, अर्थक्रियाया अभावात् । अर्थक्रियायाश्चाभावे तत्त्वस्यापि व्याहन्यमानत्वात् ।

विभुत्वं च परपरिकल्पितमात्मनो नो युक्तियुक्तमवतिष्ठते प्रत्यक्षादिप्रमाणबाधात् शरीरावच्छिन्नात्मन एवाहंप्रत्ययविषयत्वेन तदितरत्रात्मनोऽननुभवात् । न च यद्यन्मध्यमपरिमाणवत्तत्तत्कृतक यथा घटादीति व्याप्त्या घटादिवदात्मनोऽनित्यत्वापत्तिः ! तथाविधायां व्याप्तौ प्रमाणाभावात् घटादीनामपि सर्वथाऽनित्यत्वानभ्युपगमेनात्मवदेव कथंचिन्नित्यत्वानित्यत्वस्वीकाराद् दृष्टांतस्यानुकूलत्वात् । दूषणमिद सर्वथा नित्यत्ववादिन एवाधिक्षिपति नास्मान् । एतेन सकोचविकासशालित्वाद् आत्मनि घटादिवदनित्यत्वैकांतदूषणमचीक्लृपत् तदपि निरस्त घटेऽपि कथंचिन्नित्यत्वानित्यत्वव्यवस्थानात्निदर्शनस्यानुकूलत्वात् ।

नन्वस्त्वात्मनो मध्यमपरिमाणवत्त्व न नो क्षति. पर नित्यत्वानित्यत्वादिविरुद्धधर्माधिकरणः स इति तु न युक्तमुत्पश्यामः न हि रजन्यहनी पुस्त्वस्त्रीत्वे च युगदेकत्र समवस्थिते दृश्येते ! न एकत्र वस्तुनि नित्यत्वानित्यत्वादिधर्माणामपेक्षया विद्यमानत्वे दोषाभावात् । न वयमभ्युनुजानीमहे यदपेक्षया नित्यत्व तदपेक्षयैवानित्यत्व, किं तु द्रव्यार्थिकनयापेक्षया नित्यत्व पर्यायार्थिकनयापेक्षया चानित्यत्व । यथा एक एव पुमान् पुत्रापेक्षया पिता पित्रपेक्षया पुत्रः, भागिनेयापेक्षया मातुल , मातुलापेक्षया भागिनेय इति । नचैकत्र पुत्रत्वभागिनेयत्वादिधर्माणामुपलम्भादविरुद्धत्वमेवेति वाच्य । अपेक्षासरणिशरणत्वेनैव तत्राविरुद्धत्वप्रतिभासवत् नित्यत्वादावपि तथानभ्युपगमे नरपतिनिदेशाभावात् । एव च एकत्रैव घटे परत्वापरत्वजातिमत्त्वमपि तार्किकोपवर्णितमापनीपद्यते नान्यथा अपेक्षानभ्युपगमे तत्रापि प्रोक्तदूषणानुषंगात् । तथा

१ तिरोभाव. । २ आविर्भावः ।

एकस्मिन्नेव वृक्षेऽपेक्षामवलंब्य विरुद्धानामपि कर्तृत्वादिधर्माणां समावेशो दृश्यते तद्यथा—वृक्षस्तिष्ठतीत्यत्र वृक्षस्य पारतन्त्र्याभावात् कर्तृत्वं। वृक्षं पश्यतीत्यत्र दर्शनेनाप्तुमिष्यमाणतमत्वात्कर्मत्वं। वृक्षेण चन्द्रमसं निर्दिशयतीत्यत्र ज्ञापकस्य साधकतमत्वाद् वृक्षस्य करणत्वं। वृक्षायोदकमासिंचतीत्यासिच्यमानेनोदकेन वृक्षमभिप्रैतीति संप्रदानं। वृक्षात्पर्णं पततीति ध्रुवमपायेऽपादानमित्यपादानं। वृक्षे वयांसीत्याधारोऽधिकरणमिति। एवमात्मन्यपि, यदोपलब्धिक्रियस्तदात्मा प्रमेयः यदा चोपलब्धिसाधनं तदा प्रमाणमिति प्रमेयत्वप्रमाणत्वादिविरुद्धधर्मसमावेशो नापेक्षामनादाय निरूप्यते। एवं चापेक्षाश्रयणे। प्रमेयता च तुलाप्रामाण्यवदिति, आक्षपादिकं शास्त्रमपि सगच्छेत नान्यथा ततश्च वस्तुनो याथात्म्यपरिपालनाय नियतमपेक्षा समादेया—

यच्च निदर्शनं दर्शितं रजन्यहनी स्त्रीत्वपुंस्त्वे इति तदपि न नो विरुद्धं रजन्यह्नोरप्येकस्यैवाधिकरणस्य सत्त्वात् नैर्मल्यसहितसौरप्रकाशाविलक्षणसंयोगो वासरः। तदभावश्च रजनी तयोश्चैक एवाधारः। स्त्रीत्वपुंस्त्वे अप्येकाधिकरणे निसृष्टपुंस्त्वपर्यायस्यात्मन एवाशुभोदयाभूतस्य स्त्रीत्वपर्यायेण परिणतत्वात्।

तथा चाभ्युपगम्यमानायामपेक्षायां—

स्यान्नित्य आत्मा १ स्यादनित्यः २ स्यान्नित्यश्चानित्यश्च ३ स्यादवक्तव्यः ४ स्यादस्ति चावक्तव्यः ५ स्यान्नास्ति चावक्तव्यः ६ स्यादस्ति च नास्ति चावक्तव्यश्चेति, नित्यत्वानित्यत्वधर्ममवलम्ब्य सप्तभंग्यपि समवतिष्ठते एवमस्तित्वनास्तित्वादिषु प्रत्येकमेव सप्तभंगी योजनीया ततश्च सिद्ध्यतीदं, कथंचिन्नित्योऽनित्यश्चात्मा।

अत्राह ननु प्रतिपादितेयं सप्तभंगी न युक्तियुक्ता संशयादीनामधिकरणत्वेनाप्रामाण्यात् तद्यथा—

आत्मा केन स्वरूपेण नित्यः केन चानित्यः ? इति संशयः १। यत्रानित्यत्वं तत्र नित्यत्वस्य विरोधो यत्र चानित्यत्वं तत्र नित्यत्वस्य विरोध इति विरोधः २ तथा नित्यत्वस्याधिकरणं द्रव्यमनित्यत्वस्य चाधारः पर्याया इति वैयधिकरण्यं। तथैकान्तेन नित्यात्मकत्वेऽनित्यत्वाभावः, अनित्यात्मकत्वे च नित्यत्वाभाव इत्युभयदोषः। तथा येन स्वभावेनात्मनो नित्यत्वं तेनैवानित्यत्वप्रसंगः येन चानित्यत्वं तेन नित्यत्वमपीति संकरप्रसंगः ६ तथा येन स्वभावेनानित्यत्वं तेन नित्यत्वमपि प्राप्नोति येन च नित्यत्वं तेनानित्यत्वमपीति व्यतिकरः ७ तथा येन रूपेण कथंचिन्नित्यत्वं तेन कथंचिदनित्यत्वमपि येन च कथंचिदनित्यत्वं तेन कथंचिन्नित्यत्वमपीत्येनवस्था ८ इति न, अनवबोधात्— तथाहि—

संशयो हि—एकवस्तुविशेष्यकविरुद्धनानाधर्मप्रकारकं ज्ञानं स च सामान्यप्रत्यक्षाद्विशेषाप्रत्यक्षाद्विशेषस्मृतेश्च जायते यथा स्थाणुर्वा पुरुषो वेत्यत्रोर्द्ध्वतामात्रं सामान्यप्रत्यक्षं। विशेषाप्रत्यक्षं च स्थाणुगतानां वक्रकोटरपतत्रिनीडादीनां, शिरःपाण्यादीनां च पुरुषाधिकरणानां। उभयगतानां च वक्रकोटरशिरःपाण्यादीनां स्मरणमिति तत्र संशयः। न ह्यनेकान्तवादे संशयावकाशः स्वरूपपररूपादीनां नित्यत्वानित्यत्वादिधर्माणां प्रत्यर्थमुपलम्भाद्विशेषोपलब्धेरप्रतिहतत्वात्। नाप्यनेकान्तवादे विरोधगतिः विरोधस्यानुपलम्भसाध्यत्वात्। न हि यदा स्वरूपेण वस्तुनि नित्यत्वमुपलभ्यते तदैव पररूपेण तदनित्यत्वानुपलम्भः। एकस्मिन्नेव काले स्वरूपादिभिः सत्त्वस्येव पररूपादिभिरसत्त्वस्यापि विद्यमानत्वात्। किंच वध्यघातक—सहानवस्थान-प्रतिबन्ध्यप्रतिबन्धकरूपेण त्रिविधो विरोधः तत्र नाद्यः स चैकत्रैकदा विद्यमानयोः संयोगे सति भवति यथा मयूरोरगयोः, अनलसलिलयोश्च। नचैकत्रैकदा नित्यत्वानित्यत्वादीनां समभ्युपगम्यते सता प्रतिवादिना। अभ्युपगम्यमानायां त्वेकत्र वृत्तौ नित्यत्वानित्यत्वादीनां तुल्यबलत्वान्न तत्र विरोधावकाशः। नापि द्वितीयः एकत्र मातुलिंगे श्यामतापीतते इव एकाधिकरणे कालभेदेन वर्त्तमानानां तदभ्युपगमात्। न चैकत्र नित्यत्वानित्यत्वे कालभेदेन वर्तेते नियमेन युगपदेवाभ्युपगमात्। नापि तृतीयः—यथा शीतांशुमण्युपस्थितौ दाहाभावाद्दाहप्रतिबन्धको मणिर्नैवमस्तित्वसत्त्वे नास्तित्वाभावान्नास्तित्वप्रतिबन्धको भवितुमर्हतीति स्तिव ततो

१ स्वभिन्नाधिकरणवृत्तित्व। २ सर्वेषां युगपत्प्राप्ति. संकरः। ३ परस्परविषयगमन व्यतिकरः।
४ अप्रमाणिकपदार्थपरंपरापरिकल्पना विश्रान्त्यभाव.।

श्रेयसज्ञानानुकूलत्वमभिमन्यते । आर्हता अपि क्षायिकसम्यग्दर्शनादिस्वस्वभावाभिव्यक्तिमोक्षमार्गमभिमन्यमाना मोक्षकारणत्वेन तत्त्वस्वरूप समुल्लिखति ततश्च तत्त्वस्वरूपस्यावश्य प्रतिपाद्यत्वेन शास्त्रेऽस्मिन् तत्त्वस्वरूपोपवर्णन नानार्थक ।

आर्हतनये ' सन्मात्रं तत्त्वमिति ' तत्त्वलक्षण न्यदर्शि, सच्च उत्पादव्ययध्रौव्यात्मकं उत्पादव्ययध्रौव्ययुक्तं सदित्यनुशासनात् । नचैतल्लक्षणमव्याप्ति लक्ष्यमात्रे सत्त्वात् । नाप्यतिव्याप्त अलक्ष्यवृत्तित्वाभावात् नाप्यसभवि, अबाधबोधतया लक्ष्ये सत्त्वात् अत्र कश्चित्—

नन्वस्तु घटकटादीनामुत्पादविनाशशालित्व न त्वात्मन: नित्यत्वाद्विभुत्वाच्च कालादिवत्, यद्यात्मन उत्पादविनाशशालित्व स्यात्तन्यत्र कालाकाशादौ दृढवारित स्यात्त घटादिवदात्मनोऽपि तत्त्रितयसंगतत्वात् कालाकाशस्य च पक्षांतर्भावविभावनात् तथाहि—

यथा घटोत्पत्तौ प्राच्यस्य मृत्तिकाया: पर्यायरूपस्य पिंडस्य विनाश , घटपर्यायस्य च समुत्पाद: मृत्तिकाया: पर्यायद्वयेऽपि तदवस्थत्वात् ध्रुवता तथा पर्यायपर्यायिणोऽभेदात् पर्यायनाशे द्रव्यनाशस्यापि सभवात् आत्मनोऽपि पूर्वपर्यायेण विनाश उत्तरपर्यायेण प्रादुर्भाव , आत्मत्वेन ध्रुवता । एव कालाकाशादिष्वपि, पूर्वोत्तरपर्याययोर्विनाशोत्पादाभ्यां—उत्पादव्ययध्रौव्यात्मकत्वस्यानिवार्यत्वात् । एव सुवर्णपर्यायेषु कटकादिषु पय:पर्यायेषु दध्यादिषु चोत्पादव्ययध्रौव्यात्मकत्व परिभावनीय । एनमेव भाव पुरस्कृत्य समुपवर्णयांचक्रिरे भगवत्समतभद्रस्वामिन: ।

घटमौलिसुवर्णार्थी नाशोत्पादस्थितिष्वय ।
शोकप्रमोदमाध्यस्थ्य जनो याति सहेतुक ॥
पयोव्रतो न दध्यत्ति न पयोत्ति दधिव्रतं. ।
अगोरसव्रतं नोभे तस्मात्तत्त्व त्रयात्मक ॥

ततश्च द्रव्यार्थिकनयमवलम्ब्य द्रव्यस्य विनाशाभावात् पर्यायार्थिकनयमवलम्ब्य पर्यायाणां विनाशोत्पादात्कथचिन्नित्यानित्यत्वमनुसंधेयमात्मन', कूटस्थनित्यत्वे, अर्थक्रियाया अभावात् । अर्थक्रियायाश्चाभावे तत्त्वस्यापि व्याहन्यमानत्वात् ।

विभुत्वं च परपरिकल्पितमात्मनो नो युक्तियुक्तमवतिष्ठते प्रत्यक्षादिप्रमाणबाधात् शरीरावच्छिन्नात्मन एवाहम्प्रत्ययविषयत्वेन तदितरत्रात्मनोऽननुभवात् । न च यद्यन्मध्यमपरिमाणवत्तत्तत्कृतक यथा घटादीति व्याप्त्या घटादिवदात्मनोऽनित्यत्वापत्ति. ! तथाविधायां व्याप्तौ प्रमाणाभावात् घटादीनामपि सर्वथाऽनित्यत्वानभ्युपगमेनात्मवदेव कथचिन्नित्यत्वानित्यत्वस्वीकाराद् दृष्टातस्यानुकूलत्वात् । दूषणमिद सर्वथा नित्यत्ववादिन एवाधिक्षिपति नास्मान् । एतेन सकोचविकाशशालित्वाद आत्मनि वस्त्रादिवदनित्यत्वैकांतदूषणमचीक्लृपत् तदपि निरस्त वस्त्रेऽपि कथचिन्नित्यत्वानित्यत्वव्यवस्थानाभिदर्शनस्यानुकूलत्वात् ।

नन्वस्त्वात्मनो मध्यमपरिमाणवत्त्व न नो क्षति पर नित्यत्वानित्यत्वादिविरुद्धधर्माधिकरण: स इति तु न युक्तमुत्पश्याम. न हि रजन्यहनी पुरुषस्त्रीत्वे च युगदेकत्र समवस्थिते दृश्येते । न एकत्र वस्तुनि नित्यत्वानित्यत्वादिधर्माणामपेक्षया विद्यमानत्वे दोषाभावात् । न वयमप्यनुमानीमहे यदपेक्षया नित्यत्व तदपेक्षयैवानित्यत्व, किं तु द्रव्यार्थिकनयापेक्षया नित्यत्व पर्यायार्थिकनयापेक्षया चानित्यत्व । यथा एक एव पुमान् पुत्रापेक्षया पिता पित्रपेक्षया पुत्र', भागिनेयापेक्षया मातुल , मातुलापेक्षया भागिनेय इति । नचैकत्र पुत्रत्वभागिनेयत्वादिधर्माणामुपलम्भादविरुद्धत्वमेवेति वाच्य । अपेक्षासरणिशरणत्वेनैव तत्राविरुद्धत्वप्रतिभासवन्नित्यत्वादावपि तथानभ्युपगमे नरपतिनिदेशाभावात् । एव च एकत्रैव घटे परत्वापरत्वजातिमरणमपि तार्किकोपकल्पितमपनीयते नान्यथा अपेक्षानभ्युपगमे तत्रापि प्रोक्तदूषणानुषगात् । तथा

---

१ तिरोभाव । २ आविर्भाव. ।

एकस्मिन्नेव वृक्षेऽपेक्षामवलम्ब्य विरुद्धानामपि कर्तृत्वादिधर्माणां समावेशो दृश्यते तद्यथा—वृक्षस्तिष्ठतीत्यत्र वृक्षस्य पारतन्त्र्याभावात् कर्तृत्वं। वृक्षं पश्यतीत्यत्र दर्शनेनाप्तुमिष्यमाणतमत्वात्कर्मत्वं। वृक्षेण चन्द्रमसं निर्दिशतीत्यत्र ज्ञापकस्य साधकतमत्वाद् वृक्षस्य करणत्वं। वृक्षायोदकमासिञ्चतीत्यासिच्यमानेनोदकेन वृक्षमभिप्रैतीति सम्प्रदानं। वृक्षात्पर्णं पततीति ध्रुवमपायेऽपादानमित्यपादानं। वृक्षे वयांसीत्याधारोऽधिकरणमिति। एवमात्मन्यपि, यदोपलब्धिक्रियविषयस्तदात्मा प्रमेयं यदा चोपलब्धिसाधनं तदा प्रमाणमिति प्रमेयत्वप्रमाणत्वेतिविरुद्धधर्मसमावेशो नापेक्षामादाय विरुध्यते। एवं चापेक्षाश्रयणे। प्रमेयता च तुलाप्रामाण्यवदिति, आक्षिपदिक शास्त्रमपि सङ्गच्छेत नान्यथा ततश्च वस्तुनो याथात्म्यपरिपालनाय नियतमपेक्षा समादेया—

यच्च निदर्शनं दर्शितं रजन्यहनी स्त्रीत्वपुंस्त्वे इति तदपि न नो विरुद्धं रजन्यह्नोरप्येकस्यैवाधिकरणस्य सत्त्वात् मेर्वङ्गत्वहितसौरप्रकाशावच्छिन्नसंयोगो वासरः। तदभावश्च रजनी तयोश्चैक एवाधारः। स्त्रीत्वपुंस्त्वेऽप्येकाधिकरणं विसृष्टपुंस्त्वपर्यायस्यात्मन एवाशुभोदयान्मृतस्य स्त्रीत्वपर्यायेण परिणतत्वात्।

तथा चाभ्युपगम्यमानायामपेक्षायां—

स्यान्नित्य आत्मा १ स्यादनित्यः २ स्यान्नित्यश्चानित्यश्च ३ स्यादवक्तव्यः ४ स्यादस्ति चावक्तव्यः ५ स्यान्नास्ति चावक्तव्यः ६ स्यादस्ति च नास्ति चावक्तव्यश्चेति, नित्यत्वानित्यत्वधर्ममवलम्ब्य सप्तभङ्ग्यपि समवतिष्ठते एवमस्तित्वनास्तित्वादिषु प्रत्येकस्यैव सप्तभङ्गी योजनीया ततश्च सिद्ध्यतीदं, कथंचिन्नित्योविभुश्चात्मा।

अत्राह ननु प्रतिपादितेयं सप्तभंगी न युक्तियुक्ता संशयादीनामधिकरणत्वेनाप्रामाण्यात् तथा—

आत्मा केन स्वरूपेण नित्यः केन चानित्यः? इति संशयः १। यत्रानित्यत्वं तत्र नित्यत्वस्य विरोधो यत्र चानित्यत्वं तत्र नित्यत्वस्य विरोध इति विरोधः २ तथा नित्यत्वस्याधिकरणं द्रव्यमनित्यत्वस्य चाधारः पर्याया इति वैयधिकरण्यं[1]। तथैकान्तेन नित्यात्मकत्वेऽनित्यत्वाभावः, अनित्यात्मकत्वे च नित्यत्वाभाव इत्युभयदोषः। तथा येन स्वभावेनात्मनो नित्यत्वं तेनैवानित्यत्वप्रसङ्गः येन चानित्यत्वं तेन नित्यत्वमपीति संकरप्रसंगः[2] ६ तथा येन स्वभावेनानित्यत्वं तेन नित्यत्वमपि प्राप्नोति येन च नित्यत्वं तेनानित्यत्वमपीति व्यतिकरः[3] ७ तथा येन रूपेण कथंचिन्नित्यत्वं तेन कथंचिदनित्यत्वमपि येन च कथंचिदनित्यत्वं तेन कथंचिन्नित्यत्वमपीत्यनवस्था[4] ८ इति न, अनवबोधात्— तथाहि—

संशयो हि—एकवस्तुविशेष्यकविरुद्धनानाधर्मप्रकारकं ज्ञानं स च सामान्यप्रत्यक्षाद्विशेषाप्रत्यक्षाद्विशेषस्मृतेश्च जायते यथा स्थाणुर्वा पुरुषो वेत्यत्रोर्ध्वतामात्रं सामान्यप्रत्यक्षं। विशेषाप्रत्यक्षं च स्थाणुगतानां वक्रकोटरपतत्रिनीडादीनां, शिरःपाण्यादीनां च पुरुषाधिकरणानां। उभयगतानां च वक्रकोटरशिरःपाण्यादीनां स्मरणमिति तत्र संशयः। न ह्यनेकान्तवादे संशयावकाशः स्वरूपपररूपादीनां नित्यत्वानित्यत्वादिधर्माणां प्रत्यर्थमुपलम्भाद्विशेषोपलब्धेरप्रतिहतत्वात्। नाप्यनेकान्तवादे विरोधगतिः विरोधस्यानुपलम्भसाध्यत्वात्। न हि यदा स्वरूपेण वस्तुनि नित्यत्वमुपलभ्यते तदैव पररूपेण तदनित्यत्वानुपलम्भः। एकस्मिन्नेव काले स्वरूपादिभिः सत्त्वस्येव पररूपादिभिरसत्त्वस्यापि विद्यमानत्वात्। किंच वध्यघातक—सहानवस्थानप्रतिबध्यप्रतिबन्धकरूपेण त्रिविधो विरोधः तत्र नाद्यः स चैकत्रैकदा विद्यमानयोः संयोगे सति भवति यथा मयूरोरगयोः, अनलसलिलयोश्च। न चैकत्रैकदा नित्यत्वानित्यत्वादीनां समभ्युपगम्यते सत्ता प्रतिवादिना। अभ्युपगम्यमानायां चैकत्र द्वयोः नित्यत्वानित्यत्वादीनां तुल्यबलत्वान्न तत्र विरोधावकाशः। नापि द्वितीयः एकत्र मातुलिङ्गे श्यामतापीतते इव एकाधिकरणे कालभेदेन वर्तमानानां तदभ्युपगमात्। न चैकत्र नित्यत्वानित्यत्वे कालभेदेन वर्तेते विपक्षया युगपदेवाभ्युपगमात्। नापि तृतीयः—यथा शीतांशुमण्युपस्थितौ दाहाभावाद्दाहप्रतिबन्धको मणिर्नैवमस्तित्वसत्त्वे नास्तित्वाभावान्नास्ति त्वप्रतिबन्धको भवितुमर्हत्यस्तित्वं ततो

१ विभिन्नाधिकरणवृत्तित्वं। २ सर्वेषां युगपत्प्राप्तिः सङ्करः। ३ परस्परविषयगमनं व्यतिकरः।
४ अप्रमाणिकपदार्थपरम्परापरिकल्पनाविश्रान्त्यभावः।

नात्र कृतमस्यापि निरोधस्यावकाश. । नापि वैयाधिकरण्य अबाधबोधे नित्यत्वानित्यत्वयोरेकाधिकरणतया प्रतीयमानत्वात् । नाप्युभयदोषः भेदाभेदयोरन्योन्यनिरपेक्षयोरार्हतमतेऽनभ्युपगमात् । नापि संकरव्यतिकरौ मेचकरत्नादिवत् वस्तुनि नित्यत्वानित्यत्वयोः प्रतीयमानत्वात । नाप्यनवस्था अनंतधर्मात्मकस्य वस्तुनः स्वयं प्रमाणप्रतिपन्नत्वेनाभ्युपगमेनाप्रामाणिकपदार्थपरपरापरिकल्पनाविरहात् । ततश्चार्हतं जीवतत्त्व निरवद्यमभ्युपगतव्यं । तच्च जीवतत्त्व-आ अध्यायचतुष्टयादवगंतव्यं । तदनंतरं पंचमेऽध्यायेऽजीवतत्त्वनिरूपणतच्च धर्माधर्माकाशपुद्गलकालभेदात्पंचविधं तत्र मत्स्यानां सलिलवत् नेत्रांधानां यष्टिवद्वा जीवपुद्गलानां गमनसहकारी धर्मः । पांथाना छायावत् जीवपुद्गलानां स्थितिसहायकोऽधर्मः । सर्वद्रव्याणामवकाशदानसहकारि गगनं । रूपरसादिधर्मवान् पुद्गलः । सर्वद्रव्याणा वर्तनादिहेतुः कालः इति. तत उत्तर षष्ठसप्तमाध्याययोरास्रवस्वरूपनिरूपण येन परिणामेन कर्मास्रवति स आस्रवः" सोऽपि द्रव्यास्रवभावास्रवभेदेन द्विविधः । अष्टमाध्याये बंधस्वरूपप्रतिपादनं सच "कर्मात्मनोरन्योन्यप्रदेशसंश्लेषात्मकः" सोपि प्रकृत्यादिभेदेन चतुर्विधः । नवमेऽधिकारे संवरनिर्जरयोर्वर्णनं तत्र—आस्रवनिरोधः संवरः एकदेशकर्मसंक्षयलक्षणा निर्जरा । दशमे मोक्षस्वरूपाख्यानं सच कृत्स्नकर्मविप्रमोक्षात्मक इति कृतेय दिग्दर्शीराजवार्तिकेसमुपवर्णितविषयाणा । सर्वेषामनवद्यस्वरूपं तु तत्त्वानां ग्रन्थस्य पौर्वापर्यसमालोचनत एव विभोत्स्यते लब्धवर्णपाठकपरिकरः ततः समाशास्महे न मोघीभविष्यति कृतेयं नम्रशिरसा समभ्यर्थना विदुषां पुरस्ताद्विलोकयितुं पौर्वापर्यादमेतस्यानवद्यग्रंथस्य ।

ग्रंथसारस्यैतस्य सपांदनसमये समभुनजमहं शुद्धग्रथसाहाय्याभावात् गरीयांसं तापं । अत्र ग्रंथाभावात् मुद्रणयंत्रालयपुस्तिकाऽपि (प्रेसकापी) सिद्धांतपाठशालामोरेनाध्यापकपदविभूषितैः एतत्संपादकपदालंकृतैश्च सुहृद्वरैः सिद्धांतशास्त्रिभिः श्रीमक्खनलालमहोदयैः प्रेषिता तत्रापि प्रतिमूर्तिद्वयमासीद्राजवार्तिकस्य तच्च कथंचिच्छुद्धं ततश्च जातमत्र बहुत्र परिस्खलनं । परतु महता कष्टेन पुस्तकांतरेभ्यः प्रकाशितमवसाने शुद्ध्यशुद्धिपत्रं ततस्तदवलोक्य भवेयुः पठनपाठनप्रवणा विद्वांस इति विनतशिरोभ्यर्थन ।

केवलया मुद्रणयत्रालयपुस्तिकया यदा दुःशशाकाहं संपादयितुं वार्तिकमदस्तदा कृतायां प्रार्थनायां प्रेषिता प्रतिमूर्तिरेका बिजयनगर (बिजनौर) वास्तव्यैर्विद्वद्वरश्रीवद्रीप्रसादजीमहोदयैः तत्साहाय्याद्बहुस्थलेषु संपादनसाहाय्यमभूत् ततोऽस्म्यहमनुग्रहामत्र प्रोक्तमहानुभावाना ।

मोरेनासिद्धांतविद्यालयस्थछात्रैः प्रियभ्रातृपंडितपन्नालालसोनिमहोदयैः राजवार्तिकपठनसमये परिश्रम्य संकलय्य बहूनि स्खलितानि प्रेषितान्यस्मत्पार्श्वे ततो मन्यामहे वयं परमसौहार्दं तेषां ।

श्रीयुतजैनहितैषिसंपादयितृभिः पं. श्रीनाथूरामप्रेमिभिः स्वकीये जैनहितैषिपत्रे प्रकाशितं श्रीमद्भट्टाकलंकजीवनचरितमत्र केषुचित्स्थलेषु समवलम्ब्य विलिखितं ततोऽस्म्यहमुपकार्यैतेषां ।

विदुषामनुचरः—

श्रीगजाधरलाल जैनः

परिचितिः

श्रीमद्भट्टाकलंकस्य ।

सुभावितमेतत्प्रत्यक्षतया यः किल युनक्ति नामात्मनीनजीवनस्य निरर्थकमपि तात्कालिकं कतममंशं *यदा परार्थे, लभते सोऽपि नियतममानसन्मानामत्रतां भुवि निरवच्छिन्न, तदा यो जन्मत एव—आपात*रमणीयमपि किंपाकफलकल्प वैषयिकसुखमुपेक्षमाणः, अनभिदधानश्च जननीरमणीप्रभृतितः समभ्यर्णतमस्यापि विग्रहस्य विलेपनादिसत्करण निदीनजनपरिकरानिरवग्रहोपग्रहमनाः, स कियान् समादरणीयः स्यादिति समभिधान—अपारपारावारीणावसानीनभूरुहराजिकुसुमसौरभव्यावर्णनमिव दुर्घट

सुचतुरचेतोनिकर! अद्य समुद्युजामहे नाम तथाविधमहात्मनीनमेव किमपि चाक्षुषप्रत्यक्षागोचरत्वेऽपि श्रुत्यैव तत्साक्षाद्दर्शनमिव परमतोपकर समुल्लेखयितु । समुल्लेखयिष्यमाणोयं महात्मा न केवल पीयूषायमाणात्मवाणीपरिकरैणैव समयुगीनाञ्जनान् तुतोष पर गायनयत्रचूडिकास्विव स्वानघवचनानि तालपत्रादिषु संक्रम्य आ अवसर्पिणीकाले भववर्तिनः प्राणिनः समाह्लादयांचकारेति परमतोपस्थान ।

यद्यपि समजनिषत नैके सूरयो दिगंबरजैनसमाजे तथापि तर्कादिविविधविषयासाधारणवैदुष्यपरिपूर्ण प्रतिभत्वात्स्वामिसमंतभद्रस्वामिनोऽनन्यसाधारणा प्रख्यातिर्जगति विराजते । संतुष्टुवुश्च गुणगरिमाणमिम प्रभुमेनेके सूरयो भिन्नभिन्नागमप्रणेतारः । तद्यथा—

नमः समंतभद्राय महते कविवेधसे यद्वचोवज्रपातेन निर्भिन्नाः कुमताद्रयः ।
कवीनां गमकानां च वादिनां वाग्मिनामपि यशः सामतभद्रीय मूर्ध्नि चूडामणीयते ॥

अमोघवर्षगुरुः, महापुराणकर्ता भगवज्जिनसेनाचार्यः

सरस्वतीस्वैरविहारभूमयः समंतभद्रप्रमुखा मुनीश्वराः ।
जयंति वाग्वज्रनिपातपाटितप्रतीपराद्धांतमहीध्रकोटयः ॥

महाकविश्रीवादीभसिंहः

लक्ष्मीभृत्परम निरुक्तिनिरतं निर्वाणसौख्यप्रदं कुज्ञानातपवारणाय विधृतं छत्रं यथा भासुरं ।
सज्ज्ञानैर्नयुक्तिमौक्तिकरसैः संशोभमान पर वदे तद्गतकालदोषममलं सामतभद्रं मतं ॥

श्रीवसुनंदिसैद्धांतिकचक्रवर्ती

समतभद्रादिकवींद्रभास्वतां स्फुरति यत्रामलसूक्तिरश्मयः ।
मजंति खद्योतवदेव हास्यतां न तत्र किं ज्ञानलवोद्धता जनाः ॥

श्रीशुभचंद्राचार्यः

गुणान्विता निर्मलवृत्तमौक्तिका नरोत्तमैः कंठविभूषणीकृताः ।
न हारयष्टिः परमेव दुर्लभाः समतभद्रादिभवा च भारती ॥

महाकविश्रीवीरनंदी

परंतु श्रीसमतभद्रभगवतोऽनंतर विधातुः किलैतेद्ग्रंथरत्नस्य श्रीमद्भट्टाकलकस्यैव समवर्तिष्ट भुवि गरीयसी विश्रुतिः । प्रस्मर्यते च सर्वतः प्राक् तस्यैव देवस्य नाम । न केवलं कृतिरेव तदीया तन्महत्त्वजननी समजनि किंतु स्वसामयिकाविद्वत्सु तस्य भवलदिग्विजयित्वात् तादात्विकार्हतधर्मतातिस्तज्जीवनान्महती प्रभाववती सती व्यद्योतिष्ट । तदा—आर्हतपथानुवर्तिषु नूतनजीवनसमारंभः प्रादुरभूत । तस्यैवाय जीवनप्रभावो यत्—माणिक्यनंदि-प्रभाचंद—विद्यानंद—वादिसिंह—कुमारसेनप्रभृतयोऽनेके सूरयः कर्णाटकदेशे समुदपादिषत । विररक्षुश्च सुगतादिप्रखरपरवादिभ्यः पावन जैनधर्म । भट्टाकलंकदेवस्य ग्रंथनिर्माणवैदुष्यतोऽपि वाग्मित्वे वक्तृत्वे वादित्वे च प्रबला प्रख्यातिरजायत । तदीया वक्तृत्वशक्तिः सभामोहनशक्तिश्च तदानीमुपर्मीयतेस्म । महाकविश्रीवादिराजप्रशंसायां—

सदसि यदकलङ्क कीर्तने धर्मकीर्ति-
वचसि सुरपुरोधा न्यायवादेऽक्षपाद ।
इति समयगुरूणामेकत सङ्गतानां
प्रतिनिधिरिव देवो राजते वादिराज ॥

अमुना पद्येन श्रीवादिराजदेवेन समुपमितो वादिराज कवि । विद्वत्सु विश्रुत योऽयं देव —भट्टाकलङ्काभिधयाऽस्यशोभीत् । तदात्वे भट्ट इत्युपाधिरेवासीत् । कवीत्युपाधिरपि तममूभूषत् । कवीत्युपाधिस्तदा महनीय समादरणीयश्चोपाधिरासीत्—तदेतत् प्राप्तौ प्रसिद्धोत्तमलेखकानामेव भाग्य जागर्तिस्म । लघुसमन्तभद्रविद्यानन्दाभ्यां च महामाय सकलतार्किकचूडामणिविशेषणेनास्मारि । अकलङ्कचन्द्रोऽपि तन्नामासीत् ।

केचिद्वदन्ति भट्टाकलङ्क -जिनदासाभिधजैनब्राह्मणस्य जिनमतीब्राह्मण्या समुत्पन्न पुत्र आसीत् । केचिच्च पद्मावत्या लब्धजन्मा पुरुषोत्तममन्त्रिण पुत्र आसीदिति ब्रुवते । परन्तु कथाप्रसारकै देवस्य मातापितृनामानि कल्पनागोचरीभूतानि विधीयन्ते । तस्य राजपुत्रत्वात् । स्वविरचितेऽस्मिन् राजवार्तिकग्रन्थे प्रथमाध्यायस्य ।

जीयाच्चिरमकलङ्कब्रह्मा लघुहव्वनृपतिवरतनय ।
अनवरतनिखिलविद्वज्जननुतविद्य प्रशस्तजनहृद्य ॥१॥

अनेनामुना पद्येन देव, स्वयमात्मान लघुहव्वनृपतिजन्मान समभ्यधत्त । नैहलसंशयस्यापि कस्यचिदवकाश ।

देवस्य जन्मभूमि कासीदित्यनिर्णीतविषय एव सर्वथा । आराधनाकथाकोषकर्त्रा जन्मभूमिस्तदीया मान्यखेटनगरो न्यदर्शि । पर न तद्युक्तियुक्त मान्यखेटनगरीयनरपतीना शृङ्खलाबद्धनामावल्यां कचिदपि लघुहव्वनृपतेरनुल्लेखात् । सभाव्यमेत मान्यखेट परतो भवेत्कश्चिन्माण्डलिकराजा लघुहव्व । देव खलु समागमैकदा नरपतिसाहसतुङ्गस्य (शुभतुङ्गस्य वा) राजधान्या मान्यखेट, इति समुपलभ्यते समुल्लेख । अनुमानमिद तमेव समुल्लेख समाश्रित्य आराधनाकथाकोषकृता भवेत् प्रदर्शित मान्यखेट इति जन्मस्थान देवस्य । कथाकोषकार राजपुत्रमपीम नो व्यज्ञासीत् तत सभवोय मन्त्रिपुत्रमेव देव विज्ञाय तदीय मान्यखेट इति जन्मस्थान तेन विलिखित भवेत् । राजावलीकथे ग्रन्थे देवस्य जन्मस्थान काञ्ची (काञ्जीवर) अयाबोधि । भवेत्तदेव समञ्जसमिति सभावना ।

'राजावलीकथे' इति नामधेय कन्नडभाषायां कश्चिद्ग्रन्थ । ग्रन्थेऽस्मिन्नैतिह्यासिककथानामेव समुल्लेख । ख्रीष्टैकोनविंशतितम (१९) शताब्दस्य प्रारम्भे व्यरचि चाय ग्रन्थो देवचन्द्रकविना कस्य चिन्मैसूरराजवंशीय देवीरम्भनामकरमण्यर्थे । एनमेव ग्रन्थ समवलम्ब्य राइसमहोदयेन—अकलङ्कदेव सुधापुरे देशीयगणस्याचार्यपदे सप्रतितस्थौ । सुधापुरस्थान च उत्तरकनाराया विद्यते—अद्यत्वेऽपि तत्र सोद इति सज्ञया विश्रुतो नगर एष प्राचीन सुधापुरमिति, स्वरचिते इन्स्क्रिपशन्स एट श्रवणबेलगोलाभिधे पुस्तके व्यलेखि । तेनैव राइसमहोदयेन विलसनमहोदयविरचित—मेकेंजीकलेक्शनपुस्तकीयप्रस्तावनां समाधार्येदमपि व्यदीपि—पोनतगनगरस्य बौद्धमहाविद्यालये देव शिक्षामादत्तवान् स्थानमिद च टिवट्टूरनिकटस्थ श्रूयते ।

यानि यान्याख्यानान्युपलभ्यन्ते देवविषयाणि तैरिदमेव निस्तार्यते भट्टाकलङ्कदेव जन्मत एव ब्रह्मचर्यं समाराधितवान् । प्राप्तविद्यश्च दिगम्बराचार्योपाधिना चक्रमे । विद्याप्राप्तिकाल च स गरीयसो यातना बुभोज । कस्मिंश्चिद्बौद्धमहाविद्यालये ताथागतागमम यगाष्ट । समभूच्च नन्दिसघाचार्य । उपरिष्टाद्देवचन्द्रेण देशी

१ Vide IDs No 39 Nagat taluy by Mr Rice
२ डा भाण्डारकरस्य १८८३–८४ तमप्रत्व हस्तलिखितग्रन्थसूचीषु १२२ तम पृष्ठे कवशब्दस्य परिभाषा दर्शनीया । न्यायकुमुदचन्द्रोदयप्रणेता भट्टप्रभाचन्द्रोऽपि कस्यचिदपि काव्यग्रन्थस्याप्रणेतापि कवीत्युपाधिना विभूषित आसीत् ।
३ महारक्षोऽपि कश्चिदकलङ्कनाम्ना भुव समुपलब्धवान् विश्रुति ।

घगणाचार्यत्वेन समभिदधे देवः, मवेदनुमानतः स देवसंघात पात्येव गणः । परं न तत्र किमपि परिचायकं चल्यद्रमकं यतो नाविर्भावयामास देव क्वापि सघमात्मनीन । गुरुमपि स्वीय नोल्लेखयाचकार क्वापि, विदूर आस्तां तदीयगुरुपरम्परोल्लेखः । कविवरमगराजेन १३५५ तमशकाब्दे विलिखितः कश्चिच्छिलालेखः, तमवलम्ब्य विज्ञायते नदिसघप्रभृतयश्चत्वारः सघा देवस्य पश्चादेव प्रादुरभाविषत । अकलंकदेवात्प्राक्कालवर्तिनः—भगवत्याराधना पद्मपुराण—समंतभद्रकृतजिनशतकप्रभृतयो ये ग्रथा सप्रति समुपलभ्यते तेषु, तथा देवसमकालीनविभुविद्यानंद—प्रभाचंद्र—माणिक्यनंदिप्रभृतिविरचितग्रथेष्वपि न क्वापि सघचतुष्टयमिदमुपवर्णित ततो देवकालीनो न कतमोऽपि तेषु सघः समजनिष्ट । अकलंकदेवश्च न तदात्वे कस्य चित्सघस्याचार्यः समभूत्किंतु समस्तदिगंबरजैनसघस्याचार्य इति मगराजकविवचन सर्वथा सुप्रतीतमेवाभाति । परमेवविधमपि कविवरमंगराजकथन बलवत्प्रमाणानि पुरस्कृत्य सर्वथा परीक्षणीयमेव यतः श्रुतावतारकथायां—भट्टदेवाद्बहुकालात्पूर्वं विक्रमप्रथमशताब्दिसमभ्यर्णे, आचार्यः श्रीमदर्हद्बलिः संघचतुष्टयमिद सस्थापयाचकारेति तद्विरोधी समुल्लेखोऽप्यास्ते । अन्यत्रापि वर्त्तते समुल्लेखोयमिति ।

• भट्टदेवः प्रखरतार्किकचूडामणिर्दार्शनिकचूडामणिश्चासीत् । स हि अनन्यजेयात्मनीनवैदुष्यपाटवेन प्रबलबौद्धवादिनः पराभूय जैनधर्मे प्रत्यतिष्ठपदिति तदीयप्रबलकार्यं समचीकरत्तदीया भुवि गरीयसीं विश्रुतिं । अभूत्कदाचिदेवस्य विवादो नरपतिहिमशीतलपरिषदि । हिमशीतलश्च पल्लववंशीयनरपतिरासीत् राजधानी च तदीया काञ्च्यां सच बौद्धोऽजायतत्तत्र न कश्चित्संशयावकाशः । देवेन समं वादो दिवससप्तकमभूदिति केषां चिन्मत । आराधनाकथाकारश्च षण्मासपर्यंतमभूदित्याह परं नात्र सप्रीतिः सर्वजनचेतस्सु तदा जैनधर्मस्य गरीयान् प्रभावः प्रापसत् । हिमशीतलनृपनिर्देशेन च प्रायः सर्वे बौद्धा सीलोनदेशीयकौंडीनगरं निरूरुधुः । बौद्धाः कौंडीनगर निवासिता इति समुल्लेखो विल्समहोदयैरपि कृतः । वर्तते च बौद्धैः सह वादस्य जिनधर्मविजयस्य च समुल्लेख श्रवणबेळगोलप्रशस्तावित्थ ।

तारा येन विनिर्जिता घटकुटीगूढावतारा सम
बौद्धैर्यो धृतपीडपीडितकुदृग्देवार्थसेवाञ्जलिः ।
प्रायश्चित्तमिवाङ्घ्रिवारिजरज स्नानं च यस्याचर
द्दोषाणां सुगतः स कस्य विषयो देवाकलंकः कृती ॥

चूर्णिः—यस्येदमात्मनोऽनन्यसामान्यनिरवद्यविभवोपवर्णनमाकर्ण्यते—

राजन् साहसतुंग ! संति बहवः श्वेतातपत्रा नृपाः
किंतु त्वत्सदृशो रणे विजयिनस्त्यागोन्नता दुर्लभाः ।
तद्वत्संति बुधा न संति कवयो वागीश्वरा वाग्मिनो
नानाशास्त्रविचारचातुरधियः काले कलौ मद्विधाः ॥
राजन् सर्वारिदर्पप्रविदलनपटुस्त्वं यथात्र प्रसिद्ध-
स्तद्वत्ख्यातोऽहमस्यां भुवि निखिलमदोत्पाटने पंडितानां ।

तत. परं शास्त्रविदां मुनीनामग्रसराभूदकलंकदेवः ।
मिथ्यांधकारस्थगिताखिलार्थाः प्रकाशिता यस्य वचोमयूखैः ॥ १८ ॥
तस्मिन् गते स्वर्गभुवं महर्षौ दिवः पतिं नर्तुमिव प्रकृष्टं ।
तदन्वयोद्भूतमुनीश्वराणां बभूवुरित्थं भुवि संघभेदाः ॥ १९ ॥
स योगिसंघश्चतुरः प्रभेदानासाद्य भूयानविरुद्धवृत्तान् ।
बभावयं श्रीभगवाञ्जिनेंद्रश्चतुर्मुखानीव मिथः समानि ॥ २० ॥
देवनंदिसिंहसेनसंघभेदवर्तिनां देशभेदतः प्रबोधभाजि देवयोगिनां ।
वृत्ततः समस्ततो विरुद्धधर्मसेविनां मध्यतः प्रभिद्ध एव नाव्सप इत्यभूत् ॥ २१ ॥

नो चेदयोहमेते तव सदसि सदा सति सतो महांतो
वक्तु यस्यास्ति शक्तिः स वदतु विदिताशेषशास्त्रो यदि स्यात् ॥
नाहङ्कारवशीकृतेन मनसा न द्वेषिणा केवल
नैरात्म्य प्रतिपद्य नश्यति जने कारुण्यबुद्ध्या मया ।
राज्ञः श्रीहिमशीतलस्य सदसि प्रायो विदग्धात्मनो
बौद्धौघान् सकलान्विजित्य सुगत पादेन विस्फोटितः ॥

समयविचारः ।

यद्यपि न क्वापि देवेन स्ववचनेन स्वसमयो विज्ञापितस्तथापि दृढतरैरनेकै प्रमाणै. स कृतनिर्णयः–
यद्यपि न क्वापि देवेन स्ववचनेन स्वसमयो विज्ञापितस्तथापि दृढतरैरनेकै प्रमाणै. स कृतनिर्णयः–

यद्यपि न क्वापि देवेन स्ववचनेन स्वसमयो विज्ञापितस्तथापि दृढतरैरनेकैः प्रमाणैः स कृतनिर्णयः–
यस्समुपलभ्यते कदाचिद्देवोऽकलंकः

१ । उपरिष्टात्प्रतिपादितमल्लिषेणप्रशस्तिपद्यैः स्फुटमिद निर्णीयते यत्समुपतस्थौ कदाचिद्देवोऽकलंकः
साहसतुगनरपतिसदसि । साहसतुगश्च राष्ट्रकूट (राठोर) वशीय राजासीत् स च शुभतुंग कृष्णराजे
नामभ्यामपि भुवि व्यश्रौसीत् । यदा समभूद्विनिर्माणं जिनसेनहरिवंशपुराणस्य ८४० तमे वैक्रमशताब्दे
(७०५ शकशताब्दे) तदा नरपतिकृष्णराजात्मजः—इन्द्रायुधो द्वितीयगोविंदो राज्यमचीकरत् ततोऽमु-
नापि प्रमाणेन नियत विज्ञायते कृष्णराजस्यैतस्मात्प्राक् राज्यकाल आसीत् । अनेन कृष्णराजनरपतिना
८१० तमविक्रमसवत्सरात् ८२८ तमसंवत्सरपर्यंत राज्य समपादीति डां. भांडारकरमहोदयैरपि स्वनिर्मित-
दक्षिणेतिहासे प्रकटीकृत ततोऽपि निःशल्यं निर्धार्यते देवः श्रीमदकलंकः ८१० तमसवत्सरात् ८२२ तम-
संवत्सरपर्यंते कस्मिंश्चित्काले भुव्यजीवीत् ।

२ । हरिवंशपुराणो व्यरचि ८४० तमे वैक्रमसंवत्सरे श्रीमज्जिनसेनैः । तस्मिंश्च जिनसेनैः कुमारसेनः
समुल्लिखितः । कुमारसेनसाहाय्यमासाद्य मामकीनोय—अष्टसहस्र्यभिधो ग्रथ प्राप वृद्धिमिति विद्यानदि
विभुरपि कुमारसेन समुल्लिखितवान् । विद्यानदविभुना च अष्टशतीभाष्यमधिकृत्य--अष्टसहस्री विरचिता
तथाच प्रमाणेनामुनापि नियत निश्चीयते भट्टाकलकदेवः ८४०तमसवत्सरात्प्रागेव समुदपद्यत हरिवंश-
पुराणरचनाकाले न भवेत्तदस्तित्वमित्यत्रापि न चित्र ।

३ । अष्टसहस्र्यां नैकत्र प्रसिद्धमीमांसककुमारिलभट्टविदुषो भट्टनाम्ना कृतः समुल्लेखः । भट्टसमयश्च
७५७ तमवैक्रमसंवत्सरात् ८१७ वैक्रमसंवत्सरपर्यंत कृतनिर्णयः । अतश्च विभुवरविद्यानदी भट्टसम-
युगीनः किंचित्तत्समयानतरोद्भवश्च भवेदित्यनवद्यं निर्णयः । भट्टाकलकश्च विद्यानदितः प्राक्कालीनस्ततश्च
भट्टदेवास्तित्वसमयेन वैक्रमशताब्देश्चतुर्थपादो नवमशताब्देश्च प्रारंभश्चेति भवितव्य ।

४ । डा. सतीशचन्द्रविद्याभूषणप्रभृतिभिर्विद्वद्भिश्च विद्वान् भट्टाकलकदेवः ७५० तमे खीष्टाब्दे,
अर्थात् ८०७ तमविक्रमसवत्सरसमभ्यर्णं वभूवेति निर्णीतं ।

५ । अत्र के. बी. पाठकमहोदयानामतिमसिद्धांतः ६७५-तमे शकाब्दे महाराष्ट्रकर्णाटकदेशयोः शासकः
दंतिदुर्गाभिधः कश्चिदवनिपालः समजायत । तस्य च साहसतुंग इति विरुद आसीत् । तत्समयुगीनश्च वभूव
भट्टाकलकदेवः । राज्ञः श्रीदतिदुर्गस्य पश्चात् शुभतुंगाभिख्यस्तत्पितृव्यो राज्यमचीकरत् । अस्यापि च साहस-
तुग इति विरुद आसीत् तत्समकालीनोऽपि देव आसीत् । ततश्च कथाकोषकृता 'देवः शुभतुगसमयुगीनः
समभूदिति प्रकटीकृतं यत् , तत्सर्वथा निरवद्यमेव पूर्वोक्तनरपतिद्वयस्यापि समयं देवास्तित्वस्य निस्संशय
सिद्धत्वादिति ।

देवसमकालीना विद्वांसोऽन्तेवासिनश्च .

श्रीमद्देवसमये भूयसां ननु जैनविदुषां भुवि गरीयान् संदोह आसीत् । यावंतः किंउ तदात्वे समजी-
जनन् विद्वांसो-विशेषतया तार्किकविद्वांसो न तावतः समपादि । प्राचीनग्रंथानां शिलालेखानां च दर्श-
नात् तादात्विकानेकविदुषां नामानि समवतरति दर्शनपथं ।

क' प्रातर्तिष्ट श्रीमद्देवाना गुरुरित्यानिर्णीतविषय एव सर्वथा पर निज्ञापितमस्माभि पुरा श्रीमत्पुष्पसेन-सूरिर्निभूर देवाना सतीर्थ सहपाठी वा श्रीमल्लिषेणप्रशास्तिप्रामाण्यात्-तद्यथा—

श्रीपुष्पसेनमुनिरेव पद महिम्नो
देवे स यस्य समभूत्स भगवान्सधर्मा ।
श्रीविभ्रमस्य भवन ननु पद्ममेव
पुष्पेषु मित्रमिह यस्य सहस्रधामा ॥ १ ॥

अमुना पद्येन विवाध्यते श्रीपुष्पसेनसूरिर्गरायान्विद्वान्, कश्चिज्जगत्यवातरदिति ।

माणिक्यनंदि-विद्यानंद-प्रभाचन्द्राश्चेति त्रयोऽपि सूरयो भगवद्देवसमकालीना एव बभूवु । तत्र विराचितन्यायकुमुदचन्द्रोदयस्य प्रथमाध्याये श्रीमत्प्रभाचन्द्रप्रभुस्तु 'श्रीमदकलंकगुरुचरणसमभ्यर्णे समस्त-विषय बोधं प्राप, इति निम्नलिखितेन पद्येन प्रकटयामास तद्यथा—

बोध कोऽप्यसम समस्तविषय प्राप्याकलंक पद
जातस्तेन समस्तवस्तुविषय व्याख्यायते तत्पदं ।
किं न श्रीगणभृज्जिनेन्द्रपदत प्राप्तप्रभाव स्वय
व्याख्यात्यप्रतिम वचो जिनपते सर्वात्मभाषामयं ॥१॥

प्रभुप्रभाचन्द्रेण भगवान् माणिक्यनन्दि स्वविरचिते प्रमेयकमलमार्तंड समस्मारि तद्यथा-

गुरु श्रीनन्दिमाणिक्यो नंदिताशेषसज्जन ।
नदताद्दुरितैकान्तरजो जैनमतार्णव ॥ १ ॥

माणिक्यनंदिन नमस्कुर्वता प्रखरविदुषानंतवीर्येणापि प्रमेयरत्नमालावृत्तिप्रारंभे दर्शितमिद—

अकलंकवचोंऽभोधेरुद्दध्रे येन धीमता ।
न्यायविद्यामृत तस्मै नमो माणिक्यनंदिने ॥

अमुना प्रमाणेन निर्धार्यते भगवान् माणिक्यनन्दी देवसमकालीन एव समभूत् । 'अकलंकचरण-सन्निधे निखिलविषय बोध प्राप्नुवमहमिति, प्रतिपादकेन भट्टारकप्रभाचन्द्रेण भगवान् माणिक्यनंदी गुरु रन सस्मृतस्ततो माणिक्यनंदी देवात्प्राक् समुदपादीति नाहमि प्रतिपादयितु ।

प्रभाचन्द्रेण प्रमेयकमलमार्तंडे देवेन सम भगवान् विद्यानंदोऽपि समस्मारि ततो भगवान् विद्या नद्यपि देवसमकालमेव भुव कामयाचकार तद्यथा-

सिद्ध सर्वजनप्रबोधजनन सद्योऽकलंकाश्रय
विद्यानंदसमंतभद्रगुणतो नित्य मनोनंदनं ।
निर्दोष परमागमार्थविषय प्रोक्त प्रमालक्षण
युक्त्या चतसि चिंतयतु सुधिय श्रीवर्धमान जिन ॥ १ ॥

विद्यानंदिमुनिना च देवनिर्मिताष्टश त्युपर्येव गूढगभीरतात्पर्यप्रतिपादक' अष्टसहस्र्यभिधो ग्रंथो निर्मम-तत्र प्रमाण—

श्रीमदकलंकशशधरविवृतां समंतभद्रोक्तिमत्र संक्षेपात् ।
परमागमार्थविषयामष्टसहस्रीं प्रकाशयति ॥

अतश्च-अकलंकदेवप्रभृतीना सूरीणाममुना प्रकारेण क्रम सघट्यते-अकलंकदेव', माणिक्य-नंदी, विद्यानंद , प्रभाचंद्र इति । आचार्यचतुष्टयेऽप्यस्मिन् भगवान् भट्टाकलंकदेव एव पूज्यपदाश्रित' । भगवान् माणिक्यनंदी नोल्लिखितवान् कस्मिंऽपि स्वकल्पितग्रंथे विद्यानंदिन । नापि प्रभाचन्द्रविभु क्वापि विद्यानंद गुरुत्वेन समभ्यधात्तत' प्रमाणेनामुना प्राक्कालीनत्वमत्र विद्यानंदतो भगवतो माणिक्यनंदिन ।

---

१ अत्र देवपद भट्टाकलंकदेवं सूचयति-एतत्पद्यप्राच्यपद्यन स्पष्टीभवत्ययमथ ।

कुमारसेनवादीभसिंहौ सूरी अपि देवकालीनाविवाजायता। विभुर्विद्यानदी-अष्टसहस्र्यते 'कुमारसेनभट्टारकसाहाय्यत सवृद्धे मन्मवीनोऽय ग्रथ' इति कुमारसेन सस्मृतवान्। हरिवंशपुराणनिर्माता विद्वद्वरजिनसेनापि कुमारसेनप्रशसायामिद समश्लोकयत्

आकूपार यशाटोके प्रभाचन्द्रोदयोज्वल।
गुरो कुमारसेनस्य विचरत्यजितात्मक॥ ३८॥

मल्लिषेणप्रशस्तिकारश्च बहुलप्रभावयुक्तेन कुमारसेनमुनिं समभ्यष्टौत्—तथा हि—

उदेत्य सम्यग्दिशि दक्षिणस्या कुमारसेनो मुनिरस्तमाप।
तत्रैव चित्र जगदेकभानोस्तिष्ठत्यसौ तस्य तथा प्रकाश॥

कविवरवादीभसिंहस्य 'श्रीमता वादीभसिंहनोपलालिताप्तमीमासा' अमुना वाक्येन—अष्टसहस्र्युत्थानिकाया कृत समुल्लेखो विराजते। अमुमत्र महात्मान वादीभसिंह, जिनसेनस्वामी वादिसिंहनाम्ना समुदलेखयत् तद्यथा—

कवित्वस्य परा सीमा वाग्मित्वस्य पर पद।
गमकत्वस्य पर्यंतो वादिसिंहाऽर्च्यते न कै॥

वीरसेनस्वामी महापुराणकर्तुर्भगवज्जिनसेनाचार्यस्य गुरुरासीत् यद्यपि तदीया बलवती विश्रुतिः सिद्धांतवेत्तृत्व एव तथापि स पावनात्मा प्रबलन्यायापारकूपारो नैयायिक समभूत्—अष्टसहस्र्यते भगवान् विद्यानदस्तार्किकरूपणैनमु सस्तुतवान्। उत्तरपुराणनिर्मात्राप्यय प्रास्तुतामुनापद्येन—

तत्र वित्रासिताशेषप्रवादिमदवारण।
वीरसेनाग्रणीर्वीरसेनभट्टारको बभौ॥

तदात्वे परवादिमल्लदेवनाम्ना कश्चिदपरोऽपि तार्किकविद्वान् भुवि विश्रुत सोऽपि कृष्णराज (साहसतुग) समक्ष कदाचित्समुपातिष्ठदिति समुपलभ्यते समुल्लेखो मल्लिषेणप्रशस्तौ। तद्यथा—

घटवादघटाकोटिकोविद कोविदा प्रवाक्।
परवादिमल्लदेवो देव एव न सशय॥

येनेयमात्मनामधेयनिरुक्तिरुक्ता नामप्रष्टवत कृष्णराज प्रति—

गृहीतपक्षादितर पर स्यात्तद्वादिनस्ते परवादिन स्यु।
तेषा हि मल्ल परवादिमल्लस्तन्नाम सन्नाम वदति सत॥

कश्चित्—श्रीपालनाम्नापि तदानीं विश्रुतविद्वान् बभूव त च जिनसेनस्वामी भट्टाकलकविद्यानदाभ्यां सम समुल्लिखितवान्। जयधवलसिद्धातस्य वीरसेनीया महती टीका विदुषा श्रीपालनैव समपादि। तस्मिन्नेव समये कुमारनदिभट्टारकोऽपि कश्चित्समुपालभे भुवि जन्म तदीयग्रथस्य कश्चिच्छ्लोक विभुर्विद्यानदी समुद्दध्र कश्चित्प्रमाणपरीक्षाया स्वकरकलिताया। अनया प्रमाणपरिपाट्या जिनधर्मनिकेतनस्तभायमानैर्भूयोभिर्विद्वद्भिर्निष्कलकतया प्राभावित जैनमार्ग, न कश्चिदपि तदानीं पावनार्हतमताभिघाताय समुदद्दीव पुमान् प्रादुरासीद्भुवि।

ग्रथनिर्माण।

अष्टशती—प्रणीतिष्वपि भूयस्सु गूढगभीरानवद्यतात्पर्यप्रतिपादकेषु ग्रथेषु श्रीमदकलकदेवानां सर्वतो विश्रुतोय ग्रथ। स्वामिसमतभद्रविरचितगधहस्तिमहाभाष्यमगलाचरणस्य देवागमस्तोत्रस्य भाष्यभूतश्चाय।

राजवार्तिक—टीकैषा श्रीमद्भगवदुमास्वामिविरचिततत्त्वार्थसूत्रस्योपरिष्टात्। श्लोकसख्या चैतस्य १६००० सहस्रपरिमिता।

न्यायविनिश्चय—प्रामाणिकप्रबलतर्कग्रंथोऽयं देवस्य। विराजते चायं ग्रंथः—आरासिद्धांतभवने कविवरवादिराजनिर्मितवृत्तिविभूषितः। मूलग्रंथो न्यायविनिश्चयः पद्यात्मकः।

लघीयस्त्रयी—भट्टारकप्रभाचन्द्रविरचितो न्यायकुमुदचन्द्रोदयः, अस्यैव ग्रंथस्य विस्तृतं भाष्यमिदं।

बृहत्त्रयी—(बृहत्त्रयी) लघीयस्त्रयी बृहत्त्रयी द्वावपीमौ ग्रंथौ निष्टवे, इत्युपनामविभूषितानां पंडितकल्पाभरमापामहोदयाना सन्निधौ कोल्हापुरे वर्तेते।

न्यायचूलिका—अयमपि ग्रंथो देवस्येति पाप्यते समुल्लेखः।

अकलंकस्तोत्र—(अकलंकाष्टक) देवस्यैव निर्मितमिदं स्तोत्रं परं तन्निर्मितत्वे सन्नीतिर्भूयसा।

अकलंकप्रायश्चित्त—अकलंकप्रतिष्ठापाठश्च देवनैव निर्मितावितिः वर्तते सुवि विश्रुतिः परं भ्रांति रेवेयं महती तद्ग्रंथयोर्निस्सारत्वात् युक्तिरहितत्वाच्च। एवंविधयुक्तिशून्यग्रंथयोः प्रणेता देव समजनीति कलंकीकरणं देवस्यैव दुष्यस्य। स्वरूपसंबोधनाभिधस्तादायः कश्चिद्ग्रंथ इति प्रादुरभावि डा. सतीशचन्द्रविद्याभूषणमहोदयैः, परं नावसीयते ग्रंथः प्राप्योऽप्राप्यो वाऽयं।

कथाग्रंथेषु यद्यपि देवस्य जीवनवृत्तमपि समुपलभ्यते परं विवादास्पदत्वात्तस्य नोल्लिखयितुमर्हाम्यते—

श्रीमदुमास्वामी

मूलग्रंथः किलैतस्य तत्त्वार्थराजवार्तिकस्य तत्त्वार्थसूत्रापरनामधेयो मोक्षशास्त्राभिधः। मोक्षशास्त्रप्रणेता भगवान् उमास्वामी-उमास्वातिर्वा। कदायं पावनात्मा विभूषयामासात्मनीनचरितेन भारतभूमिमिति निर्णयाय न पारयामो वयमस्खलिततया। महात्मायं दिक्पटसमाजे भगवदुमास्वाम्यभिधया भिहितः। सबधिनस्तु श्वेतपटा इममेव भगवन्तं—उमास्वातीत्यभिदधति। भगवत्कल्पनाविर्भूतेषु दिक्पटाभिमतेषु सूत्रेष्वपि परिवृद्धिः परावृत्तिरल्पीयस्ता च दृश्यते, ततश्च भगवानयं दिगंबराचार्य श्वेतांबरसूरिर्वा बभूवेति महीयसी सन्नीतिरपि तदीयकालादिनिर्णयप्रतिबंधिका। एवंविधप्रखरप्रतिभस्य भगवतो जीवने तिहासोवश्यमुल्लेखार्ह इति तदीयजीवनवृत्तमाविर्भावयितु समुत्सुकाना अपि वयं न शेकिम सामग्र्यभावादिति परिदूयते नश्चेतोऽनालोकितपाराकूपारान्तरालगतपोतकोटरसमुपविष्टपतत्रिण इव। परं नात्र संशयः भगवज्जीवनाविर्भावाय समारभ्यमाणे प्रयत्ने यदि तत्त्वार्थतत्त्विकतात्पर्यनिदर्शकश्लोकवार्तिककारः प्रकाशपदवीमुपानेष्यत् नियतं पाठकसदाहस्तत्र तद्द्रक्ष्यदिति तत क्षमा प्रार्थयमाना वयमत्रैव विरमाम—

अत्र विदुषामग्रेसरा के वा पाठकमहोदयाः

भगवदुमास्वामिविरचितं मोक्षशास्त्रमुभयोरपि दिक्पटश्वेतपटयोः समादरणीयं। समनुमीयते विनिर्माणं किलैतन्मोक्षशास्त्रस्य दिक्पटश्वेतपटप्रभेदात्प्रागेव अर्थात् विक्रमीयसंवत्सरात् प्रागेव समभूदिति प्रतिपादयति।

विनीतो

गजाधरलालः।

राजवार्तिकीयसूत्राणामकाराद्यनुक्रमः ।

इति सूत्रसूची समाप्ता ।

—

श्री तत्त्वार्थराजवार्तिकस्य विषयानुक्रमणिका ।

प्रथमोऽध्यायः ।

इति पंचमोऽध्यायः।

षष्ठोऽध्यायः।

इति नवमोऽध्यायः।

अथ दशमोऽध्यायः।

इति दशमोऽध्यायः ।

समाप्तोयं विषयानुक्रमः श्रीराजवार्तिकस्य ।

प्रकरणसूचिका ।

इति प्रकरणसूचिका समाप्ता ।

नमः सिद्धेभ्यः ।

सनातनजैनग्रंथमाला ।

४.

श्रीमद्भट्टाकलंकदेवविरचितं

तत्त्वार्थराजवार्तिकं ।

प्रणम्य सर्वविज्ञानमहास्पदमुरुश्रियं ।
निर्धौतकल्मषं वीरं वक्ष्ये तत्त्वार्थवार्तिकं ॥१॥

श्रेयोमार्गप्रतिपित्सात्मद्रव्यप्रसिद्धेः ॥ १ ॥ उपयोगस्वभावस्यात्मनः श्रेयसा योक्ष्यमाणस्य प्रसिद्धौ सत्यां तन्मार्गप्रतिपित्सोत्पद्यते ।

कथं चिकित्साविशेषमतृत्विवत् ॥ २ ॥ यथा व्याधिनिवृत्तिजफलश्रेयसा योक्ष्यमाणस्य चिकित्स्यस्य प्रसिद्धौ चिकित्सामार्गविशेषप्रतिपित्सोत्पद्यते तथात्मद्रव्यप्रसिद्धौ श्रेयोमार्गप्रतिपित्सेति । तस्मात्साधीयसी मोक्षमार्गव्याख्या न्याय्यभवीति किं च ।

सर्वार्थप्रधानत्वात् ॥ ३ ॥ संसारिणः पुरुषस्य सर्वेष्वर्थेषु मोक्षः प्रधानं, प्रधाने च कृतो यत्नः फलवान् भवति तस्मात्तन्मार्गोपदेशः कार्यः, तदर्थत्वात् ।

मोक्षोपदेशः पुरुषार्थप्रधानत्वादितिचेन्न जिज्ञासमानार्थिप्रश्नापेक्षिप्रतिवचनसद्भावात् ॥४॥ आह मोक्षोपदेश एव कार्यो न मार्गोपदेशः कस्मात्पुरुषार्थप्रधानत्वात् सर्वश्रेयोभ्यः पुंसो मोक्ष एव परं श्रेयः आत्यंतिकानुपमश्रेयस्त्वादिति तन्न जिज्ञासमानार्थिप्रश्नापेक्षिप्रतिवचनसद्भावात्, योसौ मोक्षेणार्थि जिज्ञासमानः स मार्गमेव पृष्टवान् न मोक्षमतस्तन्मार्गोपदेश एव न्याय्यः ।

मोक्षमेव कस्मान्नाप्राक्षीदिति चेन्न कार्यविशेषसंप्रतिपत्तेः ॥ ५ ॥ स्यादेतदयं पृष्टा मोक्षमेव कस्मान्न पृष्टवान् कैमर्थक्यान्मार्गं पृष्टवानिति तन्न कार्यविशेषसंप्रतिपत्तेः । मोक्षकार्यं प्रति सर्वेषां सद्वादिनां संप्रतिपत्तिर्न कारणं प्रति ।

कारणं तु प्रति विप्रतिपत्तिः पाटलिपुत्रमार्गविप्रतिपत्तिवत् ॥ ६ ॥ यथा केचित्पुरुषा नानादिग्भागापेक्षिषु मार्गेषु विप्रतिपद्यंते न पाटलिपुत्रे प्राप्तव्ये । तथा मोक्षकार्यं प्रतिपद्य तदर्थमादृताः सर्वे सद्वादिनस्तत्कारणेषु विप्रतिपद्यंते । तद्यथा केचित्तावदाहुः ज्ञानादेव मोक्ष इति । अपर आहुः ज्ञानवैराग्याभ्यामिति । पदार्थावबोधो ज्ञानं । विषयसुखानभिष्वंगलक्षणं वैराग्यमिति । अपर आहुः क्रियात एव मोक्ष इति "नित्यकर्महेतुकं निर्वाणमिति–वचनात्" किं च ।

पराभिप्रायनिवृत्त्यशक्यत्वात् ॥ ७ ॥ न च परस्य पृष्टुः प्रश्नाभिप्रायोऽस्मदादिभिः शक्यो निवर्तयितुं । मार्गप्रश्नोऽमार्गं मोक्षं पृच्छेति चेन्न भिन्नरुचित्वाल्लोकस्य ।

कल्पनाभेदात्तद्विप्रतिपत्तिरिति चेन्न कर्मविप्रमोक्षसामान्यात् ॥ ८ ॥ आह न मोक्ष प्रति सप्रतिपत्तिरस्ति किंतु विप्रतिपत्तिरेव कस्मात् ? कल्पनाभेदात् अन्येऽन्यथालक्षण मोक्ष परिकल्पयति रूपवेदनासज्ञासस्कारविज्ञानपचकस्कधनिरोधादभावो मोक्ष इति । गुणपुरुषातरोपलब्धौ प्रतिस्वमलुप्तविवेकज्ञानवदत्तभिव्यक्तचैतन्यस्वरूपावस्था मोक्ष इत्यपरे । बुद्धिसुखदु खेच्छाद्वेषप्रयत्नधर्माधर्मसस्कारनवात्मगुणात्यतोच्छेदो मोक्ष इत्यन्ये । तस्मा कल्पनाभेदान्मोक्ष प्रति विप्रतिपत्तिरिति तन्न कर्मविप्रमोक्षसामान्यात्सर्वेषा हि प्रवादिना यां वामनस्थां प्राप्य कृत्स्नकर्मविप्रमोक्ष एव मोक्षोभिप्रेत इति आस्माकीनसमयाविरोधा मोक्षकार्य प्रति सप्रतिपत्ति ॥

कार्यविशेषोपलंभात्कारणान्वेषणप्रवृत्तिरिति चेन्न अनुमानतस्तत्सिद्धेर्घटीयंत्रभ्रांतिनिवृत्तिवत् ॥ ९ ॥ आह कार्यविशेषमुपलभ्य लौकिका कारणान्वेषण प्रति आद्रियते यथा ज्वरादिरोगदर्शनात्तत्कारणान्वेषणे भिषक् प्रवर्तते चिकित्साप्रसिद्ध्यर्थं । तथा मोक्षदर्शनात्तत्कारणान्वेषण न्याय्य, न चासौ दृश्यते तस्मा मोक्षकारणान्वेषणाभाव इति तन्न अनुमानतस्तत्सिद्धे । प्रत्यक्षतोनुपलभ्यमानस्यापि मोक्षकार्यस्यानुमानत उपलब्धौ मोक्षकारणान्वेषण युक्त घटीयत्रभ्रातिनिवृत्तिवत् । यथा बलीवर्दपरिभ्रमणापादितारगर्तभ्रातिं घटीयत्रभ्रातिजनिका बलीवर्दपरिभ्रमणाभावे चारगर्तभ्रात्यभावाद्घटीयत्रभ्रातिनिवृत्तिं च प्रत्यक्षत उपलभ्य सामान्यतोदृष्टादनुमानाद्बलीवर्दतुल्यकर्मोदयापादितां चतुर्गत्यरगर्तभ्रातिं शारीरमानसनिविधवेदनाघटीयत्रभ्रातिजनिका प्रत्यक्षत उपलभ्य ज्ञानदर्शनचारित्रनिर्दग्धस्य कर्मण उदयाभावे चतुर्गत्यरगर्तभ्रात्यभावात्ससारघटीयत्रभ्रातिनिवृत्त्या भवितव्यमित्यनुमीयते । यासौ ससारघटीयत्रभ्राति निवृत्ति स एव मोक्ष इति तस्मादनुमानतो मोक्षकार्यसिद्धेरध्यवस्यामो मोक्षकारणान्वेषण न्याय्यमिति किं च ।

सर्वशिष्टसप्रतिपत्ते ॥ १० ॥ सर्वे शिष्टा प्रत्यक्षतोनुपलभ्यमानस्यापि मोक्षकार्यस्यानुमानादस्तित्वमभ्युपेत्य प्रतिनियतमोक्षकारणेषु प्रयतते किंच ।

आगमात्तत्प्रतिपत्तेः ॥ ११ ॥ प्रत्यक्षतोनुपलभ्यमानोपि मोक्ष आगमादस्तीति निर्धार्यते कथ ।

सूर्याचद्रमसोर्ग्रहणवत् ॥ १२ ॥ यथा सूर्याचद्रमसोर्ग्रहणममुष्यां वलायाममुना वर्णेनामुनादिग्भागेन सर्वग्रासि नवेत्येवमादि सावत्सरैरप्रत्यक्षमप्यागमाज्ज्ञायते तथा मोक्षोपीति किं च ।

स्वसमयविरोध ? ॥ १३ ॥ अप्रत्यक्षत्वा मोक्षो नास्तीति यस्य मत तस्य स्वसमयविरोधो भवति । सर्वे हि समयवादिनो मोक्षादीनर्थानप्रत्यक्षानभिवदति ।

बधकारणानिर्देशादयुक्तमिति चेन्न मिथ्यादर्शनादिवचनात् ॥ १४ ॥ स्यादेतदन्यत्र बधकारणनिर्देश कृत विपर्ययाद्बध इत्यादि । इह तु न कृतस्ततो मोक्षकारणनिर्देशस्यायुक्तिरिति तन्न मिथ्यादर्शनादिवचनात् । वक्ष्यते एत "मिथ्यादर्शनाविरतिप्रमादकषाययागा बधहेतव" इति ।

बधपूर्वकत्वान्मोक्षस्य, प्राक् तत्कारणनिर्देश इति चेन्न आश्वासनार्थत्वात् ॥ १५ ॥ स्यादेका प्राङ्मोक्षकारणनिर्देशाद्बधकारणनिर्देशो न्याय्य । यतो बधपूर्वको मोक्ष इति तन्न आश्वासनार्थत्वात् कथ ।

बंधनबद्धवत् ॥ १६ ॥ यथा कारावधनबद्ध प्राणी बधकारणश्रवणाद्बिभेति । मोक्षकारणश्रवणादाश्वसिति तथा अनादि ससारकारावरुद्ध आत्मा प्रथममेव बधकारणश्रवणा माभैषीन्मोक्षकारणश्रवणाच्च कथमाश्वास यायादिति प्रथम बधकारणमनुक्त, मोक्षकारणापदश कृत किंच ।

• **मिथ्यावादिप्रणीतमोक्षकारणनिराकरणार्थं वा ॥ १७ ॥** मिथ्यावादिप्रणीतैकद्विमोक्षकारण निराकरणार्थोयमार्हतो मोक्षकारणनिर्देश आदौ कृत, प्रथमनत् सगत मोक्षमार्गो नैकशो दिशा येनि । अतो विपर्ययमात्रप्रभवां ससारप्रक्रियां परिकल्प्य ज्ञानविशेषात्तद्विनिवृत्तिरिति ।

एवमाद्यनेकमिथ्यावादिप्रणीतमतनिवृत्तये त्रैविध्यावजृंभितमोक्षकारणप्रदर्शनार्थमाह—

सम्यग्दर्शनज्ञानचारित्राणि मोक्षमार्गः (इति) ॥१॥

अपरे आरातीयपुरुषशक्त्यपेक्षत्वात्सिद्धांतप्रक्रियाऽऽविष्करणार्थं मोक्षकारणनिर्देशसंबंधेन शास्त्रानुपूर्वीं रचयितुमनिच्छन्निदमवोचदिति आचक्षते । नात्र शिष्याचार्यसंबंधो विवक्षितः । किंतु संसारसागरनिमग्नानेकप्राणिगणाभ्युज्जिहीर्षा प्रत्यागूर्णोऽन्तरेण मोक्षमार्गोपदेशं, हितोपदेशो दुःप्राप इति निश्चित्य मोक्षमार्गं व्याचिख्यासुरिदमाह ।

प्रणिधानविशेषाहितद्वैविध्यजनितव्यापारं तत्त्वार्थश्रद्धानं सम्यग्दर्शनं ॥ १ ॥ प्रणिधानमुपयोगः परिणाम इत्यनर्थांतरं । येनार्थोऽर्थांतराद्विशेष्यते योऽत्राऽर्थांतरगततात्पर्यादिशिष्यते स विशेषः । विशिष्टिर्वा विशेषः । प्रणिधानमेव विशेषः प्रणिधानविशेषः प्रणिधानस्य वा विशेषः प्रणिधानविशेषः । आहितमात्मसात्कृतं परिगृहीतमित्यनर्थांतरं । विधयुक्तागतप्रकाराः समानार्थाः । निसर्गाधिगमभेदाद् द्वौ विधावस्येति द्विविधं द्विविधस्य भावः कर्म वा द्वैविध्यं । प्रणिधानविशेषेणाहितं प्रणिधानविशेषाहितं द्वैविध्यमस्य प्रणिधानविशेषाहितद्वैविध्यं । जनितः प्रादुर्भावितः व्यापृतिर्व्यापारः अर्थप्रापणसमर्थः क्रियाप्रयोगः जनितोव्यापारोस्य जनितव्यापारं कथमस्य व्यापारः इहांतर्दर्शनमोहोपशमक्षयक्षयोपशमपर्यायपरिणामाद्बाह्यपरिणामकारणप्रपादितादात्मनो जीवादिपदार्थ विचारविषयोधिगमो निसर्गश्च व्यापारः । प्रणिधानविशेषाहितद्वैविध्यमेव जनितव्यापारं प्रणिधानविशेषाहितद्वैविध्यजनितव्यापारं तत्त्वार्थश्रद्धानं सम्यग्दर्शनं । अस्यार्थ उत्तरत्र वक्ष्यते ।

नयप्रमाणविकल्पपूर्वको जीवाद्यर्थयाथात्म्यावगमः सम्यग्ज्ञानं ॥ २ ॥ नयौ च प्रमाणे च नयप्रमाणानि तेषां विकल्पाः नयप्रमाणविकल्पाः । द्वौ नयौ द्रव्यार्थिकः पर्यायार्थिकश्च । द्वे प्रमाणे प्रत्यक्षं परोक्षं च । तेषां विकल्पा नैगमादयो मत्यादयश्च वक्ष्यते । पूर्वशब्दस्तत्कारणवाची । नयप्रमाणविकल्पपूर्वको नयप्रमाणविकल्पहेतुक इत्यर्थः । येन येन प्रकारेण जीवादयः पदार्था अवस्थिताः तेन तेनावगमः जीवाद्यर्थयाथात्म्यावगमः सम्यग्ज्ञानं । मोहसंशयविपर्ययनिवृत्यर्थं सम्यग्विशेषणं ।

संसारकारणविनिवृत्तिं प्रत्यागूर्णस्य ज्ञानवतो बाह्याभ्यंतरक्रियाविशेषोपरमः सम्यक्चारित्रं ॥ ३ ॥ संसारः पंचविधः द्रव्यक्षेत्रकालभवभावपरिवर्तनभेदात् । तस्य कारणं कर्माष्टविधं तस्य विशेषेणाभिमुखी निवृत्तिः संसारकारणविनिवृत्तिः । तां प्रत्यागूर्णस्योद्यतस्य ज्ञानवत इति प्रशंसायां मतुः । यथा रूपवानिति प्रशंसायुक्तस्य सत्ता कथ्यते । नहि कस्यचिद्रूपं नास्ति प्रशस्तं तु नास्ति । तथा ज्ञानमस्यास्तीति ज्ञानवानिति प्रशंसायुक्तस्य सत्ता कथ्यते । न कस्यचिज्ज्ञानं नास्ति सर्व एवात्मा ज्ञानसंबंधेनत्वान्मिथ्यादर्शनोदये विपरीतार्थप्रहित्वान्मिथ्यादृष्टिरशस्तस्तदभावे याथात्म्येनार्थविभावना सम्यग्दृष्टिः प्रशस्तज्ञानः, तस्य ज्ञानवतः । क्रिया क्रियांतराद्विशिष्यते येन स विशेषः । विशिष्टिर्वा विशेषः । स द्विविधो बाह्य आभ्यंतरश्चेति । बाह्यो वाचिकः कायिकश्च बाह्येंद्रियप्रत्यक्षत्वात् । आभ्यंतरोमानसः छद्मस्थाप्रत्यक्षत्वात् । तस्योपरमः सम्यक्चारित्रमुच्यते । स पुनः परमोत्कृष्टो भवति वीतरागेषु यथाख्यातचारित्रसंज्ञकः । आरातीयेषु संयतासंयतादिषु सूक्ष्मसांपरायिकांतेषु प्रकर्षाप्रकर्षयोगी भवति ।

ज्ञानदर्शनयोः करणसाधनत्वं कर्मसाधनश्चारित्रशब्दः ॥ ४ ॥ ज्ञानं दर्शनमिति करणसाधनावेतौ शब्दौ । "करणाधिकरणयो" रिति ल्युटो विधानात् । कर्मसाधनश्चारित्रशब्दः "भूवदिगदम्यो णित्र श्चरेर्वृत्त इति कर्मणि विधानात् । ज्ञानदर्शनशक्तिविशेषस्य विसन्निधाने जीवादीनर्थानात्मा जानाति पश्यति वा येन तज्ज्ञानं दर्शनं च । चारित्रमोहोपशमक्षयक्षयोपशमसद्भावे चर्यते तदिति चारित्रं ।

कर्तृकरणयोरन्यत्वादन्यत्वमात्मज्ञानादीनां परश्वादिवदिति चेन्न तत् परिणामादग्निवत् ॥५॥ स्यादेतेज्ज्ञानदर्शनयोरात्मद्रव्यादन्यत्वं, कस्मात्? दृष्टत्वाद्देवदत्तपरशुवदिति तन्न किं कारणं? तत्परिणामादग्निवत् । यथा बाह्यद्रव्यादिपंचतयहेतुसन्निधाने सति आभ्यंतरपरिणामवशात्तैजसकायिक

नामकर्मोदयाविर्भावितौष्ण्यपर्याय आत्मा तत्परिणामादग्निव्यपदेशभाग्भवति । स एवंभूतनयवक्तव्यतयोष्ण-पर्यायादनन्यः । तथैवंभूतनयवक्तव्यतावशाज्ज्ञानदर्शनपर्यायपरिणत आत्मैव ज्ञानं च दर्शनं तत्स्वाभाव्यात् ।

अतत्स्वाभाव्येऽनवधारणप्रसंगोऽग्निवत् ॥ ६ ॥ यथाग्निरुष्णपर्यायेणान्यद्रव्यासाधारणेनावधार्य तेऽयमग्निरिति । स चेत्तत्स्वभावो न भवेन्न तिविशिष्टासाधारणपर्यायाभावादग्नेरनवधारणप्रसंगः । तथात्मनोपि ज्ञानादन्यत्वेऽनवधारणं यतोयमन्यद्रव्यासाधारणज्ञानपर्यायस्तत्स्वभावात्ततोऽनन्यो द्रव्यार्थादेशात् । स चेन्न ज्ञानस्वभावः सत्येवमज्ञः स्यात्ततश्चास्यानवधारणप्रसंगः ।

अर्थांतरात्संप्रत्यय इति चेन्नोभयासत्त्वात् ॥ ७ ॥ स्यादेतदन्यत्वे सत्यपि नानवधारणं कुतः ? यस्मादर्थांतरात्संप्रत्ययः ।

नीलीद्रव्यसंबंधाच्छाटीपटकंबलादिषु नीलसंप्रत्ययवत् ॥ ८ ॥ यथार्थांतरभूतेन नीलीद्रव्येण संबंधत्वाच्छाटीपटकंबलादिषु नीलसंप्रत्ययः । तथार्थांतरभूतोष्णगुणसमवायादुष्णोग्निः । आत्मा चार्थांतरभूत ज्ञानगुणसमवायाज्ज्ञ इति । तन्न किं कारणं ? उभयासत्त्वात् ।

दंडदंडिवत् ॥ ९ ॥ यथा दंडसंबंधात्प्राग्दंडी जात्यादिभिर्लक्षणैः स्वतः सिद्धत्वात् । स दंडोपि प्राग्दंडिसंबंधाद्वृत्तद्राघिमादिना लक्षणेन स्वतः सिद्धत्वात् । सतो दंडयोगाद्दंडीत्येतन्न्याय्यं । तथा नीलद्रव्ययोगाच्छाट्यादि नीलमित्येतन्न्याय्यं । तथोष्णगुणयोगाच्च प्रागग्नेरन्यद्विशेषलक्षणं सद्भावस्य प्रख्यापकमस्तीति असन्नग्निः । उष्णस्यापि प्रागग्नियोगादसत्त्वं निराश्रयगुणाभावात् । न चासतोः संबंधो दृष्ट इष्टो वा । आत्मनोपि ज्ञानगुणयोगात्प्रागसत्त्वं विशेषलक्षणाभावात् । ज्ञानस्याप्यात्मद्रव्यसंबंधात्प्रागसत्त्वं निराश्रयगुणाभावात् । नचासतोः संबंधो दृष्ट इष्टोवा । तस्मादुभयासत्त्वान्नार्थांतरात्संप्रत्ययः किं च ।

उभयथाप्यसद्भावात् ॥ १० ॥ कथं—

सर्वासद्भादिवत् ॥ ११ ॥ इदमस्तित्वं प्रष्टव्य उष्णगुणयोगात्प्रागग्नेः उष्ण इति ज्ञानं स्याद्वा न वेति । यदि प्रागुष्णगुणयोगादग्नावुष्ण इति ज्ञानं कैमर्थक्यादुष्णगुणयोगः प्रार्थ्यते । अथ नास्त्यतोप्युष्ण ज्ञानाभावादनुष्णस्वभावस्याग्नेरुष्णगुणयोगादुष्ण इति व्यपदेशाभावात् किंच ।

अनवस्थाप्रतिज्ञाहानिदोषप्रसंगात् ॥ १२ ॥ कथं—

सर्वसत्प्रतिपक्षवादिवत् ॥ १३ ॥ यथा यद्युष्णगुणयोगादग्निरुष्ण अथोष्णगुणः केन योगादुष्णः स्वभावादिति चेदग्नौ कोऽपरितोषः । उष्णत्वादुष्णगुणस्योष्णत्वं, कुतः स्वत एवेति चेदग्नौ कोऽपरितोषः । अथाग्नेरुष्णत्वं स्वत एव मासिधदिति उष्णत्वस्याप्यन्यदुष्णत्वमस्ति तस्याप्यन्यदित्यनवस्था माभूदिति स्वत एवोष्णत्वस्योष्णत्व । ननु प्रतिज्ञाहानिरर्थांतरात्संप्रत्यय इति । तथा यदि ज्ञानगुणयोगादात्मा ज्ञ, अथ ज्ञानगुणः केन योगात्, स्वभावादिति चेदात्मनि कोऽपरितोषः । ज्ञानत्वाज्ज्ञानगुणस्य ज्ञव्यपदेश इतिचेज्ज्ञानत्वस्य ज्ञानत्वं कुतः स्वत एवेति चेदात्मनि कोऽपरितोषः । अथात्मनो ज्ञत्वं स्वत एव मासिधदिति ज्ञानत्वस्याप्यन्यज्ज्ञानत्व-मस्ति तस्याप्यन्यदित्यनवस्था । अथानवस्था माभूदिति स्वत एव ज्ञानत्वस्य ज्ञानत्वमिष्टं ननु प्रतिज्ञाहानि रर्थांतरात्संप्रत्यय इति । किं च ।

तत्परिणामाभावात् ॥ १४ ॥ यथा दंडसंबंधेपि दंडिनो न दंडपरिणामः दंडीव्यपदेशमात्रप्रतिलंभात्, तथोष्णगुणस्योष्णत्वसामान्यविशेषसंबंधेनोष्णत्वं । गुणसामान्यविशेषपदार्थभेदादत उष्णत्ववानुष्णगुण इत्यासक्तं न तूष्ण इति । तथोष्णगुणसंबंधेप्यग्नेर्नोष्णत्वं द्रव्यगुणपदार्थभेदादत उष्णवानग्निरित्यासक्तं न तु स्वयमुष्ण इति ।

समवायादितिचेन्न मतिनियमाभावात् ॥१५॥ स्यान्मतं समवायो नामायुतसिद्धलक्षणः संबंधः इहेदं बुद्ध्यभिधानप्रवृत्तिहेतुस्तेनैकत्वमिवानीतानां व्यपदेशो भवति उष्णत्वसमवायादुष्णो गुण उष्णगुणस

१ कथ्यते इत्यपि पाठांतरं ।

मवायाच्चाग्निरुष्ण इति । तन्न कुतः ? प्रतिनियमाभावादुष्णत्वौष्ण्यगुणयोरन्युष्णयोश्चान्यत्वे कोयं प्रतिविशिष्टो नियमो यदुष्णगुणस्याग्नावेव समवायो नाप्सु । शीतगुणस्य चाप्स्वेव समवायो नाग्नौ । उष्णत्वस्य चोष्णगुणेनैव समवायो न शीतादिगुणांतरेणेति । तस्माद्येनविशेषेणायं प्रतिनियम इष्यते न तं पश्याम अत एव द्रव्यपरिणाम एवौष्ण्यमिति सिद्धं । नान्यस्तत्प्रतिनियमहेतुरस्ति स्वभावोहेतुरिति चेत्तत एव तत्परिणामसिद्धिः किं च ।

समवायाभावो वृत्त्यंतराभावात् ॥ १६ ॥ नास्ति तत्परिकल्पितः समवायः कुतः वृत्त्यंतराभावाद्यथा गुणानां पदार्थानां द्रव्येण समवायसंबंधाद्वृत्तिरिष्टा तथा समवायः पदार्थांतरं भूत्वा केन संबंधेन द्रव्यादिषु वर्त्स्यति समवायांतराभावादेक एव हि समवायस्तत्त्वंभवेन व्याख्याततमिति वचनात् । न च संयोगेन वृत्तिर्युतसिद्ध्यभावात्, युतसिद्धानामप्राप्तिपूर्विका प्राप्तिः संयोग । न चान्यसंबंधः संयोगसमवाय विलक्षणोस्ति येन समवायस्य द्रव्यादिषु वृत्तिः स्यादतः समवायिभिरनभिसंबंधान्नास्ति खरविषाणवत्समवायः ।

प्राप्तित्वात्प्राप्त्यंतराभाव इति चेन्न व्यभिचारात् ॥ १७ ॥ स्यान्मतं द्रव्यादीनि प्राप्तिमंति अतस्तेषां यथा कयाचित्प्राप्त्या भवितव्यं । समवायस्तु प्राप्तिर्न प्राप्तिमानतः प्राप्त्यंतराभावेपि स्वत एव प्राप्नोतीति । तच्च न, कस्मात् व्यभिचाराद्यथा संयोगः प्राप्तिरपि सन् प्राप्त्यंतरेण समवायेन वर्तते तथा समवायस्यापि स्यादिति ।

प्रदीपवदिति चेन्न तत्परिणामादनन्यत्वसिद्धेः ॥ १८ ॥ स्यादेतद्यथा प्रदीपः प्रदीपांतरमनपेक्षमाण आत्मानं प्रकाशयति घटादींश्च । तथा समवायसंबंधांतरापेक्षामंतरेणात्मनश्च द्रव्यादिषु वृत्तिहेतुर्द्रव्यादीनां च परस्पर इति । तन्न कुतस्तत्परिणामादनन्यत्वसिद्धेः यथा प्रदीपः स्वयं प्रकाशपरिणामाप्रकाशात्मनोनन्यः प्रकाशांतरं नापेक्षते अन्यथा प्रकाशात्मनोन्यत्वे प्रदीपस्याप्रदीपत्वप्रसंगो यतो न प्रकाशात्मानं प्रोह्यान्यः प्रदीपोस्ति । तथा न द्रव्यादन्ये गुणकर्मसामान्यविशेषसमवायास्सति द्रव्यस्यैवोभयपरिणामकारणापेक्षस्य गुणः कर्म सामान्यं विशेषः समवाय इत्येवमादिपर्यायांतरेण परिणामः । यथा प्रदीपः स्वलक्षणप्रसिद्धो घटादिभ्योन्यो नैवं समवायः स्वलक्षणप्रसिद्धः द्रव्यादन्योस्ति द्रव्यस्यैव गुणादिपर्यायपरिणामात्तस्मान्न प्रदीपवत्समवायसिद्धिः । अन्यथा च द्रव्यादन्यत्वे गुणादीनां द्रव्यस्याद्रव्यत्वप्रसंगो यतो न गुणादिपर्यायान् प्रोह्यान्यद्द्रव्यमस्ति । यदि वा गुणादीन् प्रोह्य द्रव्यं केनचिदन्येन स्वविशेषेण प्रसिद्धं यद्गुणादिभिः संबध्यते स विशेष उच्यतां यतो न गुणादिपरित्यागेनान्यो द्रव्यस्य विशेषः स्वतः प्रसिद्धोस्ति । अतो द्रव्यपरिणामा एव गुणादय इति प्रसिद्धं किंच ।

विशेषपरिज्ञानाभावात् ॥ १९ ॥ यस्य युतायुतसिद्धार्थग्राहकं विज्ञानमेकमस्ति तस्यायुतसिद्धानां समवायः युतसिद्धाना संयोग इति स्याद्विशेषविज्ञानं । भवतस्तु क्षणिकैकार्थविषयत्वाज्ज्ञानानां तद्विशेषविज्ञानाभावस्तदभावात्तद्विवेकाभावः ।

संस्कारादिति चेन्न तस्यापि तादात्म्यात् ॥ २० ॥ स्यादेतत् ज्ञानजोज्ञानहेतुश्च संस्कारोस्ति तस्मादः सामर्थ्यमिति तन्न कुतस्तस्यापि तादात्म्यात् । एकार्थग्राहिज्ञानस्य संस्कारस्य चैकार्थग्राहिज्ञानहेतुत्वादनेकार्थग्राहिज्ञानाभावाच्चानेकार्थग्राहिज्ञानसंस्काराभावस्तस्मात्पूर्वोक्तदोषस्तदवस्थ एव । अथवायमर्थः कर्तृकरणयोरन्यत्वादन्यत्वमात्मज्ञानादीनां परश्वादिवदिति चेन्न तत्परिणामादग्निवदिति यथाग्निरग्निस्वभावादन्यो दहन् दाहक्रियायाः कर्ता । किं करणो दहति तत्परिणामादग्न्यात्मैव करणं तथात्मा ज्ञस्वभावत्वाज्ज्ञानादन्यस्तत्परिणामादर्थान् जानन् ज्ञानक्रियायाः कर्ता किंकरणो जानाति तत्परिणामात्तदेव ज्ञानं करणत्वेन विवक्ष्यते । अन्यथा याऽतत्स्वाभाव्येऽनवधारणप्रसंगोग्निवदित्येवमादिवाक्यार्थविवरणं दहनस्वभावापेक्षया योज्यं किंच ।

अनेकांतात्पर्यायपर्यायिणोरर्थांतरभावस्य घटादिवत् ॥ २१ ॥ यथा घटकपालशकलशर्करादीनां नयद्वयार्पणाभेदात् स्यादेकत्वं स्यादन्यत्वं कथं ? इह पर्यायार्थिकगुणभावे द्रव्यार्थिकप्राधान्यात्पर्यायार्थानर्पणात्मृद्रूपद्रव्यार्जीवानुपयोगादिद्रव्यार्थार्पणात्स्यादेकत्वं यतो घटकपालादयो मृद्रूपद्रव्यार्थं न जहति । तेषामेव द्रव्यार्थिकगुणभावे पर्यायार्थिकप्राधान्याद्द्रव्यार्थानर्पणात्कारणविशेषापादितभेदपर्यायार्थार्पणात्स्यादन्यत्वं यतोन्यो घटपर्यायोन्यश्च कपालादिपर्यायस्तथा मृदो घटादिपर्यायाणां च स्यादेकत्वं स्यादन्यत्वं कथं तत्परिणामात्स्यादेकत्वं यतो मृद्रूपमेव । उभयपरिणामकारणवशाद् घटकपालादिपर्यायपरिणतं तद्व्यपदेशभाग्भवति नान्या मृत् नान्ये घटादयो मृद्रूपव्यतिरिक्तघटादिपर्यायाभावात् । पर्यायिपर्यायभेदाच्च स्यादन्यत्वं यतः पर्यायि मृद्द्रव्यं पर्याया घटादयः । तथात्मनोपि ज्ञानादिपर्यायाणां च स्यादेकत्वं स्यान्नानात्वं कथं ? पर्यायार्थिकगुणभावे द्रव्यार्थिकप्राधान्यात्पर्यायार्थानर्पणादनादिपारिणामिकचैतन्यजीवद्रव्यार्थार्पणात् स्यादेकत्वं यतो ज्ञानादयोऽनादिपारिणामिकचैतन्यजीवद्रव्यादिद्रव्यार्थं न जहति । तेषामेव द्रव्यार्थिकगुणभावे पर्यायार्थिकप्राधान्याद्द्रव्यार्थानर्पणात्कारणविशेषापादितभेदपर्यायार्थार्पणात्स्यादन्यत्वं यतोन्यो ज्ञानपर्यायोन्ये च दर्शनादिपर्याया तथात्मनो ज्ञानादिपर्यायाणां च स्यादेकत्वं स्यादन्यत्वं कथं ? तत्परिणामादेशात्स्यादेकत्वं यतः आत्मैवोभयपरिणामकारणवशाज्ज्ञानादिपर्यायपरिणतो ज्ञानादिव्यपदेशभाग्भवति नान्य आत्मा नान्ये ज्ञानादयः आत्मद्रव्यव्यतिरिक्तज्ञानादिपर्यायाभावात् । पर्यायिपर्यायभेदाच्च स्यादन्यत्वं, यतः पर्यायी आत्मा पर्याया ज्ञानादयस्तस्मादेकत्वान्यत्वं प्रत्यनेकांतोपपत्तेः तत्परिणामत्वेपि करणभावोयुक्तः ।

इतरथा हि एकार्थपर्यायादन्यत्वप्रसिद्धेर्वृक्षवत् ॥ २२ ॥ यस्यैकांतिकं कर्तृकरणयोरन्यत्वं तस्यैकार्थपर्यायादन्यत्वं प्राप्तं कथं ? वृक्षनयथा प्रासादं करोति परश्वादिभिरित्यत्र कर्तृकरणयोरन्यत्वं । तथा भज्यते वृक्षः शाखाभारेणेत्येकस्य वृक्षस्य शाखाभारार्थपर्यायादन्यत्वं प्राप्तं । नचादोस्ति यतो न शाखाभारादृतेन्योवृक्षो न च शाखाभारादन्योवृक्षो न भवतीति भज्यतेवृक्षः शाखाभारेणेति एकार्थपर्यायात्मकं करणनिर्देशो न भवतीति । तथा नात्मद्रव्यादृतेऽन्यज्ज्ञानं न चात्मद्रव्यादृते नान्यज्ञानमिति जानात्यनेनार्थानात्मेत्येकार्थपर्यायात्मकं करणं न भवति । किं च

करणस्योभयथोपपत्तेर्द्रव्यस्य मूर्तिमदमूर्तिभेदवत् ॥ २३ ॥ यथा द्रव्यस्य मूर्तिमदमूर्तिभेदादेकांतपरिग्रहो नास्ति । पुद्गलद्रव्यं मूर्तिमत्, धर्माधर्माकाशकाला अमूर्ताः आत्मा चामूर्तः । द्रव्यार्थादेशान्न पर्यायार्थादेशात्तस्यानादिकार्माणशरीरसंबधात् । तथा करणं द्वेधा विभक्ताविभक्तकर्तृकभेदात्, कर्तुरन्यद्विभक्तकर्तृकं यथा परशुना छिनत्ति देवदत्त इति । कर्तुरनन्यदविभक्तकर्तृकं यथाग्निरिंधनं दहत्यौष्ण्येनेति । तथात्मा ज्ञानेनार्थान् जानातीत्यविभक्तकर्तृकं करणं । किं च

दृष्टांताच्च कुशूलस्वातंत्र्यवत् ॥ २४ ॥ यथा भिनत्ति कुशूलं देवदत्त इत्यत्र कुशूलो यदा भिदिक्रियायाः सुकरतया स्वातंत्र्येण विवक्षितः "स्वयमेवात्मानं भिनत्तीति" तदा किंकरणोसावात्मानं भिनत्तीति विवक्षायां कुशूलमेव करणत्वेनोपादीयते । तथात्मैव ज्ञाता करणंच भवति किंच ।

एकार्थपर्यायविशेषोपपत्तेरिंद्रियादिव्यपदेशवत् ॥ २५ ॥ इहैकस्यार्थस्यानेकपर्यायविशेषोपपत्तिर्दृष्टा न चास्य तेभ्यो पर्यायेभ्योन्यत्वं कथं ? इंद्रादिव्यपदेशवत् । यथैकस्य देवराजार्थस्येंद्रशक्रपुरंदराद्यनेकव्यंजनपर्यायविशेषोपपत्तिः । नच देवराजस्येंद्रशक्रपुरंदरादिपर्यायेभ्योन्यत्वं न चानन्यत्वाद्येनायमिंद्रस्तेनैव शक्रः पुरंदरोवा येन वा शक्रस्तेनैवेंद्रः पुरंदरोवा येन वा पुरंदरस्तेनैवेंद्रः शक्रोवा कथमिह यत इंद्रादीनां प्रतिनियतव्यंजनपर्यायोपपत्तिः । इंदनादिंद्रः शकनाच्छक्रः पूर्दारणात्पुरंदर इति नचेंदनशकनपूर्दारणव्यंजनपर्यायभेदान्न देवराज इंद्रः शक्रः पुरंदरो वा न भवति । भवत्येव । तथैकस्य आत्मनो ज्ञानादिपर्यायविशेषोपपत्तिस्तस्मादेकार्थपर्यायविशेषोपपत्तेर्नान्यत्वमात्मद्रव्यादेकांतेन ज्ञानादीनां ।

कर्तृसाधनत्वाद्वा दोषाभावः ॥२६॥ अथवा नैमौ ज्ञानदर्शनशब्दौ करणसाधनौ किं तर्हि कर्तृसाधनौ तथा चारित्रशब्दोपि न कर्मसाधनः किं तर्हि कर्तृसाधनः कथमेव भूतनयवशात् । ज्ञानदर्शनचा-

रित्राणि आत्मैवेष्ट अतस्त परिणामाज्ज्ञानादिपरिणत आत्मैव जानातीति ज्ञान पश्यतीति दर्शन चरतीति चारित्रमतो य उक्त कर्तृकरणयोरन्यत्वादन्यत्वमात्मज्ञानादीनामिति दोष स न भवति ।

लक्षणभाव इतिचेन्न बाहुलकात् ॥ २७ ॥ स्यादेतन्न लक्षणमस्ति कर्तरियुटोऽभिधायकमिति तन्न कुतो बाहुलकात् "युड्व्यावहुलमिति" कर्तरि युट् णिजश्च यत्र विहितास्ततोऽन्यत्रापि दृश्यते व्याभावकर्मणो विहिता करणादिष्वपि भवति । स्नात्यनेन स्नानीयश्चूर्णो ददात्यस्मै इति दानीयोऽतिथि समावर्तते तस्मादिति समावर्तनीयो गुरु । करणाधिकरणयोर्युट्युक्त कर्मादिष्वपि दृश्यते निरदति तदिति निरदन प्रस्कदति तस्मादिति प्रस्कन्दन ।

अथवा भावसाधना ज्ञानादिशब्दास्तत्त्वकथनाच्छास्त्रस्य करणव्यपदेशवत् ॥२८॥ यथौदासीन्येनावस्थितमच्छिदतृणादिदात्र करणमिति व्यपदिश्यते । तथौदासीन्येनावस्थितानि ज्ञानदर्शनचारित्राणि प्रतिनियतज्ञानदर्शनचरणक्रियाव्यापार प्रतिनिवृत्तीसुक्यानि कथ्यत कोऽसौ मोक्षमार्ग ज्ञानदर्शनचारित्राणि। ज्ञातिर्ज्ञान दृष्टिर्दर्शन चरण चारित्रमिति क्रियाव्यापृतानां तु ज्ञानादीना कर्त्रादिकारकव्यवहार ।

व्यक्तिभेदादयुक्तमिति चेन्नैकार्थे शब्दान्यत्वाद्व्यक्तिभेदगतेः ॥ २९ ॥ स्यादेतज्ज्ञानमात्मेत्ययुक्त कस्माद्व्यक्तिभेदात् अभिधेयवल्लिंगसख्ये भवतोऽभिधानस्येति ज्ञान आत्मेति प्राप्नोतीति तन्न किंकारण? एकार्थशब्दान्यत्वाद्व्यक्तिभेदगतेरेकस्मिन्नप्यर्थे शब्दभेदाद्व्यक्तिभेदा दृश्यते । यथा गेह कुटी मठ पुष्प तारका नक्षत्रमित्येव ज्ञानमात्मेत्यपि स्यात् ।

ज्ञानग्रहणमादौ न्याय्यं तत्पूर्वकत्वाद्दर्शनस्य ॥ ३० ॥ आहेह ज्ञानग्रहणमादौ न्याय्य कुतस्तत्पूर्वकत्वाद्दर्शनस्य यत पदार्थतत्त्वोपलब्धिपूर्वक श्रद्धान ।

अल्पाच्तरत्वाच्च दर्शनात् ॥३१॥ ज्ञानमल्पाच्तरमतश्च पूर्वक वाच्य ।

नोभयोर्युगपत्प्रवृत्ते प्रतापप्रकाशवत् ॥ ३२ ॥ नैष दोष कुत उभयोर्युगपत्प्रवृत्ते कथ प्रकाशप्रतापवद्यथा सवितुर्घनपटलावरणविगमे प्रतापप्रकाशप्रवृत्तिर्युगपद्भवति । तथा ज्ञानदर्शनयोर्युगपदात्मलाभ तद्यथा यदा दर्शनमोहस्योपशमात्क्षयोपशमात्क्षयाद्वात्मा सम्यग्दर्शनपर्यायेणाविर्भवति तदैव तस्य मत्यज्ञानश्रुताऽज्ञाननिवृत्तिपूर्वक मतिज्ञान श्रुतज्ञान चाविर्भवति ।

दर्शनस्यैवाभ्यर्हितत्वात् ॥३३॥ यदप्युक्तमल्पाच्तरत्वाज्ज्ञानस्य पूर्वनिपात इति तदसत् कस्मात्? दर्शनस्यैव अभ्यर्हितत्वाज्ज्ञानाद्दर्शनमेवाभ्यर्हित दर्शनसन्निधाने सत्यज्ञानस्यापि ज्ञानभावात् । ज्ञानाभ्यर्हधतस्तदभावात् ।

मध्ये ज्ञानवचनं ज्ञानपूर्वकत्वाच्चारित्रस्य ॥३४॥ यतो जीवादिपदार्थतत्त्वज्ञानसान्निधाने सति चारित्रमोहोपशमात्क्षयोपशमात्क्षयाद्वा कर्मादानहेतुक्रियाविशेषोपरमश्चारित्रपरिणामो भवति । ततश्चारित्रस्य ज्ञानपूर्वकत्वात् ज्ञान पूर्व प्रयुक्तम् ।

इतरेतरयोगे द्वंद्वो मार्गं प्रति परस्परापेक्षाणां प्राधान्यात् ॥ ३५ ॥ अयमितरेतरयोगे द्वद्वो दर्शन च ज्ञान च चारित्र च दर्शनज्ञानचारित्राणीति कुतो मार्ग प्रति परस्परापेक्षाणा प्राधान्यात् ।

यथा प्लक्ष-न्यग्रोधपलाशा इति ॥ ३६ ॥ प्लक्षादिसमानकालक्रियाणा प्लक्षादीनां परस्परापेक्षाणामितरेतरयोगे द्वद्व सर्वपदार्थप्रधानत्वात् बहुवचनांत तथा दर्शनज्ञानचारित्राणामप्यादिसमानकालक्रियाणां परस्परापेक्षाणामितरेतरयोगे द्वद्व सर्वपदार्थप्रधानत्वाद्बहुवचनात । यतस्त्रयाणामपि दर्शनादीनां सहतानां परस्परापेक्षाणां मोक्षमार्गत्व प्रति प्राधान्य नैकस्य न द्वयो ।

प्रत्येकं सम्यग्विशेषणपरिसमाप्तिर्भुजिवत् ॥ ३७ ॥ यथा देवदत्तजिनदत्तगुरुदत्ता भोज्यतामिति भुजिः प्रत्येकं परिसमाप्यते। तथा प्रशंसावचनस्य सम्यक्शब्दस्य प्रत्येकमभिसंबंधो दर्शनादिभिः, सम्यग्दर्शनं सम्यग्ज्ञानं सम्यक्चारित्रमिति।

पूर्वपदसामानाधिकरण्यात्तद्व्यक्तिवचनप्रसंग इति चेन्न मोक्षोपायस्यात्मप्रधानत्वात् ॥३८॥ स्यादेतद्दर्शनादिभिः सामानाधिकरण्यात्तद्व्यक्तिवचने मोक्षमार्गस्य प्राप्नुत इति, तन्न किंकारणं मोक्षोपायस्यात्मप्रधानत्वात् यो मोक्षमार्गो मोक्षोपायस्तस्यात्मा स्वभावः येनात्मीयेन स्वभावेन स मोक्षमार्ग उच्यते। स दर्शनज्ञानचारित्राणां सर्वेषामविशिष्ट एकः पुल्लिंगश्च तस्य प्राधान्यात्सत्यपि सामानाधिकरण्ये न तद्व्यक्तिवचनप्राप्तिः। यथा साधवः प्रमाणमिति।

आत्यंतिकः सर्वकर्मनिक्षेपो मोक्षः ॥ ३९ ॥ मोक्ष असने इत्येतस्य घञ् भावसाधनो मोक्षणं मोक्षः असनं क्षेपणमित्यर्थः स आत्यंतिकः सर्वकर्मनिक्षेपो मोक्ष इत्युच्यते।

मृजेःशुद्धिकर्मणो मार्ग इवार्थाभ्यंतरीकरणात् ॥ ४० ॥ मृष्टः शुद्धोसाविति मार्गः मार्ग इव मार्गः कउपमार्थो यथा स्थाणुकंटकोपलशर्करादिदोषरहितेन मार्गेण मार्गगाः सुखमभिप्रेतस्थानं गच्छंति। तथा मिथ्यादर्शनाऽसंयमादिदोषरहितेन श्रेयसेन श्रेयोमार्गेण सुखं मोक्षं गच्छंति।

अन्वेषणक्रियस्य वा करणत्वोपपत्तेः ॥ ४१ ॥ अथवा मार्ग अन्वेषणे इत्यस्य मार्गः सिध्यति कुतः सम्यग्दर्शनादीनां करणत्वोपपत्तेः, मोक्षो येन मार्ग्यते स मोक्षमार्ग इति।

युक्त्यनभिधानादमार्ग इतिचेन्न मिथ्यादर्शनाज्ञानासंयमानां प्रत्यनीकत्वादौषधवत्॥४२॥ स्यादेतन्नात्र युक्तिरुक्ता सम्यग्दर्शनादित्रयमित्थं मोक्षमार्ग इति अतोस्य मार्गत्वं नोपपद्यते इति। तन्न किंकारणं मिथ्यादर्शनाज्ञानासयमानां प्रत्यनीकत्वात्कथमौषधवत्। यथा वातादिविकारोद्भूतरोगाणा निदानप्रत्यनीकं स्निग्धरूक्षाद्यौषधमुच्छेदकारणं। तथा मिथ्यादर्शनाज्ञानासंयमादीनां निदानप्रत्यनीकं सम्यग्दर्शनाद्यौषधमुच्छेदकारणं।

इति तत्त्वार्थवार्तिके व्याख्यानालंकारे प्रथमेऽध्याये प्रथममाह्निकं ॥ १ ॥

विपर्ययाद्बंधस्यात्मलाभे सति ज्ञानादेव तद्विनिवृत्तेस्त्रित्वानुपपत्तिः ॥ १ ॥ अत्र कश्चिदाह—विपर्ययाद्बंधस्यात्मलाभो भवति तदभावात्तत्त्वज्ञाने सति बंधनिवृत्तिर्भवति। कारणाभावाद्धि कार्याभाव इति। बंधनिवृत्तिरेव च मोक्षः अतोमोक्षमार्गस्य त्रित्वं नोपपद्यते।

प्रतिज्ञामात्रमिति चेन्न सर्वेषामविसंवादात् ॥२॥ स्यादेतत्प्रतिज्ञामात्रमेतद्विपर्ययाद्बंधो भवतीति तन्न किंकारणं सर्वेषामविसंवादान्नात्र प्रतिवादिनो विसंवदंते तद्यथा।

धर्मेण गमनमूर्ध्वमित्यादिवचनमेकेषां ॥ ३ ॥ धर्मेण गमनमूर्ध्वं भवति अष्टसु ब्राह्मदैवसौम्यप्राजापत्यैंद्रगांधर्वयक्षराक्षसपिशाचेषु गमनं। अधस्ताद्भवति अधर्मेण खलु पट्सु स्थानेषु मानुषपशुमृगपक्षिसरीसृपस्थावरेषु गमनं। ज्ञानेन चापवर्गो यदास्य रजस्तमसोर्गुणभावात्सत्त्वस्य प्राधान्यात्प्रकृतिपुरुषांतरपरिज्ञानमाविर्भवति तेनापवर्गः। विपर्ययादिष्यते बंधो योसावव्यक्तमहदहंकारतन्मात्रसंज्ञास्वष्टासु प्रकृतिष्वनात्मीयास्वाहंकारिकेषु वैकारिकेषु चेंद्रियेष्वात्मत्वाभिमानः स विपर्ययस्तस्माद्बंध इत्येकेषां वचनं।

तथाऽनात्मीयेष्वात्माभिमानविपर्ययाच्चस्य शब्दाद्युपलब्धिरादिः गुणपुरुषांतरोपलब्धिरंतः ॥ ४ ॥ यावदस्याविभक्तप्रत्ययः श्रोत्रादींद्रियवृत्तिषु श्रवणादिष्वहं श्रोतेत्येवमादिः पांचभौतिके च शिरः पाण्यादिसमूहे शरीरेऽहं पुरुष इति प्रत्ययो भवति। तावदप्रतिबुद्धत्वात्संसारो गुणपुरुषांतरोप-

ब्भिरत. । यदा पुरुषवर्जं सर्वं प्रकृतिकृत त्रिगुणमचेतनं भोग्यमिति जानाति । भोक्तारमकर्तारं चेतनं च पुरुषमन्य प्रधानादवैति अचेतनाश्च गुणास्तदा तस्य गुणपुरुषांतरोपलब्भिरंत संसारस्येति ज्ञानान्मोक्षो विपर्ययाद्बंध इत्येकेषां ।

इच्छाद्वेषाभ्यामपरेषां ॥ ५ ॥ इच्छाद्वेषपूर्विका धर्माधर्मप्रवृत्तिस्ताभ्यां सुखदु खं, तत इच्छाद्वेषौ । नच विमोहस्य तौ मिथ्यादर्शनाभावात् । मोहश्चाज्ञानं । विमोहस्य यत. षट्पदार्थतत्त्वज्ञस्य वैराग्यवतः सुखदु खेच्छाद्वेषाभाव इच्छाद्वेषाभावाद्धर्माधर्माभावस्तदभावे संयोगाभावोऽप्रादुर्भावश्च स मोक्षस्तयोर्धर्माधर्मयोरभावे भवत्यपवर्ग । कथं प्रदीपोपरमे प्रकाशाभाववत् । यद्वि यद्भावं प्रतीत्यात्मानं प्रतिलभते तत्तस्योपरमात्तिरोभावमेति । तद्यथा प्रदीपोपरमात्प्रकाशाभाव. । बंधश्चादृष्टाद्भवति, कथमधर्मसंज्ञादादृष्टादज्ञान भवत्यज्ञानाच्च मोहो मोहवत इच्छाद्वेषौ जायेते इच्छाद्वेषाभ्यां धर्माधर्मौ स एव बंधः अत' संसारस्य प्रसूतिः । तस्माद्भवत्यदृष्टाभावे संयोगाभावः फतरस्य संयोगस्याभाव जीवनसंज्ञकस्य, धर्माधर्मापेक्षः सदेहस्यात्मनो मनसा संयोगो जीवनं, तस्य धर्माधर्मयोरभावादभावोऽप्रादुर्भावश्च प्रत्यग्रशरीरस्यात्यंताभाव स मोक्ष । कथमभावो धर्माधर्मयोरनागतानुत्पत्तिसंचितनिरोधाभ्यां, अनागतानुत्पत्ति संचितनिरोधश्च द्विविधोऽभावः । तत्रानागतानुत्पत्तिस्तावद्धर्माधर्मयो' । शरीरेंद्रियमनोव्यतिरिक्तात्मदर्शनादकुशलस्याधर्मस्यानुत्पत्तिः । तत्साधनानां परिवर्जनात् धर्मस्यापि, तत्साधनानामनभिसंबधात् । नाभिसंहितं कर्म बध्नातीति संचितनिरोधोपि । तदुद्वेगपरिखेदफलाद्धर्मनाशस्तस्मात्संसारादुद्वेग. । शरीरतत्त्वावलोकनाच्छीतोष्णशोकादिनिमित्त शरीरपरिखेद प्रदायाधर्मोतिरिष्यते भोगदोषदर्शनात् । षण्णां च पदार्थानां तत्त्वविनिर्णयात्प्रीतिमारभ्य धर्मस्य विनाशोतो मोक्ष इत्यपरेषां दर्शनं ।

दु खादिनिवृत्तिरित्यन्येषां ॥ ६ ॥ दु खजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरापाये तदनंतराभावान्निःश्रेयसाधिगम इत्यन्येषां दर्शनं । पाठं प्रत्युत्तर मिथ्याज्ञान् । सर्वेषामुत्तरस्य तत्त्वज्ञानान्निवृत्तौ यस्तदनंतरोर्थस्तस्य निवृत्ति । कथमसौ दोष', स हि मिथ्याज्ञानादनंतरस्तत्कार्यत्वात् संचोत्तर' प्रवृत्ते., प्रवृत्तिश्चानंतरो तत्कार्यत्वात्, ततो दोषाभावे प्रवृत्त्यभाव प्रवृत्तिरप्युत्तरा जन्मन , प्रवृत्तेरभावाज्ज माभावस्तत्कार्यत्वात्, जन्मोत्तर दु खात्, अतो जन्माभावाद्दु खनिवृत्तिस्तन्निवृत्तौ य आत्यंतिक. सुखदु खानुपभोगो निःश्रेयसमिति ।

अविद्याप्रत्यया संस्कारा इत्यादिवचनं केषांचित् ॥ ७ ॥ विद्याविपर्ययात्मिका सर्वभावेष्वनित्यानात्मकाशुचिदु खेषु नित्यसात्मकशुचिसुखाभिमानरूपा तत्प्रत्यया संस्कारा इत्यादिवचन केषांचित् । के पुनस्ते संस्कारा रागादयस्ते च त्रिधा पुण्यापुण्यानेज्यसंस्कारा , तत्र पुण्योपगानां संस्काराणां पुण्योपगमे च विज्ञान भवति, यत इदमुच्यते अविद्याप्रत्यया संस्कारा वस्तुप्रतिविज्ञप्तिर्विज्ञानमिति । अपुण्योपगानां संस्काराणामपुण्योपगमे च विज्ञान भवति यत इदमुच्यते संस्कारप्रत्ययं विज्ञान । विज्ञानसंभूताश्चत्वारः स्कंधानाम चत्वारि महाभूतानि रूप नाम च रूपनाम च नामरूपमिति । आनेज्योपगानां संस्काराणामानेज्योपगमे च विज्ञाने भवति यत इदमुच्यते विज्ञानप्रत्ययं नामरूप नामरूपसंनिहितानींद्रियाणि षडायतनमिति नामरूपवृद्ध्या षड्भिरायतनद्वारै. कृत्य क्रिया च प्रजायते इति नामरूपप्रत्ययं षडायतनमुच्यते । त्रयाणां धर्माणां संनिपात स्पर्शः । केषां त्रयाणां ? विषयेंद्रियविज्ञानानां, संगति स्पर्श । षड्भ्य आयतनेभ्य षट् स्पर्शकाया प्रवर्तंत इति षडायतनप्रत्यय. स्पर्श. । स्पर्शानुभवन वेदना यज्जातीय स्पर्शो भवति तज्जातीया वेदना प्रवर्तत इतीदमुच्यते स्पर्शप्रत्यया वेदनेति । वेदनाध्यवसाना तृष्णा यतस्तान् वेदनाविशेषानास्वादयत्यभिनंदयत्यध्यवस्यति तृष्यतीति सा वेदनाप्रत्यया तृष्णोच्यते । तृष्णावैपुल्यमुपादान, सा मे प्रिया सानुरागेति भवेन्नित्यमपरित्यागो भूयोभूयश्च प्रार्थना तदुच्यते तृष्णाप्रत्ययमुपादानमिति । उपादाननिमित्त पुनर्भवजनक कर्म भव, एव प्रार्थयमान पुनर्भवजनक कर्म समुत्थापयति कायेन मनसा वाचा । तद्धेतुक स्कंध प्रादुर्भावो जातिर्जातिस्कंधपरिपाक , जराजात्यभिनिवृत्तानां स्कंधानामपचय परिपाक , परिपाकाद्विनाशो भवति तन्मरण तदेव जातिप्रत्ययजरामरणमुच्यते । एवमयं द्वादशांग प्रतीत्य समुत्पादोऽन्योन्यहेतुकस्तत्र सर्वभावेष्वविपरीतदर्शनं विद्या । यत्सर्वभावेष्वनित्यानात्मकाशुचिदु खदर्शनं सा विद्या ततो मोक्ष. कथं ?

अविद्याया विद्यातो निवृत्तिरविद्यानिवृत्तेः संस्कारनिरोधः संस्कारनिरोधाद्विज्ञाननिरोधः। एवमुत्तरेष्वपीति सदेवमविद्यातो बंधो भवति विद्यातश्च मोक्ष इति।

मिथ्यादर्शनादिरितिमतं भवतां ॥ ८ ॥ "मिथ्यादर्शनाविरतिप्रमादकषाययोगा बंधहेतव" इति भवतामार्हतानामपि मतं। पदार्थविपरीताभिनिवेशश्रद्धानं मिथ्यादर्शनं विपरीताभिनिवेशश्च मोहात्, मोहश्चाज्ञानमित्यज्ञानाद्बंधः। अतो मिथ्यादर्शनमादिर्बंधस्य सामायिकमात्रप्रतिपत्तेश्च "अनंताः सामायिकमात्रसिद्धा" इति वचनात् सामायिकं च ज्ञानमतः आर्हतानामपि ज्ञानान्मोक्ष इत्यविसंवादात् त्रितयमोक्षमार्गकल्पना न युक्ता किंच।

दृष्टांतसामर्थ्याद्वणिक् स्वप्रियैकपुत्रवत् ॥ ९ ॥ यथा वणिक् स्वप्रियैकपुत्रसदृशविग्रहं गजेनात्- ... पुत्रात्सुहृद्वि- ... स्य स्वपुत्र- ...

नवानांतरीयकत्वाद्रसायनवत् ॥ १० ॥ न वा एष दोषः किं कारणं नांतरीयकत्वान्नहि त्रितयमंतरेण मोक्षप्राप्तिरस्ति कथं रसायनवत्। यथा न रसायनज्ञानादेव रसायनफलेनाभिसंबंधः रसायनश्रद्धानक्रियाभावात्, यदि वा रसायनज्ञानमात्रादेव रसायनफलसंबंधः कस्यचिद्दृष्टः सोभिधीयतां न चासावस्ति। न च रसायनक्रियामात्रादेव, ज्ञानश्रद्धानाभावात्। न च रसायनश्रद्धानमात्रादेव, रसायनज्ञानपूर्वक्रियासेवनाभावात्। अतो रसायनज्ञानश्रद्धाक्रियासेवनोपेतस्य तत्फलेनाभिसंबंध इति निःप्रतिद्वंद्वमेतत्। तथा न ...

उक्तं च—

हतं ज्ञानं क्रियाहीनं हता चाज्ञानिनां क्रिया।
धावन् किलांधको दग्धः पश्यन्नपि च पंगुलः ॥ १ ॥
संयोगमेवेह वदंति तज्ज्ञा न ह्येकचक्रेण रथः प्रयाति।
अंधश्च पंगुश्च वने प्रविष्टौ तौ संप्रयुक्तौ नगरं प्रविष्टौ ॥ २ ॥ इति ॥

ज्ञानादेव मोक्ष इति चेदनवस्थानादुपदेशाभावः ॥ ११ ॥ यस्य ज्ञानादेव मोक्षस्तस्यानवस्थानादुपदेशाभावः यथा प्रदीपस्य तमोनिवृत्तिहेतुत्वात्प्रदीपे सति न मुहूर्तमपि तमोऽवतिष्ठते, न हि सति प्रदीपे प्रदीपश्च नाम ज्वलति तमश्चावतिष्ठत इति। तथा मिथ्याज्ञाननिरोधाविर्भावानंतरमेवास्य मोक्षः स्यात्, नहीदमुचितमस्ति ज्ञानं च नाम मोक्षस्य कारणमस्ति न च मोक्ष इति। ततो ज्ञानांतरमेवास्य शरीरेंद्रियनिवृत्तेः प्रवचनोपदेशाभावः ॥

संस्कारक्षयादेवस्थानादुपदेश इति चेन्न प्रतिज्ञातविरोधात् ॥ १२ ॥ स्यादेतद्यावदस्य संस्काराः ...

उभयथादोषोपपत्तेः ॥ १३ ॥ इदमिह संप्रधार्यं संस्कारक्षयस्य ज्ञानं वा हेतुः स्यादन्यो वेति। यदि ज्ञानं ननु ज्ञानादेव संस्कारनिरोध इति प्रवचनोपदेशाभावः; अथान्यः स कोन्यो भवितुमर्हति अन्यतश्चारित्रादिति पुनरपि प्रतिज्ञातविरोध इति किं च।

प्रव्रज्याद्यनुष्ठानाभावप्रसंगश्च ॥ १४ ॥ यदि ज्ञानादेव मोक्षः, ननु ज्ञान एव यतः कार्य्यः शिरस्तुंडमुंडनकाषायांबरधारणादिलक्षणप्रव्रज्यायमनियमभावनाद्यभावप्रसंगः स्यात्।

ज्ञानवैराग्यकल्पनायामपि ॥ १५ ॥ किमवस्थानाभावादुपदेशाभाव इत्यादिपदार्थपरिज्ञाने सति विषयानभिष्वङ्गलक्षणे च वैराग्य आसत्त्वे तत्क्षण एव मोक्षोपपत्तेः किं च ।

नित्यानित्यैकान्तावधारणे तत्कारणासंभवः ॥ १६ ॥ नित्या एवार्था अनित्या एव वेत्येकान्तावधारणे तत्कारणासंभवः, तत्कारणस्य ज्ञानवैराग्यस्यासंभवः । तद्यथा नित्यैकान्तेऽपि विक्रियाभावाद् ज्ञानवैराग्याभावः, विक्रिया द्विविधा ज्ञानादिविपरिणामलक्षणा देशान्तरसंक्रमरूपा च । येषां नित्य आत्मा सर्वगतश्चेति दर्शनं तेषामुभय्यपि सा नास्ति ततश्चतुष्टयत्रयद्वयसन्निकर्षजविज्ञानाभावाद्वैराग्यपरिणामाभावाच्च पूर्वापरकालतुल्यवृत्तेरात्मन आकाशस्येव मोक्षाभावः । समवायादितिचेन्न तस्य प्रत्याख्यातत्वात् । क्षणिकैकान्तेऽप्यवस्थानाभावात् ज्ञानवैराग्यभावनाभावः येषां मतं "क्षणिकाः सर्वसंस्काराः" इति तेषामप्युत्पत्त्यनन्तरं विनाशे सति ज्ञानादीनामवस्थानं नास्ति । न च तैरप्योऽन्यदवस्थास्नु वस्तु विद्यते अतस्तदभावात् ज्ञानवैराग्यभावनाभावः । तत एवोत्पत्त्यनन्तरं निरन्वयविनाशाभ्युपगमात्परस्परं सदसद्योगाभावे निमित्तनैमित्तिकव्यवहाराभावाद् विद्याप्रत्ययाः संस्कारा इत्येवमादि विरुध्यते संतानादिकल्पनाया चान्यत्वानन्यत्वयोरनेकदोषोपपत्तेः ।

विपर्ययाभावः प्रागनुपलब्धेरुपलब्धौ वा बंधाभावः ॥ १७ ॥ इह लोके प्रागनुभूतस्याशु पुरुषविशेषस्य प्रकाशाभावादभिमतात्करणक्रमाद्वा विशेषानुपलब्धौ विपर्ययो दृष्टः न चात्यन्तानभ्युपगमात् सम्भूतस्य प्रागप्रतीततद्देतरस्य विपर्ययप्रत्ययो भवति । न च तथानादौ संसारेऽनभिव्यक्तशक्तेः पुरुषस्य गुणपुरुषान्तरोपलब्धिरस्ति अतः प्रागनुपलब्धेर्नास्ति विपर्ययः, तथा सर्वभावेष्वनित्यानात्मताशुचिदुःखेषु नित्यसात्मशुचिसुखरूपेण विपर्ययो नास्ति । प्रागननुभूतविशेषत्वात् । यदि वा क्वचिदप्रसिद्धमाप्यविशेषस्य क्वचिद्विपर्ययो दृष्टः सोऽभिधीयतां । नचोच्यतेऽतो विपर्ययाभावाद्बन्धाभावस्तत्र यदुक्तं विपर्ययाद्बन्ध इति तद्व्याहन्यते । अथ प्राक्तद्विशेषोपलब्धिरभ्युपगम्यते ननु तदेव तद्धेतुकेन मोक्षेण भवितव्यमिति बंधाभावः स्यात्किं च ।

सत्यर्थवदवस्थितत्वाच्च ॥ १८ ॥ विपर्ययाभाव इत्यनुवर्तते येषां दर्शनं प्रत्यर्थवशवर्ति विज्ञानमिति तेषां पुरुषविषयं विज्ञानं न स्थाणुमवगृह्णाति । स्थाणुविषयं च यद्विज्ञानं न तत्पुरुषमनुप्यते । अतः परस्परविषयसंक्रमाभावान्न संशयो न विपर्ययस्तथा सर्वेषु पदार्थेष्वनेकार्थग्रहणैकविज्ञानाभावादसति विपर्यये बंधाभावस्तत एव पदार्थविशेषानुपलब्धेर्मोक्षाभावः । न ह्येकार्थग्राहि विज्ञानं तदन्तरमवच्छिनत्ति ।

ज्ञानदर्शनयोर्युगपत्प्रवृत्तेरेकत्वमिति चेन्न तत्त्वावायश्रद्धानभेदात्तापप्रकाशवत् ॥ १९ ॥ स्यादेतद् ज्ञानदर्शनयोरेकत्वं, कुतः । युगपत्प्रवृत्तेरिति, तन्न । किं कारणं तत्त्वावायश्रद्धानभेदात् कथं तापप्रकाशवत् । यथा तापप्रकाशयोर्युगपदात्मलाभेपि दाहद्योतनसामर्थ्यभेदादनेकत्वं । तथा ज्ञानदर्शनयोस्तत्त्वावायश्रद्धानभेदादनेकत्वं । तत्त्वस्य अवगमो ज्ञानं, श्रद्धानं दर्शनमिति ।

दृष्टविरोधाच्च ॥ २० ॥ यस्य मतं युगपदात्मलाभ एकत्वहेतुरिति तस्य दृष्टविरोध आपद्यते । दृष्टं हि गोविषाणादीनां युगपदुत्पद्यमानानामपि नानात्वं ।

उभयनयसद्भावेऽन्यतरस्याश्रितत्वाद्वा रूपादिपरिणामवत् ॥ २१ ॥ उभयनयसद्भावेऽन्यतरस्याश्रितत्वाद्वा न दोषः कथं रूपादिपरिणामवत् । यथा परमाण्वादिपुद्गलद्रव्याणां बाह्याभ्यन्तरपरिणामकारणापादितं युगपद्रूपादिपरिणामे न रूपादीनामेकत्वं तथा ज्ञानदर्शनयोरपि । अथवा उभयनयसद्भावेऽन्यतरस्याश्रितत्वात्, तथा रूपादिपरिणामानां द्रव्यार्थिकपर्यायार्थिकयोरन्यतरगुणप्रधानभावार्पणा स्यादेकत्वं स्यान्नानात्वं । कथमिह पर्यायार्थिकगुणभावे द्रव्यार्थिकप्राधान्यात्पर्यायार्थानर्पणादनादिपारिणामिकपुद्गलद्रव्यार्थादेशात्स्यादेकत्वं, यथा रूपपर्याय पुद्गलद्रव्यं । तथा रसादयोऽपि द्रव्यार्थादेशात् पुद्गलद्रव्यं । तेषामेव द्रव्यार्थिकगुणभावे पर्यायार्थिकप्राधान्याद्द्रव्यार्थानर्पणात् प्रतिनियतरूपादिपर्यायार्थेनार्पितानां स्यान्नानात्वं, यतोऽन्यो रूपपर्यायोऽन्ये च रसादयः । तथा ज्ञानदर्शनयोरनेन विधिनाऽनादिपारिणामिकचैतन्यद्रव्यार्थादेशात्स्यादेकत्वं यतो द्रव्यार्थादेशाद्यथा ज्ञानपर्याय आत्मद्रव्यं तथा दर्शनमपि । तयोरेव प्रतिनियतज्ञानदर्शनपर्यायार्थार्पणात् स्यान्नानात्वं यस्मादन्यो ज्ञानपर्यायोऽन्यश्च दर्शनपर्यायः ।

ज्ञानचारित्रयोरकालभेदादेकत्वमगम्यावबोधवदिति चेन्नाशूत्पत्तौ सूक्ष्मकालाप्रतिपत्तेरुत्पलपत्रशतव्यधनवत् ॥ २१ ॥ स्यादेतज्ज्ञानचारित्रयोरेकत्वं, कस्मादकालभेदात्। कथमगम्यावबोधवत्। यथा केनचिन्मोहोदयापादितान्यांगनाभिसरणोत्सुकमतिना पुंसा मेघोदयोद्भूतबहलान्धकारायां रात्रौ वीथ्यन्तराले मातृपुश्चली स्वाभिलषितेति स्पृष्टा, तदैव विद्युता च विद्योतितं तेन मातेयमिति तस्य ज्ञानं यदोत्पन्नं तदैवाऽगम्यावबोधादगम्यागमननिवृत्तिः नागम्यावबोधागम्यागमननिवृत्त्योः कालभेदोऽस्ति। तथा यदैव ज्ञानावरणक्षयोपशमाज्जीवेषु ज्ञानं जीवा इत्याविर्भवति, तदैव ते न हिंस्या इति जीवे हिंसाप्रत्ययस्य निवृत्तिः, निवृत्तिश्च चारित्रं, न च जीवज्ञानहिंसानिवृत्त्योः कालभेदोऽस्तीति। तन्न किं कारणमाशूत्पत्तौ सूक्ष्मकालाप्रतिपत्तेः, तत्राप्यस्त्येव कालभेदः सौक्ष्म्यात्तु न प्रतीयते, कथमुत्पलपत्रशतव्यधनवत्। यथोत्पलपत्रशतव्यधनक्रम असंख्येयसमयिकः सर्वज्ञप्रत्यक्षोऽतिसूक्ष्मोऽस्ति न तु विभाव्यते छद्मस्थैर्यतो यावदेकमुत्पलपत्रमसिरिछत्वा द्वितीयं छिनत्ति तावदसंख्येयाः समया अतीता इति कालसूक्ष्मोपदेशस्तथाऽन्योगम्यावबोधकालः, अन्यश्च निवृत्तिकालः।

अर्थभेदाच्च ॥ २३ ॥ किं? नैकत्वमिति वर्तते ज्ञानस्य तत्त्वावबोधोऽर्थः चारित्रस्य कर्मादानहेतुक्रियाविशेषोपरमोऽर्थ इत्यतो नानात्वं।

कालभेदाभावो नार्थभेदहेतुर्गतिजात्यादिवत् ॥ २४ ॥ न कालभेदाभावोऽर्थभेदहेतुर्ज्ञाप्यः कथं गतिजात्यादिवत् यथा यदैव देवदत्तजन्म तदैव मनुष्यगतिपञ्चेन्द्रियजातिशरीरवर्णगन्धादीनां जन्म। नान्यो देवदत्तजन्मकालः, अन्यश्च मनुष्यगत्यादिपर्यायजन्मकालः। न चैककालत्वान्मनुष्यगत्यादीनामेकत्वं। यस्य पुनः कालभेदाभाव एकत्वहेतुरिष्टस्तस्य मनुष्यगत्यादिपर्यायाणामेकत्वप्रसंगो न चेष्यतेऽतो न कालभेदाभावाज्ज्ञानचारित्रयोरेकत्वं।

उक्तं च ॥ २५ ॥ किमुक्तं उभयनयसद्भावात्स्यादेकत्वं स्यान्नानात्वमिति।

लक्षणभेदात्तेषामेकमार्गानुपपत्तिरिति चेन्न परस्परसंसर्गे सत्येकत्वं प्रदीपवत् ॥ २६ ॥ स्यादेतत्तेषां सम्यग्दर्शनादीनामेकमार्गत्वं नोपपद्यते, कुतो लक्षणभेदात्, नहि भिन्नलक्षणानामेकत्वं युज्यते तत स्त्रयोऽमी मोक्षमार्गाः प्रसक्ता इति। तन्न किं कारणं परस्परसंसर्गे सत्येकत्वं, कथं? प्रदीपवत्, यथा परस्परविलक्षणवर्तितैलानलार्थानां बाह्याभ्यन्तरपरिणामकारणापादितसंयोगपर्यायाणां समुदये भवत्येकः प्रदीपो न त्रयः। तथा परस्परविलक्षणसम्यग्दर्शनादित्रयसमुदये भवत्येको मोक्षमार्गो न त्रय।

सर्वेषामविसंवादात् ॥ २७ ॥ विलक्षणानामेकत्वाभ्युपगमे प्रतिवादिनो न विसंवदन्ते केचित्तावदाहुः प्रसादलाघवशोषतापावरणसादनादिभिन्नलक्षणानां सत्त्वरजस्तमसां साम्ये प्रधानमेकं, न तेषां त्रित्वात्प्रधानस्य त्रैविध्यमिति। अपर आहुः धारणक्लेदपाकव्यूहनादीनां चतुर्णां भूतानां भौतिकानां च वर्णादीनां विलक्षणानां समुदय एको रूपपरमाणुः न तेषां भेदात्परमाणोरनेकत्वं। तथा रूपादीनां धर्माणां प्रमाणप्रमेयाधिगमरूपाणां च विलक्षणानां समुदय एकं विज्ञानं न तेषां भेदाद्विज्ञानभेद इति। इतर आहुः क्षित्यादीनां तन्तूनां समुदयविशेषः पट एको न तेषां भेदात्पटस्य भेद इति तद्वदिहापि सम्यग्दर्शनादीनां भिन्नलक्षणानां समुदय एको मोक्षमार्ग इति को विरोधः।

एषां पूर्वस्य लाभे भजनीयमुत्तरं ॥ २८ ॥ एषां सम्यग्दर्शनादीनां पूर्वस्य लाभे भजनीयमुत्तरं वेदितव्यं।

उत्तरलाभे तु नियतः पूर्वलाभः ॥ २९ ॥ उत्तरस्य तु लाभे नियतः पूर्वलाभो द्रष्टव्यः सम्यग्दर्शनज्ञानचारित्राणां पाठं प्रति पूर्वत्वमुत्तरत्वं च। पूर्वस्य सम्यग्दर्शनस्य लाभे ज्ञानमुत्तरं भजनीयं उत्तरज्ञानलाभे तु नियतः पूर्वसम्यग्दर्शनलाभः। तथा पूर्वज्ञानलाभे उत्तरचारित्रं भजनीयं, उत्तरचारित्रलाभे तु नियतः सम्यग्दर्शनज्ञानलाभः।

तदनुपपत्तिरज्ञानपूर्वकश्रद्धानप्रसंगात् ॥ ३० ॥ पूर्वस्य लाभे भजनीयमुत्तरमित्येतस्या-ऽनुपपत्तिः कुतोऽज्ञानपूर्वकश्रद्धानप्रसंगात् । यदि पूर्वसम्यग्दर्शनलाभे उत्तरज्ञानलाभो भजनीयः, ननु ज्ञानाभावादज्ञानपूर्वकश्रद्धानप्रसंगः । किं च–

अनुपलब्धस्वतत्त्वेऽर्थे श्रद्धानानुपपत्तिरविज्ञातफलरसोपयोगवत् ॥ ३१ ॥ यथा नाविज्ञाते फले तद्रसोपयोगोऽमुष्य फलस्य रस संपादयतेति श्रद्धानमस्ति तथा नाविज्ञातेषु जीवादिषु श्रद्धानमस्तीति श्रद्धानाभावः स्यात् । किं च–

आत्मस्वरूपाभावप्रसंगात् ॥ ३२ ॥ यदि सम्यग्दर्शनलाभे ज्ञानं भजनीयत्वादसद्विरोधामिथ्याज्ञाननिवृत्तौ सम्यग्ज्ञानस्य चाभावाज्ज्ञानोपयोगाभाव आत्मनः प्रसक्तः । ततश्च लक्षणाभावाल्लक्ष्यस्यात्मनोऽप्यभावः स्यात्तदभावाच्च मोक्षमार्गपरीक्षा व्यर्थेति ।

न वा यावति ज्ञानमित्येतत्परिसमाप्यते तावतोऽसंभवाश्रयापेक्षं वचनं ॥ ३३ ॥ न वा एष दोषः, किं कारणं यावति, ज्ञानमित्येतत्परिसमाप्यते तावतोऽसंभवाश्रयापेक्षमिदं वचनं भजनीयमुत्तरमिति । क्वचन ज्ञानमित्येतत्परिसमाप्यते श्रुतकेवलयोर्यतः श्रुतकेवलज्ञानग्राही शब्दनयः श्रुतकेवले एवेच्छति नान्यज्ज्ञान मपरिपूर्णत्वादिति तदपेक्षं संपूर्णद्वादशांगचतुर्दशपूर्वलक्षणं श्रुतं केवलं च भजनीयमुक्तं । तथा पूर्वसम्यग्दर्शनलाभे देशचारित्रं, संयतासंयतस्य सर्वचारित्रं, प्रमत्तादारभ्य सूक्ष्मसापरायांतानां यच्च यावच्च नियमादस्ति संपूर्णयथाख्यातचारित्रं तु भजनीयं ॥

पूर्वसम्यग्दर्शनज्ञानलाभे भजनीयमुत्तरमितिचेन्न निर्देशस्याऽगमकत्वात् ॥ ३४ ॥ स्यादेतमज्ञानपूर्वकश्रद्धानप्रसंगोस्ति कुतः पूर्वसम्यग्दर्शनज्ञानलाभे चारित्रमुत्तरं भजनीयमित्यभिसंबंधादिति । तन्न, किं कारणं निर्देशस्यागमकत्वादुक्तोऽयमर्थो ननु तस्य निर्देशो गमकः पूर्वस्य लाभ इति पूर्वयोरिति हि वक्तव्य स्यात् । अथ सामान्यनिर्देशादुभयगतिः कल्प्यते नैव शक्यं व्यवस्थाविशेषस्य विवक्षितत्वात्, इतरथा हि उत्तरेपि तथा प्रक्लृप्तौ तद्दोषानतिवृत्तिः स्यात्तस्मात्पूर्वोक्त एवार्थो नयापेक्षवचनमिति । अथवा क्षायिकसम्यग्दर्शनलाभे क्षायिक सम्यग्ज्ञान भजनीय, अथवा युगपदात्मलाभे साहचर्यादुभयोरपि पूर्वत्वं । यथा साहचर्यात्पर्वतनारदयोः । पर्वतग्रहणेन नारदस्य ग्रहणं नारदग्रहणेन पर्वतस्य ग्रहणं । तथा सम्यग्दर्शनस्य सम्यग्ज्ञानस्यान्यतरस्यात्मलाभे चारित्रमुत्तरं भजनीय ॥

इति तत्त्वार्थवार्तिकव्याख्यानालंकारे प्रथमेऽध्याये द्वितीयमाह्निकं ॥ २ ॥

अमीषां मोक्षकारणसामान्ये सत्यविशिष्टानां विशेषप्रतिपत्त्यर्थमिदमाह–

तत्त्वार्थश्रद्धानं सम्यग्दर्शनं ॥ २ ॥

सम्यगितिकोयं शब्दः–सम्यगिति प्रशंसार्थो निपातः क्यंतो वा ॥ १ ॥ सम्यगित्ययं निपातः प्रशंसार्थो वेदितव्यः सर्वेषां प्रशस्तरूपगतिजातिकुलायुर्विज्ञानदीनामभ्युदयिकानां मोक्षस्य च प्रधानकारणत्वात् प्रशस्तं दर्शनं सम्यग्दर्शनं । ननु च "सम्यगिष्टार्थतत्त्वयोरिति" वचनात् प्रशंसार्थाभाव इति तन्नाऽनेकार्थत्वान्निपातानां । अथवा सम्यगिति तत्त्वार्थो निपातस्तत्त्वं दर्शनं सम्यग्दर्शनमविपरीतार्थविषय तत्त्वमित्युच्यते । अथवा क्यंतोयं शब्दः समचतीति सम्यक्, यथार्थो व्यवस्थितस्तथैवावगच्छतीत्यर्थः । अथ किमिदं दर्शनमिति ।

करणादिसाधनो दर्शनशब्दः उक्तः ॥ २ ॥ दृशेः करणादिसाधने युटि दर्शनशब्दो व्याख्यातः ।

दृशेरालोकार्थत्वादभिप्रेतार्थासंप्रत्यय इति चेन्नानेकार्थत्वात् ॥३॥ स्यादेतद्दृशिरयमालोकार्थे वर्तते आलोकश्चक्षुरिंद्रियानिंद्रियार्थप्राप्तिः, नचासाविहाभिप्रेतः, श्रद्धानमिष्टं, न तस्यार्थस्य संप्रत्ययोस्तीति ।

ज्ञानचारित्रयोरकालभेदादेकत्वमगम्यावबोधवदितिचेन्नाशूत्पत्तौ सूक्ष्मकालाप्रतिपत्तेरुत्पलपत्रशतव्यधनवत् ॥ २१ ॥ स्यादेतज्ज्ञानचारित्रयोरेकत्व, कस्मादकालभेदात् । कथमगम्यावबोधवत् । यथा केनचिन्मोहोदयापादिताऽन्यांगनाभिसरणोत्सुकमतिना पुसा मेघोदयोद्भूतमहान्धकारायां रात्रौ शय्यन्तराले मातृपुंश्चली स्वाभिलषितेति स्पृष्टा, तदैव विद्युता च विद्योतित तेन मातेयमिति तस्य ज्ञान यदोत्पन्न तदैवाऽगम्यावबोधादगम्यागमननिवृत्ति. नागम्यावबोधागम्यागमननिवृत्त्यो कालभेदोस्ति। तथा यदैव ज्ञानावरणक्षयोपशमाज्जीवेषु ज्ञान जीवा इत्याविर्भवति, तदैव ते न हिंस्या इति जीवे हिंसाप्रत्ययस्य निवृत्ति', निवृत्तिश्च चारित्र, नच जीवज्ञानहिंसानिवृत्त्यो' कालभेदोस्तीति । तन्न किं कारणमाशूत्पत्तौ सूक्ष्मकालाप्रतिपत्ते , तत्राप्यस्त्येव कालभेद सौक्ष्म्यात्तु न प्रतीयते, कथमुत्पलपत्रशतव्यधनवत् । यथोत्पलपत्रशतव्यधनक्रम असख्येयसमयिक- सर्वज्ञप्रत्यक्षोतिसूक्ष्मोस्ति नतु विभाव्यते छद्मस्थैर्यतो यावदेकमुत्पलपत्रमसिश्छित्त्वा द्वितीय छिनत्ति तावदसख्येया. समया अतीता इति कालसूक्ष्मोपदेशस्तथाऽन्योऽगम्यावबोधकाल , अन्यश्च निवृत्तिकाल: ।

अर्थभेदाच्च ॥ २३ ॥ किं ' नैकत्वमिति वर्तते ज्ञानस्य तत्त्वावबोधोर्थ चारित्रस्य कर्मादान हेतुक्रियाविशेषोपरमोऽर्थ इत्यतो नानात्व ।

कालभेदाभावो नार्थभेदहेतुर्गतिजात्यादिवत् ॥ २४ ॥ न कालभेदाभावोर्थभेदहेतुर्न्याय्य: कथं गतिजात्यादिवत् यथा यदैव देवदत्तजन्म तदैव मनुष्यगतिपचेंद्रियजातिशरीरवर्णगंधादीना जन्म । नान्यो देवदत्तजन्मकाल', अन्यश्च मनुष्य गत्यादिपर्यायजन्मकाल' । नचैककालत्वान्मनुष्यगत्यादीनामेकत्व । यस्य पुन' कालभेदाभाव एकत्वहेतुरिष्टस्तस्य मनुष्यगत्यादिपर्यायाणामेकत्वप्रसगो नचेष्यतेऽतो न कालभेदाभावाज्ज्ञानचारित्रयोरेकत्व ।

उक्तंच ॥ २५ ॥ किमुक्त उभयनयसद्भावा स्यादेकत्वं स्यान्नानात्वमिति ।

लक्षणभेदात्तेषामेकमार्गानुपपत्तिरितिचेन्न परस्परसंसर्गे सत्येकत्वं प्रदीपवत् ॥ २६ ॥ स्यादेतत्तेषां सम्यग्दर्शनादीनामेकमार्गत्व नोपपद्यते, कुतो लक्षणभेदात्, नहि भिन्नलक्षणानामेकत्व युज्यते तत स्त्रयोमी मोक्षमार्गा प्रसक्ता इति । तन्न किंकारण परस्परसंसर्गे सत्येकत्व, कथ ' प्रदीपवत्, यथा परस्परविलक्षणवर्तिस्नेहानलार्थाना बाह्याभ्यतरपरिणामकारणापादितसयोगपर्यायाणा समुदये भवत्येक प्रदीपो न त्रय । तथा परस्परविलक्षणसम्यग्दर्शनादित्रयसमुदये भवत्येको मोक्षमार्गो न त्रय ।

सर्वेषामविसंवादात् ॥ २७ ॥ विलक्षणानामेकत्वावाप्तौ प्रतिवादिनो विसवदते केचित्तावदाहु' प्रसादलाघवशोषतापावरणसादनादिभिन्नलक्षणाना सत्त्वरजस्तमसा साम्ये प्रधानमेक, न तेषात्रित्वात्प्रधानस्य त्रैविध्यमिति । अपर आहु काकवर्ण्डतादीना चतुर्णां भूताना भौतिकाना च वर्णादीना विलक्ष–

स्यादेतत्सम्यग्दर्शनस्यात्मपरिणामत्वेऽल्पबहुत्वकल्पनाविरोध इति । तन्न किं कारणं ? उपशमाद्यपेक्षस्य सम्यग्दर्शनत्रयस्यैव तदुपपत्तेः । सर्वेषु स्तोका उपशमसम्यग्दृष्टयः संसारिणः । क्षायिकसम्यग्दृष्टयोऽसंख्येयगुणाः । क्षायोपशमिकसम्यग्दृष्टयोऽसंख्येयगुणाः । सिद्धाः क्षायिकसम्यग्दृष्टयोऽनंतगुणा इति । तस्मात्सम्यग्दर्शनमात्मपरिणामं श्रेयोभिमुखमध्यवस्यामः ।

तत्त्वाग्रहणमर्थश्रद्धानमित्यस्तु लघुत्वात् ॥१७॥ कश्चिदाह तत्त्वग्रहणमनर्थकं । अर्थश्रद्धानमित्येवास्तु, कुतो लघुत्वादिति ।

न सर्वार्थप्रसंगात् ॥ १८ ॥ नैतद्युक्तं कुतः सर्वार्थप्रसंगात्तत्त्वग्रहणादृते मिथ्यावादिप्रणीतेषु सर्वार्थेषु श्रद्धानं सम्यग्दर्शनं प्राप्नोति ।

संदेहाच्चार्थशब्दस्याऽनेकार्थत्वात् ॥१९॥ अर्थशब्दोऽयमनेकार्थः क्वचिद् द्रव्यगुणकर्मसु वर्ततेऽर्थ इति "द्रव्यगुणकर्मस्विति" वचनात् । क्वचित्प्रयोजने वर्तते "किमर्थमिहागमनं भवतः किं प्रयोजनमिति" क्वचिद्धने वर्तते "अर्थवानयं देवदत्तो धनवानिति" । क्वचिदभिधेये वर्तते "शब्दार्थसंबंध" इति । एवमर्थशब्दस्यानेकार्थाभिधायित्वे संदेहः कस्यार्थस्य श्रद्धानं सम्यग्दर्शनमिति ।

सर्वानुग्रहाददोष इति चेन्नाऽसदर्थविषयत्वात् ॥ २० ॥ स्यादेतन्नायं दोषः सर्वार्थप्रसंग इति, अस्तु सर्वार्थविषयं श्रद्धानं सम्यग्दर्शनं तथा सति सर्वानुग्रहः कृतो भवति । कश्चेदानीं भवतो मत्सरः सर्वो लोकोऽभ्युदये न युज्यतामिति, तन्न किंकारणं ? असदर्थविषयत्वात्, न खलु कश्चिन्नो मत्सरः । असदर्थविषयं हि तच्छ्रद्धानं संसारकारणमिति । अतः सर्वानुग्रहार्थमेव तत्त्वेन विशिष्यते ।

अर्थग्रहणादेव तत्सिद्धिरिति चेन्न विपरीतग्रहणदर्शनात् ॥ २१ ॥ स्यादेतदर्यंत इत्यर्थो निश्चीयत इत्यर्थः । न च मिथ्यावादिप्रणीता अर्थाः, अतत्त्वात् । तस्मादर्थग्रहणादेव तत्त्वसंप्रत्ययान्नार्थस्तत्त्वग्रहणेनेति, तन्न किं कारणं विपरीतग्रहणदर्शनात् । यथा पित्तोदयाकुलितकरणः पुमान् मधुररसं कटुकं मन्यते । तथाऽमा मिथ्याकर्मोदयदोषादस्ति वनास्तित्वनित्यत्वाऽनित्यत्वाऽन्यत्वाऽनन्यत्वाद्येकांतरूपेण मिथ्याऽध्यवस्यति । अतस्तन्निराकरणार्थं तत्त्वग्रहणमिति । अर्थग्रहणं किमर्थं ? ननु तत्त्वान्येवार्थ इत्यर्थानां तत्त्वसामानाधिकरण्यात्तत्त्ववचनेनैव संप्रत्ययः सिद्धः । उच्यते—

अर्थग्रहणमव्यभिचारार्थं ॥ २२ ॥ अर्थग्रहणं क्रियते अव्यभिचारार्थं ।

तत्त्वमिति श्रद्धानमिति चेदेकांतनिश्चितेऽपि प्रसंगः ॥२३॥ यदि तत्त्वमिति श्रद्धानं तत्त्वश्रद्धानमित्युच्यत एकांतनिश्चितेऽपि प्राप्नोति । एकांतवादिनोऽपि हि नान्यथेयमिदं तत्त्वमिति श्रद्दधति ।

तत्त्वस्य श्रद्धानमिति चेद्भावमात्रप्रसंगः ॥२४॥ यदि तत्त्वस्य श्रद्धानं तत्त्वश्रद्धानमित्युच्यते भावमात्रप्रसंगः स्यात् । तत्त्वं भावसामान्यमिति केचित् कथयंति, द्रव्यत्वगुणत्वकर्मत्वादिसामान्यं द्रव्यादिभ्योऽर्थांतरं तस्य श्रद्धानं सम्यग्दर्शनं प्राप्नोति । न हि द्रव्यादिभ्योऽन्यत्सामान्यं युक्तिमदिति परीक्षितमेतत् । अथवा तत्त्वमेकत्वमित्यर्थः पुरुष एवेदं सर्वमित्यादि । तस्य श्रद्धानं सम्यग्दर्शनं प्राप्नोति, न चासौ युक्तं क्रियाकारकभेदलोपप्रसंगादिति ।

तत्त्वेन श्रद्धानमिति चेत्कस्य कस्मिन्वेति प्रश्नानिवृत्तिः ॥२५॥ यदि तत्त्वेन श्रद्धानमित्युच्यते कस्य कस्मिन्वेति प्रश्नो न विनिवर्तते । तस्मान्नूनमर्थग्रहणमव्यभिचारार्थमिति ।

इच्छाश्रद्धानमित्यपरे वर्णयंति ॥ २६ ॥

तदयुक्तं मिथ्यादृष्टेरपि प्रसंगात् ॥ २७ ॥ यतो मिथ्यादृशो बाहुश्रुत्यप्रभिचरणपिपासाऽर्हन्मार्गविजिगीषयाप्यार्हतमतमभ्येयन्ते । तथैषामर्हदागमप्रवचनमस्पृहुमेव्यामपि सम्यग्दर्शनं प्राप्नोति इच्छाश्रद्धानमिति ।

केवलिनि सम्यक्त्वाभावप्रसंगाच्च ॥२८॥ यदि चेच्छासम्यक्त्वं, इच्छा च लोभपर्यायः नच क्षीणमोहकेवलिनि लोभोऽस्ति तदभावादिच्छाभाव इति सम्यक्त्वाभावः स्यात्। तस्माद्यद्यावद्यथाभूतमर्थं गृह्णात्यात्मा तत्सम्यग्दर्शनमिति प्रत्येतव्यं।

तद् द्विविधं सरागवीतरागविकल्पात् ॥२९॥ एतत्सम्यग्दर्शनं द्विविधं कुतः सरागवीतरागविकल्पात्।

प्रशमसंवेगानुकंपास्तिक्याभिव्यक्तलक्षणं प्रथमं ॥ ३० ॥ रागादीनामनुद्रेकः प्रशमः संसाराद्भीरुता संवेगः। सर्वप्राणिषु मैत्री अनुकंपा। जीवादयोऽर्था यथास्वभावैः सतीति मतिरास्तिक्यं। एतैरभिव्यक्तलक्षणं प्रथमं सरागसम्यक्त्वमित्युच्यते।

आत्मविशुद्धिमात्रमितरत् ॥ ३१ ॥ सप्तानां कर्मप्रकृतीनां आत्यंतिकेऽपगमे सत्यात्मविशुद्धिमात्रमितरद्वीतरागसम्यक्त्वमित्युच्यते। पूर्वं साधनं भवति उत्तरं साधनं साध्यं च॥ अथैतत्सम्यग्दर्शनं जीवादिपदार्थविषयं कथमुत्पद्यत इत्यत आह।

तन्निसर्गादधिगमाद्वा ॥ ३ ॥

निसर्ग इति कोयं शब्दः? निपूर्वात्सृजेर्भावसाधनो घञ् निसर्जनं निसर्गः स्वभाव इत्यर्थः। अथाधिगम इति कः? अधिपूर्वाद्गमेर्भावसाधनोऽच्। अधिगमनमधिगमस्तयोर्हेतुत्वेन निर्देशो निसर्गादधिगमादिति कस्य? क्रियायाः, का च क्रिया? उत्पद्यत इत्यध्याह्रियते, सोपस्कारत्वात्सूत्राणां। तदेतत्सम्यग्दर्शनं निसर्गादधिगमाद्वा उत्पद्यत इति। कश्चिदाह—

सम्यग्दर्शनद्वैविध्यकल्पनानुपपत्तिरनुपलब्धतत्त्वस्य श्रद्धानाभावात् रसायनवत् ॥१॥ द्विविधं सम्यग्दर्शनमितिकल्पना मोपपद्यते। कुतः अनुपलब्धतत्त्वस्य श्रद्धानाभावात्, कथं रसायनवत्। यथाऽत्यंतपरोक्षरसायनतत्त्वफलस्य न रसायने श्रद्धानं दृष्टं। तथाऽनधिगतजीवादितत्त्वस्य न तत्र श्रद्धानमिति नैसर्गिकसम्यग्दर्शनाभावः।

शूद्रवेदभक्तिवदिति चेन्न वैषम्यात् ॥ २ ॥ स्यादेतद्यथा शूद्रस्याऽनधिगतवेदार्थस्य वेदार्थे आत्यंतिकभक्तिस्तथानुपलब्धजीवादितत्त्वस्य श्रद्धानमिति। तन्न किं कारणं वैषम्यात्, युज्यते शूद्रस्य भारतादिश्रवणात्तज्ज्ञवचनानुवृत्त्यादिभिश्च वेदार्थभक्तिः। नासौ नैसर्गिकी। इह तु नैसर्गिकी रुचिरितीति वैषम्यं। अथवा सम्यक्त्वाधिकाराज्जीवादिपदार्थतत्त्वोपलब्धिपूर्वकेण सम्यग्दर्शनेन मोक्षकारणेनेह भवितव्यं नच शूद्रस्य तादृशं श्रद्धानमिति वैषम्यं।

मणिग्रहणवदितिचेन्न प्रत्यक्षेणोपलब्धिसद्भावात् ॥ ३ ॥ स्यादेतद्यथाऽनधिगतमणिविशेषस्यापि पुंसो मणिग्रहणं भवति तस्य च फलं दृष्टं तथाऽनधिगतजीवादितत्त्वस्यापि तत्त्वग्रहणं भवति तस्य च फलं भवतीति तन्नैसर्गिकं दर्शनमिति। तन्न किं कारणं प्रत्यक्षोपलब्धिसद्भावात्। नात्यंतपरोक्षं मणिं गृह्णाति किन्तु प्रत्यक्षतः उपलभ्य गृह्णाति विपर्ययविशेषं तु न प्रतिपद्यते। अतोऽस्याऽनुपलब्धमणिविशेषस्यापि प्रत्यक्षदर्शनाद्ग्रहणं न्याय्यं। अत्यंतपरोक्षे तु जीवादितत्त्वे कथमस्य निसर्गजसम्यग्दर्शनसिद्धिः। सामान्याधिगमे तु अधिगमसम्यग्दर्शनमेवेति।

तापप्रकाशवद्युगपदुत्पत्तेरभ्युपगमाच्च ॥ ४ ॥ किं निसर्गजसम्यग्दर्शनाभाव इत्यनुवर्तते यदास्य सम्यग्दर्शनमुत्पद्यते तदैव प्राक्तनं मत्यज्ञानं श्रुताज्ञानं च सम्यक्त्वेन परिणमतीत्यधिगमजमेव। तद्भवति। यस्य ज्ञानात्प्राग्दर्शनं स्यात्तस्य नैसर्गिकं स्यात्तच्चाऽनिष्टमिति। उच्यते।

उभयत्र तुल्येंऽतरंगहेतौ बाह्योपदेशापेक्षानपेक्षभेदाद्भेदः ॥ ५ ॥ उभयत्र दर्शनेऽतरंगो हेतुस्तुल्यः। दर्शनमोहस्योपशमः क्षयः क्षयोपशमो वा। तस्मिन् सति यद्बाह्योपदेशाहते प्रादुर्भवति तन्नैसर्गिकं। यत्परोपदेशपूर्वकं जीवाद्यधिगमनिमित्तं तदुत्तरमित्यनयोरयं भेदः।

/**अपरोपदेशपूर्वके निसर्गाभिप्रायो लोकवत्** ॥ ६ ॥ *यथा लोके हरिशार्दूलवृकभुजगादयो* निसर्गत क्रौर्यशौर्याशार्याहारादिसप्रतिपत्तौ वर्तत इत्युच्यते। नचासावाकस्मिकी कर्मनिमित्तत्वात् अनाकस्मिक्यपि सती नैसर्गिकी भवति परोपदेशाभावात्। तथेहाप्यपरोपदेशपूर्वके निसर्गाभिप्राय। अपर आह-

भव्यस्य कालेन नि·श्रेयसोपपत्तेरधिगमसम्यक्त्वाभाव ॥ ७ ॥ यद्यवधृतमोक्षकालात्प्रागधिगमसम्यक्त्वबलान्मोक्ष. स्यात्, स्यादधिगमसम्यग्दर्शनस्य साफल्य। नचादोस्ति। अत. कालेन योस्य मोक्षोसौ स निसर्गजसम्यक्त्वादव सिद्ध इति॥

/**न विवक्षितापरिज्ञानात्** ॥ ८ ॥ नैतद्युक्त कुत ? *विवक्षितापरिज्ञानात्। सम्यग्दर्शनादित्रया*न्मोक्ष उक्त, तत्र यत्प्रथम तत्कुत उत्पद्यत, इत्युक्ते निसर्गादधिगमाद्वेत्ययमर्थोऽत्र विवक्षित। यदि सम्यग्दर्शनादिर केवलान्निसर्गजादधिगमजाद्वा ज्ञानचारित्ररहितान्मोक्ष इष्ट स्यात्, तत इद युक्त स्यात् "भव्यस्य कालेन नि·श्रेयसोपपत्तेरिति"। नचायमर्थोऽत्र विवक्षित.। अथवा यथा कुरुक्षेत्रे कश्चित्कनक बाह्यपै रुपेयप्रयत्नाभावाज्जायते। तथा बाह्यपुरुषोपदेशपूर्वकजीवाद्यधिगममतरेण यज्जायते तन्निसर्गज। यथा कनकाश्म विध्युपायज्ञपुरुषप्रयोगापेक्ष कनकभावमापद्यते। तथा यत्सम्यग्दर्शन विध्युपायज्ञमनुष्यसपर्काज्जीवादिपदार्थतत्त्वाधिगममापेक्षमुत्पद्यते तदधिगमजसम्यग्दर्शनमित्ययमर्थो विवक्षित। नचान्यतरस्याभाव इति।

कालानियमाच्च निर्जरायाः ॥ ९ ॥ यतो न भव्याना कृत्स्नकर्मनिर्जरापूर्वकमोक्षकालस्य नियमोस्ति। केचिद्भव्या सख्येयेन कालेन सेत्स्यति, केचिदसख्येन, केचिदनतेन। अपरेऽनतानतेनापि न सेत्स्यति इति। ततश्च न युक्त "भव्यस्य कालेन नि·श्रेयसोपपत्तेरिति"।

चोदनानुपपत्तेश्च ॥ १० ॥ सर्वस्यैव चोदना नोपपद्यते। ज्ञानक्रियाद्वयात् ? त्रितयाच्च मोक्षमाचक्षाणस्य सर्वस्य नेद युक्त "*भव्यस्य कालेन मोक्ष*" इति। यदि *हि सर्वस्य काले* हेतुरिष्ट स्यात्, बाह्याभ्यतरकारणनियमस्य दृष्टेष्टस्य वा विरोध स्यात्।

तदित्यनंतरनिर्देशार्थं ॥ ११ ॥ तदित्येतदनतरस्य सम्यग्दर्शनस्य निर्देशार्थं क्रियते। ननु तत्प्रकृतमतरेणापि तद्वचन सिद्ध—

इतरथा हि मार्गसंबंधप्रसगः ॥ १२ ॥ अक्रियमाणे हि तद्वचने मोक्षमार्गोपि प्रकृत तेनाभिसबध प्रसज्येत। ततो निसर्गमात्रेणापि मोक्षमार्गलाभ उक्त स्यात्। बाहुश्रुत्यप्रचिख्यापयिषया च *मोक्षमार्गाधिगममात्रादेव मिथ्यादृष्टीनामपि मोक्ष स्यात्।* ननु च "*अनतरस्य वा विधिर्वा भवति* प्रतिषेधोवा," इत्यनतरत्वात्सम्यग्दर्शनेनैव सबधो न्याय्य। "प्रत्यासत्ते प्रधानं बलीय" इति मार्ग एव सबध्येत। तस्मात्तद्वचन क्रियते विस्पष्टार्थं।

इति तत्त्वार्थवार्तिक व्याख्यानालकारे प्रथमेध्याये तृतीयमाह्निक ॥ ३ ॥

तत्त्वार्थश्रद्धान सम्यग्दर्शनमित्युक्त। अथ किं तत्त्वमित्यत इदमाह ॥

जीवाजीवास्रवबंधसंवरनिर्जरामोक्षास्तत्त्वं ॥ ४ ॥

किमर्थमेषामुपादान ? ननु द्रव्यमित्येव वक्तव्य तद्भेदा हि सर्वे पदार्था भवतीति। अत उत्तर पठति—

एकादनतविकल्पोपपत्तौ विनेयाशयवशान्मध्यमाभिधानं ॥ १ ॥ एको द्वौ त्रय सख्येया असख्येया अनता इति पदार्था भिद्यते। तत्रैक, पदार्थो भवति "एक द्रव्यमनतपर्यायमिति वचनात्"। द्वौ पदार्थौ, जीवाजीवभेदात्। त्रय पदार्था अर्थाभिधानप्रत्ययभेदात्। एवमुत्तरे च वचनविकल्पापेक्षयाऽसख्येया अनताश्च भवति। तत्र विनेयाशयवशात्पदार्थनिरूपणाभेद इति मध्यमेन क्रमेणाभिधान कृत। अति सक्षेपे सुमध्यमानामेव प्रतिपत्ति स्यादतिप्रपचे चाति चिरेण सप्रतिपत्तिर्न स्यादिति। कश्चिदाह—

---

१ पदार्थश द८ विरू॥२।

जीवाजीवयोरन्यतरत्रैवांतर्भावादास्रवादीनामनुपदेश ॥ २ ॥ आस्रवो हि, जीवो वा स्यादजीवो वा ? । यदि जीव, जीवेंतर्भवति। अथवाऽजीवः, अजीवे । एव सवरादयोपि । तस्मादेषामनुपदेश । अनर्थक उपदेशोऽनुपदेश ।

/न वा परस्परोपश्लेषे संसारप्रवृत्तितदुपरमप्रधानकारणप्रतिपादनार्थत्वात् ॥ ३ ॥ न वाऽनर्थक उपदेश, कुत ? जीवाजीवयो परस्परोपश्लेषे सति ससारप्रवृत्तितदुपरमप्रधानकारणप्रतिपादनार्थत्वात्। इह मोक्षमार्ग प्रकृत, तस्य फलमवश्य मोक्षो निर्देष्टव्य स कस्येति ? जीव उपात्त । स च ससारपूर्वकः। स च सत्यजीवे जीवस्य भवति, इत्यजीव उपात्त । तयोश्च परस्परोपश्लेष ससार । तत्प्रधानहेतू, आस्रवो बधश्चेत्युपात्तौ। तदुपरमस्य मोक्षस्य प्रधानहेतू सवरनिर्जरे इत्युपादान तयो । एवमेषा विज्ञाने सति प्राप्यस्य मोक्षस्य विज्ञान भवतीति। दृष्यते सामान्येंतर्भूतस्यापि विशेषस्य पृथगुपादान प्रयोजनार्थं, क्षत्रिया आयाता सूरवर्मापीति ।

उभयथापि चोदनानुपपत्ति ॥ ४ ॥ यो जीवाजीवयोरतर्भावादास्रवादीनामनुपदेश चोदयति, तस्योभयथापि चोदना नोपपद्यते। कथ ? आस्रवादीनि जीवाजीवाभ्या पृथगुपलभ्य वा चोदयेदनुपलभ्य वा ? यदि पृथगुपलभ्य, अत एव ततोर्थांतरत्व सिद्ध। अथानुपलभ्य, अनुपलभादेव चोदनाभाव । किं च जीवाजीवाभ्यां, पृथक् सिद्धान्वा चोदयेदासिद्धान्वा ? यदि सिद्धाश्चोदयेदत एवार्थांतरभाव । अथाऽसिद्धाश्चोदयति, कथमत्रातर्भावश्चोद्यते ? न हि खरविषाणादीनामतर्भावश्चादनार्ह ।

अनेकांताच्च ॥ ५ ॥ चोदनानुपपत्तिरिति वर्तते। कथ ? द्रव्यार्थिकपर्यायार्थिकयोर्गुणप्रधानभावेनाऽर्पणानर्पणाभेदाज्जीवाजीवयोरास्रवादीनां स्यादतर्भाव स्यादनतर्भाव । पर्यायार्थिकगुणभावे, द्रव्यार्थिकप्राधान्यात्, आस्रवादिप्रतिनियतपर्यायार्थानर्पणादनादिपारिणामिकचैतन्याचैतन्यादिद्रव्यार्थार्पणादास्रवादीनां स्याज्जीवेऽजीवे वातर्भाव । तथा द्रव्यार्थिकगुणभावे पर्यायार्थिकप्रधान्यादास्रवादिप्रतिनियतपर्यायार्थार्पणादनादिपारिणामिकचैतन्याचैतन्यादिद्रव्यार्थाऽनर्पणादास्रवादीना जीवाजीवयो स्यादनतर्भाव । तदपेक्षया स्यादुपदेशोऽर्थवान्।

तेषां निर्वचनलक्षणक्रमहेत्वभिधानं ॥ ६ ॥ तेषा जीवादीनां पृथगुपदेशे प्रयोजनमुक्त। इदानीं निर्वचनलक्षणक्रमहेत्वभिधान कर्तव्य । तदुच्यते—

त्रिकालविषयजीवनानुभवनाज्जीव ॥ ७ ॥ दशसु प्राणेषु यथोपात्तप्राणपर्यायेण त्रिषु कालेषु जीवनानुभवनाज्जीवत्यजीवाज्जीविष्यतीति वा जीव । तथा सति, सिद्धानामपि जीवत्व सिद्ध जीवितपूर्वत्वात्। सप्रति न जीवति सिद्धा भूतपूर्वगत्या जीवत्वमेषा, इत्यौपचारिकत्व स्यात्, मुख्य चेष्यते। नैष दोष । भावप्राणज्ञानदर्शनानुभवना साप्रतिकमपि जीवत्वमस्ति। अथवा रूढिशब्दाय। रूढौ च क्रिया व्युत्पत्त्यर्थैनेति कादाचित्क जीवनमपेक्ष्य सर्वदा वर्तते, गोशब्दवत् ॥

तद्विपर्ययोऽजीवः ॥ ८ ॥ यस्य जीवनमुक्तलक्षण नास्त्यसौ तद्विपर्ययादजीव इत्युच्यते ॥

आस्रवत्यनेनाऽऽस्रवणमात्र वाऽऽस्रव. ॥ ९ ॥ येन कर्मास्रवति यद्वास्रवणमात्रमास्रव ॥

बध्यतेऽनेन बंधनमात्र वा बंधः ॥ १० ॥ बध्यते येनऽस्वतत्रीक्रियते येन अस्वतत्रीकरणमात्र वा बध ॥

संव्रियतेऽनेन संवरणमात्रं वा संवरः ॥ ११ ॥ येन सव्रियते येन सरुध्यते सरोधनमात्र वा सवर ॥

निर्जीर्यते यया निर्जरणमात्र वा निर्जरा ॥ १२ ॥ निर्जीर्यते निरस्यते यया निरसनमात्र वा निर्जरा ॥

---

१ श्रुत्वति ।

मोक्ष्यते येन मोक्षणमात्रं वा मोक्ष ॥ १३ ॥ मोक्ष्यतेऽस्यते येनाऽसनमात्र वा मोक्ष। एतेपामितरेतरयोगे द्वद्व। उक्त निर्वचनमिदानीं लक्षणमुच्यते—

चेतनास्वभावत्वात्तद्विकल्पलक्षणो जीव ॥ १४ ॥ जीवस्वभावश्चेतना, यत इतरेभ्यो द्रव्येभ्यो भिद्यते। तद्विकल्पा ज्ञानादय, यत्सन्निधानादात्मा ज्ञाता दृष्टा कर्ता भोक्ता च भवति तल्लक्षणो जीव।

तद्विपरीतत्वादजीवस्तदभावलक्षण ॥ १५ ॥ तद्विपरीतत्वादचेतनस्वभावत्वाज्ज्ञानादीनामभावः यस्य लक्षण सोऽजीव। कथमभावो निरुपाख्यो वस्तुनो लक्षण भवति। अभावोपि वस्तुधर्मो हेत्वगत्वादे-र्भावत्। अतोऽसौ लक्षण युज्यते। स हि यदि वस्तुनो लक्षण न स्यात्सर्वसंकर स्यात्, यदेव वनस्पत्यादी नामजीवत्व प्राप्नोति तदभावात्, ज्ञानादीनां हि प्रवृत्तित उपलब्धिर्न च तेषां तत्पूर्विका प्रवृत्तिरस्ति हिता-हितप्राप्तिपरिवर्जनाभावात्। उक्तं च—

> बुद्धिपूर्वां क्रियां दृष्ट्वा स्वदेहेऽन्यत्र तद्ग्रहात्।
> मन्यते बुद्धिसद्भाव सा न येषु न तेषु धीरिति॥

नैप दोष तेपामपि ज्ञानादयः सन्ति, सर्वज्ञप्रत्यक्षा, इतरेपामागमगम्या। आहारलाभालाभयो पुष्टि-म्लान्यादिदर्शनेन युक्तिगम्याश्च। अंडगर्भस्थमूर्छितादिषु सत्यपि जीवत्वे, तत्पूर्वकप्रवृत्त्यभावाद्धेतुर्व्यभिचार।

पुण्यपापागमद्वारलक्षण आस्रव ॥ १६ ॥ पुण्यपापलक्षणस्य कर्मण आगमद्वारमास्रव इत्यु-च्यते। आस्रव इवास्रव. क उपमार्थ, [१] यथा महोदधे सलिलमापगामुखैरहरहरापूर्यते। तथा मिथ्यादर्शना-दिद्वारानुप्रविष्टै कर्मभिरनिशमात्मा समापूर्यत इति मिथ्यादर्शनादिद्वारमास्रव।

आत्मकर्मणोरन्योन्यप्रदेशानुप्रवेशलक्षणो बंध ॥ १७ ॥ मिथ्यादर्शनादिप्रत्ययोपनीतानां कर्मप्रदेशानामात्मप्रदेशाना च परस्परानुप्रवेशलक्षणो बध। बध इव बध क उपमार्थ [१], यथा निगडादि-द्रव्यबधनबद्धो देवदत्तोऽस्वतत्रत्वादभिप्रेतदेशगमनाद्यभावादतिदु:खी भवति। तथात्मा कर्मबधनबद्ध, पारतत्र्याच्छरीरमानसदु:खाभ्यर्दितो भवति॥

आस्रवनिरोधलक्षणः संवरः ॥ १८ ॥ पूर्वोक्तनामास्रवद्वाराणां शुभपरिणामवशान्निरोध सवर। सवर इव सवर, क उपमार्थ [१], यथा सुगुप्तसुसवृतद्वारकपाट पुर सुरक्षित दुरासदमरातिभिर्भवति। तथा सुगुप्तिसमितिधर्मानुप्रेक्षापरीषहजयचारित्रात्मन सुसवृतेंद्रियकषाययोगस्याभिनवकर्मागमद्वारसवरणात्सवर।

एकदेशकर्मसंक्षयलक्षणा निर्जरा ॥ १९ ॥ उपात्तस्य कर्मणस्तपोविशेषसन्निधाने सत्येकदेश सक्षयलक्षणा निर्जरा। निर्जरेव निर्जरा क उपमार्थ [१], यथा मत्रौषधबलान्निर्जीर्णवीर्यविपाक विष न दोष-प्रद। तथा सविपाकाऽविपाकनिर्जराप्रत्ययतपोविशेषेण निर्जीर्णरस कर्म न ससारफलप्रद॥

कृत्स्नकर्मवियोगलक्षणो मोक्षः ॥ २० ॥ सम्यग्दर्शनादिहेतुप्रयोगप्रकर्षे सति कृत्स्नस्य कर्मणश्चतुर्विधबधवियोगो मोक्ष। मोक्ष इव मोक्ष क उपमार्थ [१], यथा निगडादिद्रव्यमोक्षात्सति स्वातन्त्र्ये-ऽभिप्रेतप्रदेशगमनादे पुमान् सुखी भवति। तथा कृत्स्नकर्मवियोगे सति स्वाधीनात्यतिकज्ञानदर्शनानुपम-सुखमात्माऽनुभवति। लक्षणमुक्तमिदानीं क्रमहेतुरुच्यते—

तादर्थ्यात्परिस्पंदस्यादौ जीवग्रहणं ॥ २१ ॥ योय मोक्षमार्गतत्त्वाविष्करणपरिस्पद स आत्मार्थ, तस्य मोक्षपर्यायपरिणामात् यो वा जीवाद्युपदेशपरिस्पद स आत्मार्थ, तस्योपयोगस्वाभाव्ये सति ग्राहकत्वात्, अत आदौ जीवग्रहण।

तदनुग्रहार्थत्वात्तदनंतरमजीवाभिधान ॥ २२ ॥ यत शरीरवाङ्मन प्राणापानादिनोप-कारेणाऽजीव आत्मानमनुगृह्णाति। अतस्तदनतरमजीवाभिधान।

तदुभयाधीनत्वात्तत्समीपे, आस्रवग्रहण ॥ २३ ॥ यत आत्मकर्मणो परस्पराश्लेषे सत्यास्रव

प्रसिद्धिर्भवति। अतस्तत्समीपे आस्रवग्रहणं।

तत्पूर्वकत्वाद्बंधस्य तत परं बंधवचनं ॥ २४ ॥ यत आस्रवपूर्वको बंधस्तत पर वचन तस्य क्रियते।

संवृतस्य बंधाभावात्तत्प्रत्यनीकप्रतिपत्त्यर्थं संवरवचनं ॥ २५ ॥ यत संवृतस्यात्मनो बंधो नास्ति ततस्तत्प्रत्यनीकप्रतिपत्त्यर्थं तदनतर संवरवचन।

संवरे सति निर्जरोपपत्तेस्तदनंतरं निर्जरावचनं ॥ २६ ॥ यत संवरपूर्विका निर्जरा तत-स्तदंतिके निर्जरावचन।

अंते प्राप्तत्वान्मोक्षस्यांते वचनं ॥ २७ ॥ निर्जीर्णेषु कर्मस्वंते मोक्ष प्राप्यत इत्यंते वचन॥

पुण्यपापपदार्थोपसंख्यानमिति चेन्नाऽऽस्रवे बंधे वांऽतर्भावात् ॥ २८ ॥ स्यादेतत् पुण्यपाप-पदार्थयोरुपसंख्यान कर्तव्य, अन्यैरप्युक्तत्वादिति। तन्न किंकारण ? आस्रवे बंधे चांतर्भावात्, यत आस्रवो बंधश्च पुण्यपापात्मक।

तत्त्वशब्दस्य भाववाचित्वाज्जीवादिभिः सामानाधिकरण्याऽनुपपत्तिः ॥ २९ ॥ तत्त्व शब्दो भाववाचीति व्याख्यातमेतत्। अतस्तस्य जीवादिभिर्द्रव्यवचनैः सामानाधिकरण्य नोपपद्यते।

न वाऽव्यतिरेकात्तद्भावसिद्धेः ॥३०॥ न वा एष दोष, किं कारण ? अव्यतिरेकात्तद्भावसिद्धे। न हि द्रव्याद्व्यतिरिक्तो भावोस्ति अतस्तद्भावेनाऽध्यारोप्यते। यथा ज्ञानमेवात्मेति।

यदि तद्भावोऽध्यारोप्यते तल्लिंगसंख्यानुवृत्ति प्राप्नोति—

तल्लिंगसंख्यानुवृत्तौ चोक्तं ॥ ३१ ॥ किमुक्त नोपात्तव्यक्तिवचनत्वादिति॥

इति तत्त्वार्थवार्तिके व्याख्यानालंकारे प्रथमेऽध्याये चतुर्थमाह्निक ॥ ४ ॥

एव संज्ञास्वलक्षण्यादिभिरुद्दिष्टाना जीवादीना सव्यवहारविशेषव्यभिचारनिवृत्त्यर्थमाह—

नामस्थापनाद्रव्यभावतस्तन्न्यासः ॥ ५ ॥

नीयते गम्यतेऽनेनार्थ, नमति वाऽर्थमभिमुखीकरोतीति नाम। स्थाप्यते प्रतिनिधीयतेसाविति स्थापना। द्रोष्यते गम्यते गुणैर्द्रोष्यति गमिष्यति गुणानिति वा द्रव्य। भवन भवतीति वा भाव। नामादी-नामितरेतरयोगलक्षणो द्वद्व। नामस्थापनाद्रव्यभावैर्नामस्थापनाद्रव्यभावत आद्यादित्वात्, दृष्यतेऽन्यतोपीति वा तसि। न्यसन न्यसत इति वा न्यासो निक्षेप इत्यर्थस्तेषा न्यासस्तन्न्यास। एतेषा नामादीना किं लक्षणमित्यत्रोच्यते—

निमित्तांतरानपेक्ष संज्ञाकर्म नाम ॥ १ ॥ निमित्तादन्यन्निमित्तातर तदनपेक्ष्य क्रियमाणा संज्ञा नामेत्युच्यते। यथा परमैश्वर्यलक्षणेंदनक्रियानिमित्तातरानपेक्ष कस्यचिदिंद्र इति नाम। तथा जीवनक्रिया नपेक्ष श्रद्धानक्रियानपेक्ष वा कस्यचिज्जीव सम्यग्दर्शनमिति वा नाम।

सोऽयमित्यभिसंबंधत्वेनाऽन्यस्य व्यवस्थापनामात्रं स्थापना ॥ २ ॥ यथा परमैश्वर्यलक्ष-णो य शचीपतिरिंद्र, सोयमित्यन्यत्रवस्तुप्रतिनिधीयमान स्थापना भवति। एव जीव इति वा सम्यग्दर्शन मित्यक्षनिक्षेपादिषु सोऽयमिति व्यवस्थापनामात्र स्थापना।

अनागतपरिणामविशेष प्रति गृहीताभिमुख्यं द्रव्यं ॥ ३ ॥ यद्भाविपरिणामप्राप्तिं प्रति योग्यतामादधान तद्द्रव्यमित्युच्यते।

अतद्भवं वा ॥ ४ ॥ *अथवाऽतद्भाव वा द्रव्यमित्युच्यते । यथेंद्रार्थमानीत काष्ठमिंद्रप्रति-*मापर्यायप्राप्तिं प्रत्यभिमुखमिंद्र इत्युच्यते । तथा जीवसम्यग्दर्शनपर्यायप्राप्तिं प्रति गृहीताभिमुख्य द्रव्यजीवो द्रव्यसम्यग्दर्शनमिति चोच्यते । युक्त तावत् सम्यग्दर्शनप्राप्तिं प्रति गृहीताभिमुख्यमिति। अतत्परिणामस्य जीवस्यासभवात्, इदमयुक्त जीवनपर्यायप्राप्तिं प्रति गृहीताभिमुख्यमिति, कुत सदा तत्परिणामो यदि न स्यात्प्रागजीव प्राप्नोति ? नैष दोष मनुष्यजीवादिविशेषापेक्षया स व्यपदेशो वेदितव्य ।

तद्द्विविधमागमनोआगमभेदात् ॥ ५ ॥ तदेतद्द्रव्य द्विविध, कुत ? आगमनोआगमभेदात्। आगमद्रव्यजीव नोआगमद्रव्यजीव । आगमद्रव्यसम्यग्दर्शन नोआगमद्रव्यसम्यग्दर्शनमिति च।

अनुपयुक्तः प्राभृतज्ञाय्यात्मागम ॥ ६ ॥ अनुपयुक्त. प्राभृतज्ञाय्यागमद्रव्यमित्युच्यते।

इतरत् त्रिविधं ज्ञायकशरीरभावितद्व्यतिरिक्तभेदात् ॥ ७ ॥ इतरन्नोआगमद्रव्य त्रैविध्यमास्कदति, कुत ? ज्ञायकशरीरभावितद्व्यतिरिक्तभेदात्। ज्ञातुर्यच्छरीर त्रिकालगोचर तज्ज्ञायकशरीर। जीवनसम्यग्दर्शनपरिणामप्राप्तिं प्रत्यभिमुख द्रव्य भावीत्युच्यते। तद्व्यतिरिक्त कर्मनोकर्मविकल्प।

वर्तमानतत्पर्यायोपलक्षित द्रव्यं भावः ॥ ८ ॥ वर्तमानेन तेन तेन जीवनसम्यग्दर्शनपर्यायेणोपलक्षित द्रव्य भावजीवो भावसम्यग्दर्शनमिति चोच्यते । यथेंद्रनामकर्मोदयापादितेंदनक्रियापर्यायपरिणत आत्मा भावेंद्र ।

स द्विविध पूर्ववत् ॥ ९ ॥ स एव भावो द्विविधो वेदितव्य पूर्ववदागमनोआगमभेदात् ॥

तत्प्राभृतविषयोपयोगाविष्ट आत्मागमः ॥ १० ॥ *जीवादिप्राभृतविषयेणोपयोगेनाविष्ट आ-*त्मागमतो भावजीवो भावसम्यग्दर्शनमिति चोच्यते।

***जीवनादिपर्यायाविष्टोऽन्य ॥ ११ ॥** जीवनादिपर्यायेणाऽऽविष्ट आत्माऽन्यो नोआगमतो भाव* इत्युच्यते।

नामस्थापनयोरेकत्वं सज्ञाकर्माऽविशेषादिति चेन्नादरानुग्रहाकाङ्क्षित्वात्स्थापनायां ॥१२॥ स्यान्मत, नामस्थापनयोरेकत्व, कुत सज्ञाकर्माविशेषात्। यतो नाम्नि स्थापनाया च सज्ञाकरण समान, नष्टाकृते नाम्नि स्थाप्यत इति ?। तन्न न कुत ? आदरानुग्रहाकाङ्क्षित्वात् स्थापनाया। यथाऽर्हदिंद्रस्कदेश्वरादिप्रतिमास्वादरानुग्रहाकाङ्क्षीव जनस्य, न तथा परिभाषिते वर्तते ततोऽन्यत्वमनयो ।

द्रव्यभावयोरेकत्वमव्यतिरेकादिति चेन्न कथचित्संज्ञास्वालक्षण्यादिभेदात्तद्भेदसिद्धे १३ *स्यादारेका द्रव्यभावयोरतयोरैकत्व प्रसज्यते कुतस्तदव्यतिरेकात्, नहि द्रव्यव्यतिरेकेण भाव उप-*लभ्यते भावव्यतिरेकेण वा द्रव्य, अतोऽनयोरेकत्वमिति । तच्च न कुत ? सज्ञास्वालक्षण्यादिभेदात्तद्भेद सिद्धे । इह ययो सज्ञास्वालक्षण्यादिकृतो भेदस्तयोर्नानात्वमुपलभ्यते तथा द्रव्यभावयोरपीति । कश्चिदाह

द्रव्यस्यादौवचन न्याय्यतत्पूर्वकत्वान्नामादीनां ॥ १४ ॥ द्रव्यस्यादौ वचन न्याय्य कुतस्तत्पूर्वकत्वान्नामादीना। सतो हि सज्ञिनो नामादिभिर्भवितव्यमिति, नैष दोष ।

सव्यवहारहेतुत्वात्सज्ञाया पूर्ववचन ॥ १५ ॥ सव्यवहारहेतुत्वात्सज्ञाया पूर्ववचन क्रियते। सर्वो हि लोकसव्यवहार सज्ञापूर्वकस्तदात्मकत्वात्, तदनात्मकत्वे वस्तुव्यवहारविच्छेद । तदात्मकत्वाच्च स्तुतिनिंदयोरागद्वेषप्रवृत्ति सिद्धा।

ततः स्थापनावचनमाहितनामकस्य स्थापनोपपत्तेः ! ॥ १६ ॥ तत पर स्थापना विधीयते कुत ?, आहितनामकस्य स्थापनोपपत्ते । *आहितनामकस्य सोयमिति किंचित्प्रतिनिधीयते।*

द्रव्यभावयोः पूर्वापरन्यासः पूर्वोत्तरकालवृत्तित्वात् ॥ १७ ॥ द्रव्यभावयो पूर्वापरन्यास

---

१ नाम्नि । २ क पुस्तके विद्वारस्वविपाठ ।

क्रियते, किं कारण ? पूर्वोत्तरकालवृत्तित्वात् । पूर्वकालविषय हि द्रव्य । उत्तरकालभावी भाव इति ।

तत्त्वप्रत्यासत्तिप्रकर्षाऽप्रकर्षभेदाद्वा तत्क्रमः ॥ १८ ॥ अथवा तत्त्वप्रत्यासत्ते प्रकर्षाप्रकर्षभेदात्तेषां नामादीनामुद्दिष्ट क्रमो वेदितव्य । तत्त्व भाव प्रधान तदर्थानीतराणि, तत्र प्रत्यासत्तेस्तत्समीप द्रव्य प्रयुक्त तद्भावापत्ते । तत पूर्व स्थापनोपादानमतद्भावेपि तद्भाव प्रति प्रधानहेतुत्वात्तत पूर्व नामोपादान भाव प्रति विप्रकृष्टत्वात् ।

नामादिचतुष्टयाभावो विरोधात् ॥ १९ ॥ अत्राह नामादिचतुष्टयस्याभाव, कुतो ? विरोधात् । एकस्य शब्दार्थस्य नामादिचतुष्टय विरुध्यते । यथा नामैक नामैव, न स्थापना । अथ नाम स्थापना इष्यते न नामेद नाम । स्थापना, तर्हि नचेय स्थापना नामेद । अतो नामार्थ एको, विरोधान्न स्थापना । तथैकस्य जीवादेरर्थस्य सम्यग्दर्शनादेर्वा विरोधान्नामायभाव इति ।

न वा सर्वेषां संव्यवहार प्रत्यविरोधात् ॥ २० ॥ न वैष दोष, किं कारण ? सर्वेषां सव्यवहार प्रत्यविरोधात् । लोके हि सर्वैर्नामादिभिर्दृष्ट सव्यवहार । इन्द्रो देवदत्त इति नाम । प्रतिमादिषु चेन्द्र इति स्थापना । इन्द्रार्थे च काष्ठे द्रव्ये इन्द्रसव्यवहार "इन्द्र आनीत" इति वचनात् । अनागतपरिणामे वार्थे द्रव्यसव्यवहारो लोके दृष्ट, द्रव्यमय माणवक, आचार्य श्रेष्ठी वैयाकरणो राजा वा भविष्यतीति व्यवहारदर्शनात् । शचीपतौ च भावे इन्द्र इति न च विरोध । किं च--

अभिहितानवबोधात् ॥ २१ ॥ यथा नामैक नामैवेष्यते न स्थापनेत्याचक्षाणेन त्वयाऽभिहितानवबोध प्रकटीक्रियते । यतो नैवमाचक्ष्महे नामैव स्थापनेति, किन्त्वेकस्यार्थस्य नामस्थापनाद्रव्यभावैर्न्यास इत्याचक्ष्महे ।

अनेकांताच्च ॥ २२ ॥ नैतदेकांतेन प्रतिजानीमहे नामैव स्थापना भवतीति । न वा स्थापना वा नाम भवति नेति च । कथ--

मनुष्यब्राह्मणवत् ॥ २३ ॥ यथा ब्राह्मण स्यान्मनुष्यो ब्राह्मणस्य मनुष्यजात्यात्मकत्वात् । मनुष्यस्तु ब्राह्मण स्यान्नवा, मनुष्यस्य ब्राह्मणजात्यादिपर्यायात्मकत्वदर्शनाच्च । तथा स्थापना स्यान्नामा ऽकृतनाम्न स्थापनानुपपत्ते । नाम तु स्थापना स्यान्नवा, उभयथा दर्शनात् । तथा द्रव्य स्याद्भाव भावद्रव्यार्थादेशात् । न भाव पर्यायार्थादेशाद्द्रव्य । भावस्तु द्रव्य स्यान्नवा, उभयथा दर्शनात् । किं च--

अतस्तत्सिद्धे ॥ २४ ॥ यत एव नामादिचतुष्टयस्य विरोध भवानाचष्टे अत एव नाभाव । कथमिह योय सहानवस्थानलक्षणो विरोधो बध्यघातकवच्च सतामर्थानां भवति नाऽसतां । काकोलूकवच्छायातपवत् । न काकदतखरविषाणयोर्विरोधाऽसत्त्वात् । किं च--

नामाद्यात्मकत्वानात्मकत्वे विरोधस्याऽविरोधकत्वात् ॥ २५ ॥ यो नामादिचतुष्टयस्य विरोध स नामाद्यात्मको वा स्यान्न वा, उभयथा च विरोधाभाव । यदि नामाद्यात्मको नासौ विरोधको नामाद्यात्मवत् । अथ तदात्मकोपि विरोधो नामादीना विरोधक, नामाद्यात्मापि विरोधक स्यात् । ततो नामादीनाम भावाद्विरोध एव न स्यात् । अथ न नामाद्यात्मक, एवमपि नामादीना नासौ विरोधकोऽर्थांतरत्वात् । अर्थांतरभावेपि विरोधकत्वमिष्यते ? सर्वेषा पदार्थाना परस्परतो नित्य विरोध स्यात् । न चासावस्तीति । अतो विरोधाभाव ।

ताद्गुण्याद्भावस्य प्रामाण्यमिति चेन्नेतरव्यवहारनिवृत्ते ॥ २६ ॥ स्यादेतत्ताद्गुण्याद्भाव एव प्रमाण न नामादि । स जीवनादिर्गुणो यस्य स तद्गुण, तस्य भावस्ताद्गुण्य । अतो भाव एव प्रमाण न नामादिस्ताद्गुण्याभावादिति । तन्न किं कारण ? इतरव्यवहारनिवृत्ते । एव हि सति नामाद्याश्रयो व्यवहारो निवर्तेत । स चास्ति । इत्यतो न भावस्यैव प्रमाण्य ।

उपचारादितिचेन्न तद्गुणाभावात् ॥ २७ ॥ स्यादेतत्, यद्यपि भावस्यैव प्रामाण्य तथापि

नामादिव्यवहारो न निवर्तते कुत? उपचारात्, माणवके सिंहशब्दव्यवहारवदिति। तन्न किं कारण? सद्गुणाभावात्। युज्यते माणवके सिंहशब्दव्यवहार क्रौर्यशौर्यादिगुणैकदेशयोगात्। इह तु नामादिषु जीवनादिगुणैकदेशो न कश्चिदप्यस्तीत्युपचाराभावाद् व्यवहारनिवृत्तिः स्यादव।

मुख्यसंप्रत्ययप्रसंगाच्च ॥ २८ ॥ यद्युपचारान्नामादिव्यवहार स्यात्, "गौणमुख्ययोर्मुख्ये सप्रत्यय" इति मुख्यस्यैव सप्रत्ययः स्यान्न नामादीना। यतस्त्वर्थप्रकरणादिविशेषलिङ्गाभावे सर्वत्र सप्रत्यय अविशिष्ट कृतसगतेर्भवत्यतो न नामादिषूपचाराद्व्यवहार।

कृत्रिमाकृत्रिमयोः कृत्रिमे संप्रत्ययो भवतीति लोके ॥ २९ ॥ तद्यथा गोपालकमानय कटेजकमानयेति, यस्यैषा सज्ञा भवति स आनीयते। न यो गाः पालयति यो वा कटे जात। एवमिहापि यस्यैषा जीवादिरिति सज्ञा कृता तस्यैव सप्रत्यय. स्यान्नेतरेषामिति। तन्न किं कारण? उभयगतिदर्शनात्। लोके ह्यर्थात्प्रकरणाद्वा कृत्रिमे सप्रत्यय. स्यात् अर्थोऽस्यैव सज्ञके न भवति, प्रकृत वा तत्र भवति इदमत्र सज्ञके न कर्तव्यमिति। अतश्चार्थात्प्रकरणाद्वा लोके सप्रत्ययो भवति। अगहि भवान् ग्राम्य पांशुल खुर पादकमप्रकरणज्ञमागत ब्रवीतु—गोपालकमानय कटेजकमानयेति उभयगतिस्तस्य भविष्यति। किंच—

अनेकांतात् ॥ ३० ॥ नायमेकात कृत्रिममेवेद, न कृत्रिममेवेति किं तर्हि? अनेकांतो नाम सामान्यापेक्षया स्यादकृत्रिम विशेषापेक्षया कृत्रिम। एव स्थापनादयश्चेति। ततः किं "कृत्रिमाकृत्रिमयो कृत्रिमे सप्रत्यय" इत्यस्याभाव। किं च—

नयद्वयविषयत्वात् ॥ ३१ ॥ द्वौ नयौ द्रव्यार्थिक पर्यायार्थिकश्च। तयोर्विषयो नामादिन्यासस्तत्र नामस्थापनाद्रव्याणि, प्राच्यस्य, सामान्यात्मकत्वात्। पाश्चात्यस्य भाव, परिणतिप्रधानत्वात्। तत किं "गौण मुख्ययोर्मुख्ये सप्रत्यय" "कृत्रिमाकृत्रिमयो कृत्रिमे सप्रत्यय" इति च न भवति, प्रतिविषय नयभेदात्।

द्रव्यार्थिकपर्यायार्थिकांतर्भावान्नामादीनां तयोश्च नयशब्दाभिधेयत्वात्पौनरुक्त्यप्रसंग ३२ यतो नामस्थापनाद्रव्याणि द्रव्यार्थिकस्य भाव पर्यायार्थिकस्येत्युक्त। ततो नामादीना नयांतर्भावान्नयविकल्पाना च वक्ष्यमाणानां पौनरुक्त्य प्राप्नोति।

न वा विनेयमतिभेदाधीनत्वाद् द्व्यादिनयविकल्पनिरूपणस्य ॥ ३३ ॥ न वा एष दोष, किं कारण? विनेयमतिभेदाधीनत्वाद् द्व्यादिनयविकल्पनिरूपणस्य। ये सुमेधसो विनेयास्तेषा द्वाभ्यामेव द्रव्यार्थिकपर्यायार्थिकाभ्यां सर्वनयवक्तव्यार्थप्रतिपत्तिस्तदतर्भावात्। येत्वतो मदमेधसस्तेषा त्र्यादिनय विकल्पनिरूपणमतो विशेषोपपत्तेर्नामादीनामपुनरुक्त।

तच्छब्दाऽग्रहण प्रकृतत्वात् ॥ ३४ ॥ सम्यग्दर्शनादित्रयस्य प्रकृतत्वादेव नामादिन्यासाभिसबध। ततस्तच्छब्दस्य ग्रहणमनर्थक?

प्रत्यासन्नत्वाज्जीवादिषु प्रसंग इति चेन्न सम्यग्दर्शनविषयत्वात् ॥ ३५ ॥ स्यादेतत्तच्छब्दादिना प्रत्यासन्ना जीवादयस्तेषामेव न्यासाभिसबधो भवेन्न सम्यग्दर्शनादीना, कुत? "अनतरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधोवेति"। तन्न किं कारणं? सम्यग्दर्शनविषयत्वात् सम्यग्दर्शनादित्रयस्य प्राधान्येनापदेशस्तदर्थत्वाच्छास्त्रारभस्य। सम्यग्दर्शनादिविषयत्वेन तु जीवादीना गुणभूतत्वेनोपदेश। अतस्तच्छब्दादृतेपि सम्यग्दर्शनादित्रयस्य प्राधान्यान्नामादिन्यासेनाभिसबधो युक्त।

विशेषातिदिष्टत्वाच्च ॥ ३६ ॥ जीवादय सम्यग्दर्शनविषयत्वेन विशेषेणातिदिष्टा, प्रकृत सम्यग्दर्शनादित्रय न बाधिष्यते "विशेषातिदिष्टा प्रकृत न बाधत" इति।

सर्वभावाधिगमार्थं तु ॥ ३७ ॥ सर्वेषां भावाना जीवाजीवादीनामप्रधानाना प्रधानाना च सम्यग्दर्शनादीनामधिगमार्थं तर्हि तच्छब्दग्रहण। इतरथा हि प्रधानाभिसबध एव स्यात्। एवमजीवादिषु

ज्ञानचारित्रयोश्च नामादिन्यासनिक्षेपो योजयितव्य ।

अधिकृतानामेव सम्यग्दर्शनादिजीवादीनां पदार्थानां अभिधानाभिधेयसंव्यवहाराऽव्यभिचाराय नामादिभिर्निक्षिप्तानां तत्त्वाधिगमहेतुर्वक्तव्य इत्यत आह-

प्रमाणनयैरधिगमः ॥ ६ ॥

प्रमाणे च नयाश्च प्रमाणनयास्तैरधिगमो भवति सम्यग्दर्शनादीनां जीवादीनां । प्रमाणनया वक्ष्यमाणलक्षणा । ननु च नयशब्दस्याल्पाक्षरत्वात्पूर्वनिपातेन भवितव्य ?

अभ्यर्हितत्वात्प्रमाणशब्दस्य पूर्वनिपात ॥ १ ॥ "अभ्यर्हितं पूर्वं निपततीति" प्रमाणशब्दस्य पूर्वनिपातो वदितव्य । कथमभ्यर्हितत्व ?

प्रमाणप्रकाशितेष्वर्थेषु नयप्रवृत्तेर्व्यवहारहेतुत्वादभ्यर्हः ॥ २ ॥ यत प्रमाणप्रकाशितेष्वर्थेषु नयप्रवृत्तिर्व्यवहारहेतुर्भवति नान्येष्वतोऽस्याभ्यर्हितत्व ।

समुदायाऽवयवविषयत्वाद्वा ॥ ३ ॥ अथवा समुदायविषय प्रमाणमवयवविषया नया इति प्रमाणस्याभ्यर्हितत्व ॥ तथाचोक्त-' सकलादेश प्रमाणाधीना विकलादेशो नयाधीन" इति ।

अधिगमहेतुर्द्विविध स्वाधिगमहेतुः पराधिगमहेतुश्च, स्वाधिगमहेतुर्ज्ञानात्मक प्रमाणनयविकल्प, पराधिगमहेतुर्वचनात्मकस्तेन श्रुताख्येन प्रमाणेन स्याद्वादनयसंस्कृतेन प्रति पर्याय सप्तभगीमतो जीवादय पदार्था अधिगमयितव्याः ॥ ४ ॥ अत्राह कथ सप्तभगी सत्रोच्यते ।

प्रश्नवशादेकस्मिन्वस्तुन्यविरोधेन विधिप्रतिषेधविकल्पना सप्तभगी ॥ ५ ॥ एकस्मिन्व
स्तुन्यविराधेन प्रश्नवशाद् दृष्टेनष्टेन च प्रमाणेनाऽविरुद्धा विधिप्रतिषेधकल्पना सप्तभगी विज्ञेया । तद्यथा
स्याद् घट (१) स्यादघट (२) स्याद्घटश्चाऽघटश्च (३) स्यादवक्तव्य (४) स्याद्घटश्चाऽवक्त
व्यश्च (५) स्यादघटश्चावक्तव्यश्च (६) स्याद्घटश्चाऽघटश्चाऽवक्तव्यश्च (७) इत्यर्पितानर्पितनयसिद्धे
निरूपयितव्या । तत्र स्वात्मना स्याद्घट । परात्मना स्यादघट । को वा घटस्य स्वात्मा ? को वा परात्मा ? । घट
बुद्ध्यभिधानप्रवृत्तिलिंग स्वात्मा । यत्र तयोरप्रवृत्ति स परात्मा पटादि । स्वपरात्मोपादानापोहनव्यवस्थापाद्य
हि वस्तुनो वस्तुत्व । यदि स्वस्मिन् पटाद्यात्मव्यावृत्तिविपरिणतिर्न स्यात्सर्वात्मना घट इति व्यपदिश्येत ।
अथ परात्मना व्यावृत्तावपि स्वात्मोपादानविपरिणतिर्न स्यात् खरविषाणवदवस्त्वेव स्यात् । अथवा नाम
स्थापनाद्रव्यभावेषु यो विवक्षित स स्वात्मा । इतर परात्मा । तत्र विवक्षितात्मना घट , नेतरात्मना । यदी
तरात्मनापि घट स्यात् विवक्षितात्मना वाऽघट । नामादिव्यवहारोच्छेद स्यात् । अथवा तत्र विवक्षितघटशब्द
वाच्यसादृश्यसामान्यसंबन्धिषु कस्मिंश्चिद् घटविशेषे परिगृहीते प्रतिनियतो य संस्थानादि , स स्वात्मा ।
इतर परात्मा । तत्र प्रतिनियतेन रूपेण घट , नेतरेण । यदीतरात्मक स्यात् , एकघटमात्रप्रसग । सामान्याश्र
यो व्यवहारो विनश्येत् । अथवा तस्मिन्नेव घटविशेषे कालान्तरावस्थायिनि पूर्वोत्तरकुशूलान्तकपालाद्यवस्था
कलाप परात्मा । तदन्तरालवर्ती स्वात्मा । स तेनैव घट , तत्कर्मगुणव्यपदेशदर्शनात् । नेतरात्मना । यदि हि
कुशूलान्तकपालाद्यात्मनापि घट स्यात् । घटावस्थायामपि तदुपलब्धिर्भवेत् । तदुत्पत्तिविनाशार्थं पुरुषप्रयत्न
फलाभावश्चानुषज्येत । अथान्तरालवर्तिपर्यायात्मनाऽप्यघट स्याद् घटकार्य फल नोपलभ्येत । अथवा
प्रतिक्षण द्रव्यपरिणामोपचयापचयभेदादर्थान्तरोपपत्त ऋजुसूत्रनयापेक्षया प्रत्युत्पन्नघटस्वभाव स्वात्मा ।
घटपर्याय एवातीतोऽनागतश्च परात्मा । तेन प्रत्युत्पन्नस्वभावेन सता स घट , नेतरेणासता, तथो
पलब्ध्यनुपलब्धिसद्भावात् । इतरथा हि प्रत्युत्पन्नवदतीतानागतात्मनापि घटत्वे, एकसमयमात्रमेव सर्वं स्यात् ।
अतीतानागतवद्वा प्रत्युत्पन्नाभावे घटाश्रयव्यवहाराभाव आपद्यते, विनष्टानुत्पन्नघटव्यवहाराभाववत् । अथवा

तस्मिन् प्रत्युत्पन्नविषये रूपादिसमुदये परस्परोपकारवर्तिनि पृथुबुध्नाद्याकारः स्वात्मा । इतरः परात्मा । तेन पृथुबुध्नाद्याकारेण स घटोऽस्ति । नेतरेण । घटव्यवहारस्य तद्भावे भावात्तदभावेऽभावात् । यदि हि पृथुबुध्नाद्यात्मनापि घटो न स्यात्स एव न स्यात् । अथेतरात्मनापि घटः स्यात्तदाकारशून्येपि घटव्यवहारः प्राप्नुयात् । अथवा रूपादिसंनिवेशः संस्थानं । तत्र चक्षुषा घटो गृह्यते, इत्यस्मिन् व्यवहारे रूपमुखेन घटो गृह्यत इति, रूपं स्वात्मा । रसादिः परात्मा । स घटो रूपेणास्ति । नेतरेण रसादिना, प्रतिनियतकरणग्राह्यत्वात् । अथ हि चक्षुषा घटो गृह्यत इत्यत्र, रसादिरपि घट इति गृह्येत । सर्वेषां रूपत्वप्रसंगः ? ततश्च करणांतरकल्पनाऽनर्थिका । यदि वा रसादिवद्रूपमपि घट इति न गृह्येत, चक्षुर्विषयताऽस्य न स्यात्, अथवा शब्दभेदे ध्रुवोर्थभेद इति घटकुटादिशब्दानामप्यर्थभेदः । घटनाद् घटः कौटिल्यात्कुट इति तत्क्रियापरिणतिक्षण एव तस्य शब्दस्य वृत्तिर्युक्ता । तत्र घटनक्रियाविषयकर्तृभावः स्वात्मा । इतरः परात्मा । तत्राद्येन घटः । नेतरेण, तथार्थसमभिरोहणात् । यदि च घटनक्रियापरिणतिमुखेनाप्यघटः स्यात् । तद्व्यवहारनिवृत्तिः स्यात् । यदि चेतरव्यपेक्षयापि घटः स्यात्, पटादिष्वपि तत्क्रियाविरहितेषु तच्छब्दवृत्तिः स्यात्, एकशब्दवाच्यत्वं वा वस्तुनः । अथवा घटशब्दप्रयोगानंतरमुत्पद्यमान उपयोगाकारः स्वात्मा, अहेयत्वादंतरंगत्वाच्च । बाह्यो घटाकारः परात्मा, तदभावेपि घटव्यवहारदर्शनात् । स घट उपयोगाकारेणास्ति । नान्येन । यदि उपयोगाकारात्मनाप्यघटः स्यात् वक्तृश्रोतृहेतुफलभूतोपयोगघटाकाराभावात्तदधीनो व्यवहारो विनाशमाप्नुयात् । इतरोऽसन्निहितोपि यदि घटः स्यात्पटादीनामपि स्याद् घटत्वप्रसंगः । अथवा चैतन्यशक्तेर्द्वावाकारौ ज्ञानाकारो ज्ञेयाकारश्च, अनुपयुक्तप्रतिबिंबाकारादर्शतलवत् ज्ञानाकारः । प्रतिबिंबाकारपरिणतादर्शतलवज्ज्ञेयाकारः । तत्र ज्ञेयाकारः स्वात्मा, तन्मूलत्वाद् घटव्यवहारस्य । ज्ञानाकारः परात्मा सर्वसाधारणत्वात् । स घटो ज्ञेयाकारेणास्ति । नान्यथा । यदि ज्ञेयाकारेणाप्यघटः स्यात्तदाश्रयेपि कर्तव्यतानिरासः स्यात् । अथ हि ज्ञानाकारेणापि घटः स्यात्पटादिज्ञानकालेपि तत्सन्निधानाद् घटव्यवहारवृत्तिः प्रसज्येत । उक्तैः प्रकारैरर्पितघटत्वमघटत्वं च परस्परतो न भिन्नं । यदि भिद्येत सामानाधिकरण्येन तद्बुद्ध्यभिधानवृत्तिर्न स्याद् घटपटवत् । ततश्चेतरेतराविनाभावे उभयोरप्यभावात्तदाश्रयव्यवहारापह्नवः कृतः स्यात् । अतस्तदुभयात्मकोसौ क्रमेण तच्छब्दवाच्यतामास्कन्दन् स्याद् घटश्चाघटश्चेत्युच्यते । यदि तदुभयात्मकं वस्तु घट इत्येवोच्येत, इतरात्मासंग्रहादतत्त्वमेव स्यात् । अथाघट एवेत्युच्यते घटात्मानुपादानादवस्तुत्वमेव स्यान्न वस्तु तावदेवेति । नचान्यः शब्दस्तदुभयात्मावस्तुतत्त्वाभिधायी विद्यतेऽतोसौ घटो वचनगोचरातीतत्वात्स्यादवक्तव्य इत्युच्यते । पटात्मार्पणामुखेनोक्तावक्तव्यस्वरूपनिरूपणेन धार्यमाणः स एवार्थ इति स्याद् घटश्चावक्तव्यश्च । निरूपिताऽघटभंगसंयोगेन प्रदर्शितावक्तव्यधर्मणा चापदेश्यः स एवार्थ इति स्यादघटश्चावक्तव्यश्च । तदुभयाभिधानक्रमाक्रमार्पणावशादाविर्भूततद्व्यपदेशः स एवार्थः स्याद् घटश्चाघटश्चावक्तव्यश्च भवति । एवमियं सप्तभंगी जीवादिषु सम्यग्दर्शनादिषु च द्रव्यार्थिकपर्यायार्थिकनयार्पणाभेदाद्योजयितव्या । तत्र द्रव्यार्थिकैकांतोऽनिश्चिततत्त्वः, अतत्त्वदेवेत्यवधारणादुन्मत्तवत् । पर्यायार्थिकैकांतोपि तथैवाऽतद्वस्तु तदेवेत्यवधारणादुन्मत्तवत्, स्याद्वादो निश्चितार्थोऽपेक्षितयाथातथ्यवस्तुवादित्वादनुन्मत्तवचनवत् । अवक्तव्यैकांतोप्यसद्वादः स्ववचनविरोधात् सदा मौनव्रतिकवत् । भूतार्थः स्यादवक्तव्यवादो वक्तव्यावक्तव्यवादित्वात्सन्नेतरवचनविशेषज्ञवादवत् ।

अनेकान्ते तदभावादव्याप्तिरिति चेन्न तत्रापि तदुपपत्तेः ॥ ६ ॥ स्यादेतदनेकांते सा विधिप्रतिषेधविकल्पना नास्ति । यदि स्याद्वादाऽनेकांतो न भवति, एकांतदोषानुषंगो भवेत् । अनवस्थाप्रसंगश्च । ततस्तत्रानेकांतत्वमेव, इति सा सप्तभंगी व्याप्तिमती न भवतीति । तन्न किं कारणं ? तत्रापि तदुपपत्तेः स्यादेकांतः स्यादनेकांतः स्यादुभयः स्यादवक्तव्यः स्यादेकांतश्चावक्तव्यश्च स्यादनेकांतश्चावक्तव्यश्च स्यादेकांतश्चानेकांतश्चावक्तव्यश्चेति । तत्कथमिति चेदुच्यते—

प्रमाणनयार्पणाभेदादेकांतो द्विविधः सम्यगेकांतो मिथ्यैकांत इति । अनेकांतो द्विविधः सम्यगनेकांतो मिथ्यानेकांत इति । तत्र सम्यगेकांतो हेतुविशेषसामर्थ्यापेक्षः प्रमाणप्ररूपितार्थैकदेशादेशः ।

एकात्मावधारणेन अन्याशेषनिराकरणप्रवणप्रणिधिमिथ्यैकांतः । एकत्र सप्रतिपक्षानेकधर्मस्वरूपनिरूपणो युक्त्यागमाभ्यामविरुद्धः सम्यगनेकांतः । तदतत्स्वभाववस्तुशून्यं परिकल्पितानेकात्मकं केवलं वाग्विज्ञानं मिथ्यानेकांतः । तत्र सम्यगेकांतो नय इत्युच्यते । सम्यगनेकांतः प्रमाणं । नयार्पणादेकांतो भवत्येकनिश्चयप्रवणत्वात् । प्रमाणार्पणादनेकांतो भवत्यनेकनिश्चयाधिकरणत्वात् । यद्यनेकांतोऽनेकांत एव स्यान्नैकांतो भवेत्, एकांताभावात्तत्समूहात्मकस्य तस्याप्यभावः स्यात्, शाखाद्यभावे वृक्षाद्यभाववत् । तदविनाभाविविशेषनिराकरणादात्मलोपे सर्वलोपः स्यात् । एवमुत्तरे च भंगा योजयितव्या ।

छलमात्रमनेकांत इति चेन्न छललक्षणाभावात् ॥ ७ ॥ स्यान्मतं तदेवास्ति तदेव नास्ति, तदेव नित्य, तदेवानित्यमिति चानेकांतप्ररूपणं छलमात्रमिति । तन्न कुतः ? छललक्षणाभावात् । छलस्य हि लक्षण मुक्त "वचनविघातोऽर्थविकल्पोपपत्त्या छलमिति" यथा नव कंबलोयमित्यविशेषाभिहितेऽर्थे वक्तुरभिप्रायादर्थांतरकल्पनं, नवास्य कंबला न चत्वार इति नवो वास्य कंबलो न पुराण इति नवकंबलः । न तथानेकांतवादः । यत उभयगुणप्रधानभावापादितार्पितानर्पितव्यवहारसिद्धिविशेषबललाभप्रापितयुक्तिपुष्कलार्थोऽनेकांतवादः ।

संशयहेतुरितिचेन्न विशेषलक्षणोपलब्धेः ॥ ८ ॥ स्यान्मतं संशयहेतुरनेकांत वादः, कथं ? एकत्राधारे विरोधिनोनेकस्यासंभवात् । आगमश्चैवं प्रवृत्तः–"एकं द्रव्यमनंतपर्यायमिति" । किमागमप्रामाण्यादस्ति वा नास्ति वा नित्यं वाऽनित्यं चेति ? । तच्च न कस्माद्विशेषलक्षणोपलब्धेः । इह सामान्यप्रत्यक्षाद्विशेषाप्रत्यक्षाद्विशेषस्मृतेश्च संशयः । तद्यथा स्थाणुपुरुषोचिते देशे नातिप्रकाशांधकारकलुषायां वेलायामूर्ध्वत्वमात्र सारूप्यं पश्यतो वक्रकोटरविशेषवयोनिलयनादीन् स्थाणुगतान् विशेषान् । वस्त्रसंसयनशिरःकंडूयनशिखाबंधनादीन् पुरुषगतांश्चाऽनुपलभमानस्य तेषां च स्मरतः संशय उत्पद्यते । नच तद्वदनेकांतवादे विशेषानुपलब्धिर्यतः स्वपराद्यादेशवशीकृता विशेषा उक्ता व्यक्ताः प्रत्यर्थमुपलभ्यंते । ततो विशेषोपलब्धेर्न संशयहेतुरिति यदगदिष्म तत्सम्यगिरवैष्म । एवमपि संशयः, कथमिदं तावदस्ति प्रष्टव्यः ? एषामस्तित्वादीनां धर्माणां साधकाः प्रतिनियता हेतवः संति न वा ? यदि न संति विप्रतिपन्नप्रतिपादनासंभवः अथ संत्येकत्र निरुद्धसाधनहेतुसन्निधाने सति भवितव्यं संशयेनेत्युच्यते–

विरोधाभावात्संशयाभावः ॥ ९ ॥ यदि विरोधोऽभविष्यत्संशयोऽजनिष्यत् । नच विरोधो नयोपनीतानां धर्माणामस्ति कुतः—

अर्पणाभेदादविरोधः पितृपुत्रादिसंबंधवत् ॥ १० ॥ उक्तादर्पणाभेदादेकत्राऽविरोधेनावरोधो धर्माणां, पितृपुत्रादिसंबंधवत् । तद्यथा—एकस्य देवदत्तस्य जातिकुलरूपसंज्ञाव्यपदेशविशिष्टस्य पिता-पुत्रो भ्राता भागिनेय इत्येवं प्रकाराः संबंधा जन्यजनकत्वादिशक्त्यर्पणाभेदान्न विरुध्यते । नह्येकापेक्षया पितेति, शेषापेक्षयापि पिता भवति । शेषापेक्षया वा पुत्रादिव्यपदेशार्ह इत्युक्तापेक्षयापि पुत्रादिव्यपदेशभाक् न च पिता, पुत्रादिरितं संबंधबहुत्व देवदत्तस्यैकत्वे न विरुध्यते । तद्वदस्तित्वादयो न यांति विरोधमेकत्र ।

सपक्षासपक्षापेक्षोपलक्षितसत्त्वासत्त्वादिभेदोपचितैकधर्मवद्वा ॥ ११ ॥ अथवा सपक्षासपक्षापेक्षयोपलक्षितानां सत्त्वासत्त्वादीनां भेदानामाधारेण पक्षधर्मेणैकेन तुल्यं सर्वद्रव्य निरपेक्षयोर्ह्येकत्रवादिप्रतिवादिप्रयोगापेक्षया संशय उक्तः इतरथा हि पक्षधर्मेपि संशयः कल्प्येत ।

एकस्य हेतोःसाधकदूषकत्वाविसंवादवद्वा ॥ १२ ॥ अथैवमुपपत्त्या विरोधे प्रतिपादितेपि मिथ्यादर्शनाभिनिवेशात्तत्त्वं न प्रतिपद्यते यस्तं प्रति सार्वलौकिकहेतुवादमाश्रित्योच्यते—इह स्वपक्षमर्यादानतिक्रमेण न्यायधर्ममनुपालयता वादिनाऽभिप्रेतप्रतिज्ञार्थसिद्धिमाशासता हेत्वनुपदेशे सर्वाभिलषितार्थसिद्धिः प्रतिज्ञामात्रादेव माभूदिति । अतिप्रसंगदोषनिवृत्तये यो हेतुरपदिश्यते स साधको दूषकश्च । स्वपक्षं साधयति परपक्षं दूषयति न तौ साधनदूषणार्थौ हेतोरन्यौ भवतः । नचानन्यत्वमस्तीतिकृत्वा येन

---

१ वयणोवासिना भित्तयं निलयः, पुंस इत्यर्थं ।

साधकस्तेन दूषको येन वा दूषकस्तेन साधक'। न तयो• संकरो विरोधो वा। एवं सर्वार्थेषु विरोधदोषमनुहृति विसर्पत्यनेकांतप्रक्रियेति।

सर्वप्रवादिविप्रतिपत्तेश्च ॥ १३ ॥ नात्र प्रतिवादिनो विसंवदंते, एकमनेकात्मकमिति। केचित्तावदाहु.—सत्त्वरजस्तमसा साम्यावस्था प्रधानमिति तेषा प्रसादलाघवशोषतापावरणसादनादिभिन्नस्वभावाना प्रधानात्मना मिथश्च न विरोध.। अथ मन्येथाः न प्रधान नामेक गुणेभ्योर्थांतरभूतमस्ति, किंतु त एव गुणाः साम्यमापन्ना. प्रधानाख्या लभंत इति। यद्येव भूमा प्रधानस्य स्यात्, स्यादेतत्तेषां समुदायः प्रधानमेकमिति। अत एवाविरोधः सिद्ध गुणानामवयवाना समुदायस्य च। अपरे मन्यते—अनुवृत्तिविनिवृत्तिबुद्ध्यभिधानलक्षण• सामान्यविशेष इति। तेषां च सामान्यमेव विशेष. सामान्यविशेष इति। एकस्यात्मन उभयात्मक न विरुध्यते।

अपर आहुः-वर्णादिपरमाणुसमुदयोरूपपरमाणुरिति। तेषां कक्खडत्वादिभिन्नलक्षणाना रूपात्मनां मिथश्च न विरोधः। अथ मत न परमाणुनामैकोस्ति बाह्यः, किन्तु विज्ञानमेव तदाकारपरिणत परमाणुव्यपदेशार्हमित्युच्यते। अत्रापि ग्राहकविषयाभाससंवित्तिशक्तित्रयाकाराधिकरणस्यैकस्याभ्युपगमान्न विरोधः। किंच सर्वेषामेव तेषा पूर्वोत्तरकालभाव्यवस्थाविशेषार्पणाभेदादेकस्य कार्यकारणशक्तिसमन्वयो न विरोधस्यास्पदमित्यविरोधः सिद्धः॥ एव प्रमाणनयैरधिगतानां जीवादीना पुनरप्यधिगमोपायांतरप्रदर्शनार्थमाह—

निर्देशस्वामित्वसाधनाधिकरणस्थितिविधानतः ॥ ७ ॥

के पुनरिमे निर्देशादयः? निर्देशोऽर्थातमानधारण। स्वामित्वमाधिपत्य। साधन कारण। अधिकरणं प्रतिष्ठा। स्थितिः कालकृताव्यवस्था। विधान प्रकार.। अधिगम इत्यनुवर्तते एतैरेतेभ्योवाऽधिगम' पूर्ववत्तासि। केषामधिगम'? जीवादीना, सम्यग्दर्शनादीना च। स तर्हि तथा निर्देश कर्तव्य? न कर्तव्योऽर्थवशाद्विभक्तिपरिणामो भवति। तद्यथा—उच्चानि देवदत्तस्य गृहाण्यामंत्रयस्वैन देवदत्तमिति गम्यते। अथ किमर्थमादौ निर्देश उच्यते—

अवधृतार्थस्य धर्मविकल्पप्रतिपत्तेरादौ निर्देशवचनं ॥ १ ॥ स्वरूपेणावधृतस्यार्थस्य धर्मविकल्पप्रतिपत्तिर्भवति। अतोस्य निर्देशस्यादौ वचन क्रियते।

इतरेषां प्रश्नवशात्क्रमः ॥ २ ॥ इतरेषां स्वामित्वादीनां प्रश्नवशात्क्रमो वेदितव्यः। यद्येव स एव तावदुच्यते को जीव इति?

औपशमिकादिभावपर्यायो जीवः पर्यायादेशात् ॥ ३ ॥ वक्ष्यमाण औपशमिकादिभावपर्यायो जीव[1] इत्युच्यते पर्यायादेशात्।

द्रव्यार्थादेशान्नामादिः ॥ ४ ॥ जीव इत्युच्यते।

तदुभयसंग्रहः प्रमाणं ॥ ५ ॥ तस्योभयस्य समह प्रमाणनिर्देश इत्युच्यते। कस्य, जीवः स्वामी?

तत्परिणामस्य भेदादग्नेरौष्ण्यवत् ॥ ६ ॥ स परिणामो यस्य सोऽय तत्परिणामस्तस्यासौ व्यपदिश्यते, कुतः? कथंचिद्भेदात्परिणामपरिणामिनोर्भेदकल्पनासद्भावात् अग्नेरौष्ण्यवत्। तद्यथा—औष्ण्यात्मकस्याग्नेर्दहनपचनस्वेदनादिक्रियासामर्थ्यमौष्ण्य भेदेनोच्यते।

व्यवहारनयवशात्सर्वेषां ॥ ७ ॥ जीवादीनां सर्वेषां पदार्थानां व्यवहारनयवशाज्जीवः स्वामी। किंसाधनो जीवः?

पारिणामिकभावसाधनो निश्चयतः ॥ ८ ॥ योसौ जीवामपारिणामिकस्तत्साधनो जीवो निश्चयनयेन, तेन ह्यसावात्मान सर्वकाल लभत इति।

---

[1] बहुत्व।

पर्यायादेशात्स्यादनादिरनिधनश्चाभव्यानां। भव्यानां च केषांचिद्येऽनन्तेनापि कालेन न सेत्स्यति। ज्ञानावरणादिकर्मोत्पादविनाशात्स्यात्सादि सनिधनः। विधान, बध. सामान्यादेशात्स्यादिकः द्विविध शुभाशुभभेदात्। त्रिधा द्रव्यभावोभयविकल्पात्। चतुर्द्धा प्रकृतिस्थित्यनुभागप्रदेशभेदात्। पचधा मिथ्यादर्शनादिहेतुभेदात्। षोढा नामस्थापनाद्रव्यक्षेत्रकालभावैः। सप्तधा तैरेव भावाधिकैः। अष्टधा ज्ञानावरणादिमूलप्रकृतिभेदात्। एव सख्येया असख्येया अनतविकल्पाश्च भवति हेतुफलभेदात्। सवरनिर्देश आस्रवनिरोधः, नामादिर्वा जीवोऽस्य स्वामी, कर्म वा निरुध्यमानविषयत्वात्। निरोधस्य साधन, गुप्तिसमितिधर्मोदय। स्वामिसबधार्हमेवाधिकरणमित्युक्त। स्थितिर्जघन्येनान्तर्मुहूर्तो। उत्कृष्टा पूर्वकोटीदेशोना। विधानमेकादिरष्टोत्तरशतविध स्तत उत्तरश्च सख्येयादिविकल्पो निरोध्यनिरोधकभेदाद्वेदितव्य। तत्राष्टोत्तरशतविध उच्यते तिस्रो गुप्तय। पच समितय। धर्मो दशविध अनुप्रेक्षा द्वादशः। परीषहा द्वाविंशतिः। तपो द्वादशविध। प्रायश्चित नवविध। विनयश्चतुर्विध। वैयावृत्य दशविध। स्वाध्याय पचविध। व्युत्सर्गो द्विविध। धर्मध्यान दशविध। शुक्लध्यान चतुर्विधमिति। निर्जरा निर्देशो यथाविपाकात्तपसो वा, उपभुक्तवीर्यं कर्म निर्जरा, नामादिर्वा, सा आत्मन. कर्मणो वा द्रव्यभावभेदात्। साधन, तपो यथाकर्मविपाकश्च। अधिकरणमात्मा निर्जरान्मैव वा। विधान, सामान्यादेका निर्जरा। द्विविधा यथाकालप्रक्रमिकभेदात्। अष्टधा मूलकर्मप्रकृतिभेदात्। एव सख्येसख्येयानतविकल्पा भवति कर्मरसनिर्हरणभेदात्। मोक्षनिर्देश कृत्स्नकर्मसक्षयो मोक्ष, नामादिर्वा तस्य स्वामी परमात्मा मोक्षात्मैव वा। साधन सम्यग्दर्शनज्ञानचारित्राणि। स्वामिसबधार्हमेवाधिकरण तद्विषयत्वात्। स्थितिस्तस्य सादिरनिधना। विधान, सामान्यादेकोमोक्ष। द्रव्यभावमोक्तव्यभेदादनेकः। सम्यग्दर्शननिर्देश तत्त्वार्थश्रद्धान सम्यग्दर्शन। नामादिर्वा। तत्पुनरात्मन स्वस्यैव वा। दर्शनमोहोपशमादिसाधन, बाह्यं चोपदेशादि, स्वात्मा वा। स्वामिसबधभागेवाधिकरण। स्थितिर्जघन्येनान्तर्मुहूर्ता उत्कर्षेण षट्षष्ठिसागरोपमाणि सातिरेकाणि। अथवा सादि सनिधनमौपशमिकक्षायोपशमिक, साद्यनिधन क्षायिक। विधान सामान्यादेक द्विधा निसर्गजाधिगजभेदात्। त्रिधौपशमिकक्षायिकक्षायोपशमिकविकल्पात्। एव संख्येयानतविकल्पं च भवत्यध्यवसानभेदात्। ज्ञाननिर्देश, जीवादितत्त्वप्रकाशन ज्ञान। नामादिर्वा। तदात्मन. स्वाकारस्य वा। ज्ञानावरणादिकर्मक्षयोपशमादि साधन। स्वाविर्भावशक्तिर्वा। अधिकरणमात्मा स्वाकारो वा तत्र प्रतिष्ठानात्। स्थिति, सादिसनिधन क्षायोपशमिक ज्ञान चतुर्विकल्प। साद्यनिधन क्षायिक। विधान सामान्यादेक ज्ञान। प्रत्यक्षपरोक्षभेदाद् द्विधा। द्रव्यगुणपर्यायविषयभेदात् त्रिधा। नामादिविकल्पाच्चतुर्धा। मत्यादिभेदात्पचधा। इत्येव सख्येयासख्येयानतविकल्प च भवति ज्ञेयाकारपरिणतिभेदात्। चारित्रनिर्देश., कर्मादानकारणनिवृत्तिश्चारित्र। नामादिर्वा। तत्पुनरात्मनः स्वरूपस्य वा। चारित्रमोहोपशमादि साधन, स्वशक्तिर्वा। स्वामिसबधभागेवाधिकरण। स्थितिर्जघन्येनान्तर्मुहूर्ता उत्कर्षेण पूर्वकोटीदेशोना। अथवा सादि सपर्यवसान औपशमिकक्षायोपशमिके साद्यपर्यवसान क्षायिक। शुद्धिव्यक्त्यपेक्षया साद्यनिधन। विधान सामान्यादेक। द्विधा बाह्याभ्यतरनिवृत्तिभेदात्। त्रिधौपशमिकक्षायिकक्षायोपशमिकविकल्पात्। चतुर्धा चतुर्यमभेदात्। पचधा सामायिकादिविकल्पात्। इत्येव सख्येयासख्येयानतविकल्प च भवति परिणामभेदात्। किमेतैरेव जीवादीनामधिगमो भवति उतान्योऽप्यधिगमोपायोऽस्ति इति, परिपृष्ट, अस्तीत्याह—

सत्संख्याक्षेत्रस्पर्शनकालांतरभावाल्पबहुत्वैश्च ॥ ८ ॥

अधिगम इत्यनुवर्तते।

प्रशंसादिषु सच्छब्दप्रवृत्तेरिच्छातः सद्भावग्रहणं ॥ १ ॥ सच्छब्द. प्रशंसादिषु वर्तते तद्यथा-प्रशसायां तावत् "सत्पुरुषः सदश्वश्चेति"। क्वचिदस्तित्वे "सद्घट सत्पट" इति। क्वचित्प्रतिज्ञायमाने "प्रव्रजितः सन् कथमनृत ब्रूयात्, प्रव्रजित इति प्रतिज्ञायमान इत्यर्थ."। क्वचिदादरे "सत्कृत्यातिथीन् भोजयतीति" आदृत्येत्यर्थः। तत्रेहेच्छात सद्भावो गृह्यते।

अव्यभिचारात्सर्वमूलत्वाच्च तस्यादौ वचनं ॥ २ ॥ सत्त्व ह्यव्यभिचारि सर्वपदार्थविषयत्वात्,

नहि कश्चित्पदार्थः सत्तां व्यभिचरति, यदि व्यभिचरेद्वाग्विज्ञानगोचरातीत स्यात् । गुणास्तु रूपादयो ज्ञानादयश्च केषु चित्सति केषुचिन्न संति । क्रिया च परिस्पंदात्मिका जीवपुद्गलेष्वस्ति नेतरेष्विति न व्याप्ति मती । सर्वेषां च विचारार्हाणामस्तित्वं मूलं । तेन हि निश्चितस्य वस्तुन उत्तरा चिंता युज्यते अतस्तस्यादौ वचनं क्रियते ।

सतः परिणामोपलब्धेः संख्योपदेशः ॥ ३ ॥ सतो हि वस्तुनः संख्यातासंख्याताऽनंतपरिणामोपलब्धेः संख्यातायन्यतमपरिणामावधारणार्थं संख्या भेदलक्षणोपदिश्यते ।

निर्ज्ञातसंख्यस्य निवासविप्रतिपत्तेः क्षेत्राभिधानं ॥ ४ ॥ निश्चयेन ज्ञातसंख्यस्यार्थस्योर्ध्वाधस्तिर्यग्निवासविप्रतिपत्तेरूर्ध्वाद्यन्यतमनिवासनिश्चयार्थं क्षेत्राभिधानं ।

अवस्थाविशेषस्य वैचित्र्यात्त्रिकालविषयोपश्लेषनिश्चयार्थं स्पर्शनं ॥ ५ ॥ अवस्थाविशेषो विचित्रस्त्र्यस्रचतुरस्रादिस्तस्य त्रिकालविषयमुपश्लेषणं स्पर्शनं । कस्य चित्तत्क्षेत्रमेव स्पर्शनं कस्यचिद्रज्ज्वेकस्यचिद्रज्ज्व पड्ष्टौ वेति । एकसर्वजीवसंनिधौ तन्निश्चयार्थं तदुच्यते,—

स्थितिमतोऽवधिपरिच्छेदार्थं कालोपादानं ॥ ६ ॥ स्थितिमतोर्थस्यावधिपरिच्छेत्तव्य इति कालोपादानं क्रियते ।

अंतरशब्दस्यानेकार्थवृत्तेश्छिद्रमध्यविरहेष्वन्यतमग्रहणं ॥ ७ ॥ बहुष्वर्थेषु दृष्टः प्रयोगः क्वचिच्छिद्रे वर्तते 'सांतरं काष्ठं सच्छिद्रमिति'। क्वचिदन्यत्वे 'द्रव्याणि द्रव्यांतरमारभत' इति क्वचिन्मध्ये हिमवत्सागरांतर इति । क्वचित्सामीप्ये "स्फटिकस्य शुक्लरक्ताद्यंतरस्थस्य तद्वर्णतेति शुक्लरक्तसमीपस्थस्येति गम्यते । क्वचिद्विशेषे" ।

"वाजिवारणलोहानां काष्ठपाषाणवाससां । नारीपुरुषतोयानामंतरं महदंतरं" इति ।

महान् विशेष इत्यर्थः । क्वचिद्बहिर्योगे 'ग्रामस्यांतरे कूपा' इति क्वचिदुपसंव्याने 'अंतरे शाटका', इति । क्वचिद्विरहेऽनभिप्रेतश्रोतृजनांतरे मन्त्रं मन्त्रयते। तद्विरहे मन्त्रयत इत्यर्थः। तत्रेह छिद्रमध्यविरहेष्वन्यतमो वेदितव्यः ।

अनुपहतवीर्यस्य न्यग्भावे पुनरुद्भूतिदर्शनात्तद्वचनं ॥ ८ ॥ अनुपहतवीर्यस्य द्रव्यस्य निमित्तवशात्कस्य चित्पर्यायस्य न्यग्भावे सति पुनर्निमित्तांतरात्तस्यैवाविर्भावदर्शनात्तदंतरमित्युच्यते ॥

परिणामप्रकारनिर्णयार्थं भाववचनं ॥ ९ ॥ औपशमिकादिः परिणामप्रकारो निर्णेतव्य इति भाववचनं क्रियते ।

संख्यातायन्यतमनिश्चयेऽप्यन्योन्यविशेषप्रतिपत्त्यर्थमल्पबहुत्ववचनं ॥ १० ॥ संख्यातादिष्वन्यतमेन परिणामेन निश्चितानामन्योन्यविशेषप्रतिपत्त्यर्थमल्पबहुत्ववचनं क्रियते । इमे एभ्योऽल्पा इमे बहव इति । आह—

निर्देशवचनात्सत्त्वप्रसिद्धेः सद्ग्रहणं ॥ ११ ॥ निर्देशवचनादेव सत्त्वं सिद्धं न ह्यसतो निर्देश इति तस्मादसद्ग्रहणं । अनर्थकं सद्ग्रहणमसद्ग्रहणं ।

न वा क्वास्ति क्व नास्तीति चतुर्दशमार्गणास्थानविशेषणार्थत्वात् ॥ १२ ॥ नवैष दोषः, किं कारणं नानेन सम्यग्दर्शनादेः सामान्येन सत्त्वमुच्यते किन्तु गतींद्रियकायादिषु चतुर्दशसु मार्गणास्थानेषु क्वास्ति सम्यग्दर्शनादि, क्व नास्तीत्येवं विशेषणार्थं सद्वचनं ।

सर्वभावाधिगमहेतुत्वाच्च ॥ १३ ॥ अविहितानां सम्यग्दर्शनादीनां जीवादीनां च निर्देशवचने नास्तित्वमधिगतं स्यात्, येऽनभिहिता जीवपर्याया क्रोधादयो ये चाऽजीवपर्याया वर्णादयो घटादयश्च तेषामस्तित्वाधिगमार्थं पुनर्वचनं ।

अनधिकृतत्वादिति चेन्न सामर्थ्यात् ॥ १४ ॥ स्यादेतदनधिकृतास्ते ततो न पुनर्युक्तमेषां ग्रहणमिति । तन्न किं कारण सामर्थ्यात् तेषामपि ग्रहण भवति ।

विधानग्रहणात् संख्यासिद्धिरिति चेन्न भेदगणनार्थत्वात् ॥ १५ ॥ स्यादेतत् विधानग्रहणादेव सख्यासिद्धिरिति । तन्न किं कारण भेदगणनार्थत्वात् । प्रकारगणन हि तत् । भेदगणनार्थमिदमुच्यते । उपशमसम्यग्दृष्टय इयत. । क्षायिकसम्यग्दृष्टय एतावत इति ।

क्षेत्राधिकरणयोरभेद इति चेन्नोक्तत्वात् ॥ १६ ॥ स्यादेतद्यदेवाधिकरण तदेव क्षेत्र, अतस्तयोरभेदात्पृथग्ग्रहणमनर्थकमिति । तन्न किं कारण उक्तार्थत्वादुक्तमेतत् सर्वभावाधिगमार्थत्वादिति ।

क्षेत्रे सति स्पर्शनोपलब्धेरंबुघटवत्पृथग्ग्रहणं ॥ १७ ॥ यथेह सति घटे क्षेत्रेऽम्बुनोवस्थानात्तन्नियमाद्घटस्पर्शन, नह्येतदस्ति घटेंबु अवतिष्ठते, नच घट स्पृशतीति । तथाकाशक्षेत्रे जीवावस्थाना नियमादाकाशे स्पर्शनमिति क्षेत्राभिधानेनैव स्पर्शनस्यार्थगृहीतत्वात्पृथग्गृहणमनर्थक ।

न वा विषयवाचित्वात् ॥१८॥ नवैष दोष किं कारण ' विषयवाचित्वात् । विषयवाची क्षेत्रशब्दः । यथा राजा जनपदक्षेत्रेऽवतिष्ठते, नच कृत्स्न जनपद स्पृशति । स्पर्शन तु कृत्स्नविषयमिति ।

त्रैकाल्यगोचरत्वाच्च ॥ १९ ॥ यथा साम्प्रतिकेनाधुना साप्रतिक घटक्षेत्रे स्पृष्ट, नातीतानागत । नैवमात्मन साप्रतिकक्षेत्रस्पर्शने स्पर्शनाभिप्राय. । स्पर्शनस्य त्रिकालगोचरत्वात् ।

स्थितिकालयोरर्थातरत्वाभाव इतिचेन्न मुख्यकालास्तित्वसंप्रत्ययार्थं ॥ २० ॥ स्यादेतत् स्थितिरेव काल काल एव स्थितिरित्यतो नास्त्यनयोरर्थातरभाव इति । तन्न किं कारण ' मुख्यकालास्तित्वसंप्रत्ययार्थं पुन कालग्रहण । द्विविधो हि कालो मुख्यो व्यावहारिकश्चेति । तत्र मुख्यो निश्चयकाल । पर्यायिपर्यायावधिपरिच्छेदो व्यावहारिकस्तयोरुत्तरत्र निर्णयो वक्ष्यते । उक्तच किमुक्त ' सर्वभावाधिगमहेतुत्वादिति ।

नामादिषु भावग्रहणात्पुनर्भावाग्रहणमिति चेन्नौपशमिकाद्यपेक्षत्वात् ॥ २१ ॥ स्यादेतन्नामादिषु भावग्रहण कृत तेनैव सिद्धत्वात्पुनर्भावग्रहणमनर्थकमिति तन्न किं कारण ' औपशमिकाद्यपेक्षत्वात् । पूर्वं भावग्रहण द्रव्य न भवतीत्येव पर । इद त्वौपशमिकादिवक्ष्यमाणभावापेक्ष । किं सम्यग्दर्शन मौपशमिक, क्षायिकमित्यादि ।

विनेयाशयवशो वा तत्त्वाधिगमहेतुविकल्प· ॥ २२ ॥ अथवा सर्वेषामेव परिहार विनेयाशयवशो हि तत्त्वाधिगमहेतुविकल्पो वेदितव्य । केचित्सक्षेपेण प्रतिपाद्या केचिद्विस्तरेण, इतरथा हि प्रमाणग्रहणादेव सिद्धेरितरेषामधिगमोपायाना ग्रहणमनर्थक स्यादिति ।

इतितत्त्वार्थवार्तिके प्रथमेऽध्याये पचममाह्निक समाप्त ॥ ५ ॥

एव सम्यग्दर्शनस्यादावुद्दिष्टस्य लक्षणोत्पत्तिस्वामिविषयन्यासाधिगमोपाया निर्दिष्टास्तत्सबधेन च जीवादीना सज्ञापरिणामादि निर्दिष्ट तदनतरमिदानीं सम्यग्ज्ञान विचारार्हमित्याह—

मतिश्रुतावधिमनःपर्ययकेवलानि ज्ञानं ॥ ९ ॥

मत्यादय इति क एते शब्दा· '

मतिशब्दो भावकर्तृकरणसाधनः ॥ १ ॥ अय मतिशब्दो भावकर्तृकरणेष्वन्यतमसाधनो वेदितव्य । मनेर्भावसाधने कि । तदावरणकर्मक्षयोपशमे सतींद्रियानिंद्रियापेक्षमर्थस्य मनन मति. । औदासीन्येन तत्त्वकथनाद्बहुलापेक्षया कर्तृसाधन , करणसाधनो वा, मनुतेर्याऽमन्यतेनेनेति वा मति भेदाभेदविवक्षोपपत्ते. ।

श्रुतशब्दः कर्मसाधनश्च ॥ २ ॥ किं च पूर्वोक्तविषयसाधनश्चेति वर्तते । श्रुतावरणक्षयोपशमाद्यंतरंगबहिरंगहेतुसन्निधाने सति श्रूयतेस्मेति श्रुतं । कर्तरि श्रुतपरिणत आत्मैव शृणोतीति श्रुतं । भेदविवक्षायां श्रूयतेऽनेनेति श्रुते श्रवणमात्रं वा ।

अवपूर्वस्य दधातेः कर्मादिसाधनः किः ॥ ३ ॥ कर्मादिषु साधनेष्वन्यतमे किरयं वेदितव्यः । अवधिज्ञानावरणक्षयोपशमाद्युभयहेतुसन्निधाने सत्यवधीयतेऽवाग्दधात्यवाग्धानमात्रं वावधिः । अवधिशब्दोऽधः पर्यायवचनं, यथाऽधः क्षेपणमवक्षेपणं, इत्यधोगतभूयोद्रव्यविषयोह्यवधिः । अथ वावधिर्मर्यादा, अवधिना प्रतिबद्धं ज्ञानमवधिज्ञानं । तथाहि-वक्ष्यते रूपिष्ववधेरिति । सर्वेषां प्रसंग इति चेन्न । रूढिवशादन्यवस्थोपपत्तेर्गोशब्दप्रवृत्तिवत् ।

मनः प्रतीत्य प्रतिसंधाय वा ज्ञानं मनःपर्ययः ॥ ४ ॥ तदावरणकर्मक्षयोपशमादिद्वितयनिमित्तवशात्परकीयमनोगतार्थज्ञानं मनःपर्ययः । भावादिसाधनत्वं पूर्ववद्वेदितव्यं । कथं मनः प्रतीत्य प्रतिसंधाय वा ज्ञानमित्यत्रोच्यते-परकीयमनसि गतोर्थो मन इत्युच्यते तात्स्थ्यात्ताच्छब्द्यमिति । स च कः मनोगतोर्थो भावघटादिस्तमर्थं समंतादेत्यावगच्छति वा प्रसादादा मनो ज्ञानं मनःपर्ययः ।

मतिज्ञानप्रसंग इति चेन्नापेक्षामात्रत्वात् ॥ ५ ॥ स्यादेतन्मनःपर्ययज्ञानं मतिज्ञानं प्राप्तं कुतो मनोनिमित्तत्वादेव ह्यार्षी प्रक्रिया मनसा मनः सपरिच्छिद्येति । तन्न किं कारणमपेक्षामात्रत्वात् स्वपरमनोपेक्षामात्रं तत्र क्रियते यथाऽभ्रे चंद्रमसं पश्येति । न तत्कार्यं मतिज्ञानवत् । आत्मशुद्धिनिमित्तत्वादेतस्येति ।

बाह्याभ्यंतरक्रियाविशेषात् यदर्थं केवते तत्केवलं ॥ ६ ॥ तपः क्रियाविशेषात् वाङ्मानसकार्याश्रयात् बाह्यानभ्यंतराश्च यदर्थमर्थिनः केवते सेवते तत्केवलं ।

असहायवाचिनोऽसहायार्थः केवलशब्दः ॥ ७ ॥ यथा केवलमन्नं भुंक्ते देवदत्त इति । असहायं व्यंजनरहितं भुंक्ते इति गम्यते । तथा क्षायोपशमिकज्ञानासंपृक्तं असहायं केवलमित्यन्युत्पन्नोयं शब्दो द्रष्टव्यः ।

करणादिसाधनो ज्ञानशब्दो व्याख्यातः ॥ ८ ॥ अयं ज्ञानशब्दः करणादिसाधन इति व्याख्यातः पुरस्तात् ।

इतरेषां तदभावः ॥ ९ ॥ इतरेषामेकांतवादिनां तस्य ज्ञानस्य करणादिसाधनत्वं नोपपद्यते । तत्कथमिति चेदुच्यते—

आत्माभावे ज्ञानस्य करणादित्वानुपपत्तिः कर्तुरभावात् ॥ १० ॥ येषामात्मा न विद्यते तेषां ज्ञानस्य करणादित्वं नोपपद्यते, कुतः ? कर्तुरभावात् । सति हि देवदत्ते छेत्तरि परशोः करणत्वं दृष्टं । तथा चात्मन्यसति नास्य करणत्वं । तत एव भावसाधनत्वमपि नोपपद्यते, ज्ञातिर्ज्ञानमिति । न ह्यसति भावयति भाव इति । स्यादेतज्जानातीति ज्ञानमिति कर्तृसाधनत्वं, इति तन्न निरीहकत्वात् । न हि निरीहको भावः कर्तृत्वमास्कंदति निरीहकाश्च सर्वे भावाः । किंच-पूर्वोत्तरापेक्षस्य लोके कर्तृत्वं दृष्टं । नैव तस्य ज्ञानस्य पूर्वोत्तरापेक्षास्ति क्षणिकत्वादतो निरपेक्षस्य कर्तृत्वाभावः । किंच-करणव्यापारापेक्षस्य लोके कर्तृत्वं दृष्टं । नच ज्ञानस्यान्यत्करणमस्ति । अतोस्य कर्तृत्वमपि नोपपद्यते । स्वशक्तिरेव करणमिति चेन्न । शक्तिशक्तिमद्भेदाभ्युपगमे आत्मास्तित्वसिद्धेः, अभेदे च स दोषस्तदवस्थ एवेति । संतानापेक्षया कर्तृकरणभेदोपचार इति चेन्न । परमार्थविपरीतत्वे मृषावादोपपत्तेः, भेदाभेदविकल्पनपौनरुक्तदोषप्रसंगाच्च । मनश्चेंद्रियं चास्य करणमिति चेन्न । तस्य तच्छक्त्यभावात् । मनस्तावन्न करणं निरुद्धत्वात् षण्णामनंतरातीतं विज्ञानं यद्धि तन्मन इति वचनादिंद्रियमप्यतीतं तत एव । नाप्युपजायमानस्य करणत्वं । नहि सव्यविषाणं युगपदुपजायमानमितरस्य विषाणस्य करणं भवति । किंच-प्रकृत्यर्थादन्यस्याभावात् ज्ञा इत्यस्याः प्रकृतेरवबोधनमर्थो न तस्मादन्यः कश्चिदर्थोस्ति यः कर्तृत्वमनुभवेदतोस्य कर्तृत्वाभावः । किं च-एकक्षणविषय यत्क-

र्द्वितं, तदनेकक्षणगोचरोच्चारणलब्धजन्मना कर्तृशब्देन कथमुच्यते । कथं वाऽयमेकक्षणे सन्वाचकः स्यात् । संतानाधस्थानाद्वाच्यवाचकभावसंबंध इति चेन्न । तस्य प्रतिविहितत्वात् । अथ मतेमतत्—खात्पतिता नो रत्नवृष्टिः, अवाच्यमेव हि तत्त्वमिष्यते । अन्यापारेषु हि सर्वधर्मेषु वाग्व्यवहारो नास्त्येवेति, तदपि नोपपद्यते । स्ववचनविरोधात्, तत्त्वप्रतिपत्त्युपायापन्हवप्रसंगाच्च । किं च—जानातीति ज्ञानमिति कर्तृसाधनत्वं नोपपद्यते । कुतः ? विशेषानुपलब्धेः । येन हि कर्तृसाधनत्वमवगतं । करणादिसाधनत्वं च तेनेदं युज्यते वक्तुं कर्तृसाधनमिदं न करणादिसाधनमिति । नच क्षणिकवादिनः प्रत्यर्थवशवर्तिज्ञानविकल्पनायामनवधारितोभयस्वभावस्य तद्विशेषोपलब्धिरस्ति । न हि शुक्लेतरविशेषानभिज्ञस्य शुक्लमिदं न नीलादीति विशेषणमुपपद्यते ।

अस्तित्वेप्यविक्रियस्य तदभावोनभिसंबंधात् ॥ ११ ॥ आत्मनः अस्तित्वेपि ज्ञानस्य करणाभावः, कुतः ?, अनभिसंबंधात् । यस्य मतमात्मनो ज्ञानाख्यो गुणस्तस्याचार्थांतरभूतः, 'आत्मेंद्रियमनोर्थसन्निकर्षात् यन्निष्पद्यते तदन्यदिति वचनादिति' तस्य ज्ञानं कारण न भवितुमर्हति । कुतः ?—

पृथगात्मकाभावात् ॥ १२ ॥ दृष्टो हि लोके, छेत्तुर्देवदत्तादर्थांतरभूतस्य परशोस्तैक्ष्ण्यगौरवकाठिन्यादिविशेषलक्षणोपेतस्य सतः करणभावः । नचं तथा ज्ञानस्य स्वरूपं पृथगुपलभामहे । किं च—

अपेक्षाभावात् ॥ १३ ॥ दृष्टो हि परशोर्देवदत्ताधिष्ठितोद्यमननिपतनापेक्षस्य करणभावः । न च तथा ज्ञानेन किंचित्कर्तृसाध्यं क्रियांतरं समपेक्ष्यमस्ति । किं च—

तत्परिणामाभावात् ॥ १४ ॥ छेदनक्रियापरिणतेन हि देवदत्तेन तत्क्रियायाः साचिव्ये, नियुज्यमानः परशुः करणमित्येतद्युक्तं । न च तथाऽऽत्मा ज्ञानक्रियापरिणतः ।

अर्थांतरत्वे तस्याज्ञत्वात् ॥ १५ ॥ इह यज्ज्ञानादन्यद्भवति तदज्ञं, दृष्टं । यथा घटादिद्रव्यं । तथा च ज्ञानादन्य आत्मा, इत्यज्ञत्वप्रसंगः । ज्ञानयोगाज्ज्ञत्वं, दृष्टत्वात् दण्डिवदिति चेन्न । तत्स्वभावाभावे संबंधनियमानुपपत्तिरिंद्रियमनोवत् । ज्ञस्वभावाभावे सत्यात्मन्येव योगो, न मनसेंद्रियेण वेति नियमाभावः । युतसिद्धयोश्च दण्डदण्डिनोः संबंधः, दण्डस्य च प्रसिद्धस्य सतो विशेषणमात्रत्वेनोपादानात्, आत्मनश्च तदुत्पत्तौ हिताहितविचारणाविक्रियोपपत्तेरसाम्यं । उभयोर्थाज्ञयोः संबंधेप्यज्ञत्वप्रसंगो दृष्टत्वात्, जात्यंधयोः संबंधे दर्शनशक्त्यभाववत् । किं च—इंद्रियमनःप्रसंगात् यदि ज्ञायतेनेन ज्ञानमिति करणमभ्युपगम्यते, तेनेंद्रियाणां मनसश्च ज्ञानत्वप्रसंगः, विशेषाभावात्तैरपि ज्ञायत इति । किं च—उभयोर्निष्क्रियत्वात्, सर्वगतस्य तावदात्मनः क्रिया नास्ति । नापि ज्ञानस्य क्रियावत्वं । द्रव्यस्यैव लक्षणमिति वचनात् । ततः क्रियाविरहितस्य कथं कर्तृत्वं करणत्वं वा स्यात् । यस्यापि मतमन्यत्, गुणव्यतिरेकाच्छुद्धः पुरुषो नित्यश्च निर्विकारत्वादिति । तस्य ज्ञान करणं न भवितुमर्हति । कुतः ? अनभिसंबंधात् । या बुद्धिरिंद्रियमनोहंकारमहद्भूत्युपनीता, लोचनसंकल्पाभिमानाध्यवसायरूपा, सा प्रकृतिः । पुरुषः पुनरविक्रियः, शुद्धश्च । तस्य सा करण कथं स्यात् ? । क्रियापरिणतस्य हि देवदत्तस्य लोके करणसंप्रयोगो दृष्टः । इत्येवमादि योज्यं । नापि कर्तृसाधनत्वं युज्यते । लोके हि करणत्वेन प्रसिद्धस्यासेः, तत्प्रशंसापरायामभिधानप्रवृत्तौ समीक्षितायां, तैक्ष्ण्यगौरवकाठिन्याहितविशेषोयमेव, छिनत्तीति कर्तृधर्माध्यारोपः क्रियते । न च तथा ज्ञानं करणत्वेन प्रसिद्धमस्ति, पूर्वदोषोपपत्तेः, अतोस्य कर्तृत्वमयुक्तं । नच भावसाधनत्वमुपपत्तिमत्, अविक्रियस्य तत्परिणामाभावात् । विक्रियास्वभावस्य हि वस्तुनस्तंडुलादेः विक्लेदादिदर्शनात्; पचनं पाक इत्येवमादि भावनिर्देशो युक्तः, नाकाशस्येति । किं च—फलाभावात् । ज्ञानं हि प्रमाणमिष्टं, प्रमाणेन च फलवता भवितव्यं, नचाववोधनमंतरेण फलमन्यदुपलभ्यते । तस्मादन्येन ज्ञानेन भवितव्यं, यस्मिन् सति सा ज्ञप्तिरवबोधः फलमात्मनो भवति, तच्च नास्त्यतो न भावसाधनत्वं । अधिगमश्चात्र न भावांतरमिति, फले प्रामाण्योपचार, इति चाऽयुक्त मुख्याभावात् । आकारभेदात् फलप्रमाणपरिकल्पना वा युक्ता । आकाराकारवतोर्भेदाभेदयोरनेकदोषोपपत्तेः । निर्विकल्पकत्वाच्च तत्त्वस्याकारकल्पनाभावः । बाह्यवस्त्वाकारापोहेऽतरंगाकारानुपपत्तिश्चेति । जैनेंद्राणां तु परमर्षिसर्वज्ञप्रणीतनयभंगगहनप्रपंचविपश्चितां स्याद्वादप्रकाशोन्मीलितज्ञानचक्षुषामेकस्मिन्नप्यर्थेऽनेकपर्यायसंभवादुपपद्यते इति निगूढार्थमेव तत् ।

मत्यादीनां ज्ञानशब्देन प्रत्येकमभिसंबंधो भुजिवत् ॥ १६ ॥ यथा देवदत्तजिनदत्तगुरुदत्ता भोज्यतामिति, देवदत्तादीनां, भुजिना प्रत्येकमभिसबधो भवति। एवमिहापि प्रत्येकमभिसबधः, मतिज्ञान श्रुतज्ञानमवधिज्ञानं मन पर्ययज्ञान केवलज्ञानमिति । सत्यपि तत्सामानाधिकरण्ये उपात्तलिंगसंख्यत्वात्तल्लिंगसख्योपादान नास्तीत्युक्त पुरस्तात् ।

श्रुतत्वादल्पाच्तरत्वादल्पविषयत्वाच्च मतिग्रहणमादौ ॥ १७ ॥ मतिरित्येतत् पदं श्रुतमल्पाक्षर च, अवध्यादिभ्यो विषयश्चास्याल्प , चक्षुरादीना प्रतिनियतविषयत्वात्। तस्मादस्यादौ ग्रहण क्रियते।

तदनंतर श्रुतं ॥ १८ ॥ तत्पूर्वं हि श्रुतमिति वक्ष्यते । ततस्तदनतर श्रुत क्रियते । इतश्च—

विषयनिबंधनतुल्यत्वाच्च ॥ १९ ॥ 'मतिश्रुतयोर्निबंधो द्रव्येष्वसर्वपर्यायेष्विति' वक्ष्यते । अतस्तुल्यत्वाच्च तदनतर श्रुत ।

तत्सहायत्वाच्च ॥ २० ॥ यथा नारदपर्वतयोः सहायत्वाद्यत्र नारदस्तत्र पर्वत , यत्र पर्वतस्तत्र नारद. परस्परापरित्यागात्। तथा मतिश्रुतयोः परस्परापरित्यागः। यत्र मतिस्तत्र श्रुत यत्र श्रुत तत्र मतिरिति।

प्रत्यक्षत्रयस्यादाववधिवचनं विशुद्ध्यभावात् ॥ २१ ॥ सत्यपि मतिश्रुताभ्या प्रत्यक्षत्वाद्विशुद्धेऽवधेरोपदिष्ट प्रत्यक्षज्ञानमपेक्ष्यावधिर्न विशुद्धस्ततोऽस्य प्रागुपन्यासः ।

ततो विशुद्धतरत्वान्मनःपर्ययग्रहणं ॥ २२ ॥ ततोऽवधेर्मन.पर्ययज्ञानं विशुद्धतर। किं कृतोस्य विशुद्धिप्रकर्षः ? संयमगुणसन्निधानकृतः । अतोऽस्य तदनतर ग्रहणं ।

अंते केवलग्रहणं ततः परं ज्ञानप्रकर्षाभावात् ॥ २३ ॥ सर्वेषां ज्ञानानां परिच्छेदने केवलसामर्थ्यात्, अस्य चान्येन ज्ञानेनाऽपरिच्छेद्यत्वान्नातोऽन्यत्प्रकृष्ट ज्ञानमस्तीति, ततः पर ज्ञानप्रकर्षाभावः ।

तेनैव सह निर्वाणाच्च ॥ २४ ॥ यतश्च केवलेनैव सह निर्वाण न क्षायोपशमज्ञानैः सह, अतोंते केवलग्रहण । कश्चिदाह—

मतिश्रुतयोरेकत्वं साहचर्यादेकत्रावस्थानाच्चाऽविशेषात् ॥ २५ ॥ मतिश्रुतयोरेकत्व प्राप्नोति कुत. साहचर्यादेकत्रावस्थानाच्चाऽविशेषात् ।

नातस्तत्सिद्धेः ॥ २६ ॥ नाविशेषः। कुत , अतस्तत्सिद्धेः। यत एव मतिश्रुतयो साहचर्यमेकत्रावस्थान चोच्यते । अत एव विशेषः सिद्ध. । प्रतिनियतविशेषसिद्धयोर्हि साहचर्यमेकत्रावस्थान च युज्यते । नान्यथेति ।

तत्पूर्वकत्वाच्च ॥ २७ ॥ 'मतिपूर्वं श्रुतमिति' वक्ष्यते । ततश्चानयोर्विशेष. । यत्पूर्वं यच्च यस्तयोः कथमविशेषः ? ।

तत एवाविशेषः, कारणसदृशत्वाद्युगपद्वृत्तेश्चेतिचेन्नात,एव,नानात्वात् ॥ २८ ॥ स्यादेतत्, यतो मतिपूर्वकत्वमत एवाविशेष । कुत , कारणसदृशत्वात् कार्यस्य। कथ, तत्पूर्वत्वात् । यथा शुक्लादितन्तुकार्यं पटद्रव्य, शुक्लादिगुणमेव । तथा मति कार्यत्वाच्छ्रुतस्यापि मत्यात्मकत्व । युगपद्वृत्तेश्च । यथाग्नौ उष्णप्रकाशयोर्युगपद्वृत्तेरनन्यात्मकत्व । तथा सम्यग्दर्शनाविर्भावादनतर युगप मतिश्रुतयोर्ज्ञानव्यपदेश इति । तन्न किं कारण? अत एव नानात्वात् । यत एव कारणसदृशत्व युगपद्वृत्तिश्च चोद्यते। अत एव नानात्व,सिद्ध । द्वयो, हि सादृश्य युगपद्वृत्तिश्चेति ।

विषयाविशेषादिति चेन्न ग्रहणभेदात् ॥ २९ ॥ स्यादेतद्विषयाविशेषात्, मतिश्रुतयोर्निबंधो द्रव्येष्वसर्वपर्यायेष्विति । तन्न किं कारण ग्रहणभेदात् । अन्यथा हि मत्या गृह्यते अन्यथा श्रुतेन। यो हि मन्यते विषयाभेदादविशेष इति । तस्यैकपटविषयदर्शनस्पर्शनाविशेष स्यात् ।

उभयोरिन्द्रियानिन्द्रियनिमित्तत्वादिति चेन्न असिद्धत्वात् ॥ ३० ॥ स्यादेतदुभयोरिन्द्रियानिन्द्रियनिमित्तत्वादेकत्वं । मतिज्ञानं तावदिन्द्रियानिन्द्रियनिमित्तमिति प्रतीतं । श्रुतमपि वक्तृश्रोतृजिह्वाश्रवणनिमित्तत्वाच्च तदुभयनिमित्तमिति । तन्न किं कारणमसिद्धत्वात् । जिह्वा हि शब्दोच्चारक्रियाया निमित्तं, न ज्ञानस्य । श्रवणमपि स्वविषयमतिज्ञाननिमित्तं, न श्रुतस्येत्युभयनिमित्तत्वमसिद्धं । सिद्धो हेतुः साध्यमर्थं साधयेन्नासिद्धः । किं निमित्तं तर्हि श्रुतं ?

अनिन्द्रियनिमित्तोऽर्थावगमः श्रुतं ॥ ३१ ॥ इंद्रियानिंद्रियबलाधानात्पूर्वमुपलब्धेऽर्थे नोइंद्रियप्राधान्याद्यदुत्पद्यते ज्ञानं तत्, श्रुतं ।

ईहादिप्रसंग इति चेन्नावग्रहीतमात्रविषयत्वात् ॥ ३२ ॥ स्यादेतदीहादीनामपि श्रुतव्यपदेशः प्राप्तः, तेप्यनिंद्रियनिमित्ता इति । तन्न किं कारणं अवग्रहीतमात्रविषयत्वात्, इंद्रियेणावग्रहीतोऽर्थस्तन्मात्रविषया ईहादयः । श्रुतं पुनर्न तद्विषयं । तर्हि ? श्रुतमपूर्वविषयं, एकं घटमिंद्रियानिंद्रियाभ्यां निश्चित्याऽयं घट इति तज्जातीयमन्यमनेकदेशकालरूपादिविलक्षणमपूर्वमधिगच्छति यत्तच्छ्रुतं । नानाप्रकारार्थप्ररूपणपरं यत्तद्वा श्रुतं । अथवा इंद्रियानिंद्रियाभ्यामेकं जीवमजीवं चोपलभ्य तत्र सत्संख्याक्षेत्रस्पर्शनकालांतरभावाल्पबहुत्वादिभिः प्रकारैरर्थप्ररूपणे कर्तव्ये यत्समर्थं तच्छ्रुतं ।

श्रुत्वावधारणाच्छ्रुतमिति चेन्न मतिज्ञानप्रसंगात् ॥ ३३ ॥ श्रुत्वा यदवधारयति तच्छ्रुतमिति केचिन्मन्यते । तन्न युक्तं । कुतः ? मतिज्ञानप्रसंगात् । तदपि शब्दं श्रुत्वा गोशब्दोयमिति प्रतिपद्यतेऽसाधारणेन नाम लक्षणेन भवितव्यं । श्रुतं पुनस्तस्मिन्निंद्रियानिंद्रियगृहीतागृहीतपर्यायसमूहात्मनि शब्दे तदभिधेये च श्रोत्रेंद्रियव्यापारमंतरेण जीवादौ नयादिभिरधिगमोपायैर्यथात्वेनाऽवबोधः ।

प्रमाणनयैरधिगम इत्युक्तं । प्रमाण केषांचिज्ज्ञानमभिमतं केषांचित्सन्निकर्ष इत्यतोऽधिकृतानामेव मत्यादीनां प्रमाणत्वख्यापनार्थमाह—

तत्प्रमाणे ॥ १० ॥

प्रमाणशब्दस्य कोर्थः ? भावकर्तृकरणत्वोपपत्तेः प्रमाणशब्दस्येच्छातोऽर्थाध्यवसायः ॥ १ ॥ अयं प्रमाणशब्दः, भावे कर्तरि करणे च वर्तते । तत्र भावे, तावत्प्रमेयार्थं प्रति निवृत्तव्यापारस्य तत्त्वकथनात् प्रमाणमिति । कर्तरि प्रमेयार्थं प्रति प्रमातृत्वशक्तिपरिणतस्याश्रितत्वात् तत् प्रमिणोति प्रमेयमिति प्रमाणं । करणे प्रमातृप्रमेययोः प्रमाणप्रमेययोश्च स्यादन्यत्वात् प्रमिणोत्यनेनेति प्रमाणं ।

अनवस्थेति चेन्न दृष्टत्वात्प्रदीपवत् ॥ २ ॥ स्यान्मतमिदमिह संप्रधार्यं । प्रमाणसिद्धिः परतो वा स्यात्स्वत एव वेति ? । यदि यथा प्रमेयसिद्धिः प्रमाणाधीना एवं प्रमाणसिद्धिरपि प्रमाणांतराधीनेति; तस्याप्यन्यत् तस्याप्यन्यदित्यनवस्था । अथ स्वत एव सिद्धिः । एवमपि यथा प्रमाणस्य स्वत एव सिद्धिस्तथा प्रमेयस्यापि प्रमेयात्मन एवं सिद्धिरिति, प्रमाणव्यवस्थाकल्पना न घटते । इच्छामात्रविशेषहेतुवचनं चेति । तन्न किं कारणं दृष्टत्वात्प्रदीपवत् । दृष्टो हि प्रदीपो, घटादीनां प्रकाशकः स्वस्य च । तथा प्रमाणमपि इति । अथ समयसंप्रदायः यदि भावकर्तृकरणानामन्यतमसाधनः प्रमाणशब्दः, अनवस्था प्राप्नोति नैकस्मिन्नर्थे यानि विरुद्धशक्त्यवस्थानमिति । तन्न किं कारणं ? दृष्टत्वात्, प्रदीपवत् । यथैकस्य प्रदीपस्य, प्रदीपनं, प्रदीपयति, प्रदीप्यतेऽनेनेति वा, भावादिशक्त्यविरोधः । तथा प्रमाणस्यापि, इति ।

इतरथा हि प्रमाणव्यपदेशाभावः ॥ ३ ॥ यदि प्रमाणं स्वस्याप्रकाशकं स्यात्, परसंवेद्यत्वं, अस्य प्रमाणव्यपदेशो न स्यात् ।

विषयज्ञानतद्विज्ञानयोरविशेषः ॥ ४ ॥ विषयाकारपरिच्छेदात्मनि ज्ञाने, यदि स्वाकारपरिच्छेदो न स्यात्, तद्विषये विज्ञाने विषयाकाररूपतैवेति तयोरविशेषः स्यात् ।

असन्निकृष्टे, न तत्फलमवबोधः प्रवर्तते । अतः सर्वज्ञाभावः स्यात् । तत एव द्वयसंनिकर्षोऽपि न भवति ।

सर्वगतत्वादात्मनः सकलेनार्थेन संनिकर्ष इति चेन्न तस्य परीक्षायामनुपपत्तेः ॥ १७ ॥ यदि हि सर्वगत आत्मा स्यात्, तस्य क्रियाभावात्पुण्यपापयोः कर्तृत्वाभावे तत्पूर्वकससारस्तदुपरीतरूपश्च मोक्षो न योक्ष्यते इति । करणग्रामस्य संसार इति चेन्न तस्याचेतनत्वात्, तस्यैव मोक्षप्रसक्तेश्च ।

सर्वेन्द्रियसंनिकर्षाभावश्च चक्षुर्मनसोः प्राप्यकारित्वाभावात् ॥ १८ ॥ सर्वेन्द्रियविषयः संनिकर्षो न सभवति । प्राप्यकारित्वाभावश्चोपरिष्टाद्वक्ष्यते ।

सर्वथा ग्रहणप्रसंगश्च सर्वात्मना संनिकृष्टत्वात् ॥१९॥ यान्तीन्द्रियाणि प्राप्यकारीणि, तैरपि सर्वथार्थस्य ग्रहणं प्राप्नोति कुतः सर्वात्मना सनिकृष्टत्वात् ।

तत्फलस्य साधारणत्वप्रसंगः स्त्रीपुरुषसंयोगवत् ॥ २० ॥ तस्य संनिकर्षस्य प्रमाणस्य, यत्फलमर्थावबोधन, तेन च साधारणेन भवितव्य । कथं ? स्त्रीपुरुषसयोगवत् । यथा स्त्रीपुरुषसंयोगज सुखमुभयोरपि साधारणं । तथेन्द्रियाणा मनसोर्थस्य भावबोधन प्राप्नोति ।

शय्यावदिति चेन्नाचेतनत्वात् ॥ २१ ॥ स्यान्मत यथा शय्यादीनां, पुरुषस्य च, सयोगे साधारणेपि, तत्फलं सुखं न शय्यादीना भवति । किं तर्हि पुरुषस्यैवेति । तथेहापीति । तन्न किं कारण अचेतनत्वात्, अचेतनानां शय्यादीनां सत्यपि सयोगे, सुख न भवति ।

इहापि तत एवेति चेन्नाविशेषात् ॥ २२ ॥ स्यादेतन्मन प्रभृतीनां, सत्यपि संनिकर्षे, न तत्फलमवबोधनं भवति कुत । अचेतनत्वादेवेति । तन्न किं कारणमविशेषात्, अज्ञस्वभावत्व तावत्सर्वेषामात्मादीनामविशिष्टं, तत्र किं कृतोय विशेष. । सानिकर्षफलमवबोधनमर्थान्तरभूतमपि, सदात्मनैव संबध्यते । न मन.प्रभृतिभिरिति । ज्ञस्वभावत्वे चात्मनः प्रतिज्ञाहानि ।

समवायादिति चेन्नाविशेषात् ॥ २३ ॥ स्यादेतत्समवायो नामायुतसिद्धिलक्षण, संबंधोस्ति । तत्कृतोयं विशेष इति तन्न । किं कारण ? अविशेषात् । समवायो हि सर्वगतः, ज्ञभावशून्यत्वे: समानेपि, आत्मन्येव ज्ञान योजयति, न मनः प्रभृतिभिरिति वचन, न विपश्चिन्मन. प्रीतिकरं । एवमिन्द्रियेपि योज्यं

अनुमानौपम्ययोरनुमानागमयोरनुमानप्रत्यक्षयोरौपम्यप्रत्यक्षयोरौपम्यागमयोरागमप्रत्यक्षयोः प्रत्यक्षपरोक्षयोश्च विपर्ययप्रसंगे मत्यादीनामविशेषेण प्रमाणद्वयासक्तेरवधारणार्थमाह—

आद्ये परोक्षं ॥ ११ ॥

आदिशब्दस्यानेकार्थवृत्तित्वे विवक्षातः प्राथम्यार्थसंग्रहः ॥ १ ॥ अयमादिशब्दोनेकार्थवृत्तिः, कचित्प्राथम्ये वर्तते । अकारादयो वर्णा, ऋषभादयस्तीर्थकरा, इति । कचित्प्रकारे 'भुजगादयः परिहर्तव्या, इति । कचिद्व्यवस्थाया, सर्वादि' सर्वनामेति' । कचित्सामीप्ये 'नद्यादीनि क्षेत्राणीति । कचिदवयवे 'द्विदादिरिति' । तत्रेहादिशब्दस्य विवक्षात प्राथम्यार्थो वेदितव्य' । आदौ भवमाद्य, किं पुनस्तत् ? मतिः श्रुत च

श्रुताग्रहणमप्रथमत्वात् ॥२॥ श्रुतस्य ग्रहण न प्राप्नोति । कुतः ! अप्रथमत्वात्, नहि सूत्रे श्रुत प्रथम

उत्तरापेक्षयादित्वमिति चेन्नातिप्रसंगात् ॥ ३ ॥ स्यान्मत अवध्याद्युत्तरमपेक्ष्य, श्रुतस्यादित्वमिति । तन्न किं कारण ? अतिप्रसगात् । उत्तरमपेक्ष्य, यद्यादित्वं कल्प्यते, केवलं व्युदस्य, सर्वस्यादित्व प्राप्नोति ।

द्वित्वनिर्देशादितिचेन्न तदवस्थत्वात् ॥ ४ ॥ स्यादेतद् द्वित्वनिर्देशेन, सर्वग्रहण न भवति अतो नातिप्रसग इति । तन्न किं कारण ? तदवस्थत्वात्, एवमप्यतिप्रसंग एव भवति । कयोर्द्वयो ग्रहणमिति

न वा प्रत्यासत्तेः श्रुतग्रहणं ॥ ५ ॥ न वैषदोषः किं कारणं ? प्रत्यासत्तेः श्रुतग्रहण भवति । द्वित्वनिर्देशाद्गृह्यमाण यदाद्यस्य प्रत्यासन्नं, तदेव गृह्यते । तस्य हि सामीप्यादौपचारिक प्राथम्यमस्तीति तथा सामीप्यश्रुतेरर्थाच्च ।

उपात्तानुपात्तपरप्राधान्यादवगमः परोक्षं ॥ ६ ॥ उपात्तानीन्द्रियाणि, मनश्च। अनुपात्तं प्रकाशोपदेशादि, तत्प्राधान्यादवगमः परोक्षं। यथा गतिशक्त्युपेतस्यापि स्वयमेव गंतुमसमर्थस्य यष्ट्याद्यवलंबनप्राधान्यं गमनं। तथा मतिश्रुतावरणक्षयोपशमे सति ज्ञस्वभावस्यात्मनः स्वयमेवार्थानुपलब्धुमसमर्थस्य पूर्वोक्तप्रत्ययप्रधानं ज्ञानं, परायत्तत्वात्तदुभयं परोक्षमित्युच्यते।

अत एव प्रमाणत्वाभाव इत्यनुपालंभः ॥ ७ ॥ अत्राऽन्ये उपालभंते। परोक्षं प्रमाणं न भवति, प्रमीयतेऽनेनेति हि प्रमाणं, नच परोक्षेण किंचित्प्रमीयते परोक्षत्वादेवेति सोऽनुपालंभः। कुतः? अत एव यस्मात्, परायत्तं परोक्षं इत्युच्यते नानवबोध इति ॥

अभिहितलक्षणात्परोक्षादितरस्य सर्वस्य प्रत्यक्षत्वप्रतिपादनार्थमाह—

प्रत्यक्षमन्यत् ॥ १२ ॥

अन्यत्त्रिविधं प्रत्यक्षमित्युच्यते। किमिदं प्रत्यक्षं नाम?

इंद्रियानिंद्रियानपेक्षमतीतव्यभिचारं साकारग्रहणं प्रत्यक्षं ॥ १ ॥ इंद्रियाणि चक्षुरादीनि पंच, अनिंद्रियं मनः, तेष्वपेक्षा यस्य न विद्यते। 'अतस्मिंस्तदिति ज्ञानं व्यभिचारः' सोऽतीतोऽस्य। आकारो विकल्पः यत्सहाकारेण वर्तते तत्प्रत्यक्षमित्युच्यते। इंद्रियानिंद्रियानपेक्षमिति विशेषणं मतिश्रुतनिवृत्त्यर्थं। अतीतव्यभिचारमित्येतद्विभंगज्ञाननिवृत्त्यर्थं। तद्धि मिथ्यादर्शनोदयाद् व्यभिचरतीति। साकारग्रहणमित्येतदवधिकेवलदर्शनव्युदासार्थं। अनाकारं हि तदिति। किं गतमेतदियतासूत्रेण? आहोस्विदेवं वक्तव्यमिति गतं प्रतिपन्नं कथमिति चेदुच्यते–

अक्षं प्रतिनियतमिति परापेक्षानिवृत्तिः ॥ २ ॥ अश्नोति व्याप्नोति जानातीति, अक्ष आत्मा, प्राप्तक्षयोपशमः। प्रक्षीणावरणो वा तमेव प्रतिनियतं प्रत्यक्षमिति, विग्रहात्परापेक्षानिवृत्तिः कृता भवति।

अधिकारादनाकारव्यभिचारव्युदासः ॥ ३ ॥ अधिकृतमेतज्ज्ञानं, सम्यक्, इति च, ततोऽनाकारस्य दर्शनस्य, व्यभिचारिणो ज्ञानस्य, च व्युदासः कृतो भवति।

करणात्यये ग्रहणाभाव इतिचेन्न दृष्टत्वादीशवत् ॥ ४ ॥ स्यादेतत्करणात्ययेऽर्थस्य ग्रहणं न प्राप्नोति। नह्यकरणस्य कस्यापि ज्ञानं दृष्टमिति। तन्न किं कारणं? दृष्टत्वात्। कथं?, ईशवत्। यथा रथस्य कर्ता अनीशः, उपकरणापेक्षो रथं करोति। स तदभावे न शक्यः। यः पुनरीशः, तपोविशेषात्परिप्राप्तर्द्धिविशेषः। स बाह्योपकरणगुणानपेक्षः स्वशक्त्यैव रथं निर्वर्तयन् प्रतीतः। तथा कर्ममलीमस आत्मा, क्षायोपशमिकेंद्रियानिंद्रियप्रकाशाद्युपकरणापेक्षोऽर्थान् संवेत्ति। स एव पुनः क्षयोपशमविशेषे क्षये च सति करणानपेक्षः स्वशक्त्यैवार्थान्वेत्ति। इति को विरोधः?

ज्ञानदर्शनस्वभावत्वाच्च भास्करादिवत् ॥ ५ ॥ यथा भास्करादयः, प्रकाशस्वभावत्वात्प्रकाशांतरानपेक्षाः, प्रकाश्यानर्थान्प्रकाशयंति। तथा ज्ञानदर्शनस्वभाव आत्मा, सदावरणक्षयक्षयोपशमविशेषे सति, स्वशक्त्यैवार्थानाविष्करोतीति सिद्धं।

इंद्रियनिमित्तं ज्ञानं प्रत्यक्षं तद्विपरीतं परोक्षमित्यविसंवादिलक्षणमिति चेन्नाप्तस्य प्रत्यक्षाभावप्रसंगात् ॥ ६ ॥ स्यान्मतमिंद्रियव्यापारजनितं ज्ञानं प्रत्यक्षं, व्यतीतेंद्रियविषयव्यापारं परोक्षमित्येतदविसंवादिलक्षणं। तथाचोक्तं।

प्रत्यक्षं कल्पनापोढं नामजात्यादियोजना। असाधारणहेतुत्वादक्षैस्तद्व्यपदिश्यते ॥

इंद्रियार्थसंनिकर्षोत्पन्नं ज्ञानमव्यपदेश्यं, अव्यभिचारि व्यवसायात्मकमात्मेंद्रियमनोर्थसंनिकर्षान्निष्पद्यते यदन्यच्छ्रोत्रादिवृत्ति प्रत्यक्षं। सत्संप्रयोगे पुरुषस्येंद्रियाणां बुद्धिजन्म तत्प्रत्यक्षमिति वा। तत्प्रत्यक्षमिति च सर्वैरभ्युपगम्यते। अतएव तल्लक्षणमविसंवादि निश्चेतव्यमिति। तन्न किं कारणमाप्तस्य प्रत्यक्षाभावप्रसंगात्।

यदींद्रियनिमित्तमेव ज्ञानं प्रत्यक्षमिष्यते, एवं सत्याप्तस्य प्रत्यक्षज्ञानं न स्यात्। न हि तस्येंद्रियपूर्वोऽर्थाधिगमः। अथ तस्यापि करणपूर्वकमेव ज्ञानं कल्प्यते ? तस्यासर्वज्ञत्वं पुरस्तादुक्तं ।

आगमादिति चेन्न तस्य प्रत्यक्षज्ञानपूर्वकत्वात् ॥ ७ ॥ स्यादेतदागमादतींद्रियार्थाधिगमे व्याहतशक्तेः सर्वार्थावबोध इति। तन्न किं कारणं ? तस्य प्रत्यक्षज्ञानपूर्वकत्वात्। आप्तेन हि क्षीणदोषेण, प्रत्यक्षज्ञानेन प्रणीत आगमो भवति न सर्वः । यदि सर्वः स्यात् ? अविशेषः स्यात्। स च नास्तीत्यागमस्य प्रमाणाभावः।

अपौरुषेयादिति चेन्न तदसिद्धेः ॥ ८ ॥ स्यादेतदपौरुषेय आगमोस्ति, अनादिनिधनोऽसंतुपरोक्षेष्वप्यर्थेष्वप्रतिहतगतिस्ततः सर्वार्थाधिगमः इति। तन्न किं कारणं ? तदसिद्धेः। न च कश्चिदागमोऽपौरुषेयः सिद्धोस्ति, हिंसादिविधायिनः प्रामाण्यासिद्धेः ।

अतींद्रियं योगिप्रत्यक्षमिति चेन्नार्थाभावात् ॥ ९ ॥ स्यान्मतं योगिनोऽतींद्रियं प्रत्यक्षं ज्ञानमस्ति, आगमविकल्पातीतं। तेनासौ सर्वार्थान् प्रत्यक्षं वेत्ति। उक्तं च—योगिनां गुरुनिर्देशाद्व्यतिभिन्नार्थमात्रदृक् इति। तन्न किं कारणं ? अर्थाभावात्। अक्षमक्षं प्रति वर्तते इति प्रत्यक्षं। नचायमर्थो योगिनि विद्यते अक्षाभावात्। अथवा न संति सर्वे भावाः, स्वपरोभयहेत्वहेतुभ्य उत्पत्त्याद्यभावात्। सामान्यविशेषाश्चैकानेकयोर्वृत्त्यसंभवादिदोषोपपत्तेः। अतोर्थाभावान्निरालंबनं योगिनो ज्ञानं कथं स्यात् ? । परिकल्पितात्मना न संति भावा निर्विकल्पात्मना संतीति चायुक्त। तदधिगमोपायाभावात्। न हि निर्विकल्पोर्थोस्ति। तद्विषयं ज्ञानं चेति प्रतिपादयितुं शक्यं । लक्षणाभावात्।

तदभावाच्च ॥ १० ॥ तस्य योगिनोभावाच्च। न हि कश्चित्तत्परिकल्पितो योगी विद्यते विशेषलक्षणविरहात्, सर्वविरहाच्च । निर्वाणप्राप्तौ तत्रैतत्स्यात्, निर्वाणं द्विविधं, सोपधिविशेषं, निरुपधिविशेषं चेति । तत्र सोपधिविशेषे निर्वाणे बोद्धास्तीति। तत्रापि यथा बाह्यस्याभावः कल्प्यते, तथाभ्यंतरस्यापीति बोद्धुरभाव एव । योगजधर्मानुग्रहादात्मा करणविरहितोप्यवैतीति चेन्न। तस्य निःक्रियस्य नित्यस्य सततक्रियातदनुग्रहविकाराभावात्।

तल्लक्षणानुपपत्तिश्च स्ववचनव्याघातात् ॥ ११ ॥ तस्य प्रत्यक्षस्योक्तलक्षणमपि नोपपद्यते, कुतः ? स्ववचनव्याघातात्। अन्यापोहकप्रतिविहितान्येवाशेषप्रमाणलक्षणानि। ततस्तत्र नो नातितरां प्रतिविधानादरः। किंतु तत्प्रमाणलक्षणगुणसंभावनातिरस्कारार्थं किंचिद्व्याप्रियामहे। यदुक्तं कल्पनापोढं प्रत्यक्षमिति। कल्पना हि जातिद्रव्यगुणक्रियापरिभाषाकृतो वाग्बुद्धिविकल्पस्ततोऽपोढं । किं तत् ? सर्वथाकल्पनापोढं, उताहो कथंचिदिति ? यदि सर्वथास्ति प्रमाणं ज्ञानं कल्पनापोढमित्येवमादि कल्पनाभ्योऽप्यपोढमित्यस्यादिवचनव्याघात । अथास्त्यादिकल्पनाभ्योऽनपोढमिष्यते सर्वथाकल्पनापोढमिति वचनव्याघातः। अथ कथंचित्कल्पनापोढं, एकांतवादत्यागात् पुनरपि स्ववचनव्याघात एव। अथ मतं नास्माकमेकांतः कल्पनापोढमेवेति। किमर्थं तर्हि विशेषणं ! परमतापेक्षं विशेषणं। परमते हि नामजात्यादिभेदोपचारकल्पना प्रोक्ता। ततोपोढं न स्वविकल्पादिति। उक्तंच

सवितर्कविचारा हि पंच विज्ञानधातवः । निरूपणानुस्मरणाविकल्पनविकल्पका इति

अत्रोच्यते—आलंबने वितर्कस्तत्रैवानुमर्शनं विचारस्तस्य नामादिभिः प्रकल्पना निरूपणं। पूर्वानुभूतानुसारेण विकल्पनमनुस्मरणमित्येते धर्मा क्षणमात्रावस्थानिष्वक्षविषयविज्ञानेषु निरन्वयेषु नोपपद्यंते। युगपदुत्पत्तेरनवस्थानाच्च, अतो ग्राह्यग्रहणभावाभावश्च स्यात्। सव्येतरगोविषाणवत्। क्रमवृत्तित्वे च तेषां स्वार्थभावप्रसंगश्चेति। संततनायपेक्षया तदुपपत्तिरिति चेन्न। तत्परीक्षाक्षमत्वात्। अतः सर्वस्मिन्नसति विकल्पे, अयं विकल्पोऽयं नास्तीति विज्ञानस्य विवेको नोपपद्यते। सर्वविकल्पविरहाच्च नास्तित्वमेवास्य स्यात्। अनुस्मरणाद्यभ्युपगमे चैकस्यानेकक्षणवर्तिनो वस्तुनोस्तित्वं सिद्धं। अनुस्मरणादि हि स्वयमनुभूतस्यार्थस्य दृष्टं नानन्भूतस्य नान्यानुभूतस्येति । तथा मानसमपि प्रत्यक्षं नोपपद्यते। अपि च षण्णाममनंतरातीतं विज्ञानं यद्धि

तन्मनः इत्यतीतमसत्कथं विज्ञानस्य कारणं स्यात्। अथ पूर्वोत्तरनाशोत्पत्त्योर्युगपद्वृत्तेः कार्यकारणभावः कल्प्यते। भिन्नसंतानयोरपि विनश्यदुत्पद्यमानयोः कार्यकारणभावः स्यात्। एकसंताने शक्त्यनुगमाभ्युपगमे प्रतिज्ञाहानिश्च स्यात्।

अपूर्वाधिगमलक्षणानुपपत्तिश्च सर्वस्य ज्ञानस्य प्रमाणत्वोपपत्तेः ॥ १२ ॥ अपूर्वाधिगमलक्षणं प्रमाणमित्येतच्च नोपपद्यते। कुतः? सर्वस्य ज्ञानस्य प्रमाणत्वोपपत्तेः। प्रमीयतेऽनेनेति प्रमाणं। सर्वेण च ज्ञानेन प्रमीयते। यथांधकारेऽवस्थितानामुत्पत्त्यनंतरं प्रकाशकः प्रदीप, उत्तरकालमपि न तं व्यपदेशं जहाति, तदवस्थानकारणत्वात्। एवं ज्ञानमुत्पत्त्यनंतरं घटादीनामवभासकं भूत्वा प्रमाणत्वमनुभूयोत्तरकालमपि न तं व्यपदेशं त्यजति, तदर्थत्वात्। अथ मतं क्षणे क्षणेन्य एव प्रदीपोऽपूर्वमेव प्रकाशकत्वमवलंबत इति। एवं सति ज्ञानमपि तादृगेवेति, क्षणे क्षणेऽन्यत्वोपपत्तेरपूर्वाधिगमलक्षणमविशिष्टमिति। तत्र यदुक्तं स्मृतीच्छाद्वेषादिवत् पूर्वाधिगतविषयत्वात् पुनः पुनरभिधानं ज्ञानं प्रमाणमिति तद्व्याहन्यते।

स्वसंवित्तिफलानुपपत्तिश्चार्थांतरत्वाभावात् ॥ १३ ॥ प्रमाणं लोके फलवदुपलब्धं। अत्र च प्रमाणस्य केनचित्फलेन भवितव्यमिति। कश्चिदाह–द्व्याभासं हि ज्ञानमुत्पद्यते, स्वाभासं विषयाभासं च। तस्योभयाभासस्य यत्संवेदनं तत्फलमिति। तन्नोपपद्यते, कुतः? अर्थांतरत्वाभावात्। लोके प्रमाणात् फलमर्थांतरभूतमुपगम्यते। तद्यथा-छेत्तृछेत्तव्यछेदनसन्निधाने द्वैधीभावः फलं। नच तथा स्वसंवेदनमर्थांतरभूतमस्ति। तस्मादस्य फलत्वं नोपपद्यते सत्यमेवमेतत्। अत एव तस्मिन्नधिगमरूपे फले सव्यापारप्रतीततामुपधाय प्रमाणोपचार इति।

प्रमाणोपचारानुपपत्तिर्मुख्याभावात् ॥१४॥ सति मुख्ये लोके उपचारो दृश्यते। यथा सति सिंहे विशिष्टतिर्यग्गतिपंचेंद्रियजातिनखदंष्ट्रासटाटोपभासुरकपिलनयनतारकाद्यवयवविशिष्टेऽन्यत्रक्रौर्यशौर्यादिगुणसाधर्म्यात्सिंहोपचारः क्रियते। नच तथेह मुख्यं प्रमाणमस्ति तदभावात्फले प्रमाणोपचारो न युज्यते।

आकारभेदाद्भेद इति चेन्नैकांतवादत्यागात् ॥ १५ ॥ स्यादेतद्ग्राहकविषयाभाससंवित्तिशक्तित्रयाकारभेदात्प्रमाणप्रमेयफलकल्पनाभेद इति। तन्न किं कारणमेकांतवादत्यागात्। एकमनेकाकारमित्येतज्जिनेन्द्रदर्शनं, तत्कथमेकांतवादे युज्यते? यदि ह्येवमभ्युपगम्येत, द्रव्ये कोऽपरितोषः?, रूपाद्यनेकात्मकमेकं परमाणुद्रव्यं, ज्ञानाद्यनेकात्मकमात्मद्रव्यमिति। अथ द्रव्यसिद्धिर्माभूदिति आकारा एव, न ज्ञानमिति कल्प्यते। एवं सति कस्य ते आकारा? इति तेषामप्यभावः स्यात्। किंच तेषामाकाराणां यौगपद्येन वा उत्पत्तिः स्यात्? क्रमेण वा? यदि यौगपद्येन, हेतुहेतुमद्भावो विरुध्यते। अथ क्रमेण, क्षणिकस्य विज्ञानस्याकाराणां, कथं क्रमः?, यदि स्यात्?, अधिगमस्तत्र न भावांतरमिति व्याहन्यते। अपि च बाह्यस्य विज्ञेयस्याभावे, अतरंगाकारत्रयकल्पनायां, प्रमाणप्रमाणाभासौ नोपपद्येते। अंतरंगाकारभेदादसद्वस्तु यत्सदिति कल्पयति, तत्प्रमाणाभासं। असदेवेति यत्प्रतिपाद्यते तत्प्रमाणं इत्यस्ति विशेष। इति चेत्प्रमेयद्वयव्यवस्थापितप्रमाणद्वयकल्पनाव्याघातः। स्वलक्षणविषयं हि प्रत्यक्षं। सामान्यलक्षणविषयमनुमानं। स्वलक्षणमसाधारणोधर्मः विकल्पातीतत्वादिदं तदित्यव्यपदेश्यः। तद्विपरीतं सामान्यलक्षणमिति, सर्वस्यासत्वे किं कृतोयं विशेषः? असत्वं हि न स्वतो भिद्यते संबंधिभेदात्स्याद्भेदः घटस्यासत्वं पटस्यासत्वमिति, तेषां घटादीनां संबंधिनामभावे तद्विशेषाभाव इति। स्यान्मतं स्वात्पतिता नो रत्नवृष्टिरिष्टमेवाप्रतर्कितमुपस्थितं अत एव सर्वं विज्ञानाभिधानमयथार्थं परिकल्पितार्थत्वान्निर्विकल्पार्थगोचरमात्मीयमेव विज्ञानप्रमाणमिति। उक्तंच—

शास्त्रेषु प्रक्रियाभेदैरविद्यैवोपवर्ण्यते। अनागमविकल्पा हि स्वयं विद्या प्रवर्तत इति ॥

एतच्चानुपपन्नं तदधिगमोपायाभावात्। उक्तंच—

प्रत्यक्षबुद्धिः क्रमते न यत्र तल्लिंगगम्यं न तदर्थलिंगं।
वाचो न वा तद्विषयेण योगः का तद्गतिः कष्टमशृण्वतस्ते ॥

इत्याहितोभयप्रकारस्य प्रमाणस्य आदिप्रकारविशेषप्रतिपत्त्यर्थमाह—

मतिः स्मृतिः संज्ञा चिंताभिनिबोध इत्यनर्थांतरं ॥ १३ ॥

इति शब्दस्यानेकार्थसंभवे विवक्षावशादाद्यर्थसंप्रत्ययः ॥ १ ॥ इति शब्दोनेकार्थ समवति। कचिद्धेतौ वर्तते, 'हतीति पलायते' 'वर्षतीति धावति' कचिदेवमित्यस्यार्थे वर्तते, इति स्म उपाध्याय' । कथयत्येव स इति गम्यते। कचि प्रकारे वर्तते, यथा 'गौरश्व शुक्लो नील , च रति प्लवते जिनदत्तो देवदत्त इति' एव प्रकारा इत्यर्थ । कचिद्व्यवस्थायां वर्तते, यथा 'ज्वलितिकसताण्ण , इति । कचिदर्थविपर्यासे वर्तते। यथा 'गौरित्ययमाह, गौरिति जानीत इति,। कचित्समाप्तौ वर्तत इति 'प्रथममाह्निकमिति'। द्वितीयमाह्निकमिति। कचिच्छब्दप्रादुर्भावे वर्तते इति, श्रीदत्तमिति सिद्धसेनमिति । तत्रेह विवक्षावशादादिशब्दार्थो वेदितव्य । मति स्मृति सज्ञा चिंताभिनिबोधादय इत्यर्थ । क पुनस्ते प्रतिभाबुद्ध्युपलब्ध्यादय । प्रकारे वा एव प्रकारा", इति । कथमेषां शब्दानामनर्थांतरत्व ।

मतिज्ञानावरणक्षयोपशमनिमित्तार्थोपलब्धिविषयत्वादनर्थांतरत्वं रूढिवशात् ॥ २ ॥ एतेषां मत्यादीनां शब्दानां मतिज्ञानावरणक्षयोपशमनिमित्तायामर्थोपलब्धौ वृत्तेरनर्थांतरत्व वेदितव्य । कथ पुनर्मनन मन्यत इति वा मति इत्येवमाद्यर्थविषयाणामप्यामनर्थांतरत्व ?, इत्यत आह, रूढिवशादिति । यथा गच्छतीति गौरित्यगीकृतमपि गमन न शब्दप्रवृत्तिनियमकारण रूढिवशात्कचिदेव वर्तते । तथा मत्यादय शब्दा व्युत्पत्तिकर्मणि सत्यप्यर्थाश्रयेण भेदे कचिदेव वर्तत इत्यनर्थांतरत्वमवसीयते ।

शब्दभेदादर्थभेदो गवाश्वादिवदिति चेन्नातः संशयात् ॥ ३ ॥ स्यादेतत् मत्यादीनां शब्दानां परस्परतोर्थांतरत्वमस्ति । कुत ? शब्दभेदात्, गवाश्वादिवदिति । तन्न किं कारण अत संशयात्। यत एव मत्यादीना शब्दभेदादन्यत्वमाह भवान्, अत एव सशय । कथ ?—

इंद्रादिवत् ॥ ४ ॥ यथेंद्रशक्रपुरंदरादिशब्दभेदेपि नार्थभेद । तथा मत्यादिशब्दभेदेप्यर्थभेद इति । न हि यत एव सशयस्तत एव निश्चय । किं च–

शब्दाभेदेप्यर्थैकत्वप्रसंगात् ॥ ५ ॥ यस्य शब्दभेदोर्थभेदे हेतुरिति मत, तस्य वागादिनवार्थेषु गोशब्दाभेददर्शनाद्वागाद्यर्थानामेकत्वमस्तु। अथ नैतदिष्ट, न तर्हि शब्दभेदोऽन्यत्वस्य हेतु । किं च–

आदेशवचनात् ॥ ६ ॥ यथेंद्रादीनामेकद्रव्यपर्यायादेशा स्यादेकत्व, प्रतिनियतपर्यायार्थादेशाच स्यादन्यत्व, इदनादिंद्र , शकनाच्छक्र , पूर्दारणात्पुरदर, इति । तथा मत्यादीनामेकद्रव्यपर्यायादेशात्स्यादेकत्व ।प्रतिनियतार्थपर्यायादेशाच स्यान्नानात्व। मनन मति ।स्मरण स्मृति । सज्ञान सज्ञा। चिंतन चिंता। आभिमुख्येन नियत बोधनमभिनिबोध इति ।

पर्यायशब्दो लक्षणं नेति चेन्न ततोऽनन्यत्वात् ॥ ७ ॥ स्यान्मत मत्यादय अभिनिबोधपर्यायशब्दा नाभिनिबोधस्य लक्षण मनुष्यादिवत् । यथा मनुष्यमर्त्यमनुजमानवादय पर्यायशब्दा मनुष्यस्य लक्षण न भवति । तन्न किं कारण ततोऽनन्यत्वात्। इह पर्यायिणोऽनन्यपर्यायशब्द , स लक्षण । कथ ?

औष्ण्याग्निवत् ॥ ८ ॥ यथा पर्यायशब्द , औष्ण्यमग्ने पर्यायिणोऽनन्यत्वादग्नेर्लक्षण भवति। तथा पर्यायशब्दा मत्यादय आभिनिबोधिकज्ञानपर्यायिणोनन्यत्वेनाभिनिबोधस्य लक्षण । अथवा ततोऽनन्यस्यात्। यथा मनुष्यमर्त्यमनुजमानवादय असाधारणत्वादन्यघटादिद्रव्यासबधिनो मनुष्यादनन्यत्वात्तस्य लक्षण।अन्यथा हि मनुष्यादिपर्यायाल्लक्षणत्वा मनुष्याभावो भवेत्, यतो न मनुष्यादिलक्षणव्यतिरेकेणास्यान्यल्लक्षणमस्तीति। नचाभाव इष्ट, अत पर्यायशब्दो लक्षण । तथा मतिस्मृत्यादयोऽसाधारणत्वादन्यज्ञानासभविनोऽभिनिबोधादनन्यत्वात्तल्लक्षण । इतश्च पर्यायशब्दो लक्षण । कस्मात् ?–

गत्वा प्रत्यागतलक्षणग्रहणात् ॥ ९ ॥ कथ ?–

अग्न्युष्णवत् ॥१०॥ यथाग्निरिति गत्वा ज्ञात्वा, बुद्धिरुष्णपर्यायशब्द गच्छति, कोयमग्नि ? य उष्ण

इति। उष्ण इति च गत्वा बुद्धिः प्रत्यागच्छति। कोयमुष्णः, ? योग्निरिति । तथा मतिरिति गत्वा बुद्धिः स्मृतिं गच्छति । का मतिः, ? या स्मृतिरिति । ततः स्मृतिरिति, गत्वा बुद्धिः प्रत्यागच्छति का स्मृतिः, ? या मतिरिति । एवमुत्तरेष्वपि । तस्माद्गत्वा प्रत्यागतलक्षणग्रहणात्पर्यायः पर्यायशब्दो लक्षणमिति । किं च—

पर्यायद्वैविध्यादग्निवत् ॥ ११ ॥ यथाग्नेरात्मभूत उष्णपर्यायो लक्षणं, न धूमः, तस्य बाह्येंधननिमित्तत्वे कादाचित्कत्वात्, तथा आभ्यन्तरो मत्यादिपर्याय, आत्मभूतत्वाल्लक्षण, नानात्मभूतो बाह्यो मत्यादिशब्दः पुद्गलः तत्प्रत्यायनसमर्थः, तस्य बाह्यकरणप्रयोगनिमित्तत्वादिति ।

करणस्य चाभिधेयार्थत्वादग्निवत् ॥ १२ ॥ इति करणोपमभिधेयार्थः प्रयुज्यते । मतिः स्मृतिः संज्ञा चिंताभिनिबोध इति योर्थोऽभिधीयते, तन्मतिज्ञानमिति । ततो लक्षणत्वमुपपद्यते ।

श्रुतादीनामेतैरनभिधानात् ॥ १३ ॥ न ह्येतैर्मत्यादिभिः श्रुतादीन्यभिधीयते ।

वक्ष्यमाणलक्षणसद्भावाच्च ॥ १४ ॥ श्रुतादीनां हि लक्षणं वक्ष्यते । ततः, तेषां नात्यप्रसंगः । यदेव लक्षणं मतिज्ञानमाम्रियते अथास्यात्मलाभे किं निमित्तं ?, इत्यत आह—

तदिंद्रियानिंद्रियनिमित्तं ॥ १४ ॥

अथयात्मप्रसादाविशेषात्सर्वज्ञानानामेकत्वप्रसंगे, निमित्तभेदान्नानात्वं प्रतिपिपादयिषन्नवीति। सत्यपि अमुष्मिन्नविशेषे पृथक्त्वमेतस्मादेमः । कुतः ? यस्मात्तदिंद्रियानिंद्रियनिमित्तमिति । किमिदमिंद्रियं नाम ?—

इंद्रस्यात्मनोऽर्थोपलब्धिलिंगमिंद्रियं ॥ १ ॥ इंद्र आत्मा, तस्य कर्ममलीमसस्य स्वयमर्थान्ग्रहीतुमसमर्थस्यार्थोपलंभने यल्लिंगं, तदिंद्रियमित्युच्यते । अथ किमिदमनिंद्रियं ?

निर्ज्ञातार्थाऽविस्मृतिर्धारणा ॥ ४ ॥ भाषावयोरूपादिविशेषैर्याथात्म्येन निर्णीतस्य पुरुषस्योत्तरकाल स एवायमित्यविस्मरण यतो भवति । सा, धारणा । त एते मतिज्ञानभेदा । अत्राहेदमानुपूर्व्यं किं कृतमेषा ?, उच्यते ।

अवग्रहादीनामानुपूर्व्यमुत्पत्तिक्रियापेक्षं ॥ ५ ॥ अवग्रहपूर्वकत्वात् इतरेषामादाववग्रह क्रियते । तथोत्तरेष्वपि योज्य । अत्राह—

अवग्रहेहयोरप्रामाण्य तत्सद्भावेपि संशयदर्शनाच्चक्षुर्वत् ॥ ६ ॥ यथा चक्षुषि न निर्णय, सत्येव तस्मिन् किमय स्थाणुराहोस्वित्पुरुष इति संशयदर्शनात्। तथावग्रहेपि सति न निर्णय, ईहादर्शनात्, ईहाया च न निर्णय, यतो निर्णयार्थमीहा नत्वीहैव निर्णय । यश्च निर्णयो न भवति, स संशयजातीय इत्यप्रामाण्यमनयोरिति ।

अवग्रहवचनादिति चेन्न संशयानतिवृत्तेरालोचनवत् ॥ ७ ॥ स्यादेतन्नावग्रह संशय ।कुतोऽवग्रहवचनात्। यत उक्त पुरुषोयमिति अवग्रहस्तस्य भाषावयोरूपादिविशेषाकांक्षणमीहेति। संशयस्त्वप्रतिपत्तिरेवेति। तन्न किं कारण ? संशयानतिवृत्ते ।कथ ? आलोचनवत्। यथोर्ध्वार्थालोचने किमयमूर्ध्वोर्थ स्थाणुरुत पुरुष इति संशयानतिवृत्ति । तथोर्ध्वोयमर्थ इत्यवग्रहे ईहायपेक्षत्वात्संशयानतिवृत्ति ।उच्यते—

लक्षणभेदादन्यत्वमग्निजलवत् ॥ ८ ॥ यथाग्निजलयोर्दहनप्रकाशनादिद्रव्यतास्नेहनादिप्रतिनियतलक्षणभेदादन्यत्व । तथावग्रहसंशययोर्लक्षणभेदादन्यत्व । कोसौ लक्षणभेद ? उच्यते—

अनेकार्थानिश्चितापर्युदासात्मकः संशयस्तद्विपरीतोऽवग्रहः ॥ ९ ॥ स्थाणुपुरुषाद्यनेकार्थालम्बनसन्निधानादनेकार्थात्मक संशय । एकपुरुषाद्यन्यतमात्मकोऽवग्रह । स्थाणुपुरुषानेकधर्मानिश्चितात्मक संशय । यतो न स्थाणुधर्मान् पुरुषधर्माश्च निश्चिनोति । अवग्रहस्तु पुरुषाद्यन्यतमैकधर्मनिश्चयात्मक । स्थाणुपुरुषानेकधर्माऽपर्युदासात्मक संशय । यतो न प्रतिनियतान् स्थाणुपुरुषधर्मान् पर्युदस्यति संशय । अवग्रह पुन पर्युदासात्मक । सह्यन्यान् भावादीन् पर्यायान् पर्युदस्य, पुरुष इत्येकपर्यायालम्बन ।

संशयतुल्यत्वमपर्युदासादिति चेन्न निर्णयनिरोधात् संशयस्य ॥ १० ॥ स्यादेतत्संशयतुल्योऽवग्रह , कुत ? अपर्युदासात्। यथा संशय स्थाणुपुरुषविशेषापर्युदासात्मक ।तथावग्रहोपि पुरुष इति भाषावयोरूपाद्यपर्युदासात्मक । अतश्चैतदेव यदुत्तरकाल तद्विशेषार्थमीहामारभत इति । तन्न किं कारण ? निर्णयनिरोधात्, संशयस्य। संशयो हि निर्णयनिरोधी, नत्ववग्रह ।

निर्णयदर्शनादीहायां तत्प्रसंग इति चेन्नार्थादानात् ॥ ११ ॥ स्यादेतद्यदि निर्णयाविरोध्यवग्रह इति न संशय । ननु ईहाया निर्णयविरोधित्वात्संशयत्वप्रसग इति । तन्न किं कारण ? अर्थादानात्, अवगृहीतार्थे तद्विशेषोपलब्ध्यर्थमर्थादानमीहा । संशय पुनर्नार्थविशेषालम्बन ।

संशयपूर्वकत्वाच्च ॥ १२ ॥ संशयो हि पूर्वमुपजायते ईहाया, कथ ? इह पुरुषमवगृह्य, किमय दाक्षिणात्य उत औदीच्य ? इत्येवमाद्यप्रतिपत्तौ संशय , एव संशय । तस्योत्तरकाल विशेषोपलिप्सा प्रति यत्नमीहेति, संशयादर्थान्तरत्व ।

अत एव संशयावचनमर्थगृहीते ॥१३॥ अत एव सूत्रे संशयो नोक्त ।कुत , अर्थगृहीते ।सति संशये ईहाया प्रवृत्तिर्नास्तीति । आह—किमयमपाय उतावाय इत्युभयथा न दोषोऽन्यतरवचनेऽन्यतरस्यार्थगृहीतत्वात् । यदा न दक्षिणात्योयमित्यपाय त्याग करोति तदौदीच्य इत्यवायोधिगमोर्थगृहीत । यदावौदीच्य इत्यवाय करोति तदा न, दक्षिणात्योयमित्यपायोर्थगृहीत । कश्चिदाह—यदुक्त भवता विषयविषयिसन्निपाते दर्शन भवति, तदनन्तरमवग्रह इति। तदयुक्तमवैलक्षण्यात्। न ह्यवग्रहाद्विलक्षण दर्शनमस्तीति। अत्रोच्यते-न, वैलक्षण्यात्। कथ इह चक्षुषा चक्षुर्दर्शनावरणीयवीर्यान्तरायक्षयोपशमाङ्गोपाङ्गनामावष्टम्भाद्विभावितविशेषसामर्थ्येन किंचिदेतद्वस्त्वित्यालोकनमनाकारं दर्शनमित्युच्यते बालवत्। यथा जातमात्रस्य

बालस्य, प्राथमिक उन्मेषोऽसावविभावितरूपद्रव्यविशेषालोचनाद्दर्शन विवक्षित। तथा सर्वेषां। ततो द्वित्र्यादि समयभाविषून्मेषेषु चक्षुरवग्रहमतिज्ञानावरणवीर्यांतरायक्षयोपशमोपांगनामावष्टंभाद्रूपमिदमिति विभावित विशेषोऽवग्रह। यत्प्रथमसमयोन्मेषितस्य बालस्य दर्शन तदवग्रहजातीयत्वाज्ज्ञानमिष्टं, तन्मिथ्याज्ञान वा स्यात् सम्यग्ज्ञान वा ? मिथ्याज्ञानत्वेपि, संशयविपर्ययानध्यवसायात्मक ? स्यात्। तत्र न तावत्संशय, विपर्ययात्मक वा चेष्टितस्य सम्यग्ज्ञानपूर्वकत्वात्। प्राथमिकत्वाच्च नास्तीति। नवानध्यवसायरूप, जात्यंधबधिररूपशब्दवत् वस्तुमात्रप्रतिपत्ते। न सम्यग्ज्ञानमर्थाकारावलंबनाभावात्। किं च—

कारणनानात्वात्कार्यनानात्वसिद्धेः ॥ १४ ॥ यथा मृत्तंतुकारणभेदात् घटपटकार्यभेदस्तथा दर्शनज्ञानावरणक्षयोपशमकारणभेदात्,तत्कार्यदर्शनज्ञानभेद इति। अस्ति प्राक् अवग्रहाद्दर्शन। तत शुक्लकृष्णादिरूपविज्ञानसामर्थ्योपेतस्यात्मन· किं शुक्लमुत कृष्ण ? इत्यादिविशेषाप्रतिपत्ते· संशय·। तत शुक्लविशेषाकांक्षण प्रतीहनमीहा। तत शुक्लमेवेद न कृष्णमित्यवायनमवाय। अवेतस्यार्थस्याविस्मरण धारणा। एव श्रोत्रादिषु मनस्यपि योज्य, तदावरणकर्मक्षयोपशमविकल्पात्प्रत्येकमवग्रहादिज्ञानावरणभेद इष्यते। कथ ? ज्ञानावरणमूलप्रकृते पंचोत्तरप्रकृतयस्तासामप्युत्तरोत्तरा प्रकृतिविशेषा संति। 'ज्ञानावरणस्योत्तरप्रकृतय असंख्येयलोका इति वचनात्। आह–ईहादीनाममतिज्ञानप्रसंग। कुत ? परस्परकार्यत्वात्। अवग्रह कारण, ईहा कार्यं। ईहा कारण, अवाय कार्यं। अवाय कारण धारणा कार्यं। नचेहीदानामिंद्रियानिंद्रियनिमित्तत्वमस्तीति। नैष दोष ईहादीनामनिंद्रियनिमित्तत्वान्मतिज्ञानव्यपदेश। यद्येव श्रुतस्यापि प्राप्नोति इंद्रियगृहीतविषयत्वात्। ईहादीनामिंद्रियनिमित्तत्वमप्युपचर्यते। न तु श्रुतस्याय विधिरस्ति तस्यानिंद्रियविषयत्वादिति श्रुतस्याप्रसंग। यद्येव चक्षुरिंद्रियेहादिव्यपदेशाभाव इति चेन्नेंद्रियशक्तिपरिणतस्य जीवस्य भावेंद्रियत्वे तद्व्यापारकार्यत्वात्। इंद्रियभावपरिणतो हि जीवो भावेंद्रियमिष्यते तस्य विषयाकारपरिणामा ईहादय इति चक्षुरिंद्रियेहादिव्यपदेश इति। इमेऽवग्रहादयो मतिज्ञानप्रभेदा उक्तास्ते ज्ञानावरणक्षयोपशमनिमित्ता केषा भवति ?। इत्युच्यते

बहुबहुविधक्षिप्रानिःसृतानुक्तध्रुवाणां सेतराणां ॥ १६ ॥

संख्यावैपुल्यवाचिनो बहुशब्दस्य ग्रहणमविशेषात् ॥ १ ॥ बहुशब्दो हि वैपुल्यवाची संख्यावाची च। तस्योभयस्यापि ग्रहण कस्मात् विशेषात्। संख्यायामेको द्वौ बहव इति। वैपुल्ये बहुरादनो बहु सूप इति।

बह्ववग्रहाद्यभावः प्रत्यर्थवशवर्तित्वादिति चेन्न सर्वदैकप्रत्ययप्रसंगात् ॥ २ ॥ स्यादेतत्प्रत्यर्थवशवर्ति विज्ञान नानेकमर्थं गृहीतुमलमतो बह्ववग्रहादीनामभाव इति। तन्न किं कारण ? सर्वदैकप्रत्ययप्रसंगात्। यथाऽरण्याटव्या कश्चिदेकमेव पुरुषमवलोकयन्नानेक इत्यवैति। मिथ्याज्ञानमन्यथा स्यात् एकत्रानेक बुद्धिर्यदि भवेत्। तथा नगरवनस्कंधावारावगाहिनोपि तस्यैकप्रत्यय स्यात्सार्वकालिक। अतश्चानेकार्थग्राहि विज्ञानस्याभावात्तस्मान्नगरवनस्कंधावारप्रत्ययनिवृत्ति·। नैता संज्ञा ह्येकार्थनिविष्टास्ततस्माल्लोकसंव्यवहारनिवृत्ति। किं च नानात्वप्रत्ययाभावादेकार्थमेव नियमाज्ज्ञान, तस्य पूर्वज्ञाननिवृत्तावुत्तरज्ञानोत्पत्ति· स्यादनिवृत्तौ वोभयथा च दोष। यदि पूर्वमुत्तरज्ञानोत्पत्तिकालेस्ति। यदुक्त 'एकार्थमेकमनस्त्वात्, इत्यदो विरुध्यते। यथैक मनोऽनेकप्रत्ययारंभक तथैकप्रत्ययोनेकार्थो भविष्यति, अनेकस्य प्रत्ययस्यैककालसंभवात् नत्वनेकार्थोपलब्धिरुपपत्स्यते, तत्र यदभिमतमेव, एकस्य ज्ञानमेकं चार्थमुपलभते इत्यमुष्य व्याघात। अथ पुन निवृत्ते पूर्वस्मिन्नुत्तरज्ञानोत्पत्ति· प्रतिज्ञायते, ननु सर्वथैकार्थमेकमेव ज्ञानमित्यत इदमस्मादन्यदित्येष व्यवहारो न स्यात्, अस्ति च स, तस्मान्न किंचिदेतत्। किं च—

आपेक्षिकसंव्यवहारनिवृत्ते ॥ ३ ॥ यस्यैकज्ञानमनेकार्थविषयं न विद्यते, तस्य मध्यमप्रदेशिन्योर्युगपदनुपलंभात्तद्विषयदीर्घह्रस्वव्यवहारो विनिवर्तेत। आपेक्षिकोह्यसौ न चापेक्षास्ति। किं च—

संशयाभावप्रसंगात् ॥ ४ ॥ एकार्थविषयवर्तिनि विज्ञाने स्थाणौ पुरुषे वा प्राक्प्रत्ययज·म स्यात् नोभयो·, प्रतिज्ञातविरोधात्। यदि स्थाणौ पुरुषाभावात्स्थाणुमप्यापुरुषवत् संशयाभाव स्यात्। अथ पुरुषे तथा स्थाणुद्रव्यानपेक्षत्वात्संशयो न स्यात्, तत्पूर्ववत्। नत्वभाव इष्ट, अतोनैकार्थग्राहिविज्ञानकल्पना श्रेयसीति।

किं च—ईप्सितनिष्पत्ति, अनियमात्, विज्ञानस्यैकार्थावलम्बित्वे चित्रकर्मणि निष्णातस्य चैत्रस्य पूर्णकलशमालिखत तत्क्रियाकलशतत्प्रकारग्रहणविज्ञानभेदादितरेतरविषयसंक्रमाभावात् अनेकविज्ञानोत्पादनिरोधक्रमे सत्यनियमेन निष्पत्ति स्यात् । दृष्टा तु सा नियमेन सा चैकार्थग्राहिणि विज्ञाने विरुध्यते। तस्मान्नानार्थोपि प्रत्ययोऽभ्युपेय. ।

द्वित्र्यादिप्रत्ययाभावाच्च ॥ ५ ॥ एकार्थविषयवर्तिनि विज्ञाने द्वाविमौ इमे त्रय इत्यादि प्रत्ययस्याभावः । यतो नैक विज्ञान द्वित्र्याद्यर्थाना ग्राहकमस्ति ।

संतानसंस्कारकल्पनायां च विकल्पानुपपत्ति ॥ ६ ॥ संताने संस्कारे च कल्प्यमाने विकल्पयोरनुपपत्ति । स संतान. संस्कारश्च ज्ञानजातीयो वा स्यादज्ञानजातीयो वा ? यद्यज्ञानजातीयो न तत किंचित्प्रयोजनमस्ति । ज्ञानजातीयत्वेपि एकार्थग्राहित्व स्यादनेकार्थग्राहित्व वा ? यद्येकार्थग्राहित्व दोषविधिस्तदवस्थ । अथानेकार्थग्राहित्व ?, प्रतिज्ञा नि प्रसज्यते ।

विधग्रहण प्रकारार्थं ॥ ७ ॥ विधयुक्तगतप्रकारा. समानार्था इति प्रकारार्थो विधशब्द । बहुविध बहुप्रकारमित्यर्थ ।

क्षिप्रग्रहणमचिरप्रतिपत्त्यर्थं ॥ ८ ॥ अचिरप्रतिपत्तिः कथ स्यात् इति ? क्षिप्रग्रहण क्रियते ।

अनि.सृतग्रहणमसकलपुद्गलोद्गमार्थं ॥ ९ ॥ अनि सृतग्रहण क्रियते, असकलपुद्गलोद्गमार्थं ।

अनुक्तमभिप्रायेण प्रतिपत्ते ॥ १० ॥ अभिप्रायेण प्रतिपत्तिरस्ति, इत्यनुक्तग्रहण क्रियते ।

ध्रुव यथार्थग्रहणात् ॥ ११ ॥ ध्रुवग्रहण क्रियते, यथार्थग्रहणमस्तीति ।

सेतरग्रहणाद्विपर्ययावरोधः ॥ १२ ॥ अल्पमल्पविध चिर नि सृतमुक्तमध्रुवमित्येतेषामवरोधो भवति, सेतरग्रहणात् ।

अवग्रहादिसंबंधात्कर्मनिर्देशः ॥ १३ ॥ बह्वादीनामिति कर्मनिर्देशोऽवग्रहाद्यपेक्षो वेदितव्य. ।

बह्वादीनामादौ वचनं विशुद्धिप्रकर्षयोगात् ॥ १४ ॥ ज्ञानावरणक्षयोपशमविशुद्धिप्रकर्षयोगे सति बह्वादीनामवग्रहादयो भवति, इति तेषां ग्रहणमादौ क्रियते ।

ते च प्रत्येकमिंद्रियानिंद्रियेषु द्वादशविकल्पा नेयाः ॥ १५ ॥ तद्यथा प्रकृष्टश्रोत्रेंद्रियावरणवीर्यांतरायक्षयोपशमांगोपांगनामोपष्टम्भात्संभिन्नश्रोतान्यो वा युगपत्ततविततघनसुषिरादिशब्दश्रवणाद्बहुशब्दमवगृह्णाति । अल्पश्रोत्रेंद्रियावरणक्षयोपशमपरिणाम आत्मा, ततशब्दादीनामन्यतममल्प शब्दमवगृह्णाति । प्रकृष्टश्रोत्रेंद्रियावरणक्षयोपशमादिसन्निधाने सति, ततादिशब्दविकल्पस्य प्रत्येकमेकद्वित्रिचतु सङ्ख्येयासङ्ख्येयानतगुणस्यावग्राहकत्वात् बहुविधमवगृह्णाति । अल्पविशुद्धिश्रोत्रेंद्रियादिपरिणामकारण आत्मा ततादिशब्दानामेकविधावग्रहणादेकविधमवगृह्णाति । प्रकृष्टश्रोत्रेंद्रियावरणक्षयोपशमादिपरिणामित्वात् क्षिप्र शब्दमवगृह्णाति । अल्पश्रोत्रेंद्रियावरणक्षयोपशमादिपारिणामिकत्वाच्चिरेण शब्दमवगृह्णाति । सुविशुद्धिश्रोत्रादिपरिणामात्साकल्येनानुच्चारितस्य ग्रहणादनिः सृतमवगृह्णाति । नि सृत प्रतीत । प्रकृष्टविशुद्धिश्रोत्रेंद्रियादिपरिणामकारणादेकवर्णनिर्गमेपि अभिप्रायेणैवानुच्चारित शब्दमवगृह्णाति । इम भवान् शब्द वक्ष्यतीति । अथवा स्वरसंचारणात्प्राक्तत्रीद्रव्यातोद्याद्यामर्शनेनैव वादितमनुक्तमेव शब्दमभिप्रायेणावगृह्याऽऽचष्टे भवानिम शब्द वादयिष्यति इति । उक्त प्रतीत । सक्लेशपरिणामनिरुत्सुकस्य यथानुरूपश्रोत्रेंद्रियावरणक्षयोपशमादिपरिणामकारणावस्थितत्वात् यथा प्राथमिकं शब्दग्रहण, तथावस्थितमेव शब्दमवगृह्णाति । नोन नाभ्यधिक । पौनः पुन्येन सक्लेशविशुद्धिपरिणामकारणापेक्षस्यात्मनो यथानुरूपपरिणामोपात्तश्रोत्रेंद्रियसान्निध्येपि तदावरणस्येषदीषदाविर्भावात्पौन पुनिक प्रकृष्टावकृष्टश्रोत्रेंद्रियावरणादिक्षयोपशमपरिणामत्वाच्चाऽध्रुवमवगृह्णाति । शब्द क्वचिद्बहु क्वचिदल्प क्वचिद्बहुविध क्वचिदेकविध क्वचित् क्षिप्र क्वचिच्चिर क्वचिदनि सृत क्वचिन्निसृत क्वचिदुक्त क्वचिदनुक्त ।

आह—बहुबहुविधयोः कः प्रतिविशेषो यावतोभयत्रापि ततादिशब्दग्रहणमविशिष्टमस्ति ? उच्यते, न, विशेषदर्शनात्। यथा कश्चित्, बहूनि शास्त्राणि मौनेन सामान्यार्थेनाविशेषितेन व्याचष्टे न तु बहुभिर्विशेषितार्थैः। कश्चिच्च तेषामेव बहूनां शास्त्राणां बहुभिरर्थैः परस्परातिशययुक्तैर्बहुकल्पैर्व्याख्यानं करोति। तथा ततादिशब्दग्रहणाविशेषेपि यत्प्रत्येकं ततादिशब्दानामेकद्वित्रिचतुःसंख्येयाऽसंख्येयाऽनंतगुणपरिणतानां ग्रहणं तद्बहुविधग्रहणं। यत्ततादीनां सामान्यग्रहणं तद्बहुग्रहणं।

आह-उक्तनिःसृतयोः कः प्रतिविशेषः ? यतः सकलशब्दनिःसरणानि सृतमुक्तमप्येवंविधमेव। उच्यते अन्योपदेशपूर्वकं शब्दग्रहणं, उक्तं। गोशब्दोयमिति। स्वत एव ग्रहणं निःसृतं। चक्षुषा तु विशुद्धचक्षुरिंद्रियावरणक्षयोपशमपरिणामकारणत्वाच्छुक्लकृष्णरक्तनीलपीतरूपपर्यायं बहुमवगृह्णाति। अल्पं पूर्ववत्। प्रकृष्टविशुद्धिचक्षुरिंद्रियादिक्षयोपशमपरिणामकारणत्वाच्छुक्लादिपंचतयरूपगुणस्य प्रत्येकमेकद्वित्रिचतुःसंख्येयासंख्येयानंतगुणपरिणामिनोऽवग्राहकत्वसामर्थ्याद्बहुविधरूपमवगृह्णाति, एकविधं पूर्ववत्। क्षिप्रचिरयोरप्युक्त एव क्रमः। पंचवर्णवस्त्रकंबलचित्रपटादीनां सकृदेकदेशविषयपंचवर्णग्रहणात्कृत्स्नपंचवर्णेष्वदृष्टेष्वनिःसृतेष्वपि तद्वर्णाविष्करणसामर्थ्यादनिःसृतमवगृह्णाति। अथवा देशांतरस्य पंचवर्णपरिणतैकवस्त्रादिकथनात्साकल्येनाऽकथितस्याप्येकदेशकथनेनैव तत्कृत्स्नपंचवर्णग्रहणादनिःसृतं। निःसृतं प्रतीतं। सुविशुद्धिचक्षुरिंद्रियादिक्षयोपशम आत्मा शुक्लकृष्णादिवर्णमिश्रीकरणदर्शनात्परेणाकथितमपि वर्णमभिप्रायेणैव प्रतिपद्यते। भवानिमं वर्णमेतद्वर्णद्वयमिश्रणात्करिष्यतीत्येवं ग्रहणादनुक्तं रूपमवगृह्णाति। अथवा देशांतरस्थपंचवर्णैकद्रव्यकथने ताल्वादिकरणसंश्लेषात्प्राक् सकृदप्यकथितमेव द्रव्यमाचष्टे भवानेवंविधमस्माकं पंचवर्णं व्यतिकरिष्यतीत्यनुक्तं रूपमवगृह्णाति। परकीयाभिप्रायानपेक्षमात्मीयचक्षुरिंद्रियपरिणामसामर्थ्यादेवोक्तं रूपमवगृह्णाति। संक्लेशपरिणामनिरुत्सुकस्य यथानुरूपं चक्षुरिंद्रियावरणक्षयोपशमपरिणामकारणावस्थितत्वाद्यथा प्राथमिकं रूपग्रहणं तथावस्थितमेव रूपमवगृह्णाति। नोनं नाभ्यधिकं। पौनःपुन्येन संक्लेशविशुद्धिपरिणामापेक्षस्याऽऽत्मनो यथानुरूपपरिणामोपात्तचक्षुरिंद्रियसान्निध्येपि तदावरणस्येषदीषदाविर्भावात् पौनःपुनिकं प्रकृष्टावकृष्टचक्षुरिंद्रियावरणक्षयोपशमपरिणामकारणत्वादध्रुवमवगृह्णाति रूपं। क्वचिद्बहु क्वचिदल्पं क्वचिद्बहुविधं, क्वचिदेकविधं, क्वचित् क्षिप्रं, क्वचिच्चिरेण, क्वचिदनिःसृतं, क्वनिःसृतं, क्वचिदनुक्तं। क्वचिदुक्तं, एवं घ्राणादावग्रहेष्वपि योज्यं। तथेहावायधारणा अपि बह्वादिभिः सेतरैरवसेयाः। कश्चिदाह—श्रोत्रघ्राणस्पर्शनरसनचतुष्टयस्य प्राप्यकारित्वादनिःसृतानुक्तशब्दाद्यवग्रहेहावायधारणा न युक्ताः। इत्युच्यते—अप्राप्तत्वात्। कथं ? पिपीलिकादिवत्। यथा पिपीलिकादीनां घ्राणरसनदेशाप्राप्तेपि गुडादिद्रव्ये गंधरसज्ञानं, तच्च येषां यावद्भिश्चास्मदाद्यप्रत्यक्षसूक्ष्मगुडावयवैः पिपीलिकादिघ्राणरसनेंद्रिययोः परस्परानपेक्षावृत्तिस्ततो न दोषः।

अस्मदादीनां तदभाव इति चेन्न श्रुतापेक्षत्वात् ॥ १६ ॥ यथा भूगृहसंवर्धितोथितस्य पुंसश्चक्षुरादिभिरवभासितेष्वपि घटादिषु घटोयं रूपमिदमित्यादि यद्विशेषपरिज्ञानं तच्छ्रुतापेक्षं परोपदेशापेक्षत्वात्। तथास्मदादीनामप्यनिःसृतानुक्तमपि ज्ञानमनिःसृतशब्दाद्यवग्रहादिज्ञानं तच्छ्रुतापेक्षं। किं च—

लब्ध्यक्षरत्वात् ॥ १७ ॥ श्रुतज्ञानप्रभेदप्ररूपणायां लब्ध्यक्षरश्रुतकथनं पोढा प्रविभक्तं। तद्यथा—चक्षुःश्रोत्रघ्राणरसनस्पर्शनमनोलब्ध्यक्षरमित्यार्ष उपदेशः। अतश्चक्षुःश्रोत्रघ्राणरसनस्पर्शनेंद्रियमनोलब्ध्यक्षरसान्निध्यादेतत्सिध्यति, अनिःसृतानुक्तानामपि शब्दानां अवग्रहविज्ञानं। यद्यवग्रहादयो बह्वादीनां कर्मणामाक्षेप्तारो बह्वादीनि पुनर्विशेषणानि कस्य ?, इत्यत आह—

अर्थस्य ॥ १७ ॥

चक्षुरादिविषयोर्थस्तस्य बह्वादिविशेषणविशिष्टस्याऽवग्रहादयो भवंति।

इयर्ति पर्यायानर्यते वा तैरित्यर्थो द्रव्यं ॥ १ ॥ प्रत्यासन्नयधिन पर्यायानुभयनिमित्तवशादुत्पत्तिप्रत्ययपूर्णानियर्ति गच्छत्यर्यते गम्यते वा तैरित्यर्थः कः? पुनरसौ ? द्रव्यं। किमर्थमिदमुच्यते—

अर्थवचनं गुणग्रहणनिवृत्त्यर्थं ॥ २ ॥ केचिद्रूपादयो गुणा एवेंद्रियैः संनिकृष्यन्ते । ततस्तद्ग्रहणमिति मन्यते । तन्मतनिवृत्त्यर्थमर्थस्येत्युच्यते । न हि ते रूपादयो गुणा अमूर्ता इंद्रियसंनिकर्षमापद्यते इति । तत्प्रचयविशेषे सति संनिकर्षसंभव [१] । इति चेन्न, गुणादीनां प्रचयानुपपत्तेः । सत्यपि वा प्रचयेऽर्थांतरप्रादुर्भावाभावात् सूक्ष्मावस्थानतिक्रमादग्रहणमेवैषां स्यात् । न तर्हीदानीमिदं भवति रूपं मया दृष्टं गंधो वा घ्रात ? इति । भवति च । अर्थग्रहणात् तदव्यतिरेकात्तेषामपि ग्रहणोपपत्तेः ।

तेषु सत्सु मतिज्ञानात्मलाभात्सप्तमीप्रसंगः ॥ ३ ॥ यतो विषयेषु सत्सु मतिज्ञानमाविर्भवति अतोऽर्थे इति वाच्य । न, अनेकांतात् । नायमेकांतोऽस्ति सत्यर्थे मतिज्ञानं भवतीति । यतः सत्यप्यर्थेऽनितलमवनसंभूतस्य कुमारस्योत्तीर्णमात्रस्य घटरूपादिमतिज्ञानाभाव । अथवा नायमेकांतोऽस्त्यधिकरणस्य सत्त्वात्सप्तमीप्रसंग इति । कस्मात्तस्याविवक्षितत्वात् । विवक्षावशाद्धि कारकाणि भवंति ।

क्रियाकारकसंबंधस्य विवक्षितत्वात् ॥ ४ ॥ अवग्रहादयः क्रियाविशेषाः उक्तास्तेषामवश्यं केन चित् कर्मणा भवितव्यमिति बह्वादिविकल्पस्यार्थस्येत्युच्यते ।

बह्वादिसामानाधिकरण्याद्बहुत्वप्रसंगः ॥ ५ ॥ यतो बह्वादिरेवार्थः नातोऽन्यस्ततो बह्वादिसामानाधिकरण्यादर्थानामिति बहुत्वं प्राप्नोति ?

न वानभिसंबंधात् ॥ ६ ॥ *न वैष दोषः । किं कारणं ?, अनभिसंबंधात् । नह्यस्य बह्वादिभिरभिसंबंधः क्रियते ।* केन तर्हि ?

अवग्रहणादिभिः ॥ ७ ॥ कस्येत्युक्तेऽर्थस्येतीह संबध्यते । तद्विशेषणं बह्वादिग्रहणं ।

सर्वस्य वाऽर्यमाणत्वात् ॥ ८ ॥ अथवा सर्वस्यार्यमाणस्यार्थत्वमतो जातिप्रधानत्वान्निर्देशस्यार्थस्येत्येकत्वनिर्देशो युक्तः ।

प्रत्येकमभिसंबंधाद्वा ॥ ९ ॥ अथवा प्रत्येकमभिसंबंधः क्रियते । बहोरर्थस्य बहुविधस्यार्थस्येति । किममी अवग्रहादयः सर्वस्येंद्रियानिंद्रियार्थस्य भवत्युत कश्चिद्विषयविशेषोऽस्ति ?, इत्यत आह—

व्यंजनस्यावग्रहः ॥ १८ ॥

व्यंजनमव्यक्तं शब्दादिजातं । तस्यावग्रहो भवति किमर्थमिदं ? नियमार्थं । अवग्रह एव नेहादय इति । स तर्ह्येवकारः कर्तव्यः ?

न वा सामर्थ्यादवधारणप्रतीतेरब्भक्षवत् ॥ १ ॥ न वा कर्तव्यः । किं कारणं ? सामर्थ्यादवधारणप्रतीतेः । कथं ? अब्भक्षवत् । यथा न कश्चिदपो न भक्षयतीति सामर्थ्यादवधारणं प्रतीयते, अप एव भक्षयतीति । *तथा सर्वेषामवग्रहादीनां प्रसिद्धौ अवग्रहवचनमवधारणार्थं विज्ञायते ।*

तयोरभेदो ग्रहणाविशेषादिति चेन्न व्यक्ताव्यक्तभेदादभिनवशरावत् ॥ २ ॥ स्यादेतत्तयोरर्थावग्रहव्यंजनावग्रहयोर्नास्ति भेदः, ग्रहणाविशेषात् । न हि शब्दादिग्रहणं प्रति विशेषोऽस्तीति । तन्न । किं *कारणं ? व्यक्ताव्यक्तभेदात् । व्यक्तग्रहणमर्थावग्रहः । अव्यक्तग्रहणं व्यंजनावग्रहः । कथं ? अभिनवशरावत् । यथा* सूक्ष्मजलकणद्वित्रिसिक्तः शरावोऽभिनवो नार्द्रो भवति । स एव पुनः पुनः सिच्यमानः शनैस्तिम्यति । तथा मनः शब्दादीनां व्यक्तग्रहणात्प्राक् व्यंजनावग्रहः । व्यक्तग्रहणमर्थावग्रहः ।

सर्वेंद्रियाणामविशेषेण व्यंजनावग्रहप्रसंगे यत्रासंभवस्तदर्थं प्रतिषेधमाह—

न चक्षुरनिंद्रियाभ्यां ॥ १९ ॥

चक्षुषा अनिंद्रियेण च व्यंजनावग्रहो न भवति । कुतः ?

व्यंजनावग्रहाभावश्चक्षुर्मनसोरप्राप्यकारित्वात् ॥ १ ॥ यतोऽप्राप्तमर्थमविदिकं युक्तं संनिकर्षविषयेऽवस्थितं बाह्यप्रकाशाभिव्यक्तमुपलभते । चक्षुर्मनश्चाऽप्राप्तं, ततो नानयोर्व्यंजनावग्रहोऽस्ति ।

---

[१] सद्भव्यतमित्यर्थः ।

इच्छामात्रमिति चेन्न सामर्थ्यात् ॥ २ ॥ स्यादेतदिच्छामात्रमिदमाप्तार्थावग्राहि चक्षुरिति, तन्न किं कारणं ? सामर्थ्यात्। कथं सामर्थ्यं ?

आगमतो युक्तितश्च ॥ ३ ॥ आगमस्तावत्—गाथा

पुट्ठं सुणोदि सद्दं अपुट्ठं पुणवि पस्सदे रूवं। गंधं रसं च पासं पुट्ठं पुट्ठं वियाणादि ॥ इति

युक्तितोपि अप्राप्यकारि चक्षुः स्पृष्टानवग्रहात्। यदि प्राप्यकारि स्यात्, त्वगिंद्रियवत्स्पृष्टमंजनं गृह्णीयात्। न च गृह्णात्यतो मनोवदप्राप्यकारीत्यवसेयं। अत्र केचिदाहुः, प्राप्यकारि चक्षुरावृतानवग्रहात् त्वगिंद्रियवदिति। अत्रोच्यते—काचाभ्रस्फटिकावृतार्थावग्रहे सत्यव्यापकत्वादसिद्धो हेतुः। वनस्पतिचैतन्ये स्वापवत्। तथा संशयहेतुः, अप्राप्यकारिण्ययस्कांतोपले साध्यविपक्षेपि दर्शनादिति। भौतिकत्वात्प्राप्यकारि चक्षुरग्निवदिति चेन्न। अयस्कांतेनैव प्रत्युक्तत्वात्। बाह्येंद्रियत्वात्प्राप्यकारि चक्षुरिति चेन्न। द्रव्येंद्रियोपकरणस्य भावेंद्रियस्य प्राधान्यात्। अप्राप्यकारित्वे व्यवहितातिविप्रकृष्टग्रहणप्रसंगः. इति चेन्न अयस्कांतेनैव प्रत्युक्तत्वात्। अयस्कांतोपलमप्राप्य लोहमाकर्षदपि न व्यवहितमाकर्षति नातिविप्रकृष्टमिति। संशयावस्थमेतदित्यप्राप्यकारित्वे संशयविपर्ययभाव इति चेत्, तत्प्राप्यकारित्वेपि, तदविशेषात्। कश्चिदाह—रश्मिवच्चक्षुः, तैजसत्वात्तस्मात्प्राप्यकारीत्यग्निवदित्येतच्चायुक्तमनभ्युपगमात्। न हि वयमभ्युपगच्छामस्तैजसं चक्षुरिति। तेजोलक्षणमौष्ण्यमिति कृत्वा चक्षुरिंद्रियस्थानमुष्णं स्यात्। न च तद्देशं स्पर्शनेंद्रियमुष्णस्पर्शोपलंभि दृष्टमिति। इतश्चातैजसं चक्षुर्भासुरत्वानुपलब्धेः। अदृष्टवशादनुष्णाभासुरत्वमिति चेन्नादृष्टस्य गुणत्वात्, अक्रियस्य भावस्य भावनिमहासामर्थ्यात्। नक्तंचररश्मिदर्शनाद्रश्मिवच्चक्षुरिति चेन्नातैजसोपि पुद्गलद्रव्यस्य भासुरत्वपरिणामोपपत्तेरिति। किं च—गतिमद्वैधर्म्यादिह यद्गतिमद्भवति न तत्संनिकृष्टविप्रकृष्टावभिन्नकालं प्राप्नोति। न च तथा चक्षुः। चक्षुर्हि शाखाचंद्रमसावभिन्नकालमुपलभते, यावता कालेन शाखां प्राप्नोति तावता चंद्रमसमिति स्पष्टं गतिमद्वैधर्म्यं तस्मान्न गतिमच्चक्षुरिति। यदि च प्राप्यकारि चक्षुः स्यात्तमिस्रायां रात्रौ दूरेऽग्नौ प्रज्वलति समीपगतद्रव्योपलंभनं भवति कुतोनांतरालगतद्रव्यालोचनं। प्रकाशाभावादिति चेन्न तैजसत्वादग्न्यादिवत् सहायांतरापेक्षत्वप्रसंगात्। किं च यदि प्राप्यकारि चक्षुः स्यात्सांतराधिकग्रहणं न प्राप्नोति। नहींद्रियाणां निरंतरे विषये गंधादौ सांतरग्रहणं दृष्टं। नाप्यधिकग्रहणं। अथ मतं बहिरधिष्ठानाद्वृत्तिरिंद्रियस्य अतः उपपन्नं तद्विषयस्य सांतराधिकग्रहणमिति तदयुक्तं—यस्मान्न बहिरधिष्ठानादिंद्रियं तत्र चिकित्सादिदर्शनादन्यथाधिष्ठानपिधानेपि ग्रहणप्रसंगो मनसश्चाबहिर्भावात्। मनसाधिष्ठितं हि इंद्रियं स्वविषये व्याप्रियते न च मनोऽन्तर्हिरधिष्ठानमस्ति तदभावादग्रहणप्रसंगः. अनुवृत्तौ च सभवाभावाद्विप्रकीर्णः चक्षूरश्मिसमूहः, कथमणुमनोधिष्ठस्येति। कश्चिदाह—श्रोत्रमप्राप्यकारि विप्रकृष्टविषयग्रहणादिति। एतच्चायुक्तं असिद्धत्वात्। साध्यं तावदेतद्विप्रकृष्टं शब्दं गृह्णाति श्रोत्रं ? उतप्राणेंद्रियवदवगाढं स्वविषयभावपरिणतं पुद्गलद्रव्यं गृह्णातीति ? विप्रकृष्टशब्दग्रहणे च स्वकर्णांतर्बिलगतमशकशब्दो नोपलभ्यते नहींद्रियं किंचिदेकं दूरस्पष्टविषयग्राहि दृष्टमिति। आकाशगुणत्वाच्छब्दस्य स्पर्शवद्गुणत्वाभाव इति चेन्नाऽमूर्तगुणस्यात्मगुणवदिंद्रियविषयत्वादर्शनादिति। प्राप्तावग्रहे श्रोत्रस्य दिग्देशभेदविशिष्टविषयग्रहणाभाव इति चेन्न शब्दपरिणतविसर्पत्पुद्गलवेगशक्तिविशेषस्य तथाभावापत्तेः। सूक्ष्मत्वाप्रतिघातात्समंततः प्रवेशाच्च। सिद्धमेतच्चक्षुर्मनसी वर्जयित्वा शेषाणामिंद्रियाणां व्यंजनावग्रहः। सर्वेषामिंद्रियाणामर्थावग्रह इति।

मनसोऽनिंद्रियव्यपदेशाभावः स्वविषयग्रहणे करणांतरानपेक्षत्वाच्चक्षुर्वत् ॥ ४ ॥ यथा चक्षूरूपग्रहणे करणांतरं नापेक्षत इति इंद्रियव्यपदेशं लभते तथा मनोपि गुणदोषविचारादिस्वव्यापारे करणांतरं नापेक्षत इतींद्रियं प्राप्नोति नानिंद्रियमिति।

न वाप्रत्यक्षत्वात् ॥५॥ नैष दोषः किं कारणं ? अप्रत्यक्षत्वात्। यथा चक्षुरादिपरस्परस्येंद्रियकत्वाप्रत्यक्षं न तथा मनः ऐंद्रियकं। कुतः ? सूक्ष्मद्रव्यपरिणामात्तस्मादनिंद्रियमित्युच्यते। अत्राह—कथमवगम्यते प्रत्यक्षं तदस्तीति ?

अनुमानात्तस्याधिगमः ॥ ६ ॥ अप्रत्यक्षाणामप्यर्थानां लोकेऽनुमानादधिगतिर्दृष्टा, यथा, आदित्यस्य गतिः। वनस्पतीनां च वृद्धिह्रासौ। तथा मनसोऽप्यस्तित्वमनुमानादवगम्यते। कोऽसावनुमानः?

युगपज्ज्ञानक्रियानुत्पत्तिर्मनसो हेतुः ॥ ७ ॥ सत्सु चक्षुरादिकरणेषु शक्तिमत्सु च बाह्येषु रूपादिषु सति चानेकस्मिन् प्रयोजने, यतो ज्ञानानां क्रियाणां च युगपदनुत्पत्तिः, तदस्ति मन इत्यनुमीयते।

अनुस्मरणदर्शनाच्च ॥ ८ ॥ यतः सकृद्दृष्टं श्रुतं वानुस्मर्यते। अतस्तद्दर्शनात्तदस्तित्वमवसेयम्। अत्राह—एकस्य मनः कुतः करणभेदः?

इत्स्वभावस्यापि करणभेदोऽनेककलाकुशलदेवदत्तवत् ॥ ९ ॥ यथा अनेकज्ञानक्रियाशक्तियुक्तस्यापि देवदत्तस्य करणभेदो दृश्यते। चित्रकर्मणि वर्तमानस्य वर्तिकालेखनीकूर्चिकाद्युपकरणापेक्षा। काष्ठकर्मणि वर्तमानस्य वासीघटगुखवृक्षादानादिकरणापेक्षा। तथा मनोऽपि क्षयोपशमभेदात् ज्ञानक्रियापरिणामशक्तियुक्तस्य चक्षुराद्यनेककरणापेक्षा न विरुध्यते।

स नामकर्मसामर्थ्यात् ॥ १० ॥ स एष करणभेदः नामकर्मसामर्थ्याद्वेदितव्यः। कथं इह यदेतच्छरीरनामकर्मोदयापादितं यवनालिकासंस्थानं श्रोत्रेंद्रियं, एतदेव शब्दोपलब्धिसहिष्णु नेतराणि। तथा यदेतद् घ्राणेंद्रियं अतिमुक्तकचंद्रकसंस्थानं, एतदेव गंधावगमसमर्थं नेतराणि। तथा यदेतज्जिह्वेंद्रियं क्षुरप्राकृति, एतदेव रसावगमे नान्यानि। तथा यदेतत्स्पर्शनेंद्रियमनेकाकृति तदेव स्पर्शोपलम्भने नेतराणि। तथा यदेतच्चक्षुरिंद्रियं मसूरिकाकारं कृष्णताराधिष्ठानं, तदेव रूपाविष्करणेऽलं नेतराणि। इत्येवमाभिनिबोधिकं द्रव्यक्षेत्रकालभावैरवसेयम्। द्रव्यतो मतिज्ञानी सर्वद्रव्याण्यसर्वपर्यायाण्युपदेशेन जानाति। क्षेत्रत उपदेशेन सर्वक्षेत्राणि जानाति। अथवा क्षेत्रं विषयः। चक्षुषः क्षेत्रं सप्तचत्वारिंशद्योजनसहस्राणि त्रिषष्ट्यधिके च द्वे योजनशते योजनस्य चैकविंशतिषष्टिभागाः। श्रोत्रस्य क्षेत्रं द्वादशयोजनानि। घ्राणरसनस्पर्शनानां नवयोजनानि। कालत उपदेशेन सर्वकालं जानाति। भावत उपदेशेन जीवादीनामौदयिकादीन् भावान् जानाति। तत्सामान्यादेकं, इंद्रियानिंद्रियभेदाद्द्विधा, अवग्रहादिभेदाच्चतुर्धा, तैरिंद्रियगुणितैश्चतुर्विंशतिविधं, तैरेव व्यंजनावग्रहाधिकैरष्टाविंशतिविधम्। तैरेव मूलभंगाधिकैर्द्रव्यादिसहितैर्वा द्वात्रिंशद्विधम्। त एते त्रयो विकल्पाः बह्वादिभिः षड्भिरितरानपेक्षैर्गुणिताश्चतुश्चत्वारिंशच्छतं, अष्टषष्ट्युत्तरं शतं, द्वानवत्यधिकं शतमिति च भवति। त एव बह्वादिभिर्द्वादशगुणिता द्वे शते अष्टाशीत्युत्तरे, त्रीणिशतानि षट्त्रिंशानि, चतुरशीत्यधिकानि त्रीणिशतानि च भवति। आह—व्यंजनावग्रहे बह्वाद्यभावः कस्मात्? अव्यक्तत्वात्। उच्यते, अवग्रहवत् तत्सिद्धिः। यथाऽव्यक्तग्रहणमवग्रहस्तथा बह्वादिविकल्पोऽव्यक्तरूपेणैव वेदितव्यः। अथानि सूते कथं? तत्रापि ये च यावतश्च पुद्गलाः सूक्ष्माणि सूता सति, सूक्ष्मास्तु साधारणैर्न गृह्यते? तेषामिंद्रियस्थानावगाहनमिति सूतं व्यंजनावग्रहः। परोक्षद्वैविध्ये सत्युपक्लृप्तलक्षणविकल्पमतिज्ञानविधर्मि, यद् द्वितीयमुपदिष्टं तत्किंनिमित्तं कतिविधं च? इत्युच्यते—

श्रुतं मतिपूर्वं द्व्यनेकद्वादशभेदं ॥ २० ॥

श्रुतशब्दो जहत्स्वार्थवृत्ती रूढिवशात् कुशलशब्दवत् ॥ १ ॥ यथा कुशलशब्दः कुशलवनक्रियां प्रतीत्य व्युत्पादितः तद्विना सर्वत्र पर्यवदाते वर्तते। तथा श्रुतशब्दोऽपि श्रवणमुपादाय व्युत्पादितो रूढिवशात् कस्मिंश्चिज्ज्ञानविशेषे वर्तते।

कार्यप्रतिपालनात् पूरणाद्वा पूर्वं कारणं ॥ २ ॥ कार्यं पालयति पूरयतीति वा पूर्वं कारणं लिंगं निमित्तमित्यनर्थांतरं। मतिज्ञानं व्याख्यात तत्पूर्वमस्येति। पूर्वं, मतिकारणकमित्यर्थः।

मतिपूर्वकत्वे श्रुतस्य तदात्मकत्वप्रसंगो घटवत्, अतदात्मकत्वे वा तत्पूर्वकत्वाभावः ॥३॥ कश्चिदाह मतिपूर्वं श्रुतं तदपि मत्यात्मकं प्राप्नोति। कारणगुणानुविधानं हि कार्यं दृष्टं। यथा मृन्निमित्तो घटो मृदात्मकः। अथाऽतदात्मकत्वमिष्यते तत्पूर्वकत्वं तर्हि तस्य हीयते इति।

१ इतं क्षनातेऽर्थं।

न वा निमित्तमात्रत्वाद्दण्डादिवत् ॥ ४ ॥ न वैष दोषः । किं कारणं ? निमित्तमात्रत्वाद्दण्डादिवत् । यथा मृद स्वयमन्तर्घटभवनपरिणामाभिमुख्ये, दण्डचक्रपौरुषेयप्रयत्नादिनिमित्तमात्रं भवति । यतः सत्स्वपि दण्डादिनिमित्तेषु शर्करादिप्रचितो मृत्पिण्डः स्वयमन्तर्घटभवनपरिणामनिरुत्सुकत्वान्न घटीभवति । अतो मृत्पिण्ड एव बाह्यदण्डादिनिमित्तापेक्ष आभ्यन्तरपरिणामसान्निध्याद् घटो भवति, न दण्डादयः, इति दण्डादीनां निमित्तमात्रत्वं । तथा पर्यायिपर्याययोः स्यादन्यत्वादात्मनः, स्वयमन्तःश्रुतभवनपरिणामाभिमुख्ये मतिज्ञानं निमित्तमात्रं भवति । यतः सत्यपि सम्यग्दृष्टेः श्रोत्रेन्द्रियबलाधाने बाह्याचार्यपदार्थोपदेशसन्निधाने च श्रुतज्ञानावरणोदयवशीकृतस्य स्वयमन्तः श्रुतभवननिरुत्सुकत्वादात्मनो न श्रुतं भवति । ततो बाह्यमतिज्ञानादिनिमित्तापेक्ष आत्मा, एव, अभ्यन्तरश्रुतज्ञानावरणक्षयोपशमापादितश्रुतभवनपरिणामाभिमुख्याच्छ्रुती भवति । न मतिज्ञानस्य श्रुतभवनमस्ति, तस्य निमित्तमात्रत्वात् ।

अनेकान्ताच्च ॥ ५ ॥ नायमेकान्तोस्ति, कारणसदृशमेव कार्यमिति । कुतस्तत्रापि सप्तभङ्गीसम्भवात्, कथं ? घटवत् । यथा घटः कारणेन मृत्पिण्डेन स्यात्सदृशः, स्यान्न सदृश इत्यादि । इति मृद्द्रव्याजीवानुपयोगाद्यादेशात्स्यात्सदृशः । पिण्डघटसंस्थानादिपर्यायादेशान्न सदृशः । पूर्ववदुत्तरे भङ्गा नेतव्याः । यस्यैकान्तेन कारणानुरूपं कार्यं, तस्य घटपिण्डशिविकादिपर्याया न उपलभ्यन्ते । किं च—घटेन जलधारणादिव्यापारो न क्रियेत मृत्पिण्डे तददर्शनात् । अपि च मृत्पिण्डस्य घटत्वेन परिणामवद्, घटस्यापि घटत्वेन परिणामः स्यात्, एकान्तसदृशत्वात्, नचैव भवति । अतो नैकान्तेन कारणसदृशत्वं । तथा श्रुतं सामान्यादेशात्स्यात्कारणसदृशं यतो मतिरपि, ज्ञानं, श्रुतमपि । अव्यवहिताभिमुखग्रहणनानाप्रकारार्थप्ररूपणसामर्थ्यादिपर्यायादेशात्स्यान्न कारणसदृशं । पूर्ववदुत्तरे भङ्गा नेतव्याः ।

श्रोत्रमतिपूर्वस्यैव श्रुतत्वप्रसंगस्तदर्थत्वादिति चेन्नोक्तत्वात् ॥ ६ ॥ स्यादेतच्छ्रोत्रमतिपूर्वस्यैव श्रुतत्वं प्राप्नोति । कुतः ? तदर्थत्वात् । श्रुत्वावधारणाद्धि श्रुतमित्युच्यते । तेन चक्षुरादिमतिपूर्वकस्यैव श्रुतत्वं न प्राप्नोति । तन्न किं कारणं ? उक्तत्वात् । उक्तमेव श्रुतशब्दोयं रूढिशब्द इति । रूढिशब्दाश्च स्वोत्पत्तिक्रियानपेक्षाः प्रवर्तन्ते, इति सर्वमतिपूर्वस्य श्रुतत्वसिद्धिर्भवति ।

आदिमतोऽन्तवत्त्वाच्छ्रुतस्याऽनादिनिधनत्वानुपपत्तिरिति चेन्न द्रव्यादिसामान्यापेक्षया तत्सिद्धेः ॥ ७ ॥ स्यादेतच्छ्रुतस्याऽऽदिमत्त्वमभ्युपगतं, मतिपूर्वमिति वचनात् । आदिमतश्च लोकेऽन्तवत्त्वं दृष्टं । ततः आयतसम्भवादनादिनिधनं श्रुतमिति व्याहन्यते । ततश्च पुरुषकृतित्वादप्रामाण्यं स्यादिति । नैष दोषः । द्रव्यादिसामान्यापेक्षया तत्सिद्धिः । द्रव्यक्षेत्रकालभावानां विशेषस्याविवक्षायां श्रुतमनादिनिधनमित्युच्यते । न हि केनचित्पुरुषेण क्वचित् कदाचित्कथंचिदुत्प्रेक्षितमिति । तेषामेव विशेषापेक्षया आदिरन्तश्च सम्भवतीति मतिपूर्वमित्युच्यते । यथांकुरो बीजपूर्वकः । स च सन्तानापेक्षयानादिनिधन इति । न वा पुरुषकृतित्वमप्रामाण्यकारणं चौर्याद्युपदेशस्यास्मर्यमाणकर्तृकस्य प्रामाण्यप्रसङ्गात् । अनित्यस्य च प्रत्यक्षादेः प्रामाण्ये को विरोधः ।

सम्यक्त्वोत्पत्तौ युगपन्मतिश्रुतोत्पत्तेर्मतिपूर्वकत्वाभाव इति चेन्न सम्यक्त्वस्य तदपेक्षत्वात् ॥ ८ ॥ स्यान्मतं मत्यज्ञानश्रुताज्ञानयोः प्रथमसम्यक्त्वोत्पत्तौ युगपज्ज्ञानपरिणामान्मतिपूर्वकत्वं श्रुतस्य नोपपद्यत इति । तन्न किं कारणं सम्यक्त्वस्य तदपेक्षत्वात् । तयोर्हि सम्यक्त्वं, सम्यग्दर्शनोत्पत्तौ युगपद्भवति । आत्मलाभस्तु क्रमवान्, इति मतिपूर्वकत्वं युक्तं, पितापुत्रवत् ।

मतिपूर्वकत्वाविशेषाच्छ्रुताविशेष इति चेन्न कारणभेदात्तद्भेदसिद्धेः ॥ ९ ॥ स्यादेतत्सर्वेषां प्राणिनां श्रुतमविशिष्टं प्राप्नोति । कुतः ? कारणाविशेषात् । मतिपूर्वं हि कारणमिष्टं, तच्च सर्वेषामविशिष्टमिति । तन्न किं कारणं कारणभेदात्तद्भेदसिद्धेः । प्रतिपुरुषं हि मतिश्रुतावरणक्षयोपशमो बहुधा भिन्नस्तद्भेदाद्बाह्यनिमित्तभेदाच्च श्रुतस्य प्रकर्षाप्रकर्षयोगो भवति, मतिपूर्वकत्वाविशेषेपि ।

---

१ उपलभेरन्, इत्यपिपाठः । २ कथंचित्कारणवत् ।

श्रुताच्छ्रुतमतिपत्तेर्लक्षणाव्याप्तिरिति चेन्न तस्योपचारतो मतित्वसिद्धेः ॥ १० ॥ स्यान्मत,
यदा शब्दपरिणतपुद्गलस्कधादाहितवर्णपदवाक्यादिभावाच्चक्षुरादिविषयाच्चाऽऽद्यश्रुतविषयभावमापन्नादविना-
भाविन कृतसगतिर्जनो घटाज्जलधारणादिकार्य सबन्ध्यतर प्रतिपद्यते । धूमादेर्वाग्न्यादिद्रव्य । तदा श्रुताच्छ्रुत
प्रतिपत्तिरिति कृत्वा मतिपूर्वलक्षणमव्यापीति । तन्न किं कारण ? तस्योपचारतो मतित्वसिद्धेः । मतिपूर्वं हि श्रुत
क्वचि मतिरित्युपचर्यते । अथवा व्यवहिते पूर्वशब्दो वर्तते । तद्यथा पूर्वं मथुरायाः पाटलीपुत्रमिति । तत
साक्षान्मतिपूर्वं परपरया वा मतिपूर्वमपि मतिपूर्वग्रहणेन गृह्यते ।

भेदशब्दस्य प्रत्येकं परिसमाप्तिर्भुजिवत् ॥ ११ ॥ यथा देवदत्तजिनदत्तगुरुदत्ता भोज्यतामिति
भुजि प्रत्येक परिसमाप्यते । तथेहापि भेदशब्द प्रत्येकमभिसबध्यते । द्विभेदमनेकभेद द्वादशभेद चेति ।

**सर्वज्ञांगप्रविष्टमंगबाह्यं चेति द्विविधमंगप्रविष्टमाचारादिद्वादशभेदं बुद्ध्यतिशयर्द्धियुक्तगण
धरानुस्मृतग्रंथरचनं ॥१२॥** भगवदर्हत्सर्वज्ञहिमवन्निर्गतवाग्गगाऽर्थविमलसलिलप्रक्षालितात करणैर्बुद्ध्य-
तिशयर्द्धियुक्तैर्गणधैररनुस्मृतग्रथरचन, आचारादिद्वादशविधमगप्रविष्टमित्युच्यते । तद्यथा—आचार, सूत्रकृत,
स्थान, समवायो, व्याख्याप्रज्ञप्ति, ज्ञातृधर्मकथा, उपासकाध्ययन, अतकृद्दश, अनुत्तरौपपादिकदश,
प्रश्नव्याकरण, विपाकसूत्र, दृष्टिवाद, इति । आचारे, चर्याविधान शुद्ध्यष्टकपचसमितिगुप्तिविकल्प
कथ्यते । सूत्रकृते, ज्ञानविनयप्रज्ञापना कल्प्याकल्प्य छेदोपस्थापना व्यवहारधर्मक्रिया प्ररूप्यते । स्थाने,
अनेकाश्रयाणामर्थाना निर्णय क्रियते । समवाये, सर्वपदार्थानां समवायश्चिन्त्यते । स चतुर्विध द्रव्यक्षे-
त्रकालभावविकल्पै । तत्र धर्माधर्मास्तिकायलोकाकाशैकजीवानां तुल्या सख्येयप्रदेशत्वादेकेन प्रमाणेन
द्रव्याणां समवायनाद् द्रव्यसमवाय । जबूद्वीपसर्वार्थसिद्धप्रथमप्रतिष्ठाननरकनदीश्वरैकवापीनां तुल्ययोजनशत-
सहस्रविष्कभप्रमाणेन क्षेत्रसमवायनात् क्षेत्रसमवाय । उत्सर्पिण्यवसर्पिण्योस्तुल्यदशसागरोपमकोटाकोटी-
प्रमाणात् कालसमवायनात्कालसमवायः । क्षायकसम्यक्त्वकेवलज्ञानकेवलदर्शनयथाख्यातचारित्राणा योभावः
तदनुभवस्य तुल्यानतप्रमाणत्वाद्भावसमवायनाद् भावसमवाय । व्याख्याप्रज्ञप्तौ, षष्ठिव्याकरणसहस्राणि, किम-
स्तिजीव, ? नास्ति ? इत्येवमादीनि निरूप्यन्ते । ज्ञातृधर्मकथाया, आख्यानोपाख्याना बहुप्रकाराणा कथन ।
उपासकाध्ययने, श्रावकधर्मलक्षण । ससारस्यात कृतो यैस्तेंतकृत नमिमतगसोमिलरामपुत्रसुदर्शनयमवा-
ल्मीकवलीकनिष्कबलपालांबष्टपुत्रा इत्येते दश वर्धमानतीर्थकरतीर्थे । एवमृषभादीनां त्रयोविंशतेस्तीर्थेष्वन्येम्ये
च दश दशानगारा दारुणानुपसर्गान्निर्जित्य कृत्स्नकर्मक्षयादतकृत दश, अस्या वर्ण्यंते इति अतकृद्दश
अथवा, अतकृतां दश, अंतकृद्दश तस्यामर्हदाचार्यविधि सिध्यतां च । उपपादो जन्म प्रयोजनं येषां त इमे
औपपादिका, विजयवैजयतजयतापराजितसर्वार्थसिद्धाख्यानि पचानुत्तराणि । अनुत्तरेष्वौपपादिका अनुत्तरौप-
पादिका । ऋषिदास धन्य सुनक्षत्र-कार्तिक नद-नदन-शालिभद्र-अभय वारिषेण चिलातपुत्रा इत्येते दश वर्धमा-
नतीर्थकरतीर्थे । एवमृषभादीना त्रयोविंशतेस्तीर्थेष्वन्येऽ ये च दश दशानगारा दश दश दारुणानुपसर्गान्निर्जित्य
विजयाद्यनुत्तरेषूत्पन्ना इत्येवमनुत्तरौपपादिका दशास्या वर्ण्यत इत्यनुत्तरौपपादिकदश । अथवानुत्तरौपपादि-
काना दश अनुत्तरौपपादिकदश तस्यामायुर्वैक्रियिकानुबधविशेष । आक्षेपविक्षेपैर्हेतुनयाश्रितानां
प्रश्नानां व्याकरण, प्रश्नव्याकरण तस्मिल्लौकिकवैदिकानामर्थाना निर्णया । विपाकसूत्रे सुकृतदुष्कृतानां
विपाकश्चिन्त्यते । द्वादशमग दृष्टिवाद इति कौत्कलकांडे विद्धि । कौशिक-हरिश्मश्रु माछयिक रोमसहारित
मुद्गाश्वलायनादीना क्रियावाददृष्टीनामशीतिशत । मरीच-कुमार-कपिलोलूक-गार्ग्य-व्याघ्रभूति-वाद्वलि-
माठर-मौद्गल्यायनादीनामक्रियावाददृष्टीना चतुरशीति । शाकल्य-वाकल-कुथुमिसात्यमुद्रि नारायणकठ-
माध्यंदिन मौद पैप्पलाद-बादरायणांबष्टी-कृदौरिकायन-वसु-जैमिन्यादीनामज्ञानकुदृष्टीना सप्तषष्टि । वशिष्ठ-
पाराशर-जतुकर्ण-वाल्मीकि-रोमर्षि-सत्यदत्त व्यासैलापुत्रोपमन्यवैन्द्रदत्तायस्थूणादीना वैनयिकदृष्टीना द्वात्रिंश-
देषा दृष्टिशताना त्रयाणां त्रिषष्ट्युत्तराणा प्ररूपण निग्रहश्च दृष्टिवादे क्रियते । स पचविध परिकर्म,
सूत्र प्रथमानुयोग -पूर्वगत-चूलिकाचेति । तत्र पूर्वगत चतुर्दशप्रकार उत्पादपूर्वं अग्रायण वीर्यप्रवाद अस्ति
नास्तिप्रवाद ज्ञानप्रवाद सत्यप्रवाद आत्मप्रवाद कर्मप्रवाद च प्रत्याख्याननामधेय विद्यानुवाद कल्याणनाम-

भेय प्रणवाय क्रियाविशालं लोकबिंदुसारमिति । कालपुद्गलजीवादीनां यदा यत्र यथा च पर्यायेणोत्पादो वर्ण्यते, तदुत्पादपूर्वं । क्रियावादादीनां प्रक्रिया अग्रायणी चांगादीनां स्वसमयविषयश्च यत्र ख्यापितस्तदग्रायणं । छद्मस्थकेवलिनां वीर्यं, सुरेंद्रदैत्याधिपानां ऋद्धयो, नरेंद्रचक्रधरबलदेवानां च वीर्यलाभो द्रव्याणां सम्यक्त्वलक्षणं च यत्राभिहितं च तद्वीर्यप्रवादं । पंचानामस्तिकायानामर्थो नयानां चानेकपर्यायैरिदमस्तीदं नास्तीति च कार्त्स्न्येन यत्रावभासितं तदस्तिनास्तिप्रवादं । अथवा षण्णामपि द्रव्याणां भावाभावपर्यायविधिना स्वपरपर्यायाभ्यामुभयनयवशीकृताभ्यामर्पितानर्पितसिद्धाभ्यां यत्र निरूपणं तदस्तिनास्तिप्रवादं । पंचानामपि ज्ञानानां प्रादुर्भावविषयायतनानां ज्ञानिनां अज्ञानिनामिंद्रियाणां च प्राधान्येन यत्र विभागो विभावितस्तज्ज्ञानप्रवादं । वाग्गुप्तिसंस्कारकारणप्रयोगो द्वादशधा भाषा वक्तारश्चानेकप्रकारमृषाभिधानं दशप्रकारश्च सत्यसद्भावो यत्र प्ररूपितं तत्सत्यप्रवादं । गुप्तिर्वक्ष्यमाणा । वाक्संस्कारकारणानि शिरः कंठादीनि अष्टौ स्थानानि । वाक्प्रयोगः शुभेतरलक्षणो वक्ष्यते । अभ्याख्यानकलहपैशुन्यासंबद्धप्रलापरत्यरत्युपधिनिकृत्यप्रणतिमोषसम्यग्दर्शनमिथ्यादर्शनात्मिका भाषा द्वादशधा । हिंसादेः कर्मणः कर्तुर्विरतस्य विरताविरतस्य वाऽयमस्य कर्तेत्यभिधानमभ्याख्यानं । कलहः प्रतीतः । पृष्ठतो दोषाविष्करणं पैशुन्यं । धर्मार्थकाममोक्षासंबद्धा वाग्, असंबद्धप्रलापः । शब्दादिविषयदेशादिषु रत्युत्पादिका रतिवाक् । तेष्वेवारत्युत्पादिका, अरतिवाक् । यां वाचं श्रुत्वा परिग्रहार्जनरक्षणादिष्वासज्यते सोपधिवाक् । वणिग्व्यवहारे यामवधार्य निकृतिप्रवण आत्मा भवति सा निकृतिवाक् । यां श्रुत्वा तपोविज्ञानाधिकेष्वपि न प्रणमति सा प्रणतिवाक् । यां श्रुत्वा स्तेये वर्तते सा मोषवाक् । सम्यङ्मार्गस्योपदेष्ट्री सा सम्यग्दर्शनवाक् । तद्विपरीता मिथ्यादर्शनवाक् । वक्तारश्चाऽऽविष्कृतवक्तृत्वपर्याया द्वींद्रियादयः । द्रव्यक्षेत्रकालभावाश्रयमनेकप्रकारमनृतं । दशविधः सत्यसद्भावः — नाम-रूप-स्थापना-प्रतीत्य-संवृति-संयोजना-जनपद-देश-भाव-समय-सत्यभेदेन । तत्र सचेतनेतरद्रव्यस्यासत्यप्यर्थे यद्व्यवहारार्थं संज्ञाकरणं तन्नामसत्यं, इंद्र इत्यादि । यदर्थासंनिधानेपि रूपमात्रेणोच्यते तद्रूपसत्यं । यथा चित्रपुरुषादिषु असत्यपि चैतन्योपयोगादावर्थे पुरुष इत्यादि । असत्यप्यर्थे यत्कार्यार्थं स्थापितं द्यूताक्षनिक्षेपादिषु तत्स्थापनासत्यं । आदिमदनादिमदौपशमिकादीन् भावान् प्रतीत्य यद्वचनं तत्प्रतीत्यसत्यं । यल्लोके संवृत्यानीतं वचस्तत्संवृतिसत्यं, यथा पृथिव्याद्यनेककारणत्वेपि सति, पंके जातं पंकजमित्यादि । धूपचूर्णवासानुलेपनप्रघर्षादिषु पद्म-मकर-हंस-सर्वतोभद्र-क्रौंचव्यूहादिषु वा सचेतनेतरद्रव्याणां यथा भागविधिसंनिवेशाविर्भावकं यद्वचस्तत्संयोजनासत्यं । द्वात्रिंशत्सहस्रजनपदेष्वार्यानार्यभेदेषु धर्मार्थकाममोक्षाणां प्रापकं यद्वचस्तज्जनपदसत्यं । ग्रामनगरराजगणपाखंडजातिकुलादिधर्माणामुपदेष्टृ यद्वचस्तद्देशसत्यं । छद्मस्थज्ञानस्य द्रव्ययाथात्म्यादर्शनेपि संयतस्य संयतासंयतस्य वा स्वगुणपरिपालनार्थं प्रासुकमिदमप्रासुकमित्यादि यद्वचस्तद्भावसत्यं । प्रतिनियतषट्तयद्रव्यपर्यायाणामागमगम्यानां याथात्म्याविष्करणं तद्वचस्तत्समयसत्यं । यत्रात्मनोऽस्तित्वनास्तित्वनित्यत्वानित्यत्वकर्तृत्वभोक्तृत्वादयो धर्मा षड्जीवनिकायभेदाश्च युक्तितो निर्दिष्टा, तदात्मप्रवादं । बंधोदयोपशमनिर्जरापर्याया अनुभवप्रदेशाधिकरणानि स्थितिश्च जघन्यमध्यमोत्कृष्टा यत्र निर्दिश्यते तत्कर्मप्रवादं । व्रत-नियम प्रतिक्रमण प्रतिलेखन-तपः-कल्पोपसर्गाचार प्रतिमाविराधनाराधनविशुद्ध्युपक्रमाः श्रामण्यकारणं च परिमितापरिमितद्रव्यभावप्रत्याख्यानं च यत्राख्यातं, तत्प्रत्याख्याननामधेयं । समस्ता विद्या, अष्टौ महानिमित्तानि तद्विषयो रज्जुराशिविधिः क्षेत्रं श्रेणी लोकप्रतिष्ठा संस्थानं समुद्घातश्च यत्र कथ्यते तद्विद्यानुवादं । तत्रांगुष्ठप्रसेनादीनामल्पविद्यानां सप्तशतानि रोहिण्यादीनां महाविद्यानां पंचशतानि । अंतरिक्ष-भौमांग-स्वर स्वप्न लक्षण-व्यंजन छिन्नानि-अष्टौ-महानिमित्तानि तेषां विषयो लोकः क्षेत्रमाकाशं पटसूत्रवच्चर्मावयववद्वानुपूर्व्येणोर्ध्वाधस्तिर्यग्व्यवस्थिता असंख्याता आकाशप्रदेशभूमयः श्रेणय उक्ताः । अलोकाकाशस्यानंतस्य बहुमध्ये सुप्रतिष्ठकसंस्थानो लोकः । ऊर्ध्वमधस्तिर्यङ्मृदंगवेत्रासनझल्लर्याकृतिः । तनुवातवलयपरिक्षिप्तमूर्ध्वाधस्तिर्यक्षु प्रतरवृत्तश्चतुर्दशरज्ज्वायामो मेरुप्रतिष्ठवज्रवैडूर्यपटलांतररुचकसंस्थिता अष्टावाकाशप्रदेशा लोकमध्यं । लोकमध्यादावैशानांतस्तावदेकारज्जुरर्धं च । माहेंद्रांते तिस्रः । ब्रह्मलोकांतेऽर्धचतुर्थी । कापिष्ठांते चतस्रः । महाशुक्रांतेऽर्धपंचमा । सहस्रांते पंच । प्राणतांतेऽर्धषष्ठा ।

अच्युतांते षट् । आलोकात्सप्त । तथा लोकमध्यादधो यावच्छर्कराप्रथिव्यंतस्तावदेका रज्जु । ततोऽध पृथिवीनां पचानां प्रत्येकमंतेऽते रज्जुरेकैका दृष्टा ततोऽधस्तमस्तम प्रभाया आलोकांतादेका रज्जु । एव सप्ताधो रज्जव । घनोदधिघनानिलतनुवातवलयानि त्रीणि यैरयपरिक्षिप्त सर्वे समताल्लोक । त्रयाणामधोलोकदिग्विदिक्पार्श्वभागिनां प्रत्येक विस्तारो विंशतियोजनसहस्राणि । तत उपरि क्रमतो हानिवशात्तिर्यग्लोकभाविदिग्विदिक्पार्श्वेष्वष्टासु प्रत्येक त्रीण्यपि वलयानि, पचचतुस्त्रियोजनविस्तीर्णानि । पुनरुपरि वृद्धिवशाद्ब्रह्मलोके दिग्विदिक्पार्श्वेष्वष्टासु प्रत्येक त्रीण्यपि वलयानि सप्तपचचतुर्योजनविस्तीर्णानि । पुनर्हानिवशाल्लोकाग्रेऽष्टास्वपि दिग्विदिक्पार्श्वेषु प्रत्येक त्रीण्यपि वलयानि पचचतुस्त्रियोजनविस्तीर्णानि दृढवलयानि पुनरुपरि अधश्च त्रीण्यपि । उपरि लोकाग्रे घनोदधेर्द्विगव्यूती, घनानिलस्य क्रोश , तनुवातस्य देशोन क्रोशो विस्तार । अध कलकलपृथिवीपर्यंते घनोदधे सप्त, घनानिलस्य पच, तनुवातस्य चत्वारि योजनानि विस्तार । अध लोकमूले दिग्विदिक्षु विष्कम्भ सप्तरज्जव । तिर्यग्लोके रज्जुरेका । ब्रह्मलोके पच । पुनर्लोकाग्रे रज्जुरेका लोकमध्यादधोरज्जुमवगाह्य शर्करांते अष्टास्वपि दिग्विदिक्षु विष्कम्भ रज्जुरेका । रज्ज्वाश्च षट्सप्तभागास्ततो रज्जुमवगाह्य वालुकांते द्वे रज्जू, रज्ज्वाश्च पचसप्तभागा । ततो रज्जुमवगाह्य पकांते तिस्रो रज्जव , रज्ज्वाश्च त्वार सप्तभागा । ततो रज्जुमवगाह्य धूमांते चतस्रो रज्जव , रज्ज्वाश्च त्रय सप्तभागा । ततो रज्जुमवगाह्य तम प्रभांते पचरज्जव , रज्ज्वाश्च द्वौ सप्तभागौ । ततो रज्जुमवगाह्य तमस्तम प्रभांते षड्रज्जव , रज्ज्वा सप्तभागश्चैक । ततो रज्जुमवगाह्य कलकलांते विष्कम्भ सप्तरज्जव । मध्यतलादुपरि रज्जुमुत्क्रम्य विष्कम्भो द्वे रज्जू, रज्ज्वाश्चैक सप्तभाग । ततो रज्जुमुत्क्रम्य तिस्रो रज्जव , रज्ज्वाश्च द्वौ सप्तभागौ । ततो रज्जुमुत्क्रम्य चतस्रो रज्जव , रज्ज्वाश्च त्रय सप्तभागा । ततोऽर्धरज्जुमुत्क्रम्य रज्जव पच । ततोऽर्धरज्जुमुत्क्रम्य चतस्रो रज्जव, रज्ज्वाश्च त्रय सप्तभागा । ततो रज्जुमुत्क्रम्य तिस्रो रज्जव, रज्ज्वाश्च द्वौ सप्तभागौ । ततो रज्जुमुत्क्रम्य द्वे रज्जू, रज्ज्वाश्चैक सप्तभाग । ततो रज्जुमुत्क्रम्य लोकांते रज्जुरेका विष्कम्भ । एष रज्जुविधि ।

हतेर्गमिक्रियात्वात्संभूयात्मप्रदेशानां च बहिरुद्गमन समुद्घात । स सप्तविध । वेदनाकषायमारणांतिकतैजोविक्रियाऽऽहारककेवलिविषयभेदात् । तत्र वातिकादिरोगविषादिद्रव्यसबंध संतापापादितवेदनाकृतो वेदनासमुद्घात । द्वितीयप्रत्ययप्रकर्षोत्पादितक्रोधादिकृत कषायसमुद्घात । औपक्रमिकानुपक्रमायु क्षयाविर्भूतमरणांतप्रयोजनो मारणांतिकसमुद्घात । जीवानुग्रहोपघातप्रवणतेज शरीरनिर्वर्तनार्थस्तैजससमुद्घात । एकत्वपृथक्त्वनानाविधविक्रियशरीरवाक्प्रचारप्रहरणादिविक्रियाप्रयोजनो वैक्रियिकसमुद्घात । अयोक्तविधिनाऽल्पसावद्यसूक्ष्मार्थग्रहणप्रयोजनाऽऽहारकशरीरनिर्वृत्त्यर्थ आहारकसमुद्घात । वेदनीयस्य बहुत्वादल्पत्वाच्चायुषो नाभोगपूर्वकमायु समकरणार्थं द्रव्यस्वभावत्वात् सुराद्रव्यस्य फेनवेगबुद्बुदाविर्भावोपशमनवद्देहस्थात्मप्रदेशानां बहि समुद्घातन केवलिसमुद्घात । आहारकमारणांतिकसमुद्घातावेकदिक्कौ । यत आहारकशरीरमात्मा निर्वर्तयन् श्रेणिगतित्वादेकदिक्कानात्मप्रदेशानसख्यातान्निर्गमय्य-आहारकशरीरमरत्निमात्र निर्वर्तयति । अन्यक्षेत्रसमुद्घातकारणाभावात्, यत्रानेन नरकादावुपपत्तव्य तत्रैव मारणांतिकसमुद्घातेनाऽऽत्मप्रदेशा एकदिक्का समुद्घन्यते नान्यक्षेत्रे, अतस्तावेकदिक्कौ । शेषा पच समुद्घाता षड्दिक्का । यतो वेदनादिसमुद्घातवशाद्बहिर्निःसृतानामात्मप्रदेशानां पूर्वापरदक्षिणोत्तरोर्ध्वाधोदिक्षु गमनमिष्ट श्रेणिगतित्वादात्मप्रदेशानां । वेदना-कषाय-मारणांतिक-तैजो-वैक्रियिकाऽऽहारकसमुद्घाता षट् सख्येयसमयिका । केवलिसमुद्घात अष्टसमयिक । दंड कपाट प्रतर लोकपूरणानि चतुर्षु समयेषु, पुन प्रतर कपाट दंड स्वशरीरानुप्रवेशाश्चतुर्षु इति । रविशशिग्रहनक्षत्रतारागणानां चारोपपादगतिविपर्ययफलानि शकुनव्याहृत, अर्हद्बलदेव-वासुदेव चक्रधरादीनां गर्भावतरणादिमहाकल्याणानि च यत्रोक्तानि तत्कल्याणनामधेय । कायचिकित्साद्यष्टांग आयुर्वेद भूतिकर्मजांगुलिप्रक्रम प्राणापानविभागोऽपि यत्र विस्तारेण वर्णितस्तत्प्राणावाय । लेखादिका कला, द्वासप्ततिर्गुणाश्च , चतु षष्ठि स्त्रैण्या , शिल्पानि काव्यगुणदोषक्रियाछंदोविचितिक्रिया क्रियाफलोपभोक्तारश्च यत्र व्याख्यातास्तत्क्रियाविशालं । यत्राष्टौ व्यवहाराश्चत्वारि बीजानि परिकर्मराशिक्रियाविभागश्च सर्वश्रुतसंपदुपदिष्टा तत्खलु लोकबिंदुसार ।

आरातीयाचार्यकृतांगार्थप्रत्यासन्नरूपमगबाह्य ॥१३॥ यद्गणधरशिष्यै प्रशिष्यैरारातीयैरधिगतश्रुतार्थतत्त्वै कालदोषादल्पमेधायुर्बलाना प्राणिनामनुग्रहार्थमुपनिबद्ध सक्षिप्तागार्थवचनविन्यास तदगबाह्य ।

तदनेकविधं कालिकोत्कालिकादिविकल्पात् ॥१४॥ तदगबाह्यमनेकविध कालिकमुत्कालिक मित्येवमादिविकल्पात् । स्वाध्यायकाले नियतकाल कालिक । अनियतकालमुत्कालिक । तद्भेदा उत्तराध्ययनादयोऽनेकविधा । *अत्राह—अनुमानादीना पृथगनुपदेश किमर्थ ?*

अनुमानादीनां पृथगनुपदेशः श्रुतावरोधात् ॥ १५ ॥ यस्मादेतान्यनुमानादीनि श्रुतेंतर्भवन्ति तस्मात्तेषा पृथगुपदेशो न क्रियते । तद्यथा—प्रत्यक्षपूर्वक त्रिविधमनुमान, पूर्ववत्, शेषवत्, सामान्यतोदृष्ट चेति । तत्र येनाग्नेर्नि सरन् पूर्व धूम दृष्ट, स प्रसिद्धाग्निधूमसबधाहितसस्कार पश्चाद्धूमदर्शनादस्त्यत्राग्निरिति पूर्वेशदग्नि गृह्णातीति पूर्ववदनुमान । तथा येन पूर्वविषाणविषाणिनो सबध उपलब्ध, तस्य विषाणरूपदर्शना द्विषाणिन्यनुमान शेषवत् । तथा देवदत्तस्य देशातरप्राप्ति गतिपूर्विका दृष्ट्वा सबध्यतरे सवितरि देशातर प्राप्तिदर्शनाद्गतेरत्यतपरोक्षाया अनुमान सामान्यतो दृष्ट । तदेतत्त्रितयमपि स्वप्रतिपत्तिकालेऽनक्षरश्रुत, परप्रतिपादिकालेऽक्षरश्रुत । यथा गौस्तथा गवय केवल सास्नारहित इत्युपपन्नमपि स्वपरप्रतिपत्तिविषयत्वादक्षरानक्षरश्रुतेंऽतर्भवति । तथा शब्दमपि प्रमाण श्रुतमेव । ऐतिह्यस्य चेतीह स भगवान् ऋषभ इति परपरीणपुरुषागमाद्गृह्यते इति श्रुतेंतर्भाव । प्रकृतिपुरुषो दिवा न भुक्ते, अथ च जीवतीत्यर्थादापन्न रात्रौ भुक्ते इत्यर्थापत्ति[1] । *चत्वार प्रस्था आढकमिति सति ज्ञाने आढक दृष्ट्वा समवत्यर्धाढक कुडुवो वेति* प्रतिपत्तिसभव । तृणगुल्मादीना स्नेहपर्णफलाद्यभाव दृष्ट्वानुमीयते नूनमत्र न वृष्ट पर्जन्य इत्यभाव । एतेषामप्यर्थापत्त्यादीनामनुक्तानामनुमानसमानमिति पूर्ववच्छ्रुतांतर्भाव ।

व्याख्यात परोक्ष प्रत्यक्षमिदानीं वक्तव्य । तद्द्वेधा देशप्रत्यक्ष सर्वप्रत्यक्ष च । देशप्रत्यक्ष, अवधिमन पर्ययज्ञाने । सर्वप्रत्यक्ष केवल । यद्येवमिदमेव तावदवधिज्ञान त्रिप्रकारप्रत्यक्षस्याऽऽद्य व्याक्रियता । इत्यत्रो च्यते—व्याख्यातमस्य लक्षण । आत्मप्रसादविशेषे सत्यन्वर्थसज्ञाकरणादवधीयते तदित्यवधिज्ञानमिति । यद्येष तस्येदानीं भेदो वक्तव्य । *उच्यते—द्विविधोऽवधि, भवगुणप्रत्ययभेदात् । देशसर्वावधिभेदाद्वा । यद्येव त्रैविध्य* नोपपद्यते ?, देशावधि परमावधि सर्वावधिश्चेति ? नैष दोष सर्वशब्दस्य निरवशेषवाचित्वात्सर्वावधिमपेक्ष्य परमावधेर्देशावधित्वमेवेति वक्ष्याम । तत्र योसौ भवप्रत्ययस्त प्रतिपादनार्थमाह—

भवप्रत्ययोऽवधिर्देवनारकाणां ॥ २१ ॥

भव इत्युच्यते को नाम भव ?

आयुर्नामकर्मोदयविशेषापादितपर्यायो भवः ॥ १ ॥ आत्मनो य पर्याय, आयुषो नाम्नश्चोदयविशेषाच्छेपकारणापेक्षादाविर्भवति साधारणलक्षणो भव इत्युच्यते ।

प्रत्ययशब्दस्यानेकार्थसभवे विवक्षातो निमित्तार्थगति ॥ २ ॥ अय प्रत्ययशब्दोनेकार्थ । क्वचिज्ज्ञाने वर्तते '*यथार्थाभिधानप्रत्यया*' इति । *क्वचिच्छपथे वर्तते यथा परद्रव्यहरणादिषु सत्युपालभे* प्रत्ययोऽनेन कृत इति । क्वचिद्धेतौ वर्तते, यथाऽविद्याप्रत्यया सस्कारा इति । तत्रह विवक्षातो निमित्तार्थो वेदितव्य । भवप्रत्ययो भवनिमित्त इति ।

क्षयोपशमाभाव इतिचेन्न तस्मिन् सति तदभावात्खे पतत्रिगतिवत् ॥ ३ ॥ *स्यादेतद्यदि* तत्र भवनिमित्तोवधि कर्मण क्षयोपशमोऽनर्थक इति । तन्न किं कारण । तस्मिन् सति तद्भवात् । खे पतत्रिगतिवत् । यथाकाशे सति पक्षिणो गतिर्भवति तथावधिज्ञानावरणक्षयोपशमेंऽतरग हेतौ सत्यवधर्भाव, भवस्तु बाह्यो हेतु ।

इतरथा ह्यविशेषप्रसग ॥४॥ यदि भव एव हेतु स्यात्सर्वेषां देवनारकाणां तुल्य इत्यवधेरविशेष

१ धान्यविशेषा । २ मेघ । ३ भवप्रत्यया गुणप्रत्ययश्चेत्यर्थ । ४ शपथ । ५ कारणानि । ६ आकाश

प्रसग स्यात्? इष्यते च प्रकर्षाप्रकर्षभावेन वृत्ति । कथ पुनर्भवो हेतु, ? इतिचेद्व्रतानियमाद्यभावात्। यथा तिरश्चां मनुष्याणां चाऽहिंसादिव्रतनियमहेतुकोऽवधिर्न तथा देवानां नारकाणां चाऽहिंसादिव्रतनियमाभिसधि रस्ति। कुतो भव प्रतीत्य कर्मोदयस्य तथाभावात्। तस्मात्तत्र भव एव बाह्यसाधनमित्युच्यते।

अविशेषात्सर्वप्रसग इतिचेन्न सम्यगधिकारात् ॥ ५ ॥ स्यादेतत्, देवनारकाणामित्यविशेष वचनान्मिथ्यादृष्टीनामप्यत्रावधिप्रसग इति। तन्न किं कारण सम्यगधिकारात्। सम्यग्दर्शनसम्यग्ज्ञानमिति वर्तते, तत्सबधात्सम्यग्दृष्टीनामवधि, मिथ्यादृष्टीनां विभगो वेदितव्य। अथवा वक्ष्यमाणाभिसबधात्र सर्व प्रसग। वक्ष्यते हि एत मतिश्रुतावधयो विपर्ययश्चेति। अथवा व्याख्यानाद्विशेषप्रतिपत्ति।

आगमे प्रसिद्धेर्नारकशब्दस्य पूर्वनिपात इति चेन्नोभयलक्षणप्राप्तत्वाद्देवशब्दस्य ॥ ६ ॥ स्यादेतन्नारकशब्दस्य पूर्वनिपातेन भवितव्य। कुत? आगमे प्रसिद्धे। आगमे हि जीवस्थानादिसदादि ष्वनुयोगद्वारेणाऽऽदेशवचने नारकाणमित्यादौ सदादिप्ररूपणा कृता, ततो नारकशब्दस्य पूर्वनिपातेन भवितव्यमिति। तन्न किं कारण उभयलक्षणप्राप्तत्वाद्देवशब्दस्य। देवशब्दो हि अल्पाजभ्यर्हितश्चेति वृत्तौ पूर्वप्रयोगार्ह। आगमे वाक्यविषयो निर्देश इति नास्ति नियम। आहोक्त भवतेष्यते प्रकर्षाप्रकर्षभावेन वृत्तिरिति तत्कथ इति चेदुच्यते—देवेषु तावद्भवनवासिना दशप्रकाराणामपि जघन्योऽवधि पचविंशति योजनानि। उत्कर्षेऽ सुराणामसख्याता योजनकोटिकोटयोध। ऊर्ध्वमृजुविमानस्योपरि पर्यंत। नागादिकुमाराणा नवविधानामप्युत्कृष्टोऽवधि, अधोऽसख्यातानि योजनसहस्राणि। ऊर्ध्वं मदिरचूलिकाया उपरिपर्यंतस्तिर्यगसख्यातानि योजनसहस्राणि। व्यतराणामष्टविधानां जघन्योऽवधि पचविंशतियोजनानि। उत्कृष्टोप्यसख्यातानि योजनसहस्राणि, अध। ऊर्ध्वं स्वविमानस्योपरिपर्यंतस्तिर्यगसख्याता योजनकोटीकोटय। ज्योतिषा जघन्योऽवधिरध सख्येयानि योजनानि। उत्कृष्टश्चाऽसख्येयानि योजनसहस्राणि। उर्ध्वमात्मीय विमानस्योपरिपर्यंतस्तिर्यगसख्याता योजनकोटीकोटय। वैमानिकषु सौधर्मैशानीयानां जघन्योऽवधिर्ज्योतिषामुत्कृष्ट। रत्नप्रभाया अधश्चरम उत्कृष्ट। सानत्कुमारमाहेंद्राणा जघन्योऽवधि रत्नप्रभाया अधश्चरम उत्कृष्ट। शर्कराप्रभाया अधश्चरम। ब्रह्मब्रह्मोत्तरलातवकापिष्ठाना जघन्योऽवधि। शर्कराप्रभाया अधश्चरम उत्कृष्ट, वालुकाप्रभाया अधश्चरम। शुक्रमहाशुक्रसतारसहस्राणा जघन्योऽवधि, वालुकाप्रभाया अधश्चरम, उत्कृष्ट। पकप्रभाया अधश्चरम।

आनतप्राणतऽऽरणाऽच्युताना जघन्योऽवधि पकप्रभाया अधश्चरम उत्कृष्ट। धूमप्रभाया अधश्चरम। नवानां ग्रैवेयिकाना जघन्योऽवधिर्धूमप्रभाया अधश्चरम उत्कृष्ट। तमःप्रभाया अधश्चरम। नवानामनुदिशानां पचानुत्तरविमानवासिना च लोकनाडिपर्यंतोऽवधि। सौधर्मादीनामनुत्तरातानामूर्ध्वं स्वविमानस्योपरिपर्यंत, तिर्यगसख्याता योजनकोटीकोट्य। अथैषा काळद्रव्यभावेषु कोऽवधि? इत्यत्रोच्यते—योस्य यावत्क्षेत्रावधि स्तस्य तावदाकाशप्रदेशपरिच्छिन्ने कालद्रव्ये भवत। तावत्सु समयेष्वतीतेष्वनागतेषु च ज्ञान वर्तते तावद् सख्यातभेदेषु अनतप्रदेशेषु पुद्गलस्कधेषु जीवेषु च सकर्मकेषु भावत स्वविषयपुद्गलस्कधानां रूपादिविकल्पेषु जीवपरिणामेषु चौदयिकौपशमिकक्षयोपशमिकेषु वर्तते। कुत? पौद्गलिकत्वादेषा। नारकेषु योजनमर्धगव्यूतहीनमागव्यूतात्। तद्यथा रत्नप्रभायां योजनमवधि, अध। द्वितीयायामध, अर्धचतुर्थानि गव्यूतानि। तृतीयायामध त्रीणि गव्यूतानि। चतुर्थ्यामधोऽर्धतृतीयानि गव्यूतानि। पचम्यां द्वे गव्यूते। षष्ठ्यामधोऽर्धाधिक गव्यूत सप्तम्यामधो गव्यूत। सर्वासु पृथिवीषु नारकाणामवधिरुपरि आत्मीयनरकावासांतस्तिर्यगसख्याता योजन कोटीकोट्य। काळद्रव्यभावपरिमाण पूर्ववद्वेदितव्य। यदि भवप्रत्ययोऽवधिर्देवनारकाणामथ क्षयोपशमहेतुक केषां? इष्यत। आह—

क्षयोपशमनिमित्तः षड्विकल्पः शेषाणां ॥ २२ ॥

अवधिज्ञानावरणस्य देशघातिस्पर्धकानामुदये सति सर्वघातिस्पर्धकानामुदयाभाव क्षय। तेषा-

१ परमित।

मेवाऽनुदयप्राप्तानां सदवस्थोपशम । तौ निमित्तमस्येति क्षयोपशमनिमित्त स शेषाणां वेदितव्य । के पुन शेषा ? मनुष्या स्तिर्यंचश्च ।

शेषग्रहणादविशेषप्रसंग इतिचेन्न तत्सामर्थ्यविरहात् ॥ १ ॥ स्यादेतद्देवनारकेभ्योऽन्ये शेषा, ततस्तेषामविशेषात्सर्वेषां तिरश्चां मनुष्याणां चाऽवधि प्रसंग । इति । तन्न किं कारण तत्सामर्थ्य विरहात् । न ह्यसंज्ञिनामपर्याप्तकानां तत्सामर्थ्यमस्ति । न संज्ञिनां पर्याप्तकानां च सर्वेषां । केषां तर्हि ?

यथोक्तनिमित्तसंनिधाने सति शांतक्षीणकर्मणां तस्योपलब्धे ॥ २ ॥ यथोक्तसम्यग्दर्शनादिनिमित्तसंनिधाने सति शांतक्षीणकर्मणा तस्योपलब्धिर्भवति । ननु सर्वस्य क्षयोपशमनिमित्त, तत्र किमुच्यते क्षयोपशमनिमित्त शेषाणामिति ?

सर्वस्य क्षयोपशमनिमित्तत्वे तद्वचनं नियमार्थं अब्भक्षवत् ॥ ३ ॥ *यथा न कश्चिदपो न* भक्षयति इत्यब्ग्रहण नियमार्थं क्रियते । अप एव भक्षयतीति । तथा सर्वक्षयोपशमनिमित्तत्वे क्षयोपशमग्रहण नियमार्थं । क्षयोपशमनिमित्त एव न भवनिमित्त इति । स एषोवधि षड्विकल्प । कुत ?

अनुगाम्यननुगामिवर्धमानहीयमानाऽवस्थिताऽनवस्थितभेदात्षड्विधः ॥ ४ ॥ कश्चिद *वधि, भास्करप्रकाशवद्गच्छतमनुगच्छति । कश्चिन्नानुगच्छति तत्रैवातिपतति । उन्मुखप्रश्नादेशिकपुरुषवचन* वत् । अपरोऽवधि, अरणिनिर्मथनोत्पन्नशुष्कपत्रोपचीयमानेंधननिचयसमिद्धपावकवत्, सम्यग्दर्शनादिगुण विशुद्धिपरिणामसंनिधानाद्यत्परिमाण उत्पन्नस्ततो वर्धते आऽसंख्येयलोकेभ्य । अपरोऽवधि परिच्छिन्नोपादानसंतत्यग्निशिखावत्सम्यग्दर्शनादिगुणहानिसंक्लेशपरिणामविवृद्धियोगाद्यत्प्रमाण उत्पन्नस्ततो हीयते, आ अंगुलस्याऽसंख्येयभागात् । इतरोवधि सम्यग्दर्शनादिगुणावस्थानाद्यत्परिमाण उत्पन्नस्तत्परिमाण एवाव तिष्ठते न हीयते नापि वर्धते *लिंगवत्* । आभवक्षयादाकेवलज्ञानोत्पत्तेर्वा । अन्योवधि सम्यग्दर्शनादि गुणवृद्धिहानियोगाद्यत्परिमाण उत्पन्नस्ततो वर्धते यावदनेन वर्धितव्य । हीयते च यावदनेन हातव्य वायुवेगप्रेरितजलोर्मिवत् । एव षड्विकल्पोवधि भवति ।

पुनरपरेऽवधेस्त्रयोभेदा देशावधि परमावधि सर्वावधिश्चेति ॥ ५ ॥ तत्र देशावधिस्त्रेधा *जघन्य उत्कृष्ट अजघन्योत्कृष्टश्चेति । तथा परमावधिरपि त्रिधा । सर्वावधिरविकल्पत्वादेक एव । उत्सेधांगु*लासंख्येयभागक्षेत्रो देशावधिर्जघन्य । उत्कृष्ट कृत्स्नलोक । तयोरन्तराले संख्येयविकल्प, अजघन्योत्कृष्ट । परमावधिर्जघन्य एकप्रदेशाधिकलोकक्षेत्र । उत्कृष्टोऽसंख्येयलोकक्षेत्र । अजघन्योत्कृष्टो मध्यमक्षेत्र । उत्कृष्टपरमावधिक्षेत्राद्बहिरसंख्यातक्षेत्र सर्वावधि । वर्धमानो हीयमान अवस्थित अनवस्थित अनुगामी अननुगामी अप्रतिपाती प्रतिपातीत्यतेऽष्टौ भेदा देशावधेर्भवति । हीयमानप्रतिपातिभेदवर्जा इतरे षड्भेदा भवति परमावधे । अवस्थितोऽनुगाम्यननुगाम्यप्रतिपातीत्येते चत्वारो भेदा सर्वावधे । तत्र षडाद्या उक्तलक्षणा । प्रतिपातीति विनाशी विद्युत्प्रकाशवत् । तद्विपरीतोऽप्रतिपाती । तत्र देशावधे सर्वजघन्यस्य क्षेत्रमुत्सेधांगुलस्याऽसंख्येयभाग । आवलिकाया असंख्येयभाग काल । अंगुलस्याऽसंख्येयभागक्षेत्रप्रदेश प्रमाण द्रव्य, तत्प्रमाणपरिच्छिन्नेष्वसंख्येयेषु स्कंधेष्वनंतप्रदेशेषु ज्ञान वर्तते । स्वविषयस्कंधगतानंतवर्णादि विकल्पो भाव । तस्य वृद्धिरुच्यते-प्रदेशोत्तरक्षेत्रवृद्धिर्नास्त्येकजीवस्य, नानाजीवानां तु प्रदेशोत्तरक्षेत्रे वृद्धिर्भवति आसर्वलोकात् । एकजीवस्य त्वंगुलासंख्येयभागादूर्ध्वं विशुद्धिवशा मंडूकप्लुत्याऽङ्गुलासंख्येयभाग क्षेत्रवृद्धिर्भवति आसर्वलोकात् । नानाजीवा अपि प्रदेशोत्तरवृद्ध्या तावद्वर्धयते यावदंगुलस्यासंख्येयभाग । कालवृद्धिरेकजीवस्य नानाजीवानां वा मौक्तादावलिकालासंख्येयभागात् कचिदेकसमयोत्तरा कचिद्द्विसमयोत्तरा कचित्संख्येयसमयोत्तरा कचिदसंख्येयसमयोत्तरा यावदावलिकाया असंख्येयभाग । सेय क्षेत्रकालवृद्धि कया ? वृद्ध्या चतुर्विधया संख्येयभागवृद्ध्यासंख्येयभागवृद्ध्या संख्येयगुणवृद्ध्यासंख्येयगुणवृद्ध्या वा । एव द्रव्य मपि वर्धमानचतुर्विधया वृद्ध्या वर्धते । भाववृद्धि षोढा-अनंतभागवृद्धि, असंख्येयभागवृद्धि संख्येयभागवृद्धि

१ जघन्य उत्कृष्ट जघन्योत्कृष्टश्च ।

सख्येयगुणवृद्धिरसख्येयगुणवृद्धिरनंतगुणवृद्धिरिति। अनया क्षेत्रकालद्रव्यभाववृद्ध्योक्तया आसर्वलोकात् वृद्धिरवसेया। हानिरपि तथैव। योंगुलसख्येयभागक्षेत्रोवधिस्तस्यावलिकायाः सख्येयभागः कालः। अगुलसख्येयभागक्षेत्राकाशप्रदेशप्रमाण द्रव्य। भाव. पूर्वादनतो वा स्यादसंख्येयो वा स्यात्सख्येयो वा स्यात्। योंगुलमात्रक्षेत्रोवधिस्तस्येपदूना आवलिका कालः। द्रव्यभावौ पूर्ववत्। योऽगुलपृथक्त्वक्षेत्रोवधिस्तस्याऽऽवलिकाल। द्रव्यभावौ पूर्ववत्। यो हस्तप्रमाणक्षेत्रोवधिस्तस्याऽऽवलिकापृथक्त्व कालः। द्रव्यभावौ पूर्ववत्। यो गव्यूतिमात्रक्षेत्रोवधिस्तस्य साधिकोच्छ्वासः कालः। द्रव्यभावौ पूर्ववत्। यो योजनमात्रक्षेत्रोवधिस्तस्य भिन्नमुहूर्तः काल. द्रव्यभावौ पूर्ववत्। यः पचविंशतियोजनप्रमाणक्षेत्रोवधिस्तस्येपदूनो दिवसः काल, द्रव्यभावौ पूर्ववत्। यो भरतक्षेत्रमात्रोवधिः, तस्य अर्धमास. काल। द्रव्यभावौ पूर्ववत्। यो जबूद्वीपमात्रक्षेत्रोवधि, तस्य साधिकोमासः कालः। द्रव्यभावौ पूर्ववत्। यो मनुष्यलोकमात्रक्षेत्रोवधि, तस्य सवत्सरः काल। द्रव्यभावौ पूर्ववत्। यो रुचकांतप्रमाणक्षेत्रोवधि', तस्य सवत्सरपृथक्त्व कालः। द्रव्यभावौ पूर्ववत्। यः सख्येयद्वीपसमुद्रक्षेत्रोवधि, तस्य सख्येयाः सवत्सराः कालः। द्रव्यभावौ पूर्ववत्। योऽसख्येयद्वीपसमुद्रक्षेत्रोवधिः तस्याऽसख्येया सवत्सरा' कालः। द्रव्यभावौ पूर्ववत्। एव जघन्योत्कृष्टस्तिर्यङ्नराणा देशावधिरुक्तः। अथ तिरश्चामुत्कृष्टदेशावधिरुच्यते—क्षेत्रमसख्येया द्वीपसमुद्राः। कालोप्यसख्येयाः सवत्सराः। तेजशरीरप्रमाण द्रव्य कियत्[?] तदसख्येयद्वीपसमुद्राकाशप्रदेशपरिच्छिन्नाभिरसख्येयाभिस्तेजःशरीरद्रव्यवर्गणाभिर्निर्वर्तित तावदसख्येयस्कधानतप्रदेशान् जानातीत्यर्थः'। भावः पूर्ववत् तिरश्चा। मनुष्याणा च जघन्यो देशावधिर्भवति। तिरश्चा तु देशावधिरेव न परमावधिर्नापि सर्वावधि.। अथ मनुष्याणामुत्कृष्टो देशावधिरुच्यते—क्षेत्रमसख्येया द्वीपसमुद्राः। कालोप्यसख्येयाः सवत्सरा। द्रव्य कार्मणद्रव्य कियत्[?] तदसख्येयद्वीपसमुद्राकाशप्रदेशपरिच्छिन्ना असख्येया ज्ञानावरणादिकार्माणद्रव्यवर्गणा। भाव' पूर्ववत्। एष देशावधिरुत्कृष्टो मनुष्याणा सयताना भवति। परमावधिरुच्यते—जघन्यस्य परमावधे क्षेत्र, देशाधिको लोक। काल' प्रदेशाधिकलोकाकाशप्रदेशावधृतप्रमाणा अविभागिन समयास्तेचाऽसख्याता सवत्सरा'। द्रव्य प्रदेशाधिकलोकाकाशप्रदेशावधृतप्रमाण। भाव पूर्ववत्। अत. पर क्षेत्रवृद्धिर्नानाजीवैकजीवानामविशेषेण विशुद्धिवशादसख्येया लोका.। एव तावदसख्येया लोका वृद्धिर्यावदुत्कृष्टपरमावधिक्षेत्र। कियतश्च ते असख्येया', [?] आवलिकाया असख्येयभागप्रमाणा। कालद्रव्यभावाः पूर्ववत्। उत्कृष्टपरमावधे' क्षेत्र सलोकालोकप्रमाणा असख्येया लोकाः। कियतस्ते [?] अग्निजीवतुल्या। कालद्रव्यभावा. पूर्ववत्। एष त्रिविधोपि परमावधिरुत्कृष्टचारित्रयुक्तस्यैव भवति नान्यस्य। वर्धमानो भवति न हीयमान। अप्रतिपाती न प्रतिपाती। यस्य यावति स लोके लोकप्रमाणासख्येयलोकक्षेत्रे जातस्तस्य तावत्यवस्थानादवस्थितो भवत्यनवस्थितश्च वृद्धिं प्रति न हानिं। ऐहलौकिकदेशांतरगमनादनुगामि पारलौकिकदेशातरानुगमनाभावादननुगामि। सर्वावधिरुच्यते—असख्येयानामसख्येयभेदत्वादुत्कृष्टपरमावधिक्षेत्रमसख्येयलोकगुणितमस्य क्षेत्र। कालद्रव्यभावा पूर्ववत्। स एष न वर्धमानो न हीयमानो नानवस्थितो न प्रतिपाति प्राक्सयतभवक्षयादवस्थितोऽप्रतिपाति भवातर प्रत्यननुगामि, देशातर प्रत्यनुगामि। सर्वशब्दस्य साकल्यवाचित्वाद्द्रव्यक्षेत्रकालभावे सर्वावधेरत पातिपरमावधिरतः परमावधिरपि देशावधिरेवेति द्विविध एवावधि. सर्वावधिर्देशावधिश्च। उक्तायां वृद्धौ यदा कालवृद्धिस्तदा चतुर्णामपि वृद्धिर्नियता। क्षेत्रवृद्धौ क लवृद्धिर्भाज्या स्यात्कालवृद्धि' स्यान्नेति, द्रव्यभावयोस्तु वृद्धिर्नियता। द्रव्यवृद्धौ भाववृद्धिर्नियता क्षेत्रकालवृद्धि' पुनर्भाज्या स्याद्वा न वेति। भाववृद्धावपि द्रव्यवृद्धिर्नियता क्षेत्रकालवृद्धिर्भाज्या स्याद्वा न वेति स एषोऽवधिज्ञानोपयोगो द्विधा भवति एकक्षेत्रोऽनेकक्षेत्रश्च। श्रीवृषभस्वस्तिकनद्यावर्ताद्यन्यतमोपयोगोपकरण एकक्षेत्रः। तदनेकोपकरणोपयोगोऽनेकक्षेत्र। यद्येव परायत्तत्वात्परोक्षत्वप्रसग [?] न, इद्रियेषु परत्वरूढे। इद्रियाणि पराण्याहुरिंद्रियेभ्य. पर मनो मनसस्तु परा बुद्धिर्बुद्धे परतरो हि स, इत्येव बहुधा व्याख्यातमत्रविज्ञान।

मन पर्ययस्येदानीमवसरप्राप्तस्य भेदपुरस्सर लक्षण व्याचिख्यासुरिदमाह—

ऋजुविपुलमती मनःपर्ययः ॥ २३ ॥

मेवाऽनुदयप्राप्तानां सदवस्थोपशम. । तौ निमित्तमस्येति क्षयोपशमनिमित्तः स शेषाणां वेदितव्य । के पुन शेषा. [1] मनुष्या स्तिर्यंचश्च ।

शेषग्रहणादविशेषप्रसंग इतिचेन्न तत्सामर्थ्यविरहात् ॥ १ ॥ स्यादेतद्देवेनारकेभ्योऽन्ये शेषा, ततस्तेषामविशेषात्सर्वेषा तिरश्चा मनुष्याणां वाऽवधि प्रसगः । इति । तन्न किं कारण तत्सामर्थ्य विरहात् । न ह्यसंज्ञिनामपर्याप्तकाना तत्सामर्थ्यमस्ति । न सज्ञिनां पर्याप्तकाना च सर्वेषा । केषा तर्हि ?

यथोक्तनिमित्तसंनिधाने सति शांतक्षीणकर्मणां तस्योपलब्धेः ॥ २ ॥ यथोक्तसम्यग्दर्शनादिनिमित्तसनिधाने सति शांतक्षीणकर्मणां तस्योपलब्धिर्भवति । ननु सर्वस्य क्षयोपशमनिमित्तः, तत्र किमुच्यते क्षयोपशमनिमित्तः शेषाणामिति ?

सर्वस्य क्षयोपशमनिमित्तत्वे तद्वचनं नियमार्थं अब्भक्षवत् ॥ ३ ॥ यथा न कश्चिदपो न भक्षयति इत्यब्ग्रहण नियमार्थं क्रियते । अप एव भक्षयतीति । तथा सर्वक्षयोपशमनिमित्तत्वे क्षयोपशमग्रहण नियमार्थं । क्षयोपशमनिमित्त एव न भवनिमित्त इति । स एषोऽवधिः षड्विकल्प । कुत ?

अनुगाम्यननुगामिवर्धमानहीयमानाऽवस्थिताऽनवस्थितभेदात्षड्विधः ॥ ४ ॥ कश्चिदवधि, भास्करप्रकाशवद्गच्छतमनुगच्छति । कश्चिन्नानुगच्छति तत्रैवातिपतति । उन्मुखप्रश्नादेशिकपुरुषवचनवत् । अपरोऽवधि, अरणिनिर्मथनोत्पन्नशुष्कपत्रोपचीयमानेंधननिचयसमिद्धपावकवत्, सम्यग्दर्शनादिगुणविशुद्धिपरिणामसनिधानाद्यत्परिमाण उत्पन्नस्ततो वर्धते आऽसख्येयलोकेभ्यः । अपरोऽवधिः परिच्छिन्नोपादानसतत्यग्निशिखावत्सम्यग्दर्शनादिगुणहानिसक्लेशपरिणामविवृद्धियोगाद्यत्प्रमाण उत्पन्नस्ततो हीयते, आ अगुलस्याऽसख्येयभागात् । इतरोऽवधि सम्यग्दर्शनादिगुणावस्थानाद्यत्परिमाण उत्पन्नस्तत्परिमाण एवावतिष्ठते न हीयते नापि वर्धते लिंगवत् । आभवक्षयादाकेवलज्ञानोत्पत्तेर्वा । अन्योऽवधि सम्यग्दर्शनादिगुणवृद्धिहानियोगाद्यत्परिमाण उत्पन्नस्ततो वर्धते यावदनेन वर्धितव्य । हीयते च यावदनेन हातव्य वायुवेगप्रेरितजलोर्मिवत् । एव षड्विकल्पोऽवधि भवति ।

पुनरपरेऽवधेस्त्रयोभेदा देशावधिः परमावधिः सर्वावधिश्चेति ॥ ५ ॥ तत्र देशावधिस्त्रेधा जघन्य उत्कृष्टः अजघन्योत्कृष्टश्चेति । तथा परमावधिरपि त्रिधा । सर्वावधिरविकल्पत्वादेक एव । उत्सेधांगुलासख्येयभागक्षेत्रो देशावधिर्जघन्य. । उत्कृष्ट. कृत्स्नलोक । तयोरतराले सख्येयविकल्प, अजघन्योत्कृष्ट । परमावधिर्जघन्य. एकप्रदेशाधिकलोकक्षेत्रः । उत्कृष्टोऽसख्येयलोकक्षेत्र. । अजघन्योत्कृष्टो मध्यमक्षेत्र । उत्कृष्टपरमावधिक्षेत्राद्बहिरसख्यातक्षेत्रः सर्वावधिः । वर्धमानोः हीयमान अवस्थितः अनवस्थितः अनुगामी अननुगामी अप्रतिपाती प्रतिपातीत्येतेऽष्टौ भेदा देशावधेर्भवति । हीयमानप्रतिपातिभेदवर्जा इतरे षड्भेदा भवति परमावधेः । अवस्थितोऽनुगाम्यननुगाम्यप्रतिपातीत्येते चत्वारो भेदाः सर्वावधेः । तत्र षडाद्या उक्तलक्षणाः । प्रतिपातीति विनाशी विद्युतप्रकाशवत् । तद्विपरीतोऽप्रतिपाती । तत्र देशावधेः सर्वजघन्यस्य क्षेत्रमुत्सेधांगुलस्याऽसख्येयभागः । आवलिकाया असख्येयभाग. फालः । अगुलस्याऽसख्येयभागक्षेत्रप्रदेशप्रमाण द्रव्यं, तत्प्रमाणपरिच्छिन्नेष्वसंख्येयेषु स्कधेष्वनतप्रदेशेषु ज्ञान वर्तते । स्वविषयस्कधगतानतवर्णादिविकल्पो भावः । तस्य वृद्धिरुच्यते-प्रदेशोत्तरक्षेत्रवृद्धिर्नास्त्येकजीवस्य, नानाजीवानां तु प्रदेशोत्तरक्षेत्रे वृद्धिर्भवति आसर्वलोकात् । एकजीवस्य त्वगुलासंख्येयभागादूर्ध्वं विशुद्धिवशान्मडूकप्लुत्याऽगुलासख्येयभागक्षेत्रवृद्धिर्भवति आसर्वलोकात् । नानाजीवा अपि प्रदेशोत्तरवृद्ध्या तावद्वर्धयते यावदगुलस्यासख्येयभागः । कालवृद्धिरेकजीवस्य नानाजीवानां वा मौलादावलिकाऽसख्येयभागात् क्वचिदेकसमयोत्तरा क्वचिद्द्विसमयोत्तरा क्वचित्संख्येयसमयोत्तरा क्वचिदसंख्येयसमयोत्तरा यावदावलिकाया असख्येयभागः । सेय क्षेत्रकालवृद्धिः कया ? वृद्ध्या चतुर्विधया संख्येयभागवृद्ध्याऽसख्येयभागवृद्ध्या संख्येयगुणवृद्ध्याऽसख्येयगुणवृद्ध्या वा । एव द्रव्यमपि वर्धमानचतुर्विधया वृद्ध्या वर्धते । भाववृद्धिः षोढा-अनंतभागवृद्धि, असख्येयभागवृद्धिःसख्येयभागवृद्धिः

---

१ जघन्य उत्कृष्टः अजघन्योत्कृष्टश्च ।

सङ्ख्येयगुणवृद्धिरसङ्ख्येयगुणवृद्धिरनन्तगुणवृद्धिरिति । अनया क्षेत्रकालद्रव्यभाववृद्ध्योक्तया आसर्वलोकात् वृद्धिरवसेया। हानिरपि तथैव । योंऽगुलसङ्ख्येयभागक्षेत्रोऽवधिस्तस्यावलिकायाः सङ्ख्येयभागः कालः। अङ्गुलसङ्ख्येयभागक्षेत्राकाशप्रदेशप्रमाणं द्रव्यं । भावः पूर्वादनन्तो वा स्यादसङ्ख्येयो वा स्यात्सङ्ख्येयो वा स्यात् । योंऽगुलमात्रक्षेत्रोऽवधिस्तस्येषदूना आवलिका कालः। द्रव्यभावौ पूर्ववत्। योऽङ्गुलपृथक्त्वक्षेत्रोऽवधिस्तस्याऽऽवलिकाल। द्रव्यभावौ पूर्ववत्। यो हस्तप्रमाणक्षेत्रोऽवधिस्तस्याऽऽवलिकापृथक्त्वं कालः। द्रव्यभावौ पूर्ववत्। यो गव्यूतिमात्रक्षेत्रोऽवधिस्तस्य साधिकोच्छ्वासः कालः । द्रव्यभावौ पूर्ववत् । यो योजनमात्रक्षेत्रोऽवधिस्तस्य भिन्नमुहूर्तः कालः द्रव्यभावौ पूर्ववत् । यः पञ्चविंशतियोजनप्रमाणक्षेत्रोऽवधिस्तस्येषदूनो दिवसः कालः, द्रव्यभावौ पूर्ववत् । यो भरतक्षेत्रमात्रोऽवधिः, तस्य अर्धमासः कालः । द्रव्यभावौ पूर्ववत् । यो जम्बूद्वीपमात्रक्षेत्रोऽवधि, तस्य साधिको मासः कालः । द्रव्यभावौ पूर्ववत् । यो मनुष्यलोकमात्रक्षेत्रोऽवधि, तस्य संवत्सरः कालः । द्रव्यभावौ पूर्ववत् । यो रुचकान्तप्रमाणक्षेत्रोऽवधि", तस्य संवत्सरपृथक्त्वं कालः । द्रव्यभावौ पूर्ववत् । यः सङ्ख्येयद्वीपसमुद्रक्षेत्रोऽवधि", तस्य सङ्ख्येयाः संवत्सराः कालः । द्रव्यभावौ पूर्ववत् । योऽसङ्ख्येयद्वीपसमुद्रक्षेत्रोऽवधिः तस्याऽसङ्ख्येयाः संवत्सराः कालः । द्रव्यभावौ पूर्ववत् । एवं जघन्योत्कृष्टस्तिर्यङ्नराणां देशावधिरुक्तः । अथ तिरश्चामुत्कृष्टदेशावधिरुच्यते—क्षेत्रमसङ्ख्येया द्वीपसमुद्राः । कालोऽप्यसङ्ख्येयाः संवत्सराः । तेजःशरीरप्रमाणं द्रव्यं कियत् ? तदसङ्ख्येयद्वीपसमुद्राकाशप्रदेशपरिच्छिन्नाभिरसङ्ख्येयाभिस्तेजःशरीरद्रव्यवर्गणाभिर्निर्वर्तितं तावदसङ्ख्येयस्कन्धानन्तप्रदेशान् जानातीत्यर्थः । भावः पूर्ववत् तिरश्चां । मनुष्याणां च जघन्यो देशावधिर्भवति । तिरश्चां तु देशावधिरेव न परमावधिर्नापि सर्वावधिः । अथ मनुष्याणामुत्कृष्टो देशावधिरुच्यते—क्षेत्रमसङ्ख्येया द्वीपसमुद्राः । कालोऽप्यसङ्ख्येयाः संवत्सराः । द्रव्यं कार्मणद्रव्यं कियत् ? तदसङ्ख्येयद्वीपसमुद्राकाशप्रदेशपरिच्छिन्ना असङ्ख्येया ज्ञानावरणादिकार्मणद्रव्यवर्गणा । भावः पूर्ववत् । एष देशावधिरुत्कृष्टो मनुष्याणां संयतानां भवति । परमावधिरुच्यते—जघन्यस्य परमावधेः क्षेत्रं, देशाधिको लोकः । कालः प्रदेशाधिकलोकाकाशप्रदेशावधृतप्रमाणा अविभागिनः समयास्तेचाऽसङ्ख्याताः संवत्सराः । द्रव्यं प्रदेशाधिकलोकाकाशप्रदेशावधृतप्रमाणं । भावः पूर्ववत् । अतः परं क्षेत्रवृद्धिर्नानाजीवैकजीवानामविशेषेण विशुद्धिवशादसङ्ख्येया लोकाः । एवं तावदसङ्ख्येया लोका वृद्धिर्यावदुत्कृष्टपरमावधिक्षेत्रं । कियन्तश्च ते असङ्ख्येयाः, ? आवलिकाया असङ्ख्येयभागप्रमाणाः । कालद्रव्यभावाः पूर्ववत् । उत्कृष्टपरमावधेः क्षेत्रं सलोकालोकप्रमाणा असङ्ख्येया लोकाः । कियन्तस्ते ? अग्निजीवतुल्याः । कालद्रव्यभावाः पूर्ववत् । एष त्रिविधोऽपि परमावधिरुत्कृष्टचारित्रयुक्तस्यैव भवति नान्यस्य । वर्धमानो भवति न हीयमानः । अप्रतिपाती न प्रतिपाती । यस्य यावति स लोके लोकप्रमाणासङ्ख्येयलोकक्षेत्रे जातस्तस्य तावत्यवस्थानादवस्थितो भवत्यनवस्थितश्च वृद्धिं प्रति न हानिं । ऐहलौकिकदेशान्तरगमनादनुगामि पारलौकिकदेशान्तरानुगमनाभावादननुगामि । सर्वावधिरुच्यते—असङ्ख्येयानामसङ्ख्येयभेदत्वादुत्कृष्टपरमावधिक्षेत्रमसङ्ख्येयलोकगुणितमस्य क्षेत्रं । कालद्रव्यभावाः पूर्ववत् । स एष न वर्धमानो न हीयमानो नानवस्थितो न प्रतिपाति प्राक्संयतभवक्षयादवस्थितोऽप्रतिपाति भवान्तरं प्रत्यननुगामि, देशान्तरं प्रत्यनुगामि । सर्वशब्दस्य साकल्यवाचित्वाद्द्रव्यक्षेत्रकालभावैः सर्वावधेरन्तःपातिपरमावधिरतः परमावधिरपि देशावधिरेवेति द्विविध एवावधिः सर्वावधिर्देशावधिश्च । उक्तायां वृद्धौ यदा कालवृद्धिस्तदा चतुर्णामपि वृद्धिर्नियता । क्षेत्रवृद्धौ कालवृद्धिर्भाज्या स्यात्कालवृद्धिः स्याच्चेति, द्रव्यभावयोस्तु वृद्धिर्नियता । द्रव्यवृद्धौ भाववृद्धिर्नियता क्षेत्रकालवृद्धिः पुनर्भाज्या स्याद्वा न वेति । भाववृद्धावपि द्रव्यवृद्धिर्नियता क्षेत्रकालवृद्धिर्भाज्या स्याद्वा न वेति स एषोऽवधिज्ञानोपयोगो द्विधा भवति एकक्षेत्रोऽनेकक्षेत्रश्च । श्रीवृक्षस्वस्तिकनन्द्यावर्ताद्यन्यतमोपयोगोपकरणः एकक्षेत्रः । तदनेकोपकरणोपयोगोऽनेकक्षेत्रः । यद्येवं परायत्तत्वात्परोक्षत्वप्रसङ्गः, ? न, इन्द्रियेषु परत्वरूढेः । इन्द्रियाणि पराण्याहुरिन्द्रियेभ्यः परं मनो मनसस्तु परा बुद्धिर्बुद्धेः परतरो हि सः, इत्येवं बहुधा व्याख्यातमवधिज्ञानं ।

मनःपर्ययस्येदानीमवसरप्राप्तस्य भेदपुरस्सरं लक्षणं व्याचिख्यासुरिदमाह—

ऋजुविपुलमती मनःपर्ययः ॥ २३ ॥

ऋज्वी निर्वर्तिता प्रगुणा च ॥ १ ॥ कस्मात् निर्वर्तिता ? वाक्कायमनस्कृतार्थस्य परकीयमनोगतस्य विज्ञानात् । ऋज्वी मतिर्यस्य सोऽयमृजुमति ।

अनिर्वर्तिता कुटिला च विपुला ॥ २ ॥ कस्मात् अनिर्वर्तिता ? वाक्कायमनस्कृतार्थस्य परकीयमनोगतस्य विज्ञानात्, विपुला मतिरस्य स विपुलमति । ऋजुमतिश्च विपुलमतिश्च ऋजुविपुलमती । एकस्य मतिशब्दस्य गतार्थत्वादप्रयोग । अथवा ऋजुश्च विपुला च ऋजुविपुले ऋजुविपुले मती ययोस्तौ ऋजुविपुलमती इति । स एष मन पर्ययो द्विधा ऋजुमतिर्विपुलमतिरिति । अत्रोक्तो भेद । लक्षणमस्येदानीं वक्तव्यमित्यत्रोच्यते—

मन संबंधेन लब्धवृत्तिर्मनःपर्ययः ॥ ३ ॥ वीर्यांतरायमन पर्ययज्ञानावरणक्षयोपशमांगोपाग नामलाभोपष्टंभादात्मीयपरकीयमन संबंधेन लब्धवृत्तिरुपयोगो मन पर्यय ।

मतिज्ञानप्रसंग इति चेन्नाऽन्यदीयमनोऽपेक्षामात्रत्वादभ्रे चंद्रव्यपदेशवत् ॥ ४ ॥ स्यान्मत यथा मनश्चक्षुरादिसंबंधाच्चक्षुरादिज्ञानमाविर्भवति तन्मतिज्ञान । तथा मन पर्ययोऽपि मन संबंधाल्लब्धवृत्तिरिति मतिज्ञान प्राप्नोतीति । तन्न किं कारण ? अन्यदीयमनोऽपेक्षामात्रत्वात् । कथ ? अभ्रे चंद्रव्यपदेशवत् । यथाऽभ्रे चंद्रमस पश्येति अभ्रमपेक्षाकारणमात्र भवति न च चक्षुरादिवन्निर्वर्तक चंद्रज्ञानस्य । तथाऽन्यदीयमनोऽप्यपेक्षाकारणमात्र भवति परकीयमनसि व्यवस्थितमर्थं जानाति मन पर्यय इति । ततो नास्य तदायत्त प्रभव इति न मतिज्ञानप्रसग ।

स्वमनोदेशे वा तदावरणकर्मक्षयोपशमव्यपदेशाच्चक्षुष्यवधिज्ञाननिर्देशवत् ॥ ५ ॥ अथवा चक्षुर्देशस्थानामात्मप्रदेशानामवध्यावरणक्षयोपशमाद्यथा चक्षुष्यवधिज्ञानव्यपदेश इष्ट । नचाऽवधिर्मतिर्भवति तथा मन पर्ययज्ञानावरणक्षयोपशमात् स्वमनोदेशस्थानामात्मप्रदेशाना मन पर्ययव्यपदेश , नचास्य मतित्व ।

मन प्रतिबंधज्ञानादनुमानप्रसंग इति चेन्न प्रत्यक्षलक्षणाऽविरोधात् ॥ ६ ॥ स्यान्मत यथा धूमप्रतिबंधाद्धूमसंपृक्तेऽग्नावनुमान तथान्यदीयमन प्रतिबंधात्तन्मन संपृक्तानर्थान् जानन्मन पर्ययोऽनुमानमिति । तन्न किं कारण प्रत्यक्षलक्षणाऽविरोधात् । यत्प्रत्यक्षलक्षणमुक्त (इंद्रियानिंद्रियनिरपेक्षमतीतव्यभिचार साकारग्रहण प्रत्यक्षमिति) तेनाऽविरोधो न मन पर्ययोऽनुमान । अनुमान हि तेन विरुध्यते ।

उपदेशपूर्वकत्वाच्चक्षुरादिकरणनिमित्तत्वाच्चानुमानस्य ॥ ७ ॥ उपदेशाद्धि अयमग्निरय धूम इत्युपलभ्य पश्चाद्धूमदर्शनादग्नावनुमान करोति । चक्षुरादिकरणसंबंधाच्च । ततोऽस्योक्त प्रत्यक्षलक्षण विरुध्यते । न च तथा मन पर्यय उपदेशचक्षुरादिकरणसंबंध चाऽपेक्षते ।

स द्वेधा सूत्रोक्तविकल्पात् ॥ ८ ॥ स मन पर्ययो द्वेधा । कुत ? सूत्रोक्तविकल्पात् । ऋजुमतिर्विपुलमतिरिति ।

आद्यस्त्रेधार्जुमनोवाक्कायविषयभेदात् ॥ ९ ॥ आद्य ऋजुमतिमन पर्ययस्त्रेधा । कुत ? ऋजुमनोवाक्कायविषयभेदात् । ऋजुमनस्कृतार्थज्ञ ऋजुवाक्कृतार्थज्ञ ऋजुकायकृतार्थज्ञश्चेति । तद्यथा मनसार्थं व्यक्त सचित्य वाच वा धर्मादियुक्तामसंकीर्णामुच्चार्य कायप्रयोग चोभयलोकफलनिष्पादनार्थमंगोपांगप्रत्यंगनिपातनाकुंचनप्रसारणादिलक्षण कृत्वा पुनरनतरे समये कालांतरे वा तमेवार्थं चिंतितमुक्त कृत वा, विस्मृतत्वान्न शक्नोति चिंतयितु । तमेवंविधमर्थं ऋजुमतिमन पर्यय पृष्टोऽपृष्टो वा जानात्ययमर्थोऽनेन विधिना त्वया चिंतित उक्त कृतो वेति । कथमयमर्थोऽवगम्यते ? आगमाविरोधात् । आगमे ह्युक्त मनसा मन परिच्छिद्य परेषां संज्ञादीन् जानाति इति मनसाऽऽत्मनेत्यर्थ । परमन समेताद्विदित्वा परमनसा चिंतितस्य सचेतनेतरस्याऽर्थस्य मनस्यवस्था मनोव्यपदेश । मचस्थाना पुरुषाणा मचव्यपदेशवत् । तमात्मना आत्माऽवबुध्याऽऽत्मन परेषां च चिंता जीवितमरणसुखदु खलाभालाभादीन् विजानाति । व्यक्तमनसां जीवानामर्थं जानाति नाऽव्यक्तमनसां । व्यक्त स्फुटीकृतोऽर्थश्चितया सुनिर्वर्तितो यैस्ते जीवा व्यक्तमनसस्तैरर्थं चिंतित ऋजुमतिर्जानाति नेतरै । कालतो जघन्येन जीवानामात्मनश्च द्वित्राणि, उत्कर्षेण सप्ताष्टानि भव-

ग्रहणानि गत्यागत्यादिभिः प्ररूपयति । क्षेत्रतो जघन्येन गव्यूतिपृथक्त्वस्याभ्यंतरं न बहिः । उत्कर्षेण योजनपृथक्त्वस्याभ्यंतरं न बहिः ।

द्वितीयः षोढा ऋजुवक्रमनोवाक्कायविषयभेदात् ॥ १० ॥ द्वितीयो विपुलमतिः षोढा भिद्यते । कुतः ? ऋजुवक्रमनोवाक्कायविषयभेदात् । ऋजुविकल्पाः पूर्वोक्ताः वक्रविकल्पाश्च तद्विपरीता योज्याः । तथा ऽऽत्मनः परेषां च चिंताजीवितमरणसुखदुःखलाभालाभादीन् अव्यक्तमनोभिर्व्यक्तमनोभिश्च चिंतितान् अचिंतितान् जानाति विपुलमतिः । कालतो जघन्येन सप्ताष्टानि भवग्रहणानि । उत्कर्षेणाऽसंख्येयानि गत्यागतिभिः प्ररूपयति । क्षेत्रतो जघन्येन योजनपृथक्त्वं । उत्कर्षेण मानुषोत्तरशैलाभ्यंतरं न बहिः । एवं द्विभेदो मनःपर्ययो वर्णितः । तस्य किं परस्परतो विशेषोऽस्त्युत नास्ति ? । अत आह—

विशुद्ध्यप्रतिपाताभ्यां तद्विशेषः ॥ २४ ॥

तदावरणकर्मक्षयोपशमे सति आत्मनः प्रसादो विशुद्धिः । प्रतिपतनं प्रतिपातः । उपशांतकषायस्य चारित्रमोहोद्रेकात्प्रच्युतसंयमशिखरस्य प्रतिपातो भवति । क्षीणकषायस्य प्रतिपातकारणाभावादप्रतिपातः । विशुद्धिश्चाऽप्रतिपातश्च विशुद्ध्यप्रतिपातौ ताभ्यां विशुद्ध्यप्रतिपाताभ्यां तयोर्विशेषस्तद्विशेषः । पूर्वसूत्र एव तयोर्विशेषो निर्ज्ञातः किमर्थं पुनरिदमुच्यते ?

विशेषांतरप्रतिपत्त्यर्थं पुनर्वचनं ॥ १ ॥ यः पूर्वसूत्रे विशेष उक्तः तावतास्य न परितोषस्ततो विशेषांतरप्रतिपत्त्यर्थं पुनरिदमुच्यते ।

चशब्दप्रसंग इति चेन्न प्राधान्यकृतविकभेदाभावात् ॥ २ ॥ यथा मनःपर्ययस्य ऋजुविपुलमती भेदौ तथा विशुद्ध्यप्रतिपातावपि तस्यैव भेदौ यदि स्यातां युक्तश्चशब्दः स्यात् । यतस्तु विशुद्ध्यप्रतिपातौ ऋजुविपुलमत्योर्विशेषौ न भेदौ, अतश्चशब्दाऽप्रसंगः । तत्र विशुद्ध्या तावदृजुमतेर्विपुलमतिर्द्रव्यक्षेत्रकालभावैर्विशुद्धतरः । कथं ? इह यः कार्मणद्रव्यानंतभागोऽन्त्यः सर्वावधिना ज्ञातस्तस्य पुनरनंतभागीकृतस्य मनःपर्ययज्ञेयोऽनंतभागोऽनंतस्याऽनंतभेदत्वात् । ऋजुमतिकार्मणद्रव्यानंतभागाद्विपुलमतेः सौक्ष्म्यादनंतभागः । विपुलमतेर्द्रव्यक्षेत्रकालविशुद्धिरुक्ता । भावतो विशुद्धिः सूक्ष्मतरद्रव्यविषयत्वादेव वेदितव्या । प्रकृष्टक्षयोपशमविशुद्धिभावयोगादप्रतिपातेनापि विपुलमतिर्विशिष्टः । स्वामिनां प्रवर्धमानचारित्रोदयत्वात् । ऋजुमतिः पुनः प्रतिपाती स्वामिनां कषायोद्रेकाद्धीयमानचारित्रोदयत्वात् । यद्यस्य मनःपर्ययस्य प्रत्यात्मानमयं विशेषः अथानयोरवधिमनःपर्यययोः कुतो विशेषः ? इत्यत आह—

विशुद्धिक्षेत्रस्वामिविषयेभ्योऽवधिमनःपर्यययोः ॥ २५ ॥

विशुद्धिः प्रसादः । क्षेत्रं यत्रस्थान् भावान् प्रतिपद्यते । स्वामी प्रयोक्ता । विषयो ज्ञेयः ।

अवधिज्ञानान्मनःपर्ययस्य विशुद्ध्यभावोऽल्पद्रव्यविषयत्वादिति चेन्न भूयःपर्यायज्ञानात् ॥ १ ॥ स्यान्मतमवधिज्ञानान्मनःपर्ययो विशुद्धतरः । कुतः ? अल्पद्रव्यविषयत्वात् । यतः सर्वावधिविषयद्रव्यानंतभागो मनःपर्ययस्य विषय इति । तन्न किं कारणं भूयःपर्यायज्ञानात् । यथा कश्चिद्बहूनि शास्त्राणि व्याचष्टे एकदेशेन न साकल्येन तद्गतमर्थं शक्नोति वक्तुं, अपरस्त्वेकं शास्त्रं साकल्येन व्याचष्टे यावन्तः शास्त्रार्थास्तान् सर्वान् शक्नोति वक्तुं, अयं पूर्वस्माद्विशुद्धतरविज्ञानो भवति । तथाऽवधिज्ञानविषयानंतभागज्ञोऽपि मनःपर्ययो विशुद्धतरः । यतस्तमनंतभागं रूपादिभिर्बहुभिः पर्यायैः प्ररूपयति । क्षेत्रमुक्तं । विषयो वक्ष्यते । स्वामित्वं प्रत्युच्यते—

विशिष्टसंयमगुणैकार्थसमवायी मनःपर्ययः ॥ २ ॥ विशिष्टः संयमगुणो यत्र विद्यते तत्रैव वर्तते मनःपर्ययः । तथाचोक्तं मनुष्येषु मनःपर्यय आविर्भवति; न देवनारकतिर्यग्योनिषु । मनुष्येषु चोत्पद्यमानः गर्भजेषूत्पद्यते न संमूर्छनजेषु । गर्भजेषूत्पद्यमानः कर्मभूमिजेषूत्पद्यते नाकर्मभूमिजेषु । कर्मभूमिजेषूत्पद्यमानः पर्याप्तकेषूत्पद्यते नापर्याप्तकेषु । पर्याप्तकेषूत्पद्यमानः सम्यग्दृष्टिषूत्पद्यते न मिथ्या-

दृष्टिसासादनसम्यग्दृष्टिसम्यङ्मिथ्यादृष्टिषु । सम्यग्दृष्टिषूपजायमान सयतेषूपजायते नाऽसयतसम्यग्दृष्टि सयतासयतेषु । सयतेषूपजायमान प्रमत्तादिषु क्षीणकषायान्तेषूपजायते नोत्तरेषु । तत्र चोपजायमान प्रवर्धमानचारित्रेषूपजायते न हीयमानचारित्रेषु । सप्रवर्धमानचारित्रेषूपजायमान सप्तविधान्यतमर्द्धिप्राप्तेषु जायते नेतरेषु । ऋद्धिप्राप्तेषु च केपुचित्र सर्वेष्विति विशिष्टसयमग्रहण वाक्ये कृत । अवधिः पुन चातुर्गतिकेष्विति । स्वामिभेदादप्यनयोर्विशेष । इदानीं केवलज्ञानलक्षणाभिधान प्राप्तकाल तदुल्लङ्घ्य ज्ञानानां विषयनिबन्ध परीक्ष्यते । कुत ? तस्य, मोहक्षयाज्ज्ञानदर्शनावरणांतरायक्षयाच केवलमित्यत्र वक्ष्यमाणत्वात् । यद्येवमाद्ययोरेव तावन्मतिश्रुतयोर्विषयनिबन्ध उच्यतामित्यत आह—

मतिश्रुतयोर्निबंधोद्रव्येष्वसर्वपर्यायेषु ॥ २६ ॥

निबधन निबध । कस्य ? मतिश्रुतविषयस्य । तत्तर्हि विषयग्रहण कर्तव्य न कर्तव्य ॥

प्रत्यासत्तेः प्रकृतविषयग्रहणाभिसंबंधः ॥ १ ॥ प्रकृत विषयग्रहणमस्ति । क्व प्रकृत ? विशुद्धिक्षेत्रस्वामिविषयेभ्य इति । तत्र प्रत्यासत्तेर्विषयग्रहणमिहाभिसबध्यते । ननु च स विभक्त्यतरनिर्दिष्टो न शक्यते इह सबद्धु ? । अर्थवशाद्विभक्तिपरिणाम । यथोचानि देवदत्तस्य गृहाणि आमन्त्रयस्वैन देवदत्तमिति गम्यते । देवदत्तस्य गावोश्वाहिरण्यमाढ्यो वैधवेयो देवदत्त इति गम्यते। एवमिहापि निबध । कस्य ? विषयस्येत्यभिसबध्यते । अथ द्रव्येष्विति बहुत्वनिर्देश किमर्थ ?—

द्रव्येष्विति बहुत्वनिर्देश सर्वद्रव्यपर्यायसंग्रहार्थ ॥ २ ॥ जीवधर्माऽधर्माकाशकालपुद्गलाभिधानानि षडत्र द्रव्याणि तेषां सर्वेषां सग्रहार्थ *द्रव्येष्विति बहुत्वनिर्देश क्रियते ॥*

तद्विशेषणार्थमसर्वपर्यायग्रहणं ॥ ३ ॥ तेषा द्रव्याणामविशेषेण मतिश्रुतयोर्विषयभावप्रसगे *तद्विशेषणार्थमसर्वपर्यायग्रहण क्रियते । तानि द्रव्याणि मतिश्रुतयोर्विषयभावमापद्यमानानि कतिपयैरेव* पर्यायैर्विषयभावमास्कदति न सर्वपर्यायैरनन्तैरपीति । तत्कथ ? इह मतिश्चक्षुरादिकरणनिमित्ता रूपा*द्यालवना । सा यस्मिन् द्रव्ये रूपादयो वर्तते न तत्र सर्वान् पर्यायानवगृह्णाति चक्षुरादिविषयानेवाऽऽलवते* श्रुतमपि शब्दलिंग शब्दाश्च सर्वे सख्येया एव, द्रव्यपर्याया पुनरसख्येयानतभेदा न ते सर्वे विशेषाकारेण *तैर्विषयीक्रियते । उक्तंच—*

पण्णवणिज्जा भावा अणतभागो दु अणभिलप्पाण । पण्णवणिज्जाण पुण अणतभागो सुदणिबद्धो ॥

अतींद्रियेषु मतेरभावात्सर्वद्रव्यासंप्रत्यय इति चेन्न नोइंद्रियविषयत्वात् ॥ ४ ॥ स्यान्मत धर्मास्तिकायादिषु मतेरभावोऽतींद्रियत्वात् । ततो मति सर्वद्रव्यविषयनिबधेति लक्षणमयुक्तमिति । तन्न किं कारण ? नोइंद्रियविषयत्वात् । नोइंद्रियावरणक्षयोपशमलब्ध्यपेक्ष नोइंद्रिय, तेषु व्याप्रियते । अथ हि तत्र न वर्तेताऽवधिना सह निर्दिश्येत रूपिष्वेव वृत्ते । अथ मतिश्रुतयोरनन्तरनिर्देशार्हस्यावधे को विषयनिबध ? इत्यत आह—

रूपिष्ववधेः ॥ २७ ॥

रूपशब्दस्याऽनेकार्थत्वे सामर्थ्याच्छुक्लादिग्रहणं ॥ १ ॥ अय रूपशब्दोऽनेकार्थ । कचिच्चक्षुर्ग्राह्ये वर्तते *यथा—रूपरसगधस्पर्शा इति । कचित्स्वभावे वर्तते यथा अनतरूपमनतस्वभावमिति । तत्रेह* सामर्थ्याच्चक्षुर्विषये शुक्लादौ वर्तमानो गृह्यते । यदि स्वभाववाचिना ग्रहण स्यादनर्थक स्यात्, न हि कस्यचि*त्स्वभावो नास्तीति ॥*

भूमाद्यनेकार्थसंभवे नित्ययोगोऽभिधानवशात् ॥ २ ॥ यद्यपि मत्वर्थी यस्य भूमादयोऽर्था *बहव सभवति । इहाभिधानवशान्नित्ययोगो वेदितव्य । नित्य हि पुद्गला युक्ता रूपेणेति, यथा क्षीरिणो* वृक्षा इति । यद्येवमवधिज्ञानस्य पुद्गला रूपमुखेनैव विषयभाव प्रतिपद्येरन् न रसादिमुखेन ? नैष दोष —

---

१ मति । २ द्रव्य ।

तदुपलक्षणार्थत्वात्तदविनाभाविरसादिग्रहणं ॥३॥ तद्रूप द्रव्यस्योपलक्षणत्वेनोपादीयते अतस्तद विनाभाविनो रसादयोपि गृह्यते । यद्येव तद्वत्तेषु सर्वेष्वनतपर्यायेषु अवधेर्विषयनिबध प्राप्नोतीत्यत आह–

असर्वपर्यायग्रहणानुवृत्तेर्न सर्वगतिः ॥ ४ ॥ असर्वपर्यायेष्विसेतद्ग्रहणमनुवर्तते । यथा-देवदत्ताय गौर्दीयता, जिनदत्ताय कबल इति दीयतामित्यभिसबध्यते । एवमिहाप्यसर्वपर्यायेष्वित्यभि सबधान्न सर्वगतिर्भवति । ततो रूपिषु पुद्गलेषु प्रागुक्तद्रव्यादिपरिमाणेषु, जीवपर्यायेषु औदयिकौपश-मिककायोपशमिकेषूपयतेऽवधिज्ञान । रूपिद्रव्यसबधान्न क्षायिकपारिणामकेषु । नापि धर्मास्तिकाया-दिषु तत्सबधाभावात् । अथ मन पर्ययस्य को विषयनिबध ?, इत्यत आह—

तदनंतभागे मनःपर्ययस्य ॥ २८ ॥

यद्रूपिद्रव्य सर्वावधिज्ञानस्य विषयत्वेन समर्थित तस्यानतभागीकृतस्यैकस्मिन्भागे मन पर्यय प्रवर्तते । अर्थात यन्निर्दिष्ट केवलज्ञान तस्य को विषयनिबध ? इत्यत आह—

सर्वद्रव्यपर्यायेषु केवलस्य ॥ २९ ॥

अत्राह—किं द्रव्य ?

स्वपर्यायान् द्रवति द्रूयते वा तैरिति द्रव्यं ॥ १ ॥ *आत्मन पर्यायान् द्रवति गच्छतीति द्रव्य । बहुलापेक्षया कर्तरि साधुत्व । द्रूयते वा तैरिति द्रव्य ॥*

कथंचिद्भेदसिद्धौ तत्कर्तृकर्मव्यपदेशसिद्धिः ॥ २ ॥ *द्रव्यस्य पर्यायाणां च कथचिद्भेदे* सत्युक्त कर्तृकर्मव्यपदेश सिद्ध्यति ॥

इतरथा हि तदभसिद्धेरत्यंताव्यतिरेकात् ॥ ३ ॥ यद्येकातेनैकत्वमवधार्येत तस्य कर्तृकर्म व्यपदेशासिद्धि स्यात् । कुत ? अत्यताव्यतिरेकात् । न हि तदेव निर्विशेषमेक शक्त्यतरापेक्षया विना कर्तृ-कर्म च भवितुमर्हति । अथ क पर्यायस्तस्य ?

मिथोभवन प्रतिविरोध्यविरोधिनां धर्माणामुपात्तानुपात्तहेतुकानां शब्दांतरात्मलाभ-निमित्तत्वादर्पितव्यवहारविषयोऽवस्थाविशेषः पर्यायः ॥ ४ ॥ मिथोभवन प्रति केचिद्ध-र्माविरोधिन । केचिदविरोधिन । तत्र जीवस्य तावदनादिपारिणामिकचैतन्यजीवद्रव्यभव्याभव्योर्ध्व-*गतिस्वभावास्तित्वादिभिरौदयिकादयो भावा यथासभव युगपद्भावादविरोधिन । विरोधिनश्च नारकतैर्यग्योन* देवमनुष्यस्त्रीपुनपुसकएकद्वित्रिचतु पचेंद्रियबाल्यकौमारकोपप्रसादादय , सहानवस्थानात् । तथा पौ द्गलिका अनादिपारिणामिका रूपरसगधस्पर्शशब्दसामान्यास्तित्वादय शुक्लादिपचकतिक्तादिपचक गध-द्वयस्पर्शाष्टकशब्दषट्कपर्यायै प्रत्येकमेकद्वित्रिचतु पचादिसख्ययानतगुणपरिणामिभिर्यथासभव युगप-द्भावादविरोधिन । विरोधिनश्च शुक्लकृष्णनीलतिक्तकटुकसुरभेतरगधादय प्रायोगिका वैश्रसिकाश्च *परमाणुषु स्कधेषु च सहानवस्थानात् । एव धर्मास्तिकायादिष्वप्यमूर्तत्वाऽचेतनत्वाऽसख्येयप्रदेशत्व* गतिकारणस्वभावाऽस्तित्वादयोऽनतभेदागुरुलघुगुणहानिवृद्धिविकारै स्वप्रत्ययै परप्रत्ययैश्च गतिकारण-त्वविशेषादिभिरविरोधिन परस्परविरोधिनश्च ज्ञेया । तत्र कश्चिदुपात्तहेतुका द्रव्यक्षेत्रकालभावनिमित्ता औदयिकादय । अनुपात्तहेतुकाश्च त्रिषु कालेष्वनपकारिण पारिणामिकाश्चैतन्यादय । तेषा विरोध्यविरो धिना धर्माणामुपात्तानुपात्तहेतुकाना शब्दातरात्मलाभस्य निमित्तत्वाच्चेतनो नारको बालक इत्यर्पितव्यवहार *विषय इति व्यवहार-ऋजुसूत्रशब्दत्रिविधनयात्मक , द्रव्यार्थिकानर्पणात्पर्यायार्थिकेनार्पित , तस्य द्रव्यस्या* ऽवस्थाविशेष पर्याय इत्युच्यते ।

तयोरितरेतरयोगलक्षणो द्वंद्वः ॥ ५ ॥ तयोरितरेतरयोगलक्षणो द्वद्वो वेदितव्य । द्रव्याणि च पर्यायाश्च द्रव्यपर्याया इति ।

द्वंद्वेऽन्यत्वं प्लक्षन्यग्रोधवदिति चेन्न तस्य कथंचिद्भेदेपि दर्शनाद्गोत्वगोपिंडवत् ॥ ६ ॥ स्यान्मत यदि द्वद्वः [१], प्लक्षन्यग्रोधवदन्यत्व द्रव्यपर्यायाणा प्राप्नोतीति । तन्न किं कारण तस्य कथंचिद्भेदेपि दर्शनात् । गोत्वगोपिंडवत् । यथा गोत्व च गोपिंडश्च गोत्वगोपिंडाविस्यनन्यत्वेपि द्वद्वो भवति तथा द्रव्यपर्यायेष्विति । ननु सामान्यविशेषयोरन्यत्वात्साध्यसममेतदिति । नैष दोषः उक्तमेतदनन्यत्व सामान्यविशेषयोः ।

द्रव्यग्रहणं पर्यायविशेषणं चेन्नानर्थक्यात् ॥ ७ ॥ स्यादेतद् द्रव्याणां पर्याया द्रव्यपर्याया इति द्रव्यग्रहण पर्यायविशेषणमिति । तन्न किं कारण आनर्थक्यात् । एव सति द्रव्यग्रहणमनर्थकं स्यात् । नह्यद्रव्यस्य पर्यायाः सतीति ।

द्रव्याज्ञानप्रसंगाच ॥ ८ ॥ केवलेन पर्याया एव ज्ञायते न द्रव्याणीति द्रव्याज्ञान प्राप्नोत्युत्तरपदार्थप्रधानत्वात् । अथ मतमेतत् सर्वेषु पर्यायेषु ज्ञातेषु न किंचिदज्ञातमस्ति ततो व्यतिरिक्तस्य द्रव्यस्याभावात् । यद्येव द्रव्यग्रहणमनर्थकमित्युक्त पुरस्तात । तस्मात्साधूक्त द्वद्वोयमिति । ननु च द्वद्वेपि द्रव्यग्रहणमनर्थक पर्यायव्यतिरेकेणाऽनुपलब्धेरिति । नैष दोषः संज्ञास्वालक्षण्यादिभेदाद्भेदोपपत्तेः । अथ सर्वग्रहणं किमर्थ ननु बहुवचननिर्देशादेव बहुत्वसप्रत्ययसिद्धेः ।

सर्वग्रहणं निरवशेषप्रतिपत्त्यर्थं ॥ ९ ॥ ये लोकालोकभेदभिन्नास्त्रिकालविषया द्रव्यपर्याया अनंतास्तेषु निरवशेषेषु केवलज्ञानविषयनिबंध इति प्रतिपत्त्यर्थं सर्वग्रहण । यावाल्लोकालोकस्वभावोऽनंतः तावतोऽनतानता यद्यपि स्युस्तानपि ज्ञातुमस्य सामर्थ्यमस्तीत्यपरिमितमाहात्म्य केवलज्ञान वेदितव्य । आह-विषयनिबधोऽवधृतो मत्यादीना, इद तु न निर्ज्ञातमेकस्मिन्नात्मनि स्वनिमित्तसनिधानोपजनितवृत्तीनि ज्ञानानि यौगपद्येन कति भवति ? इत्यत आह—

एकादीनि भाज्यानि युगपदेकस्मिन्नाचतुर्भ्यः ॥ ३० ॥

एक इति कोय शब्दः ?

अनेकार्थसंभवे विवक्षातः प्राथम्यवचन एकशब्दः ॥ १ ॥ अयमेकशब्दोऽनेकस्मिन्नर्थे दृष्टप्रयोगः । क्वचित्सख्याया वर्तते, एको द्वौ बहव इति । क्वचिदन्यत्वे, एके आचार्या अन्ये आचार्या इति । क्वचिदसहाये, एकाकिनस्ते विचरति वीरा इति । क्वचित्प्राथम्ये, एकमागमन प्रथममागमनमिति । क्वचित्प्राधान्ये एकहता सेना करोमि प्रधानहता सेना करोमीत्यर्थ. । तत्रेह विवक्षातः प्राथम्यवचन एकशब्दो वेदितव्यः ।

आदिशब्दश्चावयववचनः ॥ २ ॥ आदिशब्दश्चायमनेकार्थसभवे, विवक्षात इहावयववचनो वेदितव्यः । क्वचिद्व्यवस्थाया वर्तते ब्राह्मणादयश्चत्वारो वर्णा ब्राह्मणव्यवस्थाः ब्राह्मणक्षत्रियविट्शूद्रा इत्यर्थ. । क्वचित्प्रकारे भुजगादय परिहर्तव्याः, भुजगप्रकाराः विपवंत इत्यर्थ. । क्वचित्सामीप्ये नद्यादीनि क्षेत्राणि नदीसमीपानीत्यर्थः । क्वचिदवयवे ऋगादिमधीते ऋगवयवमधीते इत्यर्थः । तेनैतदुक्त भवति एकस्यादिरेकादिः प्रथमावयव इति । कस्य ? प्रथमस्य परोक्षस्य । कः पुनरवयव ? मतिज्ञान ।

सामीप्यवचनो वा ॥ ३ ॥ अथवाऽयमादिशब्दः सामीप्यवचनो दृष्टव्य । तेन प्रथमस्य मतिज्ञानस्य श्रुत समीपमित्युक्त भवति ।

मतेर्बहिर्भावप्रसंग इति चेन्नाऽनयोः सदाऽव्यभिचारात् ॥ ४ ॥ स्यादेतदेवं सति मतेर्बहिर्भावः प्राप्नोतीति । तन्न किं कारणमनयोः सदाऽव्यभिचारात् । एते हि मतिश्रुते सर्वकालमव्यभिचारिणी, नारदपर्वतवत् । तस्मादनयोरन्यतरग्रहणे इतरस्य ग्रहण सन्निहित भवति ।

ततोन्यपदार्थे वृत्तावेकस्यादिशब्दस्य निवृत्तिरुष्ट्रमुखवत् ॥ ५ ॥ यथोष्ट्रस्य मुखमुष्ट्रमुख,उष्ट्र

मुखव मुखमस्येति इत्यनेकस्य मुखशब्दस्य निवृत्ति , एवमिहापि एकादिरादिर्येषा तानीमान्येकादीति इत्येक-स्यादिशब्दस्य निवृत्ति ।

अवयवेन विग्रहः समुदायो वृत्त्यर्थः ॥६॥ अवयवेन विग्रह क्रियते, वृत्त्यर्थ समुदायो भवति। तेनैकादीन्यन्यतरीकृत्य भाज्यान्यर्पयितव्यानीत्यर्थ । किं सर्वाणि । नेत्याह आचतुर्भ्य । कुत एतत् ?–

केवलस्याऽसहायत्वादितरेषां च क्षयोपशमनिमित्तत्वाद्यौगपद्यभाव ॥७॥ यत केवल ज्ञान तदसहाय, इतराणि च ज्ञानानि क्षयोपशमनिमित्तानि, अतो विरोधाद्युगपदसभवस्तस्मादुच्यते आ चतुर्भ्य इति।

नाभावोऽभिभूतत्वादहनि नक्षत्रवदिति चेन्न क्षायिकत्वात् ॥८॥ स्यादेतन्नाभाव क्षायोप-शमिकाना ज्ञानाना केवलिनि, किंतु केवलज्ञानेन महताऽभिभूतानि स्वप्रयोजनेन व्याप्रियते । भास्करप्रभाभि-भिभूतनक्षत्रवदिति । तन्न किं कारण क्षायिकत्वात् सक्षीणसकलज्ञानावरणे भगवत्यर्हति कथ क्षायोपशमि-काना ज्ञानानां सभव । न हि परिप्राप्तसर्वशुद्धौ पदे प्रदेशाऽशुद्धिरस्ति ।

इंद्रियत्वादिति चेन्नाऽऽर्षार्थानवबोधात् ॥ ९ ॥ स्यादेतदेवमागम प्रवृत्त । पचेंद्रिया असज्ञि पचेंद्रियादारभ्य आ अयोगिकेवलिन इति । अत इंद्रियव्यापारकार्येणापि ज्ञानेन भवितव्यमिति । तन्न किं कारण आर्षार्थानवबोधात् । आर्षे हि सयोग्ययोगिकेवलिना पचेंद्रियत्व द्रव्येंद्रिय प्रयुक्त न भावेंद्रिय प्रति । यदि हि भावेंद्रियमभविष्यत् , अपि तु तर्हि असक्षीणसकलावरणत्वात्सर्वज्ञतैवास्य न्यवर्तिष्यत । तस्मा देतदुक्त भवति एकस्मिन्नात्मनि द्वे मतिश्रुते, क्वचित्त्रीणि मतिश्रुतावधिज्ञानानि, मतिश्रुतमन पर्ययज्ञानानि वा क्वचिच्चत्वारि मतिश्रुतावधिमन पर्ययज्ञानानि, न पचैकस्मिन् युगपत्सभवति ।

संख्यावचनो वैकशब्दः ॥ १० ॥ अथवा सख्यावचनोऽयमेकशब्द । एकमादिर्येषा तानीमान्ये कादीनि, कथ मतिज्ञानमेकस्मिन्नात्मनि एक यदक्षरश्रुत द्व्यनेकद्वादशभेदमुपदेशपूर्वक तद्वर्जनीय स्याद्वा न-वेति । इतरपूर्ववत् । पर आह–असख्यासहायप्रधान्यवचने एकशब्दे सति एकादीनि केवलादीनीत्यर्थ । एकस्मिन्नात्मन्येक केवलज्ञान क्षायिकत्वात् । द्व मतिश्रुते इत्यादिपूर्ववत् । अथोक्तानि मत्यादीनि ज्ञानव्यपदेश मेन लभत उतान्यथापीत्यत आह–

मतिश्रुतावधयो विपर्ययश्च ॥३१॥

विपर्ययोऽन्यथा । कुत ? सम्यगधिकारात् । चशब्द समुच्चयार्थ विपर्ययश्च सम्यक् चेति । कुत पुनरेषां विपर्यय ?

मिथ्यादर्शनपरिग्रहान्मत्यादिविपर्ययः ॥ १ ॥ योसौ दर्शनमोहनीयोदये सति मिथ्यादर्शन परिणाम तेन सहैकार्थसमवायान्मत्यादीनां विपर्ययो भवति । ननु च मणिकनकादीना वर्चोगृहगताना-मपि स्वभावविनाशो न भवति तद्वन्मत्यादीनामपि स्यात् ? नैष दोष—

सरजसकटुकालाबूगतदुग्धवत्स्वगुणाविनाश ॥ २ ॥ यथा सरजसकटुकालाबूभाजने निहित दुग्ध स्वगुण परित्यजति । तथा मत्यादीन्यपि मिथ्यादृष्टिभाजनगतानि दुष्यतीति । आधारस्य दोषाद्धि आधे-यस्य दोषो जायते । ननु च नायमेकात उक्तमेत मणिकनकादयो वर्चोगृहगता अपि स्वभाव न त्यजतीति तत्र कथमेतदवसीयते अलाबूदुग्धवद्दुष्यति मत्यादीनि न पुनर्मण्यादिवन्न दुष्यतीति ?

पारिणामिकशक्तिविशेषात् ॥ ३ ॥ पारिणामिकस्य हि वस्तुन शक्तिविशेषादन्यथाभावो भवति । यथालाबूद्रव्य दुग्ध विपरिणामयितुं शक्नोति तथा मिथ्यादर्शनमपि मत्यादीनामन्यथात्व कर्तुमल । तदुदयेऽन्यथानिरूपणदर्शनात् । वर्चोगृह तु मण्यादीनां विकारं नोत्पादयितुमल विपरिणामकद्रव्य सनिधाने तेषामपि भवत्येवान्यथात्व । यदा तु सम्यग्दर्शन प्रादुर्भूत तदा मिथ्यापरिणामदर्शनाभावात्तेषा मत्यादीना सम्यक्त्व अत सम्यग्दर्शनमिथ्यादर्शनोदयविशेषात्तेषा त्रयाणा द्विधा क्लृप्तिर्भवति । मतिज्ञानं

१ समाधे । २ समासार्थ. । ३ प्रतिपादित ।

मत्यज्ञान श्रुतज्ञान श्रुताज्ञान अवधिज्ञान विभङ्गज्ञानमिति । अत्राह—रूपादि विषयोपलब्धिव्यभिचाराभावा द्विपर्ययाभावः यथैव मतिज्ञानेन सम्यग्दृष्ट्यो रूपादीनुपलभते यथा मिथ्यादृष्टयोपि मत्यज्ञानेन । यथैव घटादिषु रूपादीन् श्रुतेन निश्चन्वस्तुपदिशति च परेभ्यस्तथा श्रुताज्ञानेनापि । तथैवावधिना रूपिणोर्थानवयति तथा विभंगेनापीति । तस्मान्नास्ति विपर्यय इत्यत आह—

सदसतोरविशेषाद्यदृच्छोपलब्धेरुन्मत्तवत् ॥ ३२ ॥

सच्छब्दस्यानेकार्थसंभवे विवक्षातः प्रशस्तार्थग्रहणं ॥ १ ॥ अथ सच्छब्दोनेकार्थ इति व्याख्यात । तस्येह विवक्षातः प्रशंसार्थस्य ग्रहणं वेदितव्य प्रशस्त तत्त्वज्ञानमित्यर्थ । असदज्ञान । तयो सदसतोरविशेषेण यदृच्छयोपलब्धेर्विपर्ययो भवति । कथमुन्मत्तवत्, यथा उन्मत्तो दोषोदयादुपहतेंद्रियमति र्विपरीतग्राही भवति सोध गौरित्यव्यवस्यति । गा वाऽश्व , इति । लोष्ठ सुवर्ण, सुवर्णं लोष्ठमिति । लोष्ठ लोष्ठमिति सुवर्ण सुवर्णमिति तस्यैवमविशेषेणाध्यवस्यतोऽज्ञानमेव भवति । तद्वत् मिथ्यादर्शनोपहतेंद्रियमतेर्मति श्रुतावधयोप्यज्ञानमेव भवतीति ॥

भवत्यर्थग्रहणं वा ॥२॥ अथवा सच्छब्दोय भवत्यर्थे वेदितव्य । सद्विद्यमानमित्यर्थ असदविद्यमान, तयोरविशेषेण यदृच्छोपलब्धे विपर्ययो भवति कदाचिद्रूपादि सदप्यसदिति प्रतिपद्यते असदपि सदिति । कदाचित्तु सत्सदेवाऽसदप्यसदेवेति । कुत [1]—

प्रवादिपरिकल्पनाभेदाद्विपर्ययग्रहः ॥ ३ ॥ प्रवादिनां कल्पनाभेदाद्विपर्ययग्रहो भवति तद्यथा केचित्तावदाहु —द्रव्यमेव न रूपादय इति । अपर आहु रूपादय एव न द्रव्यमिति । अपरेषां दर्शन अन्यद्द्रव्यमन्ये च रूपादय इति । कथमेषां विपर्ययग्रह ? उच्यते । यदि द्रव्यमेव न रूपादय , लक्षणाभावाल्लक्ष्यस्यावधारणप्रसंग । किंचेंद्रियेण संनिकृष्यमाण द्रव्य रूपाद्यभावे सर्वात्मना संनिकृष्यत तत सर्वात्मना ग्रहणप्रसंग । करणभेदाभावप्रसंगश्च । नचासौ दृष्ट इष्टो वा । अथ रूपादय एव न द्रव्यं, एवमपि निराधारत्वादभावप्रसंग । किं च परस्परविलक्षणानां रूपादीनां समुदयेपि सति एकान्तर्थांतरभावात् समुदयस्य सर्वाभाव परस्परतोर्थांतरभूतत्वात् । अथ ह्यन्यद्द्रव्य अन्ये रूपादय, एवमपि तेषां लक्ष्यलक्षण भावाभाव परस्परतोर्थांतरत्वात् । दंडिदंडवत् लक्ष्यलक्षणभाव इति चेन्न वैषम्यात् । पृथक्सतोर्हिस्य लक्षणभावो युक्तो नासतोरिति । किं च रूपादिषु गुणेष्वमूर्तेषु द्रव्यादर्थांतरभूतेषु नेंद्रियसंनिकर्षो युक्त स्ततश्च ज्ञानाभाव । न चार्थांतरभूतं द्रव्य कारण भवितुमर्हति । किं च—

मूलकारणविप्रतिपत्तेः ॥ ४ ॥ एषां घटरूपादीनां मूलकारणे प्रवादिनां विप्रतिपत्ति । तद्यथा केचिदाहु अव्यक्तान्महदहंकारतन्मात्रेंद्रियमहाभूतमृत्पिंडादिनिर्वृत्तिक्रमेण घटादेर्विश्वरूपस्य जगत उत्पाद' । इति तदयुक्त न हि प्रधानस्यामूर्तस्याविरूपस्य सति विषय रूपातीन्द्रियस्यानभिव्यक्तस्य [illegible] त्वादिविशेषोपेतस्य तद्विलक्षणा घटादि कार्यो भवितुमर्हति अदृष्टत्वात् । न वा परमयोऽप्यस्य प्रधानस्य स्वयमभिप्रायरहितस्याभिप्रायपूर्वकप्रवृत्तक्रमो युक्त । पुरुषस्तावन्निष्क्रियत्वान्न महदादिसर्गार्थं प्रधान प्रयुक्त । स्वय च निष्क्रियत्वात्प्रधान नात्मान महदादिसर्गार्थ प्रयोक्तुमर्हति । न हि स्वय गतिरहित पंगुरात्मानमेवाऽन्यो वाप गच्छन्दृष्ट । किंचाप्रयोजनस्य प्रधानस्य महदादि सर्गो न युक्तिमान् । पुरुषभोग प्रयोजनमिति चेन्न स्वार्थाभावात् । नित्यस्य विभोरात्मन भोगपरिणामाभावाच्च । किंचाऽचेतनत्वात् । इह लोके चेतनश्चैव ओदनार्थी क्रियारम्भसाधनश्च तदर्थेष्वग्निमुखप्रणादिषु प्रवर्तमानो दृष्ट । न च तथा प्रधान चेतनमतोऽस्य महदादिक्रियाप्रवृत्तक्रमाभाव । नच पुरुषस्तस्य प्रवृत्तस्य प्रयोजको निष्क्रियत्वात् । अपर आहु परमाणुभ्य प्रतिनियतपार्थिवादिजातिविशिष्टेभ्योऽदृष्टादिसंनिधाने सति महत्त्वेभ्योऽर्थांतरभूतघटादिकार्योत्पत्ति त्ताम इति तदप्ययुक्त—निरवयवत्वादणूनां कार्यारम्भकत्वाभावात् । सति चारंभे निरवयवहानि । नचार्थांतरभूतस्य कार्यस्यारम्भो युक्त व्यतिरेकानुपलब्धेरणुत्वानुपलब्धि महत्त्वाभाव । न च जातिप्रतिनियमो निय

[1] अतएवेति ।

जातीयानामप्यारंभदर्शनात्। भिन्नजातीयेषु समुदायमात्रमिति चेत्तुल्यजातीयेष्वपि तत्प्रसंगः। न चात्मनो घटाद्यारंभे कर्तृत्वमुपपन्नं निष्क्रियत्वान्नित्यत्वाच्च। नाप्यात्मगुणस्यादृष्टादेर्निष्क्रियत्वादेव। न च निष्क्रियोऽर्थांतरे क्रियाहेतुर्दृष्टः। अन्ये मन्यंते वर्णादिपरमाणुसमुदयात्मका रूपपरमाणवोऽतींद्रिया समुदिताः संतः इंद्रियग्राह्यत्वमनुभूय घटादिकार्यात्मलाभहेतुत्वं प्रतिपद्यत इति, तदयुक्त प्रत्येकरूपपरमाणूनामतींद्रियत्वात्ततोऽन्यस्य कार्यस्याप्यतींद्रियत्वप्रसंगात् ततश्च दृश्यविषयप्रमाणप्रमाणाभासविकल्पाभावः। कार्याभावाच्च तल्लिंगकारणस्याप्यभावः। किं च-क्षणिकत्वान्निष्क्रियत्वाच्च कार्यारंभाभावः। विविक्तशक्तीनां परस्पराभिसंबंधाभावश्च। न चान्योर्थश्चेतनस्तेषां संबंधस्य कर्तास्ति तदभावात्संबंधाभावः। एवमन्येष्वपि प्रवादिषु सत्यसदिति असत्यपि सदिति विपर्ययो मिथ्यादर्शनोदयवशाद्वेदितव्यः। पित्तोदयाकुलितरसनेंद्रियविपर्ययवत्। ततो यदुक्त रूपादिविषयोपलब्धिव्यभिचाराभावान्न मिथ्यादृष्टेर्ज्ञानत्रयमज्ञानमिति तदसम्यक्। *व्याख्यातं ज्ञानं लक्षणादिभिः।इदानीं चारित्रं निर्देष्टव्यं तदुल्लंघ्य नया उच्यते कस्मात्? मोक्षविधाने* तस्य वक्ष्यमाणत्वात्। कुतः पुनस्तन्मोक्षविधौ वक्ष्यते? इति चेन्मोक्षं प्रति प्रधानकारणत्वात्। किं कृतं प्राधान्यं? कृत्स्नकर्मेंधननिर्दहनकृतं। यत आत्मा व्युपरतक्रियाध्यानाविर्भूतात्मबलः कृत्स्नकर्मेंधननिर्दहन समर्थो भवति। ननु क्षायिकसम्यक्त्वकेवलज्ञानोपेतोपि यदि स्यात् क्षायिककेवलज्ञानोत्पत्त्यनंतरमेव कृत्स्नकर्मक्षयः स्यात्। व्युपरतक्रियाध्यानोत्पत्त्यनंतरमेव भवति तच्चोत्तमं चारित्रं, 'कर्मादानहेतुक्रियाव्युपरतिश्चारित्रमिति वचनात्'। यदीह तदुच्यते मोक्षविधानेपि तद्वक्तव्यमिति गौरवं स्यादेवमपि जीवादयो निर्देष्टव्या उच्यंते। प्रमाणं व्याख्यातं प्रमाणैकदेशा नयाः। 'प्रमाणनयैरधिगमः' इति वचनात्। तदनंतरवचनार्हा नयाः। *यद्येवं के ते नयाः? इत्यत आह—*

नैगमसंग्रहव्यवहारर्जुसूत्रशब्दसमभिरूढैवंभूता नयाः॥ ३३॥

शब्दापेक्षयैकादिसंख्येयविकल्पा नयाः। तत्रातिसंक्षेपादप्रतिपत्तिः, अतिविस्तरे चाल्पप्रज्ञानामननुग्रह इति मध्यतया प्रतिपत्त्या सप्तनया अत्रोच्यंते। तेषां सामान्यविशेषलक्षणं वक्तव्यं। तत्र सामान्यलक्षणमुच्यते—

प्रमाणप्रकाशितोऽर्थविशेषप्ररूपको नयः॥ १॥ प्रकर्षेण मानं प्रमाणं सकलादेश इत्यर्थः, तेन प्रकाशितानां न प्रमाणाभासपरिगृहीतानामित्यर्थः, तेषामर्थानामस्तित्वनास्तित्वनित्यत्वाद्यनंतात्मनां जीवादीनां ये विशेषाः पर्यायास्तेषां प्रकर्षेण रूपकः प्ररूपकः निरुद्धदोषानुषंगद्वारेणेत्यर्थः, एवं लक्षणो नयस्तस्य द्वौ मूलभेदौ द्रव्यास्तिकः पर्यायास्तिक इति। द्रव्यमस्तीति मतिरस्य द्रव्यभवनमेव नातोन्ये भावविकाराः नाप्यभावस्तद्व्यतिरेकेणानुपलब्धेरिति द्रव्यास्तिकः। पर्याय एवास्ति, इति मतिरस्य जन्मादिभावविकारमात्रमेव भवनं न ततोऽन्यद्द्रव्यमस्ति तद्व्यतिरेकेणानुपलब्धेरिति पर्यायास्तिकः। अथवा द्रव्यमेवार्थोस्य न गुणकर्मणी तदवस्थारूपत्वादिति द्रव्यार्थिकः। पर्याय एवार्थोस्य रूपाद्युत्क्षेपणादिलक्षणो न ततोन्यद्द्रव्यमिति पर्यायार्थिकः। अर्यतेऽर्यते गम्यते निष्पाद्यत इत्यर्थः। कार्यं द्रवति गच्छतीति द्रव्यं कारणं। द्रव्यमेवार्थोस्य कारणमेव कार्यं नार्थांतरं, न च कार्यकारणयोः कश्चिद्रूपभेदः तदुभयमेकाकारमेव पर्वांगुलिद्रव्यवदिति द्रव्यार्थिकः। परि समंतादायः पर्यायः। पर्याय एवार्थः कार्यमस्य न द्रव्यमतीतानागतयोर्विनष्टानुत्पन्नत्वेन व्यवहाराभावात् स एवैकः कार्यकारणव्यपदेशभागिति पर्यायार्थिकः। अथवाऽर्थनमर्थः प्रयोजनं द्रव्यमेवार्थोस्य प्रत्ययाभिधानानुप्रवृत्तिलिंगदर्शनस्य निर्हेतुकत्वाभावादिति द्रव्यार्थिकः। पर्यायोर्थः प्रयोजनमस्य वाग्विज्ञानव्यावृत्तिनिबंधनव्यवहारप्रसिद्धेरिति पर्यायार्थिकः। तद्भेदा नैगमादयः। एषां विशेषलक्षणमुच्यते—

अर्थसंकल्पमात्रग्राही नैगमः॥ २॥ निगच्छंत्यस्मिन्निति निगमनमात्रं वा निगमः, निगमे कुशलो भवो वा नैगमस्तस्य लोके व्यापारः। अर्थसंकल्पमात्रग्रहणं प्रस्थेंद्रगृहगम्यादिषु। तद्यथा—कंचित्पुरुषं परशुं गृहीत्वा गच्छंतमभिसमीक्ष्याह किमर्थं गच्छति भवानिति स तस्मै व्याचष्टे प्रस्थार्थमिति। एव-

मिंद्रागृहादावपि तथा कतरोत्र गमीत्युक्ते आचष्टे अहं गमीति सप्रत्यगच्छत्यपि गमीति व्यवहार । एवं प्रकारेऽन्योपि नैगमनयस्य विषय ।

भाविसंज्ञाव्यवहार इति चेन्न भूतद्रव्यासंनिधानात् ॥ ३ ॥ स्यादेतन्नायं नैगमनयविषयो भाविसंज्ञाव्यवहार इति तन्न । किं कारण ? भूतद्रव्यासंनिधानात् । भूतं हि कुमारतंडुलादिद्रव्यमाश्रित्य राजौदनादिका भाविनी संज्ञा प्रवर्तते । न च तथा नैगमनयविषये किंचिद्भूतं द्रव्यमस्ति यदाश्रया भाविनी संज्ञा विज्ञायेत ।

उपकारानुपलंभात्संव्यवहारानुपपत्तिरिति चेन्नाप्रतिज्ञानात् ॥ ४ ॥ स्यादेतन्नैगमनयवक्तव्ये उपकारो नोपलभ्यते भाविसंज्ञाविषये तु राजादावुपलभ्यते ततो नायं युक्त इति तन्न । किं कारणम्-अप्रतिज्ञानात् नैतदस्माभि प्रतिज्ञातमुपकारे सति भवितव्यमिति । किं तर्हि अस्य नयस्य विषय प्रदर्श्यते अपि चोपकारं प्रत्यभिमुखत्वादुपकारवानेव ।

स्वजात्यविरोधेनैकत्वोपनयात्समस्तग्रहणं संग्रहः ॥ ५ ॥ बुद्ध्यभिधानानुप्रवृत्तिलिंग सादृश्यं स्वरूपानुगमो वा जाति. सा चेतनाचेतनात्मिका शब्दप्रवृत्तिनिमित्तत्वेन प्रतिनियमात्स्वार्थव्यपदेशभाक् । स्वा जाति स्वजाति. । अप्रत्यवनमविरोध , स्वजातेरविरोध स्वजात्यविरोधस्तेन स्वजात्यविरोधेनैकत्वोपनयात् । केषां ? भेदानां समस्तग्रहण संग्रहो यथा सद्द्रव्य घट इत्यादि । सदित्युक्ते सत्तासंबंधार्हाणां द्रव्यपर्यायतद्भेदप्रभेदानां द्रव्यत्वाविरोधात्तेनैकत्वेन संग्रह । घट इति चोक्ते नागादिभेदा मृत्सुवर्णादिकारणविशेषाद्वर्णसंस्थानादिविकाराच्च भिन्नानां घटशब्दवाच्यानां तदव्यतिरेकादेकत्वेन संग्रह । एवमितरेष्वपीति । तत्राभिधानप्रत्ययौ सामान्य निराकृतविशेषाभावात् । आह सत्तापदार्थांतरभूतमस्ति तदभिसंबंधात्सदादिव्यपदेश इति तन्न । उभयथानुपपत्ते. इदमिह संप्रधार्यं सत्तासंबंधात्प्राग् द्रव्यादिषु सदित्यभिधानप्रत्ययश्च स्याद्वा नवेति ? यदि स्यात् ? सत्तासंबंधवैयर्थ्यं । प्रकाशितप्रकाशनवैयर्थ्यवत् सत्ताद्वयप्रसंगश्च । एकान्यतरा अपरा वाशेत्यतश्च समयविरोध । सल्लिंगाविशेषाद्विशेषलिंगाभावाच्चैको भाव इति । अथ नास्ति खरविषाणादिष्वतिप्रसंग । समवायकृतोऽयं विशेष इति चेन्न तस्य प्रतिषिद्धत्वात् । किं च सत्ताया सदितिव्यपदेशस्य सत्तांतरहेतुकत्वाहेतुकत्वयोरनवस्था प्रतिज्ञाहानिदोषप्रसंग । अथ पदार्थजातिप्रतिनियमाद्द्रव्यादिषु सदिति व्यपदेशो निमित्तांतरहेतुक , सत्तायां स्वत एवेति चेत्सामर्थ्यादन्यत्र इच्छामात्रत्वात्प्रसंगश्च । किं च सत्तादेः पदार्थांतरस्य द्रव्यादिषु वृत्ति सांऽशेति वा स्यात्सांशमिति वा ? यदि सांशेन वृत्तिस्तर्हि तदा भवितव्यं सत्तावद्द्रव्यमिति यथा गोमान् यवमानित्यत्र गवांशस्य यवांशस्य च निवृत्तिरंशत्वात् । अथ सोऽनंशत्वाभिसंबंधेन वृत्ति सत्ताद्रव्यमिति प्राप्नोति । यथा यष्टि पुरुष इति न सद्द्रव्यमिति तत्र यष्ट्यंशस्य निवृत्तिरंशत्वात् । किंच दृष्टांताभावात्संबंध किंचिदनेकगतमपि दृष्ट यदभिसमीक्ष्य सर्वेत्राऽसंबंधवृत्ति गम्येत । नीलीद्रव्यवदिति चेन्न तस्यानेकत्वात् । नीलीद्रव्यवदिति चेन्न तस्यासिद्धत्वात् ।

सर्वांस्त्रिकालविषयानतिशय्य वर्तमानविषयकालमादत्ते । अतीतानागतयोर्विनष्टानुत्पन्नत्वेन व्यवहाराभावात् समनायमात्रगस्य निर्दिधिक्षित । कषायो भैषज्यमित्यत्र च सजातरस. कषाया भैषज्य न प्राथमिककषायोऽल्पोऽनभिव्यक्तरसत्वादस्य विषय ।पच्यमान पक्व पक्वस्तु स्यात्पच्यमान स्यादुपरतपाक इति। अस द्वेतद्विरोधात् ।पच्यमान इति वर्तमान पक्व इत्यतीतस्तयोरेकस्मिन्नवरोधो विरोधीति। नैष दोष पचनस्यादाव विभागसमये कश्चिदंशो निर्वृत्तो वा न वा।यदि न निर्वृत्तस्तद्द्वितीयादिष्वप्यनिर्वृत्ते पाकाभाव. स्यात् । ततोऽभिनिर्वृत्तस्तदपेक्षया पच्यमान. पक्व ,इतरथा हि समयस्य त्रैविध्यप्रसग. स एवौदन पच्यमान पक्व स्यात्पच्यमान इत्युच्यते पक्तुरभिप्रायस्यानिर्वृत्ते । पक्तुर्हि सुविशदसुस्विन्नौदने पक्वाभिप्राय स्यादुपरतपाक इति चोच्यते । कस्यचित्पक्तुस्तावतैव कृतार्थत्वादेव क्रियमाणकृतभुज्यमानभुक्तबध्यमानबद्धसिध्यत्सिद्धादयो योज्या. । तथा प्रतिष्ठ तेऽस्मिन्निति प्रस्थ: यदैव मिमीतेऽतीतानागतधान्यमानासभवात्कुम्भकाराभ व । शिविकादिपर्यायकरणे तदभिधानाभावात्कुम्भपर्यायसमये च स्वावयवेभ्य एव निर्वृत्ते । स्थितिप्रश्ने च कुतोऽद्यागच्छसीति न कुतश्चिदित्यय मन्यते तत्कालक्रियापरिणामाभावात् । यमेवाकाशमवगाढ समर्थ आत्मपरिणाम वा तत्रैवास्य वसति. । न कृष्ण काक. उभयोरपि स्वात्मकत्वात्कृष्ण कृष्णात्मको न काकात्मक. । यदि काकात्मक स्याद् भ्रमरादीनामपि काकत्वप्रसग' काकश्च काकात्मको न कृष्णात्मक । यदि कृष्णात्मक शुक्लकाकाभाव स्यात् पचवर्णत्वाच्च पित्तास्थिरुधिरादीनां पीतशुक्लरक्तादिवर्णत्वाच्चक्षुरतिरेकेण काकाभावाच्च । न सामानाधिकरण्यमेकस्य पर्यायेभ्योऽनन्यत्वात्पर्याया एव विविक्तशक्तयो द्रव्य नाम न किंचिदस्तीति । कृष्णगुणप्राधान्यादिति चेन्नास्थिरक्तादिष्वतिप्रसगात्कषायमधुरे च मधुनि निरोधात् अप्रत्यक्षे चाख्यायमाने सशयदर्शनात् । कृष्णकाकविशेषज्ञेन केनचिद्द्वीपान्तरनिवासिन्यनुपलब्धकृष्णकाकविशेषे पुरुषे प्रतिपद्यमाने सशयो जायते किमय काकस्य कार्ष्ण्यं गुणप्राधान्यादाचष्टे द्रव्यस्यैव वा तथा परिणामादित्यत पलालादिदाहाभाव: ।प्रतिविशिष्टकालपरिग्रहादस्य हि नयस्याविभागो वर्तमानसमयो विषय । अग्निसबन्धनदीपनज्वलनदहनान्यसख्येयसमयान्तरालानि यतोऽस्य दहनाभाव । किं च यस्मिन् समये दाह न तस्मिन् पलाल भस्मताभिनिवृत्ते' यस्मिंश्च पलाल न तस्मिन् दाह इति । यत्पलाल तद्दहतीति चेन्न सावशेषात् । समुदायाभिधायिना शब्दानामवयवेषु प्रवृत्तदर्शनाददोष इति चेन्न तदवस्थत्वात् । एकदेशदाहाभावस्योक्तत्वान्निरवशेषदाहासभवादिति चेन्न वचनविरोधात् तदवस्थत्वाच्च । वचनविरोधस्तावद्यदि निरवशेषस्य पलालस्य दाहस्यासभव इत्येकदेशदाहात्पलालदाहो नादाह । ननु भवद्वचनस्य निरवशेषपरपक्षदूषकत्वाभावात् परपक्षैकदेशस्य दूषकत्वमत., एकदेशदूषकत्वात्कृत्स्नमर्याद दूषकमेवेत्यस्य साधकत्वसामर्थ्याभाव इति तदवस्थमप्येकसमयदाहाभाव इत्युक्तत्वादवयवानेकत्वे यद्यवयवदाहात्सर्वत्र दाहोऽवयवान्तरादाहात् ननु सर्वदाहाभाव. । अथ दाह सर्वत्र कस्मान्नादाहोऽतो न दाह' । एवं पानभोजनादिव्यवहाराभाव । न शुक्ल कृष्णो भवत्युभयोर्भिन्नकालावस्थत्वात्प्रत्युत्पन्नविषये निवृत्तिपर्यायानभिसबन्धात्सर्वसंव्यवहारलोप इति चेन्न विषयमात्रप्रदर्शनात् पूर्वनयवक्तव्यात्संव्यवहारसिद्धिर्भवति ।

शपत्यर्थमाह्वयति प्रत्याययतीति शब्द. ॥ ८ ॥ उच्चरित शब्द कृतसगते पुरुषस्य स्वाभिधेये प्रत्ययमादधाति इति शब्द इत्युच्यते ।

स च लिंगसख्यासाधनादिव्यभिचारनिवृत्तिपर: ॥ ९ ॥ लिंग स्त्रीत्वपुंस्त्वनपुंसकत्वानि । सख्या एकत्वद्वित्वबहुत्वानि । साधनमस्मदादि । एवमादीना व्यभिचारो न न्याय्य इति तन्निवृत्तिपरोऽय नय । तद्यथा–लिंगव्यभिचारस्तावत्स्त्रीलिंगे पुल्लिंगाभिधान तारका स्वातिरिति । पुल्लिंगे स्त्र्यभिधानमवगमो विद्येति । स्त्रीत्वे नपुंसकाभिधान वीणाऽऽतोद्यमिति । नपुंसके स्त्र्यभिधानमायुध शक्तिरिति । पुल्लिंगे नपुंसकाभिधान पटो वस्त्रमिति । नपुंसके पुल्लिंगाभिधान द्रव्य परशुरिति । सख्याव्यभिचार , एकत्वे द्वित्व, नक्षत्र पुनर्वसू इति, एकत्वे बहुत्व नक्षत्र शतभिषज इति। द्वित्वे एकत्व गोदौ ग्राम इति। द्वित्वे बहुत्व पुनर्वसू पचतारका इति। बहुत्वे एकत्वमाम्रा वनमिति। बहुत्वे द्वित्व देवमनुष्या उभौ राशी इति। साधनव्यभिचार –एहि मन्ये रथेन यास्यसि नहि यास्यसि यातस्ते पितेति । आदिशब्देन कालादिव्यभिचारो

गृह्यते, विश्वदृश्वास्य पुत्रो जनिता भावि कृत्यमासीदिति कालव्यभिचारः । संतिष्ठते प्रतिष्ठते विरमत्युपरमतीत्युपग्रहव्यभिचारः । एवमादयो व्यभिचारा अयुक्ताः, कुतः ? अन्यार्थस्याऽन्यार्थेन संबंधाभावात् । यदि स्यात् ? घटः पटो भवतु पटो प्रासाद इति तस्माद्यथा—लिंगं यथासंख्यं यथासाधनादि च न्याय्यमभिधानं । लोकसमयविरोध इति चेद्विरुध्यतां तत्त्वं मीमांस्यते सुहृदुपचारः ।

नानार्थसमभिरोहणात्समभिरूढः ॥ १० ॥ यतो नानार्थान् समतीत्यैकमर्थमाभिमुख्येन रूढस्ततः समभिरूढः । कुतः ? वस्त्वंतरासंक्रमेण तन्निष्ठत्वात् कथं ? अवितर्कध्यानवत् । यथा तृतीयं शुक्लं सूक्ष्मक्रियमवितर्कमवीचारं ध्यानमर्थव्यंजनयोगसंक्रांत्यभावात् सूक्ष्मकाययोगनिष्ठत्वात् । तथा गौरित्ययं शब्दो वागादिषु वर्तमानो गव्यभिरूढः । एवं शेषेष्वपि रूढिशब्देष्वस्य विषयः । अथवार्थगत्यर्थः शब्दप्रयोग इति तत्रैकस्यार्थस्यैकेन गतत्वात् पर्यायशब्दप्रयोगोऽनर्थकः शब्दभेदश्चेदस्ति अर्थभेदेनाप्यवश्यं भवितव्यमिति । नानार्थसमभिरोहणात्समभिरूढः इंदनादिंद्रः शकनाच्छक्रः पूर्दारणात्पुरंदर इत्येवं सर्वत्र । अथवा यो यत्राभिरूढः स तत्र समेत्याभिमुख्येनारोहात्समभिरूढः । यथा क भवानास्ते स्वात्मनीति । कुतः ? वस्त्वंतरे वृत्त्यभावात् यद्यन्यस्यान्यत्र वृत्तिः स्याज्ज्ञानादीनां रूपादीनां चाकाशे वृत्तिः स्यात् ।

येनात्मना भूतस्तेनैवाऽध्यवसाययतीत्येवंभूतः ॥ ११ ॥ येनात्मना येनाभिधेयेन भूतः शब्दस्तेनैवाऽध्यवसाययति । यथेंद्रशब्दः परमेश्वरत्वाभिधेयः स परिणामो यत्र यदा वर्तते तत्र तदैव युक्तो न नामस्थापनाद्रव्येषु तत्परिणामाभावात् । इत्येवमितरेष्वपि शब्देषु स्वाभिधेयक्रियापरिणतिक्षण एव युक्तिर्नान्यदेति । अथवा येनात्मना येन स्वरूपेण भूतोऽर्थस्तेनैवाध्यवसाययति यथा गच्छतीति गौरिति यदैव गच्छति तदैव गौरिति न स्थितो न शयित इति । पूर्वोत्तरकालयोस्तदर्थाभावाड्डवित्थवत् । एवमितरेष्वपि । अथवा येनात्मना येन ज्ञानेन भूतः परिणतस्तेनैवाध्यवसाययति यथेंद्राग्निज्ञानपरिणत आत्मैवेंद्रोऽग्निश्चेत्येवंभूतार्थप्रत्यायनाच्छब्दः एवंभूतः तत्कार्यात्तच्छब्दसिद्धेः ।

दाहकत्वाद्यतिप्रसंग इति चेत्तद्व्यतिरेकादप्रसंग इति ॥ १२ ॥ स्यादेतदग्न्यादिव्यपदेशो यद्यात्मनि क्रियते दाहकत्वाद्यतिप्रसज्यते ? इत्युच्यते तदव्यतिरेकादप्रसंगस्तानि नामादीनि येन रूपेण व्यपदिश्यते ततस्तेषामव्यतिरेकः प्रतिनियतार्थवृत्तित्वाद्धर्माणां । ततो नो आगमभावाग्नौ वर्तमानं दाहकत्वं कथमागमभावाग्नौ वर्तेत । उक्ता नैगमादयो नया उत्तरोत्तरसूक्ष्मविषयत्वादेषां क्रमः पूर्वपूर्वहेतुकत्वाच्च । एवमेते नयाः पूर्वपूर्वविरुद्धमहाविषया उत्तरोत्तरानुकूलाल्पविषया द्रव्यस्यानंतशक्तेः प्रतिशक्तिभिद्यमाना बहुविकल्पा जायते । एते गुणप्रधानतया परस्परतंत्राः सम्यग्दर्शनहेतवः पुरुषार्थक्रियासाधनसामर्थ्यात्तंत्वादय इव यथोपायं विनिवेश्यमानाः पटादिसंज्ञाः स्वतंत्राश्चाऽसमर्थाः । तंत्वादिवदेव नियम उपन्यासस्तंत्वादयो निरपेक्षा अपि काचिदर्थमात्रां जनयंति । भवति हि कश्चित् प्रत्येकं तंतुस्त्वक्त्राणे समर्थः एकश्च वल्कलो बंधने समर्थः । इमे पुनर्नया निरपेक्षाः संतः न कांचिदपि सम्यग्दर्शनमात्रां प्रादुर्भावयंतीति । नैष दोषः । अभिहितानवबोधात् अभिहितमर्थमनवबुध्य परेणेदमुपालभ्यते । एतदुक्तं निरपेक्षेषु तंत्वादिषु पटादिकार्यं नास्तीति यत्तु तेनोपदर्शितं न तत्पटादिकार्यं किं तर्हि तंत्वादिकार्यं तंत्वादिकार्यमपि तंत्वाद्यवयवेषु निरपेक्षेषु नास्त्येवेत्यस्मत्पक्षसिद्धिरेव । अथ तंत्वादिकार्यं शक्त्यपेक्षया स्त्रीत्युच्यते नयेष्वपि निरपेक्षेषु बुद्ध्यभिधानरूपेषु कारणवशात् सम्यग्दर्शनहेतुत्वपरिणतिसद्भावाच्छक्त्यात्मनाऽस्तित्वमिति साम्यमेवोपन्यासस्य । ज्ञानदर्शनयोस्तत्त्वं नयानां चैव लक्षणं । ज्ञानस्य च प्रमाणत्वमध्यायेऽस्मिन्निरूपितमिति ॥

जीयाच्चिरमकलंकब्रह्मा लघुहव्वनृपतिवरतनयः ।
अनवरतनिखिलविद्वज्जननुतविद्यः प्रशस्तजनहृद्यः ॥

इति तत्त्वार्थराजवार्तिके व्याख्यानालंकारे प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

अथ द्वितीयोऽध्यायः ।

अत्राह मोक्षमार्गव्याख्याप्रसंगेन सम्यग्दर्शनादीन्युपदिश्यते । तेषां च लक्षणोत्पत्तिविषयनिबंधा- दीनि व्याख्यातानि तत्र तत्त्वार्थश्रद्धानं सम्यग्दर्शनमुद्दिष्टं तत्त्वार्थश्च जीवादयस्तत्रादावुद्दिष्टस्य जीवस्य किं श्रद्धातव्यं यदवधारणप्रतिपर्युपासनादिभ्यस्तन्निष्पद्यत इत्युच्यते तत्त्वमात्मनः स्वभाव-श्रद्धेयः । यद्येव- मुच्यतां तदीयं किं तत्त्वमित्यत उत्तरं पठति-

औपशमिकक्षायिकौ भावौ मिश्रश्च जीवस्य स्वतत्त्वमौदयिकपारिणामिकौ च

अथवा प्रमाणनया अनंतरं विनिर्दिष्टाः। ते च प्रमेयाधिगमरूपाः प्रमेयाश्च जीवादयः पदार्था इदानीं निर्देष्टव्याः । यद्येवमस्यैव तावदादावुपदिष्टजीवस्य किं तत्त्वमित्यत आह-औपशमिकादीनि ।

कर्मणोऽनुद्भूतस्ववीर्यवृत्तितोपशमोऽधःप्रापितपंकवत् ॥ १ ॥ यथा सकलुषस्याम्भसः कतका- दिद्रव्यसंपर्कादधः प्रापितमलद्रव्यस्य तत्कृतकालुष्याभावात्प्रसादः उपलभ्यते । तथा कर्मणः कारणवशाद- नुद्भूतस्ववीर्यवृत्तिता आत्मनो विशुद्धिरुपशमः ।

क्षयो निवृत्तिरात्यंतिकी ॥ २ ॥ यथा तस्यैवाम्भसोऽधः शमितपंकस्य शुचिभाजनांतरसंक्रांतस्य प्रसाद आत्यंतिकः, स्तथात्मनोपि कर्मणोऽत्यंतविनिवृत्तौ विशुद्धिरात्यंतिकी क्षय इत्युच्यते ।

उभयात्मको मिश्रः क्षीणाक्षीणमदशक्तिकोद्रववत् ॥ ३ ॥ यथा प्रक्षालनविशेषात् क्षीणा- क्षीणमदशक्तिकस्य कोद्रवद्रव्यस्य द्विधा वृत्तिः तथा यथोक्तक्षयहेतुसंनिधाने सति कर्मण एकदेशस्य क्षया- देकदेशस्य च वीर्योपशमादात्मनो भाव उभयात्मको मिश्र इति व्यपदिश्यते ।

द्रव्यादिनिमित्तवशात् कर्मणः फलप्राप्तिरुदयः ॥ ४ ॥ द्रव्यादिनिमित्तं प्रतीत्य कर्मणो विपच्यमानस्य फलोपनिपात उदय इतीमामाख्यां लभते ।

द्रव्यात्मलाभमात्रहेतुकः परिणामः ॥ ५ ॥ यस्य द्रव्यात्मलाभमात्रमेव हेतुर्भवति नान्यन्नि- मित्तमस्ति स परिणाम इति परिभाष्यते ।

तत्प्रयोजनत्वाद्वृत्तिवचनं ॥ ६ ॥ ते उपशमादयः प्रयोजनमस्येति वृत्तिः क्रियते स उपशमः प्रयोजनमस्येत्यौपशमिकः, क्षयः प्रयोजनमस्येति क्षायिकः, उदयः प्रयोजनमस्येत्यौदयिकः परिणामः प्रयोजन- मस्येति पारिणामिकः । ते भावा जीवस्य स्वतत्त्वं स्वं तत्त्वं स्वतत्त्वं स्वो भावोऽसाधारणो धर्मः ।

व्याप्तेरौदयिकपारिणामिकग्रहणमादाविति चेन्न भव्यजीवधर्मविशेषख्यापनार्थत्वादादा- वौपशमिकादिभाववचनं ॥ ७ ॥ स्यादेतत्सर्वजीवसाधारणत्वाद्व्याप्तेरौदयिकपारिणामिकग्रहणमादौ न्याय्यमिति । तन्न किं कारणं भव्यजीवधर्मविशेषख्यापनार्थत्वाद्ग्रंथस्य मोक्षप्रतिपादनार्थो ह्ययं प्रयासः । अतोऽस्य धर्मविशेषः औपशमिकादिभाव आदावुच्यते ।

तत्र चादावौपशमिकवचनं तदादित्वात्सम्यग्दर्शनस्य ॥ ८ ॥ सम्यग्दर्शनस्य हि आदिरौ- पशमिको भावस्ततः क्षायोपशमिकस्ततः क्षायिकः इत्यत औपशमिकस्यादौ ग्रहणं क्रियते ।

अल्पत्वाच्च ॥ ९ ॥ अल्पश्चौपशमिको भावः क्षायिकात् क्षायोपशमिकाच्च कुतोऽल्पत्वं सचय- कालस्याल्पत्वात् तद्यथा-उपशमसम्यग्दर्शनस्य कालोऽन्तर्मुहूर्तः सोऽन्तर्मुहूर्तोऽसंख्येयाः समयाः तत्र समये समये नैरंतर्येण संचीयमाना उपशमसम्यग्दृष्टय आन्तर्मुहूर्तसमाप्तेः पल्योपमाऽसंख्येयभागप्रमाणा इति सर्वेभ्योऽल्पे ।

ततो विशुद्धिप्रकर्षयुक्तत्वात् क्षायिकः ॥ १० ॥ औपशमिकादि क्षायिकः प्रकृष्टशुद्ध्युपेतो मिथ्यात्वसम्यङ्मिथ्यात्वसम्यक्त्वानां साकल्येन संक्षयात् तत औपशमिकात्परं क्षायिकवचनं ।

बहुत्वाच्च ॥ ११ ॥ बहवो हि क्षायिकसम्यग्दृष्टय औपशमिकसम्यक्त्वेभ्यः । कुतः ? गुणकारविशेषात् को गुणकारः ? आवलिकाया असंख्येयभागः सोऽसंख्येयाः समयाः कुतोऽसंख्येयस्य राशेरसंख्येया एव इति । तत आवलिकाया असंख्येयभागेन गुणिता उपशमसम्यग्दृष्टयः क्षायिकसम्यग्दृष्टीन्प्राप्नुवंति। कुतः संचयकालस्य महत्वात् । इह क्षायिकसम्यग्दृष्टेस्त्रयस्त्रिंशत्सागरोपमाणि सातिरेकाणि कालस्तस्य प्राथमिकसमयादारभ्य समये समये संचीयमाना आतत्कालपरिसमाप्तेर्बहवो भवंति ।

तदसंख्येयगुणत्वात्तदनंतरं मिश्रवचनं ॥ १२ ॥ क्षायिकादसंख्येयगुणः क्षायोपशमिकः द्रव्यतो न भावतः क्षायोपशमिकादि क्षायिको भावतोऽनंतगुणः, विशुद्धिप्रकर्षयोगात्, स्माद्द्रव्यतोऽसंख्येयगुणः क्षायिकात्क्षायोपशमिकः । कुतः ? गुणकारविशेषात् । को गुणकारः ? आवलिकाया असंख्येयभागः । कुतः संचयकालस्य महत्वात् । इह क्षायोपशमिकसम्यग्दृष्टेः षट्षष्टिसागरोपमाणि पूर्णानि कालस्तस्य प्रथमसमयादारभ्य समये समये संचीयमानाः क्षायोपशमिकसम्यग्दृष्टय आतत्कालपरिसमाप्तेर्भूयांसो भवंति ।

तदनंतगुणत्वादंते द्वयवचनं ॥ १३ ॥ तेषां सर्वेषामेवानंतगुणा औदयिकाः पारिणामिकाश्च ततोंते तेषां वचनं क्रियते ।

तैरेव चात्मनः समधिगमात् ॥ १४ ॥ अतींद्रियत्वादात्मनो मनुष्यतैर्यग्योनादिभिरौदयिकैः पारिणामिकैश्च चैतन्यजीवत्वादिभिः समधिगमो भवति ।

सर्वजीवतुल्यत्वाच्च ॥ १५ ॥ सर्वेषां हि जीवानां तुल्या औदयिकाः पारिणामिकाश्च ततस्तेषामंते वचनं न्याय्यं ।

तत्त्वमिति बहुवचनप्रसंग इति चेन्न भावस्यैकत्वात् ॥ १६ ॥ स्यादेतदौपशमिकादिपंचतयभावसामानाधिकरण्यात्तत्त्वस्य बहुवचनं प्राप्नोतीति तन्न । किं कारणं भावस्यैकत्वात्तत्त्वमित्येष एको भावः ।

फलभेदाभ्रानात्वमिति चेन्न स्वात्मभावभेदस्याऽविवक्षितत्वाद्गोधनमिति यथा ॥१७॥ स्यादेतदौपशमिकादिपंचतयस्य फलभेदाद्भावनानात्वमिति तन्न । किं कारणं स्वात्मभावभेदस्याऽविवक्षितत्वाद्यथा गावोधनमिति । धिनोतेर्धनं तच्चैकत्वेन विवक्षितं तथा तत्त्वमिति ।

प्रत्येकमभिसंबंधाच्च ॥ १८ ॥ एकत्वमुपपद्यते औपशमिको भावःस्वतत्त्वमित्यादि ।

द्वंद्वनिर्देशो युक्त इति चेन्नोभयधर्मव्यतिरेकेणाऽन्यभावप्रसंगात् ॥ १९ ॥ स्यान्मतं द्वंद्वनिर्देशोत्र युक्तः, औपशमिकक्षायिकमिश्रौदयिकपारिणामिका इति । तत्रायमप्यर्थो द्विश्चशब्दो न कर्तव्यो भवतीति । तन्न किं कारणमुभयधर्मव्यतिरेकेणान्यभावप्रसंगात् । उभाभ्यां भावाभ्यां व्यतिरेकेणान्योभावः प्राप्नोति चशब्दे पुनः सति पूर्वोक्तानुकर्षणार्थो युक्तो भवति ।

क्षायोपशमिकग्रहणमिति चेन्न गौरवात् ॥ २० ॥ यद्येवं क्षायोपशमिकग्रहणमेव कर्तव्यमन्यभावनिवृत्त्यर्थं तन्न किं कारणं गौरवात् गौरवं स्यादिति ।

मध्ये मिश्रवचनं क्रियते पूर्वोत्तरापेक्षार्थं ॥ २१ ॥ मध्ये मिश्रवचनं क्रियते पूर्वोत्तरापेक्षार्थं किमपेक्षायां प्रयोजनं ? भव्यानामौपशमिकक्षायिकौ भावौ सम्यक्त्वचारित्राख्यौ क्षायोपशमिकाश्च ज्ञान दर्शनचारित्रभावाः । औदयिकपारिणामिका अभव्यानामपि क्षायोपशमिकाश्चेति । तत्र चाभव्यानां भव्यानां च मिथ्यादृष्टीनां चारित्रादृते क्षायोपशमिका ज्ञानदर्शनविकल्पाः ।

जीवस्येतिवचनमन्यद्रव्यनिवृत्त्यर्थं ॥ २२ ॥ जीवस्येदं स्वतत्त्वं नान्यस्येति ।

स्वभावपरित्यागापरित्यागयोः शून्यतानिर्मोक्षप्रसंग इति चेन्नाऽऽदेशवचनात् ॥ २३ ॥ इदमिह संप्रधार्यं आत्मा औपशमिकादिभावपरित्यागी वा स्यादपरित्यागी वा। किं चातो यदि तावत्परित्यजति शून्यता प्राप्नोत्यात्मनः स्वभावाभावादग्नेरौष्ण्यस्वभावपरित्यागेऽभाववत्। अथाऽपरित्यागी क्रोधादिस्वभावापरित्यागादात्मनोऽनिर्मोक्षः प्राप्नोतीति। तन्न किं कारणं? आदेशवचनात्। अनादिपारिणामिकचैतन्यद्रव्यार्थादेशात् स्यात्स्वभावाऽपरित्यागी आदिमदौदयिकादिपर्यायार्थादेशात् स्यात्स्वभावपरित्यागी इत्यादि सप्तभंगी पूर्ववत्। यस्यैकांतेन स्वभावपरित्यागः स्यादपरित्यागो वा तस्य यथोक्तदोषः स्यान्नानेकांतवादिनः।

अप्रतिज्ञानात् ॥ २४ ॥ नैतत्प्रतिजानीमहे स्वभावपरित्यागादपरित्यागाद्वा मोक्षः किं तर्हि अष्टतयकर्मपरिणामवशीकृतस्यात्मनः द्रव्यादिबाह्यनिमित्तसंनिधाने सत्याभ्यंतरसम्यग्दर्शनादिमोक्षमार्गप्रकर्षावाप्तौ कृत्स्नकर्मसंक्षयान्मोक्षो विवक्षितस्ततो न दोषः, न चाग्नेरौष्ण्यस्वभावपरित्यागेप्यभावः कस्माद्द्रव्यार्थावस्थानात् पुद्गलद्रव्यस्य हि पर्याय उष्णभावस्तस्याभावेपि सदचेतनत्वादिभिरवस्थानं। किं च—

कर्मसंनिधाने तदभावे चोभयभावाविशेषोपलब्धेर्नेत्रवत् ॥ २५ ॥ यथा नेत्रं रूपोपलब्धिस्वभावं यदा रूपं नोपलभते तदा रूपोपलब्धिस्वभावपरित्यागान्नास्त्यभावो यथा वा क्षायोपशमिकत्वे रूपोपलब्धिस्वभावस्य नेत्रस्य संक्षीणसकलावरणे केवलिनि मतिज्ञानाभावान्नेत्रात्मकस्य रूपोपलब्धिस्वभावस्य परित्यागेपि द्रव्यनेत्रावस्थानान्न नेत्राभावस्तथा कर्मनिमित्तानामौदयिकादीनामभावेपि क्षायिकभावसंनिधानादात्मनो नाऽभावो विशेषोपलब्धिरित्यत्र। आह तस्यात्मनो ये भावा औपशमिकादयस्ते किं भेदवंत उताऽभेदा इति। अत्रोच्यते भेदवंतः यद्येवं ते उच्यतां कतिभेदा इत्यत उत्तरं पठति—

द्विनवाष्टादशैकविंशतित्रिभेदा यथाक्रमं ॥ २ ॥

कोयं निर्देशः?

द्व्यादीनां कृतद्वंद्वानां भेदशब्देन वृत्तिः ॥ १ ॥ द्वौ च नव चाष्टादश चैकविंशतिश्च त्रयश्च द्विनवाष्टादशैकविंशतित्रय इति द्वंद्वे कृते पश्चाद्भेदशब्देन वृत्तिरियं वेदितव्या। ननु चेतरेतरयोगे द्वंद्वः स च तुल्ययोगे भवति न चात्र तुल्ययोगोस्ति कथं द्व्यादयः शब्दाः संख्येयप्रधाना एकविंशतिशब्दः संख्यानप्रधान इति? नैष दोषः संख्याशब्दानाममीषां संख्येयप्रधानत्वेपि निमित्तानुविधानात् संख्यानेपि वृत्तिर्भवति प्रधानं हि किंचिन्निमित्तमपेक्ष्य गुणमनुविधत्ते। यथा प्रधानभूतोपि राजा मंत्रिणं गुणमाश्रयते तत्प्रयुक्तक्रियाफलार्थित्वात् तस्य प्राधान्यमप्यनुजानातीति। अस्त्ययं तर्काश्रयसमाधिः लक्षणशास्त्रेण तु विरुध्यते एवं हि तत्रोक्तमेकादयः प्राग्विंशतेः संख्येयप्रधाना विंशत्यादयस्तु कदाचित्संख्यानप्रधानाः कदाचित्संख्येयप्रधाना इति। यदि द्व्यादयः संख्यानेपि वर्तेरन् विंशत्यादिभिस्तुल्याः स्युः तत्र को दोषः सन्नाधिनां व्यतिरेकनिमित्तविभक्तिश्रवणं स्यात् स्वतश्च संख्यानस्यैकत्वादेकवचनं श्रूयते विंशतिर्गवामिति यथा। ननु च तत्रैव संख्याने वृत्तिरुपलभ्यते द्व्येकयोरिति नासौ संख्याने प्रयोगः किं तर्हि उपसर्जनावयवे समुदाये प्रयोगः यथा बहुशक्तिकीटकमिति। संख्याप्रधानत्वेपि तद्विषयत्वमेवांतरेणापि भावप्रत्ययं गुणप्रधानो भवति निर्देश इत्येवं तर्हि द्व्यादयः शब्दाः संख्येयप्रधाना एव। एकविंशतिशब्दोपि संख्येयवृत्तिः परिगृह्यत इति तुल्ययोगोपपत्तेर्युक्तो द्वंद्वो भेदशब्देन किं स्वपदार्था वृत्तिराहोस्विदन्यपदार्था स्वपदार्थप्रधाना कथं "विशेषणं विशेष्येणेति" द्विनवाष्टादशैकविंशतित्रय एव भेदा द्विनवाष्टादशैकविंशतित्रिभेदा इति। ननु च द्वियमुनमित्येवमादिषु पूर्वपदार्थप्रधाना वृत्तिरिति द्व्यादीनां विशेष्यत्वमुक्तं तेन भेदशब्दस्य विशेषणत्वे सति पूर्वनिपातः प्राप्नोति? नैष दोषः सामान्योपक्रमे विशेषाभिधाने तदुक्तं के द्वे यमुने इति ह्युक्ते द्विशब्दप्रयोग एवानर्थक इति। इह तु बहुत्वात्संदेहः। भेदा इत्युक्ते कतीति द्विनवाष्टादशैकविंशतित्रय इति चोक्ते के ते इत्यत उभयव्यभिचाराद्विशेषणविशेष्ययोर्यथेष्टत्वात्। द्व्यादीनां गुणशब्दत्वाच्च विशेषणत्वं विश

क्षितं । अथ पुनरस्त्वंन्यपदार्थो वृत्तिः, द्विनवाष्टादशैकविंशतित्रयो भेदा येषां त इमे द्विनवाष्टादशैकविंशतित्रिभेदाः । इत्यत्र हि सख्याशब्दस्य विशेष्यत्वेपि सर्वनामसख्येययोरुपसंख्यानमिति संख्यायाः पूर्वनिपातः । पूर्वस्मिन्नर्थवशाद्विभक्तिपरिणाम इत्यौपशमिकादीनामित्यभिसंबध उत्तरत्र पठितक्रमेणैव ।

भेदशब्दस्य प्रत्येकं परिसमाप्तिर्भुजिवत् ॥ २ ॥ यथा देवदत्तजिनदत्तगुरुदत्ता भोज्यंतामिति प्रत्येकं भुजिः परिसमाप्यते । एवं भेदशब्दस्यापि प्रत्येकपरिसमाप्तिर्वेदितव्या द्विभेद नवभेद इत्यादि ।

यथा निर्दिष्टौपशमिकादिभावाभिसंबधार्थं द्व्यादिक्रमवचनं ॥ ३ ॥ क्रमः आनुपूर्व्यं यो यः क्रमो यथाक्रमं यथौपशमिकादयो भावा निर्दिष्टास्तथैव द्व्यादिभिरभिसंबंधः । कथं स्याद् ? इति यथाक्रममित्युच्यते तत्रानिर्धारित सख्येयानां द्व्यादीनां संख्याशब्दानां प्रतिविशिष्टाभिधेयनिर्देशे प्राप्तकाले सति यौगपद्यासभवात् । योऽसावादावुपदिष्टः औपशमिको भावस्तद्भेदप्रदर्शनार्थमाह—

सम्यक्त्वचारित्रे ॥ ३ ॥

व्याख्यातलक्षणे सम्यक्त्वचारित्रे । औपशमिकत्व कथमिति चेदुच्यते—

सप्तप्रकृत्युपशमादौपशमिकं सम्यक्त्वं ॥ १ ॥ अनंतानुबंधिनः कषायाः क्रोधमानमायालोभाश्चत्वारः चारित्रमोहस्य । मिथ्यात्वसम्यङ्मिथ्यात्वसम्यक्त्वानि त्रीणि दर्शनमोहस्य । आसां सप्तानां प्रकृतीनामुपशमादौपशमिकं सम्यक्त्वमिति अनादिमिथ्यादृष्टेर्भव्यस्य कर्मोदयापादिते कालुष्ये सति कुतस्तदुपशमः ?

काललब्ध्याद्यपेक्षया तदुपशमः ॥ २ ॥ काल लब्ध्यादीन्प्रत्ययानपेक्ष्य तासां प्रकृतीनामुपशमो भवति । तत्र काललब्धिस्तावत्-कर्माविष्ट आत्मा भव्यः कालेऽर्धपुद्गलपरिवर्तनाख्येऽवशिष्टे प्रथमसम्यक्त्वग्रहणस्य योग्यो भवति नाधिक इतीयं काललब्धिरेका । अपरा कर्मस्थितिका काललब्धिरुत्कृष्टस्थितिकेषु कर्मसु जघन्यस्थितिकेषु प्रथमसम्यक्त्वलाभो न भवति । क्व तर्हि भवति ? अंत.कोटीकोटिसागरोपम स्थितिकेषु कर्मसु बंधमापद्यमानेषु विशुद्धपरिणामवशात् सत्कर्मसु च तत संख्येयसागरोपम सहस्रोनायां मेन कोटीकोटिसागरोपमस्थितौ स्थापितेषु प्रथमसम्यक्त्वयोग्यो भवति । तथाऽपरा काललब्धिर्भावापेक्षा सा वक्ष्यते । आदिशब्देन जातिस्मरणादयः परिगृह्यते । स पुनर्भव्य. पचेंद्रियः सज्ञी मिथ्यादृष्टिः पर्याप्तकः सर्वविशुद्धः प्रथमं सम्यक्त्वमुत्पादयति । उत्पादयन्नसावंतर्मुहूर्तमेव वर्तयति अपवर्त्यं च मिथ्यात्वकर्म त्रिधा विभजते सम्यक्त्वं मिथ्यात्व सम्यङ्मिथ्यात्व चेति दर्शनमोहनीय कर्मोपशमयन् कोपशमयति चतसृषु गतिषु । तत्र नारकाः प्रथमसम्यक्त्वमुत्पादयंतः पर्याप्तका उत्पादयति नापर्याप्तका. पर्याप्तकाश्चांतर्मुहूर्तस्योपरि उत्पादयंति नाधस्तात् । एव सप्तसु पृथिवीषु । तत्रोपरि तिसृषु पृथिवीषु नारकास्त्रिभिः कारणैः सम्यक्त्वमुपजनयंति केचिज्जातिं स्मृत्वा केचिद्धर्मं श्रुत्वा केचिद्वेदनाभिभूता । अधस्ताच्चतसृषु पृथिवीषु द्वाभ्यां कारणाभ्यां केचिज्जातिं स्मृत्वा अपरे वेदनाभिभूताः । तिर्यंचश्चोत्पादयतः पर्याप्तका उत्पादयंति नापर्याप्तकाः पर्याप्तकाश्च दिवसपृथक्त्वस्योपरि नाधस्तादेव सर्वेषु द्वीपसमुद्रेषु तिरश्चां त्रिभिः कारणैः सम्यक्त्वस्योत्पत्तिः केचिज्जातिं स्मृत्वा अपरे धर्मं श्रुत्वा अन्ये जिनबिंब दृष्ट्वा । मनुष्या उत्पादयन्तः पर्याप्तका उत्पादयंति नापर्याप्तकाः पर्याप्तकाश्चाऽष्टवर्षस्थितेरुपर्युत्पादयंति नाधस्तादेनमर्धतृतीयद्वीपसमुद्रेषु तेषां त्रिभिः कारणैः सम्यक्त्वस्योत्पत्ति. । केषांचिज्जातिस्मरणादपरेषां धर्मश्रवणादन्येषां जिनबिंबदर्शनात् । देवाः सम्यक्त्वमुत्पादयंतः पर्याप्तका उत्पादयति नापर्याप्तकाः पर्याप्तकाश्चांतर्मुहूर्तस्योपरि नाधस्तादेवमा उपरिमग्रैवेयकेभ्यः देवा भवनवास्यादय आसहस्रारकल्पाच्चतुर्भिः कारणैः प्रथमसम्यक्त्व लभंते केचिज्जातिस्मरणेन इतरे धर्मश्रवणेन अपरे जिनमहिमावीक्षणेनान्ये देवर्द्धिनिरीक्षणेन । आनतप्राणतारणाच्युतेषु तैरेव देवर्द्धिविरहितैः । नवसु ग्रैवेयकेषु द्वाभ्यां कारणाभ्यां जातिस्मरणाद्धर्मश्रवणाच्च । उपरि देवा नियमेन सम्यग्दृष्टयः ।

अष्टाविंशतिमोहविकल्पोपशमादौपशमिकं चारित्रं ॥ ३ ॥ अनंतानुबंध्यप्रत्याख्यानप्रत्याख्यानसंज्वलनविकल्पाः षोडशकषायाः हास्यरत्यरतिशोकभयजुगुप्सा स्त्रीपुंनपुंसकवेदा नव नोकषायाः इत्येवं चारित्रमोहः पंचविंशतिविकल्पः । मिथ्यात्वसम्यङ्मिथ्यात्वसम्यक्त्वभेदात् त्रितयो दर्शनमोहः । एषामष्टाविंशतिमोहविकल्पानामुपशमादौपशमिकं चारित्रं ।

सम्यक्त्वस्यादौ वचनं तत्पूर्वकत्वाच्चारित्रस्य ॥ ४ ॥ पूर्वं हि सम्यक्त्वे पर्यायेणाविर्भावं आत्मनस्ततः क्रमाच्चारित्रपर्याय आविर्भवतीति सम्यक्त्वस्यादौ ग्रहणं क्रियते । यः क्षायिको भावो नवविध उद्दिष्टस्तद्भेदस्वरूपप्रतिपादनार्थमाह—

ज्ञानदर्शनदानलाभभोगोपभोगवीर्याणि च ॥ ४ ॥

चशब्देन सम्यक्त्वचारित्रे समुच्चीयेते ।

ज्ञानदर्शनावरणक्षयात्केवले क्षायिके ॥ १ ॥ ज्ञानावरणस्य कर्मणः दर्शनावरणस्य च कृत्स्नस्य च क्षयात् केवले ज्ञानदर्शने क्षायिके भवतः ।

अनंतप्राणिगणानुग्रहकरं सकलदानांतरायक्षयादभयदानं ॥ २ ॥ दानांतरायस्य कर्मणोऽत्यंतसंक्षयादाविर्भूतं त्रिकालगोचरानंतप्राणिगणानुग्रहकरं क्षायिकमभयदानं ।

अशेषलाभांतरायनिरासात् परमशुभपुद्गलानामादानं लाभः ॥ ३ ॥ लाभांतरायस्याशेषनिरासात् परित्यक्तकवलाहारक्रियाणां केवलिनां यतः शरीरबलाधानहेतवोऽन्यमनुजासाधारणाः परमशुभाः सूक्ष्माः अनंताः प्रतिसमयं पुद्गलाः संबंधमुपयांति स क्षायिको लाभः । तस्मादौदारिकशरीरस्य किंचिन्न्यूनपूर्वकोटिवर्षस्थितिः कवलाहारमंतरेण कथं संभवतीति यद्वचनं तदशिक्षितकृतं विज्ञायते ।

कृत्स्नभोगांतरायतिरोभावात्परमप्रकृष्टो भोगः ॥ ४ ॥ कृत्स्नस्य भोगांतरायस्य तिरोभावादाविर्भूतोऽतिशयवाननंतो भोगः क्षायिको यत्कृताः पंचवर्णसुरभिकुसुमवृष्टिविविधदिव्यगंधचरणनिक्षेपस्थानसप्तपद्मपंक्तिसुगंधिधूपसुखशीतमारुतादयो भावाः ।

निरवशेषोपभोगांतरायप्रलयादनंतोपभोगः क्षायिकः ॥ ५ ॥ निरवशेषस्योपभोगांतरायकर्मणः प्रलयात्प्रादुर्भूतोऽनंत उपभोगः क्षायिको यत्कृताः सिंहासनबालव्यजनाशोकपादपछत्रत्रयप्रभामंडलगंभीरस्निग्धस्वरपरिणामदेवदुंदुभिप्रभृतयो भावाः ।

वीर्यांतरायात्यंतसंक्षयादनंतवीर्यं ॥ ६ ॥ आत्मनः सामर्थ्यस्य प्रतिबंधिनो वीर्यांतरायकर्मणोऽत्यंतसंक्षयादुद्भूतवृत्ति क्षायिकमनंतवीर्यं ।

पूर्वोक्तमोहप्रकृतिनिरवशेषक्षयात् सम्यक्त्वचारित्रे ॥ ७ ॥ पूर्वोक्तस्य दर्शनमोहत्रिकस्य चारित्रमोहस्य च पंचविंशतिविकल्पस्य निरवशेषक्षयात्क्षायिके सम्यक्त्वचारित्रे भवतः । यद्यनंतदानलब्ध्यादय उक्ता अभयदानादिहेतवो दानांतरायादिसंक्षयाद्भवंति सिद्धेष्वपि तत्प्रसंगः ? नैष दोषः शरीरनामकर्मोदयाद्यपेक्षत्वात्तेषां तदभावे तदप्रसंगः । परमानंताव्याबाधरूपेणैव तेषां च तत्र वृत्तिः केवलज्ञानरूपेणानंतवीर्यवृत्तिवत् । सिद्धत्वमपि क्षायिकमागमोपदिष्टमस्ति तस्योपसंख्यानमिह कर्तव्यं न कर्तव्यं, विशेषेषु निर्दिष्टेषु तद्विषयसामान्यमनुक्तसिद्धमेव पर्वादिनिर्देशेंगुलिसिद्धिवत् । सिद्धत्वं हि सर्वेषां क्षायिकाणां भावानां साधारणमिति । य उक्तः क्षायोपशमिको भावोऽष्टादशविकल्पस्तद्भेदनिरूपणार्थमाह—

ज्ञानाज्ञानदर्शनलब्धयश्चतुस्त्रित्रिपंचभेदाः सम्यक्त्वचारित्रसंयमासंयमाश्च ५

चतुरादीनां कृतद्वंद्वानां भेदशब्देन वृत्तिः ॥ १ ॥ चत्वारश्च त्रयश्च त्रयश्च पंच च चतुस्त्रि

पंच ते भेदा यासां ताश्चतुस्त्रित्रिपंचभेदा इति द्वंद्वगर्भा वृत्तिः। *त्रिशब्दस्य द्वंद्वापवाद एकशेषः कस्मान्न भवति?* संख्यया अर्थासंप्रत्ययादस्यापदार्थत्वाच्चानेकशेष.। पृथगभिधाने प्रयोजनसद्भावाच्च। यथाक्रमवचनं ज्ञानादिभिरानुपूर्व्यसंबंधार्थं। इह यथाक्रममिति वक्तव्य। किं प्रयोजन? चतुर्भेद ज्ञानमित्येवमाद्यभिसंबंधार्थं तर्हि वक्तव्य। न वक्तव्य यथाक्रममित्यनुवर्तते। क्व प्रकृत? द्विनवाष्टादशैकविंशतीत्रिभेदा यथाक्रममिति। कस्य क्षयात्कस्य चोपशमात्क्षायोपशमिको भावो भवतीत्युच्यते—

। **सर्वघातिस्पर्धकानामुदयक्षयात्तेषामेव सदुपशमाद्देशघातिस्पर्धकानामुदये क्षायोपशमिको भावः ॥ २ ॥** द्विविध स्पर्धकं देशघातिस्पर्धक सर्वघातिस्पर्धक चेति। तत्र यदा सर्वघातिस्पर्धकस्योदयो भवति तदैषदप्यात्मगुणस्याभिव्यक्तिर्नास्ति तस्मात्तदुदयस्याभाव क्षय इत्युच्यते। तस्यैव सर्वघातिस्पर्धकस्यानुदयप्राप्तस्य सदवस्था उपशम इत्युच्यते। अनुद्भूतस्ववीर्यवृत्तित्वादात्मसाद्भावितसर्वघातिस्पर्धकस्योदयक्षये देशघातिस्पर्धकस्य चोदये सति सर्वघात्यभावादुपलभ्यमानो भाव. क्षायोपशमिक इत्युच्यते। किमिद स्पर्धक नाम? उच्यते—

। **अविभागपरिच्छिन्नकर्मप्रदेशरसभागप्रचयपंक्तिक्रमवृद्धि क्रमहानि स्पर्धकं ॥ ३ ॥** उदयप्राप्तस्य कर्मण. प्रदेशा अभव्यानामनंतगुणा. सिद्धानामनंतभागप्रमाणा। तत्र सर्वजघन्यगुणः प्रदेशः परिगृहीतस्तस्यानुभाग प्रज्ञाछेदेन तावद्वा (र) परिच्छिन्न यावत्पुनर्विभागो न भवति ते अविभागपरिच्छेदाः *सर्वजीवानामनंतगुणा एको राशि कृत.। एव तत्प्रमाणा सर्वे तथैव परिच्छिन्ना पंक्तीकृता वर्गाः* वर्गणा। अपर एकाविभागपरिच्छेदाधिक प्रदेश परिगृहीतस्तथैव तस्याविभागपरिच्छेदाः कृता स एको राशिर्वर्ग.। तथैव समगुणाः पंक्तीकृता वर्गा वर्गणा। एव पंक्तय. कृता यावदेकाविभागपरिच्छेदाधिकलाभ। तदलाभेनंतर भवत्येवमेतासां पंक्तीना विशेषहीनाना क्रमवृद्धिक्रमहानियुक्ताना समुदय स्पर्धक*मित्युच्यते।* तत उपरि *द्वित्रिचतु संख्येया संख्येयगुणरसा न लभ्यते अनंतगुणरसा एव तत्रैकप्रदेशो* जघन्यगुण परिगृहीतस्तस्य चानुभागाविभागपरिच्छेदा पूर्ववत्कृता। एव समगुणा वर्गाः समुदिता वर्गणा भवति। एकाविभागपरिच्छेदाधिका. पूर्ववद्विरलीकृता वर्गा वर्गणाश्च भवति यावदंतर भवति तावदेकस्पर्धक भवति। एवमनेन क्रमेण विभागे *क्रियमाणेऽभव्यानामनंतगुणानि सिद्धानामनंतभागप्रमाणानि* स्पर्धकानि भवंति। तदेतत्समुदितमेकमुदयस्थान भवति।

तत्र ज्ञान चतुर्विधं क्षायोपशमिकमाभिनिबोधिकज्ञानं श्रुतज्ञानमवधिज्ञानं मनःपर्ययज्ञानं चेति ॥ ४ ॥ वीर्यांतरायमतिश्रुतज्ञानावरणाना सर्वघातिस्पर्धकानामुदयक्षयात्सदुपशमाच्च देशघातिस्पर्धकानामुदये सति मतिज्ञान श्रुतज्ञान च भवति। देशघातिस्पर्धकानां रसस्य प्रकर्षाप्रकर्षयोगाद् गुणघातस्यातिशयानतिशयवत्त्वात्तज्ज्ञानभेदो भवति। *एवमवधिमन.पर्ययज्ञानयोरपि स्वावरणक्षयोपशमभेदात्क्षा*योपशमिकत्व वेदितव्य।

अज्ञानं त्रिविधं मत्यज्ञानं श्रुताज्ञानं विभंगं चेति ॥ ५ ॥ तेषा क्षायोपशमिकत्व पूर्ववत्। ज्ञानाज्ञानविभागस्तु मिथ्यात्वकर्मोदयानुदयापेक्ष।

दर्शनं त्रिविधं क्षायोपशमिकं चक्षुर्दर्शनमचक्षुर्दर्शनमवधिदर्शनं चेति ॥ ६ ॥ एतात्रितय*मपि पूर्ववत् स्वावरणक्षयोपशमापेक्ष द्रष्टव्य।*

लब्धय. पंच क्षायोपशमिकाः दानलब्धिर्लाभलब्धिर्भोगलब्धिरुपभोगलब्धिर्वीर्यलब्धिश्चेति ॥ ७ ॥ दानांतरायादिसर्वघातिस्पर्धकक्षयोपशमे देशघातिस्पर्धकोदयसद्भावे ता पंचलब्धयो भवति। सम्यक्त्वग्रहणेन वेदकसम्यक्त्वमिह परिगृह्यते। अनंतानुबंधिकषायचतुष्टयस्य मिथ्यात्वसम्यङ्मिथ्यात्वयोश्चोदयक्षयात्सदुपशमाच्च सम्यक्त्वस्य देशघातिस्पर्धकस्योदये सति तत्त्वार्थश्रद्धान क्षायोपशमिक सम्यक्त्व। अनंतानुबंध्यप्रत्याख्यानप्रत्याख्यानद्वादशकषायोदयक्षयात्सदुपशमाच्च सञ्ज्वलनकषायचतु-

ष्यान्यतमदेशघातिस्पर्धकोदये सति नोकषायनवकस्य यथासंभवोदये च निवृत्तिपरिणाम आत्मनः क्षायोपशमिकं चारित्रं । अनंतानुबन्ध्यप्रत्याख्यानकषायाष्टकोदयक्षयात्सदुपशमाच्च प्रत्याख्यानकषायोदये संज्वलनकषायस्य देशघातिस्पर्धकोदये नोकषायनवकस्य यथासंभवोदये च विरताविरतपरिणामः क्षायोपशमिकः संयमासंयम ।

संज्ञित्वसम्यङ्मिथ्यात्वयोगोपसंख्यानमिति चेन्न ज्ञानसम्यक्त्वलब्धिग्रहणेन गृहीतत्वात् ॥ ८ ॥ स्यादेतत् संज्ञित्वसम्यङ्मिथ्यात्वयोगोपसंख्यानं कर्तव्यं तेऽपि हि क्षायोपशमिका इति । तन्न, किं कारणं ? ज्ञानसम्यक्त्वलब्धिग्रहणेन गृहीतत्वात् । संज्ञित्वं हि मतिज्ञानेन गृहीतं सम्यङ्मिथ्यात्वं सम्यक्त्वग्रहणेन । नोइंद्रियावरणक्षयोपशमापेक्षत्वादुभयात्मकस्य एकात्मपरिग्रहाच्चोदकव्यामिश्रक्षीरव्यपदेशवद्योगश्च वीर्यलब्धिग्रहणेन गृहीत इति । अथवा चशब्देन समुच्चयो वेदितव्यः । अथ पंचेंद्रियत्वे समाने नोइंद्रियावरणक्षयोपशमः कस्यचिद्भवति कस्यचिन्नेति कुतोऽयं विकल्पः ? उच्यते—संज्ञिजातिनामकर्मविशेषोदये बललाभे सति नोइंद्रियावरणक्षयोपशमो भवति तदभावे न भवतीत्ययं विशेषः । एकेंद्रियजातिनामाद्युदयविशेषापेक्षया एकेंद्रियादिक्षयोपशमभेदवत् । य एकविंशतिविकल्प औदयिको भाव उद्दिष्टः तस्य भेदसंज्ञासंकीर्तनार्थमिदमारभ्यते—

गतिकषायलिंगमिथ्यादर्शनाज्ञानासंयतासिद्धलेश्याश्चतुश्चतुस्त्र्येकैकैकैकषड्भेदाः ॥ ६ ॥

गत्यादीनामितरेतरयोगो द्वंद्वः चतुरादीनां च द्वंद्वगर्भोऽन्यपदार्थप्रधाना वृत्तिः पूर्ववदेकशेषाभावः ।

गतिनामकर्मोदयादात्मनस्तद्भावपरिणामाद्गतिरौदयिकी ॥ १ ॥ येन कर्मणा आत्मनो नारकादिभावावाप्तिर्भवति तद्गतिनाम चतुर्विधं नरकगतिनाम तिर्यग्गतिनाम मनुष्यगतिनाम देवगतिनाम चेति । तत्र नरकगतिनामकर्मोदयान्नारको भावो भवतीति स औदयिकः । एवं तिर्यग्गतिनामकर्मोदयात्तिर्यग्भाव औदयिकः । मनुष्यगतिनामकर्मोदयान्मनुष्यभाव औदयिकः । देवगतिनामकर्मोदयाद्देवभाव औदयिकः ।

चारित्रमोहोदयात्कलुषभावः कषाय औदयिकः ॥ २ ॥ चारित्रमोहस्य कषायवेदनीयस्योदयादात्मनः कालुष्यं क्रोधादिरूपमुत्पद्यमानं कषत्यात्मानं हिनस्तीति कषाय इत्युच्यते स औदयिकश्चतुर्विधः, क्रोधो मानो माया लोभश्चेति । तद्भेदा अनंतानुबन्ध्यप्रत्याख्यानप्रत्याख्यानसंज्वलनविकल्पाः ।

वेदोदयापादितोऽभिलाषविशेषो लिंगं ॥ ३ ॥ *लिंगं द्विविधं द्रव्यलिंगं भावलिंगं च । तत्र यद्द्रव्यलिंगं नामकर्मोदयापादितं तदिह नाधिकृतमात्मपरिणामप्रकरणात् ।* भावलिंगमात्मपरिणामः स्त्रीपुंनपुंसकान्योन्याभिलाषलक्षणः स पुनश्चारित्रमोहविकल्पस्य नोकषायस्य स्त्रीवेदपुंवेदनपुंसकवेदस्योदयाद्भवतीत्यौदयिकः ।

दर्शनमोहोदयात्तत्त्वार्थाश्रद्धानपरिणामो मिथ्यादर्शनं ॥ ४ ॥ तत्त्वार्थरुचिस्वभावस्यात्मनस्तत्प्रतिबन्धकारणस्य दर्शनमोहस्योदयात्तत्त्वार्थेषु निरूप्यमाणेष्वपि न श्रद्धानमुत्पद्यते तन्मिथ्यादर्शनमौदयिकमित्याख्यायते ।

ज्ञानावरणोदयादज्ञानं ॥ ५ ॥ ज्ञस्वभावस्यात्मनस्तदावरणकर्मोदये सति नाववोधो भवति तदज्ञानमौदयिकं । घनसमूहस्थगितदिनकरो तेजोनभिव्यक्तिवत् । तद्यथा—एकेंद्रियस्य रसनघ्राणश्रोत्रचक्षुषामिंद्रियाणां प्रतिनियतामिनिबोधिकज्ञानावरणस्य सर्वघातिस्पर्धकस्योदयाद्रसगंधशब्दरूपाज्ञानं यत्तदौदयिकं । एवं द्वित्रिचतुरिंद्रियेषु शेषेंद्रियविषयाज्ञानं वाच्यं पंचेंद्रियतिर्यक्षु शुकसारिकादिवर्जितेषु मनुष्येषु च केषुचिदक्षरश्रुतावरणस्य सर्वघातिस्पर्धकस्योदयादक्षरश्रुतनिर्वृत्यभावादक्षरश्रुतज्ञानमौदयिकं । नोइंद्रियावरणस्य सर्वघातिस्पर्धकस्योदयाद्धिताहितपरीक्षा प्रत्यसामर्थ्यमसंज्ञित्वमौदयिकं तदप्यत्रैवांतर्भवति ।

एवमवधिमनःपर्ययकेवलज्ञानावरणोदयात्प्रत्येकमज्ञानमौदयिकं वाच्यमिति ।

चारित्रमोहोदयादनिवृत्तिपरिणामोऽसंयतः ॥ ६ ॥ चारित्रमोहोदयस्य सर्वघातिस्पर्धकस्योदयात्प्राण्युपघातेंद्रियविषये द्वेषाभिलाषनिवृत्तिपरिणामरहितोऽसंयत औदयिकः ।

कर्मोदयसामान्यापेक्षोऽसिद्धः ॥ ७ ॥ अनादिकर्मसंबंधसंतानपरतंत्रस्यात्मनः कर्मोदयसामान्ये सति असिद्धत्वपर्यायो भवतीत्यौदयिकः स पुनर्मिथ्यादृष्ट्यादिषु सूक्ष्मसांपरायिकांतेषु कर्माष्टकोदयापेक्षः शांतक्षीणकषाययोः सप्तकर्मोदयापेक्षः सयोगिकेवल्ययोगिकेवलिनोरघातिकर्मोदयापेक्षः ।

कषायोदयरंजिता योगप्रवृत्तिर्लेश्या ॥ ८ ॥ द्विविधा लेश्या। द्रव्यलेश्या भावलेश्या चेति। तत्र द्रव्यलेश्या पुद्गलविपाकिकर्मोदयापादितेति सा नेह परिगृह्यत आत्मनो भावप्रकरणात् । भावलेश्या कषायोदयरंजिता योगप्रवृत्तिरिति कृत्वा औदयिकीत्युच्यते । ननु च योगप्रवृत्तिरात्मप्रदेशपरिस्पंदक्रिया सा वीर्यलब्धिरिति क्षायोपशमिकी व्याख्याता कषायश्चौदयिको व्याख्यातस्ततो लेश्यानर्थांतरभूतेति ? नैषदोषः कषायोदयतीव्रमंदावस्थापेक्षाभेदादर्थांतरत्वं । सा षड्विधा—कृष्णलेश्या नीललेश्या कपोतलेश्या तेजोलेश्या पद्मलेश्या शुक्ललेश्या चेति । तस्यात्मपरिणामस्याऽशुद्धिप्रकर्षापेक्षया कृष्णादिशब्दोपचारः क्रियते । ननु चोपशांतकषाये क्षीणकषाये सयोगकेवलिनि च शुक्ललेश्यास्ति इत्यागमस्तत्र कषायानुरंजनाभावादौदयिकत्वं नोपपद्यते ? नैषदोषः पूर्वभावप्रज्ञापननयापेक्षया यासौ योगप्रवृत्तिः कषायानुरंजिता सैवेयमित्युपचारादौदयिकीत्युच्यते । तदभावादयोगिकेवल्यलेश्य इति च निश्चीयते । अत्र चोद्यते यथाऽज्ञानमौदयिकमेवमदर्शनमपिदर्शनावरणोदयाद्भवतीत्यौदयिकं निद्रानिद्रादयश्चौदयिकाः वेदनीयोदयात् सुखदुःखमौदयिकं नोकषायाश्च हास्यरत्यादयः षडौदयिकाः आयुरुदयाद्भवधारणं भवत्यौदयिकमुच्चैर्नीचैर्गोत्रकर्मोदयादुच्चनीचगोत्रपरिणामो भवतीत्यौदयिको नामकर्मणि च जात्यादय औदयिका एतेषामपरिग्रहान्न्यूनं लक्षणमिति ! अथ मतमात्मपरिणामस्याधिकृतत्वाच्छरीरादीनामौदयिकत्वेपि पुद्गलविपाकित्वात्तेषामसंग्रह इति । एवमपि ये जीवविपाकिनस्तेषां ग्रहणं कर्तव्यं जात्यादीनामत उत्तरं पठति—

मिथ्यादर्शने दर्शनावरोधः ॥९॥ मिथ्यादर्शने दर्शनावरोधो भवति निद्रानिद्रादीनामपि दर्शनसामान्यावरणत्वात्तत्रैवांतर्भावः । ननु च तत्त्वार्थाश्रद्धाने मिथ्यादर्शनमित्युक्तं सत्यमुक्तं सामान्यनिर्देशे विशेषांतर्भावात् । सोप्येको विशेषोऽयमपरो विशेषोऽदर्शनमप्रतिपत्तिर्मिथ्यादर्शनमिति ।

लिंगग्रहणे हास्यरत्याद्यंतर्भावः सहचारित्वात् ॥ १० ॥ लिंगग्रहणे हास्यरत्यादीनामंतर्भावो भवति कुतः सहचारित्वात् पर्वतग्रहणेन नारदग्रहणवत् ।

गतिग्रहणमघात्युपलक्षणं ॥ ११ ॥ अघातिकर्मोदयापादिता ये भावाः तेषां गतिग्रहणमुपलक्षणं यथा काकेभ्यो रक्षतां सर्पिरिति काकग्रहणमुपघातकोपलक्षणं । तेन जात्यादयो भावा नामकर्मनिरोधोदयापादिता वेदनीयायुर्गोत्रोदयकृताश्च गृह्यंते । इह यथाक्रममिति वक्तव्यं गतिश्चतुर्भिरित्येवमाद्यानुपूर्व्यसंप्रत्ययार्थं । न वक्तव्यं यथाक्रममित्यनुवर्तते । यः पारिणामिको भावस्त्रिभेद उक्तस्तद्विकल्पस्वरूपप्रतिपादनार्थमाह—

जीवभव्याभव्यत्वानि च ॥ ७ ॥

अन्यद्रव्यासाधारणास्त्रयः पारिणामिकाः ॥ १ ॥ जीवत्वं भव्यत्वमभव्यत्वमित्येते पारिणामिका आत्मनस्त्रयो भावा अन्यद्रव्यासाधारणा वेदितव्याः । कुतः पुनरेषां पारिणामिकत्वं ?

कर्मोदयसमोपशमक्षयोपशमानपेक्षत्वात् ॥ २ ॥ न होवंविधं कर्मास्ति यस्योदयात् क्षयात् क्षायोपशमाद्वा जीवो भव्योऽभव्यो वेति चोच्यते । तदभावादनादिद्रव्यभवनसंबंधपरिणामनिमित्तत्वात्पारिणामिका इति व्यपदिश्यंते ।

आयुर्द्रव्यापेक्षं जीवत्वं न पारिणामिकमिति चेन्न पुद्गलद्रव्यसंबंधे सत्यन्यद्रव्यसामर्थ्याभावात् ॥ ३ ॥ स्यादेतदायुर्द्रव्योदयाज्जीवतीति जीवो नानादिपारिणामिकत्वादिति चेन्न किं कारण पुद्गलद्रव्यसबधे सत्यन्यद्रव्यसामर्थ्याभावात् । आयुर्हि पौद्गलिक द्रव्य यदि च तत्सबधाज्जीवत्व स्यान्नन्वेवमन्यद्रव्यस्यापि धर्मादेरायु सबधाज्जीवत्व स्यात् । किं च—

सिद्धस्याजीवत्वमसंगात् ॥ ४ ॥ यद्यायु सबधापेक्ष जीवत्व ननु सिद्धस्यायुरभावादजीवत्व प्रसज्येत । ततस्तदनपेक्षत्वाज्जीवत्व पारिणामिकमेव ।

जीवे त्रिकालविषयविग्रहदर्शनादिति चेन्न रूढिशब्दस्य निष्पत्त्यर्थत्वात् ॥ ५ ॥ स्यान्मत जीवत्यजीवज्जीविष्यतीति त्रिकालविषयो विग्रहो दृश्यते तत प्राणधारणार्थत्वात्कर्मापेक्षत्वेन पारिणामिकत्वमिति ? तच्च न । कस्मात् ? रूढिशब्दस्य निष्पत्त्यर्थत्वात् । रूढिशब्देषु हि क्रियोपात्तकाला व्युत्पत्त्यर्थैव न तत्र यथा गच्छतीति गौरिति ।

चैतन्यमेव वा जीवशब्दस्यार्थ ॥ ६ ॥ अथवा चैतन्य जीवशब्देनाभिधीयते तच्चानादिद्रव्यभवननिमित्तत्वात् पारिणामिक ।

सम्यग्दर्शनज्ञानचारित्रपरिणामेन भविष्यतीति भव्यः ॥ ७ ॥ भव्यादीना प्रायेण भविष्यत्कालविषयत्वात् सम्यग्दर्शनादिपर्यायेण य आत्मा भविष्यति स भव्य इतीम व्यपदशमास्कदति ॥

तद्विपरीतोऽभव्यः ॥ ८ ॥ यो न तथा भविष्यत्यसावभव्य इत्युच्यते । किं कृतोऽय विशेष ? द्रव्यस्वभावकृतोऽत पारिणामिकत्वमनयो ।

योऽनन्तेनापि कालेन न सेत्स्यत्यसावभव्य एवेति चेन्न भव्यराश्यंतर्भावात् ॥ ९ ॥ स्यादेतदनतकालेनापि यो न सेत्स्यत्यसावभव्यतुल्यत्वादभव्य एव । अथ सेत्स्यति सर्वो भव्यस्तत उत्तरकाल भव्यशून्य जगत् स्यादिति ? तन्न, किं कारण ? भव्यराश्यतर्भावात् यथा योऽनतेनापि कालेन कनकपाषाणो न कनको भविष्यति न तस्याधपाषाणत्व कनकपाषाणशक्तियोगात् । यथा वाऽऽगामिकालो योऽनन्तेनापि कालेन नागमिष्यति न तस्यागामित्व हीयते । तथा भव्यस्यापि स्वशक्तियोगादसत्यामपि व्यक्तौ न भव्यत्वहानि ।

भावस्यैकत्वनिर्देशो युक्त इति चेन्न द्रव्यभेदाद्भावभेदसिद्धेः ॥ १० ॥ स्यादेतज्जीवश्च भव्यश्चाऽभव्यश्च जीवभव्याभव्या इति द्वद्वे कृते तेषा भावे विवक्षिते एकत्वनिर्देशो युक्तो जीवभव्याभव्याना भावो जीवभव्याभव्यत्वमिति ? *तन्न, किं कारण ? द्रव्यभेदाद्भावभेदसिद्धे । नहि भाव एकत्वेन वक्तव्य इति* नियमोऽस्ति । ततो द्रव्यभेदाद्भेदे सति बहुवनिर्देशो युक्तो जीवभव्याभव्याना भावा जीवभव्याभव्यत्वानीति । पुन प्रत्येकमभिसबधो भवति जीवत्व भव्यत्वमभव्यत्वमिति ।

द्वितीयगुणग्रहणमार्षोक्तत्वादिति चेन्न तस्य नयापेक्षत्वात् ॥ ११ ॥ अथ मत द्वितीय गुणग्रहणमिह कर्तव्य । कोसौ द्वितीयगुण सासादनसम्यग्दृष्टि सोपि जीवस्य साधारण पारिणामिक एव ह्यार्षे उक्त सासादनसम्यग्दृष्टिरिति । को भाव ? पारिणामिको भाव इति । न कर्तव्य कुतस्तस्य नयापेक्षत्वात् । मिथ्यात्वकर्मण उदय क्षयमुपशम वा नापेक्षत इत्यार्षे पारिणामिक इह पुनरनन्तानुबन्धिकषायोदयात्तस्य निर्वृत्ते । चशब्द किमर्थ ?

अस्तित्वान्यत्वकर्तृत्वभोक्तृत्वपर्यायवत्त्वाऽसर्वगतत्वाऽनादिसंततिबंधनबद्धत्वप्रदेशवत्त्वारूपत्वनित्यत्वादिसमुच्चयार्थश्चशब्दत ॥ १२ ॥ अस्तित्वादयोपि पारिणामिका भावा सति तेषा समुच्चयार्थश्चशब्द । यदि तेपि पारिणामिका सूत्रे तेषा ग्रहण कस्मान्न कृत ?

अन्यद्रव्यसाधारणत्वादसूत्रिता ॥ १३ ॥ अस्तित्वादयो हि धर्मा अन्येषामपि द्रव्याणां

साधारणास्ततस्ते न सूत्रिता । तद्यथा-अस्तित्वं तावत्साधारणं षड्द्रव्यविषयत्वात् । तत्कर्मोदयक्षयक्षयोपशमानपेक्षत्वात् पारिणामिकं । अन्यत्वमपि साधारणं सर्वद्रव्याणां परस्परतोऽन्यत्वात् कर्मोदयाद्यपेक्षाभावात् तदपि पारिणामिकं । कर्तृत्वमपि साधारणं क्रियानिष्पत्तौ सर्वेषां स्वातन्त्र्यात् । ननु च जीवपुद्गलानां क्रियापरिणामयुक्तानां कर्तृत्वं युक्तं धर्मादीनां कथं ? तेषामपि अस्त्यादिक्रियाविशेषविषयकमस्ति कर्तृत्वं कर्मोदयाद्यपेक्षाभावात्तत्पारिणामिकं । ननु चात्मप्रदेशपरिस्पंदस्य योगसंज्ञकस्य यत्कर्तृत्वं न तत्साधारणमिति असाधारणेषूपसंख्येयं न तस्य क्षयोपशमनिमित्तत्वात् यदस्य पुण्यपापयोः कर्तृत्वं तदन्यद्रव्याणामसाधारणमपि सन्नपारिणामिकं । कस्मात् ? उदयक्षयोपशमनिमित्तत्वात् । मिथ्यादर्शनं हि दर्शनमोहोदयनिमित्तमविरतिप्रमादकषायाश्चारित्रमोहोदयनिमित्ताः योगाश्च क्षायोपशमिका इत्यन्यद्रव्यासाधारणानादिपारिणामिकचैतन्यसंनिधाने पुण्यपापयोः कर्तृत्वमिति पारिणामिकमिति चेन्न सर्वकालिककर्तृत्वप्रसंगात् । मुक्तात्मनामपि चैतन्यमस्तीति पुण्यपापयोः कर्तृत्वं स्यात्संसारिणां चाविशिष्टं स्यात् । चैतन्यकारणस्याभेदाद्भोक्तृत्वमपि साधारणं । कुतः ? तल्लक्षणोपपत्तेर्वीर्यप्रकर्षात्परद्रव्यवीर्यादानसामर्थ्यं भोक्तृत्वलक्षणं यथात्माहारादेः परद्रव्यस्यापि वीर्यात्मसात्करणाद्भोक्ता । तथापि विषस्याचेतनस्य वीर्यप्रकर्षात् कोद्रवद्रव्यादिसारसंग्रहाद्भोक्तृत्वं । लवणादीनां च वीर्यप्रकर्षात्काष्ठादिद्रव्यलवणकरणाद्भोक्तृत्वं कर्मोदयापेक्षाभावात्तदपि पारिणामिकं यच्चात्मनः शुभाशुभकर्मफलस्योपभोक्तृत्वं न तत्साधारणं न च पारिणामिकं तस्य क्षयोपशमनिमित्तत्वात् । वीर्यांतरायक्षयोपशमांगोपांगनामलाभावष्टंभादात्मनः शुभाशुभकर्मफलोपभोगे सामर्थ्यमाविर्भवति । आहारादिवीर्यात्मसात्करणलक्षणोपभोगश्च भोगांतरायक्षयोपशमादुपात्तस्य च करणं वीर्यांतरायक्षयोपशमात्कर्मांतरेण विषादीनां कथं भोक्तृत्वमिति चेत् प्रतिनियतशक्तित्वाद्द्रव्याणां भास्करप्रतापवत् । पर्यायवत्त्वमपि साधारणं सर्वद्रव्याणां प्रतिनियतपर्यायोपपत्तेः कर्मोदयाद्यपेक्षाभावात्तदपि पारिणामिकं । असर्वगतत्वमपि साधारणं परमाण्वादीनामविभुत्वाद्धर्मादीनां च परिमितासंख्यातप्रदेशत्वात्कर्मोदयाद्यपेक्षाभावात्तदपि पारिणामिकं । यदस्य कर्मोपात्तशरीरप्रमाणानुविधायित्वं तदसाधारणमपि सन्नपारिणामिकं कर्मनिमित्तत्वात् । अनादिसंततिबंधनबद्धत्वमपि साधारणं । कस्मात् ? तस्य सर्वद्रव्याणां स्वात्मीयसंतानबंधनबद्धत्वं प्रत्यनादित्वात् । सर्वाणि द्रव्याणि जीवधर्माधर्माकाशकालपुद्गलाख्यानि प्रतिनियतानि पारिणामिकचैतन्योपयोगगतिस्थित्यवकाशदानवर्तनापरिणामवर्णगंधरसस्पर्शादिपर्यायसंतानबंधनबद्धानि कर्मोदयाद्यपेक्षाभावात्तदपि पारिणामिकं । यदस्यानादिकर्मसंततिबंधनबद्धत्वं तदसाधारणमपि सन्नपारिणामिकं कर्मोदयनिमित्तत्वाद्दृश्यते हि अनादिसंबंधे च सर्वस्येति । प्रदेशवत्त्वमपि साधारणं संख्येयाऽसंख्येयानंतप्रदेशोपेतत्वात्सर्वद्रव्याणां तदपि कर्मोदयाद्यपेक्षाभावात् पारिणामिकं । अरूपत्वमपि साधारणं जीवधर्माधर्मकालाकाशानां रूपयोगाभावात् तदपि कर्मोदयाद्यपेक्षाभावात् पारिणामिकं । नित्यत्वमपि साधारणं द्रव्यार्थादेशात्सर्वद्रव्याणां व्ययोदययोगाभावात् तच्च कर्मोदयाद्यपेक्षाभावात् पारिणामिकं । ऊर्ध्वगतित्वमपि साधारणमग्न्यादीनामूर्ध्वगतिपरिणामित्वात् तच्च कर्मोदयाद्यपेक्षाभावात् पारिणामिकमेव । अन्ये चात्मनः साधारणाः पारिणामिका योज्याः ।

अनंतरसूत्रनिर्दिष्टोपसंग्रहार्थश्चशब्द इति चेन्नाऽनिष्टत्वात् ॥ १४ ॥ स्यान्मतमनंतरसूत्रे निर्दिष्टानां गत्यादीनामुपसंग्रहार्थश्चशब्दो नास्तित्वादिसमुच्चयार्थ इति, तन्न—किं कारणं अनिष्टत्वात् । नहि गत्यादीनां पारिणामिकत्वमिष्यते तल्लक्षणाभावात् ।

त्रिभेदपारिणामिकभावप्रतिज्ञानाच्च ॥ १५ ॥ यत्क्षायोपशमिकादिभावसंख्याविधायिनि सूत्रे त्रिभेदः पारिणामिक इति प्रतिज्ञातमतो न गत्यादिसमुच्चयार्थश्चशब्दः ।

गत्यादीनामुभयवत्त्वं क्षायोपशमिकभाववदिति चेन्नाऽन्वर्थसंज्ञाकरणात् ॥ १६ ॥ अथ मतमेतत् यथा क्षायोपशमिकभावस्य क्षयोपशमात्मकत्वादुभयवत्त्वं तथा गत्यादीनामुभयवत्त्वादौदयिकपारिणामिकश्च त्रिभेद इति सिद्धमिति । तन्न, किं कारणं ? अन्वर्थसंज्ञाकरणात् । परिणामः स्वभावः प्रयोजनमस्येति पारिणामिक इत्यन्वर्थसंज्ञा । न चासौ स्वभावो गत्यादिषु विद्यते कर्मोदयनिमित्तत्वात् । किंच-

तथानभिधानात् ॥ १७ ॥ यथोभयवत्वाज्ज्ञानादयः क्षायोपशमिका इत्यभिधीयते तथा गत्यादय औदयिकपारिणामिका इत्यभिधीयेरन्। न चाभिधीयते तथानभिधानात् क्षायोपशमिकवद्गत्यादयो नोभयवत। किं च—

आनिर्मोक्षप्रसंगात् ॥ १८ ॥ गत्यादीनामुभयवत्वात्पारिणामिकत्वे सत्यानिर्मोक्षप्रसग. सातत्यावस्थानात्। तस्मास्थितमेतदस्तित्वादिसमुच्चयार्थ एव चशब्द इति।

आदिग्रहणमत्र न्याय्यमिति चेन्न त्रिविधपारिणामिकभावप्रतिज्ञाहानेः ॥ १९ ॥ स्यादेतज्जीवभव्याभव्यत्वानीत्यत्रादिग्रहण न्याय्य। अस्तित्वादीनामपीष्टत्वादिति। तन्न, किं कारण? *त्रिविधपारिणामिकभावप्रतिज्ञाहानेः। आदिग्रहणे हि क्रियमाणे जीवभव्याभव्यत्वास्तित्वादीना पारिणामिक*भावत्वात्त्रिविध इति यत्पुरस्तात्प्रतिज्ञात तस्य हानि' स्यात्।

समुच्चयार्थेऽपि चशब्दे तुल्यमिति चेन्न प्रधानापेक्षत्वात् ॥ २० ॥ स्यान्मत समुच्चयार्थेऽपि चशब्देऽस्तित्वादीनां पारिणामिकत्वेन समुच्चयात्त्रिभेदप्रतिज्ञाहानिस्तुल्येति। तन्न, किं कारण? प्रधानापेक्षत्वात्। कंठोक्तानि त्रीणि प्रधानानि तदपेक्षा त्रिभेदप्रतिज्ञेति नास्ति विरोधः। अस्तित्वादानि तु साधारणत्वा चशब्देन द्योतितानीति तेषा गुणभाव। आदिशब्दे हि क्रियमाणेऽस्तित्वादानां प्राधान्य स्यात् जीवत्वादीनामुपलक्षणार्थत्वादप्राधान्य। तद्गुणसविज्ञाने चोभयेषा प्राधान्य प्रसज्येत।

सान्निपातिकभावोपसंख्यानमिति चेन्नाऽभावात् ॥ २१ ॥ स्यादेतदार्षे सानिपातिकभाव उक्त स इहोपसख्यातव्य इति। तन्न, किं कारण? अभावात्नहि षष्ठो भावोस्ति।

मिश्रशब्देनाक्षिप्तत्वाच्च ॥ २२ ॥ यद्यप्यसौ विद्यते मिश्रशब्देनासावाक्षिप्त। ननु च मिश्रशब्दः क्षायोपशमिकसग्रहार्थो न सान्निपातिकग्रहणार्थ इत्युच्यते—

चशब्दवचनात् ॥ २३ ॥ औपशमिकक्षायिकौ भावौ मिश्रो जीवस्य स्वतत्वमौदयिकपारिणामिकौ चेति सिद्धे यन्मिश्रशब्दसमीपे चशब्दकरण तेन ज्ञायते मिश्रशब्देनोभयमुच्यते इति। मिश्रश्च क' *क्षायोपशमिको भाव सान्निपातिकश्चेति इदमयुक्त वर्तते। किमत्रायुक्त? यद्यस्ति सान्निपातिकाभावोऽभावा*दिति विरुध्यते। अथ नास्ति, कथमार्षे सान्निपातिको भावो नास्तीत्यभावादित्युच्यते सयोगभगापेक्षयास्तीत्यार्षे वचन। तत्राभावपक्षे आदिसूत्रे पूर्वोक्तानुकर्षणार्थश्चशब्द उक्तो भावपक्षे सान्निपातिकप्रतिपादनार्थश्चशब्द पूर्वोक्तानुकर्षणपेक्षया वेदितव्य। अथार्षोक्त सान्निपातिकभाव कतिविध इत्यत्रोच्यते—

षड्विंशतिविध· षट्त्रिंशद्विध एकचत्वारिंशद्विध इत्येवमादिरागमे उक्तः ॥ २४ ॥ तत्र-दुग तिग चदु पचे वय सजोगा होंति सन्निवादेसु। दस दस पचय एक्कय भावा छव्वीस पिंडेण। द्विभावयोगेन दशौदयिक परिगृह्यौपशमिकादिचतुष्टयस्य चैकैकत्यागेन प्रथमे द्विभेदसयोगे चत्वारो भगा। तत्रैक औदयिकौपशमिकसान्निपातिकजीवभावो नाम मनुष्य उपशान्तक्रोध। द्वितीय औदयिकक्षायिक सान्निपातिक जीवभावो नाम मनुष्य क्षीणकषाय। तृतीय औदयिकक्षायोपशमिकसान्निपातिक जीव भावो नाम मनुष्य पचेंद्रिय। चतुर्थ औदयिकपारिणामिकसान्निपातिकजीवभावो नाम मनुष्यो जीव· द्वितीयद्विभावसयोगे औदयिक परित्यज्यौपशमिकपरिग्रहात् क्षायिकादिभावत्रयस्यैकैकत्यागेन त्रयो भगा। तत्रैक औपशमिकक्षायिकसान्निपातिकजीवभावो नामोपशांतलोभ क्षीणदर्शनमोहत्वात् क्षायिकसम्यग्दृष्टि। द्वितीय औपशमिकक्षायोपशमिकसान्निपातिकजीवभावो नामोपशांतमान आभिनिबोधिक ज्ञानी। तृतीय औपशमिकपरिणामिकसान्निपातिकजीवभावो नाम उपशातमायो भव्यः। तृतीयद्विभावसयोगे औपशमिक परित्यज्य क्षायिकपरिग्रहात्क्षायोपशमिकपारिणामिकयोरेकैकत्यागाद्द्वौ भगौ। तत्रैक' क्षायिकक्षायोपशमिकसान्निपातिकजीवभावो नाम क्षायिकसम्यग्दृष्टि श्रुतज्ञानी। द्वितीय क्षायिकपारिणामिकसान्निपातिकजीवभावो नाम क्षीणकषायो भव्य। चतुर्थद्विभावसयोगे क्षायिकपरित्यागादेक. क्षायोपशमिकसान्निपातिक

जीवभावो नामाऽवधिज्ञानी जीव । त एते द्विभावसयोगभगा समुदिता दश । प्रथमत्रिभावसयोगे औदयिकौपशमिकौ परिगृह्य क्षायिकादिभावत्रयस्यैकैकभावपरिग्रहात्त्रयो भगा । तत्रैक औदयिकौपशमिकक्षायिकसानिपातिकजीवभावो नाम मनुष्य उपशातमोह क्षायिकसम्यग्दृष्टि । द्वितीय औदयिकौपशमिकक्षोयापशमिकसानिपातिकजीवभावो नाम मनुष्य उपशातक्रोधो वाग्योगी । तृतीय औदयिकौपशमिकपारिणामिकसान्निपातिकजीवभावो नाम मनुष्य उपशातमानो जीव । द्वितीयत्रिभावसयोगे औपशमिकपरित्यज्यौदयिकक्षायिकौ परिगृह्य क्षायोपशमिकपारिणामिकयोरेकैकस्य परिग्रहाद् द्वौ भगौ। तत्रैक औदयिकक्षायिकक्षायोपशमिकसान्निपातिकजीवभावो नाम मनुष्य क्षीणकपाय श्रुतज्ञानी । द्वितीय औदयिकक्षायिकपारिणामिकसान्निपातिकजीवभावो नाम मनुष्य क्षीणदर्शनमोहो जीव । तृतीयत्रिभावसयोगे औदयिकपरिग्रहादौपशमिकक्षायिकत्यागादेक औदयिकक्षायोपशमिकपारिणामिकसान्निपातिकजीवभावो नाम मनुष्यमनोयोगी जीव । चतुर्थत्रिभावसयोगे औदयिक परित्यज्यौपशमिकादिभावचतुष्टयस्यैकैकत्यागे चत्वारो भगा । तत्रैक औपशमिकक्षायिकक्षायोपशमिकसान्निपातिकजीवभावो नामोपशांतमान क्षीणदर्शनमोह काययोगी । द्वितीय औपशमिकक्षायिकपारिणामिकसान्निपातिकजीवभावो नामोपशातवद क्षायिकसम्यग्दृष्टिर्भव्य । तृतीय औपशमिकक्षायोपशमिकपारिणामिकसान्निपातिकजीवभावो नामोपशातमानो मतिज्ञानी जीव । चतुर्थ क्षायिकक्षायोपशमिकपारिणामिकसान्निपातिकजीवभावो नाम क्षीणमोह पचेंद्रिय भव्य । त एते त्रिभावसयोगभगा समुदिता दश । चतुर्भावसयोगेन पचभगा औदयिकादीनामेकैकत्यागात् । तत्रैक औपशमिकक्षायिकक्षायोपशमिकपारिणामिकसान्निपातिकजीवभावो नामोपशांतलोभ क्षीणदर्शनमोह पचेंद्रियो जीव । द्वितीय औदयिकक्षायिकक्षायोपशमिकपारिणामिकसानिपातिकजीवभावो नाम मनुष्य क्षीणकपायो मतिज्ञानी भव्य । तृतीय औदयिकौपशमिकक्षायोपशमिकपारिणामिकसान्निपातिकजीवभावो नाम मनुष्य उपशांतवेद श्रुतज्ञानी जीव । चतुर्थ औदयिकौपशमिकक्षायिकपारिणामिकसान्निपातिकजीवभावो नाम मनुष्य उपशातराग क्षीणदर्शनमोहो जीव । पचम औदयिकौपशमिकक्षायोपशमिकसानिपातिकजीवभावो नाम मनुष्य उपशांतमोह क्षायिकसम्यग्दृष्टिरवधिज्ञानी । पचभावसयोगेनैक औदयिकौपशमिकक्षायिकक्षायोपशमिकपारिणामिकसन्निपातिकजीवभावो नाम मनुष्य उपशातमोह क्षायिकसम्यग्दृष्टि पचेंद्रियो जीव । एव षड्विंशतिविध सान्निपातिकभाव ।

षट्त्रिंशद्विध उच्यते—द्वयोरौदयिकयो सन्निपातादौदयिकस्यौपशमिकादिभि चतुर्भिरेकश सान्निपातात्पच भगा । तत्र प्रथम औदयिकौदयिकसान्निपातिकजीवभावो नाम मनुष्य क्रोधी शांत । द्वितीय औदयिकौपशमिकसान्निपातिकजीवभावो नाम मनुष्य उपशातक्रोध । तृतीय औदयिकक्षायिकसान्निपातिकजीवभावो नाम मनुष्य क्षीणकपाय । चतुर्थ औदयिकक्षायोपशमिकसान्निपातिकजीवभावो नाम क्रोधी मतिज्ञानी । पचम औदयिकपारिणामिकसान्निपातिकजीवभावो नाम मनुष्यो भव्य । द्वयोरौपशमिकयो सान्निपातादौपशमिकस्यौदयिकादिभिरेकश सान्निपाता पंच भगा । तत्रैक औपशमिकौपशमिकसान्निपातिकजीवभावो नामोपशमसम्यग्दृष्टिरुपशांतकषाय । द्वितीय औपशमिक औदयिकसान्निपातिकजीवभावो नामोपशातकषायो मनुष्य । तृतीयऔपशमिकक्षायिकसान्निपातिकजीवभावो नामोपशातक्रोध क्षायिकसम्यग्दृष्टि । चतुर्थ औपशमिकक्षायोपशमिकसान्निपातिकजीवभावो नामोपशांतकषायअवधिज्ञानी । पचम औपशमिकपारिणामिकसान्निपातिकजीवभावो नामोपशांतदर्शनमोहो जीव । द्वयो क्षायिकयो सान्निपातात् क्षायिकस्य चौदयिकादिभि चतुर्भिरेकश सान्निपातात्पच भगा । तत्रैक क्षायिकक्षायिकसान्निपातिकजीवभावो नाम क्षायिकसम्यग्दृष्टि क्षीणकपाय । द्वितीय क्षायिकौदयिकसान्निपातिकजीवभावो नाम क्षीणकपायो मनुष्य । तृतीय क्षायिकौपशमिकसान्निपातिकजीवभावो नाम क्षायिकसम्यग्दृष्टिरुपशांतवेद । चतुर्थ क्षायिकक्षायोपशमिकसान्निपातिकजीवभावो नाम क्षीणकपायो मतिज्ञानी पचम क्षायिकपारिणामिकसान्निपातिकजीवभावो नाम क्षीणमोहो भव्य । द्वयो क्षायोपशमिकयो सन्निपाता क्षायोपशमि

कस्य चौदयिकादिभिश्चतुर्भिरेकश सन्निपातात् पचभगा। तत्रैक क्षायोपशमिकक्षायोपशमिकसान्निपातिकजा वभावो नाम सयतोऽवधिज्ञानी। द्वितीय क्षायोपशमिकौदयिकसान्निपातिकजीवभावो नाम सयतो मनुष्य। तृतीय क्षायोपशमिकौपशमिकसान्निपातिकजीवो नाम सयत उपशांतकषाय। चतुर्थ क्षायोपशमिक क्षायिकसन्निपातिकजीवभावो नाम सयतासयत क्षायिकसम्यग्दृष्टि। पचम क्षायोपशमिकपारिणामिक सान्निपातिकजीवभावो नाम अप्रमत्तसयतो जीव। द्वयो पारिणामिकयो सन्निपातात् पारिणामिकत्वात् पारिणामिकस्य चौदयिकादिभि चतुर्भिरेकश सान्निपातात्पच भगा। तत्रैकः परिणामिकपारिणामिक सान्निपातिकजीवभावो नाम जीवो भव्य। द्वितीय पारिणामिकौदयिकसान्निपातिकजीवभावो नाम जीव, क्रोधी। तृतीय पारिणामिकौपशमिकसान्निपातिकजीवभावो नाम भव्य उपशातकषायः। चतुर्थ पारिणामिकक्षायिकसान्निपातिकजीवभावो नाम भव्य क्षीणकषाय। पचम पारिणामिकक्षायोपशमिक सान्निपातिकजीवभावो नाम सयतो भव्य। ततस्त एते द्वाभावसंयोगा पचविंशतिस्त्रिभावसयोगभगा दश पूर्वोक्ता पचभावसयोगेन चैक। एते सर्पिडिता षड्विंशत्पूर्वोत्पन्नचतुर्भावसयोगात्पच पच भगस-क्षेपादेत एव षड्त्रिंशदेकचत्वारिंशद्भगा भवति। एवमादयोऽन्ये च विकल्पा नेतव्या आगमाविरोधेन॥

औपशमिकाद्यात्मतत्त्वानुपपत्तिरतद्भावादिति चेन्न तत्परिणामात्॥ २५॥ स्यान्मतं य एत औपशमिकादयो भावा एतेषामात्मतत्त्वव्यपदेशो नोपपद्यते कुतोऽतद्भावात्। सर्वे हि ते पौद्गलिका. कर्मबधोदयनिर्जरापेक्षत्वादिति? तन्न, किं कारण? तत्परिणामात्। पुद्गलद्रव्यशक्तिविशेषवशीकृत आत्मा तद्रजन सत्तनिमित्त यं य परिणाममास्कदति यदा तदा तन्मयत्वात्तल्लक्षण एव भवति। उक्त च–परि णमदि जेण दव्व तक्काल तम्मयत्ति पण्णत्त तह्मा धम्मपरिणदो आदा धम्मो मुणेयव्वो इति॥ स परिणामो ऽन्यद्रव्यासाधारणत्वादात्मतत्त्वमित्याख्यायते॥

अमूर्तत्वादभिभवानुपपत्तिरिति चेन्न तद्विशेषसामर्थ्योपलब्धेश्चैतन्यवत्॥ २६॥ अथ मतमेतदमूर्तिरात्मा कस्मात्पुद्गलैर्नाभिभूयते ततस्तत्परिणामाभाव इति? तन्न, किं कारण? तद्विशेष सामर्थ्योपलब्धे। सोऽस्यानादिकर्मबधसतानोऽस्तीति तद्वास्तद्वतो विशेषसामर्थ्य। कथ? चैतन्यवत्। यथाऽना दिपारिणामिकचैतन्यवशीकृत आत्मा तद्वान् तस्य तद्वतश्चैतन्यवत नारकादिमत्यादिपर्यायविशेषप्रवृत्ति-रपि चेतना। तथाऽनादिकार्माणशरीराशक्त्वात्कर्मवत आत्मनो मूर्तिमत्वान्मत्यादिपर्यायविशेषसामर्थ्यो-पलब्धिरपि मूर्तिमतिलेव सति नामूर्तिरात्मा। किं च—

अनेकांतात्॥ २८॥ अनादिकर्मबधसतानपरतंत्रस्यात्मन अमूर्ति प्रत्यनेकांतो बधपर्याय प्रत्येकत्वात्स्यान्मूर्ति। तथापि ज्ञानादिस्वलक्षणापरित्यागात्स्यादमूर्तिरित्यादि पूर्ववत्। सर्वैकांतेनाऽमूर्ति रेवात्मा भवेत्तस्याय दोषो नार्हतस्य। किं च—

सुराभिभवदर्शनात्॥ २८॥ मदमोहविभ्रमकरी सुरा पीत्वा नष्टस्मृतिर्जन. काष्ठवदपरिस्पद उपलभ्यते। तथा कर्मेंद्रियाभिभवादात्मा नाविर्भूतस्वलक्षणो मूर्त इति निश्चीयते।

करणमोहकरं मद्यमिति चेन्न तद्विविधकल्पनायां दोषोपपत्तेः॥ २९॥ स्यादाकूत चक्षु-रादीना करणानां व्यामोहकारण मद्य पृथिव्यादिभूतप्रसादात्मकत्वादिंद्रियाणां नात्मगुणस्याऽमूर्तित्वादिति। तन्न, किं कारण? तद्विविधकल्पनाया दोषोपपत्ते। इदमिह सप्रधार्यं तानि करणानि चेतनानि वा स्युरचे-तनानि वा? यद्यचेतनानि, अचेतनत्वात्तेषा न मदकर मद्य यदि स्यात्प्रागेव स्वभाजनाना मदकर स्यात्। अथ चेतनानि पृथगनुपलब्धचैतन्यस्वभावाना पृथिव्यादीना चेतनाद्व्यसनवत्वादेव चैतन्यव्यपदेश इत्यात्मगुणस्यैव मोहकरत्व सिद्ध। अथ मतमेतत्पृथिव्यादीनामेव सयोगविशेषे सति पिष्टकिण्वोदकादि समाहारे मदशक्तिव्यक्तिवत् सुखदु खादभिव्यक्तिरिति नैतद्युक्त रूपादिवैधर्म्यात्। रूपादयो हि पृथिव्या दिगुणा सतो विभक्तेष्वविभक्तेषु च क्रमेणैव हनिमास्कदति। न च तथा शरीरावयवेषु विभक्तेष्वविभक्तेषु

गुणी तथा आत्मा गुणी ज्ञानादिर्गुण इति । तयोश्च लक्षणभेदादन्यत्वमिति ? तन्न, किं कारणं ? उक्तत्वात् । उक्तमेतत्—अतत्स्वभाव्येऽनवधारणप्रसंगोऽग्निवदित्यादि ॥

लक्ष्यलक्षणभेदादिति चेन्नाऽनवस्थानात् ॥ ३ ॥ अथ मतमेतत् लक्ष्यो गुणी गुणो लक्षणं लक्ष्याच्च लक्षणेनार्थांतरभूतेन भवितव्यमित्यतोऽनयोरन्यत्वमिति ? तन्न, किं कारणं ? अनवस्थानात् येन लक्षणेन लक्ष्यं लक्ष्यते तत्सल्लक्षणमलक्षणं वा ? यदि तदलक्षणं मण्डूकशिखंडवदभावमापद्येत । असति च तस्मिन् लक्ष्यानवधारणं । अथ सल्लक्षणं तदपि ततोऽन्यत्तदपि ततोऽन्यदित्यनवस्था स्यात् । किंच—

आदेशवचनात् ॥ ४ ॥ लक्ष्यलक्षणयोर्व्यतिरेकात्स्यादेकत्वं संज्ञादिभेदत्वाच्च स्यान्नानात्वमित्यादेशवचनादेकांतदोषानुषंगाभावः ॥ कश्चिदाह—

नोपयोगलक्षणो जीवस्तदात्मकत्वात् ॥ ५ ॥ इह लोके यद्यदात्मकं न तत्तेनोपयुज्यते यथा क्षीरं क्षीरात्मकं न तत्तेनैवात्मनोपयुज्यते । एवमात्मनोऽपि ज्ञानाद्यात्मकत्वान्न तेनैवोपयोग इति जीवस्योपयोगाभावः । कुतश्च—

विपर्ययप्रसंगात् ॥ ६ ॥ सति चानन्यत्वे उपयोगमिच्छतोऽनिच्छतश्च कस्यचिद्विपर्ययं प्राप्नोति कथमविपर्ययवत् । तद्यथा—जीव एव ज्ञानादनन्यत्वे सति ज्ञानात्मनोपयुज्यत इति मन्यसे न क्षीरादयः क्षीराद्यात्मभिरेव क्षीरादय एव क्षीराद्यात्मभिः परिणमेयुः । ननु जीवो ज्ञानात्मना नोपयुज्यतेऽनिष्टं चैतत् ?

नातस्तत्सिद्धेः ॥ ७ ॥ नैतद्युक्तं कुतोऽतस्तत्सिद्धेर्यत एवानन्यत्वमत एवोपयोगः सिद्धः । नह्यत्यंतमन्यत्वे उपयोगः सिध्यति आकाशस्य रूपाद्युपयोगाभावात् । ननु चोक्तं यथा क्षीरं क्षीरात्मकं न तत्तेनात्मनोपयुज्यत इति नातस्तत्सिद्धेरित्येव । यथा तृणजलादिकारणवशात् क्षीरभावाभिमुखं क्षीरं क्षीरव्यपदेशभाक् तच्छक्तिव्यतिरेकात्क्षीरात्मना परिणमति इत्युच्यते । तथात्मापि ज्ञानादिस्वभावशक्तिप्रत्ययवशात् घटपटाद्याकारावग्रहरूपेण परिणमतीत्युपयोगः सिद्धः इतरथा ह्यतद्भावे तद्भावाऽभावादुपयोगाभावः स्यात् । किं च—

उभयथापि त्वद्वचनासिद्धेः ॥ ८ ॥ अनेकांतवादप्रवणमार्हत्न्यायमविज्ञाय यदुपादिक्षत् भवान् यद्यदात्मकं न तस्य तेनैव परिणाम इति नन्वेवमुभयथापि त्वदीयस्य वचसोऽसिद्धिस्तद्यथा तदात्मकानुपयोगवादिनः स्ववचसः स्वपरपक्षसाधनदूषणात्मकस्य स्वपक्षपरपक्षयोः साधकत्वदूषकत्वापरिणामाद्यत्रोपदिष्टं तत्रासाधकस्तेऽयं हेतुर्यथा क्षीरस्य दधित्वेन परिणाम इष्यते न क्षीरत्वेनैव तथैव त्वद्वचसः स्वपक्षसाधनात्मकस्य तेनैवापरिणामाद् दूषकत्वेन परिणाम एषितव्यो न साधकत्वेन । अस्यैव च परपक्षदूषकात्मकस्य तेनैवापरिणामात् साधकत्वेन परिणाम एषितव्यो न दूषकत्वेनातस्तदात्मकत्वेनुपयोगादिति त्वद्वचनासिद्धिः । अथ त्वद्वचनं स्वपरपक्षसाधकदूषकात्मकमपि सत् स्वपरपक्षयोः साधकदूषकपर्यायाभ्यां परिणमति । नन्वेवमपि यद्वोचद्भवांस्तदात्मकत्वेनुपयोगान्न तस्य तेनैव परिणाम इति तदसत् । किंच—

स्वसमयविरोधात् ॥ ९ ॥ यदि यद्यदात्मकं न तत्तेनैव परिणमतीष्यते । ननु पृथिव्यप्तेजोवायुमहाभूतानां रूपाद्यात्मकत्वाद्रूपाद्यात्मना विपरिणामः स्यादिष्यते च शुक्लादिरूपादिविशेषपरिणामः । अतः स्वसमयविरोधः । किं च—

केनचिद्विज्ञानात्मकत्वात् ॥ १० ॥ यस्यैकांतेन ज्ञानात्मक आत्मा स्यात्तस्य ज्ञानात्मना परिणामाभावः परिणतत्वादार्हतस्य तु केनचिद्विज्ञानात्मकस्तत्पर्यायादेशात् केनचिदन्यात्मक इतरपर्यायादेशादिति कथंचित्तदात्मकत्वात्केनचिदतदात्मकत्वात्परिणामसिद्धिः । यदि चैकांतेन ज्ञानात्मक एव स्यादितरात्मक एव वा तद्भावाविरामः स्यात्तद्विरामे चात्मनोऽपि विरामः प्रसक्तः । किं च—

तदात्मकस्य तेनैव परिणामदर्शनात् क्षीरवत् ॥ ११ ॥ यथा क्षीरं द्रवमधुरादिक्षीरस्वभावमजहद्गुडादिद्रव्यसंबंधाद् गुडक्षीरादिपरिणामांतरमास्कंदति गवादेः स्तनांतरनिर्गतमात्रं चोष्णं पुनः शीतं भवति पुनश्चाग्निद्रव्यसंबंधादुष्णं घनं च भवति तदभावे च शीतमिति क्षीरजातिमजहदुष्णक्षीरादिव्यपदेशभागिति क्षीरं क्षीरात्मनैव परिणतं। यदि क्षीरं क्षीरात्मना न परिणमेत्तत्र तत्र क्षीरव्यपदेशाभावः स्यात्। तथोपयोगात्मक आत्मा उपयोगस्वभावमजहज्ज्ञानात्मना परिणाममियर्तीति नास्ति विरोधः।

अतश्चैतदेवं यदि हि न स्यान्निःपरिणामत्वमसंगोऽर्थस्वभावसंकरो वा ॥ १२ ॥ यदि यद्यदात्मकं तस्य तेनापरिणामः स्याद्भावानां निष्परिणामत्वप्रसंगस्ततश्च सर्वथा नित्यत्वे क्रियाकारकव्यवहारलोपः स्यात्। परिणामवत्त्वे च परात्मना परिणामात्सर्वपदार्थस्वभावसंकरप्रसंगः स्यात्। अथैतदुभयेनेष्यते सिद्धः स्वेनात्मना परिणामः। कश्चिदाह—

उपयोगलक्षणानुपपत्तिर्लक्ष्याभावात् ॥ १३ ॥ इह लोके सतो लक्ष्यस्य लक्षणं भवति यथा सतो देवदत्तस्य दण्डादि न चासतः शशविषाणादेः किंचिल्लक्षणमस्ति। तथा स एवात्मा लक्ष्यो दुरुपपादस्तदभावात्कुत उपयोगस्य लक्षणत्वमिति। तत्कथं? इति चेदुच्यते—

तदभावश्चाकारणत्वादिभिः ॥ १४ ॥ तस्य लक्ष्यस्यात्मनोऽभावः कुतः अकारणत्वादेर्मण्डूकशिखण्डवत्।

सत्यपि लक्षणत्वानुपपत्तिरनवस्थानात् ॥ १५ ॥ सत्यात्मनि लक्ष्ये उपयोगस्य लक्षणं च नोपपद्यते कुतोऽनवस्थानात्। उपयोगो हि ज्ञानदर्शनस्वभावः स चानवस्थितः क्षणिकत्वात् न चानवस्थितं लक्षणं भवति। तदपाये तदनुपलब्धेर्यथाकतरदेवदत्तस्य गृहमथो यत्रासौ काक इत्युत्पतिते काके नष्टं तद्गृहं भवति तथा ज्ञानादिलक्षणस्यात्मनस्तदभावेऽभावः प्राप्नोति इत्यत्रोच्यते—

आत्मनिह्नवो न युक्तः साधनदोषदर्शनात् ॥ १६ ॥ इहात्मनो निह्नवो न युक्तः कुतः साधनदोषदर्शनात्। यत्तावदुक्तं नास्त्यात्मा अकारणत्वान्मण्डूकशिखण्डवदिति—

हेतुरयमसिद्धो विरुद्धोऽनैकांतिकश्च ॥ १७ ॥ कारणवानेवात्मा इति निश्चयो नः नरकादिभवव्यतिरिक्तद्रव्यार्थाभावात्तस्य च मिथ्यादर्शनादिकारणत्वादसिद्धता। अत एव द्रव्यार्थाभावात्पर्यायस्य च पर्यायांतरानाश्रयत्वादाश्रयाभावादप्यसिद्धताकारणमेव ह्यस्ति सर्वं घटादि तेनायं द्रव्यार्थिकस्य विरुद्ध एव सतोऽकारणत्वात् यदस्ति तन्नियमेनैवाकारणेन हि किंचिदस्ति च कारणवच्च यदि तदस्त्वेन विनस्य कारणेन निवर्तितत्वात् कारणात् भासत एव कार्यर्थेत्वाकारणमस्येति विरुद्धार्थता। मण्डूकशिखण्डादीनामसत्प्रत्ययहेतुत्वेन परिच्छिन्नसत्वानामभ्युपगमात्तेषां च कारणाभावात्। उभयपक्षवृत्तेरनैकांतिकत्वं। दृष्टांतोपि साध्यसाधनोभयधर्मविकलः कर्मोदयवशान्नानाजातिसंबंधमापन्नवतो जीवतो जीवस्य मण्डूकभवावाप्तौ तद्व्यपदेशभाजः। पुनर्युवतिजन्मन्यवाप्ते यः शिखण्डकः स एवायमित्येकजीवसंबंधत्वान्मण्डूकशिखण्ड इत्यस्ति पुद्गलद्रव्यस्याप्यनाद्यनंतपरिणामस्य युवतिभुक्ताहारादिविशेषपरिणामाच्छिखण्डनिष्पत्तेः कारणत्वमिति नास्तित्वाकारणत्वधर्माभावात्। एवं वन्ध्यापुत्रशशविषाणादिष्वपि योज्यं। आकाशकुसुमे कथं? तत्रापि यथा वनस्पतिनामकर्मोदयापादितविशेषस्य वृक्षस्य जीवपुद्गलसमुदायस्य पुष्पमिति व्यपदिश्यते। अन्यदपि पुद्गलद्रव्यं पुष्पभावेन परिणतं तेन व्याप्तत्वादेवमाकाशेनापि व्याप्तत्वं समानमिति तत्तस्यापीति व्यपदेशो युक्तः। अथ तत्कृतोपकारापेक्षया तस्येत्युच्यते आकाशकृतावगाहनोपकारापेक्षया कथं तस्य न स्याद् वृक्षात्प्रच्युतमप्याकाशान्न प्रच्यवते इति नित्यं तत्संबंधि अर्थांतरभावाच्चस्य न स्यादिति मतं वृक्षस्यापि न स्यात्सर्वत्रैवात्र नामाद्यपेक्षया संबंधो योजयितव्यः। बहिरंगार्थाकारपरिणतविज्ञानविषयत्वापेक्षया वा दोषो-

द्रावनमूहितव्य । यदप्युच्यते नास्त्यात्मा ऽप्रत्यक्षत्वाच्छशशृंगवदित्ययमपि न हेतु । असिद्धविरुद्धानैकान्तिकताप्रच्युते । सकलविषयकेवलज्ञानप्रत्यक्षत्वाच्छुद्धात्मा प्रत्यक्ष । कर्मनोकर्मबन्धपरतन्त्रपिंडात्मा च अवधिमन पर्ययज्ञानयोरपि प्रत्यक्ष इत्यप्रत्यक्षत्वादित्यसिद्धो हेतु । इन्द्रियप्रत्यक्षाभावादप्रत्यक्ष इति चेन्न तस्य परोक्षत्वाभ्युपगमात् । अप्रत्यक्षा घटादयोऽग्राहकनिमित्तग्राह्यत्वाद् धूमाद्यनुमिताग्निवदग्राहकमिंद्रियं तद्विगमेपि गृहीतस्मरणाद्गवाक्षवत् । किं च प्रत्यक्षादन्यो प्रत्यक्ष इति पर्युदासो वा स्यात् ? प्रत्यक्षो न भवतीत्यप्रत्यक्ष इति प्रसज्यप्रतिषेधो वा ? यदि पर्युदासोऽन्यत्वस्य द्विष्ठत्वाद्वस्तुत्वसिद्धे नास्तित्वविरोध्यस्तित्वसाधनाद्विरुद्ध । अथ प्रसज्यप्रतिषेध सति प्रतिषेध्ये प्रतिषेधसिद्धे विधिविषयसिद्धिरिति कथंचित्प्रत्यक्षत्वोपपत्त पुनरप्यसिद्धता। असति च शशशृंगादौ सति च विज्ञानादौ अप्रत्यक्षत्वस्य वृत्तेरनैकान्तिकता । अथ विज्ञानादे स्वसंवद्यत्वात्, योगिप्रत्यक्षत्वाच्च हेतोरभाव इति चेदात्मनि कोऽपरितोष, । दृष्टान्तोपि साध्यसाधनोभयधर्मविकल पूर्वोक्तेन विधिनाऽप्रत्यक्षत्वस्य नास्तित्वस्य चासिद्धे । किं च सर्वस्य वागर्थस्य विधिप्रतिषेधात्मकत्वात्, न हि किंचिद्वस्तु सर्वनिषेधगम्यमस्ति। अस्तित्वे ? तदुभयात्मक यथा कुरवका रक्तश्वेतव्युदासेपि नावर्णा भवति नापि रक्ता एव श्वेता एव वा प्रतिषिद्धत्वात्। एव वस्त्वपि परात्मना नास्तीति प्रतिषेधेपि स्वात्मनानास्तीत्यसिद्ध । तथा चोक्त,—

अस्तित्वमुपलब्धिश्च कथंचिदसत स्मृतेर्नास्तितानुपलब्धिश्च कथंचित्सत एव ते ॥ १ ॥
सर्वथैव सतो नेमौ धर्मौ सर्वात्मदोषत सर्वथैवाऽसतो नेमौ वाचा गोचरताऽप्ययादिति ॥ २ ॥

नास्तित्वाप्रत्यक्षत्वाभ्यामपि रहित तदवस्त्विति धर्म्यऽसिद्धिश्च । एवमन्येपि हेतव एकान्तवादिभिरुपनीतादोषवत्तयोत्प्रेक्ष्या । तदस्तित्व च साध्यते—

ग्रहणविज्ञानासंभवविफलदर्शनाद्गृहीतृसिद्धिः ॥ १८ ॥ यान्यमूनि ग्रहणानि पूर्वकृतकर्मनिर्वर्तितानि हि ? स्वकृतस्वभावसामर्थ्यजनितभेदानि रूपरसगंधस्पर्शशब्दग्राहकाणि चक्षूरसनघ्राणत्वक्श्रोत्राणि। एतानि च ज्ञानानि तत्सन्निकर्षजनितानि तेष्वसंभविफलमुपलभ्यते । किं पुनस्तदात्मस्वभावस्थानज्ञान विषय सम्प्रतिपत्ति । तदेतद्ग्रहणाना तावन्न संभवत्यचेतनत्वा क्षणिकत्वाच । विज्ञानाना च न संभवत्येकार्थग्राहित्वादुत्पत्त्यनंतरनिरोधाच । दृश्यते चेदमकस्माच्च न भवतीति तत्प्रतिपत्तिपटुना ततो व्यतिरिक्तेन केनचिद्भवितव्यमिति गृहीतृसिद्धि । किं च—

अस्मदात्मास्तित्वप्रत्ययस्य सर्वविकल्पेष्विष्टसिद्धेः ॥ १९ ॥ योयमस्माकमात्मास्तीति प्रत्यय स संशयानध्यवसायविपर्ययसम्यक्प्रत्ययेषु य कश्चित्स्यात् सर्वेषु विकल्पेष्विष्ट सिध्यति । न तावत्संशय निर्णयात्मकत्वात् सत्यपि संशये तदात्मनात्मासिद्धे । न हि अवस्तुविषय संशयो भवति । नाप्यनध्यवसायो जात्यंधबधिररूपशब्दवत् अनादिसंप्रतिपत्ते । स्याद्विपर्यय एवमप्यात्मास्तित्वसिद्धि । पुरुषे स्थाणुप्रतिपत्तौ स्थाणुसिद्धिवत् स्यात्सम्यक्प्रत्यय । अविवादमेतदात्मास्तित्वमिति सिद्धो न पक्ष ।

संतानादिति चेन्न तस्य संवृतिसत्त्वाद् द्रव्यसत्त्वे वा संज्ञाभेदमात्रं ॥ २० ॥ स्यान्मत संतानो नाम कश्चिदर्थोस्ति एकोनेकक्षणवृत्ति तदाश्रय ग्रहणविज्ञानात्मस्वभावस्थानादिसंप्रतिपादनमिति । तन्न किं कारण ? तस्य संवृत्तिसत्त्वात् । स हि संतान संवृति सन् तस्मिन्नसति कल्पितात्मनि कथ स्याद्विदोषप्रत्यय । अथ द्रव्यसत्त्वमस्यात्रसीयते ? संज्ञाभेदमात्रमात्मसंतान इति नार्थविप्रतिपत्ति । यदुक्त सत्यपि लक्षणत्वानुपपत्तिरनवस्थानादिति ? कथंचिदवस्थानादुपयोगस्य लक्षणत्वोपपत्ति । न हि सर्वथा विनाशोऽवस्थानमोपयोगस्याभ्युपगम्यते, किं तर्हि कथंचिद्विनाश कथंचिदवस्थान च। पर्यायार्थादेशात्सतोर्थस्यानुपलब्धेर्विनाशो द्रव्यार्थादेशादवस्थानमिति असकृत्परीक्षित । तस्मादुपयोगस्य लक्षणत्वमुपपद्यते ।

तदुपरमाभावाच ॥ २१ ॥ कस्यचिदुपयोगस्योत्पाद कस्यचिद्विनाश इत्युपयोगपरंपरा नोपरमतीति तस्य लक्षणत्वमवसेय ।

---

१ प्रपञ्च ।

सर्वथाविनाशे पुनरनुस्मरणाभावः ॥ २२ ॥ यदि सर्वथोपयोगस्य विनाश स्यादनुस्मरण न स्यात्। अनुस्मरण हीद स्वयमनुभूतस्यार्थस्य दृष्ट नाननुभूतस्य नान्येनानुभूतस्य तदभावात्त मूल सर्वलोकसव्यवहारो विनाशमुपगच्छेत्।

उपयोगसंवधो लक्षणमिति चेन्नाऽन्यत्वे संबधाभावात् ॥ २३ ॥ स्यामतमुपयोगो लक्षणमात्मनो नोपपद्यते कुतोऽन्यत्वात्। किं तर्हि? तत्सबधो लक्षण। यथा देवदत्तस्य न दडो लक्षण किं तर्हि सबंध, यदि हि दडो लक्षणमसक्तोपि लक्षण स्यादेव च कृत्वोक्त क्रियावद्गुणवत्समवायिकारण द्रव्यलक्षण मिति? तन्न किं कारणमन्यत्वे सबधाभावाद् द्रव्याद् गुणोऽर्थांतरभूतो यदि स्यात्तस्य सबधाभाव इत्युक्त पुरस्तात्। तस्मादात्मभूत उपयोगो लक्षणमिति न कश्चिद्दोष। य उक्त उपयोगस्तद्भेददर्शनार्थमाह–

स द्विविधोऽष्टचतुर्भेदः ॥ ९ ॥

कथ द्विविध?

साकारानाकारभेदाद् द्विविध॥१॥ साकार उपयोगोऽनाकार उपयोगश्चेति द्विविध। साकार ज्ञानमनाकार दर्शन।

अभ्यर्हितत्वाज्ज्ञानग्रहणमादौ ॥ २ ॥ ज्ञान ह्यभ्यर्हितमर्थाना विभावकत्वाद्दर्शनमालोचनामात्र मतस्तस्मात्पूर्वकालभाविनोपि दर्शनाज्ज्ञान प्राग्गृह्यते। कथ पुनर्ज्ञायते ज्ञानग्रहणमादौ क्रियत इति?—

सख्याविशेषनिर्देशाच्चनिश्चयः ॥ ३ ॥ यत सख्याविशेषनिर्देश क्रियतेऽष्टभेदश्चतुर्भेद इति ततस्तस्य निश्चयो वेदितव्य। ननु च चतु शब्दस्य पूर्वनिपातेन भवितव्य "सख्याया अल्पीयस्या"–इति वचनात् यथा चतुर्दशेति? नैषदोष उक्तमेतदभ्यर्हितत्वात्पूर्वनिपात इति। तत्र ज्ञानोपयोगोष्टविधो मतिज्ञान श्रुतज्ञानमवधिज्ञान मन पर्ययज्ञान केवलज्ञान मत्यज्ञान श्रुताऽज्ञान विभगज्ञान चेति। दर्शनोपयोगश्चतुर्विध चक्षुर्दर्शनमचक्षुर्दर्शनमवधिदर्शन केवलदर्शन चेति। एषां च लक्षणादीनि व्याख्यातानि। अवग्रहान्नान्यद् र्शनमिति चेद्व्याख्यातमन्यत्व। छद्मस्थषु तयो क्रमेण वृत्तिर्निरावरणेषु युगपत्। यथोक्तेनानेनाहितपरिणामेन सर्वासामसाधारणेनोपलक्षिता उपयोगिन ते द्विधा –

संसारिणो मुक्ताश्च ॥ १० ॥

आत्मोपचितकर्मवशादात्मनो भवांतरावाप्तिः संसारः ॥ १ ॥ आत्मोपचित कर्माष्टविध प्रकृतिस्थित्यनुभागप्रदेशभेदाभिन्न तद्वशादात्मनो भवांतरावाप्ति संसार इत्युच्यते। द्विरात्मग्रहण किमर्थं? आत्मैव कर्मण कर्ता तत्फलस्य चाऽऽत्मैव भोक्तेत्येतस्य प्रदर्शनार्थं। अन्ये तु त्रैगुण्य कर्तृ, परमात्मा भोक्तेति मन्यते तदयुक्तमचलनस्य पुण्यपापविषयकर्तृतानुपपत्तेर्घटादिवत्। परकृतफलभोगे वा निर्मोक्षप्रसग स्यात् कृतप्रणाशश्चेति तस्माद कर्ता स एव भोक्तति युक्त। ससार पचविधो द्रव्यत क्षेत्रत कालतो भावतो भवतश्चेति।

स येषामस्ति ते संसारिणः ॥२॥ निरस्तद्रव्यभावबधा मुक्ताः ॥३॥ बधो द्विविधो द्रव्यबधो भावबधश्चेति। तत्र द्रव्यबध कर्मनोकर्मपरिणत पुद्गलद्रव्यविषय। तत्कृत क्रोधादिपरिणामवशीकृतो भावबध स उभयोपि निरस्तो यै ते मुक्ता।

द्वद्वनिर्देशो लघुत्वादिति चेन्नार्थांतरप्रतीतेः ॥४॥ स्यान्मत द्वद्वनिर्देशोत्र युक्त, कुतो लघुत्वात् द्वद्वे हि सति उक्तार्थत्वाच्चशब्दाप्रयोगे लाघव भवति इति। तन्न किं कारणमर्थांतरप्रतीते ससारिणश्च मुक्ताश्चेति। द्वद्वे सति अल्पाक्षरत्वादभ्यर्हितत्वाच्च मुक्तशब्दस्य पूर्वनिपाते सति मुक्तससारिण इति प्राप्नोति। तथा च सत्यर्थांतर प्रतीयेत मुक्त ससारो येन भावेन मुक्तससारस्तद्वत मुक्तससारिण इति तथा सति मुक्तानामेवो पयोगलक्षमुक्त स्यान्न ससारिणामतो वाक्यमेव क्रियते।

समुच्चयाभिव्यक्त्यर्थं च शब्दोनर्थक इति चेन्नोपयोगस्य गुणभावप्रदर्शनार्थत्वात्॥५॥ स्यान्मतं च शब्दोनर्थकः कुतः ? अर्थभेदात्समुच्चयसिद्धेः। भिन्ना हि संसारिणो मुक्ताश्च ततो विशेषणविशेष्यत्वा-नुपपत्तेः समुच्चयः सिद्धः यथा पृथिव्यप्तेजोवायुरिति। तन्न किं कारणमुपयोगस्य गुणभावप्रदर्शनार्थत्वात्। नायं च शब्दः समुच्चये किं तर्ह्यन्वाचये। तत्र होकः प्रधानभूत इतरे गुणभूता। यथा भैक्ष चर देवदत्तं चानयेति प्रधानाशिष्टं भैक्ष्यचरणं, देवदत्तानयनमप्रधानशिष्टं। तथा संसारिणः प्राधान्येनोपयोगिनो मुक्ता गुणभावेनेत्ये-तस्य प्रदर्शनार्थः। कथं संसारिषु मुख्य उपयोगः कथं वा मुक्तेषु गौणः ?—

परिणामांतरसंक्रमाभावाद् ध्यानवत्॥ ६॥ *यथैकाग्रचिंतानिरोधो ध्यानमिति छद्मस्थे ध्यान-शब्दार्थो मुख्यश्चिंताविक्षेपवतः तन्निरोधोपपत्तेः। तदभावात्केवलिन्युपचरितः फलदर्शनात्। तथोपयोगशब्दार्थोपि संसारिषु मुख्यः परिणामांतरसंक्रमात्। मुक्तेषु तदभावाद्गौणः कल्प्यते उपलब्धिसामान्यात्।*

संसारिग्रहणमादौ बहुविकल्पत्वात्तत्पूर्वकत्वाच्च स्वसंवेद्यत्वाच्च॥७॥ संसारिग्रहणमादौ क्रियते बहुविकल्पत्वात्। बहवो हि संसारिणां विकल्पा गत्यादयः। किं च तत्पूर्वकत्वात्। संसारिपूर्वका हि मुक्ताः, पूर्वाः संसारिण इति। *स्वसंवेद्यत्वाच्च स्वसंवेद्या हि संसारिणो गत्यादिपरिणामानामनुभूतत्वात्। मुक्ताः पुनरत्यंतपरोक्षास्तदनुभवस्याप्राप्तत्वात्। तत्र यदेते शुभाशुभकर्मफलानुभवनसंबंधवशीकृतस्वभावा अप्रच्युत-संसरणाः पूर्वकृतनामकर्मनिमित्तजनितविशेषाः प्राणिनस्ते खलु—*

समनस्काऽमनस्काः॥ ११॥

मनःसंनिधानासंनिधानापेक्षया द्विविधा संसारिणः। मनो द्विविधं द्रव्यमनो भावमनश्चेति। तत्र पुद्गल-विपाकिकर्मोदयापेक्षं द्रव्यमनो वीर्यांतरायनोइंद्रियावरणक्षयोपशमापेक्षा आत्मनो विशुद्धिर्भावमनः। तेन मनसा सह वर्तंत इति समनस्काः। न विद्यते मनो येषां तेऽमनस्का इति द्विविधाः संसारिणो भवंति। अत्राह—

द्विविधजीवप्रकरणाद्यथासंख्यप्रसंगः॥ १॥ द्विविधा हि जीवाः प्रकृताः संसारिणो मुक्ताश्च। तत्र संसारिणः समनस्काः मुक्ताश्चाऽमनस्का इति यथासंख्यं प्राप्नोति।

इष्टमिति चेन्न सर्वसंसारिणां समनस्कत्वप्रसंगात्॥ २॥ स्यादेतदिष्टमेवेदं संसारिणः समनस्का मुक्ताश्चामनस्का इति ? तन्न किं कारणं ? सर्वसंसारिणां समनस्कत्वप्रसंगात्। एकद्वित्रिचतुरिंद्रिया-णां पंचेंद्रियेषु च केषाचिन्मनोविषयविशेषव्यवहाराभावात् अमनस्कत्वेष्टा तद्व्याघातोतः स्यादत्रोच्यते—

पृथग्योगकरणं संसारिसंप्रत्ययः॥ ३॥ *यदिदं पृथग्योगकरणं तेन ज्ञायते संसारिणोत्र संबध्यंत इति।* इतरथाहि एक एव योगः क्रियते संसारिणो मुक्ताश्च 'समनस्कामनस्का' इति।

उपरिष्टसंसारिवचनप्रत्यासत्तेश्च॥ ४॥ उपरिष्टमस्ति संसारिवचनं तस्य प्रत्यासत्तेरभिसंबंधाच्च संसारिसंप्रत्ययो भवति॥

अत्राह तदभिसंबंधे यथासंख्यप्रसंगः॥ ५॥ यदि तदभिसंबंधः क्रियते तत्त्वत्र त्रसस्थावरग्रह-णमस्ति तेन यथासंख्यं प्राप्नोति समनस्कास्त्रसा अमनस्काः स्थावरा इति।

इष्टमेवेति चेन्न सर्वत्रसानां समनस्कत्वप्रसंगात्॥ ६॥ स्यादेतदिष्टमेवेदं त्रसाः समनस्काः स्था-वरा अमनस्का इति ? तन्न किं कारणं सर्वत्रसानां समनस्कत्वप्रसंगात्। *द्वित्रिचतुरिंद्रियाणामसंज्ञिपंचेंद्रि-*याणामपि समनस्कत्वं प्रसज्येत। अनिष्टं चैतदत्रोच्यते—नानभिसंबंधात् संसारिग्रहणमात्रमत्राभिसंब-ध्यते न त्रसस्थावरग्रहणं। इच्छावशेन हि संबंधो भवति एकयोगाकरणात्। यदि त्रसस्थावरग्रहणेनापि संबंधः इष्टःस्यादेक एव योगः क्रियते समनस्कामनस्काः संसारिणस्त्रसस्थावरा इति नत्वेवं कृतः तेन ज्ञायते त्रसस्थावरग्रहणं न संबध्यत इति। अथवैकयोगाकरणान्मन्यामहेऽतीतस्य संसारिमुक्तग्रहणस्य वक्ष्यमाण-स्य च त्रसस्थावरग्रहणस्य "समनस्कामनस्काः" ग्रहणेनाभिसंबंधो न भवतीति।

इतरथान्यतरत्र संसारिग्रहणे सतीष्टार्थत्वादुपरिसंसारिग्रहणमनर्थकं ॥ ७ ॥ इतरेण प्रकारेणेतरथा कथं? यदि संसारिमुक्तग्रहणेन च त्रसस्थावरग्रहणेन चास्याभिसंबंधः स्यादेक एव योगः क्रियेत संसारिमुक्ताः समनस्कामनस्कास्त्रसस्थावराश्चेति। तथा सत्यन्यतरत्र संसारिग्रहणं कर्तव्यं स्यात् क्वान्यतरत्र? समनस्कामनस्काः संसारिण इत्यादावेव। तत्रैव सतीष्टार्थस्य सिद्धत्वात्संसारिणस्त्रसस्थावरा इत्यत्र संसारिग्रहणमनर्थकं स्यात्।

आदौ समनस्कग्रहणमभ्यर्हितत्वात् ॥ ८ ॥ आदौ समनस्कग्रहणं क्रियते कुतोऽभ्यर्हितत्वात्। कथमभ्यर्हितत्वं? तत्र हि समग्राणि करणानीति। य एते स्वकृतकर्मफलापेक्षपरिपूर्णापरिपूर्णकरणग्रामाहितद्वैविध्यविशिष्टाः कार्मणशरीरप्रणालिकापादितनियतावस्थाविशेषास्ते खलु—

संसारिणस्त्रसस्थावराः ॥ १२ ॥

अत्राह के त्रसाः के स्थावरा इत्युच्यते—

त्रसनामकर्मोदयापादितवृत्तयस्त्रसाः ॥ १ ॥ त्रसनामकर्मणो जीवविपाकिन उदयापादितवृत्तिविशेषाः, त्रसा इति व्यपदिश्यते।

त्रसेरुद्वेजनक्रियस्य त्रसा इति चेन्न गर्भादिषु तदभावादत्रसत्वप्रसंगात् ॥ २ ॥ स्यान्मतं त्रसेरुद्वेजनक्रियस्य त्रस्यतीति त्रसा इति? तन्न किं कारणं गर्भादिषु तदभावादत्रसत्वप्रसंगात्। गर्भाण्डजमूर्च्छितसुषुप्तादीनां त्रसानां बाह्यभयनिमित्तोपनिपाते सति चलनाभावादत्रसत्वं स्यात्। कथं तर्ह्यस्य निष्पत्तिस्त्रस्यतीति त्रसा इति? व्युत्पत्तिमात्रमेव नार्थः प्राधान्येनाश्रियते गोशब्दप्रवृत्तिवत्।

स्थावरनामकर्मोदयोपजनितविशेषाः स्थावराः ॥ ३ ॥ स्थावरनामकर्मणो जीवविपाकिन उदयेनोपजनितविशेषाः स्थावरा इत्याख्यायते।

स्थानशीलाः स्थावरा इति चेन्न वाय्वादीनामस्थावरत्वप्रसंगात् ॥ ४ ॥ स्यादेतत्तिष्ठंतीत्येवं शीलाः स्थावरा इति? तन्न किं कारणं वाय्वादीनामस्थावरत्वप्रसंगात् वायुतेजोंऽभसां हि देशांतरप्राप्तिदर्शनादस्थावरत्वं स्यात्। कथं तर्ह्यस्य निष्पत्तिः? स्थावरा इत्येव रूढिविशेषबललाभात् क्वचिदेव वर्तते।

इष्टमेवेति चेन्न समयार्थानवबोधात् ॥ ५ ॥ अथ मतमेतदिष्टमेव वाय्वादीनामस्थावरत्वमिति? तन्न किं कारणं समयार्थानवबोधात्। एवं हि समयोऽवस्थितः सत्प्ररूपणायां कायानुवादे त्रसाः द्वीन्द्रियादारभ्य आ अयोगिकेवलिन इति। तस्मान्न चलनाचलनापेक्षं त्रसस्थावरत्वं कर्मोदयापेक्षमेवेति स्थितं।

त्रसग्रहणमादावल्पाच्तरत्वादभ्यर्हितत्वाच्च ॥ ६ ॥ त्रसग्रहणमादौ क्रियते कुतः? अल्पाच्तरत्वादभ्यर्हितत्वाच्च सर्वोपयोगसंभवादभ्यर्हितत्वं। सामान्यविशेषसंज्ञाहितभेदमात्रविज्ञाने सति विशेषेणाऽनिर्ज्ञातानां त्रसस्थावराणां निर्ज्ञाने कर्तव्ये एकेन्द्रियाणामतिबहुवक्तव्याभावाद्विभज्यानुपूर्व्येण स्थावरभेदप्रतिपत्त्यर्थमाह—

पृथिव्यप्तेजोवायुवनस्पतयः स्थावराः ॥ १३ ॥

ऽस्यास्तीति पृथिवीकायिकः तत्कायसम्बन्धवशीकृत आत्मा समवाप्तपृथिवीकायिकनामोदयः कार्मणकाययोगस्थः, यो न तावत्पृथिवीं कायत्वेन गृह्णाति स पृथिवीजीवः। एवमापः, अप्कायः, अप्कायिकः, अप्जीवः। तेजः, तेजस्कायः, तेजस्कायिकः, तेजोजीवः। वायुर्वायुकायो वायुकायिको वायुजीवः। वनस्पतिर्वनस्पतिकायो वनस्पतिकायिको वनस्पतिजीव इति योज्यं।

सुखग्रहणहेतुत्वात्स्थूलमूर्तित्वादुपकारभूयस्त्वाच्चादौ पृथिवीग्रहणं ॥ २ ॥ पृथिव्यां हि सत्यामपां कुम्भादिभिरग्नेश्च शरावादिभिर्वायोश्च चर्मपुटादिभिः सुखेन ग्रहणं क्रियते। स्थूलमूर्तिश्च पृथिवी विमानभवनप्राकारादिभावपरिणामात्। स्नपनाद्युपकारादपां, पाकशोषप्रकाशनाद्युपकाराच्चाग्नेः, खेदस्वेदापनोदोपकाराच्च वायोर्भूयानुपकारः पृथिव्या अशनाच्छादनवसनादिभावो वनस्पतेः। अपादीनां यथोक्त उपकारः प्रतिनियत इति स सर्वो पृथिव्यां समवैति, इतरथा हि कावस्थितानां स उपकारः स्यादतः पृथिव्या ग्रहणमादौ क्रियते।

तदनंतरमपां वचनं भूमितेजसोर्विरोधादाधेयत्वाच्च ॥ ३ ॥ तदनंतरमपां वचनं क्रियते कुतः? भूमितेजसोर्विरोधादाधेयत्वाच्च। भूमेर्हि तेजो विरोधि, विनाशकत्वादतोऽद्भिर्व्यवधानं क्रियते। भूरपामाधारः आधेया आप इति च।

ततस्तेजोग्रहणं तत्परिपाकहेतुत्वात् ॥ ४ ॥ पृथिव्या अपां च परिपाकहेतुस्तेजस्तदनंतरं तस्य ग्रहणं क्रियते।

तेजोऽनंतरं वायुग्रहणं तदुपकारकत्वात् ॥ ५ ॥ वायुर्हि तिर्यक्पवनकर्मा तेजसः प्रेरणेनोपकरोतीति तदनंतरं गृह्यते।

अंते वनस्पतिग्रहणं सर्वेषां तत्प्रादुर्भावे निमित्तत्वादनंतगुणत्वाच्च ॥ ६ ॥ वनस्पतिप्रादुर्भावे हि पृथिव्यादयः सर्वे निमित्ततामुपव्रजंति। सर्वेषां तेषां वनस्पतिकायिका अनंतगुणास्ततोंऽते वनस्पतिग्रहणं क्रियते। एते पंचविधाः प्राणिनः स्थावराः। कति पुनरेषां प्राणाः? चत्वारः, स्पर्शनेंद्रियप्राणः कायबलप्राणः उच्छ्वासनिश्वासप्राणः आयुःप्राणश्चेति। अथ के त्रसाः? इत्यत्रोच्यते—

द्वींद्रियादयस्त्रसाः ॥ १४ ॥

आदिशब्दस्यानेकार्थत्वे विवक्षातो व्यवस्था ॥ १ ॥ प्रकारसामीप्यादिवचनत्वादत्र विवक्षात इह व्यवस्थायां गृह्यते। आगमे हि ते व्यवस्थिता द्वींद्रियस्त्रींद्रियश्चतुरिंद्रियः पंचेंद्रियश्चेति। कोऽस्य विग्रहः? द्वे इंद्रिये यस्य सोऽयं द्वींद्रियः स आदिर्येषां ते द्वींद्रियादय इति। यद्येवं—

अन्यपदार्थनिर्देशाद्द्वींद्रियाग्रहणं ॥ २ ॥ अन्यपदार्थोऽत्र प्राधान्येनाश्रितः, द्वींद्रियग्रहणमुपलक्षणं अतस्त्रसग्रहणे द्वींद्रियस्य ग्रहणं न प्राप्नोति यथा पर्वतादीनि क्षेत्राणीति न पर्वतः क्षेत्रग्रहणेन गृह्यते?

न वा तद्गुणसंविज्ञानात् ॥ ३ ॥ नैष दोषः, किं कारणं? तद्गुणसंविज्ञानात् यथा शुक्लवाससमानयेति तद्गुणमानीयते तथेहापि द्वींद्रियस्याप्यंतर्भावो भवति।

अवयवेन विग्रहे सति समुदायस्य वृत्त्यर्थत्वाद्वा ॥ ४ ॥ अथ वाऽवयवेन विग्रहः समुदायो वृत्त्यर्थ इति द्वींद्रियस्योपलक्षणस्यापि प्रसक्तेंऽतर्भावः, यथा सर्वादि सर्वनाम इति। कथं तर्हि पर्वतादीनि क्षेत्राणीति पर्वतस्य बहिर्भावः, पर्वतस्य क्षेत्रत्वसम्भवाभावाद्व्युदासः। ते, एते चतुर्विधाः प्राणिनस्त्रसाः। कति पुनरेषां प्राणाः? — द्वींद्रियस्य तावत्षट्प्राणाः, रसनस्पर्शनेंद्रियप्राणौ, वाक्कायबलप्राणौ उच्छ्वासनिश्वासप्राणः आयुःप्राणश्चेति। त्रींद्रियस्य सप्त त एव प्राणाः घ्राणाधिकाः। चतुरिंद्रियस्याष्टौ, त एव चक्षुरधिकाः। पंचेंद्रियस्य तिरश्चोऽसंज्ञिनो नव प्राणास्त एव श्रोत्राधिकाः। संज्ञिपंचेंद्रियतिर्यङ्मनुष्यदेवनारकाणां दश प्राणा मनोबलाधिकास्त एव। आदिशब्देन निर्दिष्टानामिंद्रियाणामनिर्ज्ञातसंख्यानामियत्तावधारणार्थमाह—

पंचेंद्रियाणि ॥ १५ ॥

अथवा स्वां प्रक्रियां, आचिख्यासवः केचित् पंच षडेकादश चेंद्रियाणि इत्यभ्यवस्यंति तत्रानियमनिवृत्त्यर्थं नियमयन्नाह पंचेंद्रियाणि नाधिकानीति—

इंद्रस्यात्मनो लिंगमिंद्रियं ॥ १ ॥ उपभोक्तुरात्मनोऽनिवृत्तकर्मबंधस्यापि परमेश्वरत्वशक्तियोगादिंद्रव्यपदेशमर्हतः स्वयमर्थान् गृहीतुमसमर्थस्योपयोगोपकरणं लिंगमिंद्रियमित्युच्यते।

इंद्रेण कर्मणा सृष्टमिति वा ॥ २ ॥ अथवा स्वकृतकर्मविपाकवशादात्मा देवेंद्रादिषु तिर्यगादिषु चेष्टानिष्टमनुभवतीति कर्मैव तत्रेंद्रः, तेन सृष्टमिंद्रियमित्याख्यायते। तद्भेदाः स्पर्शनादयः पंच वक्ष्यमाणाः।

मनोपींद्रियमिति चेन्नानवस्थानात् ॥ ३ ॥ स्यान्मतं मनोपींद्रियमित्युपसंख्येयं, कर्ममलीमसस्यात्मनोऽसहायस्य स्वयमेवार्थचिंतनं प्रत्यसहिष्णोर्बलाधानं भवति मनः, कर्मकृतं चेति ? तन्न। किं कारणं ? अनवस्थानात्। यथा चक्षुरादीनि प्रतिनियतदेशावस्थानानि न तथा मन इत्यनींद्रियं तत्।

इंद्रियपरिणामाच्च प्राक् तद्व्यापारात् ॥ ४ ॥ चक्षुरादीनां रूपादिविषयोपयोगपरिणामात्प्राक् मनसो व्यापारः। कथं ? शुक्लादिरूपं दिदृक्षुः प्रथमं मनसोपयोगं करोति। एवंविधं रूपं पश्यामि रसमास्वादयामि इति ततस्तद्बलाधानीकृत्य चक्षुरादीनि विषयेषु व्याप्रियंते ततश्चास्याऽनिंद्रियत्वं।

कर्मेंद्रियोपसंख्यानमिति चेन्नोपयोगप्रकरणात् ॥ ५ ॥ स्यादेतत्कर्मेंद्रियाणि वागादीनि वचनादिक्रियानिमित्तानि संति तेषामिहोपसंख्यानं कर्तव्यमिति ? तन्न किं कारणमुपयोगप्रकरणादुपयोगोऽत्र प्रकृतः, तदुपकरणानीहेंद्रियाणि गृह्यंते, तेन कर्मेंद्रियाणामप्रसंगः।

अनिंद्रियत्वं वा तेषामनवस्थानात् ॥ ६ ॥ न वागादीनामिंद्रियत्वमस्ति उपयोगसाधनेषु हींद्रियव्यपदेशो युक्तो न क्रियासाधनेषु। यदि च क्रियासाधनेष्वपि स्यादनवस्था प्रसज्येत सर्वाणि ह्यंगोपांगादीनि मूर्धादीनि क्रियासाधनानीति। इष्टानिष्टविषयोपलब्ध्यर्थानि भोक्तुरात्मनो यान्यमूनींद्रियाणि तेषामुक्तसामर्थ्यविशेषादुपनियतभेदानां प्रत्येकं भेदप्रतिपत्त्यर्थमाह—

द्विविधानि ॥ १६ ॥

विधशब्दस्य प्रकारवाचिनो ग्रहणं ॥ १ ॥ अयं विधशब्दः प्रकारवाची गृह्यते विधयुक्तगतप्रकाराः समानार्था इति। द्वौ विधौ येषां तानि द्विविधानि द्विप्रकाराणीत्यर्थः को च द्वौ प्रकारौ ? द्रव्येंद्रियं भावेंद्रियमिति। तत्र द्रव्येंद्रियस्वरूपनिर्ज्ञानार्थमाह—

निर्वृत्त्युपकरणे द्रव्येंद्रियं ॥ १७ ॥

निर्वर्त्यत इति निर्वृत्तिः ॥१॥ कर्मणा या निर्वर्त्यते निष्पाद्यते सा निर्वृत्तिरित्युपदिश्यते। सा—

द्वेधा बाह्याभ्यंतरभेदात् ॥ २ ॥ तत्र विशुद्धात्मप्रदेशवृत्तिराभ्यंतरा ॥ ३ ॥ उत्सेधांगुलस्याऽसंख्येयभागप्रमितानां विशुद्धानामात्मप्रदेशानां प्रतिनियतचक्षुरादींद्रियसंस्थानमानावमानावस्थितानां वृत्तिराभ्यंतरा निर्वृत्तिः।

तत्र नामकर्मोदयापादितावस्थाविशेषः पुद्गलप्रचयो बाह्या ॥ ४ ॥ तेष्वात्मप्रदेशेष्विंद्रियव्यपदेशभाक् यः प्रतिनियतसंस्थानो नामकर्मोदयापादितावस्थाविशेषः पुद्गलप्रचयः, स बाह्या निर्वृत्तिः।

उपक्रियतेऽनेनेत्युपकरणं ॥ ५ ॥ येन निर्वृत्तेरुपकारः क्रियते तदुपकरणं—

तद्द्विविधं पूर्ववत् ॥ ६ ॥ तदुपकरणं द्विविधं पूर्ववद्बाह्याभ्यंतरभेदात्।

तत्राभ्यंतरं शुक्लकृष्णमंडलं बाह्यमक्षिपत्रपक्ष्मद्वयादि ॥ ७ ॥ एवं शेषेष्वपींद्रियेषु ज्ञेयं। भावेंद्रियमुच्यते—

लब्ध्युपयोगौ भावेंद्रियं ॥ १८ ॥

लब्धिरिति ? कोय शब्द ?, लाभो लब्धि.। यद्येवं पित्वादद्ध प्राप्नोति ? अनुबंधकृतमनित्यमिति न भवति यथा वर्णानुपलब्धौ वा तदर्थगतेरित्येवमादिषु। अथवा स्त्रिया क्ति लभादिभ्यश्चेति क्तिर्भवति, इष्टाश्च लभादय इति। अथ कोऽस्यार्थ ?

इंद्रियनिर्वृत्तिहेतुः क्षयोपशमविशेषो लब्धिः ॥ १ ॥ यत्सन्निधानादात्मा द्रव्येंद्रियनिर्वृत्तिं प्रति व्याप्रियते स ज्ञानावरणक्षयोपशमविशेषो लब्धिरिति विज्ञायते।

तन्निमित्तः परिणामविशेष उपयोगः ॥ २ ॥ तदुक्तं निमित्तं प्रतीत्य उत्पद्यमान आत्मनः परिणाम उपयोग इत्युपदिश्यते तदुभय भावेंद्रियमिति।

उपयोगस्य फलत्वादिंद्रियव्यपदेशानुपपत्तिरिति चेन्न कारणधर्मस्य कार्यानुवृत्तेः ॥३॥ स्यान्मतमिंद्रियफलमुपयोग स कथमिहेंद्रियव्यपदेशमापद्यत इति ? तन्न किं कारणं कारणधर्मस्य कार्यानुवृत्ते। कार्यं हि लोके कारणमनुवर्तमान दृष्ट यथा घटाकारपरिणत विज्ञान घट इति। तथेंद्रियनिमित्त उपयोग इंद्रियमिति व्यपदिश्यते।

शब्दार्थसंभवाच्च ॥ ४ ॥ य शब्दार्थ इंद्रस्य लिंगमिंद्रेण सृष्टमिति वा स उपयोगे प्राधान्येन विद्यत इतींद्रियव्यपदेशो युक्तः। उक्तानां पञ्चानामिंद्रियाणां संज्ञानुपूर्व्यविशेषप्रतिपादनार्थमाह—

स्पर्शनरसनघ्राणचक्षुःश्रोत्राणि ॥ १९ ॥

स्पर्शनादीनां करणसाधनत्वं पारतंत्र्यात् कर्तृसाधनत्वं च स्वातंत्र्याद्बहुलवचनात् ॥१॥ इमानि स्पर्शनादीनि करणसाधनानि। कुत ? पारतंत्र्यात् इंद्रियाणां हि लोके पारतंत्र्येण विवक्षा विद्यते, आत्मन स्वातंत्र्यविवक्षायां यथानेनाऽक्ष्णा सुष्ठु पश्यामि, अनेन कर्णेन सुष्ठु शृणोमीति। ततो वीर्यांतरायप्रतिनियतेंद्रियावरणक्षयोपशमांगोपांगनामलाभावष्टंभात् स्पृश्यतेऽनेनात्मेति स्पर्शन, रसयत्यनेनात्मेति रसन, जिघ्रत्यनेनात्मेति घ्राण, चक्षेरनेकार्थत्वात्तद्दर्शनार्थविवक्षाया चष्टेऽर्थान् पश्यत्यनेनात्मेति चक्षु शृणोत्यनेनात्मेति श्रोत्र। कर्तृसाधनत्व च भवति स्वातंत्र्यविवक्षाया, इंद्रियाणां हि लोके स्वातंत्र्येण विवक्षा, यथेद मेऽक्षि सुष्ठु पश्यति, अय मे कर्ण सुष्ठु शृणोति इति। तेन पूर्वोक्तहेतुसन्निधाने सति स्पृशतीत्येवेति स्पर्शन ? कथ ? कर्तरि युट् बहुलवचनात्। रसयतीति रसन, जिघ्रतीति घ्राण, चष्टे इति चक्षु, शृणोतीति श्रोत्रमिति। अत्रेंद्रियाणीति केषाञ्चित्पाठः नासौ युक्त। कुत ?

अधिकृतत्वादिंद्रियाणीत्यवचनं ॥ २ ॥ पञ्चेंद्रियाणीत्यत इंद्रियग्रहणमनुवर्तते तेनेहेंद्रियाणीति वचनमनर्थक।

स्पर्शनग्रहणमादौ शरीरव्यापित्वात् ॥ ३ ॥ यतो वितत्य शरीरमवतिष्ठते स्पर्शनमतोऽस्य ग्रहणमादौ क्रियते 'वनस्पत्यन्तानामेकमिति"। तत्र स्पर्शनस्य ग्रहणार्थमादौ वचन।

सर्वसंसारिषूपलब्धेश्च ॥ ४ ॥ सर्वेषु संसारिषु स्पर्शनमस्त्यतो नानाजीवापेक्षया व्यापित्वाच्चादौ ग्रहण क्रियते।

ततो रसनघ्राणचक्षुषां क्रमवचनमुत्तरोत्तराल्पत्वात् ॥ ५ ॥ ततः पश्चाद्रसनादीनां त्रयाणां क्रमवचन क्रियते, कुत, उत्तरोत्तराल्पत्वात्, तद्यथा– सर्वत स्तोकाश्चक्षुःप्रदेशा। श्रोत्रेंद्रियप्रदेशा संख्येयगुणाः। घ्राणेंद्रिये विशेषाधिका जिह्वायामसंख्येयगुणा, स्पर्शनेऽनंतगुणा इति। यद्येवं चक्षुषोंऽते ग्रहण कर्तव्य सर्वेभ्योऽल्पीयस्त्वात् ? सत्यमेवमेतत् तथापि—

श्रोत्रस्यांते वचनं बहूपकारित्वात् ॥ ६ ॥ यत श्रोत्रबलाधानादुपदेशं श्रुत्वा हिताहितप्राप्तिपरिहारार्थमाद्रियतेऽतः श्रोत्र बहूपकारीति, अंते गृह्यते।

---

१ जना इति शेष।

रसनमपि वक्तृत्वेनेति चेन्नाभ्युपगमात् ॥७॥ स्यादेतद्रसनमपि बहूपकारि, कथं ! वक्तृत्वेन यतो रसनमभ्युदयनि श्रेयसार्थोच्चारणाऽध्ययनादिषु प्रमाणमतो रसनमेवाति वाच्यमिति ! तन्न किं कारण ! अभ्युपगमात् । अभ्युपगम्य श्रोत्रस्य बहूपकारित्व रसनस्यापि बहूपकारित्व वर्णयता भवता तदभ्युगतमिति अवसितोभिमतो वादः । अनभ्युपगमे वा ! प्रसगनिवृत्ति , रसनमपि बहूपकारीति । किं च—

श्रोत्रप्रणालिकापादितोपदेशात् ॥ ८ ॥ श्रो[1]त्रप्रणालिकयोपदेशमुपश्रुत्य रसन वक्तृत्व प्रति व्याप्रियते श्रोत्रमेव बहूपकारि ।

सर्वज्ञे तदभाव इति चेन्नेंद्रियाधिकारात् ॥ ९ ॥ स्यान्मत न हि सर्वज्ञ श्रोत्रेंद्रियबलाधानात् परत उपश्रुत्य वक्तृत्वमास्कदति किं तु सकलज्ञानावरणसक्षयाविर्भूतातींद्रियकेवलज्ञानः रसनोष्टम्भमात्रादेव वक्तृत्वेन परिणतः सकलान् श्रुतिनिययानर्थानुपदिश्यति अतो रसनमेव बहूपकारीति ! तन्न किं कारणमिंद्रियाधिकारोयमतो येष्विंद्रियकृतो हिताहितोपदेश साकल्येनास्ति तान्प्रत्येतदुक्त, न सर्वज्ञ प्रतीति नास्ति दोष ।

एकैकवृद्धिक्रमज्ञापनार्थं च स्पर्शनादिवचनं ॥ १० ॥ कृमिपिपीलिकाभ्रमरमनुष्यादीनामेकैकवृद्धानीति वक्ष्यते तत्र वृद्धिक्रमज्ञापनार्थं च स्पर्शनादीनामानुपूर्व्यं वेदितव्य ।

एषां च स्वतस्तद्वतश्चैकत्वपृथक्त्वं प्रत्यनेकांतः ॥ ११ ॥ एषां च स्पर्शनादीनामिंद्रियाणां स्वतस्तद्वतश्चैकत्वपृथक्त्व प्रत्यनेकांतो वेदितव्य । स्यादेकत्व स्यात्पृथक्त्वमित्यादि । तद्यथा स्वतस्तावज्ज्ञानावरणक्षयोपशमशक्तेरभेदविवक्षाया स्पर्शनादीना स्यादेकत्व, समुदायव्यतिरेकाभावात् समुदायिनां समुदायस्यैकत्वादवयवानामप्येकत्वमिति वा स्यादेकत्व । प्रतिनियतक्षयोपशमलब्धिविशेषापेक्षया स्यान्नानात्व, अवयव भेदविवक्षाया वा स्यान्नानात्व । इंद्रियबुद्ध्यभिधानानुवृत्तिव्यावर्तनार्पणाभेदाद्वा स्यादेकत्व स्यात्पृथक्त्व च । तद्वतोपि चैतन्यापरित्यागेनोभयपरिणामकारणापेक्षस्यैंद्रियपर्यायात्मलाभे सति निष्प्रायपिंडवत् तथा परिणामात्तद्व्यतिरेकेणेंद्रियस्यानुपलब्धेरिति स्यादिंद्रियेंद्रियतोरेकत्व । इतरथैकातान्यत्वेऽनिंद्रिय आत्मा स्यात् घटवत् तथान्यतमेंद्रियनिवृत्तौ तद्वतोवस्थानात् स्यान्नानात्व । पर्यायिपर्यायभेदाच्च स्यान्नानात्व । सज्ञाभेदाभेद विवक्षोपपत्तेश्च स्यादेकत्व स्यान्नानात्व चाऽऽत्सेय पूर्ववदुत्तरे च भगा नेतव्याः । तेषामिंद्रियाणां विषयप्रदर्शनार्थमाह—

स्पर्शरसगंधवर्णशब्दास्तदर्थाः ॥ २० ॥

स्पर्शादीनां कर्मभावसाधनत्वं द्रव्यपर्यायविवक्षोपपत्तेः ॥ १ ॥ स्पर्शादीनां कर्मसाधनत्वं भावसाधनत्व च भवति । कुत ? द्रव्यपर्यायविवक्षोपपत्ते । यदा द्रव्य प्राधान्येन विवक्षित तदेंद्रियेण द्रव्यमेव सनिकृष्यते ततो न व्यतिरिक्ता स्पर्शादयः केचन सतीति । एतस्यां विवक्षायां कर्मसाधनत्व स्पर्शादीना मवसीयते, स्पृश्यत इति स्पर्श , रस्यत इति रसः, गध्यत इति गध , वर्ण्यत इति वर्ण, शब्द्यत इति शब्द । यदा तु पर्याय प्राधान्येन विवक्षितस्तदा भेदोपपत्तेरौदासीन्यावस्थितभावकथनाद्भावसाधनत्व स्पर्शादीनां युज्यते। तत स्पर्शन स्पर्श , रसन रस , गधन गध, वर्णन वर्ण, शब्दन शब्द इति। यद्येव सूक्ष्मेषु परमाण्वादिषु स्पर्शादिव्यवहारो न प्राप्नोति ? नैष दोष सूक्ष्मेष्वपि ते स्पर्शादय सति तत्कार्येषु स्थूलेषु दर्शनादनुमीयमाना । न ह्यत्यतमसतां प्रादुर्भावोस्तीति । किंत्विंद्रियग्रहणयोग्या न भवत्ययोग्यत्वेपि तेषु स्पर्शादिव्यवहारो रूढिवशाद्भवति । तदर्था इति कोय शब्द ? तेषामर्थास्तदर्था इति तेषां केषामिंद्रियाणा । यद्येव—

तदर्था इति वृत्त्यनुपपत्तिरसमर्थत्वात् ॥ २ ॥ तदर्था इति वृत्तिर्नोपपद्यते कुतोऽसमर्थत्वात् समर्थपदविधानां हि वृत्त्या भवितव्य । नचात्र सामर्थ्यमस्ति कुत ? सापेक्षमसमर्थं भवति । इंद्रियाणि ह्यत्रापेक्ष्यंते ?

[1] श्रोत्रप्रणालिकायामित्यपि मपुस्तके पाठः ।

न वा गमकत्वान्नित्यसापेक्षेषु संबंधिशब्दवत् ॥३॥ न वैषदोषः,किं कारणं? गमकत्वादत्र वृत्तिर्भवति। गमकत्वं च नित्यसापेक्षेषु। कथं ? संबंधिशब्दवत् । यथा संबंधिशब्देषु देवदत्तस्य गुरुकुलं, देवदत्तस्य गुरुपुत्र, इत्येवमादिषु वृत्तिर्भवति गुरुशब्दो हि नित्यशिष्यमपेक्षत इति । एवमिहापि तच्छब्दः सामान्यवचनोऽविशेषाकांक्षी सन् प्रकृतानींद्रियाण्यपेक्षमाणोपि वृत्तिं लभते ।

स्पर्शादीनामानुपूर्व्येण निर्देश इंद्रियक्रमाभिसंबंधार्थः ॥ ४ ॥ स्पर्शश्च रसश्च गंधश्च वर्णश्च शब्दश्च स्पर्शरसगंधवर्णशब्दा इत्यानुपूर्व्येण निर्देशः स्पर्शनादिभिरिंद्रियैः क्रमेणाभिसंबंधो यथा स्यात्, इति एते पुद्गलद्रव्यस्य गुणा अविशेषेण वेदितव्याः । अत्र केचिद्विशिष्य तान् कल्पयंति—रूपरसगंधस्पर्शवती पृथिवी। रूपरसस्पर्शवत्य आपो द्रवाः स्निग्धाश्च। तेजो रूपस्पर्शवत्। वायुः स्पर्शवानिति तदयुक्तं—रूपादिमान् वायुः स्पर्शवत्वाद्घटवत् ।तेजोपि रसगंधवद्रूपवत्वाद्गुडवत् ।आपोपि गंधवत्यः रसवत्त्वादाम्रफलवत् । किंचाऽश्वादिषु गंधादीनां साक्षादुपलब्धेश्च । पार्थिवपरमाणुसंयोगादुपलब्धिरिति चेन्न विशेषहेत्वभावात्। नात्र विशेषहेतुरस्ति पार्थिवपरमाणूनामेते गुणाः संसर्गात्त्वन्यत्रोपलभ्यंते नत्ववादीनामिति । वयं ब्रूमहे तद्गुणः तत्रोपलब्धेरिति। यदि हि संयोगादुपलब्धिः कथ्यते रसाद्युपलब्धिरपि संयोगादेव कल्प्यतां। नच पृथिव्यादीनां जातिभेदोस्ति पुद्गलजातिमजहंतः परमाणुस्कंधविशेषा निमित्तवशाद्विविधरूपतामापद्यंत इति दर्शनात्। दृश्यते हि पृथिव्याः कारणवशाद्द्रवता। द्रवाणां चापां करकात्मभावेन घनभावो दृष्टः, घनश्च द्रवभावः । तेजसोपि मषीभावः । वायोरपि दृष्टा रूपादयः । कथं गम्यते?इतिचेत्परमाणुषु तेषां रूपादीनां कथं गतिः ?, तत्कार्येषु दर्शनादनुमानमिति चेदिहापि तत एव वेदितव्यं ।

तेषां च स्वतस्तद्वतश्चैकत्वं पृथक्त्वं प्रत्यनेकांतः ॥ ५ ॥ तेषां च स्पर्शादीनां स्वतस्तद्वतश्चैकत्वपृथक्त्वं प्रत्यनेकांतो वेदितव्यः । स्यादेकत्वं स्यात्पृथक्त्वमित्यादि । अत्रान्ये एकत्वं पृथक्त्वं चैकांतेनाभ्यवस्यंति ? तदयुक्तं कथं ? यद्येकांतेनैकत्वं स्यात्स्पर्शनेन स्पर्शोपलब्धौ रसादीनामप्युपलब्धिः स्यात्। तद्वतोपि तेषामपृथक्त्वे तदेव वा स्यात्त एव वा ? तदेव चेल्लक्षणाभावाल्लक्ष्याभावः, अथ त एव ? निराधारत्वात्तेषामप्यभावः। अथैकांतेन प्रथक्त्वं, घटरूपोपलब्धौ घटानुरूपानुपलब्धिवत् स्पर्शोपलब्धौ रूपादीनामनुपलब्धेः स्पृष्टो घटोयमिति न ज्ञायेत स्पर्शाद्यनात्मकत्वात् तस्मात्तद्वतोप्यत्यंतप्रथक्त्वे ?, उभयेषामभावः स्यात् । ग्रहणभेदात्स्पर्शादीनामन्यत्वमिति चेन्न। ग्रहणाभेदेपि नानात्वोपलब्धेः शुक्लकृष्णादिषु संख्यापरिमाणप्रथक्त्वसंयोगविभाग परत्वापरत्वकर्मसत्तागुणत्वानां रूपसमवायाच्चाक्षुषाणां नानात्वोपलब्धेश्च । संज्ञा स्वतत्त्वमिति लक्षणभेदान्नानात्वमिति चेन्न। तदभेदेपि द्रव्यगुणकर्मणा नानात्वोपलब्धेः।अनानात्वमिति चेन्न। प्रतिज्ञाविरोधात्। यदि ह्येवं स्यान्महदादिपरिणतानां सत्वरजस्तमसां व्यतिरेकेणानुपलभ्यमानानामपि प्रतिज्ञातमन्यत्वं हीयते। यदि हि तत्राप्यनन्यत्वमेव स्यात्? व्यक्ताव्यक्तलक्षणभेदकल्पनाऽनर्थिका स्यात्, तस्मात्स्यादेकत्वं स्यात्प्रथक्त्वं चाभ्युपगंतव्यं द्रव्यार्पणादेकत्वं पर्यायार्पणान्नानात्वमिति । अत्राह— यन्मनोनवस्थानादिंद्रिय न भवतीति प्रत्याख्यातं तत्किमुपयोगस्योपकारकमुत नेति ? तदस्त्युपकार्येव तेन विनेंद्रियाणां विषयेषु स्वप्रयोजनवृत्त्यभावात् । किमस्यैषां सहकारित्वमात्रमेव प्रयोजनमुतान्यदपीत्यत आह—

श्रुतमनिंद्रियस्य ॥ २१ ॥

श्रुतज्ञानविषयोर्थः श्रुतं स विषयोनिंद्रियस्य । परिप्राप्तश्रुतज्ञानावरणक्षयोपशमस्यात्मनः श्रुतार्थेऽनिंद्रियालंबनज्ञानप्रवृत्तेः । अथवा श्रुतज्ञानं श्रुतं तदनिंद्रियस्यार्थः प्रयोजनमिति यावत् तत्पूर्वकत्वात्तस्य । इत्ययमनिंद्रियस्येंद्रियव्यापारनिर्मुक्तोर्थः ।

श्रुतं श्रोत्रेंद्रियस्य विषय इति चेन्न श्रोत्रेंद्रियग्रहणे श्रुतस्य मतिज्ञानव्यपदेशात् ॥ १ ॥ स्यान्मतं न श्रुतमनिंद्रियस्य विषयः, कस्य तर्हि ? श्रोत्रेंद्रियस्येति, तन्न। किं कारणं श्रोत्रेंद्रियग्रहणात् श्रुतस्य मति-

ज्ञानमिति व्यपदेशात्। यदा हि श्रोत्रेण गृह्यते तदा तन्मतिज्ञानमवग्रहादि व्याख्यातं, तत उत्तरकालं यत्तत्पूर्वकं जीवादिपदार्थस्वरूपाविषयं तच्छ्रुतमनिंद्रियस्येत्यवसेयं। उक्तानामिंद्रियाणां प्रतिनियतविषयाणां स्वामित्वनिर्देशे कर्तव्ये यत्प्रथमगृहीतं स्पर्शनं तस्य तावत्स्वामित्वावधारणार्थमाह—

वनस्पत्यंतानामेकं ॥ २२ ॥

अंतशब्दस्याऽनेकार्थत्वे विवक्षातोवसानगतिः ॥१॥ अयमंतशब्दोनेकार्थः, क्वचिदवयवे, यथा वस्त्रांतो वसनांतः। क्वचित्सामीप्ये, यथोदकांतं गत उदकसमीपे गत इति। क्वचिदवसाने वर्तते यथा संसारांतं गतः संसारावसानं गत इति। तत्रेह विवक्षातोवसानगतिर्वेदितव्या। वनस्पत्यंतानां, वनस्पत्यवसानानामिति।

सामीप्यवचने हि वायुत्रससंप्रत्ययप्रसंगः ॥ २ ॥ वनस्पत्यंतानां वनस्पतिसमीपानामित्यर्थे गृह्यमाणे वायुकायिकानां त्रसानां च संप्रत्ययः प्रसज्येत।

अंतशब्दस्य संबंधिशब्दत्वादादिसंप्रत्ययः ॥ ३ ॥ अयमंतः शब्दः संबंधिशब्दत्वात् कांचित् पूर्वानपेक्ष्य वर्तते, ततोर्थादादिसंप्रत्ययो भवति। तस्मादयमर्थो गम्यते, पृथिव्यादीनां वनस्पत्यंतानामेकमिंद्रियमिति। अत्राह—

अविशिष्टैकेंद्रियप्रसंगोऽविशेषात् ॥४॥ पृथिव्यादीनां वनस्पत्यंतानां स्पर्शनादिषु चाविशिष्टमेकमिंद्रियं प्राप्नोति। कुतः?, अविशेषात्। न हि कश्चिद्विशेषोस्त्यनेनैवैकेन भवितव्यमिति। संख्यावाची ह्ययमेकशब्दः?

न वा प्राथम्यवचने स्पर्शनसंप्रत्ययात् ॥ ५ ॥ न वैष दोषः। किं कारणं? प्राथम्यवचने स्पर्शनसंप्रत्ययात्। अयमेकशब्दः प्राथम्यवचनः। सूत्रपाठे च प्राथम्यमाश्रितं,ततः स्पर्शनस्य संप्रत्ययो भवति। अस्ति च लोके प्राथम्यवचनः[1], एको गोत्रे प्रथमो गोत्र इति। तस्योत्पत्तिकारणमुच्यते— वीर्यांतरायस्पर्शनेंद्रियावरणक्षयोपशमे शेषेंद्रियसर्वघातिस्पर्धकोदये च शरीरांगोपांगलाभोपष्टंभे, एकेंद्रियजातिनामोदयवशवर्तितायां च सत्यां, स्पर्शनमेकमिंद्रियमाविर्भवति। इतरेषामिंद्रियाणां स्वामित्वप्रदर्शनार्थमाह—

कृमिपिपीलिकाभ्रमरमनुष्यादीनामेकैकवृद्धानि ॥ २३ ॥

एकैकमिति वीप्सानिर्देशः ॥ १ ॥ एकैकमितिशब्दो वीप्सायां दृष्टव्यः।

बहुत्वनिर्देशः सर्वेंद्रियापेक्षः ॥ २ ॥ सर्वाणींद्रियाण्यपेक्ष्य बहुत्वनिर्देशः कृतः। एकैकवृद्धमेषां तान्येकैकवृद्धानीति। तत्र किं पूर्वमुत्तरं? इति संदेहः—

असंदिग्धं स्पर्शनस्यैकैकेन वृद्धमित्यादिविशेषणात् ॥ ३ ॥ *स्पर्शनमित्यनुवर्तते तदारभ्यैकैकेन वृद्धमित्यादि विशेषणात्* नास्ति संदेहः। तत्कथं?

वाक्यांतरोपप्लवात् ॥ ४ ॥ अस्मान्निबंधनस्थानाद्वाक्याद्वाक्यांतराण्युपप्लवंते यथा— अश्व इत्येतस्मादश्वो भज्यतां, अश्वो मज्यतां, अश्वो द्दीव्यतामिति वाक्यांतरोपप्लवः क्रियते। एवमिहापि स्पर्शनं रसनवृद्धं कृम्यादीनां। स्पर्शनरसने घ्राणवृद्धे पिपीलिकादीनां। स्पर्शनरसनघ्राणानि चक्षुर्वृद्धानि भ्रमरादीनां। तानि श्रोत्रवृद्धानि मनुष्यादीनामिति वाक्यांतराण्युपप्लवंते।

आदिशब्दः प्रकारे व्यवस्थायां वा वेदितव्यः ॥ ५ ॥ *यदागमो नापेक्षितस्तदा प्रकारे कृमि* प्रकाराः कृम्यादय इति। यदा त्वागमोऽपेक्ष्यते तदा व्यवस्थायां, आगमे हि ते व्यवस्थिता इति तेषां निष्पत्तिः स्पर्शनोत्पत्त्या व्याख्याता, उत्तरोत्तरसर्वघातिस्पर्धकोदयेन। एवमेतेषु संसारिषु द्विभेदेष्विंद्रियभेदात्पंचविधेषु ये पंचेंद्रियास्तद्भेदस्यानुक्तस्य प्रतिपत्त्यर्थमाह—

---

१ प्राथम्यवचन एकशब्द इत्यर्थः।

संज्ञिनः समनस्काः ॥ २४ ॥

मनो व्याख्यातं सह तेन ये वर्तंते ते संज्ञिन: । अत्र चोद्यते—

समनस्कविशेषणमनर्थकं संज्ञिशब्देन गतत्वात् ॥ १ ॥ संज्ञिन इत्यनेनैव विशेषणेन गतत्वात्समनस्का इति विशेषणमनर्थकं । कथमिति चेदुच्यते—

हिताहितप्राप्तिपरिहारयोर्गुणदोषविचारणात्मिका संज्ञा ॥ २ ॥ इदं हितमिदमहितमस्य प्राप्तौ परिहारे चायं गुणोऽयं दोष इति च विचारणात्मिका संज्ञेत्युच्यते ।

व्रीह्यादिपाठादिनि, सिद्धिः ॥३॥ तस्मात्संज्ञाशब्दाद्व्रीह्यादिपाठादिनि सति संज्ञिन इति सिध्यति ।

न वा शब्दार्थव्यभिचारात् ॥ ४ ॥ संज्ञाशब्दार्थो हि व्यभिचरति तत्र को दोषः संज्ञानां ?,इति चेन्निवर्त्याभावो (?) यदि संज्ञारूढित्वमित्युच्यते सा सर्वेषां प्राणिनां प्रतिनियतास्तीत्यसाज्ञिनामभावान्निवर्त्याभावः स्यात् । संज्ञानं संज्ञा ज्ञानमिति चेत्तुल्यः को निवर्त्याभावः ?, सर्वेषां प्राणिनां ज्ञानात्मकत्वात् ।

आहारादिसंज्ञेति चेन्नाऽनिष्टत्वात् ॥ ५ ॥ स्यादेतदाहार–भय–मैथुन–परिग्रहविषया संज्ञेति ? तन्न किं कारणमनिष्टत्वात् । सर्वे हि संसारिण आहार-भय-मैथुन-परिग्रह संज्ञासन्निधानात्संज्ञिनः स्युः । अनिष्टं चैतत्तस्मात्समनस्का इति विशेषणमर्थवत् । एवं च कृत्वा गर्भांड–मूर्छित–सुषुप्तावस्थासु हिताहितपरीक्षाभावेपि मनःसंनिधानात् संज्ञित्वमुपपन्नं भवति । यद्यस्य संसारिणो हिताहितप्राप्तिनिवृत्तिहेतुः परिस्पंदो मनःकारणसंनिधाने सति भवति । अथाभिनवशरीरं प्रत्यागूर्णस्य विशीर्णपूर्वमूर्तेरात्मनो निर्मनस्कस्य यत्कर्म तत्कुतः ? इत्यत्रोच्यते—

विग्रहगतौ कर्मयोगः ॥ २५ ॥

अथवा यदि संप्रधार्य समनस्काः प्राणिनः क्रियाः प्रारंभंते भिन्नदेहस्याऽसति मनस्युपपादक्षेत्रं प्रत्याभिमुख्येन या प्रवृत्तिर्विग्रहार्था सा कुतो भवतीत्यत आह विग्रहगतौ कर्मयोग इति—

विग्रहो देहस्तदर्था गतिर्विग्रहगतिः ॥ १ ॥ औदारिकादिशरीरनामोदयात्तन्निवृत्तिसमर्थान्विविधान् गृह्णाति विगृह्यते वासौ संसारिणेति विग्रहो देहः, विग्रहाय गतिर्विग्रहगतिः । ननु विकृतिप्रकृत्यभिसंबंधे सति तादर्थ्ये वृत्तिः, इह विकृतिप्रकृत्यसंबंधाभावाद्वृत्तिर्न प्राप्नोति ? नैष दोषः अश्वघासादिवद्वृत्तिर्वेदितव्या तादर्थ्ये चतुर्थ्या वाक्ये प्रदर्श्यते ।

विरुद्धो ग्रहो विग्रहो व्याघात इति वा ॥ २ ॥ अथवा विरुद्धो ग्रहो विग्रहो व्याघातः पुद्गलादाननिरोध इत्यर्थः ।

विग्रहेण गतिर्विग्रहगतिः ॥ ३ ॥ आदाननिरोधेन गतिरित्यर्थः ।

कर्मेति सर्वशरीरप्ररोहणसमर्थं कार्मणं ॥ ४ ॥ सर्वाणि शरीराणि यतः प्ररोहंति तद्बीजभूतं कार्मणं शरीरं कर्मेत्युच्यते ।

योग आत्मप्रदेशपरिस्पंदः ॥५॥ कायादिवर्गणानिमित्त आत्मप्रदेशपरिस्पंदः योग इत्याख्यायते ।

कर्मनिमित्तो योगः कर्मयोगः ॥ ६ ॥ तस्यां विग्रहगतौ कार्मणशरीरकृतो योगो भवति यत्कृतं कर्मादान । यदुपपादिता चाऽमनस्कस्यापि विग्रहार्था गतिः । अथाकाशप्रदेशेषु परमाणुप्रतिष्ठासंबंधेनो पचरितेष्वाधेया जीवपुद्गला देशांतरप्राप्तिं प्रत्यभिमुखाः किं निराकृतप्रदेशक्रमां भ्रम्यामभिनिर्वर्तयंति, उताक्रांतप्रदेशक्रमामिति विचारे सति तन्निर्धारणार्थमाह—

ज्ञानमिति व्यपदेशात्। यदा हि श्रोत्रेण गृह्यते तदा तन्मतिज्ञानमवग्रहादि व्याख्यातं, तत उत्तरकालं यत्त-त्पूर्वकं जीवादिपदार्थस्वरूपाधिगमं तच्छ्रुतमनिंद्रियस्येत्यवसेयं। उक्तानामिंद्रियाणां प्रतिनियतविषयाणां स्वामित्वनिर्देशे कर्तव्ये यत्प्रथमगृहीतं स्पर्शनं तस्य तावत्स्वामित्वावधारणार्थमाह—

वनस्पत्यंतानामेकं ॥ २२ ॥

अंतशब्दस्याऽनेकार्थत्वे विवक्षातोवसानगतिः ॥१॥ अयमंतशब्दोनेकार्थः, क्वचिदवयवे, यथा वस्त्रांतो वसनांतः। क्वचित्सामीप्ये, यथोदकांतं गत उदकसमीपे गत इति। क्वचिदवसाने वर्तते यथा संसारांतं गतः संसारावसानं गत इति। तत्रेह विवक्षातोवसानगतिर्वेदितव्या। वनस्पत्यंतानां, वनस्पत्यवसानानामिति।

सामीप्यवचने हि वायुत्रससंप्रत्ययप्रसंगः ॥ २ ॥ वनस्पत्यंतानां वनस्पतिसमीपाना-मित्यर्थे गृह्यमाणे वायुकायिकानां त्रसानां च संप्रत्ययः प्रसज्येत।

अंतशब्दस्य संबंधिशब्दत्वादादिसंप्रत्ययः ॥ ३ ॥ अयमंतः शब्दः संबंधिशब्दत्वात् कांचित् पूर्वानपेक्ष्य वर्तते, ततोर्थादादिसंप्रत्ययो भवति। तस्मादयमर्थो गम्यते, पृथिव्यादीनां वनस्पत्यंतानामेक-मिंद्रियमिति। अत्राह—

अविशिष्टैकेंद्रियप्रसंगोऽविशेषात् ॥४॥ पृथिव्यादीनां वनस्पत्यंतानां स्पर्शनादिषु चाविशिष्टमेकमिं-द्रियं प्राप्नोति। कुतः?, अविशेषात्। न हि कश्चिद्विशेषोऽस्त्यनेनैवैकेन भवितव्यमिति। संख्यावाची ह्ययमेकशब्दः?

न वा प्राथम्यवचने स्पर्शनसंप्रत्ययात् ॥ ५ ॥ न वैष दोषः। किं कारणं? प्राथम्यवचने स्पर्शन संप्रत्ययात्। अयमेकशब्दः प्राथम्यवचनः। सूत्रपाठे च प्राथम्यमाश्रितं,ततः स्पर्शनस्य संप्रत्ययो भवति। अस्ति च लोके प्राथम्यवचन, एको गोत्रे प्रथमो गोत्र इति। तस्योत्पत्तिकारणमुच्यते– वीर्यांतरायस्पर्शनेंद्रियावरण-क्षयोपशमे शेषेंद्रियसर्वघातिस्पर्धकोदये च शरीरांगोपांगलाभोपष्टंभे, एकेंद्रियजातिनामोदयवशवर्तितायां च सत्यां, स्पर्शनमेकमिंद्रियमाविर्भवति। इतरेषामिंद्रियाणां स्वामित्वप्रदर्शनार्थमाह—

कृमिपिपीलिकाभ्रमरमनुष्यादीनामेकैकवृद्धानि ॥ २३ ॥

एकैकमिति वीप्सानिर्देशः ॥ १ ॥ एकैकमितिशब्दो वीप्साया द्रष्टव्यः।

बहुत्वनिर्देशः सर्वेंद्रियापेक्षः ॥ २ ॥ सर्वाणींद्रियाण्यपेक्ष्य बहुत्वनिर्देशः कृतः। एकैकवृद्ध-मेषां तान्येकैकवृद्धानीति। तत्र किं पूर्वमुत्तरं? इति संदेहः—

असंदिग्धं स्पर्शनमेकैकेन वृद्धमित्यादिविशेषणात् ॥ ३ ॥ स्पर्शनमित्यनुवर्तते तदास्यैकै-केन वृद्धमित्यादि विशेषणात् नास्ति संदेहः। तत्कथं?

वाक्यांतरोपप्लवात् ॥ ४ ॥ अस्मान्निबंधनस्थानाद्वाक्याद्वाक्यांतराण्युपप्लवंते यथा– अक्ष इत्ये-तस्मादक्षो भज्यतां, अक्षो भज्यतां, अक्षो दीव्यतामिति वाक्यांतरोपप्लवः क्रियते। एवमिहापि स्पर्शनं रसनवृद्धं कृम्यादीनां। स्पर्शनरसने घ्राणवृद्धे पिपीलिकादीनां। स्पर्शनरसनघ्राणानि चक्षुर्वृद्धानि भ्रमरादीनां। तानि श्रोत्र-वृद्धानि मनुष्यादीनामिति वाक्यांतराण्युपप्लवंते।

आदिशब्दः प्रकारे व्यवस्थायां वा वेदितव्यः ॥ ५ ॥ यदागमो नापेक्षितस्तदा प्रकारे कृमि प्रकाराः कृम्यादय इति। यदा त्वागमोऽपेक्ष्यते तदा व्यवस्थायां, आगमे हि ते व्यवस्थिता इति तेषां निष्पत्तिः स्पर्शनोत्पत्त्या व्याख्याता, उत्तरोत्तरसर्वघातिस्पर्धकोदयेन। एवमेतेषु संसारिषु द्विभेदेष्विंद्रियभेदात्पंचवि-धेषु ये पचेंद्रियास्तद्भेदस्यानुक्तस्य प्रतिपत्त्यर्थमाह—

---

१ प्राथम्यवचन एकशब्द इत्यर्थः।

संज्ञिनः समनस्काः ॥ २४ ॥

मनो व्याख्यातं सह तेन ये वर्तते ते संज्ञिनः । अत्र चोद्यते—

समनस्कविशेषणमनर्थकं संज्ञिशब्देन गतत्वात् ॥ १ ॥ संज्ञिन इत्यनेनैव विशेषणेन गतत्वा-त्समनस्का इति विशेषणमनर्थकं । कथमिति चेदुच्यते—

हिताहितप्राप्तिपरिहारयोर्गुणदोषविचारणात्मिका संज्ञा ॥ २ ॥ इदं हितमिदमहितम-स्य प्राप्तौ परिहारे चायं गुणोऽयं दोष इति च विचारणात्मिका संज्ञेत्युच्यते ।

व्रीह्यादिपाठादिनि, सिद्धिः ॥३॥ तस्मात्संज्ञाशब्दाद्व्रीह्यादिपाठादिनि सति संज्ञिन इति सिध्यति ।

न वा शब्दार्थव्यभिचारात् ॥ ४ ॥ संज्ञाशब्दार्थो हि व्यभिचरति तत्र को दोषः संज्ञानां ?,इति चेन्निवर्त्याभावो (?) यदि संज्ञारूढित्वमित्युच्यते सा सर्वेषां प्राणिनां प्रतिनियतास्तीत्यसाङ्गिनामभावान्निवर्त्याभावः स्यात् । संज्ञानं संज्ञा ज्ञानमिति चेत्तुल्यः को निवर्त्याभावः ?, सर्वेषां प्राणिनां ज्ञानात्मकत्वात् ।

आहारादिसंज्ञेति चेन्नाऽनिष्टत्वात् ॥ ५ ॥ स्यादेतदाहार-भय-मैथुन-परिग्रहविषया संज्ञेति ? तन्न किं कारणमनिष्टत्वात् । सर्वे हि संसारिण आहार-भय-मैथुन-परिग्रह सञ्ज्ञासन्निधानात्सांज्ञिनः स्युः । अनिष्टं चैतत्तस्मात्समनस्का इति विशेषणमर्थवत् । *एवं च कृत्वा गर्भाण्ड-मूर्छित-सुषुप्तावस्थासु हिताहितपरीक्षा-*भावेपि मनःसंनिधानात् संज्ञित्वमुपपन्नं भवति । यद्यस्य संसारिणो हिताहितप्राप्तिनिवृत्तिहेतुः परिस्पंदो मनःकारणसंनिधाने सति भवति । अथाभिनवशरीरं प्रत्यागूर्णस्य विशीर्णपूर्वमूर्तेरात्मनो निर्मनस्कस्य यत्कर्म तत्कुतः ? इत्यत्रोच्यते—

विग्रहगतौ कर्मयोगः ॥ २५ ॥

अथवा यदि संप्रधार्य समनस्काः प्राणिनः क्रियाः प्रारभते भिन्नदेहस्याऽसति मनस्युपपादक्षेत्रं प्रत्या-भिमुख्येन या प्रवृत्तिर्विग्रहार्था सा कुतो भवतीत्यत आह विग्रहगतौ कर्मयोग इति—

विग्रहो देहस्तदर्था गतिर्विग्रहगतिः ॥ १ ॥ औदारिकादिशरीरनामोदयात्तन्निवृत्तिसमर्था-न्विविधान् गृह्णाति विगृह्यते वासौ संसारिणेति विग्रहो देहः, विग्रहाय गतिर्विग्रहगतिः । ननु विकृतिप्रकृत्य-भिसंबंधे सति तादर्थ्ये वृत्तिः, इह विकृतिप्रकृत्यसबंधाभावादवृत्तिर्न प्राप्नोति ? नैष दोषः अश्वघासादिवद्वृ-*त्तिर्वेदितव्या तादर्थ्ये चतुर्थ्या वाक्ये प्रदर्श्यते ।*

विरुद्धो ग्रहो विग्रहो व्याघात इति वा ॥ २ ॥ *अथवा विरुद्धो ग्रहो विग्रहो व्याघातः पुद्ग-लाधाननिरोध इत्यर्थः ।*

विग्रहेण गतिर्विग्रहगतिः ॥ ३ ॥ आधाननिरोधेन गतिरित्यर्थः ।

कर्मेति सर्वशरीरप्ररोहणसमर्थं कार्मणं ॥ ४ ॥ सर्वाणि शरीराणि यतः प्ररोहंति तद्बीजभूतं कार्मणं शरीरं कर्मेत्युच्यते ।

योग आत्मप्रदेशपरिस्पंदः ॥५॥ कायादिवर्गणानिमित्त आत्मप्रदेशपरिस्पंदः योग इत्याख्यायते ।

कर्मनिमित्तो योगः कर्मयोगः ॥ ६ ॥ तस्यां विग्रहगतौ कार्मणशरीरकृतो योगो भवति यत्कृतं कर्मादानं । यदुपपादिता चाऽसमनस्कस्यापि विग्रहार्था गतिः । अथाकाशप्रदेशेषु परमाणुप्रतिप्रासंबंधेनो पचरितेष्वाधेया जीवपुद्गला देशांतरप्राप्तिं प्रत्यभिमुखाः किं निराकृतप्रदेशक्रमा व्रज्यामभिनिर्वर्तयंति, उताक्रांतप्रदेशक्रमामिति विचारे सति तन्निर्धारणार्थमाह—

अनुश्रेणिगतिः ॥ २६ ॥

आकाशप्रदेशपंक्तिः श्रेणिः ॥ १ ॥ लोकमध्यादारभ्योर्ध्वमधस्तिर्यक्क्रमाकाशप्रदेशानां (क्रमसंनिविष्टानां) पंक्तिः श्रेणिरित्युच्यते ।

अनोरानुपूर्व्ये वृत्तिः ॥ २ ॥ अनुशब्दस्यानुपूर्व्ये वृत्तिर्भवति श्रेणिरानुपूर्व्येणानुश्रेणिरिति ।

जीवाधिकारात्पुद्गलासंप्रत्यय इति चेन्न गतिग्रहणात् ॥ ३ ॥ स्यादेतज्जीवाधिकारात्पुद्गलानामनुश्रेणिगतिसंप्रत्ययः न भवतीति ? तन्न । किं कारणं ? गतिग्रहणात् । यदि हि जीवस्यैव गतिरिहेष्टा स्याद् गत्यधिकारे पुनर्गतिग्रहणमनर्थकं स्यात्ततो ज्ञायते सर्वेषां गतिमतां गतिर्गृह्यते ।

क्रियांतरे निवृत्त्यर्थं गतिग्रहणमितिचेन्नावस्थानाद्यसंभवात् ॥ ४ ॥ स्यान्मतं गतिग्रहणं क्रियांतरनिवृत्त्यर्थं गतिरेव नान्या क्रियेति ? तन्न किं कारणमवस्थानाद्यसंभवात् । न विग्रहगतिमापन्नस्य जंतोरवस्थानशयनादयः क्रियाः संभवति ।

उत्तरसूत्रे जीवग्रहणाच्च ॥ ५ ॥ "अविग्रहा जीवस्य" इत्युत्तरत्र जीवग्रहणाच्च मन्यामहे इहोभयगतिराश्रितेति ।

विश्रेणिगतिदर्शनान्नियमायुक्तिरितिचेन्न कालदेशनियमात् ॥ ६ ॥ स्यादेतद्विश्रेणिगतिरपि दृश्यते चक्रादीनां ज्योतिषां च मेरुप्रदक्षिणगतीनां मंडलिकवायूनां विद्याधराणां च मेर्वादिप्रदक्षिणकाले, ततोऽनुश्रेणिगतिरिति नियमो नोपपद्यते ? तन्न । किं कारणं कालदेशनियमात् । कालनियमस्तावज्जीवानां मरणकाले भवांतरसंक्रमे । मुक्तानां चोर्ध्वगमनकालेऽनुश्रेण्येव गतिः । देशनियमोऽपि चोर्ध्वलोकादधोगतिरधोलोकाच्चोर्ध्वगतिस्तिर्यग्लोकाच्चाधोगतिरूर्ध्वं वानुश्रेण्येव । पुद्गलानामपि च या लोकांतप्रापणी सा नियमादनुश्रेणिगतिः । यात्वन्या सा भजनीया । ततो भ्रमणरचनादिगतिः सिद्धा । पूर्वभावप्रज्ञापकनयावभासितव्यवहारमतर्नीय रूढिवशाद्वा विनिर्मुक्तकर्मबंधनस्यापि जीवत्वमवधृत्येदमुपादिक्षत्—

अविग्रहा जीवस्य ॥ २७ ॥

विग्रहो व्याघातः कौटिल्यमित्यनर्थांतरं स यस्यां न विद्यतेऽसावविग्रहा गतिः, कस्य ? जीवस्य । कीदृशस्य ? मुक्तस्य । कथं गम्यते ?—

उत्तरत्र संसारिग्रहणादिह मुक्तगतिः ॥ १ ॥ उत्तरसूत्रे संसारिग्रहणादिह मुक्तगतिर्विज्ञायते किमर्थमिदमुच्यते ? ननु श्रेण्यंतरसंक्रमो विग्रहस्तस्याभावोनुश्रेणिगतिरित्यनेनैव सिद्धः, नार्थोऽनेन ? इदं प्रयोजनं पूर्वं सूत्रे जीवपुद्गलानां क्वचिद्विश्रेणिरपि गतिर्भवतीत्यस्य ज्ञापनार्थं । ननु तत्रैवोक्तं कालदेशनियमादनुश्रेणिर्भवति न सर्वत्रेति, न अतस्तत्सिद्धेः । यद्यसंगस्यात्मनोऽप्रतिबंधेन गतिरालोकांतादवधृतकाला प्रतिज्ञायते सदेहस्य पुनर्गतिः किं प्रतिबंधिन्युत मुक्तात्मवदिति परिप्रश्ने सतीदमुच्यते—

विग्रहवती च संसारिणः प्राक्चतुर्भ्यः ॥ २८ ॥

कालपरिच्छेदार्थं प्राक्चतुर्भ्य इति वचनं ॥ १ ॥ समयो वक्ष्यते चतुर्भ्यः समयेभ्यः प्राक् विग्रहवती गतिर्भवतीति कालपरिच्छेदार्थं प्राक्चतुर्भ्य इत्युच्यते । ऊर्ध्वं कस्मान्नेतिचेत् ? विग्रहनिमित्ताभावात् । सर्वोत्कृष्टविग्रहनिमित्तनिष्कुटक्षेत्रे उत्पित्सुः प्राणी निष्कुटक्षेत्रानुपूर्व्यर्जुश्रेण्यभावात्, इषुगत्यभावे निष्कुटक्षेत्रप्रापणनिमित्तां त्रिविग्रहां गतिमारभते नोर्ध्वं तथाविधोपपादक्षेत्राभावात् । तेनैव च कालेनोपपादक्षेत्रप्राप्तेः षष्टिकादात्मलाभवत् । यथा षष्टिकादीनां व्रीहीणां परिच्छिन्नकालावधिपरिपाको न न्यूनेन नाप्यधिकेनेह तथान्तरभवे कालनियमो वेदितव्यः ।

चशब्दः समुच्चयार्थः ॥ २ ॥ चशब्द उपपादक्षेत्रं प्रति ऋज्वी गतिरविग्रहा, कुटिला विग्रहवती।

आङ्ग्रहणं लघ्वर्थमिति चेन्नाभिविधिप्रसंगात् ॥ ३ ॥ स्यादेतदाङ्ग्रहणं कर्तव्यं लघ्वर्थमिति ? तन्न किं कारणं ? अभिविधिप्रसङ्गात्। तेन चतुर्थसमयमभिव्याप्य विग्रहः प्रवर्तते स चानिष्टः ॥

उभयसंभवे व्याख्यानान्मर्यादासंप्रत्यय इति चेन्न प्रतिपत्तेर्गौरवात् ॥ ४ ॥ स्यान्मतं मर्यादाभिविध्योराङ् तत्र व्याख्यानतो विशेषप्रतिपत्तिरिति मर्यादासंप्रत्यय इत्याङ्यपि सति न दोष इति ? तन्न। किं कारणं ? प्रतिपत्तेर्गौरवात्। एवं सति प्रतिपत्तेर्गौरवं स्यात्, तस्माद्विस्पष्टार्थं प्राग्ग्रहणं क्रियते। आसां चतसृणां गतीनामार्षिका संज्ञा —इषुगति, पाणिमुक्ता, लाङ्गलिका, गोमूत्रिका, चेति। तत्राविग्रहा प्राथमिकी, शेषा विग्रहवत्यः। इषुगतिरिवेषुगतिः, क उपमार्थः ? यथेषोर्गतिराल्लक्ष्यदेशादृज्वी, तथा संसारिणां सिध्यतां च जीवानां ऋज्वी गतिरैकसमयिकी। पाणिमुक्तेव पाणिमुक्ता, क उपमार्थः ? यथा पाणिना तिर्यक् प्रक्षिप्तस्य द्रव्यस्य गतिरेकविग्रहा तथा संसारिणामेकविग्रहा गतिः पाणिमुक्ता द्वैसमयिकी। लाङ्गलमिव लाङ्गलिका, क उपमार्थः ? यथा लाङ्गलं द्विवक्रितं, तथा द्विविग्रहा गतिर्लाङ्गलिका त्रैसमयिकी। गोमूत्रिकेव गोमूत्रिका, क उपमार्थः ? यथा गोमूत्रिका बहुवक्रा, तथा त्रिविग्रहा गतिर्गोमूत्रिका चातुःसमयिकी। यथमुष्या विग्रहवत्या क्रियायाश्चातुःसमयिक्यवस्था निर्धार्यते परित्यक्तव्याबाधा पुनर्गतिः कियत्काला भवतीत्यत आह—

एकसमयाऽविग्रहा ॥ २९ ॥

अधिकृतगतिसामानाधिकरण्यात् स्त्रीलिंगनिर्देशः ॥ १ ॥ गतिरधिकृता तत्सामानाधिकरण्यादत्र स्त्रीलिंगनिर्देशो द्रष्टव्यः, एकः समयोऽस्या एकसमया, न विद्यते विग्रहोऽस्याऽविग्रहेति। गतिमतां हि जीवपुद्गलानामव्याघातेनैकसमयिकी गतिराळोकान्तादपीति।

आत्मनोऽक्रियावत्त्वसिद्धेरयुक्तमिति चेन्न क्रियापरिणामहेतुसद्भावाल्लोष्ठवत् ॥ २ ॥ स्यादेतत्सर्वगतत्वान्निष्क्रियस्यात्मनः क्रियावत्त्वं नास्ति ततो गतिकल्पनमयुक्तमिति ? तन्न। किं कारणं ? क्रियापरिणामहेतुसद्भावात्, कथं ? लोष्ठवत्। यथा लोष्ठः स्वयं क्रियापरिणामित्वाद्बाह्याभ्यन्तरकारणापेक्षो देशान्तरप्राप्तिसमर्थां क्रियामारभमाणो दृष्टः। तथात्मा कर्मवशात् शरीरपरिणामानुविधायी तद्विधेयां क्रियामास्कन्दति। तदभावे च प्रदीपशिखावत् स्वाभाविकीमिति नास्ति दोषः। सर्वगतत्वे तु ? संसाराभावः। यदि च सर्वगत आत्मा स्यात् ? क्रियाभावात्संसाराभावः स्यात्। बंधस्तर्हि प्रत्यनादौ कर्मोपचयवृत्तिसंबंधेन चादिमति पंचविधेपि द्रव्यक्षेत्रकालभवभावे मिथ्यादर्शनादिप्रत्ययसन्निधाने च सत्युपयोगात्मकोऽयमात्मा सातत्येन कर्माण्यादधानो विग्रहगतावप्याहारकः प्रसक्तस्ततो नियमार्थमिदमुच्यते—

एकं द्वौ त्रीन्वाऽनाहारकः ॥ ३० ॥

समयसंप्रत्ययः प्रत्यासत्तेः ॥ १ ॥ एकसमया विग्रहा'इत्यत्र समयशब्द उक्तस्तेनेह प्रत्यासत्तेरभिसंबंधो वेदितव्यः। एकं समयं, द्वौ समयौ, त्रीन्समयान् इति। ननु च तत्र समयशब्द उपसर्जनीभूतः कथमिहाभिसंबध्यते ? अन्यस्यासंभवात् सामर्थ्यात्संबंधो द्रष्टव्यः।

वा शब्दोऽत्र विकल्पार्थो ज्ञेयः ॥ २ ॥ विकल्पश्च यथेच्छातिसर्गः, एकं वा द्वौ वा त्रीन्वेति।

सप्तमीप्रसंग इति चेन्नात्यंतसंयोगस्य विवक्षितत्वात् ॥ ३ ॥ स्यादेतदाहरणक्रियाया अधिकरणं कालः इति सप्तमी प्राप्नोतीति ? तन्न किं कारणं ? अत्यंतसंयोगस्य विवक्षितत्वात्। अत्यंतसंयोगे हि तदपवादा द्वितीया विधीयते ॥

त्रयाणां शरीराणां षण्णां पर्याप्तीनां योग्यपुद्गलग्रहणमाहारः ॥ ४ ॥ तैजसकार्मण

शरीरे हि आसंसारातान्नित्यमुपचीयमानस्तद्योग्यपुद्गले[1], अत शेषाणां त्रयाणा शरीराणामौदारिकवैक्रियिकाहारकाणामाहाराद्यभिलापकारणाना षण्णा पर्याप्तीना योग्यपुद्गलग्रहणमाहार इत्युच्यते ।

विग्रहगतावसंभवादाहारकशरीरनिवृत्तिः ॥ ५ ॥ ऋद्धिप्राप्तानामृषीणामाहारकशरीरमाविर्भवति इति विग्रहगतौ तस्यासभवान्निवृत्ति ।

शेषाहाराभावो व्याघातात् ॥६॥ विग्रहगतौ शेषस्याहारस्याभाव, कुतश्च ? व्याघातात्, अष्टविधकर्मपुद्गलसूक्ष्मपरिणतोपचितमूर्तिकार्मणशरीरवशात् प्रावृट्कालपरिणतजलधरनिर्गतसलिलग्रहणसमर्थ निक्षिप्ततप्तायसशायकवत् पूर्वदेहनिवृत्तिसमुद्घात दु[2] खोष्मत्वाद्गजन्नप्याहारक, वक्रगतिवशादेक द्वौ त्रीन्वा समयाननाहारको भवति । तत्रैकसमयिक्यामिषुगतौ उक्तमाहारमनुभवन्नेव गच्छति । पाणिमुक्तायामेकविग्रहाया द्विसमयाया प्रथमसमयेऽनाहारक । लागलिकाया द्विविग्रहाया त्रिसमयाया प्रथमद्वितीयो समययोरनाहारकस्तृतीये आहारक । गोमूत्रिकाया त्रिविग्रहाया चतु समयाया चतुर्थसमये आहारक इतरेष्वनाहारक । तस्य खलु ससारिण शुभाशुभफलप्रदकार्मणशरीरानुगृहीतक्रियाविशेषस्यानुश्रेण्यास्कदत पूर्वोपात्तानुभवन प्रति कर्मभिरापूर्यमाणस्यानिगूहनिगूहवद्गमनद्वयाक्षिप्तदेशातरस्याभिनवमूर्त्यंतरनिर्वृत्तिप्रकारप्रतिपादनार्थमिदमाह—

संमूर्छनगर्भोपपादा जन्म ॥ ३१ ॥

समंततो मूर्छनं संमूर्छनं ॥१॥ त्रिषु लोकेषूर्ध्वमधस्तिर्यक् च देहस्य समततो मूर्छनमवयवप्रकल्पन ।

शुक्रशोणितगरणाद्गर्भः ॥ २ ॥ यत्र शुक्रशोणितयोर्गरण मिश्रण भवति स गर्भ ।

मात्रोपभुक्ताहारात्मसात्करणाद्वा ॥३॥ अथवा मात्रोपभुक्तस्याहारस्यात्मसात्करणाद्गरणाद्गर्भ ।

उपेत्युपपद्यतेऽस्मिन्नित्युपपादः ॥ ४ ॥ हल इत्यधिकरणसाधनो घञ् । देवनारकोत्पत्तिस्थान विशेषस्य सज्ञेति । एते त्रय ससारिणा जीवाना जन्मप्रकारा ।

संमूर्छनग्रहणमादौ अतिस्थूलत्वात् ॥ ५ ॥ समूर्छनज हि शरीरमतिस्थूलमतोस्य ग्रहणमादौ क्रियते । ननु गर्भजशरीरमपि वैक्रियिकशरीरादतिस्थूल तयो कस्यादौ वचन न्याय्यमित्युच्यते—

अल्पकालजीवित्वात् संमूर्छनं ॥ ६ ॥ गर्भौपपादिकजीवेभ्य समूर्छनजा प्राणिनोऽल्पकाल जीविनस्तत समूर्छनस्यादौ न्याय्य । किं च—

तत्कार्यकारणप्रत्यक्षत्वात् ॥ ७ ॥ गर्भोपपादजन्मनो कार्यकारणेऽप्रत्यक्षे यत्पुन समूर्छन जन्मन कारण मासादि तत्कार्यं च शरीर तदुभयलोके प्रत्यक्ष ततश्चास्यादौ ग्रहण क्रियते ।

तदनंतरं गर्भग्रहणं कालप्रकर्षनिष्पत्तेः ॥ ८ ॥ गर्भजन्म हि समूर्छनजन्मन कालप्रकर्षेण निष्पद्यते ततस्तदनतर तस्य ग्रहण न्याय्य ।

उपपादग्रहणमंते दीर्घजीवित्वात् ॥ ९ ॥ समूर्छनजेभ्यो गर्भजेभ्यश्चौपपादिका दीर्घजीविन इत्यंते गृहण क्रियते । किं कृतोय जन्मविकल्प ? इत्युच्यते—

अध्यवसायविशेषात्कर्मभेदे तत्कृतो जन्मविकल्पः ॥ १० ॥ अध्यवसाय परिणाम सो ऽसंख्येयलोकविकल्प तद्भेदात्तत्कार्यकर्मबंधविकल्पस्ततस्तत्फल जन्मविकारो वेदितव्य । कारणानुरूप हि लोके दृश्यते कार्यं । शुभाशुभलक्षण कर्म तद्रूपमेव जन्म प्रादुर्भावयति ।

प्रकारभेदाज्जन्मभेद इति चेन्न तद्विषयसामान्योपादानात् ॥ ११ ॥ स्यादेतत्प्रकारा बहव स्तत्सामानाधिकरण्याज्जन्मनोपि बहुत्व प्राप्नोति यथा जीवादय पदार्था इति ? तन्न । किं कारण ? तद्विषयसामान्योपादानात् तत्प्रकारनियमिह सामान्य जन्मशब्देनोपादीयते, तत एकत्वनिर्देश, यथा जीवादयस्तत्त्वमिति । अथाधिकृतस्य ससारिणियोपभोगलब्ध्यधिष्ठानप्रवणस्य जन्मनो योनिविकल्पो वक्तव्य इत्यत आह—

१ द्वितीयांतमेतत् । २ दु खोष्णत्वादित्यपि ग. पुस्तके पाठ ।

सचित्तशीतसंवृताः सेतरा मिश्राश्चैकशस्तद्योनयः ॥ ३२ ॥

आत्मनः परिणामविशेषश्चित्तं ॥ १ ॥ आत्मनश्चैतन्यस्य परिणामविशेषश्चित्त, तेन सह वर्तत इति सचित्ता ।

शीत इति स्पर्शविशेषः ॥ २ ॥ शीत इत्यनेन स्पर्शविशेषो गृह्यते, शुक्लादिवदुभयवचनत्वा-त्तद्युक्त द्रव्यमप्याह ।

संवृतो दुरुपलक्षः ॥ ३ ॥ सम्यग्वृत सवृत इति दुरुपलक्ष प्रदेश उच्यते ।

सेतराः सप्रतिपक्षाः ॥४॥ सह इतरै सेतरा सप्रतिपक्षा इत्यर्थ के पुनरितरे? अचित्तोष्णविवृता ।

मिश्रग्रहणमुभयात्मकसंग्रहार्थं ॥ ५ ॥ मिश्रग्रहण क्रियते उभयात्मकसग्रहार्थं सचित्ताचि-त्तशीतोष्णसवृतविवृता इति ।

चशब्द प्रत्येकसमुच्चयार्थः ॥ ६ ॥ मिश्राश्चेति च शब्द क्रियते प्रत्येकसमुच्चयार्थ । इतरथा हि पूर्वोक्तानामेव विशेषण स्यात् । तेन सचित्त-शीत-सवृता सेतरा यदा मिश्रास्तदा योनयो भवतीत्ययमर्थो लभ्येत । चशब्दे पुन सचित्तादय प्रत्येक च योनयो भवती मिश्राश्चेत्ययमर्थो लभ्य । नै चान्तरेणापि तत्प्रती ते.। नैतत् प्रयोजनमस्ति कुतोऽन्तरेणापि तत्प्रतीतिरन्तरेणापि हि चशब्द समुच्चयार्थ प्रतीयते यथा पृथिव्यप्ते-जोवायुरिति । ननु चोक्तमितरथा हि पूर्वोक्तानामेव विशेषण स्यादिति नैष दोष विशेषणस्य समुच्चयस्य चै सभवे समुच्चय इति व्याख्यायते ।

इतरयोनिभेदसमुच्चयार्थस्तु ॥ ७ ॥ सूत्रेऽनुक्ताना योनिभेदाना समुच्चयार्थस्तर्हि चशब्द । के पुनस्ते? उत्तरत्र वक्ष्यते ।

एकशो ग्रहणं क्रममिश्रप्रतिपत्त्यर्थं ॥ ८ ॥ एकैक, एकश इति वीप्सायां शस्, तस्य ग्रहण क्रम-मिश्रप्रतिपत्त्यर्थं। यथैव विज्ञायेत सचित्तश्चाऽचित्तश्च शीतश्चोष्णश्च सवृतश्च विवृतश्चेति। मैव विज्ञायि सचित्त शीतश्चेत्यादि ।

तद्ग्रहणं क्रियते प्रकृतापेक्षार्थं ॥ ९ ॥ तेषा योनयस्तद्योनय केषा सम्मूर्छनादीनामिति।

यूयत इति योनिः ॥ १० ॥ सचित्तादिद्वंद्वे पुंवद्भावाभावो भिन्नार्थत्वात् ॥ ११ ॥ *योनि शब्दोय स्त्रीलिंगस्तदपेक्षास्तसचित्तादय शब्दा स्त्रीलिंगास्तेषा द्वद्वे पुवद्भावो न प्राप्नोति सचित्ताश्च* शीताश्च सवृताश्च सचित्तशीतसवृता इति। कुत ? भिन्नार्थत्वादेकाश्रये हि पुवद्भाव उक्त ? ।

न वा योनिशब्दस्योभयलिंगत्वात् ॥ १२ ॥ न वैष दोष , किं कारण? उभयलिंगत्वाद्योनिश-ब्दस्य, इह पुलिंगो वेदितव्य ।

योनिजन्मनोरविशेष इतिचेन्नाऽऽधाराधेयभेदाद्विशेषोपपत्तेः ॥ १३ ॥ *स्यान्मत योनिजन्म-नोरविशेष ? यत आत्मैव देवादि जन्मपर्यायादौपपादिक इत्युच्यते सैव च योनिरिति ? तन्न किं कारण?* आधा-राधेयविशेषोपपत्ते । आधारो हि योनिराधेय जन्म, यत सचित्तादियोन्यधिष्ठान आत्मा सम्मूर्छनादिजन्मना शरीराहारेंद्रियादियोग्यान् पुद्गलानादत्ते ।

सचित्तग्रहणमादौ चेतनात्मकत्वात् ॥ १४ ॥ सचित्तग्रहणमादौ क्रियते कुतश्चेतनात्मकत्वात्, *चेतनात्मको लोके ह्यर्थ प्रधान ।*

तदनंतरं शीताभिधानं तदाप्यायनहेतुत्वात् ॥ १५ ॥ तदनतर शीताभिधान क्रियते कुत-स्तदाप्यायनहेतुत्वात् सचेतनस्य ह्यर्थस्य शीतमाप्यायनकारण भवति ।

---

१ ग पुस्तके वार्तिकस्वरूपे पठितमिद वाक्य। २ चशब्दमतरेणापीत्यर्थ.। ३ नाय ग. पुस्तके चकार ।

अंते संवृतग्रहणं गुप्तरूपत्वात् ॥ १६ ॥ अंते संवृतग्रहणं क्रियते, कुतः? गुप्तरूपत्वात्। गुप्तरूपं हि लोके कर्मग्राह्यं भवति।

एक एव योनिरिति चेन्न प्रत्यात्मं सुखदुःखानुभवनहेतुसद्भावात् ॥ १७ ॥ स्यान्मतमेक एव योनिरस्तु सर्वेषां जीवानामिति? तन्न। किं कारणं? प्रत्यात्मं सुखदुःखानुभवनसद्भावात्। शुभाशुभपरिणामा हि प्रत्यात्मं भिन्नास्तज्जनितश्च कर्मबंधो विचित्रः, अतस्तेन सुखदुःखानुभवनकारणं बहुविधमारभ्यते।

तत्राऽचित्तयोनिका देवनारकाः ॥ १८ ॥ देवाश्च नारकाश्चाऽचित्तयोनिकास्तेषां हि योनिरुपपादप्रदेशपुद्गलप्रचयोऽचित्तः।

गर्भजा मिश्रयोनयः ॥ १९ ॥ गर्भजा ये जीवास्ते मिश्रयोनयो वेदितव्यास्तेषां हि मातुरुदरे शुक्रशोणितमचित्तं, तदात्मना चित्तवता मिश्रं।

शेषास्त्रिविकल्पाः ॥ २० ॥ शेषाः सम्मूर्छनजास्त्रिविकल्पा भवंति। केचित्सचित्तयोनयः, अन्येऽचित्तयोनयः, परे मिश्रयोनय इति। तत्र सचित्तयोनयः साधारणशरीराः। कुतः? परस्पराश्रयत्वात्। इतरेऽचित्तयोनयो मिश्रयोनयश्च।

शीतोष्णयोनयो देवनारकाः ॥ २१ ॥ देवा नारकाश्च शीतयोनयो भवंति। उष्णयोनयश्च, तेषां चोपपादनस्थानानि कानिचिदुष्णानि कानिचिच्छीतानीति।

उष्णयोनिस्तेजस्कायिकः ॥ २२ ॥ अग्निकायिको जीवः उष्णयोनिर्द्रष्टव्यः।

इतरे त्रिप्रकाराः ॥ २३ ॥ इतरे जीवास्त्रिप्रकारयोनयो भवंति केचिच्छीतयोनयोऽन्ये, उष्णयोनयः, अपरे मिश्रयोनय इति।

देवनारकैकेंद्रियाः संवृतयोनयः ॥ २४ ॥ देवनारका एकेंद्रियाश्च संवृतयोनयो भवंति।

विकलेंद्रिया जीवा विवृतयोनयो वेदितव्याः ॥ २५ ॥

मिश्रयोनयो गर्भजाः ॥ २६ ॥ गर्भजा जीवा मिश्रयोनयोऽवगंतव्याः।

तद्भेदाश्च शब्दसमुच्चिताः प्रत्यक्षज्ञानिदृष्टा इतरेषामागमगम्याश्चतुरशीतिशतसहस्रसंख्याः ॥ २७ ॥ तेषां नवानां योनीनां भेदाः कर्मभेदजनितनिमित्तवृत्तयः प्रत्यक्षज्ञानिभिर्दिव्येन चक्षुषा दृष्टाः, इतरेषां छद्मस्थानामागमेन श्रुताख्येन गम्याश्चतुरशीतिशतसहस्रसंख्या आख्यायते। तद्यथा— नित्यनिगोतानां सप्तशतसहस्राणि, अनित्यनिगोतानां च सप्तशतसहस्राणि। के पुनर्नित्यनिगोताः? केचाऽनित्यनिगोताः? *त्रिष्वपि कालेषु त्रसभावयोग्या ये न भवंति ते नित्यनिगोताः त्रसभावमवाप्ता अवाप्स्यंति च ये* तेऽनित्यनिगोताः। पृथिव्यप्तेजोवायूनां सप्तशतसहस्राणि, वनस्पतिकायिकानां दशशतसहस्राणि, विकलेंद्रियाणां षट् सहस्राणि, देवनारकपंचेंद्रियतिरश्चां प्रत्येकं चत्वारिंशत्सहस्राणि, मनुष्याणां चतुर्दशशतसहस्राणि तान्येतानि समुदितानि चतुरशीतिशतसहस्राणि आख्यायते॥ उक्तं च— "णिच्चिदरधादुसत्तय तरुदस वियलिंदिएसु छच्चेव सुरणिरयतिरियचउरो चोद्दसमणुए सदसहस्सा इति"। एवमेतस्मिन्नवयोनिभेदसंकटे *त्रिविधे जन्मनि सर्वप्राणिभृतामनियमेन प्रसक्तेऽवधारणार्थमाह—*

जरायुजांडजपोतानां गर्भः ॥ ३३ ॥

जालवत्प्राणिपरिवरणं जरायुः ॥ १ ॥ यज्जालवत्प्राणिपरिवरणं विततमांसशोणितं तज्जरायुरित्युच्यते।

शुक्रशोणितपरिवरणमुपात्तकाठिन्यं नखत्वक्सदृशं परिमंडलमंडं ॥ २ ॥ यन्नखत्वक्सदृशमुपात्तकाठिन्यं शुक्रशोणितपरिवरणं मंडलं तदंडमित्याख्यायते।

संपूर्णावयवः परिस्पंदादिसामर्थ्योपलक्षितः पोतः ॥ ३ ॥ किंचित् परिवरणमतरेण परिपूर्णावयवो योनिनिर्गतमात्र एव परिस्पदादिसामर्थ्योपेत पोत इत्युच्यते। जरायौ जाता जरायुजा, अंडे जाता अडजा, जरायुजाश्चांऽडजाश्च पोताश्च जरायुजाऽडजपोता ।

पोतजा इत्ययुक्तमर्थभेदाभावात्॥४॥ केचित्पोतजा इति पठति तदयुक्त। कुत ? अर्थभेदाभावात् न हि पोते कश्चिदन्यो जातास्ति ॥

आत्मा पोतज इतिचेन्न तत्परिणामात् ॥ ५ ॥ स्यान्मतमात्मा पोते जात पोतज इत्यर्थभेदोस्तीति ? तन्न किं कारण? तत्परिणामादात्मैव पोतपरिणामेन परिणत पोत इत्युच्यते न पृथगात्मन पोतो नाम कश्चिदस्ति । जरायुजत्पोतोऽडजनिष्ट पोतज इतिचेदर्थविशेषो नास्ति ॥

जरायुजग्रहणमादावभ्यर्हितत्वात् ॥ ६ ॥ जरायुजग्रहणमादौ क्रियते कुतोऽभ्यर्हितत्वात् कथमभ्यर्हितत्व ?

क्रियारंभशक्तियोगात् ॥७॥ अडजपोतासाधारण्यो हि भाषाध्ययनादय क्रिया जरायुजेषु दृश्यते।

केषांचिन्महाप्रभावत्वात् ॥ ८ ॥ तत्र हि जाता केचन चक्रधरवासुदेवादयो महाप्रभावा भवति। किं च—

मार्गफलाभिसंबंधात्॥९॥ सम्यग्दर्शनादिमार्गफलेन मोक्षसुखेनाभिसबधो नान्येषामित्यभ्यर्हितत्व।

तदनंतरमंडजग्रहणं पोतेभ्योभ्यर्हितत्वात् ॥ १० ॥ तदनतरमडजग्रहण क्रियते। कुत ? पोतेभ्योभ्यर्हितत्वात्। अडजेषु हि केषुचित् शुकसारिकादयोऽक्षरोच्चारणादिषु क्रियासु कुशला भवतीत्यभ्यर्हिता पोतेभ्य ।

उद्देशवन्निर्देश इति चेन्न गौरवप्रसंगात् ॥ ११ ॥ स्यान्मतमुद्देशवन्निर्देशेन भवितव्यमिति संमूर्छनजाना प्राग्ग्रहण कर्तव्यमिति ? तन्न किं कारण ? गौरवप्रसगात्। यदि हि संमूर्छनजनिर्देश आदौ क्रियते शास्त्रगौरव स्यादेकद्वित्रिचतुरिंद्रियाणा पचेंद्रियाणां तिरश्चां मनुष्याणा च केषांचित्संमूर्छन, इत्यतो गर्भजोपपादिकानुक्त्वा शेषाणा संमूर्छनमिति लघुनोपायेन निर्देक्ष्यामीत्युद्देशक्रमोऽतिक्रात ।

सिद्धे विधिरवधारणार्थः ॥ १२ ॥ जरायुजादीना सामान्येन सिद्धे गर्भज मसबधे पुनर्विधिरारभ्यमाणो नियमार्थ, जरायुजाडजपोतानामेव गर्भ एवेति नियम कस्मान्न भवति? उत्तरत्र शेषाणामिति वचनात्। यद्यमीषा जरायुजाडजपोताना गर्भोवध्रियते, अथोपपाद खलु केषा भवतीत्यत आह—

देवनारकाणामुपपादः ॥ ३४ ॥

देवादिगत्युदय एवास्य जन्मेति चेन्न शरीरनिर्वर्तकपुद्गलाभावात् ॥ १ ॥ स्यान्मत मनुष्यस्तैर्यग्योनो वा छिन्नायु कार्मणकाययोगस्थो देवादिगत्युदयात्, देवादिव्यपदेशभागिति कृत्वा तदेवास्य जन्मेति मतमिति ? तन्न। किं कारण ? शरीरनिर्वर्तकपुद्गलाभावात्। देवादिशरीरनिर्वृत्तौ हि देवादिजन्मेष्ट तस्या चावस्थायामनाहारकत्वान्न देवादिशरीरनिर्वृत्तिरस्ति तत उपपादो जन्म युक्त, तत्र देवनारकाणामिति निर्दिष्टजन्मभेदेभ्यो जरायुजादिभ्योऽन्येषा किं जन्म ? इत्यत आह—

शेषाणां संमूर्छनं ॥ ३५ ॥

उभयत्र नियमः पूर्ववत् ॥१॥ उभयोरपि योगयो पूर्ववन्नियमो वेदितव्य, देवनारकाणामेवोपपाद, शेषाणामेव संमूर्छन नोक्तानामिति। कथ पुनर्ज्ञायते पूर्वत्र जन्मनियमो न जन्मवन्नियम इति ? शेषग्रहणाज्ज्ञायते पूर्वत्र जन्मनियम इति। जरायुजाडजपोतानामेव गर्भो देवनारकाणामेवोपपाद इत्यवधारणे गर्भोपपादजन्मनी नियते, जरायुजादयो न नियतास्तेषा संमूर्छनमपि प्राप्नोत शेषग्रहण क्रियते। शेषाणामेव

सम्मूर्छन नोक्तानामित्यवधारणार्थं । यदि हि जन्मवता नियम स्याज्जरायुजाडजपोताना गर्भ एव देवनारकाणामुपपाद एवेति गर्भोपपादयोरनवधारणात् यत्र सम्मूर्छन चान्यच्चास्ति तत्र सम्मूर्छनमेवेति नियमाच्छेष ग्रहणमनर्थक स्यात्। आहेद सूत्रमनर्थकं कथ? पूर्वयोर्योगयोरुभयतो नियमे सति जरायुजादीनां गर्भोपपाद योरचाऽसति व्यभिचारे, शेषाणामेव सम्मूर्छनमुत्सर्गोवतिष्ठते इति। उच्यते स एवोभयो नियमो दुर्लभ, यत्नसै कत्वात्, अतोन्यतरनियम एवाश्रयितव्यस्तस्मिंश्च सति सूत्रमिदमारब्धव्य। तेषा पुन ससारिणा त्रिविधजन्मना माहितबहुविकल्पनवयोनिभेदाना शुभाशुभनामकर्मविनिर्वर्तितानि निबधफलानुभवनाधिष्ठानानि शरीराणि कानीत्यत आह—

औदारिकवैक्रियिकाहारकतैजसकार्मणानि शरीराणि ॥ ३६ ॥

शीर्यन्त इति शरीराणि घटाद्यतिप्रसंग इति चेन्न नामकर्मनिमित्तत्वाभावात् ॥ १ ॥ यदि शीर्यन्त इति शरीराणि घटादीनामपि विशरणमस्तीति शरीरत्वमति प्रसज्येत [1] तन्न। किं कारण? नामकर्मनिमित्तत्वाभावात् । शरीर नामकर्मोदयाच्छरीर न च घटादिषु सोस्तीति नास्त्यतिप्रसग ।

विग्रहाभाव इति चेन्न रूढिशब्देष्वपि व्युत्पत्तौ क्रियाश्रयात् ॥ २ ॥ स्यान्मत यदि शरीरनामकर्मोदया च्छरीरव्यपदेश शीर्यन्त इति शरीराणीति विग्रहो नोपपद्यते इति [1] तन्न। किं कारण? रूढिशब्देष्वपि व्युत्पत्तौ क्रियाश्रयाद्। यथा गच्छतीति गौरिति विगृह्यते, एव शीर्यन्त इति शरीराणि इति विग्रहो भवति ।

शरीरत्वादिति चेन्न तदभावात् ॥ ३ ॥ स्यान्मत शरीरत्व नाम सामान्यविशेषोस्ति। तद्योगाच्छरीर न नाम कर्मोदयादिति [1] तन्न। किं कारण [1] तदभावादत स्वभावेऽनवधारणप्रसगोभिन्नदित्वेरमादिनार्थान्तरभूतजातिसबधकल्पना प्रतिविहितेति नास्ति शरीरत्व ।

उदारस्थूलवाचिनो भवे प्रयोजने वा ठञ् ॥ ४ ॥ उदार स्थूलमिति यावत्, ततो भवे प्रयोजने वा ठञि, औदारिकमिति भवति ।

विक्रियाप्रयोजनं वैक्रियिकं ॥ ५ ॥ अष्टगुणैश्वर्ययोगादेकानेकाणुमहच्छरीरविविधकरण विक्रिया सा प्रयोजनमस्येति वैक्रियिक ।

आह्रियते तदित्याहारकं ॥ ६ ॥ सूक्ष्मपदार्थनिर्ज्ञानार्थमसयमपरिजिहीर्षया च प्रमत्तसयतेना ह्रियते निर्वर्त्यते तदित्याहारक ।

तेजोनिमित्तत्वात्तैजसं ॥७॥ यत्तेजोनिमित्त तत्तैजसमिद तेजसि भव वा तैजसमित्याख्यायते।

कर्मणामिदं कर्मणां समूह इति वा कार्मणं ॥ ८ ॥ कर्मणामिद कार्यं कर्मणां समूह इति वा कथचिद्भेदविवक्षोपपत्ते कार्मणमिति व्यपदिश्यते ।

सर्वेषां कार्मणत्वप्रसंग इति चेन्न प्रतिनियतौदारिकादिनिमित्तत्वात् ॥ ९ ॥ स्यान्मत यदि कर्मणामिद कर्मणा समूह इति वा कार्मणमित्युच्यते सर्वमपि तत्तुल्यमित्यौदारिकादीनामपि कार्मणत्व प्रसग इति [1] तन्न। किं कारण? प्रतिनियतौदारिकादिनिमित्तत्वात्। औदारिकशरीरनामादीनि हि प्रतिनियतानि कर्माणि सति तदुभयभेदाद्भेदो भवति ।

तत्कृतविशेषान्यत्वदर्शनाद्घटादिवत् ॥ १० ॥ यथा मृत्पिण्डकारणाविशेषेपि घटशरावादीनां सज्ञाद्याकारलक्षण्यादिभेदाद्भेदस्तथा कर्मकृतत्वाविशेषेपि औदारिकादीनां सज्ञादिभेदाद्भेदोऽवसेय ।

---

1 तार्किकोपकल्पित जातिरित्यर्थ ।

ततश्चाल्किक्रयाभिनिष्पत्तेः ॥ ११ ॥ कार्मणशरीरप्रणालिकया चौदारिकादीनामभिनिष्पत्ति रत कार्यकारणभेदान्न तेषां कार्मणत्व । किं च—

विस्रसोपचयेन व्यवस्थानात् क्लिन्नगुडरेणुश्लेपवत् ॥ १२ ॥ यथा वैस्रसिकपरिणामात् क्लिन्नगुडे रेणूनामुपश्लिष्टानामवस्थान तथा कर्मण्यौदारिकादीना वैस्रसिकोपचयेनावस्थानमिति नानात्व सिद्ध ।

कार्मणमसन्निमित्ताभावादिति चेन्न निमित्तनिमित्तिभावात्तस्यैव प्रदीपवत् ॥ १३ ॥ स्यादेतत्र कार्मण नाम शरीरमस्ति कुत ? निमित्ताभावात् । यस्य च निमित्त नास्ति तदसत् यथा खरविषाणमिति ? तन्न । किं कारण ? तस्यैव निमित्तनिमित्तिभावात्प्रदीपवत् यथा प्रदीपात्मैवात्मप्रकाशनात्प्रकाश्य प्रकाशकश्च तथा कार्मणमेवात्मनो निमित्त निमित्ति चेति सिद्ध ।

मिथ्यादर्शनादिनिमित्तत्वाच्च ॥ १४ ॥ न कार्मणस्य निमित्त नास्ति, किं तर्हि निमित्त ? मिथ्यादर्शनादि, ततो ऽसिद्धमेतन्निमित्ताभावादिति ।

इतरथा ह्यनिर्मोक्षप्रसंगः ॥१५॥ यदि कार्मणमनिमित्तमिति गृह्येत अनिर्मोक्ष स्यात्, अहेतुकस्य विनाशहेतुत्वाभावात् ।

अशरीरं विशरणाभावादिति चेन्नोपचयापचयधर्मत्वात् ॥ १६ ॥ स्यादेतद्यथौदारिकादि शीर्यत इति शरीर न तथा कार्मण शीर्यत इत्यशरीरत्वमस्येति ? तन्न । किं कारण उपचयापचयधर्मत्वात् । निमित्तवशाद्धि कर्मायव्ययौ सतत स्त इति विशरणमस्त्येव ।

तद्ग्रहणमादाविति चेन्न तदनुमेयत्वात् ॥ १७ ॥ स्यादेतत्कार्मणग्रहणमादौ कर्तव्य कुतस्तदधिष्ठानत्वादितरेषामिति ? तन्न । किं कारण ? तदनुमेयत्वात्, यथा घटादिकार्योपलब्धे परमाण्वाद्यनुमान तथौदारिकादिकार्योपलब्धे कार्मणानुमान । कार्यलिंग हि कारणमिति ।

तत एव कर्मणो मूर्तिमत्त्वं सिद्धं ॥ १८ ॥ यस्मान्मूर्तिमदस्य कार्य तत एव कर्मण कारणस्य मूर्तिमत्व सिद्ध । न ह्यमूर्तेनात्मगुणेन निष्क्रियेणाऽदृष्टेन मूर्तिमत क्रियावतो द्रव्यस्यारम्भो युक्त इति ।

औदारिकग्रहणमादावतिस्थूलत्वात् ॥१९॥ अतिस्थूलमिदमौदारिकमिंद्रियग्राह्यत्वात्ततोस्य ग्रहणमादौ क्रियते ।

उत्तरेषां क्रमः सूक्ष्मक्रमप्रतिपत्त्यर्थः ॥ २० ॥ उत्तरेषा वैक्रियिकादीना पाठक्रम सूक्ष्मक्रमप्रतिपत्त्यर्थो वेदितव्य । वक्ष्यते हि पर पर सूक्ष्ममिति । यथौदारिकस्येंद्रियैरुपलब्धिस्तथेतरेषा कस्मान्न भवतीत्यत आह—

परं परं सूक्ष्मं ॥ ३७ ॥

परशब्दस्यानेकार्थत्वे विवक्षातो व्यवस्थार्थगतिः ॥ १ ॥ परशब्दोयमनेकार्थवचनः, क्वचिद्व्यवस्थाया वर्तते यथा पूर्वः पर इति । क्वचिदन्यार्थे वर्तते यथा परपुत्र परभार्येति अन्यपुत्रोन्यभार्येति गम्यते । क्वचित्प्राधान्ये वर्तते यथा परमिय कन्याऽस्मिन्कुटुंबे प्रधानमिति गम्यते । क्वचिदिष्टार्थे वर्तते यथा पर धाम गत इष्ट धाम गत इत्यर्थ । तत्रेह विवक्षातो व्यवस्थार्थो गृह्यते ।

पृथग्भूतानां शरीराणां सूक्ष्मगुणेन वीप्सानिर्देशः ॥ २ ॥ संज्ञा–लक्षण–प्रयोजनादिभिः पृथग्भूताना शरीराणा सूक्ष्मगुणेन वीप्सानिर्देश क्रियते पर परमिति । यदि पर पर सूक्ष्म प्रदेशतोपि न्यून पर पर हीनमिति विपरीतप्रतिपत्तिनिवृत्त्यर्थमाह—

प्रदेशतोऽसंख्येयगुणं प्राक् तैजसात् ॥ ३८ ॥

प्रदेशाः परमाणवः ॥ १ ॥ प्रदिश्यन्ते इति प्रदेशाः परमाणवस्ते हि घटादिस्कन्धत्वेन प्रदिश्यन्ते, प्रदिश्यते एभिरिति वा प्रदेशास्तैर्हि आकाशादीनां क्षेत्रविभागः प्रदिश्यते ।

प्रदेशेभ्यः प्रदेशतः ॥ २ ॥ अपादाने हीयरुहोरिति तसिः ।

प्रदेशैर्वा प्रदेशतः ॥ ३ ॥ तसि प्रकरणे आद्यादिभ्य उपसंख्यानमिति तसि ।

संख्यानातीतोऽसंख्येयः ॥ ४ ॥ संख्यानं गणनमतीतो यः सोऽसंख्येयः, असंख्येयो गुणोऽस्य तदिदमसंख्येयगुणं ।

परंपरमित्यनुवृत्तेः प्राक् तैजसादिति वचनं ॥ ५ ॥ परंपरमित्यनुवर्तते तेन आकार्मणादसंख्येयगुणत्वे प्राप्ते मर्यादानिर्णयार्थं प्राक् तैजसादित्युच्यते ।

प्रदेशत इति विशेषणमवगाहक्षेत्रनिवृत्त्यर्थं ॥ ६ ॥ प्रदेशतः परंपरमसंख्येयगुणं नावगाहक्षेत्रत इत्येतस्य प्रतिपत्त्यर्थं प्रदेशत इति विशेषणमुपादीयते। तेनैतदुक्तं भवति—औदारिकाद्वैक्रियिकमसंख्येयगुणप्रदेशं वैक्रियिकादाहारकमसंख्येयगुणप्रदेशमिति । को गुणकारः पल्योपमासंख्येयभागः ।

उत्तरोत्तरस्य महत्त्वप्रसंग इति चेन्न प्रचयविशेषादयःपिंडतूलनिचयवत् ॥ ७ ॥ स्यान्मतं यद्युत्तरोत्तरमसंख्येयगुणप्रदेशं परिमाणमहत्त्वेनापि भवितव्यमिति ? तन्न। किं कारणं ? प्रचयविशेषादयःपिंडतूलनिचयवत् । यथाऽयःपिंडस्य बहुप्रदेशत्वेपि अल्पपरिमाणत्वं तूलनिचयस्य चाल्पप्रदेशत्वेपि महापरिमाणत्वं प्रचयविशेषात्। तथोत्तरस्य शरीरस्यासंख्येयगुणप्रदेशत्वेपि अल्पपरिमाणत्वं बंधविशेषाद्वेदितव्यं। उक्तं प्राक् तैजसात्परं परमसंख्येयगुणमिति, अथोत्तरयोः किं समप्रदेशत्वमुताहो अस्ति विशेषः ? अस्तीत्याह—

अनंतगुणे परे ॥ ३९ ॥

प्रदेशत इत्यनुवर्तते तेनैवमभिसंबंधः क्रियते आहारकात्तैजसं प्रदेशतोऽनंतगुणं तैजसात्कार्मणं प्रदेशतोऽनंतगुणमिति । को गुणकारः अभव्यानामनंतगुणः सिद्धानामनंतभागः ।

अनंतगुणत्वादुभयोस्तुल्यत्वमिति चेन्नानंतस्यानंतविकल्पत्वात् ॥ १ ॥ स्यादेतदनंतगुणत्वादुभयोस्तैजसकार्मणयोस्तुल्यत्वमिति। तन्न। किं कारणमनंतस्यानंतविकल्पत्वादनंतो ह्यनंतविकल्पः संख्येयस्य संख्येयविकल्पवत् ।

आहारकादुभयोरनंतगुणत्वमिति चेन्न परं परमित्यभिसंबंधात् ॥ २ ॥ स्यान्मतमाहारकादुभयोरनंतगुणत्वमेव गम्यते न तैजसात्कार्मणस्यानंतगुणत्वमतस्तयोस्तुल्यप्रदेशत्वं प्राप्नोतीति तन्न। किं कारणं? परंपरमित्यभिसंबंधात्परं परमनंतगुणमिति गम्यते ।

परस्मिन्सत्यारातीयस्यापरत्वात् परापर इति निर्देशः ॥ ३ ॥ परं कार्मणं तस्मिन् सति तैजसमपरं भवतीति परापरे इति निर्देशो न्याय्यः ।

न वा बुद्धिविषयव्यापारात् ॥ ४ ॥ न वैष दोषः किं कारणं? बुद्धिविषयव्यापारात्। न शब्दोच्चारणक्रमेण तैजसकार्मणयोः परत्वादेशः किं तर्हि? बुद्ध्या तैजसकार्मणे विविच्य पश्चादाहारकात् परे इति व्यपदेशः।

व्यवहिते वा परशब्दप्रयोगात् ॥ ५ ॥ अथवा व्यवहितेपि परशब्दप्रयोगो दृष्टो यथा परा पाटलिपुत्रान्मथुरेति तथाहारकादनंतरस्य परत्वं तैजसेन व्यवहितस्यापि कार्मणस्य परत्वमिति ।

बहुद्रव्योपचितत्वात्तदुपलब्धिप्रसंग इति चेन्नोक्तत्वात् ॥ ६ ॥ स्यादेतद्बहुद्रव्योपचितत्वात्तैजसकार्मणयोरुपलब्धि प्राप्नोतीति ? तन्न। किं कारणमुक्तमेतत्प्रचयविशेषात्सूक्ष्मपरिणाम इति। तत्रैतत् स्याच्छल्यकवन्मूर्तिमद्द्रव्योपचितत्वात्संसारिणो जीवस्याभिप्रेतगतिनिरोधप्रसंग इति तन्न। किं कारण ? यस्मादुभे अप्येते—

अप्रतीघाते ॥ ४० ॥

प्रतीघातो मूर्त्यन्तरेण व्याघातः ॥ १ ॥ मूर्तिमतो मूर्त्यंतरेण व्याघात प्रतीघात इत्युच्यते।

तदभावः सूक्ष्मपरिणामादयःपिंडे तेजोनुप्रवेशवत् ॥ २ ॥ यथाऽय पिंडस्यात सूक्ष्मपरिणामात्तेजोनुप्रवेशो दृष्टस्तथा तैजसकार्मणयोरपि नास्ति वज्रपटलादिषु व्याघात इत्यप्रतिघाते इत्युच्यते।

वैक्रियिकाहारकयोरप्यप्रतिघात इति चेन्न सर्वत्र विवक्षितत्वात् ॥ ३ ॥ स्यान्मत वैक्रियिकाहारकयोरपि प्रतिघातो नास्ति सूक्ष्मपरिणामादेव, तत्र किमुच्यते तैजसकार्मणे एवाप्रतिघाते इति ? तन्न। किं कारण ? सर्वत्र विवक्षितत्वात्। आलोकातात्सर्वत्र तैजसकार्मणयोर्नास्ति प्रतिघात इत्यय विशेषो विवक्षित। वैक्रियिकाहारकयोस्तु न तथास्ति प्रतिघात। आह किमेनावानेव विशेष आहोस्वित्कश्चिदन्योप्यस्ति ? इत्यत आह—

अनादिसंबंधे च ॥ ४१ ॥

अथनानादित्वादात्मन शरीरस्यादिमत्वाद्धिकरणस्यादिशरीरसबध किं कृत ? इत्यत आह—अनादिसबधे चेति। च शब्द किमर्थ —

चशब्दो विकल्पार्थः ॥ १ ॥ च शब्दो विकल्पार्थो वेदितव्य, अनादिसबधे सादिसबधे चेति। कथमिति चेदुच्यते—

बंधसंतत्यपेक्षयानादिः संबंधः सादिश्च विशेषतो बीजवृक्षवत् ॥ २ ॥ यथा वृक्षो बीजादुत्पन्न, तच्च बीजमपरस्माद्वृक्षात्, स चापरस्माद्बीजादिति कार्यकारणसबधसामान्यापेक्षयाऽनादिसबध। अस्माद्बीजादय वृक्षोऽस्माच्च वृक्षादिद बीजमिति विशेषापेक्षया सादि। एव तैजसकार्मणयोरपि पौनर्भविकनिमित्तनैमित्तिकसतत्यपेक्षयाऽनादिसबध, विशेषापेक्षया सादिरिति।

एकांतेनादिमत्वेऽभिनवशरीरसंबंधाभावो निर्निमित्तत्वात् ॥ ३ ॥ यस्यैकांतेनादिमान् शरीरसबधस्तस्य प्रागात्यतिकीं शुद्धिमादधतो जीवस्याभिनवशरीरसबधो न स्यात् कुत ? निर्निमित्तत्वात्।

मुक्तात्माभावप्रसंगश्च ॥ ४ ॥ यद्येकांतेन सादिसबधो यथा सादिशरीरमकस्मात्सबध्यते एव मुक्तात्मनोप्याकस्मिकशरीरसबध स्यादिति मुक्तात्माभावप्रसग स्यात्।

एकांतेनानादित्वे चानिर्मोक्षः प्रसंगः ॥ ५ ॥ अथैकांतेनानादित्व कल्प्यते एवमपि यस्यानादित्व तस्यांतोपि नास्तीत्याकाशवत्कार्यकारणसबधाभावात् ततश्चानिर्मोक्ष प्रसजति। ननु चानादेरपि बीजवृक्षसतानस्याग्निसबधे सत्यतो दृष्ट न तस्यैकांतेनाऽनादित्वाभावात्। बीजवृक्षौ हि विशेषापेक्षयाऽऽदिमन्ताविति। तस्मात्साधूक्त केनचित्प्रकारेण, अनादिसबध केनचित्प्रकारेणादिमानिति। ते एते तैजसकार्मणे किं कस्यचिदेव भवत उताऽविशेषेणेत्यत आह—

सर्वस्य ॥ ४२ ॥

सर्वशब्दो निरवशेषवाची ॥१॥ निरवशेषस्य ससारिणो जीवस्य ते द्वे अपि शरीरे भवत इत्यर्थ।

संसरणधर्मसामान्यादेकवचननिर्देशः ॥ २ ॥ ससरणधर्मसामान्ययोगादेकवचननिर्देश

कदाचिल्लब्धिविशेषसद्भावज्ञानार्थं, कदाचित्सूक्ष्मपदार्थनिर्धारणार्थं, संयमपरिपालनार्थं च भरतैरावतेषु केवलिविरहे जातसंशयस्तन्निर्णयार्थं महाविदेहेषु केवलिसकाशं जिगमिषुरौदारिकेण मे महानसंयमो भवतीति विद्वानाहारकं निर्वर्तयति ।

आहारकमिति प्रागुक्तस्य प्रत्याम्नायः ॥ ५ ॥ एवं प्रकारमाहारकमित्येतस्य प्रतिपादनार्थं पुनस्तस्य प्रत्याम्नायः क्रियते ।

प्रमत्तसंयतग्रहणं स्वामिविशेषप्रतिपत्त्यर्थं ॥ ६ ॥ यदाहारकशरीरं निर्वर्तयितुमारभते तदा प्रमत्तो भवतीति प्रमत्तसंयतस्येत्युच्यते ।

इष्टतोऽवधारणार्थमेवकारोपादानं ॥ ७ ॥ यथैवं विज्ञायते प्रमत्तसंयतस्यैवाहारकं नान्यस्येति । मैवं विज्ञायि प्रमत्तसंयतस्याहारकमेवेति माऽभूदौदारिकादिनिवृत्तिरिति ।

एषां शरीराणां परस्परतः संज्ञास्वालक्षण्यस्वकारणस्वामित्वसामर्थ्यप्रमाणक्षेत्रस्पर्शनकालांतरसंख्याप्रदेशभावाल्पबहुत्वादिभिर्विशेषोवसेयः ॥ ८ ॥ उक्तानुक्तार्थसंग्रहार्थमिदं वाक्यं । तत्र संज्ञातोऽन्यत्वमौदारिकादीनां घटपटादिवत् । स्वालक्षण्यान्नानात्वं, स्थौल्यलक्षणमौदारिकं । विविधर्द्धिगुणयुक्तविकरणं वैक्रियिकं, । दुरधिगमसूक्ष्मपदार्थतत्त्वनिर्णयलक्षणमाहारकं । शंखधवलप्रभालक्षणं तैजसं । तद्द्विविधं निःसरणात्मकमितरच्च । औदारिकवैक्रियिकाहारकदेहाभ्यंतरस्थं देहस्य दीप्तिहेतुरनिःसरणात्मकं । यतेरुग्रचारित्रस्यातिक्रुद्धस्य जीवप्रदेशसंपृक्तं बहिर्निष्क्रम्य दाह्यं परिवृत्यावतिष्ठमानं निष्पावकहरितपरिपूर्णं स्थालीमग्निरिव पचति पक्त्वा च निवर्तते, अथ चिरमवतिष्ठते अग्निसाद्दाह्योऽर्थो भवति तदेतन्निःसरणात्मकं । सर्वकर्मशरीरप्ररोहलक्षणं कार्मणं । स्वकारणतोऽन्यत्व- औदारिकशरीरनामकरणमौदारिकं, वैक्रियिकशरीरनामकारणं वैक्रियिकं, आहारकशरीरनामकरणमाहारकं, तैजसशरीरनामकारणं तैजसं, कार्मणशरीरनामकारणं कार्मणं । स्वामिभेदादन्यत्व- औदारिकं तिर्यङ्मनुष्याणां, वैक्रियिकं देवनारकाणां, तेजो वायुकायिक, पचेंद्रियतिर्यङ्मनुष्याणां च केषांचित् । आह चेदेकं जीवस्थाने योगभंगे सप्तविधकाययोगश्च तिर्यङ्मनुष्याणां, वैक्रियिककाययोगो वैक्रियिकमिश्रकाययोगश्च देवनारकाणामुक्तः, इह तिर्यङ्मनुष्याणामपीत्युच्यते- तदिदमार्षविरुद्धं, इत्यत्रोच्यते न,अन्यत्रोपदेशात् । व्याख्याप्रज्ञप्तिदंडकेषु शरीरभंगे वायोरौदारिकवैक्रियिकतैजसकार्माणि चत्वारि शरीराण्युक्तानि मनुष्याणां च एवमप्यार्षयोस्तयोर्विरोधः, न विरोधः अभिप्रायकत्वाज्जीवस्थाने सर्वदेवनारकाणां सर्वकालवैक्रियिकदर्शनात् तद्योगविधिरित्यभिप्रायः नैवं तिर्यङ्मनुष्याणां लब्धिप्रत्ययं वैक्रियिकं सर्वेषां सर्वकालमस्ति कादाचित्कत्वाद्व्याख्याप्रज्ञप्तिदंडकेष्वस्तित्वमात्रमभिप्रेत्योक्तं । आहारकं प्रमत्तसंयतस्य । तैजसकार्मणे सर्वसंसारिणां । सामर्थ्यतोऽन्यत्व-औदारिकस्य सामर्थ्यं द्वेधा भवगुणप्रत्ययत्वात्, तिर्यङ्मनुष्याणामिहाष्टपदचक्रधरवासुदेवादीनां प्रकृष्टविकृष्टवीर्यदर्शनाद्भवप्रत्ययः । तपोबलानामृषीणां यच्छरीरविकरणसामर्थ्यं तद्गुणप्रत्ययं । तपःसामर्थ्यं तदिति चेन्नौदारिकशरीरादृते तपसः केवलस्य शरीरविकरणसामर्थ्याभावाद् । वैक्रियिकस्य सामर्थ्यं मेरुप्रचलनसकलमहीमंडलोद्वर्तनादि । आहारकस्य सामर्थ्यमप्रतिहतवीर्यता । वैक्रियिकस्याप्यप्रतिहतसामर्थ्यं वज्रपटलादिष्वप्रतिघातदर्शनात् ' इति चेन्नेंद्रसामानिकादीनां प्रकर्षदर्शनादनंतवीर्ययतिना चेंद्रवीर्यस्य प्रतिघातश्रुतेः सप्रतिघातसामर्थ्यं वैक्रियिकं । सर्वाणि चाहारकशरीराणि तुल्यवीर्यत्वादप्रतिहतत्वाच्चाऽप्रतिघातवीर्याणि । तैजसस्य सामर्थ्यं कोपप्रसादापेक्षं दाहानुग्रहरूपं । कार्मणस्य सामर्थ्यं सर्वकर्मावकाशदानं । प्रमाणतोऽन्यत्वं । सर्वजघन्येनांगुलासंख्येयभागप्रमाणं सूक्ष्मनिगोतौदारिकं, उत्कर्षेण साधिकयोजनसहस्रप्रमाणं नदीश्वरवापीपद्मौदारिकं । वैक्रियिकं मूलशरीरतो जघन्येनारत्निप्रमाणं सर्वार्थसिद्धिदेवस्य, उत्कर्षेण पंचधनुःशतप्रमाणं, तमस्तमःप्रभायां नारकस्य विक्रियियोत्कर्षेण जंबूद्वीपप्रमाणं, वैक्रियिकं शरीरं विकरोति देवः । आहारकमरत्निप्रमाणं । तैजसकार्मणे जघन्येन यदोपात्तौदारिकशरीर

प्रमाणे, उत्कर्षेण केवलिसमुद्घाते सर्वलोकप्रमाणे। क्षेत्रतोऽन्यत्व– औदारिकवैक्रियिकाहारकाणि लोकस्यासख्येयभागक्षेत्रे। तैजसकार्मणे लोकस्यासख्येयभागेऽऽसख्येयेषु भागेषु सर्वलोके वा प्रतरलोकपूरणयो। स्पर्शनतोऽन्यत्व– औदारिकादानीमेकजीव प्रति वक्ष्याम। औदारिकेण तिर्यग्भि सर्वलोक स्पृष्ट। मनुष्यै लोकस्यासख्येयभाग। मूलवैक्रियिकशरीरेण लोकस्यासख्येयभागा उत्तरवैक्रियिकेणाऽष्टौ चतुर्दशभागा देशोना, कथ? सौधर्मदेवा स्वपरप्रधान्यादारणाच्युतविहारात् षड्रज्जुर्गच्छति स्वप्राधान्यात्, अथ आ वालुकपृथिव्या द्वे रज्जू इति। आहारकेण लोकस्यासख्येयभाग स्पृशति, तैजसकार्मणाभ्या सर्वलोक। कालतोऽन्यत्व– एक जीव प्रति वक्ष्याम। मिश्रक वर्जयित्वौदारिकस्य तिर्यङ्मनुष्याणा जघन्येनातर्मुहूर्त, उत्कर्षेण त्रीणि पल्योपमान्यतर्मुहूर्तोनानि, स चातर्मुहूर्तोऽपर्याप्तकाल। वैक्रियिकस्य देवान्प्रति मूलवैक्रियिकदेहस्य जघन्येन दशवर्षसहस्राण्यपर्याप्तकालातर्मुहूर्तोनानि, उत्कर्षेण त्रयस्त्रिंशत्सागरोपमाण्यपर्याप्तकालातर्मुहूर्तोनानि, उत्तरवैक्रियिकस्य जघन्य उत्कृष्टश्चाऽतर्मुहूर्त। तीर्थकरजन्मनदीश्वरार्हदायतनादिपूजासु कथमिति चेत् पुन पुनर्विकरणात्सातत्याविच्छेद। आहारकस्य कालो जघन्यउत्कृष्टश्चातर्मुहूर्त, तैजसकार्मणयो सतत्यादेशादभव्यान्प्रत्यनादिरपर्यवसानः काल। भव्याश्च काश्चित्प्रति येऽनतेनापि कालेन न सेत्स्यति। ये सेत्स्यति तान् प्रत्यनादि सपर्यवसान एकसमयिक। निषेक प्रति तैजसस्य षट्षष्टि सागरोपमाणि। कार्मणस्य कर्मस्थिति सप्ततिसागरोपमकोटिकोट्य। अतरेऽन्यत्वमौदारिकादीनामेकजीव प्रति वक्ष्यामि– मिश्रक वर्जयित्वौदारिकस्यातर्मुहूर्तातर जघन्य, कतरोऽतर्मुहूर्त? औदारिकमिश्रकालोऽतर्मुहूर्त। कथ? इह चातुर्गतिक तिर्यङ्मनुष्येषूत्पन्नोऽतर्मुहूर्तमपर्याप्तको भूत्वा पर्याप्तकत्व प्राप्यातर्मुहूर्त जीवित्वा मृत, पुनस्तिर्यङ्मनुष्ययोरन्यतरत्रोत्पन्न अपर्याप्तिकीमातर्मुहूर्तिकीमनुभूय पर्याप्तको जात, लब्धमौदारिकातर। उत्कर्षेण त्रयस्त्रिंशत्सागरोपमाणि सातिरेकाणि। कथ? यो मनुष्यस्त्रयस्त्रिंशत्सागरोपमायुष्केषु देवेषूत्पद्य स्थितिक्षये प्रच्युत पुनर्मनुष्येषूत्पद्यते तस्य यो पर्याप्तिकालस्तेनाधिकानि त्रयस्त्रिंशत्सागरोपमाणि। वैक्रियिकस्य जघन्यमतरमतर्मुहूर्त, कथ? मनुष्यस्तिर्यग्वा मृत, दशवर्षसहस्रायुष्कदेवेषूत्पद्य च्युत मनुष्येषु तिर्यक्षु चोत्पद्याऽपर्याप्तकालमनुभूय पुनर्देवायुर्बद्ध्वा उत्पद्यते लब्धमतर, वैक्रियिकस्योत्कर्षेणातरमनतकाल, कथ? देवत्वाच्च्युतोऽनतकाल तिर्यङ्मनुष्येष्वटित्वा देवो जात, अपर्याप्तकालमनुभूय वैक्रियिकशरीरो दृष्ट लब्धमतर, आहारकस्यातर जघन्यमतर्मुहूर्त प्रमत्तसयत आहारक निर्वर्त्यातर्मुहूर्तमाहारकेण स्थित प्रकृताहारकशरीरकार्यमुपसहृत्य पुनर्लब्धिसनिधानादतर्मुहूर्तमवस्थाय निर्वर्तयतीति लब्धमतर। उत्कर्षेणार्धपुद्गलपरिवर्त अतर्मुहूर्तोन, कथ? योऽनादिमिथ्यादर्शनमोहमुपशम्योपशमसम्यक्त्व सयम च युगपत्प्रतिपन्न उपशमसम्यक्त्वाच्च्युतो वेदक सम्यक्त्वेनोत्पद्यातर्मुहूर्तस्थित सन्नप्रमत्तसयतस्थाने आहारक बध्वा तत प्रमत्तसयतो निर्वर्त्य मूलशरीर प्रविश्य मिथ्यात्व गत सोऽर्धपुद्गलपरिवर्त देशोनमटित्वा मनुष्येषूत्पद्य पूर्वविधिना सम्यक्त्वमुत्पाद्याऽसयतसम्यग्दृष्टिसयतासयतयोऽन्यतरत्र दर्शनमोह क्षपयित्वा सयम प्रतिपद्याप्रमत्ताहारस्य बधक प्रमत्तो निर्वर्तयतीति लब्धमतर। अत्र ये क्षयोपशमप्राथमिकाश्चत्वारोऽतर्मुहूर्तास्ते कतरे? प्रथमो दर्शनमोहोपशमसम्यक्त्वसमानकालसयमातर्मुहूर्त। द्वितीयो वेदकसम्यक्त्वातर्मुहूर्त। तृतीय आहारकबधातर्मुहूर्त। चतुर्थ आहारकनिर्वृत्त्यतर्मुहूर्त। एते चत्वार आद्या अतर्मुहूर्ता उत्तरकालमाहारकशरीर निर्वृत्त्यतर्मुहूर्त पचमो मूलशरीर प्रविश्य प्रमत्ताप्रमत्ताभ्या बहून्वाराननुभवतो बहवोऽतर्मुहूर्ता अतोऽध प्रवृत्तकरणविशुद्ध्या विशुद्धो विश्रात। अपूर्वकरणानिवृत्तिसूक्ष्मसापरायक्षीणकषायसयोग्ययोगिनामेकैकोऽतर्मुहूर्त इयता कालेन हीनोऽर्धपुद्गलपरिवर्त। तैजसकार्मणयोर्नास्त्यतर सर्वससारिषु सर्वकाल सनिधानात्। सख्यातोऽन्यत्व– औदारिकाण्यसख्येया लोका, वैक्रियिकाण्यसख्याता श्रेणयो लोकप्रतरस्यासख्येयभाग, आहारकाणि सख्येयानि चतु पचाशत, तैजसकार्मणान्यनतानि अनतानतलोका। प्रदेशतोऽन्यत्व– औदारिकस्यानता प्रदेशा अभव्यानामनतगुणा सिद्धानामनतभागा। एव शेषाणा चतुर्णामपि शरीराणामनतस्यानतविकल्पत्वादुत्तरोत्तराण्यधिकानि, आधिक्यपरिमाण प्रागुक्त। भावतोऽन्यत्व– औदारिकादित्वशरीर-

नामोदयतस्तान्यौदयिकभावा । अल्पबहुत्वतोऽन्यत्व– सर्वत स्तोकान्याहारकाणि, वैक्रियिकाण्यसख्येयगुणानि को गुणकार असख्याता ? श्रेणय., लोकप्रतरस्यासख्येयभाग ,तत औदारिकाणि असख्येयगुणानि। को गुणकारः ? असख्येया लोका । तजैसकार्मणानामनतगुणानि को गुणकार सिद्धानामनतगुणा ।आत्माधिश्रितकार्मणनिमित्तविजृंभितानि शरीराणि बिभ्रता ससारिणां चातुर्विध्यगतामिंद्रियसबन्प्रतिविकल्पभाजां प्रतिप्राणिन' किं त्रिलिंगसन्निधानमुतलिंगानियम कश्चिदस्तीत्यत उत्तर पठति—

नारकसंमूर्छिनो नपुंसकानि ॥ ५० ॥

धर्मार्थकाममोक्षकार्यनरणान्नराः ॥ १ ॥ धर्मार्थकाममोक्षलक्षणानि कार्याणि नृणति नयतीति नरा ।

नरान् कायंतीति नरकाणि ॥ २ ॥ शीतोष्णासद्वेद्योदयापादितवेदनया नरान् कायति शब्दायत इति नरकाणि ।

नृणंतीति वा ॥ ३ ॥ अथवा पापकृत प्राणिन आत्यतिक दु'ख नृणति नयतीति नरकाणि । औणादिक कर्तर्यक ।

नरकेषु भवा नारकाः ॥ ४ ॥

संमूर्छनं संमूर्छ सः एषामस्तीति संमूर्छिनः ॥५॥ नारकाश्च समूर्छिनश्च नारकसमूर्छिनः ।

नपुंसकवेदाशुभनामोदयान्नपुंसकानि ॥ ६ ॥ चारित्रमोहविकल्पनोकषायभेदस्य नपुसकवेदस्याशुभनाम्नश्चोदयान्न स्त्रियो न पुमास इति नपुसकानि भवति। नारकसमूर्छिनो नपुसकान्येवेति नियम । तत्र हि स्त्रीपुसविषया मनोज्ञशब्दगधरूपरसस्पर्शसबधनिमित्ताऽल्पापि सुखमात्रा नास्ति । यद्येवमवध्रियतेऽर्थादापन्नमेतदुक्तेभ्योन्ये ये ससारिण, तेषां त्रिलिंगत्वमिति । यत्रात्यतनपुसकलिंगस्याभावस्त प्रतिपादनार्थमाह—

न देवाः ॥ ५१ ॥

स्त्रीपुंसविषयनिरतिशयसुखानुभवनाद्देवेषु नपुंसकाभावः ॥ १ ॥ स्त्रैण पौंस्न च यन्निरतिशय सुख शुभगतिनामोदयापेक्ष तद्देवानुभवतीति न तेषु नपुसकानि सति तच्चोपरि वक्ष्यते । अथेतरे कियल्लिंगा इत्यत आह—

शेषास्त्रिवेदाः ॥ ५२ ॥

त्रयो वेदा येषा ते त्रिवेदा के पुनस्ते ? स्त्रीत्व पुस्त्व नपुसकत्वमिति । कथ तेषा सिद्धि ?

नामकर्मचारित्रमोहनोकषायोदयाद्वेदत्रयसिद्धिः ॥ १ ॥ नामकर्मणश्चारित्रमोहविकल्पस्य नोकषायस्य चोदयाद्वेदत्रयस्य सिद्धिर्भवति । वेद्यत इति वेदो लिंगमित्यर्थ तल्लिंग द्विविध द्रव्यलिंग भावलिंग चेति। नामकर्मोदयापादितयोनिमेहनादि द्रव्यलिंग भवति । नोकषायोदयाद्भावलिंग । तत्र स्त्रीवेदोदयात्स्त्यायत्यस्या गर्भ इति स्त्री, पुवेदोदयात्सूते जनयत्यपत्यमिति पुमान्, नपुसकवेदोदयात्तदुभयशक्तिविकल नपुसक । रूढिशब्दाश्चैते। रूढिषु च क्रिया व्युत्पत्त्यर्थैव, यथा गच्छतीति गौरिति। इतरथा हि गर्भधारणादिक्रियाप्राधान्ये बालवृद्धाना तिर्यङ्मनुष्याणां देवानां कार्मणकाययोगस्थानां च तदभावात्स्त्र्यादिव्यपदेशो न स्यात् । तत्र हि स्त्रीवेदोऽगारवत् पुवेदस्तृणाग्निवत् इष्टकाग्निवन्नपुसकवेदस्ते एते त्रयोपि वेदा शेषाणां गर्भजाना भवति । य इमे जन्मयोनिशरीरलिंगसबधाहितविशेषा प्राणिनो निरदिश्यत देवादयो विचित्रधर्माधर्मवशीकृतास्चतसृषु गतिषु शरीराणि धारयत किं यथाकालमुपभुक्तायुषो मूर्त्यंतराण्यास्कदति उतायथाकालमपीत्यत उत्तर पठति—

औपपादिकचरमोत्तमदेहा संख्येयवर्षायुषोऽनपवर्त्यायुषः ॥ ५३ ॥

औपपादिका उक्ताः ॥ १ ॥ उक्ता व्याख्याता औपपादिका देवनारका इति ।

चरमशब्दस्यान्त्यवाचित्वात्तज्जन्मनि निर्वाणार्हग्रहणं ॥ २ ॥ चरमशब्दोऽन्त्यपर्यायवाची चरमो देहो येषां त इमे चरमदेहा इति परीतसंसारास्तज्जन्मनिर्वाणार्हा गृह्यन्ते ।

उत्तमशब्दस्योत्कृष्टत्ववाचित्वाच्चक्रधरादिग्रहणं ॥ ३ ॥ अयमुत्तमशब्द उत्कृष्टवाची उत्तमो देहो येषां त इमे उत्तमदेहा इति चक्रधरादिग्रहणं वेदितव्यं ।

उपमाप्रमाणगम्यायुषोऽसंख्येयवर्षायुषः ॥ ४ ॥ अतीतसंख्यानामुपमाप्रमाणेन पल्यादिना गम्यमायुर्येषां त इमेऽसंख्येयवर्षायुषस्तिर्यङ्मनुष्याणामुत्तरकुर्वादिषु प्रसूता ।

बाह्यप्रत्ययवशादायुषो ह्रासोपवर्तः ॥ ५ ॥ बाह्यस्योपघातनिमित्तस्य विषशस्त्रादेः सति सन्निधाने ह्रासोऽपवर्त इत्युच्यते । अपवर्त्यमायुर्येषां त इमेऽपवर्त्यायुषः, नापवर्त्यायुषोऽनपवर्त्यायुषः, एते औपपादिकादय उक्ता अनपवर्त्यायुषो न हि तेषामायुषो बाह्यनिमित्तवशादपवर्तोऽस्ति ।

अंत्यचक्रधरवासुदेवादीनामायुषोपवर्तदर्शनादव्याप्तिः ॥ ६ ॥ उत्तमदेहाश्चक्रधरादयोऽनपवर्त्यायुष इत्येतत् लक्षणमव्यापि । कुतः ? अंतस्य चक्रधरस्य ब्रह्मदत्तस्य वासुदेवस्य च कृष्णस्य अन्येषां च तादृशानां बाह्यनिमित्तवशादायुरपवर्तदर्शनात् ?

न वा चरमशब्दस्योत्तमविशेषणत्वात् ॥ ७ ॥ न वैष दोषः किं कारणं ? चरमशब्दस्योत्तमविशेषणत्वात् । चरम उत्तमो देह एषां ते चरमोत्तमदेहा इति ।

उत्तमग्रहणमेवेति चेन्न तदनिवृत्तेः ॥ ८ ॥ स्यादेतदुत्तमग्रहणमेवास्तु उत्तमदेहा इति ? तन्न किं कारणं ? तदनिवृत्तेः, यो दोष उक्तोऽव्याप्तिरिति स तदवस्थ एव तेषामप्युत्तमदेहत्वात् ।

चरमग्रहणमेवेति चेन्न तस्योत्तमत्वप्रतिपादनार्थत्वात् ॥ ९ ॥ स्यान्मतं चरमग्रहणमेवास्तु चरमदेहा इति नार्थ उत्तमग्रहणेनेति ? तन्न किं कारणं ? तस्योत्तमत्वप्रतिपादनार्थत्वात् । स हि चरमो देहः सर्वेषामुत्तम इत्यर्थं प्रतिपादयते । चरमदेहा इति केषांचित्पाठः एतेषां नियमेनायुरनपवर्त्यमितरेषामनियमः ।

अप्राप्तकालस्य मरणानुपलब्धेरपवर्ताभाव इति चेन्न दृष्टत्वादाम्रफलादिवत् ॥ १० ॥ यथावधारितपाककालात्प्राक् सोपायोपक्रमे सत्याम्रफलादीनां दृष्टः पाकस्तथा परिच्छिन्नमरणकालात् प्रागुदीरणाप्रत्यय आयुषो भवत्यपवर्तः ।

आयुर्वेदसामर्थ्याच्च ॥ ११ ॥ यथाष्टांगायुर्वेदविद्भिषक् प्रयोगेऽतिनिपुणो यथाकालवाताद्युदयात्प्राग्वमनविरेचनादिनानुदीर्णमेव श्लेष्मादि निराकरोति । अकालमृत्युव्युदासार्थं रसायनं चोपदिशत्यन्यथा रसायनोपदेशस्य वैयर्थ्यं न चादोऽस्ति ? अत आयुर्वेदसामर्थ्यादस्त्यकालमृत्युः ।

दुःखप्रतीकारार्थ इति चेन्नोभयथा दर्शनात् ॥ १२ ॥ स्यान्मतं दुःखप्रतीकारार्थ आयुर्वेदस्येति ? तन्न किं कारणं ? उभयथा दर्शनात् । उत्पन्नवेदनयाहि चिकित्सादर्शनात् ।

कृतप्रणाशप्रसंग इति चेन्न दत्त्वैव फलं निवृत्तेः ॥ १३ ॥ स्यान्मतं यद्यकालमृत्युरिति कृतप्रणाशः प्रसज्यते इति ? तन्न किं कारणं ? दत्त्वैव फलं निवृत्तेर्नाकृतस्य कर्मणः फलमुपभुज्यते न च कृतकर्मफलविनाशः अनिर्मोक्षप्रसंगात्, दानादिक्रियारंभाभावप्रसंगाच्च । किंतु कृतं कर्म कर्त्रे फलं दत्त्वैव निवर्तते विततार्द्रपटशोषवत् अयथाकालनिर्वृत्तः पाक इत्ययं विशेषः ।

इति तत्त्वार्थवार्तिके व्याख्यानालंकारे द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

अथ तृतीयोध्यायः ।

ओंनमः सिद्धेभ्यः ।

मोक्षमार्गे त्रिविधे कृते आदावुद्दिष्टस्य सम्यग्दर्शनस्य विषयप्रदर्शनार्थे जीवादिपदार्थोपदेशे कर्तव्ये जीवा निर्दिष्टा । इदानीं तदधिष्ठानव्याख्यानप्रसंगेन लोकविभागो वक्तव्यः स पुनस्त्रिविध अधोलोकस्तिर्यग्लोक ऊर्ध्वलोक । तत्र क्रमप्राप्तस्याऽधोलोकस्त वर्णनार्थमुच्यते। अथवा संवेगहेतुत्वात् स नारकी शीतोष्णनिमित्ता सुतीव्रवेदना श्रुत्वाऽय कथ सनिम स्यादिति प्रथममधोलोक उच्यते । अथवा भवप्रत्ययोवधिर्देवनारकाणामित्येवमादिषु नारका श्रुता , तत पृच्छति के ते नारका ? इति तत्प्रतिपादनार्थं तदधिकरणनिर्देश क्रियते—

रत्नशर्करावालुकापंकधूमतमोमहातमःप्रभाभूमयो घनांबुवाताकाशप्रतिष्ठाः सप्ताधोधः ॥ १ ॥

रत्नादीनामितरेतरयोगे द्वंद्वः ॥ १ ॥ रत्न च शर्करा च वालुका च पकश्च धूमश्च तमश्च महातमश्च रत्नशर्करावालुकापकधूमतमोमहातमासीति इतरेतरयोगे द्वद्वो द्रष्टव्य ।

प्रभाशब्दस्य प्रत्येकं परिसमाप्तिर्भुजिवत् ॥ २ ॥ यथा देवदत्ताजिनदत्तगुरुदत्ता भोज्यतामिति प्रत्येक भुजि परिसमाप्यते । एव प्रभाशब्दस्यापि प्रत्येक परिसमाप्तिर्वेदितव्या । रत्नप्रभा शर्कराप्रभा वालुकाप्रभा पकप्रभा धूमप्रभा तम प्रभा महातम प्रभा चेति ।

साहचर्यात्ताच्छब्द्यसिद्धिर्यष्टिवत् ॥ ३ ॥ यथा यष्टिसहचरितो देवदत्तो यष्टिरित्युच्यते तथा चित्र-वज्र-वैडूर्य-लोहित-क्षमसार-गल्व-गोमेद प्रवाल-ज्योती-रसाजन-मूलकांक-स्फटिक-चदन-वर्चक-वकुल-शिलामयाख्यषोडशधापरिष्कृतरत्नप्रभासहचरितत्वाद्रत्नप्रभा भूमि । शर्कराप्रभासहचरिता शर्कराप्रभा, वालुकाप्रभासहचरिता वालुकाप्रभा, पकप्रभासहचरिता पकप्रभा, धूमप्रभासहचरिता धूमप्रभा, तम प्रभासहचरिता तम प्रभा, महातम प्रभासहचरिता महातम प्रभेति ।

तमःप्रभेति विरुद्धमिति चेन्न स्वात्मप्रभोपपत्तेः ॥ ४ ॥ स्यन्मत तमोंधकार, प्रभा प्रकाश इति विरुद्धावेतावर्थौ यदि तमो न प्रभा, अथ प्रभा न तमस्तमःप्रभेत्यभिधानमनुपपन्नमिति ? तन्न किं, कारण ? स्वात्मप्रभोपपत्ते । न दीप्तिरूपैव प्रभा किं तर्हि द्रव्याणा स्वात्मैव मृजा प्रभा यत्सन्निधाना मनुष्यादीनामय सव्यवहारो भवति स्निग्धकृष्णप्रभमिद रूक्षकृष्णप्रभमिति ततस्तम प्रभेति ।

भेदे रूढिशब्दानामगमकत्वमवयवार्थाभावादिति चेन्न सूत्रस्य प्रतिपादनोपायत्वात् ॥५॥ स्यादेतद्यद्येते नैमित्तिका रूढिशब्दा भेदे गमकास्त्वेषां नास्ति कुतोऽवयवार्थाभावादिति ? तन्न किं,कारण सूत्रस्य प्रतिपादनोपायत्वात् तेषा सज्ञाशब्दानां प्रतिपादनोपायभूतमिदमस्माभिव्र नस्थानाच्छब्दांतराणयुपन्यस्तेत येरर्थो सज्ञायते ।

भूमिग्रहणमधिकरणविशेषप्रतिपत्त्यर्थं ॥ ६ ॥ यथा स्वर्गपटलानि भूमिमनाश्रित्यावस्थितानि न तथा नारकावासा किं तर्हि ? भूमीराश्रित्य व्यवस्थिता इत्यधिकरणविशेषप्रतिपत्त्यर्थं भूमिग्रहण ।

घनांब्वादिग्रहणं तदालंबननिर्ज्ञानार्थं ॥ ७ ॥ तासां भूमीनामालंबननिर्ज्ञानार्थं घनांब्वादिग्रहण क्रियते घनमेवांबु घनांबु घनांबु च वातश्चाकाश च घनांबुवाताकाशानि तानि प्रतिष्ठाऽऽश्रयो यासां ता घनांबुवाताकाशप्रतिष्ठा । सर्वा एता भूमय घनोदधिवलयप्रतिष्ठा, घनोदधिवलय घनवातवलयप्रतिष्ठ,घनवातवलय तनुवातवलयप्रतिष्ठ, तनुवात स्त्वयमाकाशप्रतिष्ठमाकाशमात्मप्रतिष्ठ, तस्यैवाधाराधेयत्वात्। त्रीण्यप्येतानि

वलयान्यन्वर्थसंज्ञानि प्रत्येकं विंशतियोजनसहस्रबाहुल्यानि । तत्र घनोदधयो मुद्गसन्निभाः, घनवाता गोमूत्रवर्णाः, अन्यक्तवर्णास्तनुवाताः । तत्र रत्नप्रभायाः बाहुल्यमेकयोजनशतसहस्रमशीतिश्च योजनसहस्राणि । तस्यास्त्रयो भागाः खरपृथिवीभागः,पंकबहुलः,अब्बहुलश्चेति । तत्र चित्रादिषोडशधाप्रकल्पसरत्नाचितः खरपृथिवीभागः षोडशयोजनसहस्रबहुलः ।पंकबहुलः चतुरशीतियोजनसहस्रबहुलः ।अब्बहुलोऽशीतियोजनसहस्रबहुलः । तत्र खरपृथिवीभागस्योपर्यधश्चैकैकं योजनसहस्रं परित्यज्य मध्यमभागेषु चतुर्दशसु योजनसहस्रेषु किंनरकिंपुरुषमहोरगगंधर्वयक्षराक्षसभूतपिशाचानां सप्तानां व्यंतराणां, नागविद्युत्सुपर्णाग्निवातस्तनितोदधिद्वीपदिक्कुमाराणां नवानां भवनवासिनां चावासाः । पंकबहुलभागेऽसुरराक्षसानामावासाः । अब्बहुलभागे नरकाणि । शर्कराप्रभायाः बाहुल्यं द्वात्रिंशद्योजनसहस्राणि ततोऽधस्तानि चतुर्भिश्चतुर्भिर्योजनसहस्रोनानि बाहुल्यानि वेदितव्यानि आसप्तम्याः । सप्तम्या अष्टौ योजनसहस्राणि । सर्वासां तासामंतराणि तिर्यक् चासंख्येया योजनकोटीकोट्यः ।

सप्तग्रहणमियत्तावधारणार्थं ॥ ८ ॥ यथा गम्येत सप्तैव नरकाधारभूमयो नाष्टौ न षट् चेति संख्यांतरनिवृत्त्यर्थं । संति हि केचित्तंत्रांतरीया अनंतेषु लोकधातुष्वनंताः पृथिवीप्रस्तारा इत्यध्यवसिताः । कथं तेषां निवृत्तिः ? स्याद्वादनीतिनिरूपितकर्मफलसंबंधादियुक्तिसद्भावात् । आर्हतस्यागमस्य प्रामाण्यं न शेषाणां तदभावादिति ।

अधोधोवचनं तिर्यक्प्रचयनिवृत्त्यर्थं ॥ ९ ॥ यथा गम्येताधोध एव सप्तापि भूमयो न तिर्यक्प्रचयेनावस्थिता इति प्रतिपत्त्यर्थमधोधोग्रहणं ।

सामीप्याभावाद् द्वित्वानुपपत्तिरिति चेन्नांतरस्याविवक्षितत्वात् ॥ १० ॥ स्यान्मतं प्रत्येकं भूमीनामंतराण्यसंख्येयोजनकोटीकोटिपरिमाणानि ततः सामीप्याभावाद् द्वित्वाभाव इति ? तन्न किं कारणं ? अंतरस्याविवक्षितत्वात् । कथमविवक्षा सतः ? सतोऽप्यविवक्षा भवति यथा लोमिकाडका अनुदरा कन्येति ।

तुल्यजातीयेनाव्यवधानं सामीप्यमिति वा ॥ ११ ॥ अथवा यदंतरं तत्पूर्वोत्तरभागात्पातित्वात्सामीप्यमिति तद्द्योतनार्थं द्वित्वं ।

पृथुतरा इति केषांचित्पाठः ॥१२॥ केचिदत्र पृथुतरा इति पठंति अत्र तरनिर्देशः, कुतः ? प्रकर्षाभावात् । द्वयोर्द्वयोर्व्याभिसंबंधे सति महत्त्वविशेषप्रख्यापनार्थस्तरशब्दः । एवमपि रत्नप्रभायाः पृथुतराव्यपदेशो नास्ति प्रतियोग्यभावादपि च शर्कराप्रभादीनां प्रकर्षाभावोऽधोधोहीनपरिमाणत्वात् तस्मादधोधः पृथुतरा इति व्यपदेशो नोपपद्यते । स्यादेतदधोलोकस्य वेत्रासनसंस्थानस्याधोधः पृथुत्वप्रकर्षात् पृथुतरा इति व्यपदेश इति तन्न न भूमिभ्यो बहिस्तत्पृथुत्वमेव ह्युक्तं स्वयंभूरमणसमुद्रांतादवलंबिता रज्जुः सप्तम्याः भूमेरवसाने पूर्वादिदिग्विभागानगाहिकालमहाकालरौरवमहारौरवांते पततीति । अथापि कथंचित्स्यात्प्रकर्षः तिर्यक् पृथुतरा इति वक्तव्यं स्यान्नाधोधः इति । अथापि कथंचिदनेन विशेषणेनार्थः एवमाख्यमधोधो वेदनाप्रकर्षाप्रकर्षयोगादायुर्योतिशयाद्वा तन्निमित्तस्य तल्लक्षणदर्शनात् तत्संबंधाद्वा भूमयः पृथुतरा इति व्यपदिश्यते । एवमपि रत्नप्रभायाः पृथुतराव्यपदेशो नोपपद्यत एव । अत्राह किं ता भूमयो नारकाणां सर्वत्रावासाः आहोस्वित् क्वचित् क्वचिदिति ? तन्निर्धारणार्थमाह—

तासु त्रिंशत्पंचविंशतिपंचदशदशत्रिपंचोनैकनरकशतसहस्राणि पंच चैव यथाक्रमं ॥ २ ॥

तासु रत्नप्रभादिषु भूमिषु नरकाण्यनेन संख्यायते ।

त्रिंशदादीनां परस्पराभिसंबंधे वृत्तिः ॥ १ ॥ त्रिंशदादीना पदाना परस्पराभिसबधे सति वृत्तिर्वेदितव्या। पचभिरून पचोन पचोन च यदेक च तत्पचानैक त्रिंशच्च पचविंशतिश्च पचदश च दश च त्रयश्च पचोनैक च त्रिंशत्पचविंशतिपचदशदशत्रिपचानैकानि, शताना सहस्राणि शतसहस्राणि नरकाणा शतसहस्राणि नरकशतसहस्राणि, त्रिंशत्पचविंशतिपचदशदशत्रिपचानैकनरकशतसहस्राणि । यथाक्रमवचन यथासख्याभिसबधार्थं। यो य क्रम: यथाक्रम , तस्य वचन रत्नप्रभादिभि· त्रिंशतादीना यथासख्यमभिसबधो यथा स्यादिति । तद्यथा– रत्नप्रभाया त्रिंशन्नरकशतसहस्राणि। शर्कराप्रभाया पचविंशतिनरकशतसहस्राणि । वालुकाप्रभाया पचदशनरकशतसहस्राणि । पकप्रभाया दशनरकशतसहस्राणि। धूमप्रभायां त्रीणि नरकशतसहस्राणि । तम प्रभाया पचोनमेकनरकशतसहस्र । महातम प्रभाया पचनरकाणि । तत्र रत्नप्रभाया अब्बहुलभागे उपर्यधश्चैकैक योजनसहस्र वर्जयित्वा मध्ये नरकाणि भवति । तानि त्रिधा वर्ण्यंते, इद्रकश्रेणिपुष्पप्रकीर्णकविभागेन। तत्र रत्नप्रभाया त्रयोदशनरकप्रस्तारा , त्रयोदशैवेंद्रकनरकाणि-सीमतक निरय-रौरव-उभ्रात– उद्भ्रात-सभ्रात– असभ्रात-विभ्रात-तप्त-त्रस्त व्युत्क्रात– अवक्रात विक्रातनामानि। शर्कराप्रभायामेकादश नरकप्रस्तारा एकादशैवेंद्रकनरकाणि,स्तनक-तनक-मनक खाट-खटाट जिह्व– उज्जिह्विक– अलोल-लोलुक-स्तनलोलुकाख्यानि। वालुकाप्रभाया नव नरकप्रस्तारा नवैवेंद्रकनरकाणि तप्त-त्रस्त-तपन-आतपन-निदाघ ज्वलित-जाज्वलित-सज्वलित-सप्रज्वलितसज्ञकानि। पकप्रभायां सप्तनरकप्रस्तारा सप्तैवेंद्रकनरकाणि आर-मार-तार-वर्चस्क-वैमनस्क-खाट– अखाटाख्यानि। धूमप्रभाया पच नरकप्रस्तारा पचैवेंद्रकनरकाणि तम-भ्रम-झष– अध तमिश्राभिधानानि। तम प्रभाया त्रयो नरकप्रस्तारा , त्रीण्येवेंद्रकनरकाणि हिम, वर्दल,लल्लकनामधेयानि। महातम प्रभायामेको नरकप्रस्तार , एकमेवेंद्रकनरकमप्रतिष्ठानाख्य। तत्र सीमतनरकस्य चतसृषु दिक्षु चतस्रो नरकश्रेण्यो निर्गतास्तथा विदिक्ष्वपि। तदतरेषु पुष्पप्रकीर्णकनरकाणि। तत्रैकैकस्या दिङ्नरकश्रेण्यामेकान्तपचाशदेकोनपचाशन्नरकाणि तथैकैकस्या विदिङ्नरकश्रेण्यामष्टचत्वारिंशदष्टचत्वारिंशन्नरकाणि । एव निरयादिष्वप्येकैक परिहाप्य नेतव्यानि– तत्र प्रथमाया पृथिव्या श्रेणींद्रकनरकाणा सख्या चतुरुत्तरचत्वारिंशच्छतानि त्रयस्त्रिंशानि। पुष्पप्रकीर्णकानामेकोनत्रिंशच्छतसहस्राणि पचनवतिश्च सहस्राणि पचशतानि सप्तपच्च्यधिकानि। एतावुभावपि राशी सपिंडितौ त्रिंशन्नरकशतसहस्राणि। द्वितीयाया श्रेणींद्रकनरकसख्या पड्विंशति शतानि पचनवत्युत्तराणि। पुष्पप्रकीर्णकाना सख्या चतुर्विंशति शतसहस्राणि सप्तनवति सहस्राणि त्रीणि शतानि पच च,एतावुभावपि राशी सपिंडितौ पचविंशतिनरकशतसहस्राणि। तृतीयाया श्रेणींद्रकनरकसख्या चतुर्दशशतानि पचाशीत्यधिकानि । पुष्पप्रकीर्णकसख्या चतुर्दशशतसहस्राणि अष्टानवति सहस्राणि पचशतानि पचदशाधिकानि एतावुभावपि राशी सपिंडितौ पचदशनरकशतसहस्राणि । चतुर्थ्यां श्रेणींद्रकनरकसख्या सप्ताधिकानि सप्तशतानि। पुष्पप्रकीर्णकसख्या नवनरकशतसहस्राणि नवनवतिश्च सहस्राणि द्वे शते त्रिनवत्युत्तरे। एतावुभावपि राशी सपिंडितौ दशनरकशतसहस्राणि। पचम्या श्रेणींद्रकनरकसंख्या द्वे नरकशते पचषष्ट्यधिके। पुष्पप्रकीर्णकसख्या द्वे शतसहस्रे नवनवतिश्च सहस्राणि सप्तशतानि पचत्रिंशानि च एतावुभावपि राशी सपिंडितौ त्रीणि नरकशतसहस्राणि। षष्ठ्या श्रेणींद्रकनरकसख्या त्रिषष्टिनरकाणि, पुष्पप्रकीर्णकसख्या नवनवतिर्नरकसहस्राणि नवशतानि द्वात्रिंशानि, एतावुभावपि राशी सपिंडितौ नवनवति· सहस्राणि नवशतानि पचनवत्युत्तराणि। सप्तम्यामिंद्रकनरकमेकमप्रतिष्ठान नाम श्रेणीनरकाणि चत्वारि। प्राच्या दिशि काल, प्रतीच्या महाकाल, अपाच्यां रौरव, उदीच्यां महारौरव, विदिक्श्रेणीनरकाणि न सति, तान्येतानि पच सर्वश्रेणींद्रकनरकसख्या षण्णवतिर्नरकशतानि त्रिपचाशानि। सर्वपुष्पप्रकीर्णकसख्या त्र्यशीतिर्नरकशतसहस्राणि। तासु सप्तस्वपि पृथिवीषु कानि चिन्नरकाणि सख्येयविस्ताराणि कानि चिदसख्येयविस्ताराणि । यानि सख्येयविस्ताराणि तानि सख्येययोजनशतसहस्रविस्ताराणि, यान्यसख्येयविस्ताराणि तान्यसख्येययोजनशतसहस्रविस्ताराणि । सर्वत्र च नरकाणा पचमो भाग सख्येयविस्ताराणा चत्वारो भागा असख्येयविस्ताराणा बाहुल्यमुच्यते । त्रोश. प्रथमपृथिव्यां इतरास्वर्धाधिका क्रमेणैव

चत्वार । सप्तम्या मेन्द्रकनरकवाहल्य स्वेंद्रकवाहल्य स्वत्रिभागपरिवर्धित तच्छ्रेण्या. श्रेणींद्रकबाहल्यसहित ज्ञेय प्रकीर्णकस्य । तान्येतानि नरकाणि उष्ट्रकाद्यशुभसस्थानानि शोचनरोदनाक्रदनाद्यशुभनामानि वेदितव्यानि । अथ तेषु सीमतकादिषु नरकेषु पापकर्मवशात्प्रादुर्भवत प्राणिन किंलक्षणा [1] इत्यत आह—

नारका नित्याशुभतरलेश्यापरिणामदेहवेदनाविक्रियाः ॥ ३ ॥

लेश्यादिश दा उक्तार्थाः ॥ १ ॥ लेश्यादय शब्दा उक्तार्था वेदितव्या । लेश्या च परिणामश्च देहश्च वेदना च विक्रिया च लेश्यापरिणामदेहवेदनाविक्रिया । लोके प्रतियोग्यतरापेक्षया प्रकर्षो दृष्ट, इहाऽशुभतरा इति किमपेक्ष्य प्रकर्षनिर्देश [2] उच्यते—

तिर्यग्व्यपेक्षोऽतिशयनिर्देशः ॥ २ ॥ तिरश्चामप्यशुभा लेश्यादयो नारकाणा च। तत प्रकर्षेण नारकाणामित्यशुभतरा ।

ऊर्ध्वापेक्षो वाऽधोगतानां ॥ ३ ॥ *अथवा ऊर्ध्वनरकाशुभतरलेश्याद्यपेक्षयाऽधोगताना* प्रकर्षो दृष्टव्य ।

नित्यग्रहणाल्लेश्याद्यनिवृत्तिप्रसंग इति चेन्नाभीक्ष्ण्यवचनत्वात् नित्यप्रहसितवत् ॥ ४ ॥ स्यादेतन्नित्यशब्दोय कूटस्थेष्वविचलेषु भावेषु दृष्ट०, यथा नित्या द्यौ नित्या पृथिवी नित्यमाकाशमिति तथा लेश्यादीनामपि व्ययोदयाभावान्नित्यत्वे सति नरकादप्रच्यव स्यादिति [1] तन्न किं कारणमाभीक्ष्ण्यवचनान्नित्यप्रहसितवत् । यथा नित्यप्रहसितो देवदत्त इत्युच्यते योऽभीक्ष्ण प्रहसति नच तस्य प्रहसनानिवृत्ति [2] कारणे सति भावात् । तथा शुभकर्मादयनिमित्तवशात् लेश्यादयोऽनारत प्रादुर्भवतीति आभीक्ष्ण्यवचनो नित्यशब्द प्रयुक्त । नित्यमशुभतरा नित्याशुभतरा सुप्सुपेति वृत्तिर्मयूरव्यसकादित्वाद्वा। नित्याशुभतरा *लेश्यापरिणामदेहवेदनाविक्रिया येषा त इमे नित्याशुभतरलेश्यापरिणामदेहवेदनाविक्रिया । तत्राशुभतरलेश्या* इति,प्रथमद्वितीययो कापोतलेश्या। तृतीयायामुपरिष्टात्कापोती अधोनील। चतुर्थ्यां नील। पचम्यामुपरि नीला-ऽध कृष्णा । षष्ठ्या कृष्णा। सप्तम्या परमकृष्णा । एतेषा नारकाणा स्वायु प्रमाणावधृता द्रव्यलेश्या उक्ता, भावलेश्यास्तु षडपि प्रत्येकमतर्मुहूर्तपरिवर्तिन्यः। अशुभतरपरिणामा इति स्पर्शरसगधवर्णशब्दपरिणामा क्षेत्र विशेषनिमित्तवशादतिदु खहेतवोऽशुभतरा । अशुभतरदेहा इति तेषा शरीराण्यशुभनामप्रत्ययादशुभा-गोपागस्पर्शरसगधवर्णस्वराणि हुडसस्थानानि लूनाड जशरीराकृतीनि क्रूरकरणबीभत्सप्रतिभयदर्शनानि, यथेह श्लेष्ममूत्रपुरीषमलरुधिरवसामेद पूयवमनपूतिमासकेशास्थिचमाद्यशुभमौदारिकगत ततोप्यतीवाशुभत्व वैक्रि-*यिकशरीरत्वेपि । तत्र रत्नप्रभाया नारकशरीरोत्सेध सप्तधनूषि त्रयोहस्ता षड् गुलय० । अधोधो द्विगुण-द्विगुण उत्सेध ।* अशुभतरवेदना इति अभ्यतरासद्वेद्योदये सत्यनादिपारिणामिकशीतोष्णबाह्यनिमित्तजनिता सुतीव्रवेदना भवति नारकाणा । तद्यथा— निदाघे मध्याह्ने व्यभ्रे नभसि पटुतपनकिरणसतप्तदिगतराले दूरीकृतशीतवाते दवाग्निदाहोद्दाहिप्यसमीरणे रूक्षदेशे सर्वतो दीप्ताग्निशिखापरीतस्य तृष्णार्तस्य पित्तज्वर सतापितशरीरस्य निष्प्रतीकारस्य यादृगुष्णज दु ख ततोप्यनतगुणमुष्णनरकेषु दु ख भवति । माघमासे हिमानीपतनव्याप्तशीतदिगतराले नभसि, प्रपदजलाप्लुतकर्दममहीतले, रात्रौ शीतवातपातप्रस्फुरितगात्रकृत दतवीणस्य शीतज्वराभिभूततनोर्निरस्ताश्रयप्रावरणस्य यादृक शीतसमुद्भव दु ख ततोप्यनतगुण कष्ट शीतनरकेषु दु ख भवति । अथवा हिमवन्मात्रस्ताम्रगिरिरुष्णनरकेषु यदि निक्षिप्येत क्षिप्रमेव हि द्रवीभवेत् । स एव द्रवीभूत शीतनरकेषु यदि निक्षिप्येत अक्षिनिमेषमात्र एव घन स्यादित्येवमनुमीयमान शीतोष्ण तत्र वेदितव्य । प्रथमाद्वितीयातृतीयाचतुर्थीषूष्णवेदनान्येव नरकाणि । पचम्यामुपरि उष्णवेदने द्वे नरकशतसहस्रे, अध शीतवेदनानामेक शतसहस्र, षष्ठीसप्तम्यो शीतवेदनान्येव सर्वसमुदायेन द्व्यशीतिनरकशतसहस्राणि उष्णवेदनानि, द्वे नरकशतसहस्रे शीतवेदने । अशुभतरविक्रिया इति शुभ करिष्याम इत्यशुभतर-

मेव निकुर्वंति। दु खाभिभूतमनसश्च दु खप्रतीकारचिकीर्षया गरीयस एव दु खहेतून् निकुर्वंति। एते भावा अधोधोऽशुभतराः वेदितव्या। किमेषा नारकाणा शीतोष्णजनितमेव दु खमुतान्यथापि भवतीत्यत आह—

परस्परोदीरितदुःखाः ॥ ४ ॥

कथ परस्परोदीरितदु खत्व ?

निर्दयत्वात्परस्परदर्शने सति कोपोत्पत्तेः श्ववत् ॥ १ ॥ यथा श्वान शाश्वतिकाकारणानादिकालप्रवृत्तजातिकृतवैरापादितनिर्दयत्वात्परस्परभक्षणभेदनछेदनाद्याहितदु खा भवति, तथा नारका अपि भवप्रत्ययेनावधिज्ञानेन मिथ्यादर्शनोदयाद्विभगव्यपदेशभाजा च दूरादेव दु खहेतूनवगम्योत्पन्नदु खा प्रत्यासत्तौ परस्परालोकनाच्च प्रज्वलितकोपाग्नय स्वविक्रिताऽसिवासीपरशुभिंडिपालादिभि परस्परदेहतत्क्षणभेदनछेदनपीडनादिभिरुदीरितदु खा भवति। किमेतावानेव दु खोत्पत्तिकारणप्रकार उतान्योपि कश्चिदस्तीत्यत आह—

संक्लिष्टासुरोदीरितदुःखाश्च प्राक् चतुर्थ्याः ॥ ५ ॥

पूर्वभवसंक्लेशपरिणामोपात्ताशुभकर्मोदयात्सततं क्लिष्टाः संक्लिष्टाः ॥ १ ॥ पूर्वजन्मनि भावितेनातिसंक्लेशपरिणामेन यदुपार्जित पापकर्म तस्योदयात्सततमविरत क्लिष्टा सक्लिष्टा।

असुरनामकर्मोदयादसुराः ॥ २ ॥ देवगतिनामकर्मविकल्पस्यासुरत्वसवर्तनस्य कर्मण उदयादस्यति परानित्यसुरा॥

संक्लिष्टविशेषणमन्यासुरनिवृत्त्यर्थं ॥ ३ ॥ न सर्वेऽसुरा नारकाणा दु खमुत्पादयति किं तर्हि ? अवावरीषादय एव केचनेति प्रदर्शनार्थं सक्लिष्टविशेषण।

असुराणां गतिविषयनियमप्रदर्शनार्थं प्राक्चतुर्थ्या इति वचनं ॥ ४ ॥ तेषा सक्लिष्टानामसुराणा वेदनोदीरणकारणाना त्रिषु पृथिवीषु गतिर्नातःपरमिति प्रदर्शनार्थं प्राक्चतुर्थ्या इत्युच्यते।

आङो ग्रहणं लघ्वर्थमिति चेन्न संदेहात् ॥ ५ ॥ स्यान्मतमाङत्र प्रयोक्तव्य, लघ्वर्थं स एव मर्यादां गमयतीति ? तन्न किं कारण ? सदेहादभिविधावपि आङ वर्तते मर्यादायामपि तत सदेह स्यात् किं सह चतुर्थ्या उत ततः प्रागित्यतोऽसदेहार्थं प्राग्वचनमेव युक्त।

च शब्दः पूर्वहेतुसमुच्चयार्थः ॥ ६ ॥ सक्लिष्टासुरोदीरितदु खाश्च पूर्वोक्तहेतूदीरितदु खा श्चेति समुच्चयार्थश्चशब्द। इतरथा हि तिसृषु भूमिषु पूर्वोक्तहेत्वभाव अर्त्यते।

अनंतरत्वादुदीरितग्रहणानर्थक्यमिति चेन्न तस्य वृत्तौ परार्थत्वात् ॥ ७ ॥ स्यान्मतमनतरमुदीरितग्रहणमस्ति तेनैवाभिसबध कर्तव्य, अनर्थक पुनरुदीरितग्रहणमिति ? तन्न किं कारण ? तस्य वृत्तौ परार्थत्वात्। स ह्युदीरितशब्द वृत्तो परार्थे सव्यवस्थित इह सबद्धुमशक्य।

वाक्यवचनमिति चेन्नोदीरणहेतुप्रकारदर्शनार्थत्वात् ॥ ८ ॥ स्यादतद्वाक्यमेव वक्तव्य परस्परेणोदीरितदु खा सक्लिष्टासुरैश्च प्राक् चतुर्थ्या इति ? तन्न कि कारण ? उदीरणहेतुप्रकारदर्शनार्थत्वात् पुनरुदीरितग्रहणेनोदीरणकारणप्रकारा प्रदर्श्यंते तद्यथा– तप्तायोरसपायननिष्टप्तायस्तभालिंगनकूटशाल्मल्यारोहणावतरणायोघनाभिघातवासिक्षुरतक्षणक्षारतप्ततैलावसेचनाय कुंभीपाकाबरीषभर्जनयत्रपीडनै शूलशलाकाव्यधनक्रकचपाटनागारधानीसहस्रसूचीशाड्वलवर्कर्णै व्याघ्रर्क्षद्वीपिश्वशृगालवृककोकमार्जारनकुलसर्पवायसगृध्रकाकोलूकश्येनादिखादनै तप्तवालुकानिचरणासिपत्रवनप्रवेशनवैतरण्यवतारणपरस्परयोधनादिभिश्च ते सक्लिष्टासुरा दु खमुदीरयति नारकाणा, किमर्थं त एव कुर्वंतीति चेत् पापकर्माभिरतत्वात्, यथा गोमहिषमेषवराहकुक्कुटवर्तिकालापकान् मल्लाश्च युद्ध्यमानान् परस्पर घ्नतश्च

दृष्ट्वा रागद्वेषमोहाभिभूतानां अकुशलानुबंधिपुण्यानां नराणां प्रीतिरुत्पद्यते । तथा तेषामसुराणां नारकांस्तथा कारयतामन्योन्यं च घ्नत पश्यतां परा प्रीतिरुत्पद्यते । तेषां सत्यपि देवत्वे मायानिदानमिथ्यादर्शनशल्यतीव्रकषायोपहतस्यानालोचितभावदोषस्याप्रत्यवमर्शस्याकुशलानुबंधस्य पुण्यस्य कर्मणस्तपसश्च भावदोषानुकर्षिणस्तत्फलं यत्सत्यपि अनेकेषु प्रीतिहेतुषु अशुभा एव प्रीतिहेतव इति । एवं छेदभेदादिभिः शकलीकृतमूर्तिनामपि तेषां न मरणमकाले विद्यते, कुतः ? औपपादिका अनपवर्त्यायुष इति वचनात् । तेषां हि जघान्यमध्यमोत्कृष्टभेदभिन्नं यावदायुरवबद्धं तावद्यथाकालमेव विपच्यते नोदीरणाप्रत्ययवशादपवर्त्यते । यद्येवं तदेव तावदुच्यतां नारकाणां कियदायुरित्यत आह—

तेष्वेकत्रिसप्तदशसप्तदशद्वाविंशतित्रयस्त्रिंशत्सागरोपमा सत्त्वानां परा स्थितिः ॥ ६ ॥

सागरोपमेति कोयं शब्दः ? सागर उपमा यस्याः सेयं सागरोपमा क उपमार्थः ?

सागरस्योपमात्वं द्रव्यभूयस्त्वात् ॥ १ ॥ *यथा सागरो जलसमूहेन भूयसा युक्तस्तथायुःकर्मापि* भवधारणपुद्गलद्रव्यसमूहेन महता योगात्सागरेणोपमीयते ।

एकादीनां कृतद्वंद्वानां सागरोपमाविशेषणत्वं ॥ २ ॥ *एकादयः शब्दाः कृतद्वंद्वाः सागरोपमाशब्दस्य* विशेषणत्वेन नियुज्यते एका च तिस्रश्च सप्त च दश च सप्तदश च द्वाविंशतिश्च त्रयस्त्रिंशच्च एकत्रिसप्तदशसप्तदशद्वाविंशतित्रयस्त्रिंशतस्ता एव सागरोपमा एकत्रिसप्तदशसप्तदशद्वाविंशतित्रयस्त्रिंशत्सागरोपमा । कथमेकशब्दस्य पुंवद्भावः ननु भिन्नाधिकरणत्वान्न प्राप्नोति ? नायं पुंवद्भावः उत्तरपदिकं ह्रस्वत्वं, यथैकक्षीरमिति । अथवा सागर उपमा *यस्य तत्सागरोपममायुरेकं च त्रीणि च सप्त च दश च सप्तदश च द्वाविंशतिश्च* त्रयस्त्रिंशच्च एकत्रिसप्तदशसप्तदशद्वाविंशतित्रयस्त्रिंशत्सागरोपममायुर्यस्याः सैकत्रिसप्तदशसप्तदशद्वाविंशतित्रयस्त्रिंशत्सागरोपमेति *स्थित्यपेक्षः स्त्रीलिंगनिर्देशः ।*

रत्नप्रभादिभिरानुपूर्व्येण संबंधो यथाक्रमानुवृत्तेः ॥ ३ ॥ यथाक्रममित्यनुवर्तते ततो रत्नप्रभादिभिरेकादीनामानुपूर्व्येण संबंधो वेदितव्यः । रत्नप्रभायामेकसागरोपमा स्थितिः, शर्कराप्रभायां त्रिसागरोपमा स्थितिः, वालुकाप्रभायां सप्तसागरोपमा स्थितिः, पंकप्रभायां दशसागरोपमा स्थितिः, धूमप्रभायां सप्तदशसागरोपमा स्थितिः, तमःप्रभायां द्वाविंशतिसागरोपमा स्थितिः, महातमःप्रभायां त्रयस्त्रिंशत्सागरोपमास्थितिरिति ।

नरकप्रसंगस्तेष्विति वचनादिति चेन्न रत्नप्रभाद्युपलक्षितत्वात् ॥४॥ स्यान्मतं तेष्विति वचनान्नरकाभिसंबंधः प्राप्नोति, ततः किं, ? रत्नप्रभायां त्रयोदशेंद्रकनरकसंज्ञानि तत्रादेव सीमंतकादिष्विंद्रकनरकेषु स्थितिरियं परिसमाप्येत नेष्यते च तस्मात्तेष्विति वचनमयुक्तमिति ? तन्न किं कारणं ? रत्नप्रभाद्युपलक्षितत्वात् यानि रत्नप्रभाद्यधिकरणत्वेनोपलक्षितानि त्रिंशच्छतसहस्राद्यवधृतपरिमाणानि तेष्वेकत्रिसागरोपमादिका स्थितिरिति नास्ति दोषः ।

साहचर्याद्वा ताच्छब्द्यसिद्धिः ॥ ५ ॥ अथवा नरकैः सहचरिता भूमयोपि नरकाणीत्युच्यतेऽतस्तेषु रत्नप्रभादिषु नरकेषु प्रादुर्भवतां सत्त्वानामेकसागरोपमादिका स्थितिरित्यभिसंबंधः, एवं च कृत्वा तेष्विति वचनमर्थवत्, इतरथा हि व्यवधानाद् भूमिभिरनभिसंबंधः स्यात् ।

नरकस्थितिप्रसंग इतिचेन्न सत्त्वानामिति वचनात् ॥६॥ स्यादेतद्यदि पृथिव्युपलक्षितनरकाभिसंबंधः इष्टः, ननु नरकाणामेवैकसागरोपमादिस्थितिसंबंधः प्राप्नोति न नारकाणामिति ? तन्न किं कारणं ? सत्त्वानामिति वचनात्, तेषु नरकेषु सत्त्वानामियं स्थितिर्न नरकाणामिति ।

परोत्कृष्टेति पर्यायौ ॥७॥ परा उत्कृष्टेति पर्यायशब्दाविमौ तेन नरकाणामुक्ता स्थितिरुत्कृष्टा । रत्न-

प्रभादिषु प्रतिप्रस्तारं जघन्यापि स्थितिरुच्यते– सीमन्तकेन्द्रके तच्छ्रेणिषु चाष्टास्वपि नारकाणां जघन्या- स्थितिर्दशवर्षसहस्राण्युत्कृष्टा नवतिर्वर्षसहस्राणि, अजघन्योत्कृष्टा मध्ये समयोत्तरा। निरयेन्द्रके तच्छ्रेणिषु चाष्टास्वपि नारकाणां जघन्या नवतिर्वर्षसहस्राणि, "दशवर्षसहस्राणीति क्वापि पाठः" उत्कृष्टा नवतिर्वर्षशतसहस्राणि अजघ- न्योत्कृष्टा मध्ये समयोत्तरा। रौरुकेन्द्रके तच्छ्रेणिषु चाष्टास्वपि नारकाणां जघन्या एका पूर्वकोटी, उत्कृष्टेना सं- ख्याताः पूर्वकोट्यः, अजघन्योत्कृष्टा मध्ये समयोत्तरा। भ्रान्तेन्द्रके तच्छ्रेणिषु चाष्टास्वपि नारकाणां जघन्या असं- ख्याताः पूर्वकोट्यः, उत्कर्षेण सागरोपमस्यैको दशभागः, अजघन्योत्कृष्टा मध्ये समयोत्तरा। उद्भ्रान्तेन्द्रके तच्छ्रे- णिषु चाष्टास्वपि नारकाणां जघन्या सागरोपमस्यैको दशभागः, उत्कृष्टा सागरोपमस्य द्वौ दशभागौ, अजघन्यो- त्कृष्टा मध्ये समयोत्तरा। सम्भ्रान्तेन्द्रके तच्छ्रेणिषु चाष्टास्वपि नारकाणां जघन्या सागरोपमस्य द्वौ दशभागौ उत्क- र्षेण सागरोपमस्य त्रयो दशभागाः, अजघन्योत्कृष्टा मध्ये समयोत्तरा, असंभ्रान्तेन्द्रके तच्छ्रेणिषु चाष्टास्वपि ना- रकाणां जघन्या सागरोपमस्य त्रयो दशभागाः, उत्कृष्टा सागरोपमस्य चत्वारो दशभागाः अजघन्योत्कृष्टा मध्ये समयोत्तरा। विभ्रान्तेन्द्रके तच्छ्रेणिषु चाष्टास्वपि नारकाणां जघन्या सागरोपमस्य चत्वारो दशभागाः उत्कृष्टा सागरोपमस्य पञ्चदशभागाः, अजघन्योत्कृष्टा मध्ये समयोत्तरा। त्रस्तेन्द्रके तच्छ्रेणिषु चाष्टास्वपि नारकाणां ज- घन्या सागरोपमस्य पञ्चदशभागाः, उत्कृष्टा सागरोपमस्य षड्दशभागाः, अजघन्योत्कृष्टा मध्ये समयोत्तरा। त्रसितेन्द्रके तच्छ्रेणिषु चाष्टास्वपि नारकाणां जघन्या सागरोपमस्य षड्दशभागाः, उत्कृष्टा सागरोपमस्य सप्त- दशभागाः, अजघन्योत्कृष्टा मध्ये समयोत्तरा। व्युत्क्रान्तेन्द्रके तच्छ्रेणिषु चाष्टास्वपि नारकाणां जघन्या सा- गरोपमस्य सप्तदशभागाः उत्कृष्टा सागरोपमस्याष्टौ दशभागाः अजघन्योत्कृष्टा मध्ये समयोत्तरा। अवक्रान्ते- न्द्रके तच्छ्रेणिषु चाष्टास्वपि नारकाणां जघन्या सागरोपमस्याष्टौ दशभागाः, उत्कृष्टा सागरोपमस्य नवदशभागाः

अनिष्टविनिवेशव्यावृत्त्यर्थं पूर्वपूर्वपरिक्षेपिवचनं ॥ २ ॥ ग्रामनगरादिवदनिष्टविनिवेशो मा विज्ञायीति पूर्वपूर्वपरिक्षेपिण इत्युच्यते । तेनोत्तरोत्तरानन्तर्यसिद्धिर्भवति । पूर्वं पूर्वं परिक्षिपतीत्येवं शीलाः पूर्वपूर्वपरिक्षेपिण., अत्राप्यगमकत्वाद् द्वित्व ।

चतुरस्रादिनिवृत्त्यर्थं वलयाकृतिवचनं ॥ ३ ॥ आकृतिस्संस्थान, वलयस्येवाकृतिर्येषा ते वलयाकृतयः एतेन चतुरस्रादिसंस्थानांतरनिवृत्ति कृता भवति। ततो मिथ्यावादिप्रणीतसंस्थानांतरप्रतिकल्पना न तत्त्व । अत्राह जंबूद्वीपस्य प्रदेशसंस्थानविष्कंभा वक्तव्याः, तन्मूलत्वादितरविष्कंभादिविज्ञानस्येत्यत आह—

तन्मध्ये मेरुनाभिर्वृत्तो योजनशतसहस्रविष्कंभो जंबूद्वीपः ॥९॥

तच्छब्दः पूर्वद्वीपसमुद्रनिर्देशार्थः ॥ १ ॥ पूर्वोक्तानामसख्येयाना द्वीपसमुद्राणा निर्देशार्थस्तच्छब्दो दृष्टव्यः तेषा मध्ये नाभिरिव नाभि , मेरुनाभिर्यस्य स भवति मेरुनाभि ,वृत्त आदित्यमडलोपमान शताना सहस्र शतसहस्र योजनाना शतसहस्र योजनशतसहस्र विष्कभो यस्य सोय योजनशतसहस्रविष्कभस्तस्य परिक्षेपः । *त्रीणि शतसहस्राणि षोडशसहस्राणि द्वे शते, सप्तविंशतिश्च योजनाना, त्रीणि गव्यूतानि* शत धनुषामष्टाविंशत्युत्तर, त्रयोदशाङ्गुल्यः अर्धांगुल सातिरेक तस्य समतात् परिक्षेत्री जगत्येकाऽर्धयोजनावगाहाऽष्टयोजनोत्सेधा मूलमध्याग्रेषु द्वादशाष्टचतुर्योजनविष्कमा वज्रमयमूला वैडूर्यमयाग्रा सर्वरत्ननिर्मितमध्या गवाक्षघंटामुक्ता हेममणिकिंकिणीकपद्मरत्नकनकरत्नसर्वरत्नजालैर्नवभिरपर्युपरिस्थितै प्रत्येकमर्धयोजनोच्छ्रायैः पचधनुश्शतविष्कभजगती समायामै रलंकृता। तस्या पूर्वदक्षिणापरोत्तरासु चतसृषु दिक्षु विजयवैजयतजयतापराजितसज्ञानि चत्वारि महाद्वाराणि, यथाक्रम तानि चतुर्योजनविष्कभाण्यष्टयाजनोत्सेधानि विष्कभसमप्रवेशानि । तत्र विजयवैजयतयोरतरमेकोनाशीतिसहस्राणि द्विपचाशयोजनान्यर्धयोजन *योजनचतुर्भाग अर्धगव्यूत गव्यूतचतुर्भाग द्वात्रिंशच्च धनूषि तिस्रोऽगुलयः अगुलचतुर्भागोऽर्धांगुलचतुर्भागश्च* सातिरेकः । एवमितरेषामप्यतराणां प्रमाण वेदितव्य । तत्र जबूद्वीपे षड्भि कुलपर्वतैर्विभक्तानि सप्तक्षेत्राणि कानि तानीत्यत आह—

भरतहैमवतहरिविदेहरम्यकहैरण्यवतैरावतवर्षाः क्षेत्राणि ॥१०॥

भरत इति सज्ञा, कुत ?

भरतक्षत्रिययोगाद्वर्षो भरतः ॥१॥ *विजयार्धस्य दक्षिणतो जलधेरुत्तर गंगासिंध्वोर्बहुमध्य*देशभागे विनीता नाम नगरी द्वादशयोजनायामा, नवयोजनविस्तारा, तस्यामुत्पन्न सर्वराजलक्षणसंपन्नो भरतो नामाद्यश्चक्रधरः षट्खडाधिपति , अवसर्पिण्या राज्यविभागकाले तेनादौ भुक्तत्वात् तद्योगाद्भरत इत्याख्यायते वर्षः ।

अनादिसंज्ञासंबंधाद्वा ॥ २ ॥ अथवा जगतोनादित्वादहेतुकाऽनादिसबधपरिणामिनी भरतसज्ञा । अथ क भरत इत्यत्रोच्यते—

हिमवत्समुद्रत्रये मध्ये भरतः ॥ ३ ॥ हिमवतोऽद्रेस्त्रयाणा समुद्राणा पूर्वदक्षिणपराणा मध्ये भरतो वेदितव्य । स पुनर्गंगासिंधूभ्या विजयार्धेन च षड्भागसविभक्तः । कोसौ विजयार्धो नाम ?

पंचाशद्योजनविस्तारस्तदर्धोत्सेधः सक्रोशषड्योजनावगाहो रजताद्रिविजयार्धोऽन्वर्थः ॥ ४ ॥ चक्रभृद्विजयार्धकरत्वाद्विजयार्ध इति गुणत कृताभिधानो रजताद्रिस्तस्य पचाशद्योजनानि विस्तारः पचविंशतियोजनान्युत्सेध सक्रोशानि *षड्योजनान्यवगाह पूर्वपरकोटिभ्यामसौ पूर्वापरजलधिं* स्पृशति । तस्य पूर्वापरपार्श्वबाहू चत्वारि योजनशतानि अष्टाशीत्यधिकानि षोडश चैकोनविंशतिभागा

योजनस्यार्धभागश्च सातिरेकः । विजयार्धोत्तरपार्श्वज्या दशयोजनसहस्राणि सप्त च शतानि विंशतियोजनानां द्वादश चैकोनविंशतिभागा योजनस्य किंचिद्विशेषोना । अस्या ज्याया धनुःपृष्ठं दशयोजनानां सहस्राणि सप्तशतानि त्रिचत्वारिंशानि पंचदश चैकान्नविंशतिभागा योजनस्य सविशेषाः । विजयार्धदक्षिणपार्श्वज्या नवसहस्राणि सप्तशतान्यष्टचत्वारिंशानि योजनानां द्वादशभागाः किंचिद्विशेषाधिका । अस्या ज्याया धनुःपृष्ठं नवसहस्राणि सप्तशतानि षट्षष्ठ्युत्तराणि योजनानामेकश्च भागः सविशेषः । तस्योभयोः पार्श्वयोरर्धयोजनविष्कम्भपर्वतसमानायामावर्धयोजनोच्छ्रायपंचधनुःशतविष्कम्भवनसमायामाभ्यां क्वचित्क्वचित्कनकस्तूपिकाभ्यामलंकृतबहुतोरणोपेतपद्मवरवेदिकाभ्यां प्रत्येकं परिक्षिप्तौ सर्वर्तुजफलकुसुमतरुवरमंडितौ वनखंडौ । तस्य द्वे गुहे तमिस्रखंडप्रपातसंज्ञे पंचाशद्योजनोदग्दक्षिणायते, प्राक्प्रत्यग्द्वादशयोजनविष्कम्भे, अष्टयोजनोत्सेधोत्तरदक्षिणद्वारद्वये, षट्क्रोशषड्योजनविष्कम्भक्रोशबाहुल्याष्टयोजनोच्छ्रायवज्रमयकपाटे । याभ्यां चक्रवर्ती उत्तरभरतविजयार्थं याति । यतश्च गंगासिंधू निर्गते । तत्र चाभ्यंतरे विजयार्धप्रभवे प्रत्येकं द्विनद्यौ गंगासिंधू अनुप्रविष्टे, उन्मग्नजला निमग्नजला चान्वर्थसंज्ञे । तृणादेः पतितस्य द्रव्यस्याहत्योपरितलप्रक्षेपणादुन्मग्नजला । तथा तृणादेः पतितस्याधस्तलप्रक्षेपणान्निमग्नजला । तस्यैवाद्रेर्भूमितलाद्दशयोजनान्युत्प्लुत्योभयोः पार्श्वयोर्दशयोजनविस्तारे पर्वतसमायामे द्वे विद्याधरश्रेण्यौ भवतः । तत्र दक्षिणश्रेण्यां रथनूपुरचक्रवालादीनि पंचाशद्विद्याधरनगराणि । उत्तरश्रेण्यां गगनवल्लभादीनि षष्टिर्विद्याधरनगराणि । तन्निवासिनो विद्याधरा भरतवत् षट्कर्मजीविनः केवलं प्रज्ञप्त्यादिविद्याधरणमात्रादेव विशिष्टाः । ततो दशयोजनान्युत्प्लुत्योभयोः पार्श्वयोर्दशयोजनविस्तारे पर्वतसमायामे द्वे व्यंतरश्रेण्यौ भवतः । तत्र शक्रलोकपालानां सोमयमवरुणवैश्रवणानां अभियोग्यव्यंतरदेवानां निवासा भवंति । ततः पंचयोजनान्युत्प्लुत्य शिखरतलं भवति दशयोजनविष्कम्भं पर्वतसमायामं । तत्र प्राच्यां दिशि षड्योजनक्रोशाधिकोच्छ्रायविष्कम्भं सिद्धायतनकूटं पद्मवरवेदिकापरिवृत्तं तस्योपर्युदग्दक्षिणायामं प्राक्प्रत्यग्विस्तारं क्रोशायामं क्रोशार्धविष्कम्भं देशोनक्रोशोच्छ्रायं पद्मवरवेदिकापरिवृतं अर्हदायतनं पूर्वोत्तरदक्षिणद्वारं अर्हदायतनवर्णनोपेतं । तस्य पश्चाद्दक्षिणार्धभरतकूट-खंडकप्रपातकूट-माणिभद्रकूट-विजयार्धकूट-पूर्णभद्रकूट-तमिस्रगुहाकूट-उत्तरार्धभरतकूट-वैश्रवणकूटनामान्यष्टौ कूटानि सिद्धायतनकूटसमोच्छ्रायविष्कम्भायामानि । तेषामुपरि दक्षिणार्धभरतदेव-वृत्तमाल्यदेव-माणिभद्रदेव-विजयार्धगिरिकुमारदेव-पूर्णभद्रदेव-कृतमालदेव-उत्तरार्धभरतदेव-वैश्रवणदेवानां यथाक्रमं प्रासादाः सिद्धायतनसमायामविष्कम्भोच्छ्रायाः । सोऽयं विजयार्धपर्वतो नवभिः कूटैर्मुकुटैरिवोद्धतैर्गिरिराजत्वं प्राप्त इवाभाति । अथो हैमवत इति कथं संज्ञा ?

हिमवतो दूरभवः सोऽस्मिन्नस्तीति वा हैमवतः ॥ ५ ॥ हिमवान्नाम पर्वतः तस्याद्दूरभवः सोऽस्मिन्नस्तीति वाऽणि सति हैमवतो वर्षः । क्व पुनरसौ ?

क्षुद्रहिमवन्महाहिमवतोर्मध्ये ॥ ६ ॥ क्षुद्रहिमवतमुत्तरेण दक्षिणेन महाहिमवतः पूर्वापरसमुद्रयोर्मध्ये हैमवतः ।

तन्मध्ये शब्दवान् वृत्तवेदाढ्यः ॥ ७ ॥ तस्य हैमवतस्य मध्ये शब्दवान्नाम पटहाकारः वृत्तत्वाद् वृत्तवेदाढ्य इत्यन्वर्थसंज्ञः योजनसहस्रोच्छ्रायः अर्धतृतीययोजनशतावगाहः उपरि मूले च योजनसहस्रायामविष्कम्भस्त्रिगुणसातिरेकपरिक्षेपः पर्वतः, अर्धयोजनविष्कम्भाद्रिपरिक्षेपायामयुक्तया पूर्वादिदिग्विभागविनिवेशिचतुस्तोरणविभक्तया पद्मवरवेदिकयालंकृतः । तत्तलमध्ये सक्रोशद्वयद्विषष्टियोजनोत्सेधः सक्रोशैकत्रिंशद्योजनविष्कम्भः स्वातिदेवविहारः । अथ कथं हरिवर्षसंज्ञा ?

हरिवर्णमनुष्ययोगाद्धरिवर्षः ॥ ८ ॥ हरिः सिंहस्तस्य शुक्लरूपपरिणामित्वात्तद्वर्णमनुष्याद्युषितत्वाद्धरिवर्ष इत्याख्यायते । क्व पुनरसौ ?

निषधमहाहिमवतोरंतराले ॥ ९ ॥ निषधस्य दक्षिणतो महाहिमवत उत्तरतः पूर्वापरसमुद्रयोरंतराले हरिवर्षः ।

तन्मध्ये विकृतवान् वृत्तवेदाढ्यः ॥१०॥ तस्य हरिवर्षस्य मध्ये विकृतवान्नाम वृत्तवेदाढ्यः शब्दवद्वृत्तवेदाढ्येन तुल्यवर्णन । तस्योपर्यरुणदेवविहार । अथ कथं विदेहसंज्ञा ?

विदेहयोगाज्जनपदे विदेहव्यपदेशः ॥ ११ ॥ विगतदेहा विदेहाः । के पुनस्ते ? येषां देहो नास्ति, कर्मबन्धसंतानोच्छित्तये वा सत्यपि देहे विगतशरीरसंस्कारास्ते विदेहास्तद्योगाज्जनपदे विदेहव्यपदेशः । तत्र हि मुनयो देहोच्छेदार्थं यतमाना विदेहत्वमास्कन्दन्ति । ननु च भरतैरावतयोरपि विदेहाः सन्ति ? सन्ति कदाचित् न तु सर्वकाल, तत्र तु सततं धर्मोच्छेदाभावाद्विदेहाः सन्तीति प्रकर्षापेक्षो विदेहव्यपदेशः । क पुनरसौ ?

निषधनीलवतोरन्तराले तत्सन्निवेशः ॥ १२ ॥ निषधस्योत्तरात् नीलवतो दक्षिणात् पूर्वापरसमुद्रयोरन्तरे तस्य विदेहस्य सन्निवेशो द्रष्टव्यः ।

शाखायामर्हदायतनं क्रोशायामार्धक्रोशविष्कम्भदेशोनक्रोशोत्सेधं। प्राच्यां दिशि शाखाया तत्तुल्यप्रासाद, तत्र जम्बूद्वीपाधिपतिर्व्यन्तरेश्वरो नादृतनामा वसति। दक्षिणस्यां दिशि शाखाया प्रतीच्यां च प्रासादयो शयनीयानि रमणीयानि। तत्र पूर्वोत्तरापरोत्तरासु दिक्ष्वनादृतदेवसामानिकाना चत्वारि जंबूसहस्राणि। दक्षिणपूर्वस्यां दिशि अभ्यन्तरपरिषद्देवानां द्वात्रिंशत्सहस्राणि। दक्षिणस्यां मध्यमपरिषद्देवानां चत्वारिंशत्सहस्राणि। दक्षिणापरस्यां दिशि बाह्यपरिषद्देवानामष्टचत्वारिंशत्सहस्राणि। प्रतीच्यामनीकमहत्तराणां सप्तानां सप्त जम्बू, चतसृणामग्रमहिषीणां सपरिवाराणां जम्बू, चतस्र। पूर्वदक्षिणापरोत्तरासु षोडशसहस्रात्मरक्षदेवानां च षोडशसहस्राणि। एते सुदर्शनजंबूवृक्षस्य परिवारभूता पूर्वोक्ताष्टशतेन समुदिता एकं शतसहस्रं चत्वारिंशत्सहस्राणि शतं चैकान्नविंशति। एते सर्व एव जंबूवृक्षा पद्मवरवेदिकापरिवृता सर्वरत्नकाचनपरिणामा मुक्तामणिहेमघटाजालमाल्यदामध्वजपताकाछत्रादित्रयविभूषिता। सुदर्शनाख्योऽसौ जंबूवृक्ष पद्मवरवेदिकापरिक्षिप्तैस्त्रिभिर्वनखण्डै परिक्षिप्त। प्राथमिकवनखण्डे चतसृषु दिक्षु क्रोशायामक्रोशार्धविष्कम्भदेशोनक्रोशोत्सेधानि चत्वारि भवनानि। विदिक्षु चतस्र पुष्करिण्यो दशदशयोजनावगाहा पचाशद्योजनायामा तदर्धविष्कम्भा चतुष्कोणा आयतचतुरस्रा शुचिसुरभिसलिलपूर्णा। तेषां भवनानां पुष्करिणीनां चाष्टासु दिक्षु श्वेतार्जुनसुवर्णनिर्वृत्तानि प्रत्येकमष्टौ कूटानि। तेषामुपरि प्रत्येकं क्रोशायामक्रोशार्धविष्कम्भदेशोनक्रोशोच्छ्राया चत्वार प्रासादा। नीलाद्दक्षिणस्यां दिश्येकं योजनसहस्रं तिर्यग्गतीत्य सीतामहानद्या उभयो पार्श्वयो पचयोजनशतान्तरौ सप्रणिधी द्वौ यमकाद्री योजनसहस्रोच्छ्रायौ अर्धतृतीययोजनशतावगाहौ मूलमध्याग्रेषु योजनैकसहस्रार्धाष्टमयोजनशतपचयोजनशतविष्कम्भौ। तयोरुपरि योजनद्विषष्ट्यर्धयोजनोच्छ्रायौ सक्रोशैकत्रिंशद्योजनविष्कम्भौ तावत्प्रवेशौ प्रासादौ। तत्र यमकनामानौ देवौ वसत। प्राच्यां दिशि द्वेऽर्हदायतने यमकाभ्यामवाक्पचयोजनशतानि तिर्यग्गतीत्य सीतामहानद्या योजनसहस्रोदगपागायत पचयोजनशतप्राक्प्रत्यग्विष्कम्भ दशयोजनावगाह नीलो नाम महाह्रदो भवति। ह्रदमध्ये जलस्योपर्यर्धयोजनोच्छ्रायाणि दशयोजनावगाहनानि मध्ये योजनविष्कम्भाणि क्रोशायतपत्राणि द्विक्रोशकर्णिकान्यप्रमूल्यानि द्विक्रोशविस्ताराणि पद्मानि पद्मह्रदपद्मवर्णनोपेतानि। तत्र नीलसंज्ञो नागेंद्रकुमारो वसति। तस्य पद्मानि जंबूवृक्षसमसंख्यानि। नीलह्रदात्प्रागपरे दश काचनाद्रय सप्रणिधयो योजनशतोत्सेधा पचविंशतियोजनावगाहा मूलमध्याग्रेषु शतपचसप्ततिपचाशद्योजनविष्कम्भा काचनपरिणामा। तेषामुपरि सक्रोशैकत्रिंशद्योजनोत्सेधा सक्रोशपचदशयोजनविष्कम्भा प्रासादा काचनसज्ञदेवानामावासा। तादृशा एव प्रत्यक्-दशकाचनाद्रय। नीलह्रदादपाक् पचयोजनशतानि तिर्यग्गतीत्योत्तरकुरुह्रदो भवति उत्तरसज्ञनागेंद्रकुमारावास। नीलह्रदतुल्यवर्णना, प्राक्प्रत्यग्दशदशकाचनाद्रय। उत्तरकुरुह्रदादपाक् पचयोजनशतान्यतीत्य चद्रह्रद, चद्रनागेंद्रकुमारावास। पूर्ववत्काचनाद्रयश्च। चद्रह्रदादपाक् पचयोजनशतानि तिर्यग्गतीत्यैरावतह्रदो भवति ऐरावतनागेंद्रकुमारावास। पूर्ववत्काचनाद्रयश्च। ऐरावतह्रदादपाक् पचयोजनशतानि तिर्यग्गतीत्य माल्यवान्नाम ह्रदो भवति माल्यवन्नागेंद्रकुमारावास। पूर्ववत्काचनाद्रिशते पूर्वदिङ्निवेशि जिनायतनशतं। मेरोरपाक् प्राच्यां दिशि मगलावद्विषयात् प्रत्यङ्, निषधादुदङ्, सौमनसो नाम वक्षारगिरि सर्वरस्फटिकपरिणाम, गधमादनेन विष्कम्भायामोच्छ्रायावगाहसंस्थानैस्तुल्य। तस्योपरि मेरुपर्यंते सिद्धायतनकूटमर्हदायतनालंकृत पूर्वोक्तपरिमाणं। तस्य दक्षिणतो यथाक्रमं सौमनस-देवकुरु-मगलावत्-पूर्वविदेह-कनक-काचन-विशिष्ट-उज्ज्वलकूटान्यष्टौ गधमादनकूटसमानानि। तत्र कनककूटस्योपरि प्रासादे सुवत्सा दिक्कुमारी, काचनकूटस्योपरि प्रासादे वत्समित्रा दिक्कुमारी, शेषेषु स्वकूटनामानो देवा। मेरोरपाक् प्रतीच्यां दिशि निषधादुदङ् पद्मद्विषयात् प्राङ् विद्युत्प्रभो नाम वक्षारगिरिस्तप्तनीयपरिणामो गधमादनसमवर्णन। तस्योपरि मेरुपर्यंते सिद्धायतनकूटमर्हदायतनालंकृत। तस्य दक्षिणतो यथाक्रमं विद्युत्प्रभ देवकुरु-पद्मद्विषय-अपरविदेह स्वस्तिक शतज्वाल-सीतोदा हरिनामान्यष्टौ कूटानि गधमादनकूटसमानानि। तत्र पद्मद्विषयकूटस्योपरि प्रासादे वारिषेणा नाम दिक्कुमारी, स्वस्तिककूटस्योपरि प्रासादे बला नाम

प्रत्यक् पुष्कलावत्याः प्राक् सीताया उदक् नीलादपाक् देवारण्य नाम वनं, तस्य द्वे सहस्रे नव च शतानि द्वाविंशतिर्योजनानां सीतामुखे विष्कंभ । षोडशसहस्राणि पंचशतानि द्वानवत्यधिकानि योजनानां द्वौ चैकान्नविंशतिभागौ आयाम । सीताया अपाक् निषधादुदक् वत्सविषयात्प्राक् लवणसमुद्रवेदिकायाः प्रत्यक् पूर्ववद्देवारण्य । सीताया दक्षिणत पूर्वविदेहश्चतुर्भिर्वक्षारपर्वतैस्तिसृभिश्च विभंगनदीभिर्विभक्तोऽष्टधा भिन्न अष्टभिश्चक्रधरैरुपभोग्य । तत्र त्रिकूटो वैश्रवणकूट अजनः आत्माजनश्चेति वक्षाराः । तेषामंतरेषु तप्तजला मत्तजला उन्मत्तजला चेति तिस्रो विभंगनद्य । एतैर्विभक्ता अष्टौ जनपदा — वत्सा-सुवत्सा-महावत्सा-वत्सवती-रम्य-रम्यक-रमणीय-मंगलावत्य । तेषां मध्ये राजधान्य — सुसीमा-कुंडला अपराजिता प्रभाकरी-अंकावती पद्मावती-शुभा-रत्नसंचयावती-नगर्यः । तेषु जनपदेषु द्वे द्वे नद्यौ रक्तारक्तोदासंज्ञे । एकैको विजयार्ध । तेषां सर्वेषां विष्कंभायामादिवर्णना पूर्ववद्वेदितव्याः । वक्षारपर्वतेषु प्रत्येकं चत्वारि कूटानि सिद्धायतन-स्वनाम पूर्वापरदेशनामानि । सीताया उत्तरतटे दक्षिणतटे च प्रतिजनपद त्रीणि त्रीणि तीर्थानि मागध-वरदा प्रभाससंज्ञानि, तानि समुदितानि अष्टचत्वारिंशत्तीर्थानि, पूर्वविदेहे । सीतोदया महानद्या अपरविदेहो द्विधा विभक्तो दक्षिण उत्तरश्चेति । तत्र दक्षिणो भागश्चतुर्भिर्वक्षारपर्वतैस्तिसृभिश्च विभंगनदीभिर्विभक्तोऽष्टधा भिन्न । अष्टाभिश्चक्रधरैरुपभोग्य । तत्र शब्दवत् विकृतावत्-आशीविष-सुखावहसंज्ञाश्चत्वारो वक्षाराद्रय । तेषामंतरेषु क्षीरोदा सीतोदा स्रोतोऽन्तर्वाहिनी चेति तिस्रो विभंगनद्य । एतैर्विभक्ता अष्टौ जनपदा पद्म-सुपद्म-महापद्म-पद्मावर्त शंख-नलिन-कुमुद सरिदाख्या । तेषां मध्ये राजधान्य अश्वपुरी सिंहपुरी महापुरी अरजा विरजा अशोका वीतशोका चेति नगर्यः । तेषु जनपदेषु द्वे द्वे नद्यौ रक्तारक्तोदासंज्ञे । एकैको विजयार्धश्च । तेषां सर्वेषां विष्कंभायामादिवर्णना पूर्ववद्वेदितव्या । वक्षारपर्वतेषु प्रत्येक चत्वारि कूटानि सिद्धायतन स्वनाम पूर्वापरदेशनामानि । देवारण्ये द्वेऽपि पूर्ववद्वेदितव्ये । उत्तरो विभागश्चतुर्भिर्वक्षारपर्वतैस्तिसृभिर्विभंगनदीभिश्च विभक्तोऽष्टधा भिन्न । अष्टाभिश्चक्रधरैरुपभोग्य । तत्र चन्द्र-सूर्य-नाग-देवसंज्ञाश्चत्वारो वक्षारपर्वताः । तेषामंतरेषु गंभीरमालिनी फेनमालिनी धर्ममालिनी चेति तिस्रो विभंगनद्य । एतैर्विभक्ता अष्टौ जनपदा वप्र-सुवप्र महावप्र-वप्रावत्-वल्गु-सुवल्गु-गंधिल गंधिमालिसंज्ञा. । तेषां मध्ये राजधान्य विजया वैजयती जयती अपराजिता चक्रपुरी खड्गपुरी अयोध्या अवध्या चेति नगर्यः । तेषु जनपदेषु गंगासिंधुसंज्ञे द्वे नद्यौ । एकैको विजयार्धश्च । तेषां सर्वेषां विष्कंभायामादिवर्णना पूर्ववद्वेदितव्या । वक्षारपर्वतेषु प्रत्येक चत्वारि कूटानि सिद्धायतनस्वनामपूर्वापरदेशनामानि । सीतोदाया अपि तीर्थानि, सीताया इवाष्टचत्वारिंशत् । विदेहस्य मध्ये मेरुर्नवनवतियोजनसहस्रोत्सेध धरणीतले सहस्रावगाह दशसहस्राणि नवतिश्च योजनानां दश चैकादशभागा । अधस्तलेऽस्य विस्तारः एकत्रिंशसहस्राणि नवतिशतान्येकादश च योजनानि किंचित्-न्यूनानि । अधस्तलेऽस्य परिधि दशसहस्राणि योजनाना । भूतलेऽस्य विष्कंभ एकत्रिंशसहस्राणि षट्शतानि त्रयोविंशानि योजनानि किंचित्-न्यूनानि । तत्रास्य परिधि सचतुर्वन त्रिखंड[1] त्रिश्रेणि । चत्वारि वनानि भद्रशालवन नंदन सौमनस पांडुक चेति । भूमितले भद्रशालवन पूर्वापरदिशोर्द्वाविंशतियोजनसहस्राण्यायतं । दक्षिणोत्तरदिशोरर्धतृतीययोजनशतान्यायत । एकयार्धयोजनोच्छ्रायपंचशतधनुर्विष्कंभवनसमायामया बहुतोरणविभक्तया पद्मवरवेदिकया परिवृत । मेरोश्चतसृषु दिक्षु भद्रशालवने पद्मोत्तर-नील-स्वस्तिक-अंजन-कुमुद पलाश अवतंस रोचनसंज्ञान्यष्टौ कूटान्येकैकस्यां दिशि द्वे द्वे कूटे भवत । तत्र मेरो प्रागुदक्कूले सीताया पद्मोत्तरकूट । मेरो प्राक्, अपाक्कूले सीताया नीलकूट । मेरोरपाक् सीतोदाया प्राक्कूले स्वस्तिककूट । मेरोरपाक् सीतोदाया प्रत्यक्कूले अंजनकूट । मेरो प्रत्यक् सीतोदाया दक्षिणकूले कुमुदकूट । मेरो प्रत्यक् सीतोदाया उत्तरकूले पलाशकूट । मेरोरुदक् सीतायाः प्रत्यक्कूलेऽवतंसकूट । मेरोरुदक् सीताया प्राक्कूले रोचनकूट । तान्येतानि सर्वाणि कूटानि पंचविंशतियोजनावगाहनानि योजन

१ ग. पुस्तके त्रिकांड इति पाठ ।

शतमूलविस्ताराणि पचसप्ततियोजनमध्यविष्कम्भाणि पचाशद्योजनाग्रविस्ताराणि पद्मवरवेदिकापरिवृतानि। तेषामुपरि मध्यदेशभाजः सक्रोशैकत्रिंशद्योजनोत्सेधा पचदशयोजनद्विगुणन्यूनतायामविष्कम्भा अष्टौ प्रासादाः। तेषु स्वकूटनामानः सोमयमवरुणवैश्रवणानां लोकपालानामाभियोग्यानकैरावतरूपविक्रियाकरणसमर्थाः दिग्गजेंद्रा देवा वसंति। तत्र पद्मोत्तरनीलस्वस्तिकाजनकूटेषु शक्रलोकपालानां भौमविहाराः। कुमुदपलाशावतंसरोचनकूटेषु ऐशानलोकपालानां भौमविहाराः। मेरोः प्राक् सीतायाः प्रत्यक् पचाशद्योजनायामविष्कम्भाणि षोडशयोजनोच्छ्रायतदर्धविष्कम्भतावत्प्रवेशप्रागुदग्दक्षिणद्वाराणि नानामणिकांचनरजतपरिणामानि सहस्रजिह्वेनापि वर्णयितुमशक्यानि, यानि सहस्राक्षः सहस्रमक्ष्णा निर्निमेषं विलोकमानोऽपि सततं न तृप्तिमुपयाति। तेषां पुरस्तात् योजनशतायामतदर्धविष्कम्भसातिरेकषोडशयोजनोच्छ्राया मुखमंडपाः। तेषां पुरस्तात् योजनशतायामतदर्धविष्कम्भसातिरेकषोडशयोजनोच्छ्रायाः प्रेक्षागृहाः। तेषां पुरस्ताच्चतुःषष्टियोजनायामविष्कम्भास्तत्त्रिगुणसातिरेकपरिधयः स्तूपाः। तेषां पुरस्ताच्चैत्यवृक्षपीठानि षोडशयोजनायामानि तदर्धविष्कम्भाणि तावदुत्सेधानि प्रत्येकं चतुस्तोरणविभक्तानां पद्मवरवेदिकानां चतुर्विंशत्या परिवृतानि। तेषां मध्ये सिद्धार्थनामकाः चैत्यवृक्षाः सिद्धार्थतीर्थंकरप्रतिकृतिपवित्रीकृताः षोडशयोजनोच्छ्रायाः चतुर्योजनोत्सेधयोजनविष्कम्भस्कन्धाः द्वादशयोजनोच्छ्रायतावद्बाहुल्यविटपाः। तेभ्यः प्राक् नानामणिरत्नमयपीठनिवेशिनः षोडशयोजनोच्छ्रायगव्यूतविष्कम्भायाममहेंद्रध्वजाः। ततः प्राङ् नद्याख्याः पुष्करिण्यः योजनशतायामतदर्धविष्कम्भदशयोजनावगाहाः अर्हदायतनमध्यदेशनिवेशिनि षोडशयोजनायामतदर्धविष्कम्भोच्छ्राया रत्नमया देवच्छंदाः। तत्र पचधनुःशतोत्सेधाः कनकमयदेहास्तपनीयहस्तपादतलताल्वजिह्वा लोहिताक्षमणिपरिक्षिप्तांकस्फाटिकमणिनयना अरिष्टमणिमयनयनतारकाः रजतमयदंतपंक्तयः विद्रुमच्छायाधरपुटा अंजनमूलमयपक्ष्मभूतलाः नीलमणिविरचितासितांचितकेशाः प्रगृहीतसितविमलवरचामरप्रहरतोभयपार्श्वस्थनिविभमणिकनकविकृताभरणालंकृतयक्षनागमिथुनाः सुश्लिष्टाष्टसहस्रलक्षणव्यंजनांकिताः वैडूर्यदंडमणिहेममुक्ताजालालंकृतरत्नशलाकाशतकांचनतुत्रविवरजतच्छदछत्रादिकच्छन्ना भव्यजनस्तवनवंदनपूजनार्हाः अर्हत्प्रतिमा अनादिनिधना अष्टशतसंख्याः निर्दिष्टगुणवर्णितगुणाः अष्टशतकलशभृंगाराद्युपकरणपरिवारा वर्णनातीतविभवा मूर्ता इव जिनधर्मा विराजते। ततो भूमितलात्पचयोजनशतान्युल्लंघ्य 'उत्सृत्येति वा पाठः' पचयोजनशतविष्कम्भं मेरुसमायाममंडलं पद्मवरवेदिकापरिक्षिप्तं वृत्तवलयपरिधि नंदनवनं। तत्र बाह्यगिरिविष्कम्भः नवसहस्राणि नव च शतानि चतुःपंचाशानि योजनानां षट् चैकादशभागाः। तत्परिधिरेकत्रिंशत्सहस्राणि चत्वारि शतानि एकान्नाशीत्यधिकानि सातिरेकाणि योजनानां। अभ्यंतरगिरिविष्कम्भोऽष्टौ सहस्राणि नवशतानि चतुःपंचाशानि योजनानां षट् चैकादशभागाः। तत्परिधिरष्टाविंशतिसहस्राणि त्रीणि शतानि षोडशानि योजनानामष्टौ चैकादशभागाः। चतसृषु दिक्षु चतस्रो गुहाः—प्राच्यां दिशि मणिगुहा, अपाच्यां गंधर्वगुहा, प्रतीच्यां चारणगुहा, उदीच्यां चंद्रगुहा। ता एतास्त्रिंशद्योजनविष्कम्भायामाः साधिकनवतियोजनपरिधयः पंचाशद्योजनावगाहाः। तासु यथासंख्यं सोमयमवरुणखचराणां विहाराः। मेरोः पूर्वोत्तरदिशि नंदनवने बलभद्रकूटं योजनसहस्रोच्छ्रायं मूलमध्याग्रेषु योजनसहस्रार्धाष्टयोजनशतपचयोजनशतविस्तारं। तत्त्रिगुणसातिरेका परिधिस्तस्योपरि मदाधिपतेरावासः। मेरोश्चतसृषु दिक्षु द्वे द्वे कूटे—प्राच्यां दिशि तावन्नंदनमंदिरे। अपाच्यां निषधहैमवते। प्रतीच्यां रजतरुचके। उदीच्यां सागरचित्रवज्रे। अष्टावप्येतानि कूटानि पचयोजनशतोच्छ्रायानि मूलमध्याग्रेषु पचशतपचसप्तत्यधिकशतत्रयार्धतृतीयशततयोजनविष्कम्भाणि। तेषामुपरि द्विषष्टियोजनद्विगव्यूतोच्छ्रायाः सत्रिंशैकत्रिंशद्योजनविष्कम्भायामप्रवेशाः पंचाशत् प्रासादाः। तेषु मेघंकरी-मेघवती-सुमेघमालिनी-तोयधरा-विचित्रा पुष्करमाला अनिंदिता-संज्ञा अष्टौ दिक्कुमार्यः यथाक्रमं परिवसंति। मेरोर्दक्षिणपूर्वस्यां दिशि उत्पलगुल्मा नलिना उत्पला-उत्पलोज्ज्वलाख्याश्चतस्रो वाप्यः। दक्षिणापरस्यां भृगा भृगनिभा-कज्जलप्रभाश्चतस्रः पुष्करिण्यः। अपरोत्तरस्यां दिशि श्रीकांता-श्रीचंद्रा श्रीनिलया श्रीमहिताश्चतस्रो

वाप्य । उत्तरपूर्वस्यां दिशि पद्मा पद्मगुल्मा कुमुदा कुमुदप्रभाश्चतस्रो वाप्य । ता सर्वा पञ्चाशद्योजनायामतदर्धविष्कम्भदशयोजनावगाहा चतुःकोणा आयतचतुरस्रा । तासां मध्ये प्रत्येकमेकैक प्रासाद द्विषष्टियोजनार्धयोजनोत्सेध सगव्यूतैकत्रिंशद्योजनविष्कम्भस्तावत्प्रदेश । तत्र दक्षिणस्यां दिशि विदिशोः प्रासादा शक्रस्य भौमविहारा । उत्तरस्यां दिशि विदिशोरैशानस्य भौमविहाराः । मेरोश्चतसृषु दिक्षु नन्दनवने चत्वारि जिनायतनानि षट्त्रिंशद्योजनोत्सेधानि पञ्चाशद्योजनायामतदर्धविष्कम्भाणि तावत्प्रवेशानि अष्टयोजनोच्छ्रायतदर्धविष्कम्भायामप्राग्द्वाराणि 'प्रागुदगपाग्द्वाराणीत्यपिपाठ ' अर्हदायतनवर्णनोपेतानि । नन्दनात्समभूमिभागाद्द्विषष्टियोजनसहस्राणि पञ्चशतान्युत्प्लुत्य वृत्तवलयपरिधिपञ्चयोजनशतविष्कम्भ पद्मवरवेदिकापरिक्षिप्त सौमनसवन । तत्र बाह्यगिरिविष्कम्भश्चत्वारि सहस्राणि द्वे शते द्वासप्ततिश्च योजनानामष्टौ चैकादशभागाः । तत्परिधिस्त्रयोदशसहस्राणि पञ्चशतान्येकादशानि योजनानां षट्चैकादशभागा । अभ्यन्तरगिरिविष्कम्भस्त्रीणि सहस्राणि द्वे शते द्वासप्ततिर्योजनानामष्टौ चैकादशभागा । तत्परिधिर्दशसहस्राणि त्रीणि शतान्येकान्नपञ्चाशानि योजनानां त्रयश्चैकादशभागा किंचिद्विशेषोना । बलभद्रकूटदिक्कुमारीकूटाष्टकहीन सौमनस । षोडशात्र वाप्य नन्दनवापीसदृशायामविष्कम्भावगाहास्तन्मध्यदेशे भवनानि । पञ्चाशद्योजनायामतदर्धविस्तारषट्त्रिंशद्योजनोच्छ्रायाणि । चतुर्दिक्षु चत्वार्यर्हदायतनानि अष्टयोजनोच्छ्रिततदर्धविस्तारतावत्प्रवेशप्रागुदगपाग्द्वाराणि जिनायतनवर्णनोपेतानि । सौमनसात्समाद् भूभागात्षट्त्रिंशत्सहस्राण्यारुह्य योजनानि वृत्तवलयपरिधिपाण्डुकवन चतुर्नवत्युत्तरचतुःशतविष्कम्भ पद्मवरवेदिकापरिवृत्त चूलिका परीत्य स्थित । शेखर मेरोरेकयोजनसहस्रविष्कम्भ तत्परिधिस्त्रीणि सहस्राणि षोडश्यधिक शत योजनानां साधिक । पाण्डुकवनबहुमध्यदेशभाविनी चत्वारिंशद्योजनोच्छ्राया मूलमध्याग्रेषु द्वादशाष्टचतुर्योजनविष्कम्भा सुवृत्ता चूलिका । तस्या प्राच्यां दिशि पाण्डुकशिला उदग्दक्षिणायामा प्राक्प्रत्यग्विस्तारा । अपाच्यां पाण्डुकम्बलशिला प्राक्प्रत्यगायामा उदग्दक्षिणविस्तारा । प्रतीच्यां रक्तकम्बलशिला उदगपाग्विस्तीर्णा । उदीच्यां अतिरक्तकम्बलशिला प्राक्प्रत्यगायता उदगपाग्विस्तीर्णा । तत्रार्जुनसुवर्णमयी पाण्डुकशिला । रजतपरिणामा पाण्डुकम्बलशिला । विद्रुमवर्णा रक्तकम्बलशिला । जाम्बूनदसुवर्णमयी अतिरिक्तकम्बलशिला एताश्चतस्रोऽपि पञ्चयोजनशतायामतदर्धविष्कम्भाश्चतुर्योजनबाहुल्या अर्धचन्द्रसंस्थाना अर्धयोजनोत्सेधपञ्चधनुःशतविष्कम्भशिलासमायामैकपद्मवरवेदिकापरिवृत्ता श्वेतरक्तकनकस्तूपिकालङ्कृतचतुस्तोरणद्वारविराजिता । तासामुपरि बहुमध्यदेशभावीनि पञ्चधनुःशतोत्सेधायामतदर्धविष्कम्भाणि प्राङ्मुखानि सिंहासनानि । पौरस्त्ये सिंहासने पूर्वविदेहजान्, अपाच्ये भरतजान्, प्रातीच्ये अपरविदेहजान्, उदीच्ये ऐरावतजास्तीर्थकराश्चतुर्निकायदेवाधिपा सपरिवारा महत्या विभूत्या क्षीरोदवारिपरिपूर्णाष्टसहस्रकनककलशैरभिषिञ्चति । अत्रापि षोडशपुष्करिण्य पूर्ववद्वेदितव्या । चूलिकायाश्चतसृषु महादिक्षु सक्रोशत्रयस्त्रिंशद्योजनायामानि द्विगव्यूताधिकषोडशयोजनविष्कम्भाणि पञ्चविंशतियोजनोच्छ्रायाणि योजनोत्सेधतदर्धविष्कम्भतावत्प्रवेशप्रागपागुदग्द्वाराणि चत्वार्यर्हदायतनानि अर्हदायतनवर्णनोपेतानि । भद्रशालवनभावीनि भूतले लोहिताक्षकल्पपरिक्षेप । तत ऊर्ध्वमर्धसप्तदशयोजनसहस्राण्यारुह्य द्वितीय पद्मवर्णः । ततोऽप्यर्धसप्तदशयोजनसहस्राण्यारुह्य तृतीयस्तपनीयवर्ण । ततोऽप्यर्धसप्तदशयोजनसहस्राण्यारुह्य चतुर्थो वैडूर्यवर्ण । ततोऽप्यर्धसप्तदशयोजनसहस्राण्यारुह्य पञ्चमो नीलवर्ण । ततोऽप्यर्धसप्तदशयोजनसहस्राण्यारुह्य षष्ठो हरितालवर्ण । ततोऽप्यर्धसप्तदशयोजनसहस्राण्यारुह्य जम्बूनदसुवर्णवर्णो भवति । अधोभूम्यवगाही योजनसहस्रायाम प्रदेशः पृथिव्युपलवालुकाशर्कराचतुर्विधपरिणाम उपरि वैडूर्यपरिणाम प्रथम काण्ड । सर्वरत्नमय द्वितीय काण्ड । जाम्बूनदमय तृतीय काण्ड । चूलिका वैडूर्यमयी । मेरुस्त्रयाणां लोकानां मानदण्ड । अस्याधस्तलादधोलोक । चूलिकामूलादूर्ध्वमूर्ध्वलोक मध्यमप्रमाणस्तिर्यग्विस्तीर्णस्तिर्यग्लोकः । एवं च कृत्वाऽन्वर्थनिर्वचन क्रियते । लोकत्रय मिनातीति मेरुरिति । तस्य भूमितलादारभ्याऽऽशिखरादैकादशिकी प्रदेशहानि । एकादशसु प्रदेशेषु एकप्रदेशो हीयते । एकादशसु गव्यूतेषु एकगव्यूत हीयते । एकादशसु योजनेषु

एकयोजनं हीयते एवं सर्वत्र शिखराद् भूमितलस्याधः एकादशसु प्रदेशेषु एकः प्रदेशो वर्धते । एकादशसु योजनेषु एकं योजनं वर्धते । एवं सर्वत्र अधस्तलात् । अथ कथं रम्यकसंज्ञा ?

रमणीयदेशयोगाद्रम्यकाभिधानं ॥ १४ ॥ यस्माद्रमणीयैर्देशैः सरित्पर्वतकाननादिभिर्युक्तस्तस्मादसौ रम्यक इत्यभिधीयते । अन्यत्रापि रम्यकदेशयोगः समानः ? इति चेन्न रूढिविशेषबललाभाद्धेमवद्वत्, अत एव संज्ञाया को विहितः । क्व पुनरसौ ?

नीलरुक्मिणोरंतराले तत्संनिवेशः ॥ १५ ॥ नीलादुदक् रुक्मिणोऽपाक् पूर्वापरसमुद्रयोरंतराले तस्य रम्यकस्य सन्निवेशो द्रष्टव्यः ।

तन्मध्ये गंधवान्वृत्तवेदाढ्यः ॥ १६ ॥ तस्य रम्यकस्य मध्ये गंधवान्नाम वृत्तवेदाढ्यः शब्दवद्वृत्तवेदाढ्येन तुल्यवर्णनस्तस्योपरि प्रासादे पद्मदेवो वसति । अथ कथं हैरण्यवतसंज्ञा ?

हिरण्यवतोऽदूरभवत्वाद्धैरण्यवतव्यपदेशः ॥१७॥ हिरण्यवान् रुक्मिनामा पर्वतस्तस्याऽदूरभवत्वाद्धैरण्यवतव्यपदेशः । क्व पुनरसौ ?

रुक्मिशिखरिणोरंतराले तद्विस्तारः ॥ १८ ॥ रुक्मिणः उदक् शिखरिणोऽपाक् पूर्वापरसमुद्रयोरंतराले तस्य हैरण्यवतस्य विस्तारो वेदितव्यः ।

तन्मध्ये माल्यवान् वृत्तवेदाढ्यः ॥ १९ ॥ तस्य हैरण्यवतस्य मध्ये माल्यवान्नाम वृत्तवेदाढ्यः शब्दवद्वृत्तवेदाढ्येन तुल्यवर्णनः । तस्योपरि प्रासादे प्रभासदेवो वसति । अथ कथमैरावतसंज्ञा ?

ऐरावतक्षत्रिययोगादैरावताभिधानं ॥ २० ॥ रक्तारक्तयोर्बहुमध्यदेशभाविनी अयोध्या नाम नगरी । तस्यामुत्पन्नः ऐरावतो नाम राजा तत्परिपालितत्वाज्जनपदस्यैरावताभिधानं । क्व पुनरसौ ?

शिखरिसमुद्रत्रयांतरे तदुपन्यासः ॥ २१ ॥ शिखरिणो गिरेस्त्रयाणां पूर्वापरोत्तराणां समुद्राणां मध्ये तस्यैरावतस्य उपन्यासो वेदितव्यः ।

तन्मध्ये पूर्ववद्विजयार्धः ॥ २२ ॥ तस्यैरावतस्य मध्ये विजयार्धो रजतगिरिः पूर्ववद्वेदितव्यः । यैर्विभक्तानि सप्तक्षेत्राणि व्याख्यातानि । के पुनस्ते कथं व्यवस्थिताः ? इत्यत आह—

तद्विभाजिनः पूर्वापरायता हिमवन्महाहिमवन्निषधनीलरुक्मिशिखरिणो वर्षधरपर्वताः ॥ ११ ॥

तानि विभजंतीत्येवं शीलाः तद्विभाजिनः पूर्वापराभ्यामायताः पूर्वापरायताः पूर्वापरकोटिभ्यां लवणजलधिस्पर्शिन इत्यर्थः तद्विभाजित्वादेव तेषां वर्षधरव्यपदेशोऽसंकरेण भरतादिवर्षाणां धारणात् । कथं हिमवानिति संज्ञा ?

हिमाभसंबंधाद्धिमवद्व्यपदेशः ॥ १ ॥ हिममस्यास्तीति हिमवानिति व्यपदेशः । अन्यत्रापि तत्संबंधः ? इतिचेत् रूढिविशेषबललाभात्तत्रैव वृत्तिः । क्वासौ हिमवानित्युच्यते—

भरतहैमवतयोः सीमनि स्थितः ॥ २ ॥ भरतस्य हैमवतस्य च सीमनि व्यवस्थितः क्षुद्रहिमवान् वेदितव्यः । कथं पुनरस्य क्षुद्रत्वं ? महाहिमवदपेक्षया । सूत्रेऽनुक्तं कथं गम्यते ? इति चेन्महाहिमवत्प्रयोगादेव । सति हि क्षुद्रे महद्विशेषणमित्यर्थात्क्षुद्रत्वं गम्यते । स पंचविंशतियोजनावगाहः योजनशतोच्छ्रायः योजनसहस्रं द्विपंचाशद्योजनानां द्वादशैकान्नविंशतिभागाः तस्य विष्कंभः । तस्योत्तरपार्श्वे ज्या चतुर्विंशतिसहस्राणि नवशतानि द्वात्रिंशानि योजनानामेकश्चैकान्नविंशतिभागो देशोनः । अस्या ज्याया धनुः पंचविंशतिसहस्राणि द्वे शते त्रिंशच्चत्वारश्चैकान्नविंशतिभागाः साधिकाः । तस्य पूर्वापरपार्श्वयोर्बाहू प्रत्येकं पंचसहस्राणि त्रीणि शतानि पंचाशद्योजनानि पंचदश चैकान्नविंशतिभागाः साधिकार्धभागश्च । तस्योपरि

प्राचीदिशि सिद्धायतनकूटं पंचयोजनशतोच्छ्रायमूलविष्कंभं पंचसप्तत्यधिकशतत्रयमध्यविष्कंभं अर्धतृतीयशताग्रविष्कंभं। तं त्रिगुणसातिरेकपरिधि, तस्योपरि षट्त्रिंशद्योजनोच्छ्रायं पंचाशद्योजनोदगुदक्षिणायामं पंचविंशतियोजनप्राङ्प्रत्यग्विस्तारं तावत्प्रवेशमष्टयोजनोत्सेधतदर्धविष्कंभं तावत्प्रवेशोदगुदक्षिणपूर्वद्वारमर्हदायतनं। द्वारत्रये सातिरेकाष्टयोजनोच्छ्रायपंचाशद्योजनायामतदर्धविष्कंभास्त्रयो मुखमंडपाः। सातिरेकाष्टयोजनोच्छ्रायपंचाशद्योजनायामविष्कंभाणि त्रीणि प्रेक्षागृहकाणि। पौरस्त्यप्रेक्षागृहात्प्राक् स्तूपादयः पूर्वोक्ताः। चैत्यालयाभ्यंतरवर्णना पूर्ववद्वेदितव्या। तेषां सर्वेषामेव परिक्षेप्त्री चतुस्तोरणद्वारविभक्ता पद्मवरवेदिका। ततः प्रतीच्यां दिशि दशकूटानि। हिमवद्भरते गंगा-श्रीरोहितास्या सिंधु-सुर हेमवत-वैश्रवणकूटाभिधानानि यथाक्रमं वेदितव्यानि सिद्धायतनकूटतुल्यानि। तेषामुपरि प्रासादाः दशैव सक्रोशपंचयोजनोत्सेधाः सक्रोशैकत्रिंशद्योजनविष्कंभास्तावत्प्रवेशाः। तेषु स्वकूटनामानो देवा देव्यश्च वसंति। हिमवद्भरतहैमवतवैश्रवणकूटेषु देवाः इतरेषु देव्यः। अथ कथं महाहिमवत्संज्ञा ?

महाहिमवति चोक्तं ॥ ३ ॥ किमुक्तं [१] हिमाभिसंबंधाद्धिमवदभिधानं। महांश्चासौ हिमवांश्च महाहिमवानित्यसत्यपि हिमे हिमवदाख्या। इंद्रगोपवत्। क पुनरसौ ?

हैमवतहरिवर्षयोर्विभागकरः ॥ ४ ॥ हैमवतादुदङ् हरिवर्षादपाङ् तयोर्विभागकरो महाहिमवान् वेदितव्यः। स द्वियोजनशतोच्छ्रायः पंचाशद्योजनावगाहः चत्वारि योजनसहस्राणि द्वे च शते दशोत्तरे दश चैकान्नविंशतिभागाः तस्य विष्कंभः। पूर्वापरपार्श्वबाहू प्रत्येकं नवयोजनसहस्राणि द्वे च शते षट्सप्तत्यधिके योजनानां नव चैकान्नविंशतिभागाः अर्धभागश्च साधिकः। तस्योत्तरपार्श्वे ज्या त्रिपंचाशद्योजनसहस्राणि नव च शतानि एकत्रिंशानि षट्चैकान्नविंशतिभागाः साधिकाः। तस्याः ज्यायाः धनुः सप्तपंचाशद्योजनसहस्राणि द्वे शते त्रिनवत्युत्तरे दश चैकान्नविंशतिभागाः साधिकाः। तस्योपर्यष्टौ कूटानि सिद्धायतन-महाहिमवत्-हैमवत-रोहित्-हरि-हरिकांता-हरिवर्ष-वैडूर्यकूटाभिधानानि। क्षुद्रहिमवत्कूटतुल्यप्रमाणानि। तेषामुपरि जिनायतनप्रासादास्तु तुल्याः एव। प्रासादेषु स्वकूटनामानो देवा देव्यश्च वसंति। अथ कथं निषधसंज्ञा ?

निषीधंति तस्मिन्निति निषधः ॥ ५ ॥ यस्मिन् देवा देव्यश्च क्रीडार्थं निषीधंति स निषधः पृषोदरादिपाठात् सिद्धः। अन्यत्रापि तत्तुल्यकारणत्वात् प्रसंग ? इति चेत् रूढिविशेषबललाभात्। क पुनरसौ ?

हरिविदेहयोर्मर्यादाहेतुः ॥६॥ हरिवर्षादुदक् विदेहादपाक् तयोर्मर्यादाहेतुर्निषध इत्याख्यायते। स चतुर्योजनशतोत्सेधः, योजनशतावगाहः षोडशयोजनसहस्राण्यष्टौ च शतानि द्वाचत्वारिंशानि द्वौ चैकान्नविंशतिभागौ तस्य विष्कंभः। पूर्वापरपार्श्वबाहू प्रत्येकं विंशतियोजनसहस्राणि पंचषष्ट्यधिकमेकं च शतं द्वौ चैकान्नविंशतिभागौ अर्धभागश्च साधिकः। उत्तरपार्श्वज्या चतुर्नवतिसहस्राणि षट्पंचाशमेकं च योजनशतं द्वौ चैकान्नविंशतिभागौ साधिकौ। तस्या धनुरेकं योजनशतसहस्रं चतुर्विंशतिसहस्राणि त्रीणि च शतानि षट्चत्वारिंशानि नव चैकान्नविंशतिभागाः साधिकाः। तस्योपरि नवकूटानि सिद्धायतन-निषिध—हरिवर्ष-पूर्वविदेह हरिधृति-सीतोदा-अपरविदेह—रुचकनामानि, क्षुद्रहिमवत्कूटतुल्यप्रमाणानि। तेषामुपरि जिनायतनप्रासादास्तुल्याः। प्रासादेषु स्वकूटनामानो देवा देव्यश्च वसंति। अथ कथं नीलसंज्ञा ?

नीलवर्णयोगान्नीलव्यपदेशः ॥ ७ ॥ नीलेन वर्णेन योगात् पर्वतो नील इति व्यपदिश्यते। संज्ञा वास्य, वासुदेवस्य कृष्णव्यपदेशवत्। क पुनरसौ ?

विदेहरम्यकविनिवेशविभागी ॥ ८ ॥ स नीलाख्यः पर्वतः विदेहस्य रम्यकस्य च विनिवेशं विभजते। स निषधेन व्याख्यातप्रमाणः। तस्योपरि नवकूटानि सिद्धायतन-नील पूर्वविदेह-सीता-कीर्ति-नारीकांत-अपरविदेह-रम्यक-आदर्शककूटसंज्ञानि, क्षुल्लकहिमवत्कूटतुल्यप्रमाणानि। तेषामुपरि जिनायतनप्रासादाः तत्तुल्याः। प्रासादेषु स्वकूटनामानो देवा देव्यश्च वसंति। अथ कथं रुक्मिसंज्ञा ?

१ ग पुस्तके तत्त्रिगुणसातिरेकपरिधिं, इति पाठः। २ नायं पाठः ग पुस्तके।

रुक्मसद्भावाद्रुक्मीत्यभिधानं रुक्ममस्यास्तीति रुक्मीत्यभिधानं ॥ ९ ॥ अन्यत्रापि तत्सद्भावाद्रूढिवशाद्विशेषे वृत्ति । करिवत् । क पुनरसौ ?

रम्यकहैरण्यवतविवेककरः ॥ १ ॥ रम्यकस्य हैरण्यवतस्य च विवेक करोत्यसौ । स महाहिमवता तुल्यप्रमाण । तस्योपरि अष्टौ कूटानि सिद्धायतन रुक्मि रम्यक-नरकांता-बुद्धि-रूप्यकूल हैरण्यवत-मणिकांचन कूटाख्यानि क्षुद्रहिमवत्कूटतुल्यप्रमाणानि । तेषामुपरि जिनायतनप्रासादास्तत्तुल्या । प्रासादेषु स्वकूटनामानो देवा देव्यश्च वसति । अथ कथ शिखरिसज्ञा ?

शिखरसद्भावाच्छिखरीति संज्ञा ॥११॥ शिखराणि कूटा यस्य सतीति शिखरीति सज्ञायते। अन्यत्रापि तत्सद्भावे रूढिवशाद्विशेषे वृत्ति शिखडिवत् । क पुनरसौ ?

हैरण्यवतैरावतसेतुबंधः स गिरिः ॥ १२ ॥ हेरण्यवतस्यैरावतस्य च सेतुबध इव स गिरि रवस्थितः क्षुद्रहिमवत्तुल्यप्रमाण । तस्योपर्येकादश कूटानि सिद्धायतन शिखरि हैरण्यवत-रसदेवा-रक्तावला श्लक्ष्णकूला-लक्ष्मी-गधदेवी ऐरावत-मणि काचनकूटनामानि क्षुद्रहिमवत्तुल्यप्रमाणानि । तेषामुपरि जिनायतनप्रासादास्तत्तुल्या. । प्रासादेषु स्वकूटनामानो देवा देव्यश्च वसति । तेषा वर्णविशेषप्रतिपत्त्यर्थमाह—

हेमार्जुनतपनीयवैडूर्यरजतहेममयाः ॥ १२ ॥

त एते हिमवदादय पर्वता हेमादिमया वेदितव्या । मय' प्रत्येक परिसमाप्यते यथाक्रम हिमवदादय सबध्यते। हेममयो हिमवान् चीनपट्टवर्ण', अर्जुनमयो महाहिमवान् शुक्ल , तपनीयमयो निषध तरुणादित्यवर्ण , वैडूर्यमयो नील' मयूरग्रीवाभ , रजतमयो रुक्मी शुक्ल', हेममय' शिखरी चीनपट्टवर्ण इति षडपि चैतेऽद्रय प्रत्येक उभयपार्श्वगतार्धयोजनविष्कभादिसमायामाभ्या बहुतारणविभक्तैकपद्मवरवेदिकापरिवृत-वनखडाभ्यामुपेता । पुनरपि तद्विशेषणार्थमेवाह—

मणिविचित्रपार्श्वा उपरि मूले च तुल्यविस्ताराः ॥१३॥

नानावर्णप्रभावादिगुणोपेतैर्मणिभिर्विविधचित्राणि विचित्राणि, मणिविचित्राणि पार्श्वानि येषा त इमे मणिविचित्रपार्श्वा ।

अनिष्टसंस्थाननिवृत्त्यर्थमुपर्यादिवचनं ॥ १ ॥ अनिष्टसस्थाननिवृत्त्यर्थमुपर्यादिवचन क्रियते च शब्दो मध्यसमुच्चयार्थ । यो येषा मूलविस्तार स उपरि मध्ये च तुल्य । तेषा मध्ये लब्धास्पदा ह्रदा उच्यते—

पद्ममहापद्मतिगिंछकेसरिमहापुंडरीकपुंडरीकाः ह्रदास्तेषामुपरि ॥ १४ ॥

पद्मादिभिः सहचरणाद्ध्रदेषु पद्मादिव्यपदेशः ॥ १ ॥ पद्म महापद्म तिगिछ केसरि महापुडरीक पुडरीकमिति पद्मनामानि ते सहचरणात् ह्रदेषु पद्मादिसज्ञावृत्तिर्भवति । तेषां हिमवदादीनामुपरि यथाक्रम ते ह्रदा वेदितव्याः । तत्राद्यस्य सस्थानविशेषप्रतिपत्त्यर्थमाह—

प्रथमो योजनसहस्रायामस्तदर्धविष्कंभो ह्रदः ॥ १५ ॥

प्राक् प्रत्यक् योजनसहस्रायाम उदगपाक् पचयोजनशतविस्तार वज्रमयतल , विविधमणिकनक रजतविचित्रतट' श्वेतवरकनकस्तूपिकालकृतचतुस्तोरणविभक्तार्धयोजनोत्सेधपचधनु शतविष्कभहदसमायामैकपद्मवरवेदिकापरिवृत चतुर्दिग्गतचतुर्वनखडमडित विमलस्फटिकमणिस्वच्छगर्भीराक्षयवारि विविधजेलजकुसुमपरिभ्राजित शरदि प्रसन्नचद्रताराराजिविराजितपर्यंतपरीतविचित्रपयोधरपटल , विपर्यस्तो नभोभाग इव विभाति पद्मनामा ह्रद' । तस्यैवावगाहप्रतिपत्त्यर्थमिदमुच्यते—

---

१ रसवतीत्यपि पाठ । २ ग पुस्तके ह्रतद्ध्या इम ह्रदा । ३ ग पुस्तके जलकुसुमपरिभ्राजित इति पाठ ।

दशयोजनावगाहः ॥ १६ ॥

अवगाहोऽध प्रवेशो निम्नता । दशयोजनान्यवगाहोऽस्य दशयोजनावगाह ।

तन्मध्ये योजनं पुष्करं ॥ १७ ॥

योजनप्रमाण योजन क्रोशायामपत्रत्वात्, क्रोशद्वयविष्कभकर्णिकत्वाच्च । योजनायामविष्कभ जलतलात् क्रोशद्वयोच्छ्रायनाल तावद्बहुलपत्रप्रचय वज्रमयमूलमरिष्टमणिकद रजतमणिमृडाल वैडूर्यमुप्रतिष्ठनाल, तस्य बाह्यपत्र तपनीयपरिशिष्ट जाबूनदाम्यतरदल तपनीयकेसर नानामणिविचित्रमुवर्णकर्णिक पुष्करमवगतस्य तदर्धोत्सेधैरष्टशतसख्यैः पद्मै परिवृत । तस्मात्पूर्वोत्तरापरोत्तरासु तिसृषु दिक्षु श्रिय सामानिकदेवाना चत्वारि पद्मसहस्राणि । दक्षिणपूर्वस्या दिश्यभ्यतरपरिषद्देवाना द्वात्रिंशत्पद्मसहस्राणि । दक्षिणस्या मध्यमपरिषद्देवाना चत्वारिंशत्पद्मसहस्राणि । दक्षिणापरस्या बाह्यपरिषद्देवानामष्टचत्वारिंशत्पद्मसहस्राणि । अपरस्या सप्तानामनीकमहत्तराणा सप्तपद्मानि । चतसृषु महादिक्षु आ मरक्षदेवाना षोडशपद्मसहस्राणि । तान्येतानि सर्वाणि परिवारपद्मानि तदर्धोत्सेधानि एक शतसहस्र चत्वारिंशत्सहस्राणि शत च पचाशत् । इतरेषा हृदानां पुष्कराणा चायामादिज्ञापनार्थमाह—

तद्द्विगुणद्विगुणाः ह्रदाः पुष्कराणि च ॥ १८ ॥

स च तच्च ते तयोर्द्विगुणद्विगुणास्तद्द्विगुणद्विगुणा ।

द्विगुणद्विगुणा इति द्वित्वं व्याप्त्यर्थं ॥ १ ॥ द्विगुणद्विगुणा इति द्वित्व उच्यते । किमर्थ ? व्याप्त्यर्थं । द्विगुणेनोत्तरेषा व्याप्तिर्यथास्यादिति । केन द्विगुणा ? आयामादिना, पद्महृदस्य द्विगुणायामविष्कभावगाहो महापद्मह्रद । महापद्मह्रदस्य द्विगुणायामविष्कमावगाहस्तिगिंछहृद । पुष्कराणि च किं ? द्विगुणानि इत्यभिसबध्यते ।

द्वित्वात्तयोर्बहुवचनाभाव इति चेन्न विवक्षितापरिज्ञानात् ॥ २ ॥ स्यादेतत्तयोर्हृदयो पुष्करयोश्च द्वित्वाद्बहुवचन नोपपद्यते इति ? तन्न किं कारण ? विवक्षितापरिज्ञानात् । आयताभ्या पद्मपुडरीकहृदाभ्या तुल्यप्रमाणाभ्यामन्ये ह्रदा दक्षिणत उत्तरतश्च द्वैगुण्येन निर्दिष्टा इति विवक्षितोऽत्रायमर्थ । अतो बहुवचनमुपपद्यते । कथ पुनस्तच्छब्दे पूर्वनिर्दिष्टापेक्षे सत्यनिर्दिष्टार्थो गृह्यते ?

बहुवचननिर्देशात्तद्ग्रहणं ॥ ३ ॥ बहुवचननिर्देशात्तस्य ग्रहण विज्ञायते । बहुवचननिर्देशात् केसर्यादय कथ न गृह्यते ?

व्याख्यानतो वक्ष्यमाणसंबंधाच्चानिष्टनिवृत्तिः ॥४॥ "व्याख्यानतो विशेषप्रतिपत्तिर्न हि सदेहादलक्षण" मित्यनिष्टस्य निवृत्तिर्भवति । अथवा वक्ष्यत एतत् उत्तरा दक्षिणतुल्या इति तदभिसबधाच्चेष्ट सप्रत्यय कर्तव्य । तद्यथा– महाहिमवत उपरि बहुमध्यदेशभावी महापद्मह्रद यो द्वियोजनसहस्रायामस्तदर्धविष्कभो विंशतियोजनावगाह । तन्मध्ये जलतलाद् द्विक्रोशोच्छ्राय योजनबहुलपत्रप्रचय द्विक्रोशायामपत्रत्वाद् योजनायामकर्णिकत्वाच्च द्वियोजनविष्कभ पुष्कर । तत्परिवारपद्मसख्या पूर्वोक्तैव । निषधस्योपरि बहुमध्यदेशभाक् तिगिंछह्रद चतुर्योजनसहस्रायामस्तदर्धविष्कभ, चत्वारिंशद्योजनावगाह । तन्मध्ये जलतलाद् द्विक्रोशोद्गम द्वियोजनबहुलपत्रप्रचय योजनायामपत्रत्वाद् द्वियोजनायतकर्णिकत्वाच्चतुर्योजनायामविष्कभ पुष्कर । तत्परिवारपद्मसख्या पूर्वोक्तैव । नीलस्योपरि बहुमध्यदेशभावी केसरिह्रद तिगिंछह्रदतुल्य पद्मानि च तत्तुल्य प्रमाणानि । रुक्मिण उपरि बहुमध्यदेशभाक् महापुडरीको ह्रद महापद्मह्रदतुल्य, पद्मानि च तुल्यप्रमाणानि । शिखरिण उपरि बहुमध्यदेशभावी पुडरीको ह्रद पद्मह्रदतुल्य । पुष्कराणि च तद्गतपद्मप्रमाणानि । अत्र चोद्यते तच्छब्दस्य यदि द्विगुणशब्देन वृत्ति क्रियते द्वित्व सघातस्य प्राप्नोति । अथ कृतद्वित्वेन तच्छ-

द्वस्य वृत्ति क्रियते समुदायस्याऽसुवतत्वाद् वृत्तिर्न प्राप्नोति । वीप्सायां द्वित्वे सति वाक्यमेवावतिष्ठत इति ? नैष दोष तदित्यय निपात अपादानार्थे वर्तते । तद्विगुणास्ततो द्विगुणा द्विगुणा इत्यर्थ । तन्निवासिनीनां देवीना सज्ञाजीवितपरिवारप्रतिपादनार्थमाह—

तन्निवासिन्यो देव्यः श्रीह्रीधृतिकीर्तिबुद्धिलक्ष्म्यः पल्योपमस्थितयः ससामानिकपरिषत्का ॥ १६ ॥

तेषु पुष्करेषु कर्णिकामध्यमैकदेशविनिवेशिन शरद्विमलपूर्णचद्रद्युतिहरा क्रोशायामक्रोशार्धविष्कम्भदेशोनोत्सेधा' प्रासादास्तेषु निवसन्तीत्येव'शीला देव्यस्तन्निवासिन्य' ।

श्र्यादीनामितरेतरयोगे द्वंद्वः ॥ १ ॥ श्रीश्च ह्रीश्च धृतिश्च कीर्तिश्च बुद्धिश्च लक्ष्मीश्च श्रीह्रीधृतिकीर्तिबुद्धिलक्ष्म्य इतीतरेतरयोगलक्षणो द्वद्व । तेषु पद्मादिषु ह्रदेषु यथाक्रम देव्य श्र्यादयो वसति ।

स्थितिविशेषनिर्ज्ञानार्थं पल्योपमवचनं ॥ २ ॥ देवीसामान्यस्थितौ विशेषनिर्ज्ञानार्थं पल्योपमा स्थितिरासा ता पल्योपमस्थितय इति ।

परिवारनिर्ज्ञानार्थं सामानिकपरिषत्कवचनं ॥ ३ ॥ परिवारप्रतिपत्त्यर्थं सामानिकपरिषद्ग्रहण क्रियते । समाने स्थाने भवा सामानिकाः । समानस्य तदादेश्च'इति ठञ् । सामानिकाश्च परिषदश्च सामानिकपरिषद , अभ्यर्हितत्वात्सामानिकपदस्य पूर्वनिपात सह सामानिकपरिषद्भिर्वर्तते इति ससामानिकपरिषत्का । तेषा पद्मानि निर्दिष्टानि त मध्यवर्तिषु प्रासादेषु वसति । यकाभि सरद्भिस्तानि क्षेत्राणि विभक्तानि उच्यते

गंगासिंधूरोहिद्रोहितास्याहरिद्धरिकांतासीतासीतोदानारीनरकांतासुवर्णरूप्यकूलारक्तारक्तोदाः सरितस्तन्मध्यगाः ॥ २० ॥

गगादीनामितरेतरयोगे द्वद्व उदकस्य उदभाव उक्त सरितो न वाच्य । ता किमतरा उत समीपा ? इत्यत आह—त मध्यगा इति । तेषा क्षेत्राणा मध्ये मध्येन वा गच्छतीति त मध्यगा । एकत्र सर्वासां प्रसगनिवृत्त्यर्थं दिग्विशेषप्रतिपत्त्यर्थं चाह—

द्वयोर्द्वयोः पूर्वाः पूर्वगाः ॥ २१ ॥

द्वयोर्द्वयोरेकक्षेत्रं विषयः इत्यभिसंबंधादेकत्र सर्वासां प्रसंगनिवृत्तिः ॥ १ ॥ विवक्ष्यो हि वाक्यशेष , वाक्य वक्त्रधीन हीतीच्छातो वाक्यशेषप्रक्लृप्ते , द्वयोर्द्वयोरेकक्षेत्र विषय इत्यभिसबधात्सर्वासां सरिता एकस्मिन् क्षेत्रे प्रसगो निवर्तितो भवति ।

पूर्वाः पूर्वगा इतिवचनं दिग्विशेषप्रतिपत्त्यर्थं ॥ २ ॥ तत्र पूर्वगा सरितस्ता पूर्वगा पूर्व समुद्र गच्छतीति पूर्वगा' । किमपेक्ष पूर्वत्व सूत्रनिर्देशापेक्ष । यद्येव गगासिन्ध्वादय सप्त पूर्वगा इति प्राप्त ? नैष दोष द्वयोर्द्वयोरित्यभिसबधाद्द्वयोर्द्वयो पूर्वा पूर्वगा वेदितव्या । ननु च यद्द्वयोर्द्वयोरिति ग्रहण, अन्यार्थमुक्त, अन्यार्थमपि प्रकृतमन्यार्थं भवति । इतरासा दिग्विभागप्रतिपत्त्यर्थमाह—

शेषास्त्वपरगाः ॥ २२ ॥

द्वयोर्द्वयोरवशिष्टा यास्ता अपरगा वेदितव्या अपरं समुद्रं गच्छंतीत्यपरगाः तत्र पद्महृदप्रभवा पूर्वतोरणद्वारनिर्गता गंगा ॥ १ ॥ कुलकशिखरात उपरि पद्महृदो वर्णितश्चतुस्तोरणद्वारमडित । तत्र पूर्वतारणद्वारेण निगता पचयोजनशतानि प्राड्मुखी गत्वा गगाकूट अप्राप्य ... । पचयोजन-

---

जैनेन्द्रीयसूत्र ।

शतानि त्रयोविंशतिपञ्चैकान्नविंशतिभागान् अपाङ्मुखी गत्वा स्थूलमुक्तावलीव साधिकयोजनशतप्रमाणधाराप्रपाता सक्रोशषड्योजननिस्तारा योजनार्धबाहुल्या। षष्टियोजनायामविष्कंभे दशयोजनावगाहे वज्रमय तले श्रीदेवीग्रहप्रमाणप्रासादमंडितमध्ये सद्विक्रोशदशयोजनोच्छ्रायाष्टयोजनायामविष्कंभद्वीपालंकृततोरे कुंडे पतिता दक्षिणतोरणद्वारेण निर्गता अर्धगव्यूतावगाहा सक्रोशषड्योजनविस्तारा क्रमेण वर्धमाना भुजगकुटिलगामिनी खंडकप्रपातगुहामुखेन विजयार्धं व्यतीत्य दक्षिणमुखा दक्षिणार्धभरतमध्यं प्राप्य प्राङ्मुखी सती मुखे सक्रोशयोजनावगाहा सार्धद्विषष्टियोजनविस्तारा लवणोदधिं मागधतीर्थेन प्राविशत् ।

अपरतोरणद्वाराद्विनिर्गता सिंधुः ॥ २ ॥ पाश्चात्यतोरणद्वाराद्विनिर्गता पंचयोजनशतं गत्वा सिंधूकूटं वीचीबाहूपगूहेनाऽऽस्फाल्य। गंगावत्सिंधूकुंडे पतिता तमिस्रगुहामुखेन विजयार्धं व्यतीत्य प्रभासतीर्थेनापरसमुद्रं प्राविक्षत् । तत्र गंगाकुंडद्वीपप्रासादे गंगादेवी वसति । सिंधुकुंडद्वीपप्रासादे सिंधूदेवी वसति । हिमवत उपरि किंचित्प्राक् प्रत्यक् चातीत्य गंगासिंध्वोर्मध्ये द्वे पद्माकारे कूटे वैडूर्यपरिणामनाले जलस्योपरि क्रोशमुच्छ्रिते क्रोशद्वयायामविष्कंभे लोहिताक्षमणिमयार्धगव्यूतायतपत्रे तपनीयकेसरेऽर्कमणिनिर्वृत्तगव्यूतायतकर्णिके। तयोः कर्णिकयोर्मध्ये रत्नमयमेकैकं कूटं । तत्र चैकैकः प्रासादः । प्राच्यकूटप्रासादे पल्योपमस्थितिका बला नाम देवी वसति । प्रतीच्यप्रासादकूटे पल्योपमस्थितिका लवणा नाम देवी वसति ।

उदीच्यतोरणद्वारनिर्गता रोहितास्या ॥ ३ ॥ पद्मह्रदस्यैव उदीच्यतोरणद्वारनिर्गता द्वे योजनशते षट्सप्तत्युत्तरे षट्चैकान्नविंशतिभागान् हिमवत उपरि उदङ्मुखी गत्वा गंगातुल्यायामधाराप्रपातार्धत्रयोदशयोजननिस्तारा योजनबाहुल्या। विंशतियोजनशतायामविष्कंभे विंशतियोजनावगाहे वज्रतले श्रीदेवीग्रहप्रमाणप्रासादमंडितमध्ये सद्विक्रोशदशयोजनोच्छ्रायषोडशयोजनायामविष्कंभद्वीपालंकृततोरे कुंडे पतिता। ततः कुंडादुदीच्यतोरणद्वारेण निर्गता उदङ्मुखी शब्दवद्वृत्तवेदाढ्यं प्रदक्षिणीकृत्यार्धयोजनेनाऽप्राप्ता प्रत्यङ्मुखी सती प्रभवे क्रोशावगाहाऽर्धत्रयोदशयोजनविष्कंभा मुखेऽर्धतृतीययोजनावगाहा पंचविंशतियोजनशतविष्कंभा रोहितास्या अपरलवणोदधिं प्राविशत्। रोहितास्याकुंडप्रासादे रोहितास्या देवी वसति ।

महापद्महृदप्रभवाऽपाच्यतोरणद्वारेण निर्गता रोहित् ॥ ४ ॥ महाहिमवत उपरि महापद्महृदादपाच्यतोरणद्वारेण निर्गता षोडशयोजनशतानि पंचोत्तराणि पंचैकान्नविंशतिभागान् अपागागम्य पतितेत्यादि रोहितास्यया तुल्यं । अयं तु विशेषः साधिकद्वियोजनशतायामधारा। रोहित्कुंडप्रासादनिवासिनी रोहिद्देवी । सा रोहिन्महानदी पूर्वार्णवं प्राविशत् ।

उदीच्यतोरणद्वारनिर्गता हरिकांता ॥ ५ ॥ तत एव महापद्महृदादुदीच्यतोरणद्वारेण निर्गता हरिकांता नाम महानदी रोहिद्विवाद्रितले गत्वा उदङ्मुखी साधिकद्वियोजनशतधाराप्रपाताद्वियोजनबाहुल्या पंचविंशतियोजनविस्तारा श्रीदेवीगृहतुल्यप्रासादमंडितमध्ये सद्विक्रोशयोजनोच्छ्रायद्वात्रिंशद्योजनायामविष्कंभद्वीपालंकृततोरे चत्वारिंशद्योजनावगाहे चत्वारिंशद्विशतयोजनायामविष्कंभे वज्रतले कुंडे पतिता। ततः कुंडादुदीच्यतोरणद्वारेण निर्गता प्रवाहेऽर्धयोजनावगाहा पंचविंशतियोजनविष्कंभा विकृतवद्वृत्तवेदाढ्यमर्धयोजनेनाऽप्राप्य प्रदक्षिणीकृत्य प्रत्यङ्मुखी सती मुखे पंचयोजनावगाहाऽर्धतृतीययोजनशतविष्कंभा पाश्चात्यार्णवं प्राविक्षत् । हरिकांताकुंडप्रासादे हरिकांतादेवी वसति ।

तिगिंछहृदप्रभवा दक्षिणद्वारनिर्गता हरित् ॥ ६ ॥ निषधस्योपरि तिगिंछहृदाद् दक्षिणतोरणद्वारेण निर्गता हरिन्महानदी सप्तसहस्राणि चत्वारि शतान्येकविंशानि योजनानामेकं चैकान्नविंशतिभागमद्रितले प्राङ्मुखी गत्वा पतितेत्यादि सर्वं हरिकांतातुल्यं । अयं तु विशेषः साधिकचतुर्योजनशतायामधारा । हरित्कुंडप्रासादनिवासिनी हरिद्देवी । सा प्राच्यमुदधिं प्राविक्षत् ।

उदीच्यतोरणद्वारविनिर्गता सीतोदा ॥ ७ ॥ तत एव तिगिंछहृदादुदीच्यतोरणद्वारेण

हरिदेवादितल गत्वोदङ्मुखी साधिकचतुर्योजनशतधाराप्रपाता चतुर्योजनबाहुल्या पञ्चाशद्योजनावस्तारा, श्रीदेवीगृहप्रमाणप्रासादमण्डितमध्ये सद्विकोशदशयोजनोच्छ्रायचतुष्पष्टियोजनायामविष्कम्भद्वीपालंकृतान्तरे सा शीतिचतुर्योजनशतायामविष्कम्भे अशीतियोजनावगाहे वज्रतले कुंडे पतिता । तत कुंडादुदीच्यतोरणद्वारेण निर्गता देवकुरुषु चित्रविचित्रकूटमध्येनोदङ्मुखी गत्वार्धयोजनेनाऽप्राप्ता मेरु प्रदक्षिणीकृत्य विद्युत्प्रभ विदीर्य अपरविदेहमध्यगामिनी, प्रभवे योजनावगाहा पञ्चाशद्योजनविस्तारा मुखे दश योजनावगाहा पञ्चयोजनशत-विस्तारा सीतोदा नाम महानदी पाश्चात्यसमुद्रं प्राविक्षत् । सीतोदाकुंडप्रासादनिवासिनी सीतोदा देवी ।

केसरिहृदप्रभवाऽप्राच्यद्वारनिर्गता सीता ॥ ८ ॥ *नीलस्योपरि केसरिहृदात्प्राच्यतोरण* द्वारेण निर्गता सीता महानदीत्यादि सर्वं सीतोदातुल्य । अय तु विशेष सीताकुंडप्रासादे सीतादेवी वसति सा माल्यवत विदीर्य पूर्वविदेहमध्यगामिनी प्राच्यसमुद्रं प्राविक्षत् इति ।

उदीच्यतोरणद्वारनिर्गता नरकांता ॥ ९ ॥ तत एव केसरिहृदादुदीच्यतोरणद्वारेण निर्गता *नरकांतामहानदीत्यादि सर्वं हरिता व्याख्यात । अय तु विशेष नरकांताकुंडप्रासादे नरकांता देवी वसति* गंधवद्वृत्तवेदाढ्य प्रदक्षिणीकृत्य पाश्चात्यसमुद्रं प्राविक्षदिति ।

महापुंडरीकहृदप्रभवा दक्षिणतोरणद्वारनिर्गता नारी ॥ १० ॥ रुक्मिण उपरि महापुंड-*रीकहृदाद्दक्षिणतोरणद्वारेण निर्गता नारी महानदीत्यादि सर्वं हरिकांतया व्याख्यात ।* अय तु विशेष ना-रीकुंडप्रासादे नारीदेवी वसति गंधवद्वृत्तवेदाढ्य प्रदक्षिणीकृत्य पूर्वोदधिं प्राविक्षदिति ।

उदीच्यद्वारनिर्गता रूप्यकूला ॥ ११ ॥ तस्मादेव महापुंडरीकहृदादुदीच्यतोरणद्वारेण निर्गता रूप्यकूला महानदीत्यादि सर्वं तु रोहिता व्याख्यात । *अय तु विशेषः रूप्यकूलाकुंडप्रासादे रूप्यकूला देवी* वसति माल्यवद्वृत्तवेदाढ्य प्रादक्षिणीकृत्य प्रतीच्यसमुद्रं प्राविक्षत् इति ।

पुंडरीकहृदप्रभवाप्राच्यतोरणद्वारनिर्गता सुवर्णकूला ॥ १२ ॥ शिखरिण उपरि पुंडरीक-हृदाद्दक्षिणतोरणद्वारेण *विनिर्गता सुवर्णकूला महानदीत्यादि सर्वं रोहितास्यया व्याख्यात । अय तु विशेष सुवर्णकूलाकुंडप्रासादे सुवर्णकूला देवी वसति। माल्यवद्वृत्तवेदाढ्य प्रदक्षिणीकृत्य प्राच्यमर्णव प्राविक्षदिति।*

पूर्वतोरणद्वारनिर्गता रक्ता ॥ १३ ॥ *तस्मादेव पुंडरीकहृदात्पूर्वतोरणद्वारेण विनिर्गता रक्ता* महानदीत्यादि सर्वं गंगया व्याख्यात । अय तु विशेषः रक्ताकुंडप्रासादे रक्तादेवी वसति ।

प्रतीच्यद्वारनिर्गता रक्तोदा ॥ १४ ॥ तस्मादेव पुंडरीकहृदात्प्रतीच्यतोरणद्वारेण विनिर्गता *रक्तोदा महानदीत्यादि सर्वं सिन्ध्वा वर्णित । अय तु विशेष रक्तोदाकुंडप्रासादे रक्तोदा देवी वसति । यथा* सिंधुरक्तारक्तोदा भुजगकुटिलगतयः अन्यत्र गिरितलधाराप्रपाताभ्यां । शेषा ऋजुगतयः अन्यत्र मेरुनाभि गिरि प्रदेशेभ्य । चतुर्दशाप्येता अर्धयोजनविष्कम्भनदीसमायामाभ्यामुभयपार्श्वगताभ्यां प्रत्येकमर्धयोजनोत्सेधपञ्च धनु शतविष्कम्भवनसमायामपद्मवरवेदिकाद्वयपरिवृताभ्या वनखंडाभ्यामलंकृताः । तासा परिवारप्रति-पादनार्थमाह—

चतुर्दशनदीसहस्रपरिवृता गंगासिंध्वादयो नद्यः ॥ २३ ॥

गंगासिंध्वाद्यग्रहणं प्रकरणादिति चेन्नानंतरग्रहणप्रसंगात् ॥ १ ॥ *स्यान्मत गंगासिंध्वा-*दिग्रहणमनर्थक कुत ? प्रकरणात् प्रकृता हि ता इति तन्न किं कारण ? अनंतरग्रहणप्रसंगात् अनंतरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधो वेति अपरगानामेव ग्रहण स्यात् ।

गंगादिग्रहणमिति चेन्न पूर्वगाग्रहणप्रसंगात् ॥ २ ॥ *अथ मत गंगादिग्रहणमेवास्तु अनंतर* निवृत्त्यर्थमिति तन्न, कस्मात्? पूर्वगाग्रहणप्रसंगात् गंगादयो हि पूर्वगा इति ।

नदीग्रहणात् सिद्धिरिति चेन्न द्विगुणाभिसंबंधार्थत्वात् ॥ ३ ॥ स्यादेतन्नद्यः प्रकृतास्ततो नदीग्रहणमंतरेणापि नदीसंप्रत्ययसिद्धेस्तद्ग्रहणं सर्वनदीसंप्रतिपत्त्यर्थं भविष्यति नार्थो गंगासिंध्वादिग्रहणेनेति? तन्न किं कारणं? द्विगुणाभिसंबंधार्थत्वात्। द्विगुणा द्विगुणा इत्यस्याभिसंबंध इह कथं स्यादिति गंगासिंध्वादिग्रहणं क्रियते। किं गतमेतदनेनाहोस्विच्छब्दाधिक्यादर्थाधिक्यं गतमित्याह कथं द्विगुणानुवृत्तौ गंगाचतुर्दशनदीसहस्रपरिवृता तद्द्विगुणनदीसहस्रपरिवारा सिंधूरिति प्रसक्तिः तन्निवृत्त्यर्थं सिंधुग्रहणमिति। तत्र गंगासिंध्वौ प्रत्येकं चतुर्दशनदीसहस्रपरिवृते। ततो द्विगुणा द्विगुणाः परिवारनद्यो वेदितव्या आसीतोदायाः, ततः परतोऽर्धहीन उक्तो जंबूद्वीपविष्कंभांभोनिधिह्रदसरित्पर्वतवर्षनिवेशक्रमः। इदमिदानीं प्रतीयतां किममूनि क्षेत्राणि तुल्यविस्ताराण्युतविस्तारविशेषोस्तीत्यत आह—

भरतः षड्विंशतिपंचयोजनशतविस्तारः षट्चैकान्नविंशतिभागा योजनस्य ॥ २४ ॥

षडधिका विंशतिः षड्विंशतिः षड्विंशतिरधिका येषु तानि षड्विंशानि पंचयोजनशतानि विस्तारोस्य षड्विंशपंचयोजनशतविस्तारो भरतः, किमेतावानेव नेत्याह षट्चैकान्नविंशतिभागा योजनस्य विस्तारोस्येत्यभिसंबध्यते। इतरेषां विष्कंभविशेषप्रतिपत्त्यर्थमाह—

तद्द्विगुणद्विगुणविस्तारा वर्षधरवर्षा विदेहांताः ॥ २५ ॥

ततो द्विगुणो द्विगुणो विस्तारो येषां त इमे तद्द्विगुणद्विगुणविस्ताराः।

वर्षधरशब्दस्य पूर्वनिपात आनुपूर्व्यप्रतिपत्त्यर्थः ॥ १ ॥ वर्षधरशब्दस्य पूर्वनिपातः क्रियते आनुपूर्व्यप्रतिपत्तिर्यथास्यादिति। इतरथा हि वर्षधराश्च वर्षाश्चेति द्वंद्वे वर्षशब्दस्य पूर्वनिपातः प्रसज्येत अल्पान्ततरत्वात्। नच लक्षणमस्ति आनुपूर्व्यप्रतिपत्त्यर्थः पूर्वप्रयोगः कर्तव्य इति? सत्यं नास्ति कठोक्तं ज्ञापकात्तु भवति लक्षणहेत्वोः क्रियाया इति।

विदेहांतवचनं मर्यादार्थं ॥ २ ॥ विदेह अंतो येषां त इमे विदेहांता इति मर्यादा क्रियते। इतरथा हि नीलादयोपि द्विगुणद्विगुणविस्ताराः प्रसज्येरन्। तथाहि— हिमवतो विष्कंभो द्विपचाशमेकं योजनसहस्रं द्वादश चैकान्नविंशतिभागाः। हैमवतस्य द्वियोजनसहस्र पचोत्तरशतं पंच चैकान्नविंशतिभागाः। महाहिमवतश्चत्वारि योजनसहस्राणि दशाधिकं द्वे शते दशचैकान्नविंशतिभागाः। हरिवर्षस्याष्टौ योजनसहस्राणि चत्वारि शतानि एकविंशति एकश्चैकान्नविंशतिभागः। निषधस्य षोडशयोजनसहस्राण्यष्टौ शतानि द्विचत्वारिंशानि द्वौ चैकान्नविंशतिभागौ। विदेहस्य त्रयस्त्रिंशद्योजनसहस्राणि षट्शतानि चतुरशीत्यधिकानि चत्वारश्चैकान्नविंशतिभागाः। यद्येवं भरतादीनां विदेहांतानां विस्तारक्रम उक्तः। अथोत्तरेषा कथमित्यत आह—

उत्तरा दक्षिणतुल्याः ॥ २६ ॥

उत्तरा ऐरावतादयः नीलांतभरतादिभिर्दक्षिणैस्तुल्याः दृष्टव्या अतीतस्य पर्वतस्यायं विशेषो दृष्टव्यः (?)। अत्राह उक्तेषु भरतादिषु क्षेत्रेषु मनुष्याणां किं तुल्योनुभवादिः आहोस्वित्कश्चिदस्ति प्रतिविशेष इत्यत आह—

भरतैरावतयोर्वृद्धिह्रासौ षट्समयाभ्यामुत्सर्पिण्यवसर्पिणीभ्यां ॥ २७ ॥

इमौ वृद्धिह्रासौ? कस्य भरतैरावतयोर्ननु क्षेत्रे व्यवस्थितौ, अधिके कथं तयोर्वृद्धिह्रासौ? अत उत्तरं पठति

तात्स्थ्याचच्छब्द्यसिद्धेर्भरतैरावतयोर्वृद्धिह्रासयोगः ॥ १ ॥ इहलोके तात्स्थ्यात्ताच्छब्द्यं भवति यथा गिरिस्थितेषु वनस्पतिषु दह्यमानेषु गिरिर्दाह इत्युच्यते। तथा भरतैरावतस्थेषु मनुष्येषु वृद्धिह्रासावापद्यमानेषु भरतैरावतयोर्वृद्धिह्रासावुच्येते।

---

१ अन्यत्र षट्चैकोनविंशतिभागा इति पाठः। २ ग. पुस्तके नायं पाठः।

हरिद्विवाद्रितल गत्वोदङ्मुखी साधिकचतुर्योजनशतधाराप्रपाता चतुर्योजनबाहुल्या पंचाशद्योजनविस्तारा, श्रीदेवीगृहप्रमाणप्रासादमंडितमध्ये सद्विक्रोशदशयोजनोच्छ्रायचतुष्षष्टियोजनायामविष्कंभद्वीपालंकृतांतरे साशीतिचतुर्योजनशतायामविष्कंभे अशीतियोजनावगाहे वज्रतले कुंडे पतिता । ततः कुंडादुदीच्यतोरणद्वारेण निर्गता देवकुरुषु चित्रविचित्रकूटमध्येनोदङ्मुखी गत्वार्धयोजनेनाऽप्राप्ता मेरुं प्रदक्षिणीकृत्य विद्युत्प्रभं विदीर्य अपरविदेहमध्यगामिनी, प्रभवे योजनावगाहा पंचाशद्योजनविस्तारा मुखे दश योजनावगाहा पंचयोजनशतविस्तारा सीतोदा नाम महानदी पाश्चात्यसमुद्रं प्राविक्षत् । सीतोदाकुंडप्रासादनिवासिनी सीतोदा देवी ।

केसरिह्रदप्रभवाऽपाच्यद्वारनिर्गता सीता ॥ ८ ॥ नीलस्योपरि केसरिह्रदादपाच्यतोरणद्वारेण निर्गता सीता महानदीत्यादि सर्वं सीतोदातुल्यं । अयं तु विशेषः सीताकुंडप्रासादे सीतादेवी वसति सा माल्यवंतं विदीर्य पूर्वविदेहमध्यगामिनी प्राच्यसमुद्रं प्राविक्षत् इति ।

उदीच्यतोरणद्वारनिर्गता नरकांता ॥ ९ ॥ तत एव केसरिह्रदादुदीच्यतोरणद्वारेण निर्गता नरकांतामहानदीत्यादि सर्वं हरिता व्याख्यातं । अयं तु विशेषः नरकांताकुंडप्रासादे नरकांता देवी वसति गंधवद्वृत्तवेदाढ्यं प्रदक्षिणीकृत्य पाश्चात्यसमुद्रं प्राविक्षदिति ।

महापुंडरीकह्रदप्रभवा दक्षिणतोरणद्वारनिर्गता नारी ॥ १० ॥ रुक्मिण उपरि महापुंडरीकह्रदाद्दक्षिणतोरणद्वारेण निर्गता नारी महानदीत्यादि सर्वं हरिकांतया व्याख्यातं । अयं तु विशेषः नारीकुंडप्रासादे नारीदेवी वसति गंधवद्वृत्तवेदाढ्यं प्रदक्षिणीकृत्य पूर्वोदधिं प्राविक्षदिति ।

उदीच्यद्वारनिर्गता रूप्यकूला ॥ ११ ॥ तस्मादेव महापुंडरीकह्रदादुदीच्यतोरणद्वारेण निर्गता रूप्यकूला महानदीत्यादि सर्वं तु रोहिता व्याख्यातं । अयं तु विशेषः रूप्यकूलाकुंडप्रासादे रूप्यकूला देवी वसति माल्यवद्वृत्तवेदाढ्यं प्रादक्षिणीकृत्य प्रतीच्यसमुद्रं प्राविक्षत् इति ।

पुंडरीकह्रदप्रभवापाच्यतोरणद्वारनिर्गता सुवर्णकूला ॥ १२ ॥ शिखरिण उपरि पुंडरीकह्रदाद्दक्षिणतोरणद्वारेण विनिर्गता सुवर्णकूला महानदीत्यादि सर्वं रोहितास्यया व्याख्यातं । अयं तु विशेषः सुवर्णकूलाकुंडप्रासादे सुवर्णकूला देवी वसति । माल्यवद्वृत्तवेदाढ्यं प्रदक्षिणीकृत्य प्राच्यमर्णवं प्राविक्षदिति ।

पूर्वतोरणद्वारनिर्गता रक्ता ॥ १३ ॥ तस्मादेव पुंडरीकह्रदात्पूर्वतोरणद्वारेण विनिर्गता रक्ता महानदीत्यादि सर्वं गंगया व्याख्यातं । अयं तु विशेषः रक्ताकुंडप्रासादे रक्तादेवी वसति ।

प्रतीच्यद्वारनिर्गता रक्तोदा ॥ १४ ॥ तस्मादेव पुंडरीकह्रदात्प्रतीच्यतोरणद्वारेण विनिर्गता रक्तोदा महानद्यादि सर्वं सिन्धुना वर्णितं । अयं तु विशेषः रक्तोदाकुंडप्रासादे रक्तोदा देवी वसति । गंगासिंधूरक्तारक्तोदा भुजगकुटिलगतयः अन्यत्र गिरितलधाराप्रपाताभ्यां । शेषा ऋजुगतयः अन्यत्र मेरुनाभिगिरिप्रदेशेभ्यः । चतुर्दशाप्येता अर्धयोजनविष्कंभनदीसमायामाभ्यामुभयपार्श्वगताभ्यां प्रत्येकमर्धयोजनोच्छ्रायाभ्यां च धनुःशतविष्कंभवनसमायामप्रभास्वरवेदिकाद्वयपरिवृताभ्यां वनषंडाभ्यामलंकृताः । तासां परिवारप्रतिपादनार्थमाह—

चतुर्दशनदीसहस्रपरिवृता गंगासिंध्वादयो नद्यः ॥ २३ ॥

गंगासिंध्वादिग्रहणं प्रकरणादिति चेन्नानंतरग्रहणप्रसंगात् ॥ १ ॥ स्यान्मतं गंगासिंध्वादिग्रहणमनर्थकं पुनः ? प्रकरणात् प्रकृता हि ता इति तन्न किं कारणं ? अनंतरग्रहणप्रसंगात् अनंतरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधो वेति अपरगंगादीनामेव ग्रहणं स्यात् ।

गंगादिग्रहणमिति चेन्न पूर्वगाग्रहणप्रसंगात् ॥ २ ॥ अथ मतं गंगादिग्रहणमस्तु अल्पत्वादिष्टार्थमिति तन्न, कस्मात् ? पूर्वगाग्रहणप्रसंगात् गंगादयो हि पूर्वगा इति ।

नदीग्रहणात् सिद्धिरिति चेन्न द्विगुणाभिसंबंधार्थत्वात् ॥ ३ ॥ स्यादेतत्-पद्मनाम्नां नदीग्रहणमंतरेणापि नदीसंबंधसिद्धेस्तद्ग्रहणमनर्थकमिति, तन्न; किं कारणं? द्विगुणाभिसंबंधार्थत्वात्। द्विगुणा द्विगुणा इत्यस्याभिसंबंध इह कथं स्यादिति गंगासिन्ध्वादिग्रहणं क्रियते। किं गतमेतदनेनाहोस्विदन्यदाभिव्यादर्थोऽभिप्रायं गतमित्याह कथं द्विगुणानुवृत्तौ गंगाचतुर्दशनदीसहस्रपरिवृता तद्द्विगुणनदीसहस्रपरिवारा सिन्धुरिति प्रसक्तिः तन्निवृत्त्यर्थं सिन्धुग्रहणमिति। तत्र गंगासिन्धू प्रत्येकं चतुर्दशनदीसहस्रपरिवृते। ततो द्विगुणा द्विगुणा परिवारनद्यो वेदितव्या आसीतोदायाः, तत उत्तरतोऽर्धहीना उक्ता जंबूद्वीपविष्कंभाभिनिविष्टदससरित्परंपरानिर्वृत्तक्रम । इदमिदानीं प्रतीपवतां किमर्थानि क्षेत्राणि तुल्यविस्ताराण्युतविस्तारविशेषोऽस्तीत्यत आह—

भरतः षड्विंशतिपंचयोजनशतविस्तारः षट्चैकान्नविंशति-भागा योजनस्य ॥ २४ ॥

षडधिका विंशतिः षड्विंशतिः षड्विंशतिरधिका येषु तानि षड्विंशानि पंचयोजनशतानि विस्तारोऽस्य षड्विंशपंचयोजनशतविस्तारो भरतः, किमेतावानेव नेत्याह षट्चैकान्नविंशतिभागा योजनस्य विस्तारोऽस्येत्यभिसंबध्यते। इतरेषां विष्कंभविशेषप्रतिपत्त्यर्थमाह—

तद्द्विगुणद्विगुणविस्तारा वर्षधरवर्षा विदेहांताः ॥ २५ ॥

ततो द्विगुणो द्विगुणो विस्तारो येषां त इमे तद्द्विगुणद्विगुणविस्ताराः ।

वर्षधरशब्दस्य पूर्वनिपात आनुपूर्व्यप्रतिपत्त्यर्थः ॥ १ ॥ वर्षधरशब्दस्य पूर्वनिपातः क्रियते आनुपूर्व्यप्रतिपत्तिर्यथा स्यादिति। इतरथा हि वर्षधराश्च वर्षाश्चेति इह वर्षशब्दस्य पूर्वनिपातः प्रसज्येत अल्पाच्तरत्वात्। न च लक्षणमस्ति आनुपूर्व्यप्रतिपत्त्यर्थं पूर्वप्रयोगः कर्तव्य इति ? सत्यं नास्ति परोक्तं ज्ञापकं तु भवति लक्षणहेतोः क्रियाया इति।

विदेहांतवचनं मर्यादार्थं ॥ २ ॥ विदेहः अंतो येषां त इमे विदेहांता इति मर्यादा क्रियते। इतरथा हि नीलादयोऽपि द्विगुणद्विगुणविस्ताराः प्रसज्येरन्। तथाहि- हिमवतो विष्कंभो द्विपंचाशदेक योजनसहस्रं द्वादश चैकान्नविंशतिभागाः। हैमवतस्य द्वियोजनसहस्रं पंचोत्तरशतं पंच चैकान्नविंशतिभागाः। महाहिमवतश्चत्वारि योजनसहस्राणि दशाधिके द्वे शते दश चैकान्नविंशतिभागाः। हरिवर्षस्याष्टौ योजनसहस्राणि चत्वारि शतानि एकविंशानि एकश्चैकान्नविंशतिभागः। निषधस्य षोडशयोजनसहस्राण्यष्टौ शतानि द्विचत्वारिंशानि द्वौ चैकान्नविंशतिभागौ। विदेहस्य त्रयस्त्रिंशद्योजनसहस्राणि षट्शतानि चतुरशीत्यधिकानि चत्वारश्चैकान्नविंशतिभागाः। यथैव भरतादीनां विदेहांतानां विस्तारक्रम उक्तः। अथोत्तरेषां कथमित्यत आह—

उत्तरा दक्षिणतुल्याः ॥ २६ ॥

उत्तरा ऐरावतादयो नीलांता भरतादिभिर्दक्षिणैस्तुल्या वेदितव्याः अतीतस्य सर्वस्याप विशेषो वेद्यः (?)। अथाह उक्तेषु भरतादिषु क्षेत्रेषु मनुष्याणां किं तुल्योऽनुभवादिः आहोस्विदस्ति प्रतिविशेष इत्यत आह—

भरतैरावतयोर्वृद्धिह्रासौ षट्समयाभ्यामुत्सर्पिण्यवसर्पिणीभ्याम् ॥ २७ ॥

इमौ वृद्धिह्रासौ ? यस्य भरतैरावतयोरनेतु क्षेत्रे स्यातामिति, अधिके कथं तयोर्वृद्धिह्रासौ ? अत्र उत्तरं पठति

तात्स्थ्यात्ताच्छब्द्यसिद्धेर्भरतैरावतयोर्वृद्धिह्रासयोगः ॥ १ ॥ इहाधिकरणात्ताच्छब्द्यं भवति यथा गिरिस्थितेषु दह्यमानेषु गिरिर्दह्यते इत्युच्यते। तथा भरतैरावतस्थेषु मनुष्येषु वृद्धिह्रासावुपयत्सु भरतैरावतयोर्वृद्धिह्रासावुच्येते।

---

१ अन्यत्र षट्चैकोनविंशतिभागा इति पाठः। २ ग. पुस्तके नास्ति पाठः।

अधिकरणनिर्देशो वा ॥ २ ॥ अथवा भरतैरावतयोरित्यधिकरणनिर्देशोय स चाधेयमाकाङ्क्षतीति भरते ऐरावते च मनुष्याणा वृद्धिह्रासौ वेदितव्यौ । किं कृतौ पुनस्तौ ?

अनुभवायुःप्रमाणादिकृतौ वृद्धिह्रासौ ॥ ३ ॥ अनुभव उपभोगपरिभोगसपत्, आयुर्जीवितपरिमाण, प्रमाण शरीरोत्सेध इत्येवमादिकृतौ मनुष्याणा वृद्धिह्रासौ प्रत्येतव्यौ । किं हेतुकौ पुनस्तौ ?

कालहेतुकौ सच कालो द्विविध उत्सर्पिणी अवसर्पिणी चेति तद्भेदाः षट् ॥ ४ ॥ प्रयेक्रमन्वर्थसज्ञोच्यते—

अनुभवादिभिरवसर्पणशीलाऽवसर्पिणी ॥ ५ ॥ अनुभवादिभि पूर्वोक्तैरवसर्पणशीला हानिस्वाभाविकाऽवसर्पिणीसमा ।

तद्विपरीतोत्सर्पिणी ॥ ६ ॥ तद्विपरीतैरेवोत्सर्पणशीला वृद्धिस्वाभाविकोत्सर्पिणीत्युच्यते । तत्रावसर्पिणी षड्विधा सुषमसुषमा सुषमा सुषमदु षमा दु खमसुषमा दु षमा अतिदु षमा चेति । उत्सर्पिण्यपि अतिदु खमाद्या सुषमसुषमाता षड्विधैव भवति । अवसर्पिण्या परिमाण दशसागरोपमकोटीकोट्य , उत्सर्पिण्यपि तावत्येव । सोभयी कल्प इत्याख्यायते । तत्र सुषमसुषमा चतस्र सागरोपमकोटीकोट्य । तदादौ मनुष्या उत्तरकुरुमनुष्यतुल्या । तत क्रमेण हानौ सत्या सुषमा भवति तिस्र सागरकोटीकोट्य । तदादौ मनुष्या हरिवर्षमनुष्यसमा। तत क्रमेण हानौ सत्या सुषमदु षमा भवति द्वे सागरोपमकोटीकोट्यौ तदादौ मनुष्या हैमवतमनुष्यसमाना भवति । तत क्रमेण हानौ सत्या दु षमसुषमा भवति एकसागरोपमकोटीकोटीद्विचत्वारिंशद्वर्षसहस्रोना, तदादौ मनुष्या विदेहजनतुल्या भवति । तत क्रमेण हानौ सत्या दुषमा भवति एकविंशतिवर्षसहस्राणि । तत क्रमेण हानौ सत्या अतिदु षमा भवति एकविंशतिवर्षसहस्राणि । एवमुत्सर्पिण्यपि विपरीतक्रमा वेदितव्या । अथेतरासु भूमिषु कावस्थितिरत आह—

ताभ्यामपरा भूमयोवस्थिताः ॥ २८ ॥

ताभ्या भरतैरावताभ्यामपरा भूमय अवस्थिता भवति न हि तत्रोत्सर्पिण्यवसर्पिण्यौ स्त । किं तासु भूमिषु मनुष्यास्तुल्यायुष आहोस्वित् कश्चिदस्ति प्रतिविशेष ? इत्यत्रोच्यते—

एकद्वित्रिपल्योपमस्थितयो हैमवतकहारिवर्षकदैवकुरवकाः ॥ २९ ॥

हैमवतादिभ्यो भवार्थे वुञ् मनुष्यप्रतिपत्त्यर्थः ॥१॥ हैमवतभवा इत्येवमादिना विग्रहेण वुञि कृते हैमवतकादिसिद्धिर्भवति स किमर्थ ? मनुष्यप्रतिपत्त्यर्थ । तत्र भवा मनुष्या प्रतिपद्येरन्निति ।

एकादीनां हैमवतकादिभिर्यथासंख्यं संबंधः ॥ २ ॥ हैमवतकादयस्त्रय एकादयस्त्रय तत्र यथासंख्य सबधो भवति । एकपल्योपमस्थितयो हैमवतका । द्विपल्योपमस्थितयो हारिवर्षा । त्रिपल्योपमस्थितयो दैवकुरवका इति । तत्र पचसु हैमवतेषु सुषमदु षमा सदावस्थिता । तत्र मनुष्या एकपल्योपमायुषो द्विधनु सहस्रोच्छ्रिताश्चतुर्थभक्ताहारा नीलोत्पलवर्णा । पचसु हरिवर्षेषु सुषमा सदावस्थिता तत्र मनुष्या द्विपल्योपमस्थितय चतुश्चापसहस्रोत्सेधा षष्ठभक्ताहारा शखवर्णा । पचसु देवकुरुषु सुषमसुषमा सदावस्थिता तत्र मनुष्यास्त्रिपल्योपमायुष षड्धनु सहस्रोत्सेधा अष्टमभक्ताहारा कनकवर्णा । अथोत्तरेषु कावस्थितिरित्यत आह—

तथोत्तराः ॥ ३० ॥

यथा दक्षिणा , तथोत्तरा वेदितव्या । हैरण्यवतका हैमवतकैस्तुल्या । रम्यका हारिवर्षकैस्तुल्या । दैवकुरवकैरुत्तरकुरवका व्याख्याता । अथ विदेहेष्ववस्थितेषु का स्थितिरित्यत उच्यते—

विदेहेषु संख्येयकालाः ॥ ३१ ॥

सर्वेषु विदेहेषु संख्येयकाला मनुष्याः । तत्र कालः सुषमदुःषमादिपमः सदावस्थितः । मनुष्याश्च पंचधनुःशतोत्सेधा नित्याहाराः उत्कर्षेण पूर्वकोटिस्थितिका जघन्येनान्तर्मुहूर्तायुषः ।

भरतस्य विष्कंभो जंबूद्वीपस्य नवतिशतभागः ॥ ३२ ॥

किमर्थमिदमुच्यते ननु पुरस्ताद्भरतस्य विष्कंभो व्याख्यात [१] ।

पुनर्भरतविष्कंभवचनं प्रकारांतरप्रतिपत्त्यर्थं ॥ १ ॥ पुनर्भरतविष्कंभ उच्यते प्रकारांतरेण प्रतिपत्तिः कथं स्यादिति । भरतविष्कंभप्रमाणे खंडे छिद्यमानो जंबूद्वीपः । नवत्युत्तरेण खंडशतेन परिच्छिद्यत इत्यर्थः ।

उत्तराभिसंबंधार्थं वा ॥ २ ॥ अथवा-उत्तरत्र वक्ष्यते 'द्विर्धातकीखंडे' 'पुष्करार्धे च' इति तदभिसंबंधार्थं पुनर्वचनं क्रियते ।

तलमूलयोर्दशयोजनसहस्रविस्तारो लवणोदः ॥ ३ ॥ समे भूमितले द्वियोजनशतसहस्रविष्कंभ इत्युक्तः पुरस्तात्, तस्य गोतीर्थवदुभयतोऽर्धं क्रमेण हान्या मूले दशयोजनसहस्रविस्तारः तावद्विष्कंभजलतलः योजनसहस्रावगाहः समाद् भूमितलादूर्ध्वं षोडशयोजनसहस्रजलोत्सेधः धनराशिरिवोच्छ्रितजलः मृदंगसंस्थानः, लवणोदो वेदितव्यः ।

तन्मध्ये दिक्षु महापातालानि योजनशतसहस्रावगाहानि ॥ ४ ॥ तस्य लवणोदस्य मध्ये चतसृषु दिक्षु रत्नवेदिकायाः पंचनवतियोजनसहस्राणि तिर्यग्गत्वा क्षितिविवरणानि वज्रमयतलपार्श्वानि, अंजनसंस्थानानि प्रत्येकमेकयोजनशतसहस्रावगाहानि तावन्मध्यविष्कंभाणि तलमूलयोर्दशयोजनसहस्रविस्ताराणि महापातालानि वेदितव्यानि चत्वारि पाताल-वडवामुख-यूपकेसर-कलशुकसंज्ञानि । तत्र प्राच्यां दिशि पाताल, प्रतीच्यां वडवामुख, उदीच्यां यूपकेसर, अपाच्यां कलशुक । तेषामेकैकत्रिभागस्त्रयस्त्रिंशत्सहस्राणि योजनानां त्रीणि शतानि त्रयस्त्रिंशानि योजनत्रिभागश्च साधिकः । तेषामधस्त्रिभागे वातस्तिष्ठति । मध्यत्रिभागे वायुतोये । उपरित्रिभागे तोयं । रत्नप्रभाखरपृथ्वीभागसन्निवेशिभवनावासवातकुमारतद्वनिताक्रीडाजनिताऽनिलसंक्षोभकृतपाताले मीलननिमीलनहेतुकौ वायुतोयनिष्क्रमप्रवेशौ भवतः । तत्कृता दशयोजनसहस्रविस्तारमुखजलस्योपरि पंचाशद्योजनावधृता जलवृद्धिः । तत उभयत आ रत्नवेदिकायाः सर्वत्र द्विगव्यूतप्रमाणा जलवृद्धिः । पातालोन्मीलनेनोपशमेन हानिः । पातालानां चतुर्णामप्यन्तराणि प्रत्येकं द्वे शतसहस्रे सप्तविंशतिसहस्राणि सप्ततिशतं च योजनानां त्रीणि च गव्यूतानि साधिकानि ।

विदिक्षु क्षुद्रपातालानि दशयोजनसहस्रावगाहानि ॥ ५ ॥ तन्मध्ये चतसृषु विदिक्षु चत्वारि क्षुद्रपातालानि दशयोजनसहस्रावगाहानि तावन्मध्यविष्कंभाणि मुखमूलयोर्योजनसहस्रविस्ताराणि वेदितव्यानि । तेषामेकैकत्रिभागस्त्रीणि सहस्राणि त्रीणि शतानि त्रयस्त्रिंशानि योजनानां योजनत्रिभागश्च साधिकः । अधस्त्रिभागे वातः, मध्यत्रिभागे वायुतोये, उपरि त्रिभागे तोयं ।

तदंतरेषु क्षुद्रपातालानां योजनसहस्रावगाहानां सहस्रं ॥ ६ ॥ तेषां दिग्विदिग्विभागानां पातालानां अंतरेष्वष्टास्वपि योजनसहस्रावगाहानां तावन्मध्यविष्कंभाणां मुखमूलयोस्तदर्धविस्ताराणां क्षुद्रपातालानां सहस्रं प्रत्येतव्यं । तेषां त्रिभागाः पूर्ववद्वेदितव्याः । तत्रैकैकस्मिन्नंतरे क्षुद्रपातालानां मुक्तावलीवदवस्थितानां शतपंचविंशमन्यान्यपि पातालानि संति । अंतरालेषु सप्तसहस्राण्यष्टौ शतान्यशीतिश्च पातालसमुदायः ।

दिक्षु वेलंधरनागाधिपतिनगराणि चत्वारि ॥ ७ ॥ रत्नवेदिकायास्तिर्यग्द्वाचत्वारिंशद्योजनसहस्राणि गत्वा चतसृषु दिक्षु द्वाचत्वारिंशद्योजनसहस्रायामविष्कंभाणि चत्वारि वेलंधरनागाधिपतिनगराणि भवंति । तेषु वेलंधरनागाधिपतयः पल्योपमायुषः दशकार्मुकोत्सेधाः प्रत्येकं चतसृभिरग्रमहिषीभिः परिवृ-

१ "अदः क्रमेणेत्यपि पाठः (क) पुस्तके" । २ मृदंगसंस्थानानि इत्यपि ग पुस्तके पाठः ।

खडवलयविष्कम्भश्चत्वारि योजनशतसहस्राणि । तत्परिधिरेकचत्वारिंशद्योजनशतसहस्राणि दशसहस्राणि नव योजनशतानि किंचिदूनैकषष्ठ्युत्तराणि एकशतसहस्रं अष्टसप्ततिसहस्राणि अष्टौ शतानि चत्वारिंशानि योजनानि। धातकीखंडे वर्षधररुद्धक्षेत्र। तत्परिधिमपनीयावशिष्टं द्वादशाद्विशतभागहृतं लब्धं। भरतविष्कम्भ उक्तः।

वर्षाणां वर्षधराणां सरितां वृत्तवेदाढ्यानां ह्रदानामन्येषां च तान्येवावगाहादीनि ॥६॥ वर्षधरा हिमवदादय उक्तोत्सेधावगाहा द्विगुणविस्ताराश्चत्वारोपि वृत्तवेदाढ्या उक्तोच्छ्रायावगाहसमा द्वियोजनसहस्रविस्ताराः । यमकाद्री च व्याख्यातोत्सेधावगाहौ द्वियोजनसहस्रमूलविस्तारौ पञ्चदशयोजनशतमध्यविष्कम्भौ उपर्येकयोजनसहस्रविस्तारौ । काञ्चनाद्रयश्च व्याख्यातोच्छ्रायावगाहाः द्विगुणविस्ताराः । ह्रदाश्च पद्मादयः षडपि द्विगुणायामविष्कम्भावगाहा । द्वीपाः पद्मानि च द्विगुणायामविष्कम्भावगाहानि ।

भरतैरावतविभागविभाजिनाविष्वाकारगिरी ॥७॥ भरतैरावतयोर्विभागहेतू कालोदलवणोदस्पर्शिनौ योजनशतावगाहौ चतुर्योजनशतोत्सेधौ अधः उपरि चैकयोजनसहस्रविस्तारौ काञ्चनपरिणामौ इष्वाकारगिरी भवतः । तत्र धातकीखंडे द्वौ मेरू पूर्वापरौ योजनसहस्रावगाहौ पञ्चनवतियोजनशतमूलविष्कम्भौ धरणीतले चतुर्नवतियोजनशतविस्तारौ चतुरशीतियोजनसहस्रोत्सेधौ योजनसहस्रविस्तारतलौ पूर्वोक्तप्रमाणभूलिकौ। तस्माद् भूमितलात्पञ्चयोजनशतान्युत्प्लुत्य नंदनवनं भवति, पञ्चयोजनशतविस्तारं पञ्चपञ्चाशद्योजनसहस्राणि पञ्चशतानि च योजनानि । तत उत्प्लुत्य सौमनसं नाम वनं पञ्चशतयोजनविष्कम्भं भवति । ततोऽष्टाविंशयोजनसहस्राण्युत्प्लुत्य पाण्डुकवनं भवति । तयोर्देशतः प्रदेशेष्वेकप्रदेशवृद्धिः । जंबूद्वीपे यत्र जंबूवृक्षः तत्र धातकीखंडे धातकीवृक्षः । परिवारश्च पूर्वोक्तवर्णना । तन्निवासी द्वीपाधिपतिस्तत एव द्वीपस्य धातकीखंड इति नाम वेदितव्यं । तत्र चक्रारान्तरसंस्थाना वर्षा वर्षधराश्च चक्रारकारा उभयजलधिस्पर्शिनः । तत्परिक्षेपिकालोदसमुद्रः टंकच्छिन्नतीर्थः अष्टयोजनशतसहस्रवलयविष्कम्भः एकनवतिशतसहस्राणि सप्ततिश्च सहस्राणि साधिकपञ्चोत्तराणि षट्शतानि योजनानां तत्परिधिः । कालोदपरिक्षेपिपुष्करद्वीपः षोडशयोजनशतसहस्रवलयविष्कम्भः । तत्र द्वीपाम्भोनिधिद्विगुणपरिक्लृप्तिवत् धातकीखंडवर्षादिद्विगुणविधिप्रमाणविशेषावधारणार्थमाह—

पुष्करार्धे च ॥ ३४ ॥

च शब्दः किमर्थः ?

संख्याभ्यावृत्त्यनुवर्तनार्थश्चशब्दः ॥ १ ॥ द्विरित्येतस्याः संख्याभ्यावृत्तेरनुवर्त्तनार्थश्चशब्दः क्रियते, पुष्करार्धे च द्विर्भरतादयः संख्यायत इति । किं जंबूद्वीपभरतादिसंख्या द्विरावर्त्यते इत्यभिसंबध्यते आहोस्वित् धातकीखंडभरतादिकसंख्येति जंबूद्वीपभरतादिसंख्यैव संबध्यते । अनंतरा कस्मान्नाभिसंबध्यते इति इच्छातो विशेषणसंबन्ध इत्यतश्चैतदेव धातकीखंडे हिमवदादीनामपि विष्कम्भः । पुष्करार्धे च हिमवदादीनां द्विगुण इष्यत इति । नामानि च तान्येव वेदितव्यानि । अथ भरतस्य को विष्कम्भः ?

एकान्नाशीत्युत्तरपंचशताधिकैकचत्वारिंशद्योजनसहस्राणि भरताभ्यंतरविष्कंभः स त्रिसप्ततिभागशतं च ॥ २ ॥ एकचत्वारिंशत्सहस्राणि पञ्चशतान्येकान्नाशीत्युत्तराणि योजनानां त्रिसप्तत्युत्तरभागशतं च भरताभ्यंतरविष्कम्भो वेदितव्यः ।

द्वादशपंचशतोत्तरत्रिपंचाशद्योजनसहस्राणि मध्यविष्कंभो नवनवत्यधिकं च भागशतं ।३। त्रिपञ्चाशत्सहस्राणि योजनानां पञ्चशतानि द्वादशानि नवनवत्यधिकं च भागशतं मध्यभरतविष्कम्भः ।

द्वाचत्वारिंशच्चतुःशतोत्तरपंचषष्टिसहस्राणि बाह्यविष्कंभस्त्रयोदश च भागाः ॥ ४ ॥ पञ्चषष्टिसहस्राणि योजनानां चत्वारि शतानि त्रयोदशभागाः बाह्यभरतविष्कम्भः ।

वर्षाद्वर्षश्चतुर्गुणविस्तार आ विदेहाद्द्रष्टव्यः ॥५॥ भरताच्चतुर्गुणविष्कम्भो हैमवतः, हैमवता-

ता वेलंधरनागाश्च निवसंति । तत्र द्वाचत्वारिंशन्नागसहस्राणि लवणोदाभ्यंतरवेलां धारयंति । द्वासप्ततिनागसहस्राणि बाह्यां वेलां धारयंति । अष्टाविंशतिनागसहस्राणि अग्रोदकं धारयंति । तान्येतानि समुदितान्येकं शतसहस्रं द्वाचत्वारिंशच्च सहस्राणि ।

द्वादशयोजनसहस्रायामविष्कंभो गौतमद्वीपश्च ॥ ८ ॥ रत्नवेदिकायास्तिर्यग्द्वादशयोजनसहस्राणि गत्वा द्वादशयोजनसहस्रायामविष्कंभो गौतमस्य समुद्राधिपतेर्द्वीपश्च तत्र भवति । रत्नवेदिकायास्तिर्यक्पंचनवतिप्रदेशेषु गतेषु एकप्रदेशावगाहः, पंचनवतिहस्तेषु गतेष्वेकहस्तावगाहः, पंचनवतियोजनेषु गतेष्वेकयोजनावगाहः, पंचनवतियोजनशतेषु गतेष्वेकयोजनशतावगाहः, पंचनवतियोजनसहस्रेषु गतेष्वेकयोजनसहस्रावगाहः । लवणोदस्यांते यथा वेला तथा बहिरपि, विजयादीनि द्वाराणि च । अत्र लवणोदस्यैव वेला नान्योदधीनां, तत्रैव च पातालानि नान्यत्र । सर्वे च लवणोदादयः स्वयंभूरमणपर्यंता एकयोजनसहस्रावगाहाः । द्वीपोदधिपर्यंते चोभे वेदिके । या द्वीपांते ता द्वीपानां या समुद्रांते ताः समुद्राणां । लवणोद उच्छ्रितसलिलः, शेषाः प्रसारजलाः । भिन्नरसाश्चत्वारः, त्रय उदकरसाः, शेषा इक्षुरसाः सागराः । लवणोदो लवणरसजलः । वारुण्यदो वारुणीरसजलः । क्षीरोदः क्षीररसजलः । घृतोदो घृतरसजलः । कालोदपुष्करोदस्वयंभूरमणोदा उदकरसाः । लवणोदकालोदस्वयंभूरमणोदा मत्स्यकूर्मादिजलचरावासाः, नेतरे । लवणोदे नदीमुखे नवयोजनशरीरा मत्स्याः, सागराभ्यंतरेऽष्टादशयोजनशरीराः । कालोदे नदीमुखेऽष्टादशयोजनशरीरा मत्स्याः, सागराभ्यंतरे षड्विंशद्योजनशरीराः । स्वयंभूरमणोदे नदीमुखे पंचशतयोजनशरीरा मत्स्याः, सागराभ्यंतरे एकयोजनसहस्रशरीरा मत्स्याः । योऽयं वर्षवर्षधरह्रदपुष्करादीनां संख्याविष्कंभादिविधिरुक्तो जंबूद्वीपे, तद्द्विगुणो धातकीखंडे इति प्रतिपादयितुमिच्छन्नाह—

द्विर्धातकीखंडे ॥ ३३ ॥

द्रव्याभ्यावृत्तौ सुजभाव इति चेन्न क्रियाध्याहाराद् द्विस्तावानिति यथा ॥ १ ॥ स्यान्मतं भरतादीनि द्रव्याणि अत्राभ्यावर्तंते न तु क्रिया ततो न सुजिति ? तन्न, किं कारणं ? क्रियाध्याहारात् । यथा द्विस्तावानयं प्रासाद इति मीयते इत्येवमाद्यध्याह्रियमाणक्रियापेक्षया सुजुत्पत्तिः, एवमिहापि धातकीखंडे भरतादयो द्विः संख्यायंते इत्येवं सामर्थ्यप्रापितक्रियापेक्षया सुजेवेदितव्यः । तच्च संख्यानं द्विधा स्वरूपभेदेन विष्कंभादिभेदेन च । तत्र स्वरूपसंख्यानं द्वौ भरतौ द्वौ हिमवंतावित्येवमादि । विष्कंभादिसंख्यानं जंबूद्वीपे हिमवदादीनां वर्षधराणां यो विष्कंभः तद्द्विगुणो धातकीखंडे हिमवदादीनामिति ।

अथ धातकीखंडे भरतस्य को विष्कंभः ? उच्यते—

षट्षष्ठिशतानि चतुर्दशानि योजनानां धातकीखंडभरताभ्यंतरविष्कंभः एकान्नत्रिंशच्च भागशतं ॥ २ ॥ षट्सहस्राणि षट्शतानि चतुर्दशोत्तराणि योजनानां योजनस्य द्वादशद्विशतभागाः एकान्नत्रिंशच्च भागशतं धातकीखंडभरताभ्यंतरविष्कंभः ।

सैकाशीति पंचनवताधिकद्वादशसहस्राणि मध्यविष्कंभः षट्त्रिंशच्च भागाः ॥ ३ ॥ द्वादशसहस्राणि योजनानां पंचनवतान्येकाशीत्युत्तराणि षट्त्रिंशच्च भागा धातकीखंडभरतमध्यविष्कंभः ।

सप्तचत्वारिंशत्पंचशताष्टादशसहस्राणि बाह्यविष्कंभः पंचपंचाशच्च भागशतं ॥ ४ ॥ अष्टादशसहस्राणि योजनानां पंचशतानि सप्तचत्वारिंशानि पंचपंचाशच्च भागशतं बाह्यभरतविष्कंभः ।

वर्षाद्वर्षश्चतुर्गुणविस्तार आ विदेहात् ॥ ५ ॥ वर्षाद्वर्षश्चतुर्गुणविस्तार आ विदेहाद्वेदितव्यः । भरताच्चतुर्गुणविष्कंभो हैमवतः । हैमवताच्चतुर्गुणविष्कंभो हरिवर्षः । हरिवर्षाच्चतुर्गुणविष्कंभो विदेह इति । तथा च भरतचतुर्गुणविस्तार ऐरावतः । ऐरावताच्चतुर्गुणविस्तारो हैरण्यवतः, हैरण्यवताच्चतुर्गुणविस्तारो रम्यकः । रम्यका-

खडवलयविष्कम्भश्चत्वारि योजनशतसहस्राणि । तत्परिधिरेकचत्वारिंशद्योजनशतसहस्राणि दशसहस्राणि नव योजनशतानि त्रिशोनैकषष्ट्युत्तराणि एकशतसहस्र अष्टसप्ततिसहस्राणि अष्टौ शतानि चत्वारिंशानि योजनानि। धातकीखडे वर्षधरद्वक्षेत्र। तत्परिधिमपनीयावशिष्ट द्वादशाद्विशतभागहृत लब्ध । भरतविष्कम्भ उक्त ।

वर्षाणां वर्षधराणां सरितां वृत्तवेदाढ्यानां ह्रदानामन्येषां च तान्येवावगाहादीनि ॥६॥ वर्षधरा हिमवदादय उक्तोत्सेधावगाहा द्विगुणविस्ताराश्चत्वारोपि वृत्तवेदाढ्या उक्तोच्छ्रायावगाहसमा. द्वियोजनसहस्रविस्तारा. । यमकाद्री च व्याख्यातोत्सेधावगाहौ द्वियोजनसहस्रमूलविस्तारौ पचदशयोजनशतमध्येविष्कम्भौ उपर्येकयोजनसहस्रविस्तारौ । काचनाद्रयश्च व्याख्यातोच्छ्रायावगाहाः द्विगुणविस्तारा. । ह्रदाश्च पद्मादय. षडपि द्विगुणायामविष्कंभावगाहाः । द्वीपाः पद्मानि च द्विगुणायामविष्कभावगाहानि ।

भरतैरावतविभागिनाविष्वाकारगिरी ॥७॥ भरतैरावतयोर्विभागहेतू कालोदलवणोदस्पर्शिनौ योजनशतावगाहौ चतुर्योजनशतोत्सेधौ अध उपरि चैकयोजनसहस्रविस्तारौ काचनपरिणामौ इष्वाकारगिरी भवतः । तत्र धातकीखडे द्वौ मेरू पूर्वापरौ योजनसहस्रावगाहौ पचनवतियोजनशतमूलविष्कभौ धरणीतले चतुर्नवतियोजनशतविस्तारौ चतुरशीतियोजनसहस्रोत्सेधौ योजनसहस्रविस्तारतलौ पूर्वोक्तप्रमाणभूतचूलिकौ। समाद् भूमितलात्पचयोजनशतान्युत्प्लुत्य नदनवन भवति, पचयोजनशतविस्तार पचपचाशद्योजनसहस्राणि पचशतानि च योजनानि । तत उत्प्लुत्य सौमनस नाम वन पंचशतयोजनविष्कभ भवति । ततोऽष्टाविंशयोजनसहस्राण्युत्प्लुत्य पाडुकवन भवति । तयोर्दशसु प्रदेशेष्वेकप्रदेशवृद्धिः । जंबूद्वीपे यत्र जबूवृक्ष. तत्र धातकीखडे धातकीवृक्षः । परिवाराश्च पूर्वोक्तवर्णना । तन्निवासी द्वीपाधिपतिस्तत एव द्वीपस्य धातकीखड इति नाम वेदितव्य । तत्र चक्रारान्तरसस्थाना वर्षा वर्षधराश्च चक्राराकारा उभयजलधिस्पर्शिन.। तत्परिक्षेपिकालोदसमुद्र टकच्छिन्नतीर्थः अष्टयोजनशतसहस्रवलयविष्कम एकनवतिशतसहस्राणि सप्ततिश्च सहस्राणि साधिकपचोत्तराणि षट्शतानि योजनाना तत्परिधि । कालोदपरिक्षेपिपुष्करद्वीप षोडशयोजनशतसहस्रवलयविष्कम. । तत्र द्वीपाम्भोनिधिद्विगुणपरिक्लृप्तिवत् धातकीखडवर्षादिद्विगुणविधिप्रमाणविशेषाव धारणार्थमाह—

पुष्करार्धे च ॥ ३४ ॥

च शब्द. किमर्थ. ?

संख्याभ्यावृत्त्यनुवर्तनार्थश्चशब्दः ॥ १ ॥ द्विरित्येतस्याः संख्याभ्यावृत्तेरनुवर्तनार्थश्चशब्दः क्रियते, पुष्करार्धे च द्विर्भरतादय. सख्यायत इति । किं जबूद्वीपभरतादिसख्या द्विरावर्त्यत इत्यभिसबध्यते आहोस्वित् धातकीखडभरतादिकमपेक्ष्येति जबूद्वीपभरतादिसख्ययैव सबध्यते । अनतरा पेक्षा विशेषणमत इति इष्यते । विशेषणमत्र इत्यत एतदेव धातकीखडे हिमवदादीनामपि विष्कभः । पुष्करार्धे च हिमवदादीनां द्विगुण इष्यत इति । नामानि च तान्येव वेदितव्यानि । अथ भरतस्य को विष्कभः ?

एकान्नाशीत्युत्तरपंचशताधिकैकचत्वारिंशद्योजनसहस्राणि भरताभ्यंतरविष्कंभः स त्रिसप्ततिभागशतं च ॥ २ ॥ एकचत्वारिंशत्सहस्राणि पचशतान्येकान्नाशीत्युत्तराणि योजनाना त्रिसप्तत्युत्तरभागशत च भरताभ्यतरविष्कभो वेदितव्यः ।

द्वादशपंचशतोत्तरत्रिपंचाशद्योजनसहस्राणि मध्यविष्कंभो नवनवत्यधिकं च भागशतं ।३। त्रिपंचाशत्सहस्राणि योजनानां पचशतानि द्वादशानि नवनवत्यधिकं च भागशत मध्यभरतविष्कभ ।

द्वाचत्वारिंशच्चतुःशतोत्तरपंचषष्टिसहस्राणि बाह्यविष्कंभस्त्रयोदश च भागाः ॥ ४ ॥ पचषष्टिसहस्राणि योजनानां चत्वारि शतानि त्रयोदशभागाः बाह्यभरतविष्कभः ।

वर्षाद्वर्षश्चतुर्गुणविस्तार आ विदेहात् ॥५॥ भरताच्चतुर्गुणविष्कभो हैमवत , हैमवता-

चतुर्गुणविष्कम्भो हरिवर्ष, हरिवर्षाच्चतुर्गुणविष्कम्भो विदेह इति। तथा भरततुल्यविस्तार ऐरावत, ऐरावताच्चतुर्गुणविस्तारो हैरण्यवत, हैरण्यवताच्चतुर्गुणविस्तारो रम्यक इति। एकत्रिद्विद्वाचत्वारिंश छतसहस्राणि त्रिंशत्सहस्राणि द्वे शते योजनानां सविशेष चैकान्नपंचाशत्। पुष्करार्धस्य परिधि त्रीणि शतसहस्राणि पंचपंचाशत्सहस्राणि पट्शतानि चतुरशीतिश्च योजनानि पुष्करार्धे पर्वतरुद्धक्षेत्रमपनीयाऽवशिष्ट द्वादशद्विशतभागादूधृत लब्ध। भरतविष्कम्भ उक्त, वर्षधरविजयार्धवृत्तवेदाढ्यादय जबूद्वीपवर्णनाया विहितोत्सेधावगाहा विहितद्विगुणविस्तारा पुष्करार्धे च वेदितव्या। इष्वाकारौ मदरौ च तावत्परिमाणावेव। यत्र जबूवृक्षस्तत्र पुष्कर सपरिवार वेदितव्य तन्निवासिद्वीपाधिपतिस्तत एवाऽस्य द्वीपस्य नाम रूढ पुष्करद्वीप इति। अथ कथ पुष्करार्धसंज्ञा?

मानुषोत्तरशैलेन विभक्तार्धत्वात्पुष्करार्धसंज्ञा ॥ ६ ॥ पुष्करद्वीपस्य बहुमध्यदेशभावी वलयवृत्तो मानुषोत्तरनामशैलस्तेन विभक्तार्धत्वात् पुष्करार्धसंज्ञा वेदितव्या। सप्तदशयोजनशतान्येकविंशान्युत्सेध। चत्वारि योजनशतानि त्रिंशानि सक्रोशान्यवगाह। द्वाविंशयोजनसहस्र मूलविस्तार। सप्तयोजनशतानि त्रयोविंशानि मध्यविस्तार। चतुर्विंशानि चत्वारि योजनशतान्युपरि विस्तार। सोयमभ्यन्तरमुखनिषण्णसिंहाकृतिरर्धयवराश्युपमानमानुषोत्तराद्रि। तस्योपरि चतसृषु दिक्षु पचाशद्योजनायामतदर्धविस्तारसार्धयोजनसप्तत्रिंशद्योजनोत्सेधानि अष्टयोजनोत्सेधतदर्धविष्कम्भताम्रप्रवेशद्वाराण्यर्हदायतनवर्णनोपेतानि चत्वार्यर्हदायतनानि प्रागादिषु दिक्षु प्रदक्षिणावृत्तानि। वैडूर्य-अश्मगर्भ सौगधिक-रुचक-लोहिताक्ष-अजनक-अजनमूल कनक-रजत स्फटिक-अक प्रवाल-वज्र-तपनीय-कूटसंज्ञानि चतुर्दशकूटानि पंचयोजनशतोच्छ्रायाणि पंचयोजनशतमूलविष्कम्भाणि पंचसप्तत्युत्तरत्रियोजनशतमध्यविष्कम्भाणि अर्धतृतीययोजनशतोपरिविष्कम्भाणि। तत्र चतसृषु दिक्षु त्रीणि त्रीणि कूटानि-पूर्वोत्तरस्या दिश्येक पूर्वदक्षिणस्या दिश्येक। तेषु यशस्वदादय पल्योपमस्थितय सुपर्णकुमाराणा राजानो निवसति। प्राच्या दिशि वैडूर्ये यशस्वान्, अश्मगर्भे यशस्कान्त, सौगधिके यशोधर। अपाच्या रुचके नदन, लोहिताक्षे नदोत्तर, अजनकेऽशनिघोप। प्रतीच्यामजनमूले सिद्धार्थ कनके क्रमण, रजते मानुष। उदीच्या स्फटिके सुदर्शन, अकेऽमोघ, प्रवाले सुप्रबुद्ध। पूर्वोत्तरस्यां वज्रे हनूमान्। पूर्वदक्षिणस्या तपनीये स्वाति। चतसृषु विदिक्षु पुनरिमानि चत्वारि कूटानि रत्न-सर्वरत्न-वेलम्ब प्रभजननामानि पूर्वकूटपरिमाणानि। निषधाद्रिपृष्ठभागे पूर्वदक्षिणस्या रत्ने पन्नगेंद्रो वेणुदेव। नीलाद्रिपृष्ठभागे पूर्वोत्तरस्या सर्वरत्ने सुपर्णेंद्रो वेणुधारी। निषधाद्रिपृष्ठभागेऽपरदक्षिणस्या वेलम्बकूटे वातेंद्रो वेलम्ब। नीलाद्रिपृष्ठभागेऽपरोत्तरस्या प्रभजनकूटे वातेंद्र प्रभजनो निवसति। अत्राह किमर्थ जबूद्वीपधातकीखंडादिसख्या द्विरावृत्ता पुष्करार्धे कथ्यते न पुन कृत्स्न एव पुष्करद्वीपे इत्यत्रोच्यते—

प्राङ् मानुषोत्तरान्मनुष्याः ॥ ३५ ॥

यस्मात् प्राङ् मानुषोत्तरान्मनुष्या न बहि, ततो न बहि पूर्वोक्तक्षेत्रविभागोस्ति। अथवा उक्तमिंद्रियनिरूपणाधिकारे 'कृमिपिपीलिकाभ्रमरमनुष्यादीनामेकैकवृद्धानीति' तत्र न ज्ञायते के मनुष्या? इत्यतस्तदधिकरणनिरूपणार्थमुच्यते—जबूद्वीपादारभ्य प्राङ् मानुषोत्तरान् मनुष्या न बहिरिति। व्याख्यातो मानुषोत्तराद्रि, नातादुत्तर कदाचिदपि विद्याधरा ऋद्धिप्राप्ता अपि मानुषा गच्छति अन्यत्रोपपादसमुद्घाताभ्या, ततोऽस्यान्वर्थसंज्ञा। एव द्विगुणद्विगुणवलयविष्कम्भेषु द्वीपसमुद्रेषु गतेष्वष्टमो नदीश्वरो द्वीपस्तस्य वलयविष्कम्भ कोटिशत त्रिषष्टिकोट्य चतुरशीतिश्च योजनशतसहस्राणि। तत्परिधिर्द्व कोटिसहस्रे द्विसप्ततिकोटय त्रयस्त्रिंशत्सहस्राणि चतु पचाशत्सहस्राण्येक शत नवतियोजनानि गव्यूत च साधिक। तद्बहुमध्यदेशभाविनश्चतसृषु दिक्षु चत्वारोऽजनगिरय योजनसहस्रावगाहाश्चतुरशीतियोजनसहस्रोच्छ्राया मूलमध्याग्रेषु तुल्यविष्कम्भा पटहाकारा। तेषा चतसृषु दिक्षु तिर्यगेक योजनशतसहस्रमतीत्य प्रत्येक चतस्रो वाप्यो भवति। त्र पौरस्त्याजनगिरेर्नदा-नदवती-नदोत्तरा-नदिघोपासंज्ञा योजनसहस्रावगाहा योजनशतसहस्रायामविष्कम्भा-

श्चतु कोणा मत्स्यकच्छपादिजलचरविरहिता पद्मोत्पलादिजलरुहकुसुमसञ्छादितस्फटिकमणिस्वच्छगभीरनीरा । प्राच्या दिशि नंदा शक्रस्य, अपाच्या नंदवती ऐशानस्य, प्रतीच्यां नंदोत्तरा चमरस्य, उदीच्या नंदिघोषा वैरोचनस्य । दाक्षिणात्याञ्जनगिरेर्विजया वैजयंती जयंती अपराजिता चेति चतस्रो वाप्य पूर्वोक्तप्रमाणवर्णना शक्रलोकपालाना। प्राच्या दिशि विजया वरुणस्य, अपाच्या वैजयंती यमस्य, प्रतीच्या जयंती सोमस्य, उदीच्यामपराजिता वैश्रवणस्य । पाश्चात्याञ्जनगिरेरशोका सुप्रबुद्धा कुमुदा पुंडरीकिणी चेति चतस्रो वाप्य पूर्वोक्तप्रमाणवर्णना । पूर्वस्या दिशि अशोका वेणुदेवस्य, दक्षिणस्या सुप्रबुद्धा (सुप्रसिद्धा) वेणुतालस्य, अपरस्या कुमुदा वरुणस्य, उत्तरस्या पुंडरीकिणी भूतानंदस्य । उदीच्याञ्जनगिरे प्रभकरा सुमना आनंदा सुदर्शना चेति चतस्रो वाप्य पूर्वोक्तप्रमाणवर्णना , ऐशानलोकपालाना। प्राच्या दिशि प्रभकरा वरुणस्य, अपाच्या सुमना यमस्य, प्रतीच्या नंदा सोमस्य, उदीच्या सुदर्शना वैश्रवणस्य । षोडशानामप्यासामभ्यंतरातराणि पचषष्टिसहस्राणि योजनाना पचशतानि पचचत्वारिंशानि । मध्यातराणि एक शतसहस्र योजनाना चत्वारिंशत्सहस्राणि षट्शतानि द्वियोजनोत्तराणि। बाह्यातराणि द्वे शतसहस्रे योजनाना त्रयोविंशतिसहस्राणि षट्शतान्येकषष्ठ्युत्तराणि । षोडशानामपि तासा मध्येषु सहस्रावगाहा मूलमध्याग्रेषु दशयोजनसहस्रायामविष्कभा तावदुत्सेधा पटहाकारा जाबूनदमया , अर्जुनसुवर्णशिखरत्वाद्दधिमुखा इति कृतान्वर्थसज्ञा षोडशनगवरा । परितस्ता वाप्य । चत्वारि वनानि प्रत्येकमशोक-सप्तपर्ण-चपक चूतनामानि वापीसमायामानि तदर्धविष्कभाणि ।

पूर्वेणाऽशोकवन दक्षिणत सप्तपर्णवनमाहु अपरेण चपकवनमुत्तरतश्चूतवृक्षवन । १ ।

एतद्वापीकोणसमीपस्था प्रत्येक चत्वारो नगा रतिकराख्या अर्धतृतीययोजनशतावगाहा एकयोजनसहस्रोत्सेधा मूलमध्याग्रेषु तावदायामविष्कभा पटहाकारा काचनमणिपरिणामा । सर्वे ते समुदिताश्चतु - षष्टि । तत्र योऽभ्यतरकोणस्था द्वात्रिंशन्नगा देवानामाक्रीडनस्थानैरलकृता । ये बाह्यकोणस्था द्वात्रिंशदतिक्रा अजनाद्रयो दधिमुखाश्च तेषा द्विपचाशदुपरि बहुमध्यदेशभावीनि प्राङ्मुखानि योजनशतायामतदर्धविष्कभाणि पचसप्ततियोजनोत्सेधानि अष्टयोजनोत्सेधतदर्धविस्तारतावत्प्रवेशपूर्वोत्तरदक्षिणद्वाराणि द्विपचाशदर्हदायतनान्यर्हदायतनवर्णनोपेतानि चातुर्मासिकमहामहिमाऽर्हाणि । पूर्वोक्तचतु षष्टिवनखडबहुमध्यदेशभाविन द्विषष्टियोजनोत्सेधा एकत्रिंशयोजनायामविष्कभा अष्टयोजनोत्सेधतदर्धविस्तारद्वाराश्चतु षष्टिरेव प्रासादा । एतेष्वशोकवरावतसकादय पल्योपमायुष दशकार्मुकोत्सेधा स्वस्ववननामानो देवा निवसति । एव द्विगुणवलयाविष्कभेषु द्वीपसमुद्रेषु गतेष्वेकादशम कुडलवरद्वीप । तद्बहुमध्यदेशभाविवलयाकार सपूर्णयवराशुपमान कुडलनग योजनसहस्रावगाह द्विचत्वारिंशद्योजनसहस्रोत्सेध द्वाविंशदशसहस्रयोजनमूलविस्तार त्रयोविंशसप्तसहस्रयोजनमध्यविस्तार चतुर्विंशचतुर्योजनसहस्राग्रविस्तार । तस्योपरि पूर्वादिदिग्विभावीनि वज्र-वज्रप्रभ-कनक-कनकप्रभ-रजत-रजतप्रभ-सुप्रभ-महाप्रभ-अक-अकप्रभ-मणि-मणिप्रभ-स्फटिक-स्फटिकप्रभ-हिमवत् महेंद्रकूटसज्ञानि षोडशकूटानि मानुषोत्तरकूटतुल्यप्रमाणानि।एकैकस्या दिशि चत्वारि चत्वार्यसेयानि, पूर्वस्या दिशि वज्रे त्रिशिरा,वज्रप्रभे पचशिरा ,कनके महाशिरा , कनकप्रभे महाभुज । अपाच्या रजते पद्म , रजतप्रभे पद्मोत्तर , सुप्रभे महापद्म महाप्रभे वासुकि । अपरस्यामके स्थिरहृदय , अकप्रभे महाहृदय मणिकूटे श्रीवृक्ष , मणिप्रभे स्वस्तिक । उदीच्या स्फटिके सुदर , स्फटिकप्रभे विशालाक्ष , हिमवति पाडुर , महेंद्रे पाडुक । एते त्रिशिरप्रभृतय पाडुकाता षोडशापि नागेंद्रा पल्योपमायुष पूर्वापरयोर्दिशो कुडलनगे एकयोजनसहस्रोत्सेधे-तावन्मूलविष्कभे अर्धाष्टमशतमध्यविष्कभे पचशताग्रविष्कभे कुडलवरद्वीपाधिपतेरावासौ द्वे कूटे। तस्यैवोपरि पूर्वादिदिक्षु चत्वार्यर्हदायतनानि अजनाद्रिजिनायतनतुल्यप्रमाणानि।कुडलवरद्वीपद्विगुणवलयविष्कभ कुडलवरोद, तद्द्विगुणवलयविष्कभ शखवरद्वीप , तद्द्विगुणवलयविष्कभ शखवरोद तद्द्विगुणवलयविष्कभ रुचकवरद्वीप । तद्बहुमध्यदेशभावी वलयाकार रुचकवरनग एकयोजनसहस्रावगाह श्चतुरशीतियोजनसहस्रोत्सेध , मूलमध्याग्रेषु द्विचत्वारिंशद्योजनसहस्रविस्तार । तस्योपरि पूर्वादिषु दिक्षु चत्वा

रि कूटानि नद्यावर्तक-स्वस्तिक-श्रीवृक्ष-वर्धमानसंज्ञानि पंचयोजनशतोत्सेधानि मूलमध्याग्रेषु योजनसहस्रायामविष्कंभाणि । प्राच्यां दिशि नद्यावर्ते पद्मोत्तर, अपाच्यां स्वस्तिके सुहस्ती, प्रतीच्यां श्रीवृक्षे नील, उदीच्यां वर्धमानेऽजनगिरि । त एते पद्मोत्तरादय चत्वारो दिग्गजेंद्रा पल्योपमायुष । तस्यैवोपरि पूर्वस्यां दिशि वैडूर्य-कांचन-कनक-अरिष्ट-दिक्स्वस्तिक-नंदन-अंजन-अंजनमूलकनामान्यष्टौ कूटानि पूर्वोक्तकूटतुल्यप्रमाणानि । वैडूर्ये विजया, कांचने वैजयंती, कनके जयंती, अरिष्टेऽपराजिता, दिक्स्वस्तिके नंदा, नंदने नंदोत्तरा, अंजने आनंदा अंजनमूलके नादी वर्धमाना[1] । एता दिक्कुमार्य तीर्थकरजन्मकाले इहाऽऽगत्याऽर्हन्मातृसमीपे भृंगारान् गृहीत्वाऽवतिष्ठन्ते । दक्षिणस्याममोघ-सुप्रबुद्ध-मंदिर विमल रुचक-रुचकोत्तर चंद्र-सुप्रतिष्ठसंज्ञान्यष्टौ कूटानि पूर्वोक्तकूटतुल्यप्रमाणानि । अमोघे सुस्थिता, सुप्रबुद्धे सुप्रणिधि, मंदिरे सुप्रबुद्धा, विमले यशोधरा, रुचके लक्ष्मीमती, रुचकोत्तरे कीर्तिमती, चंद्रे वसुंधरा, सुप्रतिष्ठे चित्रा । एता दिक्कुमार्य इहाऽऽगत्याऽर्हन्मातृसमीपे आदर्शधारिण्योऽवतिष्ठन्ते । अपरस्यां लोहिताक्ष-जगत्कुसुम-पद्म नलिन कुमुद-सौमनस यश - भद्राख्यान्यष्टौ कूटानि पूर्वोक्तकूटतुल्यप्रमाणानि । लोहिताक्षे इलादेवी, जगत्कुसुमे सुरादेवी, पद्मे पृथिवी, नलिने पद्मावती, कुमुदे कानना, सौमनसे नवमिका, यशसि यशस्विनी, भद्रकूटे भद्रा । एता दिक्कुमार्य इहाऽऽगत्याऽर्हन्मातृसमीपे छत्राणि धारयत्य गायत्य आसते । उदीच्यां स्फटिक-अंक-अंजन-कांचन रजत-कुंडल रुचिर-सुदर्शनसंज्ञान्यष्टौ कूटानि पूर्वोक्तकूटतुल्यप्रमाणानि । स्फटिकेऽलंभूषा, अंके मिश्रकेशी, अंजने पुंडरीकिणी, कांचने वारुणी, रजते आशा, कुंडले ह्री, रुचिरे श्री, सुदर्शने धृतिरिति । एता दिक्कुमार्य प्रगृहीतचामरा अर्हन्मातृं सेवंते । पूर्वादिषु दिक्षु पुनरपराणि चत्वारि कूटानि विमल नित्यालोक स्वयंप्रभ नित्योद्योतसंज्ञानि । पूर्वस्यां दिशि विमले चित्रा, दक्षिणस्यां नित्यालोके कनकचित्रा, अपरस्यां स्वयंप्रभे त्रिशिरा, उत्तरस्यां नित्योद्योते सूत्रमणि । एता विद्युत्कुमार्य इहाऽऽगत्य जिनमातृसमीपे भास्करवदुद्योतं कुर्वत्य आसते । विदिक्षु चत्वारि कूटानि वैडूर्य रुचक मणिप्रभ-रुचकोत्तमनामानि । पूर्वोत्तरस्यां वैडूर्ये रुचका, पूर्वदक्षिणस्यां रुचके रुचकाभा, अपरदक्षिणस्यां मणिप्रभे रुचकांता, अपरोत्तरस्यां रुचकोत्तमे रुचकप्रभा एता दिक्कुमारीमहत्तरिका । विदिक्षु पुनरपराणि चत्वारि कूटानि रत्न-रत्नप्रभ-सर्वरत्न-रत्नोच्चयाख्यानि । पूर्वोत्तरस्यां रत्ने विजया, पूर्वदक्षिणस्यां रत्नप्रभे वैजयंती, अपरदक्षिणस्यां सर्वरत्ने जयंती, अपरोत्तरस्यां रत्नोच्चये अपराजिता । एता विद्युत्कुमारीमहत्तरिका । एता अष्टावपि महत्तरिका आगत्य तीर्थकराणां जातिकर्माणि कुर्वंति । तान्येतानि विद्युत्कुमारीणां च कूटानि द्वादशाप्येकयोजनसहस्रोत्सेधानि मूलमध्याग्रेषु एकसहस्राऽर्धाऽष्टमशतपंचशतविस्ताराणि । रुचकनगस्योपरि चतसृषु दिक्षु चत्वार्यर्हदायतनानि प्राङ्मुखान्यंजनादिजिनालयतुल्यप्रमाणानि । एवं द्विगुणद्विगुणवलयविष्कंभा असंख्येया द्वीपसमुद्रा वेदितव्या । यो मानुषोत्तराद्बहिरुक्त तस्मात्प्राग्भवंत गतिनामापेक्षाभिधाना पूर्वोदिता द्विविधा कथं? इति चेदुच्यते—

आर्या म्लेच्छाश्च ॥ ३६ ॥

आर्या द्विविधा ऋद्धिप्राप्तेतरविकल्पात् ॥ १ ॥ गुणैर्गुणवद्भिर्वा अर्यंते सेव्यंते इत्यार्या ते द्विविधा ऋद्धिप्राप्तार्या, अनृद्धिप्राप्तार्याश्चेति ।

अनृद्धिप्राप्तार्याः पंचविधाः क्षेत्रजातिकर्मचारित्रदर्शनभेदात् ॥ २ ॥ येऽनृद्धिप्राप्तार्यास्ते पंचविधा भवंति क्षेत्रार्या जात्यार्या कर्मार्या चारित्रार्या दर्शनार्याश्चेति । तत्र क्षेत्रार्या काशीकोशलादिषु जाता । इक्ष्वाकुजातिभोजादिषु[2] कुलेषु जाता जात्यार्या । कर्मार्यास्त्रिधा सावद्यकर्मार्या अल्पसावद्यकर्मार्या असावद्यकर्मार्याश्चेति । सावद्यकर्मार्या षोढा असि-मसि कृषि-विद्या शिल्प-वणिक्कर्मभेदात् । असिधनुरादिप्रहरणप्रयोगकुशला असिकर्मार्या । द्रव्यायव्ययादिलेखननिपुणा मषिकर्मार्या । हलकुलिशदंतालकादिकृष्युपकरणविधानविद कृषिवला कृषिकर्मार्या । आलेख्यगणितादिद्विसप्ततिकलावदाता विद्या-

---

१ वर्धनेत्यपि पाठ । २ ग. पुस्तके भोजनादिष्वपि पाठ ।

कर्मार्या । चतुर्वर्णाश्च रजकनापिताऽयस्कारकुलालसुवर्णकारादय शिल्पकर्मार्या । चंदनादिगंधघृतादिरसशाल्यादिधान्यकार्पासाद्याच्छादनमुक्तादिनानाद्रव्यसंग्रहकारिणो बहुविधा वणिक्कर्मार्या । षडप्येतेऽविरतिप्रवणत्वात्सावद्यकर्मार्या । अल्पसावद्यकर्मार्याश्च श्रावका । विरतिविरतिपरिणतत्वादसावद्यकर्मार्या संयता । कर्मक्षयार्थोद्यतविरतिपरिणतत्वाच्चारित्रार्या द्वेधा-अभिगतचारित्रार्या अनभिगतचारित्रार्याश्चेति । तद्भेद', अनुपदेशोपदेशापेक्षभेदकृत । चारित्रमोहस्योपशमात् क्षयाच्च बाह्योपदेशानपेक्षा आत्मप्रसादादेव चारित्रपरिणामास्कंदिन उपशांतकषाया क्षीणकषायाश्चाऽभिगतचारित्रार्या । अतश्चारित्रमोहक्षयोपशमसद्भावे सति बाह्योपदेशनिमित्तविरतिपरिणामा अनभिगतचारित्रार्या । दर्शनार्या दशधा आज्ञामार्गोपदेशसूत्रबीजसंक्षेपविस्तारार्थावगाढपरमावगाढरुचिभेदात् । तत्र भगवदर्हत्सर्वज्ञप्रणीताज्ञामात्रनिमित्तश्रद्धाना आज्ञारुचय' । निःसंगमोक्षमार्गश्रवणमात्रजनितरुचय' मार्गरुचय । तीर्थकरबलदेवादिशुभचरितोपदेशहेतुकश्रद्धाना उपदेशरुचय । प्रव्रज्यामर्यादाप्ररूपणाचारसूत्रश्रवणमात्रसमुद्भूतसम्यग्दर्शना सूत्ररुचय' । बीजपदग्रहणपूर्वकसूक्ष्मार्थतत्त्वार्थश्रद्धाना बीजरुचय' । जीवादिपदार्थसामान्यसंबोधनसमुद्भूतश्रद्धाना संक्षेपरुचय । अंगपूर्वविषयजीवाद्यर्थविस्तारप्रमाणनयादिनिरूपणोपलब्धश्रद्धाना विस्ताररुचय । वचनविस्तारविरहितार्थग्रहणजनितप्रसादा अर्थरुचय । आचारादिद्वादशांगाऽभिनिविष्टश्रद्धाना अवगाढरुचय । परमावधिकेवलज्ञानदर्शनप्रकाशितजीवाद्यर्थविषयप्रसादा परमावगाढरुचय । **ऋद्धिप्राप्तार्या अष्टविधाः बुद्धि-क्रिया-विक्रिया-तपः-बल-औषध-रस-क्षेत्रभेदात्** । ऋद्धिप्राप्तार्या अष्टविधा भवति बुद्ध्यादिविकल्पात् । तत्र बुद्धिरवगमो ज्ञान तद्विषया अष्टादशविधा ऋद्धय -केवलज्ञानमवधिज्ञान मन पर्ययज्ञान बीजबुद्धि कोष्ठबुद्धि' पदानुसारित्व संभिन्नश्रोतृत्व दूरादास्वादनदर्शनस्पर्शनघ्राणश्रवणसमर्थता दशपूर्वित्व चतुर्दशपूर्वित्व अष्टांगमहानिमित्तज्ञता प्रज्ञाश्रवणत्व प्रत्येकबुद्धता वादित्व चेति । तत्र केवलाऽवधिमन पर्यया व्याख्याता' । सुकृष्टसुमथान्विते (सुमथिते) क्षेत्रे सारवति कालादिसहायापेक्ष बीजमेकमुप्त यथानेकबीजकोटिप्रद भवति तथा नोइंद्रियावरणश्रुतावरणवीर्यांतरायक्षयोपशमप्रकर्षे सति एकबीजपदग्रहणादनेकपदार्थप्रतिपत्तिर्बीजबुद्धि' । कोष्ठागारिकस्थापितानामसंकीर्णानामविनष्टानां भूयसां धान्यबीजानां यथा कोष्ठेऽवस्थान तथा परोपदेशादनवधारितानां अर्थग्रन्थबीजानां[2] भूयसामव्यतिकीर्णानां बुद्धाववस्थान कोष्ठबुद्धि' । पदानुसारित्व त्रेधा अनुश्रोत' प्रतिश्रोत' उभयथा चेति । एक पदस्यार्थं परत उपश्रुत्यादौ अंते च मध्ये वा शेषग्रन्थार्थावधारण पदानुसारित्व । द्वादशयोजनायामे नवयोजनविस्तारे चक्रधरस्कंधावारे गजवाजिखरोष्ट्रमनुष्यादीनां अक्षरानक्षररूपाणां नानाविधशब्दानां युगपदुपपन्नानां तपोविशेषबललाभापादितसर्वजीवप्रदेशश्रोत्रेंद्रियपरिणामात् सर्वेषामेककालग्रहण संभिन्नश्रोतृत्व । तप शक्तिविशेषाविर्भावितासाधारणरसनेंद्रियश्रुतावरणवीर्यांतरायक्षयोपशमांगोपांगनामलाभापेक्षस्याऽवधृतनवयोजनक्षेत्राद्बहिर्बहुयोजनविप्रकृष्टक्षेत्रादायातस्य रसस्याऽऽस्वादनसामर्थ्यं, एव शेषेष्वपि इंद्रियविषयेषु, अवधृतक्षेत्राद्बहिर्बहुयोजनप्रकृष्टदेशायातेषु ग्रहणसामर्थ्यं योज्य । महारोहिण्यादिभिस्त्रिभिरागताभि प्रत्येकमात्मीयरूपसामर्थ्याविष्करणकथनकुशलाभिर्वेगवतीभिर्विद्यादेवताभिरविचलितचारित्रस्य दशपूर्वदुस्तरसमुद्रोत्तरण दशपूर्वित्व । संपूर्णश्रुतकेवलिता चतुर्दशपूर्वित्व । अष्टौ महानिमित्तानि अंतरिक्ष भौम-अंग-स्वर-व्यंजन-लक्षण छिन्न स्वप्ननामानि । तत्र रविशशिग्रहनक्षत्रभगणोदयास्तमयादिभिरतीतानागतफलप्रविभागदर्शनमंतरिक्ष । भुवो घनशुषिरस्निग्धरूक्षादिविभावनेन पूर्वादिदिक्सूत्रनिवासेन वा वृद्धिहानिजयपराजयादिविज्ञान भूमेरंतर्निहितसुवर्णरजतादिसंसूचन च भौम । अंगप्रत्यंगदर्शनादिभिस्त्रिकालभाविसुखदु खादिविभावनमंग । अक्षरानक्षरशुभाशुभशब्दश्रवणेनेष्टानिष्टफलाविर्भावन महानिमित्त स्वर । शिरोमुखग्रीवादिषु तिलकमशकलक्ष्मव्रणादिवीक्षणेन त्रिकालहिताहितवेदन व्यंजन । श्रीवृक्षस्वस्तिकभृंगारकलशादिलक्षणवीक्षणात्त्रैकालिकस्थानमानैश्वर्यादिविशेषज्ञान लक्षण । वस्त्रशस्त्रछत्रोपानदासनशयनादिषु देवरू-

१ क. पुस्तके बीजमेकमुक्तमित्यपिपाठ । २ ग. पुस्तके अर्थग्रहबीजानामिति पाठ ।

नृपराक्षसादिविभागे शस्त्रकंटकमूषिकादिकृतच्छेदनदर्शनात् कालत्रयविषयलाभालाभसुखदुःखादिसूचनं छिन्नं। वातपित्तश्लेष्मदोषोदयरहितस्य पश्चिमरात्रिभागे चन्द्रसूर्यधरादिसमुद्रमुखप्रवेशनसकलमहीमण्डलोपगूहनादिशुभघृततैलाक्तात्मीयदेहखरकरभारूढापरदिग्गमनाद्यशुभस्वप्नदर्शनादागामिजीवितमरणसुखदुःखाद्याविर्भावकं स्वप्नं। एतेषु महानिमित्तेषु कौशलमष्टांगमहानिमित्तज्ञता। अतिसूक्ष्मार्थतत्त्वविचारगहने (गाहेन) चतुर्दशपूर्विण एव विषयेऽनुयुक्तेऽनधीतद्वादशांगचतुर्दशपूर्वस्य प्रकृष्टश्रुतावरणवीर्यांतरायक्षयोपशमाविर्भूताऽसाधारणप्रज्ञाशक्तिलाभान्निःसंशयं निरूपणं प्रज्ञाश्रमणत्वं। परोपदेशमंतरेण स्वशक्तिविशेषादेव ज्ञानसंयमविधाननिपुणत्वं प्रत्येकबुद्धता। शक्रादिष्वपि प्रतिवादिषु सत्स्वप्रतिहततया निरुत्तराभिधानं पररंध्रापेक्षणं च वादित्वं। क्रियाविषया ऋद्धिर्द्विविधा चारणत्वमाकाशगामित्वं चेति। तत्र चारणा अनेकविधा जलजंघातंतुपुष्पपत्रश्रेण्यग्निशिखाद्यालंबनगमना। जलमुपादाय वाप्यादिष्वप्कायान् जीवानविराधयंतो भूमाविव पादोद्धारनिक्षेपकुशला जलचारणा। भुव उपर्याकाशे चतुरंगुलप्रमाणे जंघोत्क्षेपनिक्षेपशीघ्रकरणपटवो बहुयोजनशताशुगमनप्रवणा जंघाचारणाः। एवमितरे च वेदितव्याः। पर्यंकावस्था निषण्णा वा कायोत्सर्गशरीरा वा पादोद्धारनिक्षेपणविधिमंतरेणाऽऽकाशगमनकुशला आकाशगामिनः। विक्रियागोचरा ऋद्धिरनेकविधा—अणिमा महिमा लघिमा गरिमा प्राप्तिः प्राकाम्यमीशित्वं वशित्वमप्रतिघातोऽन्तर्धानं कामरूपित्वमित्येवमादिः। तत्राणुशरीरविकरणमणिमा बिसच्छिद्रमपि प्रविश्याऽऽसित्वा तत्र च चक्रवर्तिपरिवारविभूतिं सृजेत्। मेरोरपि महत्तरशरीरविकरणं महिमा। वायोरपि लघुतरशरीरता लघिमा। वज्रादपि गुरुतरशरीरता गरिमा। भूमौ स्थित्वाऽङ्गुल्यग्रेण मेरुशिखरदिवाकरादिस्पर्शनसामर्थ्यं प्राप्तिः। अप्सु भूमाविव गमनं भूमौ जल इवोन्मज्जननिमज्जनकरणं प्राकाम्यं। त्रैलोक्यस्य प्रभुता ईशित्वं। सर्वजीववशीकरणलब्धिर्वशित्वं। अद्रिमध्ये वियतीव गमनागमनमप्रतीघातः। अदृश्यरूपशक्तितोऽन्तर्धानं। युगपदनेकाकाररूपविकरणशक्तिः कामरूपित्वमिति। तपोतिशयर्द्धिः सप्तविधा उग्र-दीप्त-तप्त-महाघोर-तपोघोर-पराक्रमघोर-ब्रह्मचर्यभेदात्। चतुर्थषष्ठाष्टमदशमद्वादशपक्षमासाद्यनशनयोगेष्वन्यतमयोगमारभ्याऽऽमरणादनिवर्तका उग्रतपसः। महोपवासकरणेपि प्रवर्धमानकायवाङ्मानसबला विगंधरहितवदना पद्मोत्पलादिसुरभिनिश्वासा अप्रच्युतमहादीप्तिशरीरा दीप्ततपसः। तप्तायसकटाहपतितजलकणवदाशुशुष्काल्पाहारतया मलरुधिरादिभावपरिणामविरहिताभ्यवहारास्तप्ततपसः। सिंहनिष्क्रीडितादिमहोपवासानुष्ठानपरायणयतयो महातपसः। वातपित्तश्लेष्मसन्निपातसमुद्भूतज्वरकासश्वासाक्षिशूलकुष्ठप्रमेहादिविविधरोगसंतापितदेहा अप्यप्रच्युताऽनशनकायक्लेशादितपसो भीमश्मशानाद्रिमस्तकगुहादरीकंदरशून्यग्रामादिषु प्रदुष्टयक्षराक्षसपिशाचप्रवृत्तवेतालरूपविकारेषु परुषशिवारुतानुपरतसिंहव्याघ्रादिव्यालमृगभीषणस्वनघोरचौरादिप्रचरितेष्वभिरुचितावासाश्च घोरतपसः। त एव गृहीततपोयोगवर्धनपरा घोरपराक्रमाः। चिरोषिताऽस्खलितब्रह्मचर्यवासाः प्रकृष्टचारित्रमोहनीयक्षयोपशमात् प्रणष्टदुःस्वप्ना घोरब्रह्मचारिणः। बलालंबना ऋद्धिस्त्रिधा मनोवाक्कायभेदात्। तत्र मनःश्रुतावरणवीर्यांतरायक्षयोपशमप्रकर्षे सत्यंतर्मुहूर्ते सकलश्रुतार्थचिंतनेऽवदाता मनोबलिनः। मनोजिह्वाश्रुतावरणवीर्यांतरायक्षयोपशमातिशये सत्यंतर्मुहूर्ते सकलश्रुतोच्चारणसमर्थाः सततमुच्चैरुच्चारणे सत्यपि श्रमविरहिता अहीनकंठाश्च वाग्बलिनः। वीर्यांतरायक्षयोपशमाविर्भूताऽसाधारणकायबलत्वान्मासिकचातुर्मासिकसांवत्सरिकादिप्रतिमायोगधारणेपि श्रमक्लमविरहिताः कायबलिनः। औषधर्द्धिरष्टविधा असाध्यानामप्यामयानां सर्वेषां निवृत्तिहेतुरामर्शक्ष्वेलजल्लमलविट्सर्वौषधिप्राप्तास्याविषदृष्टिविषविकल्पात्। आमर्शः संस्पर्शः यदीयहस्तपादाद्यामर्श औषधिप्राप्तो येस्ते आमर्शौषधिप्राप्ताः। क्ष्वेलो निष्ठीवनमौषधिर्येषां ते क्ष्वेलौषधिप्राप्ताः। स्वेदालंबनो रजोनिचयो जल्लः स औषधिः प्राप्तो येषां ते जल्लौषधिप्राप्ताः। कर्णदंतनासाक्षिसमुद्भवं मलं औषधिः प्राप्तं येषां ते मलौषधिप्राप्ताः। विडुच्चारं औषधिर्येषां ते विडौषधिप्राप्ताः। अंगप्रत्यंगनखदंतकेशादिरवयवः तत्संस्पर्शी वाय्वादिः सर्वं औषधिः प्राप्तो येषां ते सर्वौषधिप्राप्ताः। उग्रविषसंपृक्तोप्याहारो येषामास्यगतो निर्विषी भवति यदीयास्यविनिर्गतवचःश्रवणाद्वा महाविषपरीता अपि निर्विषी भवंति ते आस्याविषा

येषामालोकनमात्रादेवातितीव्रविषदूषिता अपि सतः विगतविषा भवंति ते दृष्टिविषाः । रसर्द्धिप्राप्तार्यो षड्विधा आस्यविषा दृष्टिविषा क्षीरास्त्रविण मध्वास्रविण सर्पिरास्रविण अमृतास्रविणश्चेति । प्रकृष्टतपोबला यतयो य ब्रुवते म्रियस्वेति स तत्क्षण एव महाविषपरीतो म्रियते, ते आस्यविषाः । उत्कृष्टतपसो यतय क्रुद्धा यमीक्षते स तद्दैवोग्रविषपरीतो म्रियते ते दृष्टिविषा । विरसमप्यशन येषा पाणिपुटनिक्षिप्त क्षीररसगुणपरिणामि जायते, येषा वा वचनानि क्षीणक्षीणाना सतर्पकाणि भवति ते क्षीरास्रविण । येषा पाणिपुटपतित आहारो नीरसोपि मधुररसवीर्यपरिणामो भवति, येषा वचासि श्रोतृणा दु खार्दितानामपि मधुगुण पुष्णति ते मध्वास्रविण । येषा पाणिपात्रगतमन्न रूक्षमपि सर्पीरसवीर्यविपाकानाप्नोति, सर्पिरिव वा येषा भाषितानि प्राणिना सतर्पकाणि भवति ते सर्पिरास्रविण । येषा पाणिपुटप्राप्त भोजन यत्किंचिदमृततामास्कदति, येषा वा व्याहृतानि प्राणिना अमृतवदनुग्राहकाणि भवति तेऽमृतास्रविण । क्षेत्रर्द्धिप्राप्तार्या द्वेधा अक्षीणमहानसा अक्षीणमहालयाश्चेति । लाभातरायक्षयोपशमप्रकर्षप्राप्तेभ्यो यतिभ्यो यतो भिक्षा दीयते ततो भाजनाच्चक्रधरस्कधावारोपि यदि भुजीत तद्दिवसे नान्न क्षीयते ते अक्षीणमहानसा । अक्षीणमहालयलब्धिप्राप्ता यतयो यत्र वसति देवमनुष्यतैर्यग्योना यदि सर्वेपि तत्र निवसेयु परस्परमबाधमाना सुखमासते त एते सर्वे ऋद्धिप्राप्तार्या ।

म्लेच्छाः द्विविधाः अंतरद्वीपजाः कर्मभूमिजाश्चेति ॥ ४ ॥ म्लेच्छा द्विविधा वेदितव्या अतरद्वीपजा कर्मभूमिजाश्चेति । तत्रातरद्वीपा लवणोदधेरष्टासु दिक्ष्वष्टौ, तदतरे चाष्टौ । हिमवच्छिखरिणो रुभयोश्च विजयार्धयोरतेष्वष्टौ । तत्र दिक्षु द्वीपा वेदिकायास्तिर्यक्पचयोजनशतानि प्रविश्य भवति । विदिक्ष्वतरेषु च द्वीपा पचाशत्सु पचयोजनशतेषु गतेषु भवति । शैलातेषु द्वीपा षट्सु योजनशतेषु गतेषु भवति । दिक्षु द्वीपा शतयोजनविस्तीर्णा, विदिक्ष्वतरेषु च द्वीपा तदर्धविष्कभा । शैलातेषु पचविंशतियोजनविस्तारा । तत्र पूर्वस्या दिशि एकोरुका । अपरस्या लागूलिन । उत्तरस्याममाषका । दक्षिणस्या विषाणिन । शशकर्णशष्कुलीकर्णकर्णप्रावरणलवकर्णा । विदिक्षु अश्व सिंह-श्व-महिष-वराह-व्याघ्र-उलूक-कपिमुखा । अतरेषु मेघविद्युन्मुखा । शिखरिणि उभयोरतयोर्मत्स्यमुखा कालमुखा । हिमवत उभयोरतयोर्हस्तिमुखादर्शमुखा । उत्तरविजयार्धस्योभयोरतयोर्गोमुखमेषमुखा । दक्षिणविजयार्धस्योभयोरतयोरेकोरुका मृदाहारा गुहावासिन, शेषा पुष्पफलाहारा वृक्षवासिन, सर्वे ते पल्योपमायुष । ते चतुर्विंशतिरपि द्वीपा जलतलादेकयोजनोत्सेधा, तथा कालोदेऽपि वेदितव्या । एते अतरद्वीपजा म्लेच्छा । कर्मभूमिजाश्च शक-यवन शबर पुलिंदादय । का पुन कर्मभूमय इत्यत आह—

भरतैरावतविदेहाः कर्मभूमयोऽन्यत्र देवकुरूत्तरकुरुभ्यः ॥ ३७ ॥

अथवा मोक्षमार्गोत्रितय प्रकृत स किं सर्वेषु क्षेत्रेषु भवति ? न इत्याह कर्मभूमिष्वेव । कुत एतत् ? भोगभूमिषु हि यद्यपि मनुष्याणा ज्ञानदर्शने स्त चारित्र तु नास्ति अविरतभोगपरिणामित्वात् । यद्येव कास्ता कर्मभूमय ? इत्यतस्तत्प्रतिपादनार्थमिदमुच्यते—

कर्मभूमय इति विशेषणानुपपत्तिः सर्वत्र कर्मणोव्यापारात् ॥ १ ॥ अष्टविधस्य कर्मणो बधस्तत्फलानुभवन च सर्वेष्वेव मनुष्यक्षेत्रेषु साधारण-अत कर्मभूमय इति विशेषण नोपपद्यत ?

न वा प्रकृष्टशुभाशुभकर्मोपार्जननिर्जराधिष्ठानोपपत्तेः ॥ २ ॥ न वा एष दोष, किं कारण ? यत प्रकृष्ट शुभकर्म सर्वार्थसिद्धिसौख्यप्रापक तीर्थकरत्वमहर्द्धिनिर्वर्तक चासाधारण । अशुभकर्म च प्रकृष्ट सकलपृथिवीमहादु खप्रापक अप्रतिष्ठाननरकगमन च कर्मभूमिष्वेवोपार्ज्यते द्रव्य भव-क्षेत्र-काल भावापक्षत्वात् कर्मबधस्य । सकल च समारकारणनिर्जराकर्म बाश्रैव प्रवर्तते अतो भरतादिष्वेव कर्मभूमय इति युक्तो व्यपदेश ।

१ कल्कलसकलपृथिवीमहादु खप्रापकमिति ख पुस्तके पाठ ।

षट्कर्मदर्शनाच्च ॥ ३ ॥ षण्णां कर्मणां असि-कृषि-मषि-विद्या-वणिक्-शिल्पानामत्रैव दर्शनात् कर्मभूमिव्यपदेशो युक्तिमान् ।

अन्यत्रशब्दः परिवर्जनार्थः ॥ ४ ॥ यथा न कश्चित्सर्वदा सर्वविश्रंभगमनं नयः अन्यत्र धर्मार्थस्य, अन्योमार्ग एव न विद्यते इति धर्मं वर्जयित्वार्थकामयोरविस्रंभगमनं नयः धर्मेषु विस्रंभ एव कार्य इति, एवमिहापि विदेहाः कर्मभूमय इत्युक्ते विदेहाभ्यंतरत्वाद्देवकुरूत्तरकुरूणामपि कर्मभूमित्वप्रसंगेऽन्यत्रवचनाद्देवकुरूत्तरकुरुभ्योऽन्ये विदेहाः कर्मभूमयः । देवकुरूत्तरकुरवो हैमवतादयश्च भोगभूमय इति वेदितव्याः । सर्वास्वेव भूमिषु मनुष्याणां स्थितिपरिच्छेदार्थमाह—

नृस्थिती परावरे त्रिपल्योपमांतर्मुहूर्ते ॥ ३८ ॥

यथासंख्यमभिसंबंधः ॥ १ ॥ त्रिपल्योपमांतर्मुहूर्तयोर्यथासंख्यमभिसंबंधो वेदितव्यः । परा नृस्थितिः त्रिपल्योपमा, अपराऽतर्मुहूर्ता इति । त्रीणि पल्यानि उपमा यस्याः स्थितेः सा त्रिपल्योपमा । अंतर्गर्भोमुहूर्तो यस्या सा अंतर्मुहूर्ता । अत्राह किमिदं पल्यं नाम ? इत्युच्यते— तत्परिच्छेदः प्रमाणविधिनिर्णयपुरस्सर इति प्रमाणविधिरेव तावदुच्यते—

प्रमाणं द्विविधं लौकिकलोकोत्तरभेदात् ॥ २ ॥ लौकिकं लोकोत्तरमिति प्रमाणं द्वेधा विभज्यते—

लौकिकं षोढा मानोन्मानावमानगणनाप्रतिमानतत्प्रमाणभेदात् ॥ ३ ॥ लौकिकं मानं षोढा विभज्यते-मानमुन्मानमवमानं गणना प्रतिमानं तत्प्रमाणं चेति । तत्र मानं द्वेधा-रसमानं बीजमानं चेति । घृतादिद्रव्यपरिच्छेदकं षोडशिकादि रसमानं । कुडवादि बीजमानं । कुष्टतगरादिभाडं येनोत्क्षिप्य मीयते तदुन्मानं निवर्तनादि । विभागेन क्षेत्रं येनावगाह्य मीयते तदवमानं दंडादि । एकद्वित्रिचतुरादिगणितमानं गणनामानं । पूर्वमानापेक्षं मानं प्रतिमानं प्रतिमल्लवत् । चत्वारि महाधिकतृणफलानि श्वेतसर्षप एकः, षोडशसर्षपफलानि धान्यमाषफलमेकं, द्वे धान्यमाषफले गुंजाफलमेकं, द्वे गुंजाफले रूप्यमाष एक, षोडशरूप्यमाषकाः धरणमेकं, अर्धतृतीयधरणानि सुवर्णानि सुवर्ण, स च कंसः, चत्वारः कंसाः पलं, पलशतं तुला, अर्धकंसः त्रीणि च पलानि कुडवः, चतुःकुडवः प्रस्थः, चतुःप्रस्थमाढकं, चतुराढकं द्रोणः षोडशद्रोणा खारी, विंशतिखार्यो वाह इत्यादि मागधिकप्रमाणं । मणिजात्यश्वादेर्द्रव्यस्य दीप्त्युच्छ्रायगुणविशेषादिमूल्यपरिमाणकरणे प्रमाणमस्येति तत्प्रमाणं । तद्यथा— मणिरत्नस्य दीप्तिर्यावत्क्षेत्रमुपरि व्याप्नोति तावत्प्रमाण सुवर्णकूटं मूल्यमिति । अश्वस्य च यावानुच्छ्रायस्तावत्प्रमाण सुवर्णकूटं मूल्यं । यावता रत्नस्वामिनः परितोषः तावद्रत्नमूल्यमेवमन्येषामपि द्रव्याणां ।

लोकोत्तरं चतुर्धा द्रव्यक्षेत्रकालभावभेदात् ॥ ४ ॥ लोकोत्तरं प्रमाणं चतुर्धा भिद्यते, कुतः ? द्रव्यक्षेत्रकालभावभेदात् । तत्र द्रव्यप्रमाणं जघन्यमध्यमोत्कृष्ट एकपरमाणु द्वित्रिचतुरादिप्रदेशात्मकमामहास्कंधात् । क्षेत्रप्रमाण जघन्यमध्यमोत्कृष्टमेकाकाशद्वित्रिचतुरादिप्रदेशनिष्पन्नमासर्वलोकात् । कालप्रमाणं जघन्यमध्यमोत्कृष्टमेकद्वित्रिचतुरादिसमयनिष्पन्नमा अनंतकालात् । भावप्रमाणमुपयोगः साकारानाकारभेद, जघन्यः सूक्ष्मनिगोतस्य, मध्यमोऽन्यजीवानां, उत्कृष्टः केवलिनः ।

तत्र द्रव्यप्रमाणं द्वेधा संख्योपमाभेदात् ॥ ५ ॥ संख्याप्रमाणमुपमाप्रमाणं चेति द्वेधा द्रव्यप्रमाणं विभज्यते ।

तत्र संख्याप्रमाणं त्रिधा संख्येयासंख्येयानंतभेदात् ॥ ६ ॥ तत्र संख्येयप्रमाणं त्रेधा इतरे द्वे नवधा इष्टे । जघन्यमजघन्योत्कृष्टमुत्कृष्टं चेति संख्येयं त्रिविधं । संख्येयप्रमाणावगमार्थं जंबूद्वीपतुल्यायाम-

---

१ ग. पुनरेः पल्योपमेति पाठांतरं ।

विष्कम्भा योजनसहस्रावगाहा बुद्ध्या कुशूलाश्चत्वार कर्तव्या, शलाकाप्रतिशलाकामहाशलाकाख्यास्त्रयोऽवस्थिता चतुर्थोऽनवस्थित । अत्र द्वौ सर्षपौ निक्षिप्तौ जघन्यमेतत्संख्येयप्रमाण तमनवस्थित सर्षपै पूर्णं गृहीत्वा कश्चिद्देव एकैक सर्षपमेकैकस्मिन् द्वीपे समुद्रे च प्रक्षिपेत् तेन विधिना स रिक्त । रिक्त इति शलाकाकुशूले एक सर्षप प्रक्षिपेत् । यत्र अन्त्यसर्षपो निक्षिप्तस्तमवधिं कृत्वा अनवस्थित कुशूल परिकल्प्य सर्षपै पूर्णं कृत्वा तत परेषु द्वीपसमुद्रेष्वेकैकसर्षपप्रदानेन स रिक्त कर्तव्य । रिक्त इति शलाकाकुशूले पुनरेक प्रक्षिपेत् । अनेन विधिनाऽनवस्थितकुशूलपरिवर्धनेन प्रतिशलाकाकुशूले परिपूर्णे, पूर्णइति एक सर्षपो निक्षेप्तव्य । एव तावत्कर्तव्यो यावत्प्रतिशलाकाकुशूल परिपूर्णो भवति । परिपूर्णे इति शलाकाकुशूले एकः सर्षप प्रक्षेप्तव्य सोऽपि तथैव परिपूर्ण । एवमेतेषु चतुर्ष्वपि पूर्णेषु उत्कृष्टसंख्येयमतीत्य जघन्यपरीतासंख्येय गत्वैक रूप पतित, तत एकस्मिन् रूपेऽपनीते उत्कृष्टसंख्येय भवति । मध्यमजघन्योत्कृष्टसंख्येय यत्र संख्येयेन प्रयोजन तत्राजघन्योत्कृष्टसंख्येय ग्राह्य । यदसंख्येय तत्त्रिविध परीतासंख्येय युक्तासंख्येय असंख्यातासंख्येय चेति । तत्र परीतासंख्येय त्रिविध जघन्योत्कृष्टमध्यमभेदात् । एवमितरे चाऽसंख्येये विधेते । तथाऽनन्तमपि त्रिविध परीतानन्त युक्तानन्त अनन्तानन्त चेति । तदपि प्रत्येक पूर्ववत्त्रिधा भेद्य । यज्जघन्यपरीतासंख्येय तद्विरलीकृत्य मुक्तावलीकृता अत्रैकैकस्या मुक्ताया जघन्यपरीतासंख्येय देय । एवमेतद्वर्गित प्राथमिकीं मुक्तावलीमपनीय यान्येकैकस्यां मुक्ताया जघन्यपरीतासंख्येयानि दत्तानि तानि सपीड्य मुक्तावली कार्या । ततो यो जघन्यपरीतासंख्येयसपीडनान्निष्पन्नो राशि स देय । एकैकस्या मुक्ताया एवमेतत्सवर्गित उत्कृष्टपरीतासंख्येयमतीत्य जघन्ययुक्तासंख्येय गत्वा पतितमेकरूप । तत एकरूपेऽपनीते उत्कृष्टपरीतासंख्येय भवति । मध्यमजघन्योत्कृष्टपरीतासंख्येय यत्रावलिकया कार्यं तत्र जघन्ययुक्तासंख्येय ग्राह्य यज्जघन्ययुक्तासंख्येय तद्विरलीकृत्य मुक्तावली रचिता । तत्रैकैकमुक्तायां युक्तासंख्येयानि देयानि एवमेतत्सकृद्वर्गितमुत्कृष्टयुक्तासंख्येयमतीत्य जघन्याऽसंख्येयाऽसंख्येय गत्वा पतित, तत एकरूपेऽपनीते उत्कृष्ट युक्तासंख्येय भवति । मध्यमजघन्योत्कृष्टयुक्तासंख्येय भवति । यज्जघन्याऽसंख्येयासंख्येय तद्विरलीकृत्य पूर्वविधिना त्रीन्वारान् वर्गितसंवर्गित उत्कृष्टासंख्येय न प्राप्नोति ततो धर्माधर्मैकजीवलोकाकाशप्रत्येकशरीरजीवबादरनिगोतशरीराणि षडप्येतान्यसंख्येयानि स्थितिबन्धाध्यवसायस्थानान्यनुभागबन्धाध्यवसायस्थानानि योगविभागपरिच्छेदरूपाणि चाऽसंख्येयलोकप्रदेशपरिमाणान्युत्सर्पिण्यवसर्पिणीसमयाश्च प्रक्षिप्य पूर्वोक्तराशौ त्रीन्वारान् वर्गितसंवर्गित कृत्वा उत्कृष्टाऽसंख्येयाऽसंख्येयमतीत्य जघन्यपरीतानन्त गत्वा पतित । तत एकरूपेऽपनीते उत्कृष्टाऽसंख्येयाऽसंख्येय भवति, मध्यमजघन्योत्कृष्टाऽसंख्येयाऽसंख्येय भवति । यत्रासंख्येयाऽसंख्येयेन प्रयोजन तत्राऽजघन्योत्कृष्टाऽसंख्येयाऽसंख्येय ग्राह्य । यज्जघन्यपरीतानन्त तत्पूर्ववद्वर्गितमुत्कृष्टपरीतानन्तमतीत्य जघन्ययुक्तानन्त गत्वा पतित । तत एकरूपेऽपनीते उत्कृष्टपरीतानन्त तद्भवति । मध्यमजघन्योत्कृष्टपरीतानन्त अभव्यराशिप्रमाणमार्गणे जघन्ययुक्तानन्त ग्राह्य । यज्जघन्ययुक्तानन्त तद्विरलीकृत्यात्रैकैकरूप जघन्ययुक्तानन्त दत्त्वा सकृद्वर्गितमुत्कृष्टयुक्तानन्तमतीत्य जघन्यमनन्तानन्त गत्वा पतित । तत एकरूपेऽपनीत उत्कृष्टयुक्तानन्त भवति । मध्यमजघन्योत्कृष्टयुक्तानन्त यज्जघन्याऽनन्ताऽनन्त तद्विरलीकृत्य पूर्ववत्त्रीन्वारान् वर्गितसंवर्गितमुत्कृष्टाऽनन्ताऽनन्त न प्राप्नोति तत सिद्धनिगोतजीववनस्पतिकायातीताऽनागतकालसमयसर्वपुद्गलसर्वाऽऽकाशप्रदेशधर्माधर्मास्तिकायाऽगुरुलघुगुणाननन्तान् प्रक्षिप्य प्रक्षिप्य त्रीन् वारान् वर्गितसंवर्गिते कृते उत्कृष्टाऽनन्ताऽनन्त न प्राप्नोति ततोऽनन्ते केवलज्ञाने दर्शने च प्रक्षिप्ते उत्कृष्टाऽनन्ताऽनन्त भवति । तत एकरूपेऽपनीतेऽजघन्योत्कृष्टाऽनन्ताऽनन्त भवति । यत्राऽनन्ताऽनन्त मार्गण तत्राजघन्योत्कृष्टाऽनन्ताऽनन्त ग्राह्य ।

उपमाप्रमाणमष्टविधं पल्यसागरसूचीप्रतरघनांगुलजगच्छ्रेणीलोकप्रतरलोकभेदात् ।।७।।

अतादिमध्यहीन अविभाग ऽतीन्द्रिय एकरसगन्धवर्ण द्विस्पर्श परमाणु । अनन्तानन्तपरमाणुसघातपरिमाणादा

१ अधिकत्वितिच पाठ

निर्भूता उत्सञ्ज्ञासञ्ज्ञैका । अष्टावुत्सञ्ज्ञासञ्ज्ञास्संहता सञ्ज्ञासञ्ज्ञैका । अष्टौ सञ्ज्ञासञ्ज्ञा एकस्त्रुटिरेणुः । अष्टौ त्रुटिरेणवः संहता एकस्त्रसरेणुः । अष्टौ त्रसरेणवः संहता ऐको रथरेणुः । अष्टौ रथरेणवः संहता एका देवकुरूत्तरकुरुमनुजकेशाग्रकोटी भवति । ता अष्टौ समुदिता एका रम्यकहरिवर्षमनुजकेशाग्रकोटी भवति । अष्टौ ताः संहता हैरण्यवतहैमवतमनुजकेशाग्रकोटी भवति । ता अष्टौ सपिंडिता भरतैरावतविदेहमनुजकेशाग्रकोटी भवति । ता अष्टौ संहता एका लिक्षा भवति । अष्टौ लिक्षा संहता एका यूका भवति । अष्टौ यूका एकं यवमध्यं । अष्टौ यवमध्यानि एकमंगुलमुत्सेधाख्यं । एतेन नारकतिर्यग्योनीनां देवमनुष्याणामकृत्रिमजिनालयप्रतिमानां च देहोत्सेधो मातव्यः । तदेव पंचशतगणितं प्रमाणांगुलं भवति । एतदेव चाऽवसर्पिण्यां प्रथमचक्रधरस्याऽऽत्मांगुलं भवति । तदानीं तेन ग्रामनगरादिप्रमाणपरिच्छेदो ज्ञेयः । इतरेषु योगेषु मनुष्याणां यदाऽऽत्मांगुलं तेन तेन तदा ग्रामनगरादिप्रमाणपरिच्छेदो ज्ञेयः । यत्तत्प्रमाणांगुलं तेन द्वीपसमुद्रजगतीवेदिकापर्वतविमाननरकप्रस्ताराद्यकृत्रिमद्रव्यायामविष्कम्भादिपरिच्छेदोऽवसेयः । तत्र षडंगुलः पादः । द्वादशांगुलो वितस्तिः । द्विवितस्तिः हस्तः । द्विहस्तः किष्कुः । द्विकिष्कुर्दण्डः । द्वे दण्डसहस्रे गव्यूतं । चतुर्गव्यूतं योजनं ।

पल्यं त्रिविधं व्यवहारोद्धाराद्धाविकल्पादन्वर्थात् ॥८॥ व्यवहारपल्यं उद्धारपल्यं अद्धापल्यमिति त्रिधा पल्यं विभज्यते । अन्वर्थश्चायं विकल्पः, आद्यं व्यवहारपल्यमुत्तरपल्यव्यवहारबीजत्वान्नानेन किंचित्परिच्छेद्यमस्ति । द्वितीयमुद्धारपल्यं ततः उद्धृतैर्लोमच्छेदैर्द्वीपसमुद्रसंख्यानिर्णय इति । तृतीयमद्धापल्यं अद्धा-काल इत्यर्थः, अतो हि स्थितेः परिच्छेद इति । तद्यथा—प्रमाणांगुलपरिमितयोजनायामविष्कम्भावगाहानि त्रीणि पल्यानि कुशूला इत्यर्थः । एकादिसप्ताहोरात्रिजाताविकलोमाग्राणि तावच्छिन्नानि यावद्द्वितीयं कर्तरिच्छेदं नावाप्नुवन्ति । तादृशैर्लोमच्छेदैः परिपूर्णं घनीकृतं व्यवहारपल्यमित्युच्यते ततो वर्षशते वर्षशतेऽपैनीते एकैकलोमापकर्षणविधिना यावता कालेन तद्रिक्तं भवेत् तावत्कालः व्यवहारपल्योपमाख्यः । तैरेव रोमच्छेदैः प्रत्येकमसंख्येयवर्षकोटिसमयमात्रच्छिन्नैः पूर्णमुद्धारपल्यं । ततः समये समये एकैकस्मिन् रोमच्छेदे प्रकृष्यमाणे यावता कालेन तद्रिक्तं भवेत् तावत्कालः उद्धारपल्योपमाख्यः । एषामुद्धारपल्यानां दशकोटीकोट्यः एकमुद्धारसागरोपमं । अर्धतृतीयसागरोपमाणां यावन्तो रोमच्छेदास्तावन्तो द्वीपसमुद्राः । पुनरुद्धारपल्यरोमच्छेदैर्वर्षशतसमयमात्रच्छिन्नैः पूर्णमद्धापल्यं । ततः समये समये एकैकस्मिन् रोमच्छेदे प्रकृष्यमाणे यावता कालेन तद्रिक्तं भवति तावत्कालः अद्धापल्योपमाख्यः । एषामद्धापल्यानां दशकोटीकोट्यः एकमद्धासागरोपमं । दशाद्धासागरोपमकोटीकोट्यः एकावसर्पिणी, तावत्येवोत्सर्पिणी । अनेनाद्धापल्येन नारकतैर्यग्योनानां देवमनुष्याणां च कर्मस्थितिर्भवस्थितिरायुःस्थितिः कायस्थितिश्च परिच्छेत्तव्या । अद्धापल्यस्याऽर्धच्छेदेन शलाकाविरलीकृत्य प्रत्येकमद्धापल्यप्रदानं कृत्वा अन्योन्यगुणिते कृते यावतर्च्छेदास्तावद्विराकाशप्रदेशैर्मुक्तावली कृता सूच्यंगुलमित्युच्यते । तदेवाऽपरेण सूच्यंगुलेन गुणितं प्रतरांगुलं । तत्प्रतरांगुलमपरेण सूच्यंगुलेनाऽभ्यस्तं घनांगुलं । असंख्यानां वर्षाणां यावन्तः समयास्तावत्खंडमद्धापल्यं कृतं ततोऽसंख्येयान् खंडानपनीयाऽसंख्येयमेकं भागं बुद्ध्या विरलीकृत्य एकैकस्मिन् घनांगुलं दत्वा परस्परेण गुणिता जगच्छ्रेणी, सा अपरया जगच्छ्रेण्याऽभ्यस्ता प्रतरलोकः, स एवाऽपरया जगच्छ्रेण्या संगुणितो घनलोकः ।

क्षेत्रप्रमाणं द्विविधं अवगाहक्षेत्रं विभागनिष्पन्नक्षेत्रं चेति ॥ ८ ॥ तत्रावगाहक्षेत्रमनेकविधं एकद्वित्रिचतुःसंख्येयाऽसंख्येयाऽनंतप्रदेशपुद्गलद्रव्यावगाह्यैकाद्यसंख्येयाऽऽकाशप्रदेशभेदात् । विभागनिष्पन्नक्षेत्रं चाऽनेकविधं असंख्येयाः श्रेणयः, क्षेत्रप्रमाणांगुलस्यैकोऽसंख्येयभागः, असंख्येयाः क्षेत्रप्रमाणांगुलाऽसंख्येयभागाः, क्षेत्रप्रमाणांगुलमेकं भवति । पादवितस्त्यादि पूर्ववद्वेदितव्यं । षडप्रमाणमुच्यते—सर्वत्र-

---

१ यागंगुं । २ भवलोमनीत्यर्थः । ३ अतीत इति पाठांतरं । ४ प्रमाणमिति ग. पुस्तके पाठः ।

घन्यगतिपरिणतस्य परमाणोः स्वावगाढप्रदेशव्यतिक्रमकालः परमनिरुद्धो निर्विभागः समयः असंख्येयाः समया आवलिका ऽसंख्येयावलिका एक उच्छ्वासस्तावानेव निश्वासः तावुभावनुपहतस्य पुंसः प्राण एकः। सप्तप्राणाः स्तोकः,सप्तस्तोका लवः,सप्त सप्ततिलवा मुहूर्तः, त्रिंशन्मुहूर्ता अहोरात्रः, पञ्चदशाऽहोरात्राः पक्षः, द्वौ पक्षौ मासः, द्वौ मासौ ऋतुः, ऋतवस्त्रयोऽयनं, द्वेऽयने संवत्सरः, चतुरशीतिवर्षशतसहस्राणि पूर्वांगं, चतुरशीतिपूर्वांगशतसहस्राणि पूर्वं। एवमनयैव वृद्ध्या पूर्वांगपूर्वनयुतांगनयुतकुमुदांगकुमुदपद्मांगपद्मनलिनांगनलिनकमलांगकमलतुट्यांगतुट्यअटटांगअटटअममांगअममहूहूअंगहूहूलतांगलतामहालताप्रभृतिसंज्ञः । कालो वर्षगणनागम्यः संख्येयो वेदितव्यः, ततः परोऽसंख्येयः पल्योपमसागरोपमप्रमितः, ततः परोऽनतः कालोऽतीतो ऽनागतश्च सर्वज्ञप्रत्यक्षः ।

भावप्रमाणं पंचविधं ज्ञानं ॥९॥ पुरस्ताद्व्याख्यातं। यथैवैते उत्कृष्टजघन्ये स्थिती नृणां तथैव-

तिर्यग्योनिजानां च ॥ ३९ ॥

तिरश्चां योनिस्तिर्यग्योनिः का पुनरसौ ?

तिर्यङ्नामकर्मोदयापादितजन्म तिर्यग्योनिः॥ १ ॥ तिर्यग्गतिनाम्नः कर्मण उदयेनाऽऽपादितं जन्म तिर्यग्योनिरिति व्यपदिश्यते तिर्यग्योनौ जातास्तिर्यग्योनिजाः। तेषां तिर्यग्योनिजानां उत्कृष्टा भवस्थितिः त्रिपल्योपमा, जघन्याऽन्तर्मुहूर्ता । मध्ये विकल्पः-तत्प्रतिपादनार्थमिदमुच्यते--

तिर्यंचः त्रिविधाः एकेंद्रियविकलेंद्रियपंचेंद्रियभेदात् ॥ २ ॥ एकेंद्रिया विकलेंद्रियाः पचेंद्रियाश्चेति त्रिविधाः तिर्यंचो नैदिव्याः ।

द्वादशद्वाविंशतिदशसप्तत्रिवर्षसहस्राणि एकेंद्रियाणामुत्कृष्टा स्थितिर्यथासंभवं त्रीणि रात्रिंदिवानि च ॥ ३ ॥ एकेंद्रियाः पंचविधाः पृथिवीकायिकाः अप्कायिकाः तेजस्कायिकाः वायुकायिकाः वनस्पतिकायिकाश्चेति-तत्र पृथिवीकायिकाः द्विविधाः शुद्धपृथिवीकायिकाः खरपृथिवीकायिकाश्चेति। तत्र शुद्धपृथिवीकायिकानां उत्कृष्टा स्थितिर्द्वादशवर्षसहस्राणि। खरपृथिवीकायिकानां द्वाविंशतिर्वर्षसहस्राणि। वनस्पतिकायिकानां दशवर्षसहस्राणि अप्कायिकानां सप्तसहस्राणि वायुकायिकानां त्रीणि वर्षसहस्राणि तेजःकायिकानां त्रीणि रात्रिंदिवानि ।

विकलेंद्रियाणां द्वादशवर्षा एकान्नपंचाशद्रात्रिंदिवानि षण्मासाश्च ॥ ४ ॥ द्वींद्रियाणामुत्कृष्टा स्थितिर्द्वादशवर्षाः । त्रींद्रियाणां एकान्नपंचाशद्रात्रिंदिवानि। चतुरिंद्रियाणां षण्मासाः ।

पंचेंद्रियाणां पूर्वकोटिनवपूर्वांगानि द्विचत्वारिंशद्द्वासप्ततिवर्षसहस्राणि त्रिपल्योपमा च ॥ ५ ॥ पचेंद्रिया तैर्यग्योनाः पंचविधाः जलचराः, परिसर्पाः, उरगाः, पक्षिणः, चतुःपादश्चेति। तत्र जलचराणामुत्कृष्टा स्थितिः मत्स्यादीनां पूर्वकोटी। परिसर्पाणां गोधानकुलादीनां नवपूर्वांगानि। उरगाणां द्विचत्वारिंशद्वर्षसहस्राणि। पक्षिणां द्वासप्ततिवर्षसहस्राणि। चतुःपदां त्रीणि पल्योपमानि। सर्वेषां तेषां जघन्या स्थितिरन्तर्मुहूर्ता । किमर्थो योगविभागः ?

पृथग्योगकरणं यथासंख्यनिवृत्त्यर्थं ॥ ६ ॥ प्रत्येकमुभयथा स्यातामिति यथासंख्यनिवृत्त्यर्थो योगविभागः क्रियते। अथैतेषां भवस्थितिः कायस्थितिः का? कः पुनरनयोर्विशेषः? एकभवविषया भवस्थितिः कायस्थितिरेककायापरित्यागेन नानाभवग्रहणविषया। यद्येवमुच्यतां कस्य का कायस्थितिः? उच्यते-पृथिव्यप्तेजोवायुकायिकानां कायस्थितिरुत्कृष्टा असंख्येया लोकाः । वनस्पतिकायिकस्यानंतः कालः असंख्येयाः पुद्गलपरिवर्ताः आवलिकायाः असंख्येयभागमात्राः । विकलेंद्रियाणां असंख्येयानि वर्षसहस्राणि। पचेंद्रियाणां तिर्यङ्मनुष्याणां त्रीणि पल्योपमानि पूर्वकोटीपृथक्त्वेनाऽभ्यधिकानि । तेषां सर्वेषां जघन्या कायस्थितिरन्तर्मुहूर्ता । देवनारकाणां भवस्थितिरेव कायस्थितिरिति ।

इति तत्त्वार्थराजवार्तिके व्याख्यानालंकारे तृतीयोऽध्यायः समाप्तः ।

* अथ चतुर्थोऽध्यायः प्रारभ्यते । *

असकृद्देवशब्द उक्त. भवप्रत्ययोऽवधिर्देवनारकाणामित्येवमादिषु तत्र न ज्ञायते के देवाः ? कियंतो वा ? इति तन्निश्चयार्थमित उत्तरं प्रक्रम्यते । अथवा सम्यग्दर्शनविषयजीवभेदसंस्थानरनिर्णयाय तदधिकरणभूताधस्तिर्यग्लोकनिवेशक्रमो व्याख्यात इतस्तद्विशेषप्रतिपत्तये ऊर्ध्वलोकविभागो वक्तव्यः तत्र बहुवक्तव्यसद्भावेऽप्यधिपतिप्रतिपादनपुरस्सरस्तदधिकरणविभागनिर्णय इतीदमुच्यते—

देवाश्चतुर्णिकायाः ॥ १ ॥

देवगतिनामकर्मोदये सति द्युत्याद्यर्थावरोधाद्देवाः ॥ १ ॥ अंतरंगहेतौ देवगतिनामकर्मोदये सति बाह्यद्युत्यादिक्रियासन्निधमतर्नीय दीव्यंतीति देवा इति व्यपदिश्यते । एकत्वेन निर्देशः कर्तव्यः देवश्चतुर्णिकाय इति सजात्यभिधानाद्बहूनामर्थानां प्रतिपादको भवति ? इत्यत उत्तरं पठति—

बहुत्वनिर्देशोऽन्तर्गतभेदप्रतिपत्त्यर्थः ॥ २ ॥ इंद्रादिकृताः स्थित्यादिजनिताश्चांऽतर्गता बहवो देवभेदाः सति तेषां तेषां प्रतिपत्त्यर्थं बहुत्वनिर्देशः क्रियते ।

स्वधर्मविशेषापादितसामर्थ्यात् निचीयंत इति निकायाः ॥ ३ ॥ तस्य देवगतिनामकर्मोदयस्वधर्मविशेषापादितभेदस्य सामर्थ्यान्निचीयत इति निकायाः संघाता इत्यर्थः । चत्वारो निकाया येषां ते चतुर्णिकायाः । के पुनस्ते ? भवनवासिनो व्यंतरा ज्योतिष्का वैमानिकाश्चेति । तेषां लेश्यावधारणार्थमुच्यते

आदितस्त्रिषु पीतांतलेश्याः ॥ २ ॥

आदित इति वचनं विपर्यासनिवृत्त्यर्थं ॥ १ ॥ अंते अन्यथा वा ग्रहणं मा विज्ञायीति आदित इत्युच्यते । आदौ आदितः

द्व्येकनिवृत्त्यर्थं त्रिग्रहणं ॥ २ ॥ द्वयोरेकस्य च निवृत्त्यर्थं त्रिग्रहणं क्रियते । अथ चतुर्णां निवृत्त्यर्थं कस्मान्न भवति ? आदित इति वचनात् ।

लेश्यावधारणार्थं पीतांतवचनं ॥ ३ ॥ षड्लेश्या उक्ता. तत्र चतसृणां लेश्यानामवधारणार्थं क्रियते पीतांतग्रहणं । पीतं तेज. इत्यर्थः । पीता अंते यासां ताः पीतांताः, पीतांता लेश्या येषां ते पीतांतलेश्याः । तेनैतदुक्तं भवति-आदितस्त्रिषु निकायेषु भवनवासिव्यंतरज्योतिष्कनामसु देवानां कृष्णा नीला कापोता पीतेति चतस्रो लेश्या भवंतीति । तेषां निकायानामंतर्विकल्पप्रतिपादनार्थमाह—

दशाष्टपंचद्वादशविकल्पाः कल्पोपपन्नपर्यंताः ॥ ३ ॥

चतुर्णां दशादिभिर्यथासंख्यमभिसंबंधः ॥ १ ॥ चतुर्णां देवनिकायानां दशादिभिः संख्याशब्दैः यथासंख्यमभिसंबंधो वेदितव्य. । दशविकल्पा भवनवासिनः, अष्टविकल्पा व्यंतराः, पंचविकल्पाः ज्योतिष्काः, द्वादशविकल्पा वैमानिका इति । सर्वेषां वैमानिकानां द्वादशविकल्पात.पातित्वे प्रसक्ते तद्व्यपोहार्थमाह—

कल्पोपपन्नपर्यंतवचनं ग्रैवेयकादिष्वुदासार्थं ॥ २ ॥ ग्रैवेयकादयो वक्ष्यंते तेषां द्वादशविकल्पेष्वंतर्भावो मा विज्ञायीति विशेषणमुपादीयते । अथ कथं कल्पाः ?

इंद्रादिविकल्पाधीनकरणत्वात्कल्पा रूढिवशात् ॥ ३ ॥ इंद्रादय. प्रकारा वक्ष्यमाणा दश एषु कल्प्यंते इति कल्पाः । भवनवासिषु च दशविकल्पसद्भावात् कल्पप्रसंग इति चेन्न रूढिवशादिति विशे-

प्रोक्तत्वात् कल्पेषूपपन्ना कल्पोपपन्ना कल्पोपपन्ना पर्यंता येषां ते इमे कल्पोपपन्नपर्यंता। कल्पोपपन्ना इति कथं वृत्तेः 'साधन' कृतेति वा मयूरव्यंसकादित्वाद्वा वा। पुनरपि तद्विशेषप्रतिपत्त्यर्थमिदमाह—

इंद्रसामानिकत्रायस्त्रिंशपारिषदात्मरक्षलोकपालानीकप्रकीर्णकाभियोग्यकिल्बिषिकाश्चैकशः॥ ४॥

परमैश्वर्यादिंद्रव्यपदेशः॥ १॥ अन्यदेवासाधारणाणिमादिगुणयोगादिंद्राः।

तत्स्थानार्हत्वात्सामानिकाः॥ २॥ तेषामिंद्राणामाज्ञैश्वर्यवर्जितं यत् स्थानं आयुर्वीर्यपरिवारभोगोपभोगादि तत्तेषां समानं, समाने भवाः सामानिकाः "समानस्य तदादेश्च" इति ठञ्। महत्तरपितृगुरूपाध्यायतुल्याः।

मंत्रिपुरोहितस्थानीयास्त्रायस्त्रिंशाः॥ ३॥ यथेह राज्ञां मन्त्रिपुरोहिता हितानुशासिनस्तथा तत्रेंद्राणां त्रायस्त्रिंशा वेदितव्याः। कथं त्रायस्त्रिंशाः 'त्रयस्त्रिंशति जाता त्रायस्त्रिंशाः "दृष्टे नाम्नि च जाते च अण्डिद्वा निधीयते" इत्यभिधानमस्तीति अण्डिद्भवति। ननु च भेदाभावाद्वृत्तिर्न प्राप्नोति? संख्यानसंख्येयभेदविवक्षायां आधाराधेयत्वोपपत्तेर्वृत्तिर्भवति। स्वार्थकेऽण्, त्रयस्त्रिंशदेव त्रायस्त्रिंशा इति 'ढत इति बहुलनिर्देशाद्दतमादिवत्।

वयस्यपीठमर्दसदृशाः पारिषदाः॥ ४॥ परिषदि जाता भवा वा पारिषदा ते वयस्यपीठमर्दसदृशा वेदितव्याः।

आत्मरक्षाः शिरोरक्षोपमाः॥ ५॥ आत्मानं रक्षंतीति आत्मरक्षास्ते शिरोरक्षोपमाः। आवृतावरणाः प्रहरणोद्यता रौद्राः पृष्ठतोऽवस्थायिनः। अपायाभावात्तत्कल्पनावैयर्थ्यमिति चेन्न ऋद्धिविशेषस्थापनार्थत्वात् प्रीतिप्रकर्षहेतुत्वात् च।

आरक्षकार्थचर (वर) समा लोकपालाः॥ ६॥ लोकं पालयंतीति लोकपालाः अर्थचरा (वरा) रक्षकसमाः ते वेदितव्याः।

दंडस्थानीयान्यनीकानि॥ ७॥ पदात्यादीनि सप्तानीकानि दंडस्थानीयानि वेदितव्यानि।

प्रकीर्णकाः पौरजनपदकल्पाः॥ ८॥ यथेह राज्ञां पौरा जानपदाश्च प्रीतिहेतवः तथा तत्रेंद्राणां प्रकीर्णकाः प्रत्येतव्याः।

आभियोग्याः दाससमानाः॥ ९॥ यथेह दासा वाहनादिव्यापारं कुर्वंति तथा तत्राऽऽभियोग्याः वाहनादिभावेनोपकुर्वंति। आभिमुख्येन योगोऽभियोगः अभियोगे भवा आभियोग्याः ततः स्वार्थे चातुर्वर्ण्यादिवत्ष्यञ्। अथवा अभियोगे साधवः आभियोग्याः अभियोगमर्हंतीति वा।

अंत्यवासिस्थानीयाः किल्बिषिकाः॥ १०॥ किल्बिषं पापं तदेषामस्तीति किल्बिषिकाः तेंऽत्यवासिस्थानीया मताः।

एकश इति वीप्सार्थे शस्॥ ११॥ एकैकस्य निकायस्य एकश इति वीप्सार्थे द्योत्ये शस् प्रयुज्यते। एत इंद्रादयो दश विकल्पाश्चतुर्षु निकायेषु, उत्सर्गेण प्रसक्तास्ततोऽपवादार्थमाह—

त्रायस्त्रिंशलोकपालवर्ज्या व्यंतरज्योतिष्काः॥ ५॥

व्यंतरेषु ज्योतिष्केषु त्रायस्त्रिंशान् लोकपालांश्च वर्जयित्वा इतरेऽष्टौ विकल्पा द्रष्टव्याः। अथ तेषु निकायेषु किमेकैकस्येंद्र उतान्यः प्रतिनियमः कश्चिदस्तीत्याह—

---

१ जैनेंद्रीयसूत्रमिदं। २ ढत इति जैनेंद्रीयसूत्रं 'तद्धिता इति पाणिनीयसूत्रस्थाने।

पूर्वयोर्द्वींद्राः ॥ ६ ॥

पूर्वयोरिति वचनं प्रथमद्वितीयनिकायप्रतिपत्त्यर्थं ॥ १ ॥ प्रथमस्य द्वितीयस्य च निकायस्य प्रतिपत्त्यर्थं पूर्वयोरिति द्विवचनं क्रियते । कथं पूर्वशब्दो द्वितीयं गमयति ? तृतीयापेक्षया पूर्वोपपत्ते । चतुर्थापेक्षया तृतीयस्यापि पूर्वत्वप्रसंग इति चेन्न प्रत्यासत्तेर्द्वितीयस्यैवोपादानात् । अथ कथमत्र भेद ? ननु व्यतिरकाभावादभेदेन निर्देशो न्याय्य, उच्यते—

समूहसमूहिनोः कथंचिदर्थांतरत्वोपपत्तेर्भेदविवक्षा ॥ २ ॥ संज्ञालक्षणप्रयोजनादिभिः कथंचिदर्थांतरत्वं समूहसमूहिनोर्लोके दृष्टं । यथा व्रीहीणां राशिः, आम्राणां वनमिति । तथा देवानां निकायेषु भेदविवक्षायां अधिकरणत्वेन सम्बंधित्वेन वा निर्देशः ।

द्वींद्रा इत्यंतर्नीतवीप्सार्थो निर्देशः ॥ ३ ॥ द्वौ द्वाविंद्रौ येषां ते द्वींद्रा इति वीप्सार्थमतर्नीय निर्देशः क्रियते यथा द्विपदिका त्रिपदिका इति युज्यते । तत्र वीप्सागतिर्वीप्सायां वुनो विधानात्, इह तु न विधानमस्ति यथा तर्हि सप्तपर्णोष्टापदमिति चाच्यते वीप्सायामिति गम्यते, तथेहापि वीप्सार्थसंप्रत्ययः । के पुनस्तद्द्वित्ववीप्साविषयत्वेन विवक्षिताः ? इत्यत्रोच्यते– भवनवासिषु तावत् द्वावसुरकुमाराणामिंद्रौ चमरो वैरोचनश्च । नागकुमाराणां धरणो भूतानंदश्च । विद्युत्कुमाराणां हरिसिंहो हरिकांतश्च । सुपर्णकुमाराणां वेणुदेवो वेणुधारी च । अग्निकुमाराणां अग्निशिखोऽग्निमाणवश्च । वातकुमाराणां वैलंबः प्रभंजनश्च । स्तनितकुमाराणां सुघोषो महाघोषश्च । उदधिकुमाराणां जलकांतो जलप्रभश्च । द्वीपकुमाराणां पूर्णो वशिष्टश्च । दिक्कुमाराणां अमितगतिरमितवाहनश्चेति । व्यंतरेष्वपि द्वौ किंनराणामिंद्रौ किंनरः किंपुरुषश्च । किंपुरुषाणां सत्पुरुषो महापुरुषश्च । महोरगाणां अतिकायो महाकायश्च । गंधर्वाणां गीतरतिर्गीतयशाश्च । यक्षाणां पूर्णभद्रो माणिभद्रश्च । राक्षसानां भीमो महाभीमश्च । पिशाचानां कालो महाकालश्च । भूतानां प्रतिरूपोऽप्रतिरूपश्च । अथ एषां देवानां सुखं कीदृशमित्युक्ते सुखावबोधार्थमुच्यते—

कायप्रवीचारा आ ऐशानात् ॥ ७ ॥

प्रवीचार इति कोयं शब्दः ?

मैथुनोपसेवनं प्रवीचारः ॥ १ ॥ प्रविपूर्वाच्चरेः संज्ञायां घञ् । प्रविचरणं प्रवीचारः मैथुनव्यवहार इत्यर्थः । कायः प्रवीचारो येषां ते इमे कायप्रवीचाराः ।

आङ्ग्रहणमभिविध्यर्थं ॥ २ ॥ आङयमभिविध्यर्थो वेदितव्यः ईशानोधिपतिः "[१]तस्येदम्" इत्यणि, ऐशानः कल्पः । आ एतस्मादधो ये देवास्ते कायप्रवीचाराः संक्लिष्टकर्मत्वा मनुष्यवत्स्त्रीविषयसुखमनुभवंतीत्यर्थः । प्राग्ग्रहणे हि क्रियमाणे ऐशाने कल्पे देवान्वर्जयित्वेत्ययमर्थः संप्रतीयेत ।

असंहितानिर्देशोऽसंदेहार्थः ॥ ३ ॥ आ ऐशानादित्यसंहितया निर्देशः क्रियतेऽसंदेहार्थः । ऐशानादित्युच्यमाने संदेहः स्यात् किमाङंतर्भूत दिवशब्दोऽध्याहार्य इति, अथवा विमुच्य ? संशयमनिष्टं कल्प्यते पूर्वयोरित्यधिकारात् ऐशाना पूर्वयोरित्यवधिग्रहणात् । इतरेषां सुखविभागेऽनिर्ज्ञाते तत्प्रतिपादनार्थमाह–

शेषाः स्पर्शरूपशब्दमनःप्रवीचाराः ॥ ८ ॥

शेषग्रहणं किमर्थं ?

उक्तावशिष्टसंग्रहार्थं शेषग्रहणं ॥ १ ॥ उक्तानामवशिष्टानां संग्रहार्थं शेषग्रहणं क्रियते । के पुनस्ते ? सनत्कुमारादिकल्पनिवासिनः, इतरथा हि ग्रैवेयकादिष्वपि संप्रत्ययः स्यात् परेऽप्रवीचारा इति वक्ष्यमाणमनवधारितविषयं स्यात् । स्पर्शश्च रूपं च शब्दश्च मनश्च स्पर्शरूपशब्दमनांसि स्पर्शरूपशब्दमनःसु प्रवीचारो येषां त इमे स्पर्शरूपशब्दमनःप्रवीचाराः । अत्र चोद्यते–

---

१ जैनेंद्रीय सूत्र ।

विषयविवेकापरिज्ञानादनिर्देशः ॥ २ ॥ इमे स्पर्शप्रवीचारा इत्यादिविषयविवेकापरिज्ञानाद-यमनिर्देश, *अगमको निर्देशः ।*

द्वयोर्द्वयोरिति वचनात्सिद्धिरिति चेन्नाऽऽर्षविरोधात् ॥ ३ ॥ स्यान्मत द्वयोर्द्वयोरिति वक्तव्य तेन 'विषयविवेकसिद्धिर्भवति इति ? तन्न। किं कारण ? आर्षविरोधात्। आर्षे ह्युक्त सानत्कुमारमाहेंद्रयोर्देवा स्पर्शप्रवीचारा । ब्रह्मब्रह्मोत्तरलांतवकापिष्टेषु रूपप्रवीचारा । शुक्रमहाशुक्रसतारसहस्रारेषु शब्दप्रवीचारा । आ-नतप्राणतारणाऽच्युतेषु मन प्रवीचारा ।

इंद्रापेक्षयेति चेन्नाऽऽनतादिषु दोषात् ॥ ४ ॥ स्यादेतदिंद्रापेक्षया द्वयोरिति वचन नार्षविरोधि ? तद्यथा– सानत्कुमारमाहेंद्रयोर्द्वाविंद्रौ तयोर्देवा स्पर्शप्रवीचारा । ब्रह्मब्रह्मोत्तरयोरेक इंद्र, लांतवकापिष्ठयोर-प्येक, तयोर्देवा रूपप्रवीचारा । शुक्रमहाशुक्रयोरेक इंद्र, सतारसहस्रारयोरप्येकस्तयोर्देवा शब्दप्रवीचारा इति ? तन्न। किं कारण ? आनतादिषु दोषात्। आनतादिषु चत्वार इंद्रा । कथ तर्हि निर्देश कर्तव्य ? यथा-गममिति स तर्हि तथा निर्देश कर्तव्य ?

न वा पुनःप्रवीचारग्रहणादिष्टार्थगतेः ॥ ५ ॥ कथ प्रवीचारग्रहणमनुवर्तते। क्व प्रकृत ? "काय-प्रवीचार इति" । ननु च तद्वृत्तावुपसर्जनीभूतमशक्यमनुवर्तयितु ? अर्थवशात् अनुवर्तत इति व्याख्यायते। एव वक्तव्य शेषा स्पर्शरूपशब्दमन स्विति। एवमप्यनुवर्तमान प्रवीचारशब्द भावसाधनो वृत्तिमंतरेण शेषा इत्यनेन *सामानाधिकरण्य न प्रतिपद्यते ?, शेषाणामिति तर्हि निर्देश कर्तव्य', एव सिद्धे यत्पुन प्रवीचारग्रहण* तस्यैतत्प्रयोजन, इष्टप्रवीचारसिद्धि कथ स्यात् इति। क पुनरिष्ट ? आर्षाविरोधी सानत्कुमारमाहेंद्रयोर्हि देवान् मैथुनसुखप्रेप्सयोत्पन्नेच्छान् विदित्वा देव्य उपतिष्ठते, तदगस्पर्शनमात्रादेव प्रीतिमुपलभते विनिवृत्तेच्छाश्च भवति *तथा देव्योपि । ब्रह्मब्रह्मोत्तरलांतवकापिष्ठेषु देवा दिव्यागनानाभावमुभगशृगाराकारविलासचतुरमनो-ज्ञवेषरूपालोकनमात्रादेव* पर सुखमवाप्नुवति । शुक्रमहाशुक्रसतारसहस्रारेषु देवा सुरवनितानां मधुरसगी-तमृदुहसितकथनभूषणरवोपदर्शनश्रवणरसायन पीत्वैव परा प्रीतिमास्कदति । आनतप्राणताऽऽरणा-ऽच्युतकल्पेषु देवा स्वागनामन सकल्पमात्रादेव पर सुखमनुभवति । **अथोत्तरेषा** किं प्रकार सुख ? इत्युक्ते तन्निश्चयार्थमाह—

परेऽप्रवीचाराः ॥ ९ ॥

पर इति किमर्थमप्रवीचारा इत्येव सिद्ध उत्तरेषा ग्रहण ?—

परवचनं कल्पातीतसर्वदेवसंग्रहार्थं ॥१ ॥ *कल्पातीताना सर्वेषा देवाना सग्रहार्थं परवचन क्रियते इतरथाऽनिष्टमपि कल्पयितु शक्येत ।*

अप्रवीचारग्रहणं प्रकृष्टसुखप्रतिपत्त्यर्थं ॥ २ ॥ प्रवीचारो हि वेदनाप्रतीकारस्तदभावे तेषा परमसुखमनवरतमित्येतस्य प्रतिपत्त्यर्थमप्रवीचारा इत्युच्यते । उक्तमादिनिकायदेवा दश विकल्पा इति तेषा सामान्यविशेषसज्ञानिर्ज्ञानार्थमाह—

भवनवासिनोऽसुरनागविद्युत्सुपर्णाग्निवातस्तनितोदधिद्वीपदिक्कुमाराः ॥ १० ॥

भवनेषु वसनशीला भवनवासिनः ॥ १ ॥ भवनेषु वसतीत्येवशीला भवनवासिन इति प्रथ-मनिकायस्येय सामान्यसज्ञा ।

असुरादयस्तद्विकल्पाः ॥ २ ॥ भवनवासिनामसुरादयो दश विकल्पा द्रष्टव्या ।

सर्वे नामकर्महेतुकाः ॥ ३ ॥ सर्वे ते नामकर्मोदयापादिता वेदितव्या ।

अस्यंति देवैः सहासुरा इति चेन्नाऽवर्णवादात् ॥ ४ ॥ स्यान्मत युद्धे देवै सहासयति प्रह-

-रणादीनित्यसुरा इति ? तन्न, किं कारणं? अवर्णवादात्। अवर्णवाद एष देवानामुपरि मिथ्याज्ञाननिमित्त । कुत ?

महाप्रभावत्वात् ॥ ५ ॥ ते हि सौधर्मादयो देवा महाप्रभावा , न तेषामुपरि इतरेषा निकृष्टव-
स्थानां मनसापि प्रातिलोम्येन वृत्तिरस्ति । अपि च-

वैरकारणाभावात् ॥ ६ ॥ तेषा प्रतिविशिष्टशुभकर्मोदयापादितविभानानामर्हत्पूजाभोगानुभव-
-नमात्रतन्त्राणा परदारहरणादिनिमित्त न वैरमस्ति ततो नासुराः सुरैर्युध्यते । अथ ते कथ कुमारा ?

कौमारवयोविशेषविक्रियादियोगात्कुमाराः ॥ ७ ॥ सर्वेषा देवानामवस्थितवय स्वभावत्वेपि
कौमारवयोविशेषस्वभावस्वरूप विक्रियावत्कुमारवदुद्धतवेषभाषाऽऽभरणप्रहरणावरणयानवाहनत्व च उल्बण,
-रागक्रीडने प्रियत्व चेत्येतैर्योगात् कुमारा इति व्यपदिश्यते ।

प्रत्येकमभिसम्बंधः ॥ ८ ॥ तस्य कुमारशब्दस्य प्रत्येकमभिसम्बध क्रियते—असुरकुमारा नाग-
कुमारा इति एवमादि । अत्राह क्व तेषा भवनानि ? इत्यत्रोच्यते—

अस्या रत्नप्रभायाः पंकबहुलभागेऽसुरकुमाराणां भवनानि चतुःषष्टिशतसहस्राणि ॥९॥
अस्माज्जम्बूद्वीपात् तिर्यगपागसख्येयान् द्वीपसमुद्रान् अतीत्य पकबहुलभागे चमरस्याऽसुरेंद्रस्य चतु-
स्त्रिंशद्भवनशतसहस्राणि,चतु षष्टि सामानिकसहस्राणि, त्रयस्त्रिंशत्त्रायस्त्रिंशा , तिस्र परिषद , सप्तानीकानि,
चत्वारो लोकपाला , पचाग्रमहिष्य , चत्वारि चतु षष्ट्युत्तराणि आत्मरक्षसहस्राणि, एव विभवपरिवार दक्षि-
णाधिपति दिव्यान् भोगान् अनुभवति । तथोत्तरस्या दिशि वैरोचनस्य त्रिंशद्भवनशतसहस्राणि, चतु षष्टि-
सामानिकसहस्राणि, त्रयस्त्रिंशत्त्रायस्त्रिंशा, तिस्र परिषद, सप्तानीकानि, चत्वारो लोकपाला , पचाग्रमहिष्य ,
चत्वारि चतु षष्ट्युत्तराणि आत्मरक्षसहस्राणि, एव विभवपरिवार उत्तराधिपति दिव्यान् भोगान् अनुभुक्ते ।

**खरपृथ्वीभागे उपर्यधश्चैकैकयोजनसहस्रं वर्जयित्वा शेषे नवानां कुमाराणां भव-
नानि भवंति ॥ १० ॥** तद्यथा— अस्माज्जम्बूद्वीपात्तिर्यगपागसख्येयान् द्वीपसमुद्रानतीत्य धरणस्य
नागराजस्य चतुश्चत्वारिंशत् भवनशतसहस्राणि,षष्टि सामानिकसहस्राणि, त्रयस्त्रिंश त्रायस्त्रिंशा , तिस्र परि-
षद ,सप्तानीकानि,चत्वारो लोकपाला ,षडग्रमहिष्य, षडात्मरक्षसहस्राण्याख्यायते । तथाऽस्माज्जम्बूद्वीपात्ति-
र्यगुदगसख्येयान् द्वीपसमुद्रान् अतीत्य भूतानदस्य नागेंद्रस्य चत्वारिंशद्भवनशतसहस्राणि, अवशिष्ट धर-
णेंद्रवज्ज्ञेय । तान्येतानि नागकुमाराणा चतुरशीति भवनशतसहस्राणि । तथा सुपर्णकुमाराणा द्विसप्तति
भवनशतसहस्राणि । तत्र वेणुदवस्य दक्षिणाधिपते -अष्टत्रिंशद्भवनशतसहस्राणि । इतरद्धरणेंद्रवन्नेय । उत्त-
राधिपतेर्वेणुधारिण चतुस्त्रिंशद्भवनशतसहस्राणि । अवशिष्ट धरणेंद्रवन्नेय । विद्युदग्निस्तनितोदधिद्वीपदिक्कु-
माराणां षण्णामपि प्रत्येक षट्सप्ततिर्भवनशतसहस्राणि । तत्र दक्षिणेंद्राणां हरिसिंहाग्निशिखसुघोषजलकांत
पूर्णामितगतीना प्रत्येक चत्वारिंशद्भवनशतसहस्राणि हरिकांताग्निमाणवमहाघोषजलप्रभवशिष्टामितवाहनानां
उत्तराधिपतीनां प्रत्येक षट्त्रिंशद्भवनशतसहस्राणि । वातकुमाराणां षण्णवतिर्भवनशतसहस्राणि । तत्र
वेलवस्य दक्षिणेंद्रस्य पचाशद्भवनशतसहस्राणि । उत्तराधिपते प्रभजनस्य षट्चत्वारिंशद्भवनशतसहस्राणि।
सर्वेषां एषा धरणेंद्रवन्नेय । तान्येतानि भवनानि समुदितानि सप्तकोट्यो द्विसप्ततिश्च शतसहस्राणि। द्विती-
यनिकायसामान्यविशेषसज्ञावधारणार्थमाह—

व्यंतराः किन्नरकिंपुरुषमहोरगगंधर्वयक्षराक्षसभूतपिशाचाः ॥ ११ ॥

विविधदेशांतरनिवासित्वाद् व्यंतराः ॥ १ ॥ विविधदेशांतराणि येषां निवासास्ते व्यतरा
इत्यन्वर्था । सामान्यसज्ञयमष्टानामपि विकल्पानां ।

---

१ कुमार इति पाठांतर ।

किंनरादयस्तद्विकल्पाः ॥ २ ॥ तेषा व्यतराणामष्टौ विकल्पा किंनरादयो द्दष्टव्या ।

नामकर्मोदयविशेषतस्तद्विशेषसंज्ञाः ॥ ३ ॥ देवगतिनाम्नो मूलस्य उत्तरोत्तरप्रकृतिभेदस्यो दयाद्विशेषसज्ञा भवति । किन्नरनामकर्मोदयात् किन्नरा , किंपुरुषनामकर्मोदयात् किंपुरुषा इत्यादि ।

क्रियानिमित्ता एवेति चेन्नोक्तत्वात् ॥ ४ ॥ स्यादेतत् क्रियानिमित्ता एवैता सज्ञा , किंनरान् कामयत इति किन्नरा । किंपुरुषान् कामयत इति किंपुरुषा । पिशिताशनात् पिशाचा इत्यादि ? तन्न, किं कारण ? उक्तत्वात् । उक्तमेतत् अवर्णवाद एष देवानामुपरीति । कथ ? न हि ते शुचिवैक्रियिकदेहा अशुच्यौदारिकशरीरान् नरान् कामयति नापि पिशितमश्नति । मासमदिरादिषु दृष्टा लोके प्रवृत्तिरिति चेन्न क्रीडासुखनिमित्तत्वात्, मानसाहाराणि च । क्व पुनस्तेषामावासा ? इत्यत्रोच्यते– अस्माज्जम्बूद्वीपात्तिर्यगपाग-सख्येयान् द्वीपसमुद्रान् अतीत्य उपरिष्टखरपृथिवीभागे किंनरस्य किंनरेंद्रस्य असख्येयानि नगरशतसहस्राणि वर्ण्यते, तस्य चत्वारि सामानिकसहस्राणि, तिस्र परिषद , सप्तानीकानि, चतस्रोग्रमहिष्य षोडशात्म-रक्षसहस्राणि । उदीच्या दिशि पूर्ववदेव किंनरेंद्र । किंपुरुषस्तादृग्विभवपरिवार । एव शेषाणा षण्णा दक्षिणेंद्राणा सत्पुरुषातिशयगीतिरतिपूर्णभद्रस्वरूपकालाख्याना दक्षिणे भागे आवासा । तथा महापुरुष महाकायगीतयशोमाणिभद्राऽप्रतिरूपमहाकालाना तु उत्तराधिपतीना तु उत्तरभागे आवासास्तावत एव वेदितव्या । राक्षसेंद्रस्य भीमस्य दक्षिणस्या दिशि पङ्कबहुलभागेऽसख्येयानि नगरशतसहस्राणि, आख्यायते। उत्तरस्या दिशि महाभीमस्य राक्षसेंद्रस्य पङ्कबहुलभागेऽसख्येयानि नगरशतसहस्राणि वर्ण्यते । षोडशानामपि एषा व्यतराणा सामानिकादिपरिवारास्तुल्या । भूमितलेपि द्वीपादिसमुद्रदेशग्रामनगरत्रिकचतुष्कचत्वरगृहागणरथ्याजलाशयोद्यानदेवकुलादीनि असख्येयानि, आवासशतसहस्राणि तेषामाख्यायते । तृतीय-निकायस्य सामान्यविशेषसज्ञासकीर्तनार्थमाह––

ज्योतिष्काः सूर्याचंद्रमसौ ग्रहनक्षत्रप्रकीर्णकतारकाश्च ॥ १२ ॥

द्योतनस्वभावत्वाज्ज्योतिष्काः ॥ १ ॥ द्योतन प्रकाशन तत्स्वभावत्वादेषा पचानामपि विकल्पाना ज्योतिष्का इतीयमन्वर्था सामान्यसज्ञा । तस्या सिद्धि ––

ज्योतिःशब्दात्स्वार्थे के[1] निष्पत्तिः ॥ २ ॥ ज्योति-शब्दात्स्वार्थे के सति ज्योतिष्का इति निष्पद्यते । कथ स्वार्थे क ? यवादिषु पाठात् ।

प्रकृतिलिंगानुवृत्तिप्रसंग इति चेन्नातिवृत्तिदर्शनात् ॥ ३ ॥ स्यान्मत यदि स्वार्थिकोय क ज्योति शब्दस्य नपुसकलिंगत्वात् कातस्यापि नपुसकलिंगता प्राप्नोतीति ? तन्न। किं कारण, अतिवृत्तिदर्शनात् । प्रकृतिलिंगातिवृत्तिरपि दृश्यते यथा कुटीर समीरशुडार इति ।

तद्विशेषाः सूर्यादयः ॥ ४ ॥ तेषा ज्योतिष्काणा सूर्यादय पच विकल्पा द्दष्टव्या ।

पूर्ववत्तन्निर्वृत्तिः॥५॥ तेषा सज्ञाविशेषाणा पूर्ववन्निर्वृत्तिर्वेदितव्या देवगतिनामकर्मविशेषोदयादिति।

सूर्याचंद्रमसावित्यानङ् देवताद्वंद्वे ॥ ६ ॥ सूर्यश्च चद्रमाश्च द्वद्वे कृते पूर्वपदस्य [2]देवताद्वद्वे इत्यानङ् भवति ।

सर्वत्र प्रसंग इति चेन्न पुनर्द्वंद्वग्रहणादिष्टेवृत्तिः ॥ ७ ॥ स्यादेतत् यदि "देवताद्वद्वे" इत्यानङ् भवति इहापि प्राप्नोति ग्रहनक्षत्रप्रकीर्णकतारा किंनरकिंपुरुषादय असुरनागादय इति तन्न किं कारण ? आनङ् द्वद इत्यत द्वद इति वर्तमाने [3]पुनर्द्वद्ववृत्तिर्जायते इति ।

पृथग्ग्रहण प्राधान्यख्यापनार्थं ॥ ८ ॥ सूर्याचद्रमसोर्ग्रहादिभ्य: पृथक् ग्रहण क्रियते प्राधान्यख्यापनार्थं । ज्योतिष्केषु हि सर्वेषु सूर्याणा चद्रमसा च प्राधान्य । किं कृत पुनस्तत् ? प्रभावादिकृत ।

---

१ के प्रत्यय इत्यर्थ । २ जैनेंद्रीय सूत्र । ३ पुनर्द्वद्वग्रहणे इष्टे वृत्तिर्जायते पाठोऽय ख- पुस्तके ।

सूर्यस्यादौ ग्रहणं अल्पाच्तरत्वात् अभ्यर्हितत्वाच्च ॥ ९ ॥ सूर्यशब्द आदौ प्रयुज्यते कुत अल्पाच्तरत्वात् अभ्यर्हितत्वाच्च सर्वाभिभवसमर्थाद्धि अभ्यर्हित सूर्ये ।

ग्रहादिषु च ॥ १० ॥ किमल्पाच्तरत्वात् अभ्यर्हितत्वाच्च पूर्वनिपात ? इति वाक्यविशेष । ग्रहशब्दस्तावत् अल्पाच्तरोऽभ्यर्हितश्च तारकाशब्दान्नक्षत्रशब्दोऽभ्यर्हितः । क्व पुनस्तेषा निवास ? इत्यत्रो-च्यते—अस्मात् समात् भूमिभागादूर्ध्वं सप्तयोजनशतानि नवत्युत्तराणि उत्प्लुत्य सर्वज्योतिषां अधो-भाविन्यस्तारकाश्चरति । ततो दशयोजनान्युत्प्लुत्य सूर्याश्चरति । ततोऽशीतियोजना युत्प्लुत्य चद्रमसो भ्रमति । ततस्त्रीणि योजनान्युत्प्लुत्य नक्षत्राणि । ततस्त्रीणि योजनानि उत्प्लुत्य बुधा । ततस्त्रीणि योजनानि उत्प्लुत्य शुक्रा । तत त्रीणि योजनान्युत्प्लुत्य बृहस्पतय । तत चत्वारि योजना युत्प्लुत्य अगार-का । तत चत्वारि योजनान्युत्क्रम्य शनैश्चराश्चरति । स एष ज्योतिर्गणगोचर नभोऽवकाश दशाधिक-योजनशतबहुल तिर्यगसख्यातद्वीपसमुद्रप्रमाणो घनोदधिपर्यंत । उक्त च—

णवदुत्तरसत्तसया दससीदिच्चदुतिगं च दुगचदुक्कं ।
ताररविससिरिक्खा बुहभग्गावगुरुअंगिरारसणी ॥ १ ॥

तत्राभिजित् सर्वाभ्यंतरचारी, मूल सर्वबहिश्चारी, भरण्य सर्वाधश्चारिण्य, स्वाति सर्वोपरिचारी। तप्ततपनीयसमप्रभाणि लोहिताक्षमणिमयानि अष्टचत्वारिंशद्योजनैकषष्टिभागविष्कभायामानि तत्त्रिगुणाधि-कपरिधीनि चतुर्विंशतियोजनैकषष्टिभागबाहुल्यानि अर्धगोलकाकृतीनि षोडशभिर्देवसहस्रैरूढानि सूर्यविमा-नानि, प्रत्येक पूर्वदक्षिणोत्तरान् भागान् क्रमेण सिंहकुजरवृषभतुरगरूपाणि विकृत्य चत्वारि चत्वारि देव-सहस्राणि वहति । एषामुपरि सूर्याख्या देवास्तेषा प्रत्येक चतस्रोऽग्रमहिष्य । सूर्यप्रभा सुसीमा अर्चिमालिनी प्रभकरा चेति । प्रत्येक देवीचतु सहस्रविकरणसमर्था । ताभि सह दिव्यसुखमनुभवतोऽसख्येयशतसहस्राधि-पतय सूर्यो परिभ्रमति । विमलमृणालवर्णान्यकमयानि चद्रविमानानि षट्पचाशद्योजनैकषष्टिभागविष्क-भायामानि अष्टाविंशतियोजनैकषष्टिभागबाहुल्यानि, प्रत्येक षोडशभि देवसहस्रै पूर्वादिषु दिक्षु क्रमेण सिंहकुजराश्ववृषभरूपविकारिभिरूढानि । तेषामुपरि चद्राख्या देवा । तेषां प्रत्येक चतस्रोऽग्रमहिष्य चद्रप्रभा सुसीमा अर्चिमालिनी प्रभकरा चेति, प्रत्येक चतुर्देवीरूपविकरणपटवस्ताभि सह सुखमुपभुजतश्चद्रमसो-ऽसख्येयविमानशतसहस्राधिपतयो विहरति । अजनसमप्रभाणि अरिष्टमणिमयानि राहुविमानान्येकयो-जनायामविष्कभाण्यर्धतृतीयधनु शतबाहुल्यानि । नवमल्लिकाप्रभाणि रजतपरिणामानि शुक्रविमानानि गव्यू-तायामविष्कभाणि, जात्यमुक्ताद्युतीनि अकमणिमयानि बृहस्पतिविमानानि देशोनगव्यूतायामविष्कभाणि, कनकमयान्यर्जुनवर्णानि बुधविमानानि, तपनीयमयानि तप्ततपनीयाभानि शनैश्चरविमानानि, लोहिताक्ष मयानि तप्तकनकप्रभाण्यगारकविमानानि, बुधादिविमानान्यर्धगव्यूतायामविष्कभाणि । शुक्रादिविमानानि राहुविमानतुल्यबाहुल्यानि । राह्वादिविमानानि प्रत्येक चतुर्भि देवसहस्रैरूह्यते । नक्षत्रविमानाना प्रत्येक चत्वारि देवसहस्राणि ग्राहकानि । तारकाविमानानां प्रत्येक द्वे देवसहस्रे वाहक । राह्वाद्याभियोग्यानां रूप विकाराश्चद्रवन्नेया । नक्षत्रविमानाना उत्कृष्टो विष्कभ क्रोश । तारकाविमानानां वैपुल्य जघन्य क्रोश चतुर्भाग । मध्यम साधिक क्रोशचतुर्भाग । उत्कृष्ट अर्धगव्यूत । ज्योतिष्कविमानाना सर्वजघन्यवैपुल्य पचधनु शतानि । ज्योतिषामिंद्रा सूर्या चद्रमसस्ते चाऽसख्याता । ज्योतिष्काणां गतिविशेषप्रतिपत्त्यर्थमाह—

मेरुप्रदक्षिणा नित्यगतयो नृलोके ॥ १३ ॥

मेरुप्रदक्षिणवचनं गत्यंतरनिवृत्त्यर्थं ॥ १ ॥ मेरो प्रदक्षिणा मेरुप्रदक्षिणा इत्युच्यते । किमर्थ ? गत्यतरनिवृत्त्यर्थं विपरीता गतिर्माभूत् ॥

गतेः क्षणे क्षणेऽन्यत्वात् नित्यत्वाभाव इतिचेन्नाऽऽभीक्ष्ण्यस्य विवक्षितत्वात् ॥ २ ॥ अयं नित्यशब्द कूटस्थेष्वविचलेषु भावेषु वर्तते, गतिश्च क्षणे क्षणेऽन्या, ततोऽस्या नित्येति विशेषणं नोपपद्यत इति चेन्न। किं कारणं? आभीक्ष्ण्यस्य विवक्षितत्वात्। यथा नित्यप्रहसितो नित्यप्रजल्पित इति आभीक्ष्ण्यं गम्यत इति। एवमिहापि नित्यगतयः अनुपरतगतयः, इत्यर्थः।

अनेकांताच्च ॥ ३ ॥ यथा सर्वभावेषु द्रव्यार्थादेशात् स्यान्नित्यत्व, पर्यायादेशात् स्यादनित्यत्व तथा गतावपीति नित्यत्वमविरुद्धमविच्छेदात्।

नृलोकग्रहणं विषयार्थं ॥ ४ ॥ ये अर्धतृतीयेषु द्वीपेषु द्वयोश्च समुद्रयोर्ज्योतिष्कास्ते मेरुप्रदक्षिणा नित्यगतयः नान्ये इति विषयावधारणार्थं नृलोकग्रहणं क्रियते।

गतिकारणाभावादयुक्तिरिति चेन्न गतिरताभियोग्यदेववहनात् ॥ ५ ॥ स्यान्मतं इहलोके भावाना गतिः कारणवती दृष्टा न च ज्योतिष्कविमानाना गतेः कारणमस्ति ततस्तदयुक्तिरिति तन्न। किं कारण? [1]गतिरताभियोग्यदेववहनात्। गतिरता हि अभियोग्यदेवा वहन्तीत्युक्तं पुरस्तात्।

कर्मफलविचित्रभावाच्च ॥ ६ ॥ कर्मणा हि फलं वैचित्र्येण पच्यते ततस्तेषा गतिपरिणतिमुखेनैव कर्मफलमवबोद्धव्य। एकादशभिः योजनशतैरेकविंशैर्मेरुमप्राप्य ज्योतिष्काः प्रदक्षिणाश्चरति। तत्र जंबूद्वीपे द्वौ सूर्यौ, द्वौ चद्रमसौ, षट्पचाशन्नक्षत्राणि, षट्सप्तत्यधिक ग्रहशत, एका कोटीकोटिशतसहस्र त्रयस्त्रिंशत्कोटीकोटिसहस्राणि नवकोटीकोटिशतानि पचाशच्च कोटीकोट्यस्तारकाणा। लवणोदे चत्वार सूर्या, चत्वारश्चद्रा, नक्षत्राणा शत, द्वादश ग्रहाणा, त्रीणि शतानि द्वापचाशानि द्वे कोटीकोटिशतसहस्रे सप्तषष्टि कोटीकोटिसहस्राणि नव च कोटीकोटिशतानि तारकाणा। धातकीखडे द्वादश सूर्या, द्वादश चद्रा, नक्षत्राणा त्रीणि शतानि, षटत्रिंशानि ग्रहाणा, सहस्र षट्पचाश अष्टौ कोटीकोटिशतसहस्राणि सप्तत्रिंशच्च कोटीकोटिशतानि तारकाणा। कालोदे द्वाचत्वारिंशदादित्या, द्वाचत्वारिंशच्चद्रा, एकादश नक्षत्रशतानि, षट्सप्तत्यधिकानि षट्त्रिंशत् ग्रहशतानि षण्णवत्यधिकानि अष्टाविंशतिः कोटीकोटिशतसहस्राणि द्वादशकोटीकोटिसहस्राणि नवकोटीकोटिशतानि पचाशत्कोटीकोट्यस्तारकाणा। पुष्करार्धे द्वासप्ततिः सूर्या, द्वासप्ततिश्चद्रा, द्वे नक्षत्रसहस्र, षोडशत्रिषष्टि ग्रहशतानि,षट्त्रिंशानि अष्टचत्वारिंशत्कोटीकोटिशतसहस्राणि द्वाविंशति कोटीकोटिसहस्राणि द्वे कोटीकोटिशते तारकाणा। बाह्ये पुष्करार्धे च ज्योतिषामियमेव संख्या ततश्चतुर्गुणा पुष्करवरोदे, तत परा द्विगुणाद्विगुणा ज्योतिषा संख्या अवसेया। जघन्य तारकातर गव्यूतसप्तभाग। मध्य पचाशत् गव्यूतानि। उत्कृष्ट योजनसहस्र। जघन्य सूर्यांतर चद्रातर च नवनवति सहस्राणि योजनाना षट्शतानि चत्वारिंशदधिकानि। उत्कृष्टमेक योजनशतसहस्र षट्शतानि षष्ट्युत्तराणि। जबूद्वीपादिषु एकैकस्य चद्रमस. षट्षष्ठिकोटीकोटिसहस्राणि नवकोटीकोटिशतानि पचसप्ततिश्च कोटीकोट्य तारकाणा। अष्टाशीतिर्महाग्रहा, अष्टाविंशतिर्नक्षत्राणि। परिवार सूर्यस्य चतुरशीतिमंडलशत। अशीतिं योजनशत जबूद्वीपस्य अतरमवगाह्य प्रकाशयति। तत्र पचषष्टिरभ्यतरमंडलानि। लवणोदस्यातस्त्रीणि त्रिंशानि योजनशतान्यवगाह्य प्रकाशयति। तत्र मडलानि बाह्यान्येकान्नविंशतिशत, द्वियोजनमेकैकमंडलांतरं, द्वे योजने अष्टचत्वारिंशद्योजनैकषष्टिभागाश्च एकैकमुदयांतर, चतुश्चत्वारिंशद्योजनसहस्रैः अष्टाभिश्च शतैर्विंशैरप्राप्य मेरु सर्वाभ्यतरमडल सूर्य प्रकाशयति। तस्य विष्कभो नवनवति सहस्राणि षट्शतानि चत्वारिंशानि योजनाना। तदाहनि मुहूर्ता अष्टादश भवति। पचसहस्राणि द्वे शते एकपचाशद्योजनाना एकान्नत्रिंशद्योजनषष्ठिभागाश्च मुहूर्तगतिक्षेत्र। सर्वबाह्यमडले चरन् सूर्य पचचत्वारिंशत्सहस्रैः त्रिभिश्च शतैः त्रिंशैर्योजनाना मेरुमप्राप्य भासयति। तस्य विष्कभः एक शतसहस्र षट्शतानि च षष्ठ्यधिकानि योजनाना। तदा दिवसस्य

---

१ पाठोय न ग. पुस्तके।

द्वादश मुहूर्ता । पचसहस्राणि त्रीणि शतानि पचोत्तराणि योजनाना पचदशयोजनषष्ठिभागाश्च मुहूर्तगति-क्षेत्र। तदा एकत्रिंशद्योजनसहस्रेषु अष्टसु च योजनशतेषु अर्धे द्वात्रिंशेषु स्थितो दृश्यते। सर्वाभ्यतरमडल दर्शनविषयपरिमाण प्रागुक्त। मध्ये हानिवृद्धिक्रमो यथागम वेदितव्य । चद्रमडलानि, पचदशद्वीपावगाह, समुद्रावगाहश्च सूर्यवद्वेदितव्य । द्वीपाभ्यतरे पच मडलानि। समुद्रमध्ये दश। सर्वबाह्याभ्यतरमडलविष्कम-निधि, मेरुचद्रातरप्रमाण च सूर्यवत् प्रत्येतव्य। पचदशाना मडलानामतराणि चतुर्दश। तत्रैकैकस्य मडलातरस्य प्रमाण पचत्रिंशद्योजनानि योजनैकषष्टिभागास्त्रिंशत् तद्भागस्य चत्वार सप्तभागा ३५-३० ४। सर्वाभ्यतरमडले पचसहस्राणि त्रिसप्तत्यधिकानि योजनाना ६१ ७ सप्तसप्ततिर्भागशतानि चतुश्चत्वारिंशानि मडल त्रयोदशभिर्भागसहस्रै सप्तभिश्च भागशतै पचविंशै स्थित्वा अवशिष्टानि। चद्र एकैकेन मुहूर्तेन गच्छति सर्वबाह्यमडले पचसहस्राणि शत च पचविंश योजनाना एकान्नसप्ततिर्भागशतानि नवत्यधिकानि मडल त्रयोदशभि भागसहस्रै सप्तभिश्च भागशतै पचविंशै स्थित्वाऽवशिष्टानि। चद्र एकैकेन मुहूर्तेन गच्छति दर्शनविषयपरिमाण सूर्यवद्वेदितव्य। हानिवृद्धिविधान च यथागम अवसेय। पचयोजनशतानि दशोत्तराणि सूर्याचद्रमसोश्चारक्षेत्रविष्कभ । गतिमज्ज्योति सबधेन व्यवहारकालप्रति-पत्त्यर्थमाह—

तत्कृतः कालविभागः ॥ १४ ॥

तदिति किमर्थं ?

गतिमज्ज्योतिःप्रतिनिर्देशार्थं तद्वचनं ॥ १ ॥ गतिमता ज्योतिषा प्रतिनिर्देशार्थं तदित्यु-च्यते। न हि केवलगत्या नापि केवलैर्ज्योतिर्भि काल परिछिद्यते, अनुपलब्धेरपरिवर्तनाच्च। ज्योति परिवर्त नलभ्यो हि कालपरिच्छेद । कालो द्विविधो व्यावहारिको मुख्यश्च। तत्र व्यावहारिक कालविभाग तत्कृत समयावलिकादिर्व्याख्यात क्रियाविशेषपरिच्छिन्न अन्यस्यापरिच्छिन्नस्य परिच्छेदहेतु। मुख्योऽन्यो वक्ष्यमाणल-क्षण । आह– न मुख्य कालोऽस्ति सूर्यादिगतिव्यतिरिक्तो लिंगाभावात् अपि च कलानां समूह काल कलाश्च क्रियावयवा, किं च पचास्तिकायोपदेशात् पचैवास्तिकाया आगमे उपदिष्टा न षष्ठ ततो न मुख्य कालोऽस्ति इत्यपरीक्षिताभिधानमेतत् यत्तावदुक्त लिंगाभावान्नास्ति मुख्य काल इत्यत्रोच्यते क्रियायां काल इति गौणव्यवहारदर्शनात् मुख्यसिद्धि। योयमादित्यगमनादौ क्रियेति रूढे काल इति व्यवहार काल-निर्वर्तनापूर्वक मुख्यस्य कालस्यास्तित्व गमयति। नहि मुख्ये गव्यसति वाहीके गौणे गोशब्दस्य व्यव-हारो युज्यते॥

अत एव न कलासमूह एव कालः ॥ २ ॥ अत एव,कुत एव ? मुख्यस्य कालस्यास्तित्वादेव, कलाना समूह एव काल इति व्यपदेशो नोपपद्यते। कल्यते क्षिप्यते प्रेर्यते येन क्रियावद्द्रव्य स कालस्तस्य विस्तरेण निर्णय उत्तरत्र वक्ष्यते।

प्रदेशप्रचयाभावादस्तिकायेष्वनुपदेशः ॥ ३ ॥ प्रदेशप्रचयो हि काय स एषामस्ति ते अस्तिकाया इति जीवादय पचैव उपदिष्टा । कालस्य त्वेकप्रदेशत्वादस्तिकायत्वाभाव । यदि हि अस्ति-त्वमेव अस्य न स्यात् षड्द्रव्योपदेशो न युक्त स्यात् । कालस्य हि द्रव्यत्वमस्त्यागमेऽपरलक्षणाभाव स्वलक्षणोपदेशसद्भावात्। इतरत्र ज्योतिषामवस्थाप्रतिपादनार्थमाह—

बहिरवस्थिताः ॥ १५ ॥

बहिरित्युच्यते कुतो बहि ? नृलोकात्। कथमवगम्यते ? अर्थवशाद्विभक्तिपरिणाम इति॥

१ द्वित्वा इति पाठांतरं।

नृलोके नित्यगतिवचनादन्यत्रावस्थानसिद्धेरिति चेन्नोभयासिद्धेः ॥ १ ॥ स्यान्मत नृलोके नित्यगतय इति वचनात् अन्यत्र अवस्थान ज्योतिषा सिद्ध अतो बहिरवस्थिता इति वचनमनर्थक, इति तन्न। किं कारण ? उभयासिद्धे । नृलोकादन्यत्र बहिर्ज्योतिषामस्तित्वमवस्थान चाऽप्रसिद्ध अतस्तदुभयसिद्ध्यर्थं "बहिरवस्थिता" इत्युच्यते। असति हि वचने नृलोके एव सति नित्यगतयश्च इत्यवगम्येत । तुरीयस्य निकायस्य सामान्यसज्ञाकीर्तनार्थमाह—

वैमानिकाः ॥ १६ ॥

वैमानिकग्रहणमधिकारार्थं ॥ १ ॥ इत ऊर्ध्वं ये वक्ष्यते तेषु वैमानिकसप्रत्यय कथ स्यात् इत्यधिकार क्रियते । विशेषेण आत्मस्थान् सुकृतिनो मानयतीति विमानानि विमानेषु भवा वैमानिका । तानि विमानानि त्रिविधानि इद्रक श्रेणि-पुष्पप्रकीर्णकभेदेन । तत्रेद्रकविमानानि इद्रकवन्मध्येऽवस्थितानि । तेषां चतसृषु दिक्षु आकाशप्रदेशश्रेणिवदवस्थानात् श्रेणिविमानानि । विदिक्षु प्रकीर्णपुष्पवत् अवस्थानात् पुष्पप्रकीर्णकानि । तेषा वैमानिकाना भेदावबोधनार्थमाह—

कल्पोपपन्नाः कल्पातीताश्च ॥ १७ ॥

कल्पेषूपपन्नाः कल्पोपपन्नाः कल्पानतीताः कल्पातीताः । **ग्रैवेयकादिषु नवादिकल्पनासंभवात् कल्पत्वप्रसंगः इति चेन्न उक्तत्वात् ॥ १ ॥** स्यान्मत नवग्रैवेयका नवानुदिशा पचानुत्तरा इति च कल्पनासभवात् तेषामपि कल्पत्वप्रसग इति तन्न । किं कारण ? उक्तत्वात्। उक्तमेतदिंद्रादिदशतया कल्पनसद्भावात् कल्पा इति । नवग्रैवेयकादिषु इद्रादिकल्पना नास्ति तेषामहमिंद्रत्वात् । तेषामवस्थानविशेषनिर्ज्ञानार्थमाह—

उपर्युपरि ॥ १८ ॥

उपर्युपरिवचनमतिर्यगसमस्थिति प्रतिपत्त्यर्थं ॥ १ ॥ न ज्योतिष्कवत्तिर्यगवस्थिता नापि व्यतरवदसमस्थितय इति प्रतिपत्त्यर्थमुपर्युपरीत्युच्यते । कथमत्र द्वित्व ? सामीप्येऽधोऽध्युपरीति । ननु च नात्र सामीप्यमस्ति असख्येययोजनोत्तरत्वात् तेषा, नैष दोष , तुल्यजातीयेनाऽव्यवधान सामीप्य नच तेषां तुल्यजातीय व्यवधायक विवक्षित । इद विचार्यते– किमत्राधे यत्नेन कल्प्यमाना देवा उत विमानानि आहोस्वित् कल्पा इति किं वा कामचार ।

देवा इति चेन्नाऽनिष्टत्वात् ॥ २ ॥ यदि देवा उपर्युपरीत्यनेनाभिसबध्यते, तन्न, किं कारण, अनिष्टत्वात् देवाना हि उपर्युपरि अवस्थानमनिष्ट ।

विमानानि इति चेन्न श्रेणिप्रकीर्णकानां तिर्यगवस्थानात् ॥ ३ ॥ अथ विमानान्युपर्युपरीति कल्प्यते तदपि नोपपद्यते । श्रेणिप्रकीर्णकाना तिर्यगवस्थानात् । श्रेणिविमानानि पुष्पप्रकीर्णकविमानानि च प्रतीद्रक तिर्यगवस्थितानि इति इहेष्यते ।

कल्पा इति चेददोषः ॥ ४ ॥ यदि कल्पा न दोषो भवति 'यथा न दोष तथास्तु' कल्पा हि उपर्युपरि स्थिता इति ।

उपसर्जनत्वादनभिसंबंध इति चेन्न दृष्टत्वात् ॥ ५ ॥ स्यादेतत्कल्पोपपन्ना इत्यत्र कल्पग्रहणमुपसर्जन तेनात्र सबधो नोपपद्यते इति तन्न । किं कारण ? दृष्टत्वात् दृष्टो हि उपसर्जनभूतस्यापि अर्थस्य बुद्ध्यापेक्षितस्य निर्देशेनाभिसबध । राजपुरुषोय, कस्य ? राज्ञ इत्येवमिहापि प्रत्यासत्ते बुद्धया उपसर्जनमपि कल्पग्रहणमभिसबध्यते उपर्युपरि कल्पा इत्यर्थ । कल्पातीतेषु किमभिसबध्यते ? विमानानि । यद्येव कियत्सु कल्पविमानेषु ते देवा भवति इत्यत आह—

---

१ युगसमस्थिति इत्यपि पाठातर । २ जैनेन्द्रीय सूत्र । ३ योजनातरत्वात् ।

सौधर्मैशानसानत्कुमारमाहेंद्रब्रह्मब्रह्मोत्तरलांतवकापिष्ठशुक्रमहाशुक्रशतारसहस्रारेष्वानतप्राणतयोरारणाऽच्युतयोर्नवसु ग्रैवेयकेषु विजयवैजयंतजयंताऽपराजितेषु सर्वार्थसिद्धौ च ॥ १९ ॥

कथमेषां सौधर्मादीनां कल्पाभिधानं ?

चातुरर्थिकेनाऽणा स्वभावतो वा कल्पाभिधानं ॥ १ ॥ चातुरर्थिकेनाऽणा स्वभावतो वा कल्पस्याभिधानं भवति । अथ कथमिंद्राभिधानं ?

स्वभावतः साहचर्यादिंद्राभिधानं ॥ २ ॥ स्वभावतो वा साहचर्याद्वा इंद्राभिधानं द्रष्टव्यं । तत्कथमिति चदुच्यते–सुधर्मा नाम सभा अस्मिन्नस्तीत्यण् सौधर्मः कल्पः, तदस्मिन्नस्तीत्यण् । तत्कल्पसाहचर्यादिंद्रोपि सौधर्मः । ईशानो नाम इंद्रः स्वभावतः, ईशानस्य निवासः कल्पः ऐशानः, "तस्य निवासः" इत्यण्, तत्साहचर्यादिंद्रोपि ऐशानः । सनत्कुमारो नाम इंद्रः स्वभावतः तस्य निवासः कल्पः सानत्कुमारः, तत्साहचर्यादिंद्रोपि सानत्कुमारः । महेंद्रो नाम इंद्रः स्वभावतः तस्य निवासः कल्पः माहेंद्रः, तत्साहचर्यात् इंद्रोपि माहेंद्रः । ब्रह्मा इंद्रः तस्य लोको ब्रह्मलोकः कल्पः, एवं ब्रह्मोत्तरश्च । ब्रह्मण इंद्रस्य निवासः ब्रह्म इति कल्पाभिधानं भवति, तत्साहचर्याद्ब्रह्म इतींद्रस्याऽभिधानं । लांतवस्य इंद्रस्य निवासः लांतवः कल्पः तत्साहचर्याद्वा इंद्रोपि लांतवः । शुक्रस्य इंद्रस्य निवासः शौक्रः कल्पः तत्साहचर्यात् इंद्रोपि शौक्रः, अथवा शुक्रः कल्पः तत्साहचर्यात् इंद्रोपि शुक्रः । शतारस्येंद्रस्य निवासः शतार इति कल्पः तत्साहचर्यादिंद्रोपि शतारः, अथवा शतारः कल्पः तत्साहचर्यात् इंद्रोपि शतारः । सहस्रारस्याप्येवं । आनतस्येंद्रस्य निवासः – आनतः कल्पः तत्साहचर्यात् इंद्रोपि आनतः, अथवा आनतः कल्पः तत्साहचर्यात् इंद्रोप्यानतः । प्राणतस्य इंद्रस्य निवासः प्राणतः कल्पः तत्साहचर्यात् इंद्रोपि प्राणतः, अथवा प्राणतः कल्पः तत्सहचरित इंद्रोपि प्राणतः । आरणस्य इंद्रस्य निवास आरणः कल्पः तत्साहचर्यात् इंद्रोप्यारणः । अथवा आरणः कल्पः तत्सहचरित इंद्रोप्यारणः । अच्युतस्येंद्रस्य निवासः अच्युतः कल्पः तत्साहचर्यात् इंद्रोप्यच्युतः, अथवा अच्युतः कल्पः तत्सहचरित इंद्रोप्यच्युतः । लोकपुरुषस्य ग्रीवास्थानीयत्वात् ग्रीवाः ग्रीवासु भवानि ग्रैवेयकाणि विमानानि तत्साहचर्यात् इंद्रा अपि ग्रैवेयकाः । विजयादयोऽन्वर्थसंज्ञाः अभ्युदयविघ्नहेतुविजयात् । सर्वार्थानां सिद्धेश्च विजयादीनि विमानानि तत्साहचर्यात् इंद्रा अपि विजयादिनामानः । अथ किमर्थं सर्वार्थसिद्धस्य पृथग्ग्रहणं न तैः सह द्वंद्वः कर्तव्यः ?

सर्वार्थसिद्धस्य पृथग्ग्रहणं स्थित्यादिविशेषप्रतिपत्त्यर्थं ॥ ३ ॥ विजयादिषु चतुर्षु जघन्या स्थितिर्द्वात्रिंशत्सागरोपमा साधिका। उत्कृष्टा त्रयस्त्रिंशत्सागरोपमा। सर्वार्थसिद्धे जघन्योत्कृष्टा च त्रयस्त्रिंशत्सागरोपमा । यः प्रभावः सर्वार्थसिद्धैकदेवस्य नासौ सर्वविजयादिदेवानां इत्येवमादिविशेषप्रतिपत्त्यर्थं विजयादिभ्यः सर्वार्थसिद्धस्य पृथग्ग्रहणं क्रियते ॥

ग्रैवेयकादीनां पृथग्ग्रहणं कल्पातीतत्वनिर्ज्ञापनार्थं ॥ ४ ॥ सौधर्मादयः अच्युतांता द्वादश कल्पाः ततोऽन्ये कल्पातीता इत्येतस्य निर्ज्ञापनार्थं ग्रैवेयकादीनां पृथक् ग्रहणं क्रियते ।

नवशब्दस्य पृथक्करणं अनुदिशसूचनार्थं ॥ ५ ॥ नवशब्दस्य ग्रैवेयकशब्देन वृत्तिः कर्तव्या नवग्रैवेयकेष्विति । तदकरणं अन्यान्यपि नव संति इत्येतस्य सूचनार्थं । तेन अनुदिशसंग्रहः कृतो भवति । इतरथा हि लघ्वर्था वृत्तिः क्रियेत । किमिदमनुदिशमिति प्रतिदिशमित्यर्थः । दिक्शब्दस्य शरत्प्रभृतिषु उपादानात् अनुदिशं विमानानि । आकारांतो वा दिशाशब्दो दिक् पर्यायवाची इति तेनानोर्वृत्तिः ।

उपर्युपरीत्यनेन द्वयोर्द्वयोरभिसंबंधः ॥ ६ ॥ आगमाऽपेक्षया व्यवस्था भवति इति उपर्यु

---

१ जैनेंद्रीय सूत्र ।　　२ जैनेंद्रीय सूत्र ।

रीत्यनेन द्वयोर्द्वयोरभिसंबंधो वेदितव्यः । प्रथमौ सौधर्मैशानकल्पौ तयोरुपरि सानत्कुमारमाहेंद्रौ । तयोरुपरि ब्रह्मलोकब्रह्मोत्तरौ । तयोरुपरि लांतवकापिष्ठौ । तयोरुपरि शुक्रमहाशुक्रौ । तयोरुपरि सतारसहस्रारौ । तयोरुपरि आनतप्राणतौ । तयोरुपरि आरणाऽच्युतौ ।

प्रत्येकमिंद्रसंबंधो मध्ये प्रतिद्वयं ॥ ७ ॥ प्रत्येकमिंद्रसंबंधो वेदितव्यः मध्ये प्रतिद्वयं । सौधर्मैशानकल्पयोर्द्वाविंद्रौ । सानत्कुमारमाहेंद्रयोर्द्वौ । ब्रह्मलोकब्रह्मोत्तरयोरेकः ब्रह्मनामा । लांतवकापिष्ठयोरेको लांतवाऽऽख्यः । शुक्रमहाशुक्रयोरेकः शुक्रसंज्ञः । सतारसहस्रारयोरेकः शतारनामा । आनतप्राणतयोर्द्वौ । आरणाऽच्युतयोर्द्वौ ।

तथा चोत्तरयोः पृथग्वचनमर्थवत् ॥८॥ एवं कृत्वा उत्तरयोः पृथग्वचनमर्थवत् भवति । आनतप्राणतयोरारणाऽच्युतयोरिति । इतरथा हि लघ्वर्थ एक एव द्वंद्वः क्रियते तद्यथा—अस्माद्भूमितलान्नवनवतियोजनसहस्राणि चत्वारिंशच्च योजनान्युत्प्लुत्य सौधर्मैशानकल्पौ भवतः, तयोरेकत्रिंशद्विमानप्रस्ताराः—ऋतु-चंद्र-विमल-वल्गु-वीर-अरुण-नंदन-नलिन-लोहित-कांचन-वंचन्-मारुतऋद्धीश-वैडूर्य-रुचकरुचिर-अंक-स्फटिक-तपनीय-मेघ-हारिद्र-पद्म-लोहिताक्ष-वज्र-नंद्यावर्त-प्रभंकर-पिष्टाक-गज-मस्तक-चित्रप्रभासंज्ञाः । मंदरचूलिकाया उपरि ऋतुविमानं, तयोरंतरं वालाग्रमात्रं । ऋतुविमानाच्चतसृषु दिक्षु चतस्रो विमानश्रेण्यो निर्गताः, प्रत्येकं द्विपाष्टिविमानसंख्या । विदिक्षु पुष्पप्रकीर्णकविमानानि एवं एकैकश्रेणीविमान हानिरा-प्रभाविमानादेदितव्या । एकैकप्रस्तारांतरमसंख्येयानि योजनशतसहस्राणि, तत्र प्रभासंज्ञादिंद्रकविमानादक्षिणस्यां दिशि श्रेण्यां द्वात्रिंशद्विमानसंख्यायामष्टादशश्रेणीविमानं तत्कल्पविमानं । तस्य स्वस्तिकवर्धमान-विश्रुताख्यास्त्रयः प्राकाराः । तत्र बाह्यप्राकारांतरनिवासीनि अनीकानि पारिषदाश्च, मध्यप्रकारांतरवासिनस्त्रायस्त्रिंशाः, विमानाभ्यंतरप्राकारनिवासी देवराजः शक्रः सौधर्म इति चोच्यते । तस्य विमानस्य चतसृषु दिक्षु चत्वारि नगराणि कांचन–अशोकमंदिर-मस्तार-गल्वसंज्ञानि । तस्य द्वात्रिंशद्विमानशतसहस्राणि, त्रयस्त्रिंशत् त्रायस्त्रिंशाः, चतुरशीतिरात्मरक्षसहस्राणि, तिस्रः परिषदः, सप्तानीकानि, चतुरशीतिः सामानिकसहस्राणि, चत्वारो लोकपालाः, पद्मा शिवा सुजाता सुलसा अंजुका कालिंदी श्यामा भानुरित्येता अष्टावग्रमहिष्यः । अन्यानि चत्वारिंशद्वल्लभिकानां देवीनां सहस्राणि । सर्वाश्चैता अग्रमहिष्यो वल्लभिकाश्च प्रत्येकं पंचपल्योपमस्थितिकाः षोडशदेवीसहस्रपरिवृताः । एकैका चाऽग्रमहिषी वल्लभिकाश्च षोडशदेवीरूपसहस्रविकरणसमर्थाः । तत्र शक्रस्याभ्यंतरपरिषत् समिता नाम, द्वादशसहस्राणि देवानां पंचपल्योपमायुषां । चंद्रा नाम मध्यपरिषत् चतुर्दशसहस्राणि देवानां चतुःपल्योपमायुषां । जातुर्नाम बाह्यपरिषत् षोडश सहस्राणि देवानां त्रिपल्योपमायुषां । आभ्यंतरपरिषदि देवानामेकैकस्य देव्यः सप्तशतसंख्या अर्धतृतीय पल्योपमस्थितयः । मध्यमपरिषदि देवानामेकैकस्य देवस्य देव्यः षट्शतसंख्याः द्विपल्योपमस्थितयः । बाह्यपरिषदि देवानामेकैकस्य देवस्य देव्यः पंचशतसंख्याः अध्यर्धपल्योपमस्थितयः, तावद्देवीरूपविकरणसमर्थाः । अष्टानामपि अग्रमहिषीणामभ्यंतरपरिषत् सप्तदेवीशतानि । मध्यमपरिषत्षट्देवीशतानि । बाह्यपरिषत्पंचदेवीशतानि । एतासु तिसृषु अपि परिषत्सु देव्यः; अर्धतृतीयपल्योपमस्थितयः । पदातयश्च गजवृषभरथनर्तकीगंधर्वाख्यानि सप्तानीकानि पल्योपमस्थितीनि । अनीकमहत्तराश्च पल्योपमायुषः । तत्र वायुर्नाम पदात्यनीकमहत्तरः सप्तभिः कक्षाभिः परिवृतः । प्रथमा कक्षा चतुरशीतिः पदातिशतसहस्राणि । द्वितीया तद्द्विगुणा । एवं द्विगुणा द्विगुणा पदातिसंख्या आ सप्तम्याः । हरिरश्वानीकमहत्तरः । ऐरावतो गजानीकमहत्तरः । दामयष्टिर्वृषभानीकमहत्तरः । मातुली रथानीकमहत्तरः । नीलांजना नर्तकी गणमहत्तरिका । अरिष्टः[1] यशस्को नाम गंधर्वानीकमहत्तरः । एषां षण्णामप्यनीकानां संख्या पदातिसंख्यया तुल्या, सैषा विक्रियाकृता । प्राकृती तु एकैकस्यानीकस्य षट्छतसंख्या । तेषां प्राकृतानां देवानां प्रत्येकं षट्छतसंख्यानामेकैकस्य देवस्य षट्देवीशतानि । एकैका चात्र देवी षट्देवीरूपविकरणसमर्था अर्धपल्योपमस्थितिका । सप्तानामप्यनीकमहत्तराणामेकैकस्य षट्देवीशतानि एकैका चात्र देवी देवीषड्रूपविकरणसमर्था अर्धपल्योपमस्थितिका । आत्म-

१ यंचन् इत्यपि पाठांतरं ।

रक्षाणां चतुरशीतिसहस्रसख्यानां पल्योपमायुपामेकैकस्य द्वे द्वे देवीशते, एकैका चात्र देवी पड्देवीरूपविकरणसमर्था अर्धपल्योपमस्थितिका । शक्रस्य वालको नामाऽऽभियोग्य पल्योपमायु , जवूद्वीपप्रमाणयानविमानविक्रियासमर्थ , तस्य पड्देवीशतानि एकैका चात्र पड्देवीरूपविकरणसमर्था अर्धपल्योपमस्थितिका। प्राच्यां दिशि स्वयप्रभे विमाने सोमो लोकपाल अर्धतृतीयपल्योपमायु , तस्य चत्वारि सामानिकसहस्राणि अर्धतृतीयपल्योपमायूंपि, चत्वारि देवीसहस्राणि अर्धतृतीयपल्योपमायूंनि। चतुर्णामपि लोकपालानां चतस्रोऽग्रमहिष्यः अर्धतृतीयपल्योपमायुप । सोमस्याभ्यतरपरिपत् ईपा नाम पचाशद्देवा सपादपल्योपमायुप । दृढा नाम मध्यमपरिपत् चत्वारि देवशतानि सपादपल्योपमायूंपि। चतुरता नाम वाह्यपरिपत् पचदेवशतानि सपादपल्योपमायूंपि । अपाच्या दिशि वरज्येष्टे विमाने यमो नाम लोकपाल शेप सोमवत्। प्रतीच्या दिशि अजने विमाने वरुणो नाम लोकपाल पदोनत्रिपल्योपमायु । ईपा नाम तस्याऽभ्यतरपरिपत् पष्टिर्देवा अध्यर्धपल्योपमायुप । मध्या दृढा पचदेवशतानि देशोनाध्यर्धपल्योपमायूंपि । वाह्या चतुरता पड्देवशतानि देशाधिकाध्यर्धपल्योपमायूंपि । तिसृष्वपि परिपत्सु स्वभर्तृस्थितयो देव्य , शेप सोमवत् । उदीच्या दिशि वल्गुविमाने वैश्रवणो नाम लोकपाल त्रिपल्योपमायु , तस्याऽभ्यतरपरिपत् ईपा सप्ततिर्देवा अध्यर्धपल्योपमायुप । मध्या दृढा पड्देवशतानि देशोनाध्यर्धपल्योपमायूंपि। वाह्या चतुरता सप्तदेवशतानि सपादपल्योपमायूंपि । तिसृष्वपि परिपत्सु स्वभर्तृस्थित्यर्धस्थितयो देव्य , शेप सोमवत् । चतुर्णां लोकपालानामेकैकस्याऽर्धचतुर्थकोटीसख्या अप्सरस । सौधर्मेंद्रकविमानाना एकत्रिंशच्छ्रेणीविमानानां चत्वारि सहस्राणि त्रीणि शतानि एकसप्तत्यधिकानि । पुष्पप्रकीर्णकविमानानां एकत्रिंशच्छतसहस्राणि पचनवतिः सहस्राणि पचशतान्यष्टनवत्यधिकानि । तान्येतानि समुदितानि द्वात्रिंशद्विमानशतसहस्राणि भवतीत्युक्त सौधर्मकल्प. । तथा तस्मात् प्रभाविमानात् उदक्छ्रेण्या द्वात्रिंशद्विमानविरचिताया यदष्टादश तत्कल्पविमान, तस्य परिवारवर्णना पूर्ववद्वेदितव्या । तस्य पति –ऐशानो देवराज , यस्याऽष्टाविंशतिर्विमानशतसहस्राणि, त्रयस्त्रिंशत्त्रायस्त्रिंशा. देवा , अशीति सामनिकसहस्राणि, तिस्र परिपद', सप्तानीकानि, अशीतिरात्मरक्षसहस्राणि, चत्वारो लोकपाला ।श्रीमती सुसीमा सुमित्रा वसुधरा जया जयसेना अमला प्रभा चेत्यष्टावग्रमहिष्यः सप्तपल्योपमस्थितय । द्वात्रिंशद्वल्लभिकासहस्राणि सप्तपल्योपमायूंपि। अभ्यतरपरिपत्समिता दशदेवसहस्राणि सप्तपल्योपमायूंपि । चद्रा मध्यमा परिषत् द्वादशदेवसहस्राणि पट्पल्योपमायूंपि । जातुर्वाह्यपरिपत् चतुर्दशदेवसहस्राणि पंचपल्योपमायूंपि—लघुपराक्रम पदात्यनीकमहत्तर , अमितगति अश्वानीकमहत्तर., द्रुमकांतो वृपभानीकमहत्तर , किन्नरो रथानीकमहत्तर , पुष्पदतो गजानीकमहत्तर., गीतयशा गधर्वानीकमहत्तरः श्वेता नर्तकी गणमहत्तरिका । तत्र पदात्यनीकमहत्तरस्य प्रथमा कक्षा अशीतिर्देवसहस्राणि, द्वितीया द्विगुणा, एव द्विगुणा द्विगुणा आ सप्तम्या । एव शेपाणामप्यनीकानां निक्रिया सख्याता।एते सर्वे अनीकदेवा. तन्महत्तराश्च साधिकपल्योपमायुप । ऐशानस्य दाक्षिणस्यां दिशि समे विमाने सोमो नाम लोकपाल.; अर्धपचपल्योपमायु । तस्याभ्यतरपरिपद् पष्टिर्देवा. । मध्यपरिपत् पचदेवशतानि । वाह्यपरिपत् पड्देवशतानि सप्त च देवा । अपरस्यां दिशि सर्वतोभद्रे यमो लोकपाल अर्धपचपल्योपमायु , शेप सोमवत्। उत्तरस्यां दिशि सुभद्रे वरुणो लोकपाल पचपल्योपमायु । तस्याभ्यतरपरिपदशीतिर्देवा । मध्यमपरिपत् सप्त देवशतानि वाह्यपरिपदष्टौ देवशतानि। पूर्वस्या दिशि अमिते विमाने वैश्रवणो लोकपाल पादोनपचपल्योपमायु ।तस्याभ्यतरपरिपत् सप्ततिर्देवा । मध्यमपरिपत् पड्देवशतानि। वाह्यपरिपत्सप्तदेवशतानि । ईशानस्य पुष्पको नाम आभियोग्यो देवः वालकतुल्य जवूद्वीपप्रमाणपुष्पकयानविमानविकरणसमर्थ , शेप. शक्रवद्वेद्य'। एवमुत्तरश्रेणिविमानपुष्पकप्रकीर्णकाधिपतीशानो वर्णित.। प्रभाविमानादूर्ध्वं वहूनि योजनसहस्राणि,उत्प्लुत्य सानत्कुमारमाहेंद्रकल्पौ भवत' । तयो सप्तविमानप्रस्तारा -अजन-वनमाल-नाग-गरुड-लागल-वलभद्र-चक्राभिधाना । तत्राजनविमानाच्चतसृष्वपि दिक्षु चतस्रो विमानश्रेण्यो निर्गता'। विदिक्षु पुष्पप्रकीर्णकविमानानि । तत्रैकैकस्यां विमानश्रेण्यां एकत्रिंशद्विमानानि एव श्रेणीविमानानि एकैकहीनान्याचक्रात् । तेषामतराण्यपि वहूनि योजनशतसहस्राणि । चक्राख्यादतविमानाद्दक्षिणश्रेण्या पचविंशतिविमानविराजिताया पचदशकल्पविमान सौधर्म-

कल्पविमानसदृश । तस्याधिपति सानत्कुमारो देवराज –यस्य द्वादशविमानशतसहस्राणि, त्रयस्त्रिंशत्त्रायस्त्रिंशाः देवा, द्विसप्तति सामानिकसहस्राणि, तिस्र परिषद, सप्तानीकानि, द्विसप्तति आत्मरक्षसहस्राणि, चत्वारो लोकपाला । अष्टावग्रमहिष्य शक्राग्रमहिषीसमाना नवपल्योपमायुष । एकैका चात्राऽष्टादशभि देवीसहस्रैः परिवृताः द्वात्रिंशद्देवीसहस्रविकरणसमर्था । अष्टावन्यानि वल्लभिकाना सहस्राणि तावदायुर्विकरणसमर्थानि । समिताभ्यन्तरपरिषदष्टौ देवसहस्राणि साधिकार्धचतुर्थसागरोपमायूषि । चन्द्रा मध्यपरिषद्दशदेवसहस्राणि साधिकार्धचतुर्थसागरोपमायूषि जातुर्बाह्यपरिषत् द्वादशदेवसहस्राणि साधिकार्धचतुर्थसागरोपमायूषि । अभ्यन्तरपरिषद्देवानां–एकैकस्य सप्तदेवीशतानि पचपल्योपमायूषि । मध्यमपरिषद्देवाना एकैकस्य षड्देवीशतानि पचपल्योपमायूषि । बाह्यपरिषद्देवाना एकैकस्य पचदवीशतानि पचपल्योपमायूषि । सर्वाणि च तानि तावद्विक्रियासमर्थानि । तस्यानीकमहत्तरा शक्रानीकमहत्तरसमाना अर्धचतुर्थसागरोपमायुष । पदातीनां प्रथम कक्षा द्विसप्ततिसहस्राणि । द्वितीया तद्द्विगुणा । एव द्विगुणा द्विगुणा आ सप्तम्या । तथा शेषेष्वपि षट्सु अनीकेषु अनीकमहत्तराणामेकैकस्य त्रीणि देवीशतानि पचपल्योपमायूषि । आत्मरक्षदेवानां एकैकस्य द्वीशत पचपल्योपमायु । बालकविमानाभियोग्यदेवस्याऽऽयु, अर्धचतुर्थानि सागरोपमाणि । त्रीणि देवीशतानि पचपल्योपमायूषि । *पूर्वादिषु दिक्षु स्वयप्रभ-वरज्येष्ठ स्वयजन-वल्गुविमानवासिन सोमयमवरुणवैश्रवणा*, चत्वारो लोकपाला. । एषामेकैकस्य दश दश सामानिकशतानि, दशदशदेवीशतानि, चतस्रोऽग्रमहिष्य, तिस्र परिषद । सागरोपमस्थिती सोमयमौ । पादाधिकतावदायुर्वरुण । अर्धाधिकतावदायुर्वैश्रवण । सोमयमयोरभ्यन्तरपरिषच्चत्वारिंशद्देवा । मध्यमपरिषत् त्रीणि देवशतानि । बाह्या परिषच्चत्वारि देवशतानि । वरुणस्याऽभ्यन्तरप-*रिषत्पचाशद्देवा । मध्या चत्वारि देवशतानि । बाह्या पचदेवशतानि । वैश्रवणस्य अभ्यन्तरपरिषत् षष्टिर्देवा* । मध्या पचदेवशतानि । बाह्या परिषत् षड्देवशतानि । चतसृष्वपि अभ्यन्तरपरिषसु देवानामायु, त्रीणि सागरोपमाणि । एकैकस्य देवीशत । चतसृष्वपि मध्यमपरिषसु देवानामायु देशोनानि त्रीणि सागरोपमाणि । एकैकस्य सप्ततिर्देव्य । चतसृष्वपि बाह्यपरिषसु देवा अर्धतृतीयसागरोपमायुष । एकैकस्य पचाशद्देव्य । तस्मा-*च्चक्रविमानादुत्तरस्या दिशि, श्रेण्या पचविंशतिविमानमण्डितया पचदशकल्पविमान पूर्वोक्तवर्णन । तस्येश्वरो* महेन्द्रो देवराज. । यस्याऽष्टौ विमानशतसहस्राणि । त्रयस्त्रिंशत्त्रायस्त्रिंशा देवा, सप्तति सामानिकसहस्राणि, तिस्र परिषद । सप्ततिरात्मरक्षसहस्राणि । चत्वारो लोकपाला । ऐशानाग्रमहिषीतुल्यसञ्ज्ञा अष्टावग्रमहिष्य. एकादशपल्योपमायुष । अष्टौ चास्य वल्लभिकाना सहस्राणि तावदायूषि । शेष सानत्कुमाराग्रमहिषीवल्लभि-*कावत् । समिताभ्यन्तरपरिषत् षड्देवसहस्राणि । चन्द्रा मध्यमपरिषत् अष्टौ देवसहस्राणि । जातुर्बाह्यपरिषत् दश*-देवसहस्राणि । तिसृष्वपि परिषसु देवाना सानत्कुमारपरिषद्देवस्थितेरधिका स्थिति । शेषो देवीगणपरिमाणायु, विक्रियासामर्थ्यादिनिधि सानत्कुमारपरिषद्वत् । अनीकमहत्तराणामाख्या ऐशानवद्वेदितव्या । पदात्यनीकस्य प्रथमकक्षा सप्ततिर्देवसहस्राणि, *द्वितीया तद्द्विगुणा, एव द्विगुणा द्विगुणा आ सप्तम्या* । तथा शेषेष्वपि षट्सु अनीकेषु । अनीकमहत्तराणा एकैकस्य त्रीणि देवीशतानि, एकैका चाऽत्र सप्तपल्योपमस्थितिका । आत्मरक्षाणामायु साधिकार्धचतुर्थानि सागरोपमाणि । एकैकस्य सप्तपल्योपमायुषा देवीना शत । दक्षिणादिषु दिक्षु सम-सर्वतोभद्र सुभद्र-समितविमानवासिन सोमयमवरुणवैश्रवणलोकपाला । एकैकस्य दश दश *सामानिकशतानि, तावत्सख्या देव्य, चतस्रोऽग्रमहिष्य, तिस्र परिषद । तत्रार्धचतुर्थसागरोपमस्थितिर्वरुण*, तदूनस्थितिर्धनद, ततोऽप्यूनस्थिती सोमयमौ, सोमयमयोरभ्यन्तरपरिषत् पचाशद्देवा । मध्या चत्वारि देवशतानि । बाह्या पचदेवशतानि । वैश्रवणस्याऽभ्यन्तरपरिषत् षष्टिर्देवा । मध्या पचदेवशतानि । बाह्या षड्देवशतानि । वरुणस्याभ्यन्तरपरिषत्सप्ततिर्देवा । मध्या षड्देवशतानि । बाह्या सप्तदेवशतानि । लोकपालचतुष्टयाभ्यन्तरपरिषद्देवानामेकैकस्य देवीशत । *मध्यमपरिषद्देवाना एकैकस्य सप्ततिर्देव्य । बाह्यपरिषद्देवाना एकैकस्य* पचाशद्देव्य । आयुश्च तेषा यथासख्य । साधिकानि समानि देशोनानि च त्रीणि सागरोपमाणि । पुष्पकयान विमानाभियोग्यदेव साधिकार्धचतुर्थसागरोपमायु, तस्य देवाना साधिकद्विसागरायुषा शत । शक्रविमाना *दूर्ध्वं बहूनि योजनशतसहस्राणि उत्प्लुत्य ब्रह्मलोकब्रह्मोत्तरकल्पौ स्त । तयोश्चत्वारो विमानप्रस्तारा अरिष्टो*

रक्षाणां चतुरशीतिसहस्रसंख्यानां पल्योपमायुषामेकैकस्य द्वे द्वे देवीशते, एकैका चात्र देवी षड्देवीरूपविकरणसमर्था अर्धपल्योपमस्थितिका। शक्रस्य वालको नामाऽभियोग्यः पल्योपमायुः, जंबूद्वीपप्रमाणयानविमानविक्रियासमर्थः, तस्य षड्देवीशतानि एकैका चात्र षड्देवीरूपविकरणसमर्था अर्धपल्योपमस्थितिका। प्राच्यां दिशि स्वयंप्रभे विमाने सोमो लोकपालः अर्धतृतीयपल्योपमायुः, तस्य चत्वारि सामानिकसहस्राणि अर्धतृतीयपल्योपमायूंषि, चत्वारि देवीसहस्राणि अर्धतृतीयपल्योपमायूंषि। चतुर्णामपि लोकपालानां चतस्रोऽग्रमहिष्यः अर्धतृतीयपल्योपमायुषः। सोमस्याभ्यंतरपरिषत् ईशा नाम पंचाशद्देवाः सपादपल्योपमायुषः। दृढा नाम मध्यमपरिषत् चत्वारि देवशतानि सपादपल्योपमायूंषि। चतुरता नाम बाह्यपरिषत् पंचदेवशतानि सपादपल्योपमायूंषि। अपाच्यां दिशि वरज्येष्टे विमाने यमो नाम लोकपालः शेषं सोमवत्। प्रतीच्यां दिशि अंजने विमाने वरुणो नाम लोकपालः पादोनत्रिपल्योपमायुः। ईषा नाम तस्याऽभ्यंतरपरिषत् षष्टिर्देवाः अध्यर्धपल्योपमायुषः। मध्या दृढा पंचदेवशतानि देशोनाध्यर्धपल्योपमायूंषि। बाह्या चतुरता षड्देवशतानि देशाधिकाध्यर्धपल्योपमायूंषि। तिसृष्वपि परिषत्सु स्वभर्तृस्थितयो देव्यः, शेषं सोमवत्। उदीच्यां दिशि वल्गुविमाने वैश्रवणो नाम लोकपालः त्रिपल्योपमायुः, तस्याऽभ्यंतरपरिषत् ईषा सप्ततिर्देवाः अध्यर्धपल्योपमायुषः। मध्या दृढा षड्देवशतानि देशोनाध्यर्धपल्योपमायूंषि। बाह्या चतुरता सप्तदेवशतानि सपादपल्योपमायूंषि। तिसृष्वपि परिषत्सु स्वभर्तृस्थित्यर्धस्थितयो देव्यः, शेषं सोमवत्। चतुर्णां लोकपालानामेकैकस्याऽर्धचतुर्थकोटीसंख्या अप्सरसः। सौधर्मेंद्रकविमानानां एकत्रिंशच्छ्रेणीविमानानां चत्वारि सहस्राणि त्रीणि शतानि एकसप्तत्यधिकानि। पुष्पप्रकीर्णकविमानानां एकत्रिंशच्छतसहस्राणि पंचनवतिः सहस्राणि पंचशतान्यष्टनवत्यधिकानि। तान्येतानि समुदितानि द्वात्रिंशद्विमानशतसहस्राणि भवतीत्युक्तः सौधर्मकल्पः। तथा तस्मात् प्रभाविमानात् उदक्श्रेण्यां द्वात्रिंशद्विमानविरचितायां यदष्टादशं तत्कल्पविमानं, तस्य परिवारवर्णना पूर्ववद्वेदितव्या। तस्य पतिः—ऐशानो देवराजः, यस्याऽष्टाविंशतिर्विमानशतसहस्राणि, त्रयस्त्रिंशत्त्रायस्त्रिंशाः देवाः, अशीतिः सामानिकसहस्राणि, तिस्रः परिषदः, सप्तानीकानि, अशीतिरात्मरक्षसहस्राणि, चत्वारो लोकपालाः। श्रीमती सुसीमा सुमित्रा वसुंधरा जया जयसेना अमला प्रभा चेत्यष्टाग्रमहिष्यः सप्तपल्योपमस्थितयः। द्वात्रिंशद्वल्लभिकासहस्राणि सप्तपल्योपमायूंषि। अभ्यंतरपरिषत्समिता दशदेवसहस्राणि सप्तपल्योपमायूंषि। चंद्रा मध्यमा परिषत् द्वादशदेवसहस्राणि षट्पल्योपमायूंषि। जातुर्बाह्यपरिषत् चतुर्दशदेवसहस्राणि पंचपल्योपमायूंषि—लघुपराक्रमः पदात्यनीकमहत्तरः, अमितगतिः अश्वानीकमहत्तरः, सुमर्कांतो वृषभानीकमहत्तरः, किंनरो रथानीकमहत्तरः, पुष्पदंतो गजानीकमहत्तरः, गीतयशा गंधर्वानीकमहत्तरः, श्वेता नर्तकी गणमहत्तरिका। तत्र पदात्यनीकमहत्तरस्य प्रथमा कक्षा अशीतिर्देवसहस्राणि, द्वितीया द्विगुणा, एवं द्विगुणा द्विगुणा आ सप्तम्याः। एवं शेषाणामप्यनीकानां विक्रिया सख्याता। एते सर्वे अनीकदेवाः सन्महत्तराश्च साधिकपल्योपमायुषः। ऐशानस्य दक्षिणस्यां दिशि समे विमाने सोमो नाम लोकपालः; अर्धपंचपल्योपमायुः। तस्याभ्यंतरपरिषद् षष्टिर्देवाः। मध्यपरिषत् पंचदेवशतानि। बाह्यपरिषत् षड्देवशतानि सप्त च देवाः। अपरस्यां दिशि सर्वतोभद्रे यमो लोकपालः अर्धपंचपल्योपमायुः, शेषः सोमवत्। उत्तरस्यां दिशि सुभद्रे वरुणो लोकपालः पंचपल्योपमायुः। तस्याभ्यंतरपरिषदशीतिर्देवाः। मध्यमपरिषत् सप्त देवशतानि बाह्यपरिषदष्टौ देवशतानि। पूर्वस्यां दिशि अमिते विमाने वैश्रवणो लोकपालः पादोनपंचपल्योपमायुः। तस्याभ्यंतरपरिषत् सप्ततिर्देवाः। मध्यमपरिषत् षड्देवशतानि। बाह्यपरिषत् सप्तदेवशतानि। ऐशानस्य पुष्पको नाम आभियोग्यो देवः वालकतुल्यः जंबूद्वीपप्रमाणपुष्पकयानविमानविकरणसमर्थः, शेषः शक्रवज्ज्ञेयः। एवमुत्तरश्रेणिविमानपुष्पकप्रकीर्णकाधिपतिरैशानो वर्णितः। प्रभाविमानादूर्ध्वं बहूनि योजनसहस्राणि, उत्प्लुत्य सानत्कुमारमाहेंद्रकल्पौ भवतः। तयोः सप्तविमानप्रस्तारा–अंजन-वनमाल-नाग-गरुड-लांगल-बलभद्र-चक्राभिधानाः। तत्रांजनविमानाच्चतसृष्वपि दिक्षु चतस्रो विमानश्रेण्यो विनिर्गताः। विदिक्षु पुष्पप्रकीर्णकविमानानि। तत्रैकैकस्यां विमानश्रेण्यां एकत्रिंशद्विमानानि एवं श्रेणीविमानानि एकैकहीनान्याचक्रात्। तेषामंतराण्यपि बहूनि योजनशतसहस्राणि। चक्रादपाद्यतविमानाद्दक्षिणश्रेण्यां पंचविंशतिविमानविराजितायां पंचदशकल्पविमानं सौधर्म-

कल्पविमानसदृश । तस्याधिपति सानत्कुमारो देवराज —यस्य द्वादशविमानशतसहस्राणि, त्रयस्त्रिंशत्त्रायस्त्रिंशा: देवा, द्विसप्तति: सामानिकसहस्राणि, तिस्र: परिषद:, सप्तानीकानि, द्विसप्तति: आत्मरक्षसहस्राणि, चत्वारो लोकपाला । अष्टावग्रमहिष्य. शक्राग्रमहिषीसमाना: नवपल्योपमायुष: । एकैका चात्राऽष्टादशभि देवीसहस्रै: परिवृता: द्वात्रिंशद्देवीसहस्रविकरणसमर्था: । अष्टावन्यानि वल्लभिकाना सहस्राणि तावदायुर्विकरणसमर्थानि । समिताभ्यंतरपरिषदष्टौ देवसहस्राणि साधिकार्धचतुर्थसागरोपमायूंषि । चन्द्रा मध्यपरिषद्दशदेवसहस्राणि साधिकार्धचतुर्थसागरोपमायूंषि जातुर्बाह्यपरिषत् द्वादशदेवसहस्राणि साधिकार्धचतुर्थसागरोपमायूंषि । अभ्यंतरपरिषद्देवाना—एकैकस्य सप्तदेवीशतानि पचपल्योपमायूंषि । मध्यमपरिषद्देवाना एकैकस्य षड्देवीशतानि पचपल्योपमायूंषि । बाह्यपरिषद्देवाना एकैकस्य पचदेवीशतानि पचपल्योपमायूंषि । सर्वाणि च तानि तावद्विक्रियासमर्थानि । तस्यानीकमहत्तरा: शक्रानीकमहत्तरसमाना अर्धचतुर्थसागरोपमायुष: । पदातीना प्रथम कक्षा द्विसप्ततिसहस्राणि । द्वितीया तद्द्विगुणा । एव द्विगुणा द्विगुणा: आ सप्तम्या: । तथा शेषेष्वपि षट्सु अनीकेषु अनीकमहत्तराणामेकैकस्य त्रीणि देवीशतानि पचपल्योपमायूंषि । आत्मरक्षदेवाना एकैकस्य देवीशत पचपल्योपमायु: । वालकविमानाभियोग्यदेवस्याऽऽयु:, अर्धचतुर्थानि सागरोपमाणि । त्रीणि देवीशतानि पचपल्योपमायूंषि । पूर्वादिषु दिक्षु स्वयप्रभ-वरज्येष्ठ स्वयजन-वल्गुविमानवासिन. सोमयमवरुणवैश्रवणा: चत्वारो लोकपाला: । एषामेकैकस्य दश दश सामानिकशतानि, दशदशदेवीशतानि, चतस्रोऽग्रमहिष्य:, तिस्र. परिषद: । सागरोपमस्थिती सोमयमौ । पादाधिकतावदायुर्वरुण: । अर्धाधिकतावदायुर्वैश्रवण: । सोमयमयोरभ्यतरपरिषच्चत्वारिंशद्देवा: । मध्यमपरिषत् त्रीणि देवशतानि । बाह्या परिषच्चत्वारि देवशतानि । वरुणस्याऽभ्यतरपरिषत्पचाशद्देवा: । मध्या चत्वारि देवशतानि । बाह्या पचदेवशतानि । वैश्रवणस्य अभ्यतरपरिषत् षष्टिर्देवा: । मध्या पचदेवशतानि । बाह्या परिषत् षड्देवशतानि । चतसृष्वपि अभ्यतरपरिषत्सु देवानामायु , त्रीणि सागरोपमाणि । एकैकस्य देवीशत । चतसृष्वपि मध्यमपरिषत्सु देवानामायु देशोनानि त्रीणि सागरोपमाणि । एकैकस्य सप्ततिर्देव्य. । चतसृष्वपि बाह्यपरिषत्सु देवा अर्धतृतीयसागरोपमायुष । एकैकस्य पचाशद्देव्य । तस्माच्चक्रविमानादुत्तरस्या दिशि, श्रेण्या पचविंशतिविमानमडितया पचदशकल्पविमान पूर्वोक्तवर्णन । तस्येश्वरो महेन्द्रो देवराज: । यस्याऽष्टौ विमानशतसहस्राणि । त्रयस्त्रिंशत्त्रायस्त्रिंशा. देवा:, सप्तति. सामानिकसहस्राणि, तिस्र: परिषद: । सप्ततिरात्मरक्षसहस्राणि । चत्वारो लोकपाला: । ऐशानाग्रमहिषीतुल्यसज्ञा अष्टावग्रमहिष्य: एकादशपल्योपमायुष । अष्टौ चास्य वल्लभिकाना सहस्राणि तावदायूंषि । शेष सानत्कुमाराग्रमहिषीवल्लभिकावत् । समिताभ्यतरपरिषत् षड्देवसहस्राणि । चन्द्रा मध्यमपरिषत् अष्टौ देवसहस्राणि । जातुर्बाह्यपरिषत् दशदेवसहस्राणि । तिसृष्वपि परिषत्सु देवाना सानत्कुमारपरिषद्देवस्थितेरधिका स्थिति । शेषो देवीगणपरिमाणायु:, विक्रियासामर्थ्यादिविधि सानत्कुमारपरिषद्वत् । अनीकमहत्तराणामाख्या: ऐशानवद्वेदितव्या । पदात्यनीकस्य प्रथमकक्षा सप्ततिर्देवसहस्राणि, द्वितीया तद्द्विगुणा, एवं द्विगुणा द्विगुणा आ सप्तम्या: । तथा शेषेष्वपि षट्सु अनीकेषु । अनीकमहत्तराणां एकैकस्य त्रीणि देवीशतानि, एकैका चाऽत्र सप्तपल्योपमस्थितिका । आत्मरक्षाणामायु: साधिकार्धचतुर्थानि सागरोपमाणि । एकैकस्य सप्तपल्योपमायुषा देवीना शत । दक्षिणादिषु दिक्षु सम-सर्वतोभद्र सुभद्र-समितविमानवासिन: सोमयमवरुणवैश्रवणलोकपाला । एकैकस्य दश दश सामानिकशतानि, तावत्सख्या देव्य:, चतस्रोऽग्रमहिष्य:, तिस्र: परिषद: । तत्रार्धचतुर्थसागरोपमस्थितिर्वरुण , तदूनस्थितिर्धनद , ततोऽप्यूनस्थिती सोमयमौ, सोमयमयोरभ्यतरपरिषत् पचाशद्देवा । मध्या चत्वारि देवशतानि । बाह्या पचदेवशतानि । वैश्रवणस्याऽभ्यतरपरिषत् षष्टिर्देवा. । मध्या पचदेवशतानि । बाह्या षड्देवशतानि । वरुणस्याभ्यतरपरिषत्सप्ततिर्देवा. । मध्या षड्देवशतानि । बाह्या सप्तदेवशतानि । लोकपालचतुष्टयाभ्यतरपरिषद्देवानामेकैकस्य देवीशत । मध्यमपरिषद्देवाना एकैकस्य सप्ततिर्देव्य: । बाह्यपरिषद्देवाना एकैकस्य पचाशद्देव्य । आयुश्च तेषा यथासख्य । साधिकानि समानि देशोनानि च त्रीणि सागरोपमाणि । पुष्पकयानविमानाभियोग्यदेव. साधिकार्धचतुर्थसागरोपमायु , तस्य देवाना साधिकद्विसागरायुषा शत । शक्रविमानादूर्ध्व बहूनि योजनशतसहस्राणि उत्प्लुत्य ब्रह्मलोकब्रह्मोत्तरकल्पौ स्त. । तयोश्चत्वारो विमानप्रस्तारा अरिष्टो

देवसमितो ब्रह्म ब्रह्मोत्तर इति। अरिष्टविमानाच्च चतसृष्वपि दिक्षु चतस्रो विमानश्रेण्यो निर्गताः। चतुर्विंशतिविमानगणना विदिक्षु पुष्पप्रकीर्णकान्येवं; एकैकश्रेणिविमानहान्यो नेतव्याः आ ब्रह्मोत्तरात्। तेषां प्रस्ताराणामंतराण्यपि बहूनि योजनशतसहस्राणि। ब्रह्मोत्तरविमानाद्दक्षिणश्रेण्यां एकविंशतिविराजितायां द्वादशकल्पविमानं पूर्वोक्तवर्णनं। तस्याधिपतिः ब्रह्मा देवराजः, यस्य साधिके द्वे विमानशतसहस्रे। त्रयस्त्रिंशत्त्रायस्त्रिंशाः देवाः। षट्त्रिंशत्सामानिकसहस्राणि। तिस्रः परिषदः। सप्तानीकानि। षट्त्रिंशदात्मरक्षसहस्राणि चत्वारो लोकपालाः। पद्मादयः शक्राग्रमहिषीतुल्यसंज्ञा अष्टाग्रमहिष्यः त्रयोदशपल्योपमस्थितयः चतुर्देवीसहस्रपरिवृताः। द्वे च वल्लभिकासहस्रे त्रयोदशपल्योपमस्थितिके। एकैकाग्रमहिषी वल्लभिका चतुष्षष्टिदेवीरूपसहस्रविकरणसमर्था। समिताभ्यंतरपरिषत् चत्वारि देवसहस्राणि अष्टसागरोपमायूंषि। अभ्यंतरपरिषद्देवानामेकैकस्य पंचाशद्देव्यः। मध्यमपरिषद्देवानां चत्वारिंशद्देव्यः। बाह्यपरिषद्देवानां त्रिंशद्देव्यः। वायव्यादयः सप्तानीकमहत्तरा अर्धाष्टमसागरोपमायुषः। तत्र वायोः पदात्यनीकमहत्तरस्य प्रथमकक्षा षट्त्रिंशत्सहस्राणि, द्वितीया तद्विगुणा, एवं द्विगुणा द्विगुणा आ सप्तम्याः। सर्वेषामनीकमहत्तराणामेकैकस्य अर्धतृतीयानि देवीशतानि चतस्रोग्रमहिष्यः। आत्मरक्षदेवानामायुः अर्धाऽष्टमानि सागरोपमाणि। एकैकस्य पंचाशद्देव्यः। बालकाभियोग्यदेवोपि तावदायुर्देवीकः। पूर्वादिषु दिक्षु स्वयंप्रभवरज्येष्ठस्वयंजनवल्गुविमानवासिनः सोमयमवरुणवैश्रवणाः लोकपालाः तेषामेकैकस्य पंचसामानिकशतानि पंचदेवीशतानि चतस्रोग्रमहिष्यः। अर्धाष्टमसागरोपमायुर्धनदः, तदूनायुर्वरुणः, ततोप्यूनस्थिती सोमयमौ। सोमयमयोरभ्यंतरपरिषत्रिंशद्देवाः। मध्या द्वे देवशते। बाह्या त्रीणि देवशतानि वरुणस्याभ्यंतरपरिषच्चत्वारिंशद्देवाः। मध्या त्रीणि देवशतानि। बाह्या चत्वारि देवशतानि। वैश्रवणस्याभ्यंतरपरिषत्पंचाशद्देवाः। मध्या चत्वारि देवशतानि। बाह्या पंचशतानि। चतसृषु अभ्यंतरपरिषत्सु देवानामायुरष्टौ सागरोपमाणि। मध्यपरिषद्देवानां देशोनान्यष्टौ सागरोपमाणि। बाह्यपरिषद्देवानां तान्येवार्धाष्टमानि। तेषां देव्यो यथासंख्यं पंचाशच्चत्वारिंशत्त्रिंशच्च वेदितव्याः। ब्रह्मोत्तराद्दुत्तरश्रेण्यामेकविंशतिविमानायां द्वादश कल्पविमानं पूर्ववत्। तस्याधिपतिः ब्रह्मोत्तरः। यस्य न्यूने द्वे विमानशतसहस्रे, त्रयस्त्रिंशत्त्रायस्त्रिंशाः देवाः, द्वात्रिंशत्सामानिकसहस्राणि, तिस्रः परिषदः, सप्तानीकानि, द्वात्रिंशदात्मरक्षसहस्राणि, चत्वारो लोकपालाः। ऐशानेंद्राग्रमहिषीतुल्यसंज्ञा अष्टाग्रमहिष्यः पंचदशपल्योपमायुषः। द्वे च वल्लभिकासहस्रे तावदायुषी, अवशिष्टं ब्रह्मेंद्रवत्। ब्रह्मोत्तरस्याभ्यंतरपरिषत् समिता द्वे देवसहस्रे। चंद्रा मध्या चत्वारि देवसहस्राणि। जातुर्बाह्या षड्देवसहस्राणि। अवशिष्टं ब्रह्मेंद्रपरिषद्वत्। पुष्पकाभियोग्योपि तद्वदेव। पदात्यनीकस्य प्रथमकक्षा द्वात्रिंशद्देवसहस्राणि इतरद् ब्रह्मेंद्रवत्। आत्मरक्षाश्च तद्वदेव। दक्षिणादिदिक्षु सोमादयो लोकपाला ब्रह्मेंद्रवन्नेयाः। ब्रह्मोत्तरविमानादूर्ध्वं बहुयोजनशतसहस्राणि उत्प्लुत्य लांतवकापिष्टौ कल्पौ भवतः। ययोर्द्वौ विमानप्रस्तारौ ब्रह्महृदयलांतवाख्यौ। तत्र लांतवविमानाद्दक्षिणश्रेण्यां एकान्नविंशतिविमानविरचितायां नवमं कल्पविमानं पूर्वोक्तपरिवारं। तस्याधिपतिर्लांतवो नाम देवराजः। यस्याधिकानि पंचविंशतिविमानसहस्राणि। त्रयस्त्रिंशत्त्रायस्त्रिंशाः देवाः। चतुर्विंशतिः सामानिकसहस्राणि। तिस्रः परिषदः। सप्तानीकानि चतुर्विंशतिरात्मरक्षसहस्राणि। चत्वारो लोकपालाः। शक्राग्रमहिषीसमानसंज्ञा अष्टावग्रमहिष्यः सप्तदशपल्योपमायुषः। प्रत्येकं द्वाभ्यां देवीसहस्राभ्यां परिवृताः। अन्यानि च वल्लभिकानां तावदायुषां पंचशतानि, एकैका चाग्रमहिषी वल्लभिका च एकं देवीशतसहस्रं अष्टाविंशतिं च देवीसहस्राणि विकरोति। समिताभ्यंतरपरिषत् एकं देवसहस्रं। तत्रैकैकस्य साधिकानि दशसागरोपमाणि आयुः, सप्तशतीतिश्च देव्यः। मध्या चंद्रा द्वे देवसहस्रे। अत्रैकैकस्य देशोनानि दशसागरोपमाण्यायुषः, पंचसप्ततिश्च देव्यः। जातुर्बाह्या चत्वारि देवसहस्राणि तत्रैकैकस्य मध्यपरिषद्देवायुषः किंचिन्न्यूनमायुः, त्रिषष्टिश्च देव्यः। बालकाभियोग्यो बाह्यपरिषत्त्रमायु, षष्टिश्चास्य देव्य। अनीकानां तन्महत्तराणां चायु मध्यमपरिषदायुषः किंचिन्न्यूनमायुः। सर्वेषां प्रथमकक्षा चतुर्विंशतिः सहस्राणि, ततो द्विगुणा द्विगुणा आ सप्तम्याः, तत्रैकैकस्य देवस्य महत्तरस्य च पञ्चदेव्यः। पूर्वादिषु दिक्षु स्वयंप्रभ-वरज्येष्ठ-स्वयंजन-वल्गुविमानवासिनः सोमादयश्चत्वारो लोकपालाः। तत्रैकैकस्य चत्वारि सामानि-

१ चातुर्जिकरिवि पाठोऽयं।

कशतानि, अर्धतृतीयानि देवीशतानि चतस्रोऽग्रमहिष्य , तिस्र परिषद , जातुपारिप सदृशायुर्वैश्रवण , ततो न्यूनायुर्वरुण , ततोन्यूनायुषौ सोमयमौ। सोमयमयोरभ्यंतरपरिषद्विंशतिर्देवा , मध्या देवशत, बाह्या द्वे देवशते। वरुणस्याभ्यंतरपरिषत्त्रिंशद्देवा । मध्या द्वे देवशते। बाह्या त्रीणि देवशतानि। वैश्रवणस्याभ्यंतरपरिषच्चत्वारिंशद्देवा । मध्या त्रीणि देवशतानि। बाह्या चत्वारि देवशतानि। सर्वाभ्यंतरपरिषद्देवानामायुरेकादशसागरोपमाणि । मध्यमपरिषद्देवानां तान्येव किंचिन्न्यूनानि । बाह्यपरिषद्देवानां ततोपि किंचिन्न्यूनानि । तेषां यथाक्रम पचविंशति विंशति पचदशदेव्य । लातवविमानादुत्तरश्रेण्या, एकान्नविंशतिविमानविराजिताया नवम कल्पविमान पूर्वोक्तवर्णन । तस्याधिपति कापिष्ठ । यस्योनानि पचविंशति विमानसहस्राणि । त्रयस्त्रिंश त्रायस्त्रिंश देवा । द्वात्रिंशति सामानिकसहस्राणि। तिस्र परिषद । सप्तानीकानि। द्वाविंशतिरात्मरक्षसहस्राणि । चत्वारो लोकपाला । श्रीमत्यादयोऽष्टावग्रमहिष्य पचशतसख्याश्च वल्लभिका एकान्नविंशतिपल्योपमायुष । अवशिष्ट लातवेंद्रवत् । परिषदश्च सर्वेषामनीकाना प्रथमकक्षा द्वात्रिंशति सहस्राणि, इतरल्लातवेंद्रवत् । आत्मरक्षादिविधिश्च तथैव ज्ञेय । अय तु विशेष लातवेंद्रजातुपरिषत्सदृशायुर्वरुण । तत ऊनायु -वैश्रवण । ततोप्यूनायुषौ सोमयमौ । लातवविमानाद्बहूनि योजनशतसहस्राणि उत्प्लुत्य महाशुक्रो नाम विमानप्रस्तारो भवति । शुक्रमहाशुक्रौ स्त । ततो महाशुक्रविमानात् दक्षिणश्रेण्या अष्टादशविमान परिमंडितायां द्वादश कल्पविमान पूर्वोक्तपरिवार । तस्याधिपति शुक्रो नाम देवराज । यस्याधिकानि विंशति विमानसहस्राणि । त्रयस्त्रिंशत्रायस्त्रिंश देवा । चतुर्दशसामानिकसहस्राणि। तिस्र परिषद । सप्तानीकानि। चतुर्दशाऽऽत्मरक्षसहस्राणि। चत्वारो लोकपाला । पद्मादयोऽष्टावग्रमहिष्य , एकैक चात्र दशभिर्देवीसहस्रै परिवृता वल्लभिकाश्च अर्धतृतीयशतसंख्या । एकैका यत्राग्रमहिषी वल्लभिका चैकविंशतिपल्योपमायुषी द्वे देवीरूपशतसहस्रे पद्पचाशत च देवीरूपसहस्राणि विकरोति । समिताभ्यंतरपरिषत् पचदेवशतानि चतुर्दशसागरोपमायूंषि । तत्रैकैकस्य त्रिचत्वारिंशद्देव्य । चद्रा मध्या एक देवसहस्र देशोनचतुर्दश सागरोपमायु , तत्रैकैकस्याऽष्टात्रिंशद्देव्य । जातुर्बाह्या द्वे देवसहस्रे मध्यमपारिषदूनायुषी, अत्रैकैकस्य पच त्रिंशद्देव्य । अनीकाना महत्तराणा च जातुवदायु । सर्वेषां प्रथमकक्षा चतुर्दशदेवसहस्राणि एकैकस्य पचाशद्देव्य । वाहकाभियोग्योपि तावदायुर्देवीक । आत्मरक्षाश्च पूर्वादिदिक्षु स्वयप्रभ-वरज्येष्ठ-स्वयजन-वल्गु विमानवासिन सोमादयश्चत्वारो लोकपाला । धनदस्य जातुनदायु , ततोप्यूनायुर्वरुण , ततोप्यूनायुषौ सोम यमौ । तयोरभ्यंतरपरिषदष्टदेवा । मध्या पचाशत्। बाह्या देवशत। वरुणस्याभ्यंतरपरिषत् विंशतिर्देवा । मध्या देवशत। बाह्या द्वे देवशते। वैश्रवणस्याभ्यंतरपरिषद्विंशतिर्देवा । मध्या द्वे देवशते। बाह्या त्रीणि देवशतानि। सर्वाभ्यंतरपरिषद्देवानामायु पचदशसागरोपमाणि। मध्यपरिषद्देवानामायुस्तान्येव देशोनानि। बाह्यपरिषद्देवानामायु सार्धचतुर्दशसागरोपमाणि । तेषां यथाक्रम विंशति पचदश दश च देव्यो भवति। महाशुक्रविमानादुत्तरश्रेण्यां अष्टादशविमानशोभितायां द्वादश कल्पविमान । तस्याधिपति महाशुक्र यस्योनानि विंशति विमानसहस्राणि। त्रयस्त्रिंशत्त्रायस्त्रिंश देवा । द्वादशसामानिकसहस्राणि। तिस्र परिषद । सप्तानीकानि। द्वादशात्मरक्षसहस्राणि। चत्वारो लोकपाला । श्रीमत्यादयोऽष्टावग्रमहिष्य अर्धतृतीयशतसंख्याश्च वल्लभिका त्रयोविंशतिपल्योपमायुष । शेष शुक्रवत्। तिस्रोपि परिषद शुक्रवदव वेदितव्या । अनीकाना प्रथमकक्षा द्वादश देवसहस्राणि। शेष शुक्रवत् । आत्मरक्षाणा पुष्पकाभियोग्यस्य च तथैव विधि । दक्षिणादिषु दिक्षु सम-सर्वतोभद्र सुभद्र,-समितविमाननिवासिन सोमादयश्चत्वारो लोकपाला । शुक्रजातुपरिष समस्थितिर्वरुण । तत ऊनायुर्वैश्रवण ततोप्यूनायुषौ सोमयमौ शेष शुक्रवत् । महाशुक्रविमानादूर्ध्वं बहूनि योजनशतसहस्राणि उत्प्लुत्य सहस्रार एकविमानप्रस्तारो भवति । यत्र दक्षिणोत्तरौ शतारसहस्रारकल्पौ तत्र सहस्रारविमाना दक्षिणश्रेण्या सप्तदश विमानगणनाया नवक कल्पविमान। तस्याधिपति शतारो नाम देवराज । यस्याधिकानि त्रीणि विमानसहस्राणि। त्रयस्त्रिंशत्त्रायस्त्रिंश देवा । चत्वारि सामानिकसहस्राणि। तिस्र परिषद । सप्तानीकानि। चत्वारि आत्मरक्षसहस्राणि। चत्वारो लोकपाला । पद्मादयोऽष्टावग्रमहिष्य पचविंशतिपल्योपमायुष । एकैका चात्र पचभि देवीशतै परिवृता पचदेवीरूपशतसहस्राणि द्वादशदेवीरूपसहस्राणि विकरोति, द्विषष्टिर्वल्लभिकास्ता-

षदायुर्विक्रिया. । समिताभ्यन्तरपरिषदर्धतृतीयानि देवशतानि साधिकषोडशसागरोपमायूंषि । तेषामेकैकस्यैका विंशतिर्देव्यः । चन्द्रा मध्या पंचदेवशतानि देशोनषोडशसागरोपमायूंषि तेषां, एकैकस्याऽष्टादशदेव्यः । जातुर्बाह्या एक देवसहस्रं चन्द्रायुरूनायु तेषामेकैकस्य पचदशदेव्यः । सर्वेषामप्यनीकानां महत्तराणां च जातुवदायु । प्रथमकक्षा चत्वारि देवसहस्राणि एकैकस्य चत्वारिंशद्देव्यः । पूर्वादिदिक्षु स्वयंप्रभादिविमाननिवासिनः सोमादयश्चत्वारो लोकपालाः । जातुपरिषत्समायुर्वैश्रवणः, ततः ऊनायुर्वरुणः, ततोऽप्यूनायुषौ सोमयमौ । तयोरभ्यन्तरपारिषत्पचदेवा मध्या पचविंशतिर्देवा । बाह्या पचाशद्देवा । वरुणस्याभ्यन्तरपरिषद्देवाः मध्या पचाशद्देवा । बाह्या देवशतं । वैश्रवणस्याभ्यन्तरपरिषत् पचदशदेवा । मध्या देवशतं बाह्या द्वे देवशते । सर्वाभ्यन्तरपारिषद्देवानामायु सप्तदशसागरोपमाणि । मध्यपरिषद्देवानामायु तान्येव देशोनानि । बाह्यपारिषद्देवानामायु सार्धानि षोडशसागरोपमाणि । तेषां यथाक्रमं पचदशदशपचदेव्यो भवति । सहस्रारविमानादुत्तरश्रेण्यां सप्तदशविमानभूषिताया नवमं कल्पविमानं । तस्याधिपतिः सहस्रारः यस्योनानि त्रीणि विमानसहस्राणि त्रयस्त्रिंशत्त्रायस्त्रिंशा देवा, द्वे सामानिकसहस्रे, तिस्रः परिषद, सप्तानीकानि, द्वे आत्मरक्षसहस्रे, चत्वारो लोकपालाः । श्रीमत्यादयोऽष्टावग्रमहिष्यः सप्तविंशतिपल्योपमायुषः । शेषं शतारेंद्रवत् । परिषदात्मरक्षाऽनीकाभियोग्यवर्णना च शतारेंद्रवत् । अयं तु विशेषः —अनीकानां प्रथमकक्षे द्वे देवसहस्रे । दक्षिणादिदिक्षु सम-सर्वतोभद्र सुभद्र-समितविमाननिवासिनः सोमादयश्चत्वारो लोकपालाः । तेषामेकैकस्य द्वे सामानिकशते, षष्टिर्देव्यः, चतस्रोऽग्रमहिष्यः, तिस्रः परिषदः । शेषं शतारेंद्रवत् । शतारेंद्रजातुपरिषत् सदृशायुर्वरुणः । ततो न्यूनायुर्धनदः । ततोऽप्यूनायुषौ सोमयमौ । शेषं शतारेंद्रवत् । सहस्रारविमानादूर्ध्वं बहूनि योजनशतसहस्राणि उल्लंघ्य आनतप्राणताऽऽरणाच्युतकल्पाः संति । तत्र षड्विमानप्रस्तारा आनत-प्राणत पुष्पक-सातक-रारण अच्युतसंज्ञकाः । तत्रानतविमानाच्चतसृष्वपि दिक्षु चतस्रो विमानश्रेण्यो निर्गताः । विदिक्षु पुष्पप्रकीर्णकानि । तत्रैकैकस्यां विमानश्रेण्यां षोडशश्रेणिविमानानि । एवमुपरिष्टेषु पचसु विमानप्रस्तारेषु एकश्रेणिविमानहानिर्वेदितव्या । तत्रारणाच्युतविमानाद्दक्षिणश्रेण्या एकादशविमानविरचितायां षष्ठं कल्पविमानं । तस्याधिपतिरारणो नाम देवराजः यस्याधिकान्यर्धचतुर्थानि विमानशतानि, त्रयस्त्रिंशत्त्रायस्त्रिंशा देवा, दशसामानिकशतानि, तिस्रः परिषदः, सप्तानीकानि, दशात्मरक्षशतानि, चत्वारो लोकपालाः । पद्मादयोऽष्टावग्रमहिष्यः अष्टचत्वारिंशत्पल्यापमायुषः । एकैका चात्राऽर्धतृतीयैः देवीशतैः परिवृता दशदेवीरूपशतसहस्राणि विकरोति । वल्लभिकाश्च पचदश तावदायुर्विक्रिया । समिताभ्यन्तरपरिषत् पचविंशतिर्देवशतं, तत्रैकैक साधिकविंशतिसागरोपमायुर्दशदेवीकः । चन्द्रा मध्या अर्धतृतीयानि देवशतानि, तत्रैकैक देशोनविंशतिसागरोपमस्थितिरष्टदेवीकः । जातुर्बाह्या पचदेवशतानि तत्रैकैकः अर्धविंशतिसागरोपमस्थितिः षड्देवीकः । अनीकानां प्रथमकक्षा एकदेवसहस्रं । सर्वेषां देवानां तं महत्तराणां च एकैकस्य त्रिंशद्देव्यः । आत्मरक्षाणां च त्रिंशत् वाहकाभियोग्यस्य चन्द्रायुषः ऊनमायु, त्रिंशद्देव्यः । पूर्वादिषु दिक्षु स्वयप्रभादिविमाननिवासिनः सोमादयश्चत्वारो लोकपालाः । तेषामेकैकस्य सामानिकशतं । द्वात्रिंशद्देव्यः । चतस्रोऽग्रमहिष्यः । तिस्रः परिषदः । जातुसमानायुर्वैश्रवणः । ततो न्यूनायुर्वरुणः । ततो न्यूनायुषौ सोमयमौ । तयोरभ्यन्तरपरिषत्त्रयो देवा । मध्या द्वादश । बाह्या पचविंशतिः । वरुणस्याभ्यन्तरपरिषत् पचदेवाः । मध्या पचविंशतिः । बाह्या पचाशत् । वैश्रवणस्याभ्यन्तरपरिषत् षड्देवाः । मध्या पचाशत् । बाह्या शतं तेषां यथाक्रमं एकविंशतिसागरोपमाणि तान्येव देशोनानि तान्येव चार्धोनान्यायुरवगतव्यं । सप्त पंच तिस्रश्च देव्यो ज्ञेयाः । आरणाच्युतविमानादुत्तरश्रेण्या एकादशविमानभूषिताया षष्ठं कल्पविमानं । तस्याधिपतिरच्युतो नाम देवराजः । यस्योनान्यर्धचतुर्थानि विमानशतानि । त्रयस्त्रिंशत्त्रायस्त्रिंशा देवाः । दश सामानिकशतानि । तिस्रः परिषदः । सप्तानीकानि । दश आत्मरक्षशतानि । चत्वारो लोकपालाः । श्रीमत्यादयोऽष्टावग्रमहिष्यः पचपचाशत्पल्योपमायुषः, वल्लभिकाश्च पचदश तावदायुषः, अवशिष्ट-आरणेंद्रवत् । परिषदादिविधिश्च तथैव नेयः । अयं तु विशेषः वरुणोऽधिकायुः । ततो न्यूनायुर्धनदः । ततोऽप्यूनायुषौ सोमयमौ । त एते लोकानुयोगापदेशेन चतुर्दशेंद्रा उक्ताः । इह द्वादश इष्यते पूर्वोक्तेन क्रमेण ब्रह्मोत्तरकापिष्टमहाशुक्रसहस्रारेंद्राणां दक्षिणेंद्रानुवर्तित्वात् आनतप्राणतकल्पयोश्च एकैकेंद्र

त्वात्। सौधर्मविमानसंख्या प्रागुक्ता। ऐशानेऽष्टाविंशतिर्विमानशतसहस्राणि। श्रेणिविमानानि चतुर्दशशतानि सप्तपंचाशानि। पुष्पप्रकीर्णकानां सप्तविंशतिः शतसहस्राणि अष्टनवतिः सहस्राणि पंचशतानि त्रिचत्वारिंशानि। सानत्कुमारे द्वादशविमानशतसहस्राणि श्रेणिविमानानां पंचशतानि पंचनवत्यधिकानि प्रकीर्णकानां एकादशशतसहस्राणि नवनवतिः सहस्राणि चत्वारि शतानि पंचोत्तराणि। माहेंद्रेऽष्टौ विमानशतसहस्राणि श्रेणिविमानानां; एकं शतं षण्णवत्यधिकं, प्रकीर्णकानां सप्तशतसहस्राणि नवनवतिसहस्राणि अष्टौ शतानि चतुरुत्तराणि। ब्रह्मलोकब्रह्मोत्तरकल्पयो. चत्वारि विमानशतसहस्राणि श्रेणिविमानानां त्रीणि शतानि चतु.षष्ठ्यधिकानि। प्रकीर्णकानां त्रीणि शतसहस्राणि नवनवतिः सहस्राणि। षट्छतानि षट्त्रिंशानि। लांतवकापिष्ठयोः पंचाशत्सहस्राणि श्रेणिविमानानां शतं अष्टपंचाशं प्रकीर्णकानामेकान्नपंचाशत्सहस्राणि अष्टौ शतानि द्विचत्वारिंशानि। शुक्रमहाशुक्रयोः चत्वारिंशत्सहस्राणि श्रेणिविमानानां त्रिसप्ततिः। प्रकीर्णकानां एकान्नचत्वारिंशत्सहस्राणि नवशतानि सप्तविंशानि। शतारसहस्रारकल्पयो. षड्विमानसहस्राणि श्रेणिविमानानां एकान्नसप्ततिः। प्रकीर्णकानां एकान्नषष्टिशतानि एकत्रिंशानि। आरणाच्युतकल्पयोः सप्तविमानशतानि श्रेणिविमानानां त्रीणि शतानि त्रिंशानि। प्रकीर्णकानां त्रीणि शतानि सप्तत्यधिकानि। चतुर्दशस्वपि कल्पविमानेषु विमानसंख्या चतुरशीतिः शतसहस्राणि षण्णवतिः सहस्राणि सप्त च विमानशतानि, आरणाच्युतविमानादूर्ध्वं बहूनि योजनशतसहस्राण्युत्प्लुत्य संति। तत्राधोग्रैवेयकविमानानि, येषु त्रयो विमानप्रस्ताराः सुदर्शनामोघसुप्रबुद्धाः। तत्र सुदर्शनेंद्रकाच्चतसृष्वपि दिक्षु चतस्रो विमानश्रेण्यः। तत्रैकैकस्यां विमानश्रेण्यां दश विमानानि। सुदर्शनादूर्ध्वं बहूनि योजनशतसहस्राणि-उत्प्लुत्याऽस्ति अमोघो नाम विमानप्रस्तारः। अत्रापि चतसृष्वपि दिक्षु चतस्रो विमानश्रेण्यो निर्गताः अत्रैकस्यां विमानश्रेण्यां नवविमानानि। अमोघादूर्ध्वं बहूनि योजनशतसहस्राणि उत्प्लुत्य अस्ति सुप्रबुद्धो नाम विमानप्रस्तारः। अत्रापि चतसृष्वपि दिक्षु चतस्रो विमानश्रेण्यो विनिर्गताः। एकैकस्यां विमानश्रेण्यां अष्टौ विमानानि, त्रिष्वप्येतेषु पुष्पप्रकीर्णकविमानानि न संति। तान्येकादशोत्तरविमानशतं सुप्रबुद्धविमानादूर्ध्वं बहूनि योजनशतसहस्राणि उत्प्लुत्य संति। तत्र मध्यमग्रैवेयकविमानानि येषु त्रयः प्रस्ताराः यशोधरसुभद्रविशालाः, पूर्ववदत्रापि एकैकश्रेणिविमानहान्या पंचसप्तति श्रेणिविमानानि, पुष्पप्रकीर्णकानि द्वात्रिंशत्, तान्येतानि सप्तोत्तरशतं सुविशालविमानादूर्ध्वं बहूनि योजनशतसहस्राणि उत्प्लुत्य संति। तत्रोपरिमग्रैवेयकविमानानि येषु त्रयः प्रस्ताराः सुमनाः सौमनाः प्रीतिंकर इति पूर्ववदत्राप्येकैकविमानहान्या एकान्नचत्वारिंशत् श्रेणिविमानानि द्वापंचाशत्पुष्पप्रकीर्णकानि, तान्येतानि समुदितानि एकनवतिर्विमानानां प्रीतिंकरविमानादूर्ध्वं बहूनि योजनशतसहस्राणि उत्प्लुत्य संति। तत्राऽनुदिशविमानानि येष्वेक एवाऽऽदित्यो नाम विमानप्रस्तारः तत्र दिक्षु विदिक्षु चत्वारि चत्वारि श्रेणिविमानानि। प्राच्यां दिशि अर्चिर्विमानं, अपाच्यामर्चिर्माली, प्रतीच्यां वैरोचनं, उदीच्यां प्रभासं, मध्ये आदित्याख्यं। विदिक्षु पुष्पप्रकीर्णकानि चत्वारि। पूर्वदक्षिणस्यामर्चिप्रभं। दक्षिणापरस्यां अर्चिर्मध्यं। अपरोत्तरस्यां अर्चिरावर्तं। उत्तरपूर्वस्यामर्चिर्विशिष्टं। तान्येतानि नवादित्यविमानादूर्ध्वं बहूनि योजनशतसहस्राणि-उत्प्लुत्य संति। तत्रानुत्तरविमानानि यत्रैक एव सर्वार्थसिद्धिसंज्ञो विमानप्रस्तारः। दिक्षु प्रदक्षिणानि विजयवैजयंतजयंतापराजितविमानानि चत्वारि मध्ये सर्वार्थसिद्धिसंज्ञं, पुष्पप्रकीर्णकानि न संति। सौधर्मैशानयोर्विमानानि सप्तविंशैकयोजनशतबाहुल्यानि पंचयोजनशतोच्छ्रायाणि। सानत्कुमारमाहेंद्रयोर्ब्रह्मलोकब्रह्मोत्तरलांतवकापिष्ठेषु शुक्रमहाशुक्रशतारसहस्रारेषु आनतप्राणताऽऽरणाऽच्युतेषु नवसु ग्रैवेयकेषु अनुदिशाऽनुत्तरेषु च विमानानां बाहुल्यमेकैकयोजनविहीनं। उच्छ्रायश्च एकैकयोजनशताधिको यथाक्रमं वेदितव्यः। तान्येतानि श्रेणींद्रप्रकीर्णकविमानानि कानि चित् संख्येययोजनविस्ताराणि कानिचिदसंख्येययोजनविस्ताराणि। यानि संख्येयविस्ताराणि तानि संख्येययोजनशतविस्ताराणि यान्यसंख्येयविस्ताराणि तानि; असंख्येययोजनशतसहस्रविस्ताराणि। सौधर्मैशानयोर्विमानानि पंचवर्णानि कृष्णनीलरक्तहारिद्रशुक्लवर्णानि। सनत्कुमारमाहेंद्रयोश्चतुर्वर्णानि कृष्णहीनानि। ब्रह्मलोकब्रह्मोत्तरलांतवकापिष्ठेषु त्रिवर्णानि विमानानि कृष्णनीलवर्जितानि। शुक्रमहाशुक्रशतारसहस्राराऽऽनतप्राण-

तारणाच्युतेषु द्विवर्णानि विमानानि हारिद्रशुक्लवर्णानि। ग्रैवेयकानुदिशानुत्तरविमानानि शुक्लवर्णान्येव, परमशुक्लं सर्वार्थसिद्धिविमानं। एषामधिकृतानां वैमानिकानां देवानां परस्परतो विशेषप्रतिपत्यर्थमाह—

स्थितिप्रभावसुखद्युतिलेश्याविशुद्धीन्द्रियावधिविषयतोऽधिकाः ॥२०॥

स्वोपात्तायुष उदयात् स्थानं स्थितिः ॥ १ ॥ स्वेनोपात्तस्य देवायुषः उदयात्तस्मिन्भवे तेन शरीरेण स्थानं स्थितिरुच्यते।

शापानुग्रहलक्षणः प्रभावः ॥ २ ॥ शापोऽनिष्टापादनं, अनुग्रह इष्टप्रतिपादनं तल्लक्षणः, प्रवृद्धो भाव प्रभाव इत्याख्यायते।

सद्वेद्योदये सति इष्टविषयानुभवनं सुखं ॥ ३ ॥ सद्वेद्योदयमूलहेतौ सति बाह्यस्येष्टविषयस्य उपनिपाते तद्विषयमनुभवनं सुखमिति कथ्यते।

शरीरवसनाभरणादिदीप्तिर्द्युतिः ॥ ४ ॥ शरीरस्य वसनस्याऽऽभरणादीनां च दीप्तिः द्युतिरिति उपाख्यायते।

लेश्याशब्द उक्तार्थः ॥५॥ लेश्याशब्द उक्तार्थ एव वेदितव्यः लेश्याया विशुद्धिः लेश्याविशुद्धिः।

इंद्रियावधिभ्यां विषयाभिसंबंधः ॥ ६ ॥ विषयशब्दस्य इंद्रियावधिभ्यामभिसंबंधो भवति। इंद्रियं चाऽवधिश्च इंद्रियावधी तयोर्विषय इद्रियावधिविषय इति।

इतरथा हि सदाधिक्यप्रसंगः ॥ ७ ॥ अक्रियमाणे ह्येवमभिसंबंधे उपर्युपरि देवेषु इंद्रियाणामाधिक्यं प्रसज्येत।

स्थितिग्रहणमादौ तत्पूर्वकत्वादितरेषां ॥ ८ ॥ स्थितिग्रहणमादौ क्रियते तत्पूर्वकत्वादितरेषां प्रभावादीनां। स्थितिमतां हि प्रभावादयो नाऽस्थितस्येति।

तेभ्यस्तैर्वाऽधिका इति तसिः ॥ ९ ॥ तेभ्यः स्थित्यादिभ्यः आधिका इति 'अपादानेऽहीयरुहोरिति' तसिः। तैर्वाधिका इति तसिप्रकरणे 'आद्यादिभ्य उपसंख्यानमिति तसिः' उपर्युपरि वैमानिका इत्यनुवर्तते तेनैवमभिसंबध्यते उपर्युपरि वैमानिकाः प्रतिकल्पं प्रति प्रस्तारं च स्थित्यादिभिरधिका इति। तत्र स्थितिः-उत्कृष्टा जघन्या च। सा उपरिष्टाद्वक्ष्यते। इह तु वचनं येषां समा भवति तेषामपि गुणतोऽधिकत्वज्ञापनार्थं। यः प्रभावः सौधर्मकल्पदेवानां निग्रहानुग्रहविक्रियापराभियोगादिषु, उपर्युपरि ततोऽनंतगुणः। मदाभिमानतया अल्पसंक्लिष्टत्वाच्च न प्रवर्तते। एवं सुखादयोपि प्रत्येतव्याः। लेश्यानियमः उपरिवक्ष्यते इह तु वचनं यत्र विधानं समानं तत्रापि कर्मविशुद्धितोधिका भवति इति प्रतिपादनार्थं। यथा स्थित्यादिभिरुपर्यधिका एवं गत्यादिभिरपि इत्यतिप्रसंगे तन्निवृत्त्यर्थमाह—

गतिशरीरपरिग्रहाभिमानतो हीनाः ॥२१॥

देशांतरप्राप्तिहेतुर्गतिः ॥ १ ॥ उभयनिमित्तवशात् उत्पद्यमानः कायपरिस्पंदो गतिरित्युच्यते।

शरीरमुक्तलक्षणं ॥ २ ॥ औदारिकवैक्रियिकाऽऽहारकतैजसकार्मणानि शरीराणि[1] इत्यत्र शरीरमुक्तलक्षणं।

लोभकषायोदयान्मूर्छा परिग्रहः ॥ ३ ॥ लोभकषायवेदनीयस्य उदयान्मूर्छासंकल्पः परिग्रह इत्याख्यायते।

मानकषायोदयापादितोभिमानः ॥ ४ ॥ मानकषायवेदनीयस्य उदयापादितोऽहंकारः अभिमान इति कथ्यते। गतिश्च शरीरंच परिग्रहश्च अभिमानश्च गतिशरीरपरिग्रहाभिमानाः तैः गतिशरीरपरि-

---

१ जैनेन्द्रीयसूत्रं। २ विग्रहादिरिति भावः।

प्रहाभिमानत । तसिप्रकरणे 'आद्यादिभ्य उपसख्यान, इति तसि । यदि हि अपादानविवक्षा स्यात् अहीयरुहोरिति प्रतिषेध स्यात् ।

गतिग्रहणमादौ लक्षणद्वययोगात् ॥ ५ ॥ गतिग्रहणमादौ क्रियते कुत ? लक्षणद्वययोगात् द्वंद्वे सुधिस अल्पाच्तर, इति ॥

ततः शरीरग्रहण तस्मिन् सति परिगृहोपपत्ते ॥ ६ ॥ तत पर शरीरग्रहण क्रियते कुत ? तास्मिन् सति परिग्रहोपपत्ते । सति शरीरे परिग्रहा ममेद बुद्धिरुपजायते ।

तद्वत्त्वेपि केवलिन परिग्रहेच्छाभाव इति चेन्न देवाधिकारात् ॥७॥ स्यादेतत् शरीरवत्त्वेपि केवलिन ममेदमिति सकल्पो न विद्यते ततोऽय हेतुव्यभिचार इति तन्न, किं कारण ? देवाधिकारात् । देवा हि रागादिमत -अधिकृता , तेषामवश्य सति शरीरे परिग्रहाभिलाषण भवितव्यमिति नास्ति व्यभिचार ।

तन्मूलत्वाच्चदनतरमभिमानगृहणं ॥ ८ ॥ परिग्रहमूलो हि लोकेऽभिमानो दृष्ट , ततोस्य तदनतर ग्रहण क्रियते । उपर्युपरीत्यनुवर्तते तनोपर्युपरि देवानां उक्ता गत्यादयो हीना वेदितव्या । तद्यथा– सौधर्मैशानयोर्देवा क्रीडादिनिमित्ता गतिं महाविषयत्वेन मुहुर्मुहुर्वृत्त्या वाऽधिकामास्कदति न तथोपरि देवा विषयाभिष्वगोद्रेकाभावात् । ततस्तन्निमित्ता गतिरपि क्रमेण हीयते । शरीरमपि सौधर्मैशानयोर्देवानां सप्तारत्निप्रमाण । सनत्कुमारमाहेंद्रयो षडरत्निप्रमाण । ब्रह्मलोकब्रह्मोत्तरलातवकापिष्ठेषु पचारत्नि । शुक्रमहाशुक्रशतारसहस्रारेषु च चतुररत्नि । आनतप्राणतयोरर्धचतुर्थारत्नि । आरणाच्युतयोररत्नित्रितयप्रमाण । अधोग्रैवेयकेषु अर्धतृतीयारत्नि, मध्यमग्रैवेयकेषु अरत्निद्वयमात्र, उपरिमग्रैवेयकेषु अनुदिशविमानेषु च अध्यर्धारत्नि , अनुत्तरेष्वरत्निप्रमाणमात्र । परिग्रहोपि विमानपरिवारादिलक्षण उपर्युपरि हीन इत्युक्त पुरस्तात् । कुत पुनरुपर्युपरि परिग्रहाभिमानहानिरिष्यते—

प्रतनुकषायत्वाल्पसक्लेशावधिविशुद्धितत्त्वावलोकनसंवेगपरिणामानामुत्तरोत्तराधिक्यादभिमानहानिः ॥ ९ ॥ प्रतनुकषायत्वादल्पसक्लेशो भवति, ततोऽवधिविशुद्धिर्जायते, सक्लेशवशादवधि र्हीयत इत्युक्त पुरस्तात् । ततोऽवधिविशुद्ध उपर्युपरि देवा शारीरमानसदु खपरीतान् नारकतैर्यग्योनमानुषान् प्रकर्षेणाऽवलोकयति । ततस्तन्निमित्तसवेगपरिणाम ससाराद्भीरुता, उपजायते । ततो दु खहेतुषु दुरतषु परिग्रहेषु अभिमाना हीयते । किं च—

विशुद्धपरिणामप्रकर्षनिमित्तत्वाच्च उपर्युपर्युपपत्तेः ॥ १० ॥ इह विशुद्धपरिणामभेदनिमित्त पुण्यकर्मबधविशेषस्य, तत्पूर्वको देवेषु उपपाद इति उपर्युपरि अभिमानहानि । कारणसदृश हि कार्यं दृष्टमिति। तद्यथा—तैर्यग्यानेषु असज्ञिन पर्याप्ता पचेंद्रिया सख्येयवर्षायुष , अल्पशुभपरिणामवशेन पुण्यबधमनुभूय भवनवासिषु व्यतरेषु च उपपद्यते। त एव सज्ञिनो मिथ्यादृष्टय , सासादनसम्यग्दृष्टयश्चाऽऽसहस्रारादुत्पद्यते त एव सम्यग्दृष्टय सौधर्मादिषु अच्युतातेषु जायते । असख्येयवर्षायुष , तिर्यङ्मनुष्या मिथ्यादृष्टय सासादनसम्यग्दृष्टयश्च आ ज्योतिष्केभ्य उपजायते। तापसाश्चोत्कृष्टा त एव सम्यग्दृष्टय सौधर्मैशानयोर्जन्मानुभवति। मनुष्या सख्येयवर्षायुष मिथ्यादर्शना सासादनसम्यग्दर्शनाश्च भवनवासिप्रभृतिषूपरिमग्रैवेयकातेषु उपपादमास्कदति। परिव्राजकाना देवेषूपपाद आ ब्रह्मलोकात्। आजीवकाना आ सहस्रारात्। तत ऊर्ध्वमन्यलिंगाना नास्त्युपपाद । निर्ग्रंथलिंगधराणामेव उत्कृष्टतपानुष्ठानोपचितपुण्यबधाना । असम्यग्दर्शनानामुपरिमग्रैवेयकातेषु उपपाद तत ऊर्ध्वं सम्यग्दर्शनज्ञानचरणप्रकर्षोपेतानामेव जन्म नेतरथा। श्रावकाणां सौधर्मादिष्वच्युतातेषु जन्म नाधो नोपरीति परिणामविशुद्धिप्रकर्षयोगादेव कल्पस्थानातिशये योगोवसय । पुरस्तात्त्रिषु निकायेषु देवानां लेश्याविधिरुक्त इदानीं वैमानिकेषु लेश्याविधिप्रतिपत्त्यर्थमाह—

---

१ जैनेंद्रीय सूत्र ।

पीतपद्मशुक्ललेश्या द्वित्रिशेषेषु ॥ २२ ॥

किमर्थं पृथग्लेश्याविधानं क्रियते ननु यत्रैवान्यो लेश्याविधिः तत्रैवेदं वक्तव्यं ? अत उत्तरं पठंति—

पृथग्लेश्याभिधानं लघ्वर्थं ॥ १ ॥ पृथग्लेश्याभिधानं क्रियते लघ्वर्थं तत्र हि पाठे क्रियमाणे वैमानिकानां स्वामिनां भेदेन निर्देशः कर्तव्यः स्यात् । अथ कोऽयं निर्देशः ? पीतपद्मशुक्ललेश्या इति । पीता च पद्मा च शुक्ला च पीतपद्मशुक्लाः ता लेश्या येषां त इमे पीतपद्मशुक्ललेश्या इति । यद्येवं द्वंद्वे पुंवद्भावात् निर्देशो नोपपद्यते ? नैष दोषः औत्तरपदिकं ह्रस्वत्वं, यथाकार्यविपरिणामाद्वा सिद्धं । "द्रुतायां तपरकरणे मध्यमविलंबितयोरुपसंख्यानमि" त्यत्रौत्तरपादिकं ह्रस्वत्वमेवमिहापि वेदितव्यं ।

तत्र कस्य का लेश्या इत्यत्रोच्यते—

सौधर्मैशानीयाः पीतलेश्याः ॥ २ ॥ सौधर्मैशानीया देवाः पीतलेश्या द्रष्टव्याः ।

सानत्कुमारमाहेंद्रीयाः देवाः पीतपद्मलेश्याः ॥ ३ ॥ सनत्कुमारे माहेंद्रे च देवाः पीतपद्मलेश्याः प्रत्येतव्याः ।

ब्रह्मलोकब्रह्मोत्तरलांतवकापिष्ठेषु पद्मलेश्याः ॥ ४ ॥ चतुर्ष्वेषु देवाः पद्मलेश्याः द्रष्टव्याः ।

शुक्रमहाशुक्रशतारसहस्रारेषु पद्मशुक्ललेश्याः ॥ ५ ॥ चतुर्ष्वेषु देवाः पद्मशुक्ललेश्या विज्ञेयाः ।

आनतादिषु शेषेषु देवाः शुक्ललेश्याः ॥६॥ आनतादिषु शेषेषु देवाः शुक्ललेश्याः प्रत्येतव्याः । तत्राप्यनुदिशानुत्तरेषु परमशुक्ललेश्याः ।

शुद्धमिश्रलेश्याविकल्पानुपपत्तिः सूत्रेऽनभिधानादिति चेन्न मिश्रयोरन्यतरगृहणात् यथा-लोके ॥७॥ स्यान्मतं-उक्तो लेश्याविकल्पः शुद्धो मिश्रश्च नोपपद्यते, कुतः ? सूत्रेऽनभिधानात् इति तन्न, किंकारणं ? मिश्रयोरन्यतरग्रहणात्, यथालोके । तद्यथा—छत्रिणो गच्छंतीत्यछत्रिष्वपि छत्रिव्यपदेशः एवमिहापि मिश्रयोरप्यन्यतरग्रहणेन ग्रहणं भवति इति पीतपद्मलेश्याः पूर्वग्रहणेन परग्रहणेन वा गृह्यंते, एवं पद्मशुक्ल-लेश्या अपीति नास्ति दोषः ।

द्वित्रिशेषग्रहणादग्रहणमिति चेन्नेच्छातः संबंधोपपत्तेः ॥ ८ ॥ स्यान्मतमेवमपि ग्रहणं नोपपद्यते कुतः ? द्वित्रिशेषग्रहणात् सूत्रे येन पठ्यते द्वयोः पीतलेश्याः, त्रिषु पद्मलेश्याः, शेषेषु शुक्ललेश्या इति तथानिष्टमिति, तन्न किं कारणं ? इच्छातः संबंधोपपत्तेः । एवं हि संबंधः क्रियते द्वयोः कल्पयुगलयोः पीत-लेश्याः, सानत्कुमारमाहेंद्रयोः पद्मलेश्याया अविवक्षातः । ब्रह्मलोकादिषु त्रिषु कल्पयुगलेषु पद्मलेश्याः शुक्रमहा-शुक्रयोः शुक्ललेश्याया अविवक्षातः । शेषेषु शतारादिषु शुक्ललेश्याः पद्मलेश्याया अविवक्षात, इति नास्त्यार्षविरोधः ।

पाठांतराश्रयाद्वा ॥ ९ ॥ अथवा पाठांतरमाश्रियते किं पुनः तत् पीतमिश्रपद्ममिश्रशुक्ललेश्या ? द्विद्विचतुश्चतुःशेषेष्विति, ततो न कश्चिदार्षविरोधः ।

निर्देशवर्णपरिणामसंक्रमकर्मलक्षणगतिस्वामित्वसाधनसंख्याक्षेत्रस्पर्शनकालांतरभावाल्पबहुत्वैश्च साध्या लेश्याः ॥ १० ॥ एतैर्निर्देशादिभिः षोडशभिरनुयोगद्वारैः लेश्याः साधयितव्याः । तत्र निर्देशस्तावत्—कृष्णलेश्या नीललेश्या कपोतलेश्या तेजोलेश्या पद्मलेश्या शुक्ललेश्या चेति । वर्णो भ्रमर-मयूरकंठकपोततपनीयपद्मशंखवर्णाः यथाक्रमं लेश्याः । वर्णांतरमासां अनंतविकल्पं, एकद्वित्रिचतुःसंख्येयाऽ-संख्येयाऽनंतकृष्णगुणयोगात् कृष्णलेश्याऽनंतविकल्पा । एवमितरा अपि । परिणामः—मंदसंख्येयलोकप्रदेश प्रमाणेषु असंख्येयगुणेषु कषायोदयस्थानेषु उत्कृष्टमध्यमजघन्यांशकेषु संक्लेशहान्या परिणाममनः अशुभा-स्तिस्रः कृष्णनीलकपोतलेश्याः परिणमंते तथा जघन्यमध्यमोत्कृष्टांशकेषु विशुद्धिवृद्ध्या तिस्रः शुभाः तेजः पद्मशुक्ललेश्याः परिणमंते । तथोत्कृष्टमध्यमजघन्यांशकेषु विशुद्धिहान्या तिस्रः शुभाः परिणमंते । तथा जघ-न्यमध्यमोत्कृष्टांशेषु संक्लेशविवृद्ध्या तिस्रः, अशुभाः परिणमंते । एकैका चात्र लेश्या असंख्येयलोकप्रदेशप्रमाण

परिणामाऽध्यवसायस्थाना।संक्रम , कृष्णलेश्यासंक्लिश्यमानो नान्यां लेश्यां संक्रामति, कृष्णलेश्ययैव षट्स्थान-पतितेन संक्रमेण वर्धते तद्यथा—कृष्णलेश्याया यत्प्राथमिकं संक्लेशस्थानं ततः स्थानादनंतभागाभ्यधिका वृद्धिरसंख्येभागाऽभ्यधिका वा संख्येयभागाभ्यधिका वा संख्येयगुणाभ्यधिका वा असंख्येयगुणाभ्यधिका वा अनंतगुणाभ्यधिका वा। तथा हीयमानापि लेश्यांतरसंक्रमं न करोति कृष्णलेश्ययैव षट्स्थाननिपतितसंक्रमेण हीयते तद्यथा—कृष्णलेश्याया यदुत्कृष्टसंक्लेशस्थानं ततः स्थानादनंतभागहान्या असंख्येयभागहान्या संख्येय-भागहान्या वा संख्येयगुणहान्या वा असंख्येयगुणहान्या वा अनंतगुणहान्या वा, यदा कृष्णलेश्या अनंतगुणहा-न्या हीयते तदा नीललेश्याया उत्कृष्टं स्थानं संक्रामति तदैव कृष्णलेश्यासंक्लिश्यमानस्य एको विकल्पो वृद्धौ स्वस्थानसंक्रमो नाम । हानौ पुनर्द्वौ विकल्पौ स्वस्थानसंक्रमः परस्थानसंक्रमश्चेति । एवमितरास्वपि लेश्यासु वृद्धिहान्योः संक्रमविकल्पविधिर्वेदितव्यः । अयं तु विशेषः शुक्ललेश्यस्य विशुद्धिवृद्धौ लेश्यांतरसंक्रमो नास्ति स्वस्थानसंक्रमोऽस्ति । संक्लेशवृद्धौ विशुद्धिहानौ तु स्वस्थानसंक्रमोऽप्यस्ति परस्थानसंक्रमोऽपि। मध्यलेश्यानां हानौ वृद्धौ च उभावपि संक्रमौ स्तः । अनंतभागपरिवृद्धिः कया परिवृद्ध्या ? सर्वजीवैरनंतभागपरिवृद्ध्या । अस-ख्येयभागपरिवृद्धिः कया परिवृद्ध्या ? असंख्येयलोकभागपरिवृद्ध्या । संख्येयभागपरिवृद्धिः कया परि-वृद्ध्या ? उत्कृष्टसंख्येयभागपरिवृद्ध्या । संख्येयगुणवृद्धिः कया परिवृद्ध्या ? उत्कृष्टसंख्येयगुणपरिवृद्ध्या । असंख्येयगुणपरिवृद्धिः कया परिवृद्ध्या ? असंख्येयलोकगुणपरिवृद्ध्या। अनंतगुणपरिवृद्धिः कया परिवृद्ध्या ? सर्वजीवाऽनंतगुणपरिवृद्ध्या । लेश्याकर्म उच्यते—जंबूफलभक्षणं निदर्शनं कृत्वा, स्कंधविटपशाखानुशाखा पिंडिकाछेदनपूर्वकं फलभक्षणं स्वयं पतितफलभक्षणं चोद्दिश्य कृष्णलेश्यादयः प्रवर्तते । अथ लक्षणमुच्यते-''अनुनयानभ्युपगमोपदेशाग्रहणवैरामोचनाऽतिचंडत्वदुर्मुखत्वनिरनुकंपताक्लेशनमारणापरितोषणादि कृष्ण लेश्यालक्षणं, । 'आलस्यविज्ञानहानिकार्यानिष्ठापनभीरुताविषयातिगृद्धिमायातृष्णातिमानवंचनाऽनृतभाषिता चापलातिलुब्धत्वादि नीललेश्यालक्षणं, । 'मात्सर्यपैशून्यपरपरिभवाऽऽत्मप्रशंसापरपरिवादवृद्धिहान्यगणना ऽऽत्मीयजीवितनिराशताप्रशस्यमानधनदानयुद्धमरणोद्यमादि कपोतलेश्यालक्षणं, । दृढमित्रतासानुक्रोशत्व सत्यवाददानशीलात्मीयकार्यसंपादनपटुविज्ञानयोगसर्वधर्मसमयदर्शनादितेजोलेश्या लक्षणं । ' सत्यवाक्य क्षमोपेतपंडितसात्त्विकदानविशारदचतुरर्जुगुरुदेवतापूजाकरणनिरतत्वादि पद्मलेश्यालक्षणं, । 'वैरागमोह विरहरिपुदोषाग्रहणनिदानवर्जनसर्वसावद्यकार्यारंभौदासीन्यश्रेयोमार्गानुष्ठानादि शुक्ललेश्यालक्षणं, । गति रुच्यते कपोतलेश्यापरिणत आत्मा कां गतिं गच्छतीति षड्विंशतिविकल्पेषु लेश्यांशकेषु आयुषो ग्रहणहेतव अष्टावंशका मध्यमा । कुत पुनरेतदवगम्यते, इति चेत् अष्टाभि -आकर्षैः मध्यमेन परिणामेनाऽऽयुर्ब-घ्नाति इत्यार्षोपदेशात्। शेषा अष्टादशलेश्यांशका गतिविशेषहेतवः पुण्यपापविशेषोपचयहेतुत्वात्तेषां तदपेक्षो मध्यमपरिणामः तद्योग्यायुर्बंधहेतुर्भवति तत आयुर्नामकर्मोदयापादिता गतिविशेषो लेश्यावशादवसेय । तद्यथा उत्कृष्टशुक्ललेश्यांशकपरिणामादात्मा काले कृत्वा सर्वार्थसिद्धं याति। जघन्यशुक्ललेश्यांशकपरिणामात् शुक्रमहाशुक्रशतारसहस्रारान् याति । मध्यमशुक्ललेश्यांशकपरिणामात् आनतादिषु प्राक् सर्वार्थसिद्धाद् पद्यते उत्कृष्टपद्मलेश्यांशकपरिणामात् सहस्रारमुपगच्छति जघन्यपद्मलेश्यांशकपरिणामात् सानत्कुमारमाहेंद्रौ याति मध्यमपद्मलेश्यांशकपरिणामात् ब्रह्मलोकादिषु आ शतारादुत्पद्यते । उत्कृष्टतेजोलेश्यांशकपरिणामात् सानत्कु-मारमाहेंद्रकल्पांत्यचक्रेंद्रकश्रेणिविमानान्यास्कंदति ।जघन्यतेजोलेश्यांशकपरिणामात् सौधर्मैशानप्रथमेंद्रकश्रेणि विमानानि याति।मध्यमतेजोलेश्यांशकपरिणामात् चंद्रादींद्रकश्रेणिविमानाद् आ बलभद्रेंद्रकश्रेणिविमानेभ्य उप-पद्यते । उत्कृष्टकृष्णलेश्यांशकपरिणामात् अप्रतिष्ठानमधितिष्ठति । जघन्यकृष्णलेश्यांशकपरिणामात् पंच म्यामध इंद्रकनरकं तामिस्रसंज्ञकं संश्रयते । मध्यमकृष्णलेश्यांशकपरिणामात् हिमेंद्रकादिषु आ महारौरवा दुपजायते । उत्कृष्टनीललेश्यांशकपरिणामात् पंचम्यां मघेंद्रकमवाप्नुवति । जघन्यनीललेश्यांशकपरिणामात् वालुकायां तप्तेंद्रकं याति । मध्यमनीललेश्यांशकपरिणामात् वालुकाया त्रस्तेंद्रकादिषु धूमेंद्रकांतपु उत्पद्यते । उत्कृष्टकपोतलेश्यांशकपरिणामात् वालुकाप्रभायां संप्रज्वलितनरकं याति जघन्यकपोतलेश्यांशकपरि-णामात् रत्नप्रभायां सीमंतकं याति । मध्यमकपोतलेश्यांशकपरिणामात् रौरुकादिषु आ संज्वलितेंद्रकादुत्पद्य-

यते । मध्यमकृष्णनीलकपोततेजोलेश्याशकपरिणामात् भवनवासिव्यतरज्योतिष्कपृथिव्यबुवनस्पतीन् व्रजति । मध्यमकृष्णनीलकपोतलेश्याशकपरिणामात् तेजोवायुकायिकेपु जायते । देवनारका स्वलेश्याभि तिर्यङ्मनुष्यानुयोग्याना याति । स्वामित्वमुच्यते—रत्नप्रभाशर्कराप्रभयो नारका कपोतलेश्या । वालुकाप्रभाया नीलकपोतलेश्या । पकप्रभाया नीललेश्या । धूमप्रभाया नीलकृष्णलेश्या । तम प्रभाया कृष्णलेश्या । महातम प्रभाया परमकृष्णलेश्या । भवनवासिव्यतरज्योतिष्का कृष्णनीलकपोततेजोलेश्या । एकद्वित्रिचतुरिंद्रिया सक्लिष्टत्रिलेश्या । असज्ञिपचेंद्रियतिर्यंच सक्लिष्टचतुर्लेश्या । सज्ञिपचेंद्रियतिरश्चा मनुष्याणा च मिथ्यादृष्टिसासादनसम्यग्दृष्टिसम्यङ्मिथ्यादृष्ट्यसयतसम्यग्दृष्टीना षडपि लेश्या । सयतासयतप्रमत्तसयताऽप्रमत्तसयतानां तिस्र शुभा । अपूर्वकरणादीना सयोगकेवल्यताना शुक्लेश्यैव । अयोगकेवलिनोऽलेश्या । सौधर्मैशानीया तेजोलेश्या । सानत्कुमारमाहेंद्रीया तेज पद्मलेश्या । ब्रह्मब्रह्मोत्तरलांतवकापिष्टेपु देवा पद्मलेश्या । शुक्रमहाशुक्रशतारसहस्रारेपु पद्मशुक्ललेश्या । आनतादिष्वासवार्थसिद्धात् शुक्ललेश्या । सर्वार्थसिद्धा परमशुक्ललेश्या । साधनमुच्यते—द्रव्यलेश्या नामकर्मोदयनिमित्ता । भावलेश्या कषायोदयक्षयोपशमप्रशमप्रक्षयकृता । सख्या कथ्यते—कृष्णनीलकापोतलेश्या एकशा द्रव्यप्रमाणेनाऽनताऽनता । अनतानताभिरुत्सर्पिण्यवसर्पिणीभिर्नापह्रियते कालेन । क्षेत्रेणाऽनंतानतलोकास्तेजोलेश्या । द्रव्यप्रमाणेन ज्योतिर्देवा, साधिका पद्मलेश्या । द्रव्यप्रमाणेन सज्ञिपचेंद्रियतिर्यग्योनीना सख्येयभागा शुक्लेश्या पल्योपमस्याऽसख्येयभागा । क्षेत्रमुच्यते—कृष्णनीलकापोतलेश्या एकश स्वस्थानसमुद्घातोपपादे सर्वलोके वर्तते । तेज पद्मलेश्या एकश स्वस्थानसमुद्घातोपपादैर्लोकस्याऽसख्येयभागे शुक्लेश्या स्वस्थानोपपादाभ्या लोकस्यासंख्येयभागे समुद्घातेन लोकस्यासख्येयभागे 'असख्येयेपु भागेपु' सर्वलोके वा । स्पर्शनमुच्यते—कृष्णनीलकापोतल्श्यै स्वस्थानसमुद्घातोपपादे सर्वलोक स्पृष्ट । तेजोलेश्यै स्वस्थानेन लोकस्यासख्येयभाग, अष्टौ चतुर्दशभागा वा देशोना । समुद्घातेन लोकस्याऽसख्येयभाग—अष्टौ नव चतुर्दशभागा वा दशोना । उपपादेन लोकस्यासंख्येयभागा अध्यर्धचतुर्दशभागा वा देशोना । पद्मलेश्यै स्वस्थानसमुद्घाताभ्यां लोकस्यासख्येयभाग अष्टौ चतुर्दशभागा वा देशोना । उपपादेन लोकस्यासख्येयभाग पचचतुर्दशभागा वा देशोना । शुक्लेश्यै स्वस्थानोपपादाभ्या लोकस्यासंख्येयभाग स्पृष्ट षट्चतुर्दश भागा वा देशोना । समुद्घातेन लोकस्याऽसख्येयभाग षट्चतुर्दशभागा वा दशोना, असख्येया वा भागा सर्वलोको वा । काल उच्यते—कृष्णनीलकपोतलेश्याना एकश जघन्येनाऽन्तर्मुहूर्त, उत्कर्षेण त्रयस्त्रिंशत्सागरोपमाणि साधिकानि सप्तदशसागरोपमाणि साधिकानि सप्तसागरोपमाणि साधिकानि । तेज पद्मशुक्ललेश्यानामेकश कालो जघन्येन, अतमुहूर्त, उत्कर्षेण द्वे सागरोपमे साधिके अष्टादश सागरोपमाणि साधिकानि त्रयस्त्रिंशत्सागरोपमाणि साधिकानि । अतरमभिधीयते—कृष्णनीलकपोतलेश्यानां-एकश अंतर जघन्येनांतर्मुहूर्त, उत्कर्षेण त्रयस्त्रिंश सागरोपमाणि साधिकानि । तेज पद्मशुक्ललेश्यानामेकश, अतर जघन्येनाऽतर्मुहूर्त उत्कर्षेणानत कालाऽसख्यया पुद्गलपरिवर्ता । भावो व्याख्यायते षडपि लेश्या औदयिकभावा शरीरनाममोहनीयकर्मोदयापादितत्वात् । अल्पबहुत्व वक्ष्यते—सर्वत स्तोका शुक्लेश्या पद्मलेश्या असख्येयगुणा तेजोलेश्या अनतगुणा कपोतलेश्या अनतगुणा नीललेश्या विशेषाधिका कृष्णलेश्या विशेषाधिका । आह—कल्पोपपन्ना इत्युक्त तत्रेद न ज्ञायत के कल्पा' इत्यत्रोच्यते—

प्राग्ग्रैवेयकेभ्यः कल्पाः ॥२३॥

इद न ज्ञायते कुत आरभ्य कल्पा भवति इति सौधर्मादिग्रहणमनुवर्तत तेनायमर्थो लभ्यत सौधर्मादय कल्पा इति । यद्येव तदनतरमेवेद वक्तव्य' अत उत्तर पठति—

सौधर्मादनतर कल्पाभिधाने व्यवधानप्रसगः ॥ १ ॥ यदि सौधर्मादनंतर कल्पाभिधान क्रियते व्यवधान प्रसज्येत । कस्य ' स्थितिप्रभावादिसूत्रस्य । सति च व्यवधाने तेन विधीयमानोऽर्थ

१ ... पुस्तक ।

कल्पेष्वेव स्यात् अनतरत्वात् ग्रैवेयकादिषु न स्यात् व्यवहितत्वात्। इह पुनः पाठे सति शिरसादिविशेषविशिरविशेषेण सिद्धो भवति। अथ के कल्पातीताः?

कल्पातीतसिद्धिः परिशेषात् ॥ २ ॥ कल्पातीतानां सिद्धिर्भवति। कुतः? परिशेषात् परिशिष्टा अमी ग्रैवेयकादयोऽनुत्तरान्ताः।

भवनवास्याद्यतिप्रसंग इति चेद् उपर्युपरीत्याभिसंबंधात् ॥ ३ ॥ स्यादेतत् परिशिष्टा यदि कल्पातीताः भवनवास्यादीनामपि वैमानिकत्वमपि प्रसज्येत इति, किंकारणं? उपर्युपरीत्यभिसंबंधात्। उपर्युपरि वैमानिका नाधस्तात् इति, तेन कल्पातीता अहमिंद्रा एव। कथं पुनस्तेषामहमिंद्रत्व? सामानिकादि विकल्पाभावात्।

चतुर्णिकायोपदेशानुपपत्ति पद्मसंभवादिति चेन्न तत्रैवांतर्भावात् लौकांतिकवत् ॥४॥ स्यान्मत चत्वारो देवनिकाया इत्युपदेशो नोपपद्यते इति। कुत ? पद्मसंभवात्। पण्णिकायाः संभवति भवन पातालव्यतरज्योतिष्ककल्पविमानाधिष्ठानात्। भवनवासिनो दशविधा उक्ताः। पातालवासिनो लवणोदादि समुद्रावासा. सुस्थितप्रभासादयः। व्यतरा अनावृतप्रियदर्शनादयः जंबूद्वीपाधिपतयः। ज्योतिष्काः पचविधा व्याख्याताः। कल्पोपपन्ना द्वादश वर्णिताः। विमानानि ग्रैवेयकादीनि उपदिष्टानि। अथवा सप्तदेवनिकायाः त एवाऽऽकाशोपपन्नैः सह, आकाशोपपन्नाश्चत्वारदशविधाः पांशुतापि-लवणतापि-तपनतापि-भवनतापि-सोमकायिक-यमकायिक-वरुणकायिक-वैश्रवणकायिक पितृकायिक-अनलकायिक-रिष्टक-अरिष्ट-संभवा इति तन्न किंकारण ? तत्रैवातर्भावात्, लौकांतिकवत्। यथा लौकांतिकानां कल्पवासिष्वतर्भावात् न निकायांतरत्व। तथा पातालवासिना आकाशोपपन्नानां व्यंतरेष्वंतर्भावात्, कल्पवासिना च वैमानिकत्वात् न निकायांतरत्वं। इति नास्ति चातुर्विध्यहानि। आह य एते दृष्टांतत्वेनोपात्ताः लौकांतिकास्ते कस्मिन् कल्पे भवंतीत्यत्रोच्यते।

ब्रह्मलोकालया लौकांतिकाः ॥ २४ ॥

एत्य तस्मिल्लीयंत इत्यालयः ॥ १ ॥ यत्र प्राणिन एत्य लीयते स आलयो निवास इत्यर्थः ब्रह्मलोक आलयो येषा ते ब्रह्मलोकालयाः।

सर्वब्रह्मलोकदेवानां लौकांतिकत्वप्रसग इति चेन्न लोकांतोपश्लेषात् ॥ २ ॥ स्यादेतद्ब्रह्मलोकालया इत्यविशेषाभिधानात्तेषा सर्वेषा लौकातिकत्व प्रसज्येत इति? तन्न किंकारण? लोकाकातोपश्लेषात् ब्रह्मलोकस्यांतो लोकांत तस्मिन् भवा. लौकांतिका। अथवा जातिजरामरणाकीर्णो लोकः तस्यांतो लोकांतः तत्प्रयोजना लौकांतिका, ते हि परीतससारा ततश्च्युता एक गर्भवास-मवाप्य परिनिर्वांति। तेषां सामान्येनोपदिष्टानां भेदप्रदर्शनार्थमिदमुच्यते—

सारस्वतादित्यवह्न्यरुणगर्दतोयतुषिताव्याबाधारिष्टाश्च ॥२५॥

क इमे सारस्वतादयः?

पूर्वोत्तरादिषु दिक्षु यथाक्रमं सारस्वतादयः ॥ १ ॥ पूर्वोत्तरादिषु अष्टासु अपि दिक्षु यथा क्रममेते सारस्वतादयो देवगणा वेदितव्या। तद्यथा अरुणसमुद्रभवः मूले सख्येययोजनविस्तारः तमस्कंध[1], समुद्रवद्वलयाकारः अतितीव्रांधकारपरिणाम स ऊर्ध्वं क्रमवृद्ध्या गच्छन् मध्येऽन्ते च सख्येययोजनबाहुल्यः अरिष्टविमानस्याधोभागे समेत कुक्कुटकुटीवदवस्थितः तस्योपरि तमोराजयोष्टावुत्पत्य अरिष्टेंद्रकाविमानस-प्रणिनय'। तत्र चतसृष्वपि दिक्षु द्वंद्व गता' तिर्यग्लोकांतात्, तदनतरेषु सारस्वतादयो देवा। तत्र पूर्वोत्तरकोणे सारस्वतविमान, पूर्वस्या दिशि आदित्यविमान, पूर्वदक्षिणस्यां वह्निविमान, दक्षिणस्यामरुणविमान,

१ कैया इति ग, पुस्तक पाठ

दक्षिणापरकोणे गर्दतोयविमानं, अपरस्यां तुषितविमानं, अपरोत्तरकोणेऽव्याबाधविमानं, उत्तरस्यामरिष्टविमानं।

चशब्दसमुच्चिताः तदंतरालवर्तिनः ॥२॥ तेषामंतरालेषु चशब्दसमुच्चिताः द्वंद्ववृत्त्या देवगणाः प्रत्येतव्याः । तद्यथा—

अग्न्याभसूर्याभचंद्राभसत्याभश्रेयस्करक्षेमंकरवृषभेष्टकामवरनिर्माणरजोदिगंतरक्षितात्मरक्षितसर्वरक्षितमरुद्वसुअश्वविश्वाख्याः ॥ ३ ॥

एते अग्न्याभादयः षोडश देवगणाः लौकांतिकभेदाः कथ्यंते। सारस्वतादित्यांतरे अग्न्याभसूर्याभाः, आदित्यवह्न्यंतरे चंद्राभसत्याभाः, वन्ह्यरुणांतराले श्रेयस्करक्षेमंकराः, अरुणगर्दतोयांतराले वृषभेष्टकामचराः, गर्दतोयतुषितमध्ये निर्माणरजोदिगंतरक्षिता, तुषिताव्याबाधमध्ये आत्मरक्षितसर्वरक्षिताः, अव्याबाधारिष्टांतराले मरुद्वसवः, अरिष्टसारस्वतांतरे अश्वविश्वाः, तान्येतानि विमानानि तन्निवासिनां तद्योगात् तत्सारस्वताः सप्तशतसंख्याः, आदित्याश्च सप्तशतगणनाः, वह्नयः सप्तसहस्राणि नवोत्तराणि, तुषिताश्च तावंत एव, अव्याबाधा एकादशसहस्राणि एकादशानि, अरिष्टा अपि तावंत एव । चशब्दसमुच्चितानां संख्येत्युच्यते—*अग्न्याभे देवाः सप्तसहस्राणि सप्ताधिकानि । सूर्याभे सुरा नवसहस्राणि नवाधिकानि ।* चंद्राभे सुराः एकादशसहस्राणि एकादशानि । सत्याभे विबुधाः त्रयोदशसहस्राणि त्रयोदशानि । श्रेयस्करे देवाः पंचदशसहस्राणि पंचदशाधिकानि । क्षेमंकरे अमराः सप्तदशसहस्राणि सप्तदशानि । वृषभेष्टे सुराः एकान्नविंशतिः सहस्राणि एकान्नविंशतिश्च । कामचरेऽमराः एकविंशतिःसहस्राणि एकविंशतिश्च । *निर्माणरजसि देवाः त्रयोविंशतिःसहस्राणि त्रयोविंशतिश्च* । दिगंतरक्षिते देवाः पंचविंशतिःसहस्राणि पंचविंशतिश्च । आत्मरक्षिते सुराः सप्तविंशतिःसहस्राणि *सप्तविंशतिश्च* । सर्वरक्षिते विबुधाः एकान्नत्रिंशत्सहस्राणि एकान्नत्रिंशच्च । मरुति देवाः एकत्रिंशत्सहस्राणि एकत्रिंशच्च । वसुनि सुराः त्रयस्त्रिंशत्सहस्राणि त्रयस्त्रिंशच्च । अश्वे सुराः पंचत्रिंशत्सहस्राणि पंचत्रिंशाच । विश्वे देवाः सप्तत्रिंशत्सहस्राणि सप्तत्रिंशच्च त एते चतुर्विंशतिः लौकांतिकगणाः समुदिताः चत्वारिंशत्सहस्राणि अष्टसप्ततिश्च शतानि षडुत्तराणि । सर्वे ते स्वतन्त्राः हीनाधिकत्वाभावात्, *विषयरतिविरहाद्देवर्षयः*, तत इतरेषां देवानामर्चनीयाः चतुर्दशपूर्वधराः सतत ज्ञानभावनावहितमनसः संसारान्नित्यमुद्विग्नाः अनित्याशरणाद्यनुप्रेक्षासमाहितमानसाः अतिविशुद्धसम्यग्दर्शनाः तीर्थकरनिष्क्रमणप्रतिबोधनपराः । नामकर्मणाऽसंख्येयोत्तरप्रकृतित्वात् संसारिणां जीवानां संज्ञाः शुभाशुभनामकर्मोदयापादिताः वेदितव्याः । एवमयं कार्मणशरीरप्रणालिकया आश्रवापेक्षयापादितसुखदुःखानां भव्याभव्यभेदाहितद्वैविध्यानां प्राणिनां संसारोऽनादिः; अपर्यवसानः अन्येषां मोहोपशमप्रध्वंसन प्रत्यादृतानां अप्रतिपतितसम्यग्दर्शनानां परीतविषयः सप्ताष्टानि भवग्रहणानि उत्कर्षेण वर्तते । जघन्येन द्वित्राणि अनुबध्याच्छियते । प्रतिपतितसम्यक्त्वानां तु भाज्यं । आह—प्रतिपतितसम्यक्त्वेषु किमविशेष एव आहोस्वित् कश्चिदस्ति प्रतिविशेषः? इत्यत्रोच्यते ॥

विजयादिषु द्विचरमाः ॥२६॥

विजयादिषु इति ।

आदिशब्दः प्रकारार्थः ॥ १ ॥ *अयं आदिशब्दः प्रकारार्थो दृष्टव्यः तेन विजयवैजयंतजयंतापराजिताऽनुदिशविमानानामिष्टानां* ग्रहणं सिद्धं भवति । कः पुनरत्र प्रकारार्थः? अहमिंद्रत्वे सति सम्यग्दृष्ट्युपपादः । सर्वार्थसिद्धग्रहणप्रसंग इति चेन्न तेषां परमोत्कृष्टत्वात् । सर्वार्थसिद्ध इत्यन्वर्थनिर्देशात् एकचरमत्वसिद्धेश्च ।

द्विचरमत्वं मनुष्यदेहद्वयापेक्षं ॥ २ ॥ चरमशब्द उत्कार्थः द्वौ चरमौ देहौ येषां ते द्विचरमाः तेषां भावो द्विचरमत्वं । एतन्मनुष्यदेहद्वयापेक्षमवगतव्यं । विजयादिभ्यः च्युताः अप्रतिपतितसम्यक्त्वा

१ कामचरा इति ग पुस्तके पाठः ।

मनुष्येषूत्पद्य संयममाराध्य पुनर्विजयादिषूत्पद्य च्युताः मनुष्यभवमवाप्य सिध्यंति इति द्विचरमदेहत्वं । इतरथा हि द्वौ मनुष्यभवौ, एको देवभवश्चेति त्रिचरमत्वं स्यात् न द्विचरमत्वं । कुतः पुनः मनुष्यदेहस्य चरमत्वमिति चेदुच्यते—

मनुष्यदेहस्य चरमत्वं तेनैव मुक्तिपरिणामोपपत्तेः ॥ ३ ॥ यतो मनुष्यभवमवाप्य देवनारकतैर्यग्योना सिध्यंति न तेभ्य एवेति मनुष्यदेहस्य चरमत्वं ।

एकस्य चरमत्वमिति चेन्न औपचारिकत्वात् ॥ ४ ॥ स्यान्मतं एकस्य भवस्य चरमत्वं, अतस्त्वात् न द्वयोस्ततो द्विचरमत्वमयुक्तं इति तन्न, किं कारणं ? औपचारिकत्वात् येन देहेन साक्षान्मोक्षोऽवाप्यते स मुख्यश्चरमः, तस्य प्रत्यासन्नो मनुष्यभवः तत्प्रत्यासत्तेश्चरम इत्युपचर्यते । देवभवेन व्यवहितत्वात् प्रत्यासत्त्यभाव इति चेन्न 'येन नाव्यवधानं तेन व्यवहितेपि वचनप्रामाण्यादिति' ।

आर्षविरोध इति चेन्न प्रश्नविशेषापेक्षत्वात् ॥ ५ ॥ स्यान्मतं विजयादिषु द्विचरमत्वमार्षे विरोधि । कुतः, त्रिचरमत्वात् एवं ह्यार्षे उक्तमंतरविधाने—अनुदिशानुत्तरविजयवैजयंतजयंतापराजितविमानवासिनां, अंतरं जघन्येन वर्षपृथक्त्वं, उत्कर्षेण द्वे सागरोपमे सातिरेके इति । तस्यायमर्थः तेभ्यः च्युताः मनुष्येषूत्पद्य अष्टवर्षान् संयममाराध्य अंतर्मुहूर्तेन विजयादिषु भवमाप्नुवंति इति जघन्येन वर्षपृथक्त्वं । केचित्तेभ्यश्च्युताः मनुष्येषूत्पद्य संयममवाप्य सौधर्मैशानकल्पयोः जनित्वा पुनरपि मनुष्यभवमनुभूय विजयादिषु जायंते इति उत्कर्षेण द्वे सागरोपमे साधिके इति ततो मनुष्यभवत्रयोपपत्तेर्द्विचरमत्वमयुक्तमिति तन्न, किं कारणं ? प्रश्नविशेषापेक्षत्वात् । एवं हि व्याख्याप्रज्ञप्तिदंडकेषूक्तं विजयादिषु देवा मनुष्यभवमास्कंदतः कियतीर्गत्यागतीः विजयादिषु कुर्वंति इति गौतमप्रश्ने भगवतोक्तं जघन्येनैको भवः आगत्या उत्कर्षेण गत्यागतिभ्यां द्वौ भवौ, सर्वार्थसिद्धेः च्युताः मनुष्येषूत्पद्य तेनैव भवेन सिध्यतीति न लौकांतिकवदेकभविका एवेति विजयादिषु द्विचरमत्वं नार्षविरोधि कल्पांतरोत्पत्त्यनपेक्षत्वात् प्रश्नस्येति । आह उक्तं भवति जीवस्य औदयिकेषु भावेषु तैर्यग्योनिगतिरौदयिकी, स्थितौ चोक्तं तिर्यग्योनिजानां चेति । आश्रवविधाने च वक्ष्यते माया तैर्यग्योनस्येति । तद्वक्तव्यं के तिर्यग्योनय इति अत्रोच्यते ।

औपपादिकमनुष्येभ्यः शेषास्तिर्यग्योनयः ।२७।

अयुक्तोऽयं निर्देशः औपपादिकमनुष्येभ्य इति, कुतः ? मनुष्यशब्दस्य अल्पाच्तरत्वात् पूर्वनिपातः प्राप्नोति । ? अभ्यर्हितत्वान्नैष दोषः औपपादिकस्य पूर्वनिपातः । कथमभ्यर्हितत्वं ? देवानामौपपादिकेष्वंतर्भावात्, देवा स्थितिप्रभावादिभिरभ्यर्हिता इति व्याख्याता ।

उक्तेभ्य औपपादिकमनुष्येभ्योऽन्ये शेषाः ॥ १ ॥ औपपादिका उक्ता । देवनारकमनुष्य व्याख्याता प्राङ् मानुषोत्तरान्मनुष्या इति । तेभ्योऽन्ये ये ते शेषा तिर्यग्योनयः ।

सिद्धप्रसंग इति चेन्न सांसारिकप्रकरणात् ॥ २ ॥ स्यान्मतं औपपादिकमनुष्येभ्योऽन्यत्वं सिद्धानामप्यस्ति इति तिर्यग्योनित्वप्रसंग इति तन्न, किं कारणं ? सांसारिकप्रकरणात् । संसारिणः प्रकृताः तेन तेभ्योऽन्ये संसारिण एव तिर्यग्योनयो न सिद्धाः । अथ केयं तिर्यग्योनिः ?

तिरोभावात्तैर्यग्योनिः ॥ ३ ॥ तिरोभावोऽन्यग्भावः उपवाह्यत्वमित्यर्थः ततः कर्मोदयापादितभावा तिर्यग्योनिरित्याख्यायते । तिरश्चि योनिर्येषां ते तिर्यग्योनयः ते च त्रसस्थावरादिविकल्पा व्याख्याताः ।

देवादिवत्तदाधारनिर्देश इति चेन्न सर्वलोकव्यापित्वात् ॥ ४ ॥ स्यान्मतं यथा देवानां ऊर्ध्वलोकः, मनुष्याणां तिर्यग्लोकः, नारकाणामधोलोकः आधारविशेष उक्तः तथा तिरश्चामपि आधारो निर्देष्टव्य इति तन्न, किं कारणं सर्वलोकव्यापित्वात् । सर्वलोकव्यापित्वं कथमेषामिति चेदुच्यते—

सूक्ष्मबादरभेदात् ॥ ५ ॥ तिर्यंचो द्विधा सूक्ष्मा बादराश्चेति । सूक्ष्मनामकर्मोदयापादितभावाः तत्र

सूक्ष्माः पृथिव्यप्तेजोवायुवनस्पतयः सर्वलोकव्यापिनः । बादराः पृथिव्यप्तेजोवायुवनस्पतयः विकलेंद्रियाः, पचेंद्रियाश्च क्वचिदेव वर्तंते न सर्वत्र ।

द्वितीयेऽध्याये तन्निर्देश इति चेन्न कृत्स्नलोकभावात् ॥६॥ स्यादेतद्द्वितीयेऽध्याये एवां तिरश्चां निर्देशः कर्तव्यः नात्रेति ? तन्न किं कारणं ? कृत्स्नलोकभावात् अयमेव तन्निर्देशो युक्तः सर्वांल्लोकानुक्त्वा तदाधारनिर्देशः सुगम इति ।

शेषसंप्रतिपत्तेश्च ॥ ७ ॥ नारकादीन् सर्वानुक्त्वा तेभ्योऽन्ये शेषास्तिर्यंच इति शेषसंप्रतिपत्तिश्च भवति इति इहैव तन्निर्देशो युक्तः । स्थितिरिदानीं वक्तव्या सा नारकाणां मनुष्याणां तिरश्चां चोक्ता देवानामुच्यते । तत्र चादौ निर्दिष्टानां भवनवासिनां स्थितिप्रतिपादनार्थमाह—

स्थितिरसुरनागसुपर्णद्वीपशेषाणां सागरोपमत्रिपल्योपमार्धहीनमिता ॥२८॥

असुरादीनां सागरोपमादिभिरभिसंबंधो यथाक्रमं ॥ १ ॥ असुरादीनां सागरोपमादिभिर्यथाक्रममभिसंबंधो वेदितव्य । इय स्थितिरुत्कृष्टा जघन्या त्युत्तरत्र वक्ष्यते। तद्यथा-असुराणां सागरोपमा स्थितिः, नागानां त्रीणि पल्योपमानि, सुपर्णानां अर्धतृतीयानि, द्वीपानां द्वे, शेषाणां षण्णां अध्यर्धपल्योपमं । आदिदेवनिकायस्थित्यभिधानानंतरं व्यंतरज्योतिष्कस्थितिवचने क्रमप्राप्ते सति तदुल्लंघ्य वैमानिकानां स्थितिरुच्यते कुतः ? तयोरुत्तरत्र लघुनोपायेन स्थितिवचनात् । तेषु च आदावुद्दिष्टयोः स्थितिविधानार्थमाह ।

सौधर्मैशानयोः सागरोपमेऽधिके ॥२९॥

द्विवचननिर्देशाद्द्वित्वमिति ॥१॥ सागरोपमे इति द्विवचननिर्देशाद् द्वे सागरोपमे इति गम्यते ।

अधिके इत्यधिकार आ सहस्रारात् ॥ २ ॥ अधिके इत्यय अधिकारो दृष्टव्यः । आ कुतः ? आ सहस्रारात् । तेन सौधर्मैशानयोर्देवानामुत्कृष्टा स्थितिः द्वे सागरोपमे सातिरेके प्रत्येतव्ये । उत्तरयोः स्थितिविशेषप्रतिपत्त्यर्थमाह ।

सानत्कुमारमाहेंद्रयोः सप्त ॥३०॥

अधिकारात्सागराधिकसंप्रत्ययः ॥ १ ॥ सागरग्रहणं, अधिकग्रहणं च अनुवर्तते तेनायमर्थो लभ्यते सानत्कुमारमाहेंद्रयोर्देवानामुत्कृष्टा स्थितिः सप्तसागरोपमाणि साधिकानि इति । ब्रह्मलोकादिष्वच्युतांतेषु स्थितिविशेषप्रतिपत्त्यर्थमाह ।

त्रिसप्तनवैकादशत्रयोदशपंचदशभिरधिकानि तु ॥ ३१ ॥

सप्तग्रहणस्य त्र्यादिभिरभिसंबंधः ॥ १ ॥ द्वयोर्द्वयोः सप्तग्रहणं प्रकृतं तस्येह निर्दिष्टैः त्र्यादिभिराभिसंबंधो दृष्टव्य. । सप्तत्रिभिरधिकानि सप्तसप्तभिरधिकानीत्यादि ।

तुशब्दो विशेषणार्थः ॥ २ ॥ तुशब्दो विशेषणार्थो दृष्टव्यः । किं विशिनष्टि ? अधिकशब्दोनुवर्तमानः चतुर्भिरिह संबध्यते नोत्तराभ्यामित्ययमर्थो विशिष्यते । तेनायमर्थो भवति ब्रह्मलोकब्रह्मोत्तरयोः दशसागरोपमाणि साधिकानि । लांतवकापिष्टयोश्चतुर्दशसागरोपमाणि साधिकानि शुक्रमहाशुक्रयोः षोडशसागरोपमाणि साधिकानि शतारसहस्रारयोरष्टादशसागरोपमाणि साधिकानि । आनतप्राणतयोर्विंशतिः सागरोपमाणि । आरणाच्युतयोर्द्वाविंशतिः सागरोपमाणि उत्कृष्टा स्थितिरिति । ननु च तुशब्दोऽनर्थकः अधिक इत्यधिकारे आसहस्रारादित्युक्तत्वात् ? न, अतस्तत्सिद्धेः । तत ऊर्ध्वं स्थितिविशेषप्रतिपत्त्यर्थमाह ।

---

१ मावे न पुस्तके पाठः

आरणाच्युतादूर्ध्वमेकैकेन नवसु ग्रैवेयकेषु विजयादिषु सर्वार्थसिद्धौ च ॥ ३२ ॥

अधिकारादधिकसंबंधः ॥ १ ॥ अधिकग्रहणमनुवर्तते तेनेह संबंधो वेदितव्यः एकैकेनाऽधिकानीति । किमर्थं नवसु ग्रैवेयकेषु विजयादिष्विति पृथग् ग्रहणं ?

ग्रैवेयकेभ्यो विजयादीनां पृथग्ग्रहणमनुदिशसंग्रहार्थं ॥ २ ॥ ग्रैवेयकविजयादिष्वित्युच्यमाने अनुदिशविमानानामसंग्रहः स्यात् ततस्तत्संग्रहार्थं पृथग्ग्रहणं क्रियते ।

प्रत्येकमेकैकवृद्ध्यभिसंबंधार्थं नवग्रहणं ॥ ३ ॥ ग्रैवेयकेष्वित्युच्यमाने यथा विजयादिषु सर्वेषु एकमेव सागरोपममधिकं तथा सर्वेषु ग्रैवेयकेषु एकमेव सागरोपममधिकमिति प्रतीयते तस्मान्नवग्रहणं क्रियते । नवसु प्रत्येकमेकैकस्य सागरोपमस्य आधिक्यं यथा स्यादिति । अथ सर्वार्थसिद्धस्य पृथग्ग्रहणं किमर्थं ?

सर्वार्थसिद्धपृथग्ग्रहणं विकल्पनिवृत्त्यर्थं ॥ ४ ॥ यथाऽधस्ताज्जघन्योत्कर्षस्थितिविकल्पः तथा सर्वार्थसिद्धेर्माभूत् इत्येवमर्थं पृथग्ग्रहणं क्रियते । तेनायमर्थो वेदितव्यः अधोग्रैवेयकेषु प्रथमे त्रयोविंशतिः सागरोपमाणि । द्वितीये चतुर्विंशतिः सागरोपमाणि । तृतीये पंचविंशतिः सागरोपमाणि । मध्यमग्रैवेयकेषु प्रथमे षड्विंशतिः सागरोपमाणि । द्वितीये सप्तविंशतिः सागरोपमाणि । तृतीये अष्टविंशतिः । उपरिमग्रैवेयकेषु प्रथमे एकान्नत्रिंशत् । द्वितीये त्रिंशत् । तृतीये एकत्रिंशत् । अनुदिशविमानेषु द्वात्रिंशत् । विजयादिषु त्रयस्त्रिंशत् । सागरोपमाणि उत्कृष्टा स्थितिः । सर्वार्थसिद्धे त्रयस्त्रिंशदेवेति । अत्राह मनुष्यतिर्यग्योनिजानां परापरस्थिती व्याख्याते । देवानां किं-उत्कृष्टैव न वेत्युच्यते—

अपरा पल्योपममधिकं ॥ ३३ ॥

अपरा जघन्येत्यर्थः स्थितिरित्यनुवर्तते व्याख्यातपरिमाणपल्योपम । केषां ? देवानामियं जघन्या स्थितिः । सौधर्मैशानयोर्देवानां कथं गम्यते ?

पारिशेष्यात्सौधर्मैशानयोरपरा स्थितिः ॥ १ ॥ भवनवास्यादीनां जघन्या स्थितिर्वक्ष्यते सानत्कुमारादीनां च परतः परतः पूर्वापूर्वानंतरेति ततः परिशेषात् सौधर्मैशानयोर्देवानां साधिकं पल्योपमं जघन्या स्थितिर्वेदितव्या । तत ऊर्ध्वं जघन्यस्थितिप्रतिपादनार्थमाह ।

परतः परतः पूर्वापूर्वानंतराः ॥ ३४ ॥

परस्मिन् देशे परतः तस्य वीप्सायां द्वित्वं । पूर्वशब्दस्यापि । किमुक्तं भवति पूर्वा पूर्वा या स्थितिरुत्कृष्टा सा सा उपरि देवानां जघन्येत्येतदुक्तं भवति । किमविशेषेण ? नेत्याह ।

अधिकग्रहणानुवृत्तेः सातिरेकसंप्रत्ययः ॥ १ ॥ अधिकग्रहणमनुवर्तते ? क्व प्रकृतं । "अपरा पल्योपममधिकं" इत्यत्र सातिरेकसंप्रत्ययो भवति । सौधर्मैशानयोः परा स्थितिः द्वे सागरोपमे साधिके । सानत्कुमारमाहेंद्रयोः सातिरेके जघन्या स्थितिः । सानत्कुमारमाहेंद्रयोः परा स्थितिः सप्तसागरोपमाणि [illegible], तानि सातिरेकाणि ब्रह्मलोकब्रह्मोत्तरयोर्जघन्या स्थितिरित्यादि । आ कुतोऽयमधिकार: ?

आ विजयादिभ्योऽधिकारः ॥ २ ॥ आ विजयादिभ्योऽनुत्तरेभ्यः, [illegible] वेदितव्यः । कथं गम्यते, सर्वार्थसिद्धस्य पृथग् ग्रहणात् इत्युक्तं पुरस्तात् ।

अनंतरेत्यवचनं पूर्वोक्तेरिति चेन्न व्यवहिते पूर्वशब्दप्रयोगात् ॥ ३ ॥ [illegible] नात् आनंतर्यप्रतीतेः अनंतरेति वचनमनर्थकमिति तन्न, किं कारणं ? [illegible] पूर्वशब्दः व्यवहितेपि प्रयुज्यते तद्यथा पूर्वं मथुरायाः [illegible] स्थितिः सा ब्रह्मलोकब्रह्मोत्तरलोकयोर्जघन्या स्थितिरित्येवमादि [illegible] स्थितिरुक्ता जघन्या सूत्रेऽनुक्ता तामप्राकृतानां [illegible]—

नारकाणां च द्वितीयादिषु ॥३५॥

चशब्दः किमर्थः ?

चशब्दः प्रकृतसमुच्चयार्थः ॥१॥ शब्दाक्रियते प्रकृतसमुचयार्थः । किं प्रकृत ? परतः परतः पूर्वापूर्वाऽनतरा अपरा स्थितिरिति । तेनायमर्थोलभ्यते रत्नप्रभाया नारकाणां परा स्थितिरेकं सागरोपं सा *शर्कराप्रभायां जघन्या । शर्कराप्रभायामुत्कृष्टा स्थितिः त्रीणि सागरोपमाणि वालुकाप्रभायां जघन्येत्येवमादि* तद्व्यासो व्याख्यातः पुरस्तात् । अथ प्रथमायां पृथिव्या का जघन्या स्थितिः ? इत्यत आह ॥

दशवर्षसहस्राणि प्रथमायां ॥३६॥

अपरा स्थितिरित्यनुवर्तते । अथ भवनासिना का जघन्या स्थितिरित्यत आह ।

भवनेषु च ॥३७॥

चशब्दः *किमर्थः ? प्रकृतसमुच्चयार्थ इति, एतेन भवनवासिनामपरा. स्थितिर्दशवर्षसहस्राणि इत्य-*भिसबध्यते । व्यंतराणां तर्हि का जघन्या स्थितिरित्यत आह ॥

व्यंतराणां च ॥ ३८ ॥

च शब्दः प्रकृतसमुच्चयार्थ इत्येव तेन व्यंतराणामपरा स्थितिः दशवर्षसहस्राणि इत्यवगम्यते ।

परा व्यतराणां मागभिधातव्येति चेन्न लाघवार्थत्वात्॥१॥ *स्यादेतयथाऽन्येषा देवनिकायानां* परा स्थितिः प्रागुक्ता तथा व्यंतराणामपि परा प्रागभिधातव्या इति ? तन्न । किं कारण ? लाघवार्थत्वात् यदि परा स्थितिः प्रागुच्यते पुनः दशवर्षसहस्रग्रहणं क्रियते तथा सति गौरव स्यात् । यद्येवं—अमीषा का परा *स्थितिः ?* इत्येतदाह ।

परा पल्योपममधिकं ॥ ३९ ॥

स्थित्यभिसंबंधात् स्त्रीलिंगनिर्देशः ॥ १ ॥ स्थितिरित्यनुवर्तते तेनाभिसंबंधात् परेति स्त्रीलिंग-निर्देशो दृष्टव्यः । इदानीं ज्योतिष्काणा परा स्थितिर्वक्तव्येत्यत आह ।

ज्योतिष्काणां च ॥ ४० ॥

च शब्दः प्रकृतसमुचयार्थः इत्येव तेनैवमभिसबध्यते ज्योतिष्काणां च परा स्थितिः पल्योपममधिक-मिति । आह—अपरा ज्योतिष्काणां कियती स्थितिरित्यत आह—

तदष्टभागोऽपरा ॥ ४१ ॥

तस्य पल्योपमस्याष्टभागो ज्योतिष्काणामपरा स्थितिरित्यर्थः । अत्राह—ज्योतिष्काणां पल्योपममधिकं परा स्थिति इत्यविशेषाभिधानेन ज्ञायते चद्रादाना किं स्थितिविशेषः १ इत्यत्रोच्यते ।

चंद्राणां वर्षशतसहस्राधिकं ॥ १ ॥ चद्राणां वर्षशतसहस्राधिक पल्योपमं परा स्थितिः ।

सूर्याणां वर्षसहस्राधिकं ॥ २ ॥ वर्षसहस्राधिक पल्योपमं सूर्याणां परा स्थितिः ।

शुक्राणां शताधिकं ॥ ३ ॥ शुक्राणां वर्षशताधिकं पल्योपम परा स्थितिः ।

बृहस्पतीनां पूर्णा ॥ ४ ॥ बृहस्पतीनां पूर्णपल्योपम परा स्थितिः साधिकं ।

शेषाणामर्धं ॥ ५ ॥ शेषाणां *ग्रहाणां बुधादीनां पल्योपमस्यार्धं परा स्थितिः ।*

नक्षत्राणां च ॥ ६ ॥ नक्षत्राणां—अर्धपल्योपम परा स्थितिः ।

तारकाणां चतुर्भागः ॥ ७ ॥ पल्योपमस्य चतुर्भागस्तारकाणां परा स्थितिः ।

---

१ पूर्णमिति ग. पुस्तके पाठः ।

तदष्टभागो जघन्योभयेषां ॥ ८ ॥ तस्य पल्योपमस्याष्टभागः जघन्या स्थितिः उभयेषां तारकाणां नक्षत्राणां च भवति ॥

शेषाणां चतुर्भागः ॥ ९ ॥ शेषाणां सूर्यादीनां पल्योपमचतुर्भागो जघन्या स्थितिर्वेदितव्या। अथ लौकान्तिकदेवानां का स्थितिः? इत्यत्रोच्यते।

लौकांतिकानामष्टौ सागरोपमाणि सर्वेषां ॥ ४२ ॥

अष्टसागरोपमस्थितयो लौकान्तिकाः ॥ १ ॥ एकैव लौकान्तिकानां स्थितिः। का? अष्टौ सागरोपमाणि। सर्वे ते शुक्ललेश्याः पञ्चहस्तोत्सेधशरीराः।

व्याख्यातो जीवः ॥ २ ॥ सम्यग्दर्शनस्य विषयप्रदर्शनमुखेनोपन्यस्तेषु जीवादिषु आद्यो जीवपदार्थो व्याख्यातः।

स च एकोऽनेकात्मकः ॥ ३ ॥ स जीव एकः अनेकात्मको भवति। कुत एकस्याऽनेकात्मकत्वमिति चेत् अत्रोच्यते।

अभावविलक्षणत्वात् ॥ ४ ॥ अभूत नास्तीत्येकरूपोभावः न हि अभावः अभावात्मना भिद्यते तद्विसदृशस्तु नानारूपो भाव इतरथा हि तयोरविशेष एव स्यात्।

स तु षोढा भिद्यते जायतेऽस्ति विपरिणमते वर्धते अपक्षयते विनश्यतीति ॥ ५ ॥ तत्र उभयनिमित्तवशादात्मलाभमापद्यमानो भावः जायत इत्यस्य विषयः। यथा मनुष्यगतिनामकर्मोदयापेक्षया आत्मा मनुष्यादित्वेन जायत इत्युच्यते। तस्यायुरादिनिमित्तवशादवस्थानमस्तित्वं। सतोऽवस्थांतरावाप्तिर्विपरिणामः। अनिवृत्तपूर्वस्वभावस्य भावांतरेणाऽऽधिक्यं वृद्धिः। क्रमेण पूर्वभावैकदेशनिवृत्तिरपक्षयः। तत्पर्यायसामान्यविनिवृत्तिर्विनाशः। एवं प्रतिक्षणवृत्तिभेदादनंतरूपा जायते इति नानात्मता भावस्य। अथवा सन् ज्ञेयद्रव्यामूर्तातिसूक्ष्मावगाहनासंख्येयप्रदेशाऽनादिनिधनचेतनत्वादिना। किं च—

अनेकवाग्विज्ञानविषयत्वात् ॥ ६ ॥ इह लोके एकोऽर्थोऽनेकशब्दवाच्यो भवति तथाभिधेयपरिणामे सति तेषां शब्दानां तत्र प्रयोगात्। प्रयोगो हि प्रतिपादनक्रिया तस्यां शब्दार्थावुभावपि साधकौ। शब्दस्तावद्व्यंजकत्वात्साधकः। अर्थोपि व्यंग्यत्वात् कर्मभावमापद्यमानः तत्समकालमेव स्वातन्त्र्यमनुभवति, तस्मिन् सति क्रियाप्रवृत्तेः, यथा तंडुलाः कर्मरूपापन्ना एव कर्तृतामास्कंदति येनोच्यते कर्मकारकमिति, अतः तस्मिन् सति अनेकः शब्दः प्रयुज्यते यथा घटः पार्थिवः मार्तिकः सज्ज्ञेयो नवो महान् इत्यादि। एवमात्मकानां च विज्ञानानामालंबनं भवति तैर्विना तस्याभावात्। सर्वे ते घटस्य आत्मानः तथाऽऽत्मन्यपि अनेकवाग्विज्ञानालंबनदर्शनादेकस्यानेकाऽऽत्मकत्वमवसेयं। अपि च—

अनेकशक्तिप्रचितत्वात् ॥ ७ ॥ यथा घृतं स्नेहयति तर्पयति उपबृंहयतीति अनेकशक्तिः। घटो वा जलधारणाहरणादिलक्षणयाऽनेकया शक्त्या प्रचितः। तथा आत्मनोऽपि द्रव्यक्षेत्रकालभावनिमित्तवशादनेकप्रकारप्राप्तियोग्यबहुशक्तियोगादनेकात्मकत्वं। इतश्च—

वस्त्वंतरसंबंधाविर्भूतानेकसंबंधिरूपत्वात् ॥ ८ ॥ यथैको घटः पूर्वपरांतरितदूरासन्ननवपुराणसमर्थासमर्थदेवदत्तकृतचैत्रस्वामिकत्वसंख्यापरिमाणपृथक्त्वसंयोगविभागादिभेदादनेकव्यपदेशभाग्भवति संबंधानामानंत्यात् तं तं संबंधिनमपेक्ष्य तस्य तस्य पर्यायस्य भावात्। अथवा—

पुद्गलानामानंत्यात्तत्तत्पुद्गलद्रव्यमपेक्ष्य एकपुद्गलस्यस्य तस्यैकस्यैव पर्यायस्याऽन्यत्वभावात् ॥ ९ ॥ यथा प्रदेशिन्या मध्यमाभेदात् यदन्यत्वं न तदेवानामिकाभेदात्। माभूत् मध्यमानामिकयारेकत्वं मध्यमाप्रदेशिन्यन्यत्वहेतुत्वेनाऽविशेषादिति। नचैतत्परावधिकमेवार्थसत्वं। यदि मध्यमासामर्थ्यात् प्रदेशिन्यां ह्रस्वत्वं जायेत शशविषाणेपि स्याच्छत्रमुष्टौ वा। नापि स्वत एव परापेक्षाभावे तद्व्यक्त्यभावात्।

तस्मात्तस्यानंतपरिणामस्य द्रव्यस्य तत्तत्सहकारिकारणं प्रतीत्य तत्तद्रूपं वक्ष्यते। न तत् स्वत एव नापि परकृतमेव। एवं जीवोपि कर्मनोकर्मविषयवस्तूपकरणसंबंधभेदाविर्भूतजीवस्थानगुणस्थानमार्गणास्थानविकल्पाऽनंतपर्यायरूपः प्रत्येतव्यः। इतश्च—

अन्यापेक्षाभिव्यंग्याऽनेकरूपोत्कर्षापकर्षपरिणतगुणसंबंधित्वात् ॥ १० ॥ यथा एको घट एकद्वित्रिचतुः संख्येयाऽसंख्येयानंतावस्थोत्कर्षापकर्षात्मकरूपादिपरिणतिप्रतियोगिद्रव्यापेक्षासहकारिकारणाभिव्यंजनया आत्मीयानंतनीलनीलतरादिपरिणामः। तथा जीवोपि परद्रव्यसंबंधापेक्षाभिव्यक्तवीर्यादिस्वाविशेषक्रोधाद्यविभागपरिच्छेदाऽनंतरूपत्वादनेकः। इतश्च—

अतीतानागतवर्तमानकालसंबंधित्वात् ॥ ११ ॥ इह समुदायावयवप्रध्वंसविषयेणातीतेन कालेन, उत्पत्तिनिर्ज्ञानसंभावनविषयेण च अनागतेन कालेन, साधनप्रवृत्त्यविरामगोचरेण च वर्तमानेन कालेन संबंधात् मृदादिद्रव्यं तस्मिन् तस्मिन् कालेऽनेकभेदमापद्यमानं दृष्टं। वर्तमानमात्रत्वे पूर्वत्वात् अपरत्वाच्च। अवश्यभावे वर्तमानस्याप्यभावो वंध्यापुत्रयुवत्ववत्। तथा जीवस्यापि अनाद्यतीतकालसंबंधपरिणतैः अनागतानंतकालवशवर्तिभिः वर्तमानकालोद्भूतवृत्तिभिश्च पर्यायैरर्थव्यंजनभेदाद्द्वैविध्यमास्कंदद्भिः अभिसंबंधादनंतरूपता। इतश्च—

उत्पादव्ययध्रौव्ययुक्तत्वात् ॥ १२ ॥ उत्पादादीनामानंत्यं अनंतकाले एकस्मिंश्च काले। यथा घट एकस्मिन्नेव काले द्रव्यतः पार्थिवत्वेन उत्पद्यते न जलत्वेन। देशतः इहत्यत्वेन न पाटलीपुत्रकत्वेन। कालतो वर्तमानकालतया नातीतानागताभ्यां। भावतो महत्त्वेन नाल्पत्वेन। एतेषां च एकैकः उत्पादः सजातीयान्यपार्थिवानेकघटांतरगतेभ्यः सौवर्णादीषद्विजातीयघटांतरगतेभ्यो वा अत्यंतविजातीयपटाद्यनंतमूर्तामूर्तद्रव्यांतरापन्नेभ्यो वा उत्पादेभ्यो भिद्यमानः तावद्भेदमुपपद्यते अन्यथा तैराविशिष्टः स्यात्। तथा तदैवानुत्पद्यमानद्रव्यसंबंधकृतोर्ध्वाधस्तिर्यगंतरितानंतरितैकांतरादिदिग्भेदमहदल्पत्वादिगुणभेदरूपाद्युत्कर्षापकर्षानंतभेदत्रिलोकत्रिकालविषयसंबंधिवशाभिद्यमानरूपो वा उत्पादोऽनेको भवति। तथाऽनेकावयवात्मकस्कंधप्रदेशभेददृष्टविधमोत्पादनानारूपतया वा अनेकः उत्पादः। उदकादिधारणाहरणप्रदानाधिकरणभयहर्षशोकपरितापभेदजननादिस्वकार्यप्रसाधनेन वा अनेकः उत्पादः। तदैव तावंत एव तत्प्रतिपक्षभूता[1] विनाशाः पूर्वेण विनष्टस्य उत्तरेणानुत्पादात्, उभयनिपक्षभूताः स्थितयोपि तदैव तावंत्यः तदाधारभूताः[1], अनवस्थितस्य वंध्यापुत्रवदुत्पादविनाशासंभवात्। अभावप्रसंगाच्च। घट उत्पद्यत इति यदा वर्तमानकालता तदा अनभिनिर्वृत्तत्वात् पूर्वापरीभूतसाध्यमानभावाभिधानाच्चासत्त्वं। उत्पत्त्यनंतरं तु विनाशेऽभ्युपगम्यमाने सत्त्वभूतार्थस्याभिधायिक्तोत्पन्नशब्दवाच्यत्वाभावात्—उत्पादेप्यमावो विनाशेप्यभाव इति भावाभावात्तदाश्रयो व्यवहारो विरोधमुपगच्छेत्। बीजशक्त्यभावाच्च उत्पादविनाशशब्दवाच्यताभेदश्च ततः उत्पद्यमानता उत्पन्नता विनाशश्चेति त्रितयोऽस्य अभ्युपगंतव्याः। तथा जीवस्याप्येकस्य द्रव्यार्थिकपर्यायार्थिकगोचरसामान्यविशेषानंतशक्त्यपेक्षार्पितस्थित्युत्पत्तिनिरोधानंतरूपत्वात अनेकत्वं प्रत्येतव्यं। इतश्च—

अन्वयव्यतिरेकात्मकत्वाच्च ॥ १३ ॥ इह घट एकोप्यन्वयव्यतिरेकात्मतया अनेको दृष्टः सद्चेतननवपुराणत्वादिभिः। तथा आत्मापि एकोऽन्वयव्यतिरेकात्मकतया अनेकः प्रत्येतव्यः। के पुनरन्वयाः. बुद्ध्यभिधानानुवृत्तिलिंगेन अनुमीयमानाविच्छेदाः स्वात्मभूताऽस्तित्वाऽऽत्मत्वज्ञातृत्वद्रष्टृत्वकर्तृत्वभोक्तृत्वाऽमूर्तत्वाऽसंख्यातप्रदेशत्वावगाहनातिसूक्ष्मत्वागुरुलघुत्वाहेतुकत्वाऽनादिसंबंधित्वोर्ध्वगतिस्वभावादयः। अथ के व्यतिरेकाः। यागृग्विज्ञानव्यावृत्तिलिंगसमधिगम्यपरस्परविलक्षणा उत्पत्तिस्थितिविपरिणामवृद्धिह्रासविनाशधर्माणः गतीद्रियकायकयोगवेदकषायज्ञानसंयमदर्शनलेश्यासम्यक्त्वादयः॥

तस्य शब्देनाभिधानं क्रमयौगपद्याभ्यां ॥ १४ ॥ तस्यैकस्य जीवस्यानेकात्मकस्य प्रत्यायने शब्दः प्रवर्तमानो द्वेधा व्यवतिष्ठते क्रमेण यौगपद्येन वा न तृतीयो वाक्यार्थोस्ति ॥

---

१ प्रेताव कदोतर।

ते च कालादिभिर्भेदाभेदार्पणात् ॥१५॥ ते च क्रमयौगपद्ये कालादिभिः भेदाभेदार्पणाद्भवतः। यदा वक्ष्यमाणकालादिभिरस्तित्वादीनां धर्माणां भेदेन विवक्षा तदैकस्य शब्दस्यानेकार्थप्रत्यायनशक्त्यभावात् क्रम। यदा तु तेषामेव धर्माणां कालादिभिरभेदेन वृत्तमात्मरूपमुच्यते तदैकत्वमापन्नस्य अनेकाशेषरूपस्य प्रतिपादनसंभवात् यौगपद्य।

तत्र यदा यौगपद्यं तदा सकलादेशः ॥ १६ ॥ स एव प्रमाणमित्युच्यते। सकलादेशः प्रमाणाधीन इति वचनात् ॥

यदा तु क्रम तदा विकलादेशः॥१७॥ स एव नय इति व्यपदिश्यते। विकलादेशो नयाधीन इति वचनात्। कथं सकलादेशः?

एकगुणमुखेनाऽशेषवस्तुरूपसंग्रहात् सकलादेश ॥ १८ ॥ यदा अभिन्नमेकं वस्तु एकगुणरूपेण उच्यते गुणिनां गुणरूपमंतरेण विशेषप्रतिपत्तेरसंभवात्। एको हि जीवोऽस्तित्वादिष्वेकस्य गुणरूपेणाऽभेदवृत्त्या अभेदोपचारेण वा निरंश- समस्तो वक्तुमिष्यते विभागनिमित्तस्य प्रतियोगिनो गुणांतरस्य तत्रानाश्रयाणात्, तदा सकलादेश। कथमभेदवृत्तिः कथं वा अभेदोपचार? द्रव्यार्थत्वेनाश्रयणे तदव्यतिरेकादभेदवृत्ति। पर्यायार्थत्वेनाश्रयणे परस्परव्यतिरेकेपि एकत्वाध्यारोपात्ततथाऽभेदोपचार।

तत्राऽऽदेशवशात्सप्तभंगी प्रतिपदं ॥१९॥ तत्र तस्मिन् सकलादेश आदेशवशात् सप्तभंगी प्रतिपदं वेदितव्या। तद्यथा-स्यादस्त्येव जीव १ स्यान्नास्त्येव जीव २ स्यादवक्तव्य एव जीव ३ स्यादस्ति चनास्ति च ४ स्यादस्तिचाऽवक्तव्यश्च ५ स्यान्नास्ति चावक्तव्यश्च ६ स्यादस्ति च नास्ति चावक्तव्यश्च ७ इत्यादि। उक्तं च-

पुच्छावसेण भंगा सत्तेव दु संभवंति जस्स जधा।
सत्तूदित पउच्चदि सामण्णाण सदा णियदा ॥ १ ॥

इति। तत्र स्यादस्त्येव जीव इत्येतस्मिन् वाक्ये जीवशब्दो द्रव्यवचनः विशेष्यत्वात्। अस्तीति गुणवचनो विशेषणत्वात्। तयोस्सामान्यार्थाविच्छेदेन विशेषणविशेष्यसंबंधद्योतनार्थ एवकार। तेनेतरानिवृत्तिप्रसंगे तत्समवप्रदर्शनार्थः स्याच्छब्दप्रयोग, स च तिङन्तप्रतिरूपको निपात। तस्यानेकांतविधिविचारादिषु बहुष्वर्थेषु संभवत्सु इह विवक्षावशात् अनेकांतार्थो गृह्यते। यद्ययमनेकांतार्थ. तेनैव सर्वस्योपादानात् इतरेषां पदानां आनर्थक्यं प्रसज्यते? नैष दोष सामान्येनोपादानेपि विशेषार्थिना विशेषोऽनुप्रयोक्तव्य। वृक्षशब्दस्य सामान्यशब्दत्वात् धवादिविशेषप्रतिपादने धवाद्युपादानवत्। अथवा स्याच्छब्दोयमनेकांतार्थस्य द्योतक। द्योतकश्च वाचकप्रयोगसंनिधिमंतरेणाऽभिप्रेतार्थावद्योतनाय नालमिति तद्द्योत्यधर्माधारत्वाभिधानायेतरपदप्रयोग क्रियते। अथ केनोपात्तोऽनेकांतार्थोऽनेन द्योत्यते? उक्तमेतदभेदवशात् अभेदोपचारेण वा प्रयुक्तशब्दवाच्यतामेवाऽऽस्कंदति इतरे धर्मा इति। एवमितरेष्वपि वाक्येषु अर्थप्रकल्पन प्रत्येतव्य। यद्येव स्यादस्त्येव जीव इत्यनेनैव सकलादेशेन जीवद्रव्यगतानां सर्वेषां धर्माणां संग्रहात् उत्तरेषां भंगानामानर्थक्यमासजति? नात्र दोष गुणप्रधानव्यवस्थाविशेषप्रतिपादनार्थत्वात् सर्वेषां भंगानां प्रयोगोऽर्थवान्। तद्यथा—द्रव्यार्थिकस्य प्राधान्ये पर्यायगुणभावे च प्रथम। पर्यायार्थिकस्य प्राधान्ये द्रव्यगुणभावे च द्वितीय। तत्र प्रधान्य शब्देन विवक्षितत्वाच्छब्दाधीन शब्देनानुपात्तस्यार्थतो गम्यमानस्याऽप्राधान्य। तृतीये तु युगपद्भावे उभयस्याप्राधान्य शब्देनाभिधेयतयानुपात्तत्वात्। चतुर्थस्तूभयप्रधान क्रमेण उभयस्यास्त्यादिशब्देन उपात्तत्वात्। तथोत्तरे च भंगाः वक्ष्यते। तत्रास्तित्वैकांतवादिन जीव एव अस्ति इत्यवधारणे अजीवनास्तित्वप्रसंगभयादिष्टतोवधारणविधिरस्त्येव जीव इति नियच्छति तथाऽवधारणसामर्थ्यात् शब्दप्रापितादभिप्रायवशवर्तिन सर्वथास्य जीवस्याऽस्तित्व प्राप्नोति। सर्वेणाऽस्तित्वेन व्याप्त इति पुद्गलाद्यस्तित्वेनापि जीवस्यास्तित्व प्राप्त शब्देन तथा प्रापितत्वात्, शब्दप्रमाणकाश्च वयमर्थाधिगमे। स्यान्मत-अस्तित्वसामान्येन व्याप्तिर्न चास्तित्वविशेषै यथा-

१ निमदमिदं न पुस्तक पाठ।

ऽनित्यमेव कृतकमिति, अनित्यत्वस्याभावे कृतकत्वस्याप्यभाव एवेत्यवधारणात् । यत्कृतकं तत्सर्वमनित्यमिति, न हि सर्वप्रकारेणानित्यत्वेन सर्वप्रकारः कृतकः व्याप्यते किं तु अनित्यत्वसामान्येन, न त्वनित्यत्वव्यक्त्या घटपटरथादिगतयेति । एवं तर्हि त्वयैवाभ्युपगतं अवधारणानिष्फलत्वं सामान्याऽनित्यत्वेनाऽनित्यत्वं न विशेषाऽनित्यत्वेनेति । स्वगतेनापि विशेषेणानित्यं भवत्येवेति चेन्न स्वगतेनेति विशेषणात् परगतेन विशेषेणाऽनित्यत्वं न भवतीति आपद्यते अनवधारणं । किं वा वाक्यं प्रयोक्तव्यं-अनित्यं कृतकमिति । तथा चाऽनित्यस्याऽनवधृतत्वात् नित्यत्वप्रसंगोऽपि । एव यथास्तित्वसामान्येनास्ति जीवः न तु पुद्गलादिगतयाऽस्तित्वव्यक्त्याऽस्तो न पुद्गलाद्यस्तित्वेन अस्तित्वं जीवस्येति ब्रुवता त्वयैवाभ्युपगतं सामान्यरूपं विशेषरूपं चेति प्रकारवदस्तित्वमिति । तथा सति सामान्यास्तित्वेनास्ति विशेषास्तित्वेन नास्तीति स्यान्नास्तीति प्राप्तमवधारणनिष्फलत्वं सर्वेण हि प्रकारेणाऽस्तित्वाभ्युपगमेनाऽस्तित्वनिरासेन अवधारणं फलवत् स्यात् । अनियमे तु अव्यावृत्तत्वात् पुद्गलाद्यस्तित्वेनापि प्राप्तिरित्यवश्यं ; एकांतवादिनाऽवधारणमभ्युपगमनीयं । तथा च संति पूर्वोक्तो दोषः स्यात् । एतद्यदस्ति तत्स्वायत्तद्रव्यक्षेत्रकालभावेन भवति नेतरेण तस्याऽप्रस्तुतत्वात् । यथा घटो द्रव्यतः पार्थिवत्वेन क्षेत्रतः इहत्यतया कालतो वर्तमानकालसंबंधितया, भावतो रक्तत्वादिना, न परायत्तैर्द्रव्यादिभिस्तेषामप्रस्तुतत्वात्, इत्येव चेत् द्रव्यक्षेत्रकालभावांतरसंबंधितया नास्तीत्यतः स्यादस्ति स्यान्नास्तीति सिद्धं । नियमानभ्युपगमे तु स घटो न स्यादेव असामान्यत्वेन तु नियतद्रव्यक्षेत्रकालभावसंबंधित्वेनाऽभूतत्वात् शशविषाणवत् । अनियतद्रव्यादिरूपत्वे वा सर्वथाभावात् सामान्यमेव स्यात् नासौ घटः अनियतद्रव्यादिरूपत्वात् महासामान्यवत् । कथं यदि हि असौ द्रव्यतः पार्थिवत्वेन, अपोदकादित्वेनापि भवेत् ततोऽसौ घट एव न स्यात् । पृथिव्युदकदहनपवनादिषु वृत्तत्वात् द्रव्यत्ववत् । तथा यथेहत्यतयास्ति तथाविरोधिदिग्गतानियतदेशस्थतयापि यदि स्यात्तथा चासौ घट एव न स्यात् विरोधिदिग्गताऽनियतसर्वदेशस्थत्वात् आकाशवत् । तथा यथा वर्तमानघटकालतयास्ति तथाऽतीतशिवकाद्यनागतकपालादिकालतयापि स्यात् तथा चाऽसौ घट एव न स्यात् सर्वकालसंबंधित्वात् मृद्द्रव्यवत् । यथा चेह देशकालविशेषसंबंधित्वेनापि अस्मत्प्रत्यक्षत्वं स्यात् उदकाद्यानयनादिसव्यवहारपातित्वं वा । तथा यथा नवत्वेन तथा पुराणत्वेन सर्वरूपरसगंधस्पर्शसंस्थानादित्वेन वा स्यात् । तथा चासौ घट एव न स्यात् सर्वथाभावित्वात् भवनवत् । यथा हि भवनं रूपरसौ गंधः स्पर्शश्च भवति पृथुः महान् ह्रस्वः पूर्णः रिक्तो वा भवतीति न कुतश्चित् वस्तुनो वस्तुधर्माद्वा व्यावर्तते तद्वत् न घटः, एव घटोऽपि स्यात् । एवं जीवस्यापि मनुष्यत्वेनाऽर्प्यमाणस्य स्वद्रव्यादिरूपतयैवाऽस्तित्वं नेतरथा । यदीतरथापि स्यात् मनुष्य एव न स्यात् नियतद्रव्यक्षेत्रकालभावसंबंधित्वेनाऽभूतत्वात् खरविषाणवत् । अनियतद्रव्यादिरूपत्वे वा सर्वथाभावात् सामान्यमेव स्यात् नासौ मनुष्यः अनियतद्रव्यादिरूपत्वात् महासामान्यवत् । कथं यदि हि असौ यथा जीवद्रव्यत्वेनास्ति एवं पुद्गलादित्वेनापि स्यात् ततोऽसौ मनुष्य एव न स्यात् । पुद्गलादिष्वपि वृत्तत्वात् द्रव्यत्ववत् । तथा यथेहत्यतयास्ति तथाविरोधिदिग्गतानियतदेशस्थतयापि यदि स्यात्तथा चासौ मनुष्य एव न स्यात् विरोधिदिग्गतानियतसर्वदेशस्थत्वात् आकाशवत् । तथा यथा वर्तमानकालतयास्ति तथाऽतीतनारकाद्यनागतदेवादिकालतयापि स्यात् तथा च असौ मनुष्य एव न स्यात् सर्वकालसंबंधित्वात् जीवद्रव्यवत् । यथा च इह देशकालविशेषसंबंधितया अस्मत्प्रत्यक्षस्तथाऽतीतानागतकालान्यदेशसंबंधित्वेनापि अस्मत्प्रत्यक्षः स्यात् यथा यौवनेन तथा वृद्धत्वेन अन्यद्रव्यगतरूपरसादिभिर्वा यदि स्यात् तथा च असौ मनुष्य एव न स्यात् सर्वथाभावित्वात् भवनवत् । तस्मात् स्यादस्ति स्यान्नास्ति च स्वपरसत्ताभावाभावोभयाधीनत्वात् जीवस्य । यदि परसत्ताया अभावं स जीवः स्वात्मनि नापेक्षते अतः स जीवो न स्यात् सन्मात्र स्यात् । नासौ जीवः मत्वे सति विशेषरूपेण अनवस्थितत्वात् सामान्यवत् । यथा स्वपरसत्ताभावाभावापेक्षि जीवत्वे यदि स्वसत्तादिरिति नापेक्षते तथापि तस्य वस्तुत्वमेव न स्यात् जीवत्व वा । सदसत्परिणतत्वे वा परामावत्वात् खपुष्पवत् । अतः परामावोऽपि स्वसत्तापरिणत्यंगं एव अभिमन्तव्यम् । यथास्तित्वमन्वयमा अनित्यत्वा-

१ स्यादस्ति स्यान्नास्तीत्यवे त्याविदः पाठः म. पुस्तके

त्मनाऽस्ति नास्ति च नास्तित्वस्यात्मनेति, स्यादस्ति स्यान्नास्ति इतरथा हि वस्त्वभावः स्यात्। कथं अभावो हि निरपेक्षोऽर्थान्तरशून्यं च वस्तु प्रतिपादयेत् अन्यत् अन्वयाप्रतिलंभात्। भावोपि वा अभावनिरपेक्षः सर्वरूपवस्तु प्रतिपादयेत् व्यतिरेकाप्रतिलंभात् । न सर्वथा सत्ता सर्वाभावरूपेण वा शक्यं भवितुं किं हि वस्तु सर्वात्मकं सर्वाभावरूपं वा दृष्टमिति ? तद्धि वस्त्वेव न स्यात् । सर्वाभावरूपत्वात् खपुष्पवत् । वस्तुत्वं सर्वात्मकत्वान्नाशक्यं प्रतिपत्तुं, असाधारणत्वात् वस्तुत्वे वा वस्तुत्वं वा दर्शनात् श्रावणत्ववत् अभावता हि भावरूपत्ववैलक्षण्यात् क्रियागुणव्यपदेशाभावात् अवतिष्ठते । भावतापि अभाववैलक्षण्यात् क्रियागुणव्यपदेशदर्शनात् सिध्यतीति परस्परापेक्षे भावाभावरूपत्वेपि वाऽभावः स्वसद्भावं भावाभावं च अपेक्षमाणः सिध्यति । भावोपि स्वसद्भावं अभावाभावंच वाऽपेक्ष्य सिद्धिमुपयाति । यदि तु अभावः एकांतेनाऽस्ति इत्यभ्युपगम्येत ततः सर्वात्मनाऽस्तित्वात् स्वरूपसद्भावात्मनापि स्यात् तथाच भावाभावरूपसंकरादस्थित-रूपत्वादुभयोरप्यभावः । अथ एकांतेन नास्ति इत्यभ्युपगम्येत तत्रोप यथा भावात्मना नास्ति तथाऽभावात्म-नापि न स्यात् । ततश्चाऽभावस्याऽभावात् भावस्याऽप्रतिपक्षत्वात् भावमात्रमेव न स्यात् तथा खपुष्पादयोपि भावा एव अभावाभावरूपत्वात् घटवत् इति सर्वाभावप्रसंगः । एवं भावास्तित्वैकांतेपि योज्यं । तस्माद्भावः स्यादस्ति स्यान्नास्ति तथा अभावोप्येवं । जीवोपि स्यादस्ति स्यान्नास्तीत्यवसेयः । एवं स्वात्मनि घटादिवस्तु-सिद्धौ च भावाभावयोः परस्परापेक्षत्वात् । यदुच्यते अर्थात् प्रकरणाद्वा घटे अप्रसक्तायाः पटादिसत्तायाः किमिति निषेधः क्रियते ? इति तदयुक्तं किं तु घटे अर्थत्वात् अर्थसामान्यात् पटादिसर्वार्थप्रसंगः समवत्येव। तत्र विशिष्टघटार्थत्वं अभ्युपगम्यमान पटादिसत्तारूपस्यार्थसामर्थ्यात् प्रापितस्य अर्थतत्त्वस्य निरासेनैव आत्मानं शक्नोति लब्धुं । इतरथा हि असौ घटार्थ एव न स्यात् पटाद्यर्थरूपेणाऽनिवृत्तत्वात् पटाद्यर्थस्वरूप-वद्विपरीतो वा । यश्चास्य पटादिरूपेणाभावः सोपि घटधर्म एव तदधीनत्वात् भाववत् अतोसौ स्वपर्याय एव, परेण तु विशेष्यमाणत्वात् परपर्याय इत्युपचर्यते । स्वपरविशेषणायत्तं हि वस्तुस्वरूपप्रकाशनमिति । अथा-ऽस्त्येव जीव इत्यत्राऽस्तिशब्दवाच्यादर्थात् भिन्नस्वभावो जीवशब्दवाच्योऽर्थः स्यात् अभिन्नस्वभावो वा ? यदि अभिन्नस्वभावः ततो यत् सदर्थस्य रूपं जीवशब्दार्थस्यापि तदेव रूपमिति । ततोऽन्यधर्मानवकाशात्त-दविशिष्टार्थता स्यात् ततश्च सामानाधिकरण्याऽभावात् विशेषणविशेष्यत्वाभावो घटकुटशब्दवत् अन्यतरा-प्रयोगश्च स्यात्। किं च सत्त्वस्य सर्वद्रव्यपर्यायविषयत्वात् तदभिन्नस्वभावस्य जीवस्यापि तादात्म्यमिति सर्वस्य तत्त्वस्याऽविशिष्टैकजीवत्वप्रसंगः । सत्स्वभावत्वाच्च जीवस्वरूपचैतन्यतद्विकल्पज्ञानादिक्रोधादिनारकत्वादि सर्वविशेषणत्वाभावत्वप्रसंगश्च स्यात् । जीवस्वभावत्वादस्तित्वस्य आत्मनि पुद्गलादिषु च सत्प्रत्ययाभिधान-हेतुत्वाभावो जीवत्ववत् । अथाऽयं दोषो माभूत इति अस्तिशब्दवाच्यात् अर्थात् भिन्नस्वभावो जीवशब्दार्थः प्रतिज्ञायेत । एवमपि स्वतो जीवस्याऽसद्रूपत्वप्रसंगः । ततश्च नास्ति जीवोऽस्तिशब्दवाच्यार्थव्यतिरिक्तत्वात् खरविषाणवत् विपर्ययो वा ततश्च तदधीनत्वाच्च मोक्षादिव्यवहाराभावः । अस्तित्वस्य च जीवादर्थांतरत्ववत्, इतरेभ्योपि भिन्नत्वात् निराश्रयत्वादभाव एवेति तदाश्रयव्यवहाराभावः । किं च अस्तित्वाद्भिन्नस्वभावस्य जीवस्य कः स्वभाव इति वक्तव्यं यश्चास्य स्वभाव इत्युच्यते स सर्वो न स्यात् असत्स्वभावत्वात् खपुष्पवत् । तस्मात् स्याद्भिन्नार्थत्वं स्यादभिन्नार्थत्वं वाऽभ्युपगन्तव्यं । पर्यायार्थादेशात् भवनजीवनभेदादीनजीवशब्दो तद्व्यतिरेकेण तद्ग्रहणेनाग्रहणात् स्याद्भिन्नार्थौ द्रव्यार्थादेशात् तदव्यतिरेकात् तद्ग्रहणेन ग्रहणात् स्यादभिन्नार्थौ । तस्मात् स्यादस्ति स्यान्नास्तीति सिद्धं । इतश्च स्यादस्ति स्यान्नास्ति अर्थाभिधानप्रत्ययानां तथाप्रसिद्धेः । कश्चिदाह—जीवार्थो जीवशब्दो जीवप्रत्यय इत्येतत्त्रितयं लोके विचारमिदं । तथाहि धर्मा-धर्मिणः अस्तित्वमेवाश्रित्य तासु क्रियासु प्रवृत्ताः तस्मादस्त्येवेति । तन्निरासः प्रत्याह नास्त्येवैतत्त्रितयं अर्थे-स्तावदात्मानुपलब्धेः विज्ञानमेव तथा परिणतं स्वभावत् कल्पयति । प्रत्ययजीवोपि नास्त्येव विज्ञानस्य ज्ञेय-रूपेणाऽनादेयत्वात् । स्वतस्तु विज्ञानं न जीवो नाप्यजीवः प्रकाशमात्र केनचिदपि निरूपेण, अनिरूप्यत्वात् यदपि निरूप्येत स्वप्नज्ञानवत् असदाकारेणैव निरूप्येत । नास्ति ज्ञानं असदाकारत्वात् खरविषाणवत् । अभि-धानमपि नास्ति । तद्धि पदरूपं वा स्यात् वाक्यरूपं वा तावन्मात्रं वा पुद्गलस्कन्धाश्रयत्वात् । यत्पुनरेतद-

घशब्दग्रहणं तत्परिकल्पितैर्वर्णभागैरनुक्रमेणाऽऽहितशक्तिकासु बुद्धिषु शक्तिपरिपाकप्राप्तौ प्रत्यस्तमितसकल वर्णभागविषयविज्ञानं जीवशब्दत्वेनाऽध्यवसीयते नत्वभिधानजीवः कश्चिदस्ति तदपि विज्ञानं क्षणिकत्वात् प्रत्यर्थवशवर्तित्वाच्च। एकस्य पूर्वापरीभूतार्थप्रत्ययभासनासंभवान्नास्त्येवेति। यद्येवं वाच्यवाचकसंबंधो लोके रूढः प्रत्याख्यातः स्यात् ततश्च लोकविरोधः। तन्नास्तित्वे परीक्षाप्रयासश्च विफलः स्यात् इत्यभ्युपगंतव्यं जीव. स्यादस्ति स्यान्नास्तीति। अतः द्रव्यार्थिकः पर्यायार्थिकमात्मसात् कुर्वन् व्याप्रियते। पर्यायार्थिकोऽपि द्रव्यार्थिकमिति उभावपि इमौ सकलादेशौ तृतीयो विकल्पः उच्यते। द्वाभ्यां गुणाभ्यामेकस्यैवाऽभिन्नस्याभेदरूपेण युगपद्वक्तुमिष्टत्वात्। तत्र यथा प्रथमद्वितीययोर्विकल्पयोरेकस्मिन् काले एकेन शब्देन एकस्यार्थस्य समस्तस्यैव एकेन गुणरूपेणाभिधानं क्रमादेव यदा द्वाभ्यां प्रतियोगिभ्यां गुणाभ्यामवधारणात्मकाभ्यां युगपदेकस्मिन् काले एकेन शब्देन एकस्यार्थस्य कृत्स्नस्यैवाभेदरूपेणाभिधित्सा तदा अवाच्यः तद्विधार्थस्य शब्दस्य वा भावात् तत्र युगपद्भावो गुणानां कालादिभिरभेदेन विवक्षितानां वृत्तिः नच तैरभेदोऽत्र संभवति। के पुनस्ते कालादयः?

काल आत्मरूपमर्थसंबंधः उपकारो गुणिदेशः संसर्गः शब्दः ॥ २० ॥ इति तत्र येन कारणेन विरुद्धाः भवंति गुणास्तेषामेकस्मिन् काले क्वचिदेकवस्तुनिवृत्तिर्न दृष्टा अतस्तयोर्नास्ति वाचकः शब्दः तथावृत्त्यभावात्। अत एकस्मिन्नात्मनि सदसत्वे प्रविभक्ते असंसर्गात्मरूपे अनेकांतरूपे न स्तः। एककाले येनात्मा तथोच्येत ताभ्यां विविक्तं च परस्परत आत्मरूपं गुणानां नान्योन्यात्मनि वर्तते। यत उभाभ्यां युगपदभेदेनोच्यते। नच विरुद्धत्वात्। सदसत्वादीनां एकांतपक्षे गुणानामेकद्रव्याधारा वृत्तिरस्ति यतः अभिन्नाधारत्वेनाऽभेदो युगपद्भावः स्यात्। येन केनचित् शब्देन वा सदसत्व उच्येयातां। नच संबंधतोऽभिन्नता गुणानां संभवति भिन्नत्वात् संबंधस्य। यथा छत्रदेवदत्तसंबंधोऽन्यः दंडदेवदत्तसंबंधात् कारणयोः संबंधिनोर्भिन्नत्वात् न तावेकेन संबंधेनाभिन्नौ। एवं सदसत्वयोरात्मना सह संबंधस्य भिन्नत्वात् न संबंधेनापि युगपद्वृत्तिसंभवः यतः शब्देनोच्यते। समवाय इति चेन्न तेनापि भिन्नेन भवितव्यं भिन्नाभिधानप्रत्ययहेतुत्वात् संयोगवत्। न च गुणाः उपकारेणाऽभिन्नाः यतो द्रव्यस्य गुणाधीन उपकारो नीलरक्ताद्युपरजनं ते च स्वरूपतो भिन्ना'। यच्च तेषामात्मनि नीलरक्तत्वाद्यस्ति रूप यावच्च नीलनीलतरादि तावता द्रव्यं रजयति अतस्तेषामुपकारोऽपि भिन्न एव। एवं सदसत्वयोर्भिन्नत्वात् सत्त्वेनोपरक्त सदसत्त्वेनोपरक्त असन्नोपकारसारूप्य यतः तदभेदेन शब्दो वाचकः स्यात्। नचैकदेशे गुणिन उपकारः संभवति येनैकदेशोपकारेण सहभावो भवेत्। नीलादेर्गुणस्य कृत्स्नस्य हि गुणोपकारकत्व द्रव्यस्य च पटादेः समस्तस्योपकार्यत्व। गुण उपकारको गुणी उपकार्य इति। नचैकदेशो गुणगुणिनोः। अतः कृत्स्नयो. उपकार्योपकारकरूपसिद्धिर्न भवेदेव यतो देशतः सहभावात् कश्चिच्छब्दो वाचकः कल्पेत्। नचैकांतपक्षे गुणानां संसृष्टमनेकात्मक रूपमस्ति अवधृतैकांतरूपत्वात् सत्त्वासत्त्वादेर्गुणस्य। यथा शबलरूपव्यतिरिक्तौ परस्परविविक्तौ शुक्लकृष्णौ गुणौ असंसृष्टा नैकस्मिन्नर्थे सहवर्तितु समर्थौ अवधृतरूपत्वात्। अतः ताभ्यां संसर्गाभावात् एकांतपक्षेन युगपदभिधानमस्ति अर्थस्य तथा वर्तितुं शक्त्यभावात्। तद्विविधस्य च अर्थसंबंधस्याऽभावात्। नचैकः शब्दो द्वयोर्गुणयोः सहवाचकोऽस्ति। यदि स्यात् सच्छब्दः स्वार्थवदसदपि सत्कुर्यात नच तथा लोके संप्रत्ययोऽस्ति तयोर्विशेषशब्दत्वादेव मुक्तान् कालादियुगपद्भावासंभवात्। शब्दस्य च एकस्य उभयार्थवाचिनोऽनुपलब्धेः अवक्तव्य आत्मा। अथवा वस्तुनि मुख्यप्रवृत्त्या तुल्यबलयोः परस्पराभिधानप्रतिबंधे सति इष्टविपरीतनिर्गुणत्वापत्तेः विवक्षितोभयगुणत्वेनाऽनभिधानात् अवक्तव्यः अयमपि सकलादेशः परस्परावधारितविविधरूपैकात्मकाभ्यां गुणाभ्यां गुणविशेषणत्वेन युगपदुपक्षिप्ताभ्यां अविवक्षितांशभेदस्य वस्तुनः समस्तस्य एकेन गुणरूपेणाभेदवृत्त्या अभेदोपचारेण वा विधातु प्रक्रांतत्वात्। स च अवक्तव्यशब्देन अन्यैश्च षड्भिर्वचनैः पर्यायांतरविवक्षया च वक्तव्यत्वात् स्यादवक्तव्य'। यदि सर्वथा अवक्तव्य इत्यपि वा वक्तव्यः स्यात् कुतो बंधमोक्षादिप्रक्रियाप्ररूपणविधिः?। ताभ्यामेव क्रमेणाभिधित्सायां तथैव वस्तुसकलस्वरूपसंग्रहात् चतुर्थोऽपि विकल्पः सकलादेशः अयमपि स्यादित्येवार्पयितव्यः सर्वथोभयात्मकत्वे परस्परविरोधात् उभयदोषप्रसंगाच, कथमेते निरू-

ध्यंते—सर्वसामान्येन तदभावेन च १ विशिष्टसामान्येन तदभावेन च २ विशिष्टसामान्येन तदभावसामान्येन च ३ विशिष्टसामान्येन तद्विशेषेण च ४ सामान्येन च विशिष्टसामान्येन च ५ द्रव्यसामान्येन गुणसामान्येन च ६ धर्मसमुदायेन तद्व्यतिरेकेण च ७ धर्मसामान्यसंबंधेन तदभावेन च ८ धर्मविशेषसंबंधेन तदभावेन च ९ तद्यथा सर्वसामान्येन तदभावेन इह द्विविधोऽर्थः श्रुतिगम्योऽर्थाधिगम्यश्च । तत्रानपेक्षितवृत्तिनिमित्तः श्रुतिमात्रप्रापितः श्रुतिगम्यः । अर्थप्रकरणसंभवाभिप्रायादिशब्दन्यायात् कल्पितोऽर्थाधिगम्यः । तत्र आत्मा अस्तीति सर्वप्रकारानाश्रयणादिच्छावशात् कल्पितेन सर्वसामान्येन वस्तुत्वेन अस्तीति प्रथम. । तत्प्रतिपक्षेणाऽभावसामान्येनाऽवस्तुत्वेन नास्त्यात्मा इति द्वितीयः । आभ्यामेव युगपदभेदविवक्षायां वाचकाभावान्नाभिधेयत इति तृतीयः । आभ्यामेव क्रमेणार्पिताभ्यामुभयरूपं वस्तु-उच्यते इति चतुर्थः । विशिष्टसामान्येन तदभावेन च यथाश्रुतत्वात् श्रुत्युपात्तेन आत्मन्येवाभिसंबंधः ततश्चात्मत्वेनैव अस्त्यात्मा इति प्रथमः । यथाश्रुतप्रतियोगित्वात् अनात्मत्वेनैव नास्त्यात्मा इति द्वितीयः । युगपदुभयाभ्यां आत्मानात्मत्वसदसत्त्वाभ्यामवक्तव्यः । आभ्यामेव क्रमेणार्पिताभ्यामुभयरूप वस्तूच्यते इति चतुर्थः । विशिष्टसामान्येन तदभावसामान्येन च यथाश्रुतत्वात् आत्मत्वेनैवास्तीति प्रथमः । अभ्युपगमविरोधभयात् वस्त्वतरात्मना क्षित्युदकज्वलनघटपटगुणकर्मादिना सर्वेण प्रकारेण सामान्यतो नास्तीति द्वितीयः । आभ्यामेव युगपदात्मघटादिसदसत्त्वाभ्यामवक्तव्यः । क्रमेण तु वाच्यत्वात् चतुर्थः । विशिष्टसामान्येन तद्विशेषेण चात्मसामान्येनास्त्यात्मा । आत्मविशेषेण मनुष्यत्वेन नास्त्यात्मा । आत्मत्वमनुष्यत्वापेक्षाभ्यां सदसत्त्वाभ्यां-एकत्वे युगपदवक्तव्यः । पर्यायेणाभिधेयत्वाच्चतुर्थः । सामान्येन विशिष्टसामान्येन चाविशेषरूपेण द्रव्यत्वेन अस्त्यात्मा । विशिष्टेन सामान्येन प्रतियोगिनाऽनात्मत्वेन नास्त्यात्मा । ताभ्यां तु द्रव्यत्वानात्मत्वसदसत्त्वाभ्यां युगपदवक्तव्यः । क्रमेण ताभ्यां वक्तव्यत्वात् चतुर्थः[1] । द्रव्यसामान्येन गुणसामान्येन च वस्तुनस्तथा तथा संभवात् तां तां विवक्षामाश्रित्याविशेषरूपेण द्रव्यत्वेनास्त्यात्मा तत्प्रतियोगिना विशेषरूपेण गुणत्वेन नास्त्यात्मा । ताभ्यां तु द्रव्यत्वगुणत्वसदसत्त्वाभ्यां युगपदवक्तव्यः । क्रमेण तदुभयवाग्गोचरत्वाच्चतुर्थः । धर्मसमुदायेन तद्व्यतिरेकेण च त्रिकालगोचरानेकशक्तिज्ञानादिधर्मसमुदायरूपेणाऽऽत्मास्ति । तद्व्यतिरेकेण नास्त्यनुपलब्धेः । ताभ्यां युगपदवक्तव्यः । क्रमेण अभिधेयतामनुभवति इति चतुर्थः । धर्मसामान्यसंबंधेन तदभावेन च गुणरूपगतसामान्यसंबंधविवक्षायां यस्य कस्यचित् धर्मस्य आश्रयत्वेन अस्त्यात्मा । न तु कस्यचिदपि धर्मस्याश्रयो न भवतीति । धर्मसामान्यानाश्रत्वेन नास्त्यात्मा । आभ्यां युगपदवक्तव्यः । पर्यायेण तु तदुभयविशेष्यत्वात् चतुर्थः । धर्मविशेषसंबंधेन तदभावेन च वाऽनेकधर्मिणोऽन्यतमधर्मसंबंधेन तद्विपक्षेण चाविवक्षायां यथास्त्यात्मा । नित्यत्वेन निरवयवत्वेन चेतनत्वेन वा तेषामेवान्यतमधर्मप्रतिपक्षेण नास्त्यात्मा । युगपत्ताभ्यामवक्तव्यः । क्रमेण तदभिधानविषयत्वाच्चतुर्थः । पंचमो भंग उच्यते—त्रिभिः आत्मभिर्व्यंशः जीवस्यानेकद्रव्यात्मकस्याऽनेकपर्यायात्मकस्य च किंचिद्द्रव्यार्थविशेषं पर्यायार्थविशेषं वा आश्रित्यास्तीत्युच्यते । एक आत्मा तस्यैवाऽन्य आत्मा द्रव्यसामान्यं पर्यायसामान्यं तद्विशेषद्वयं वाऽङ्गीकृत्य युगपदविभागविवक्षायां वचनगोचरातीतः । यथा स्यादस्त्यात्मा द्रव्यत्वेन द्रव्यविशेषेण वा जीवत्वेन मनुष्यत्वादिना वा द्रव्यपर्यायसामान्यमुरीकृत्य वस्तुत्वसत्त्वमवस्तुत्वासत्त्वं च युगपदभेदविवक्षायामवाच्यः विशेषद्वय वा मनुष्यत्वादि यतः सर्वेपि तस्यैकस्यैव ते आत्मनो विधसे सदैवेति । ततः स्यादस्ति चाऽवक्तव्यश्च जीवः । अयमपि सकलादेशः, अशांभेदविवक्षायां एकांशमुखेन सकलसंग्रहात् । तथा षष्ठः त्रिभिः आत्मभिर्व्यंशः यतो वस्तुगतं नास्तित्वमवक्तव्यरूपानुविद्धं नांतरेणात्मभेदं शक्यं कल्पयितुं वस्तुनस्तथापि भावात् । तत्र नास्तित्वं पर्यायाश्रयं । स च पर्यायो युगपद्वृत्तः क्रमवृत्तो वा सहवृत्तो वा जीवस्य पर्यायः अविरोधात् । सहावस्थायी सहवृत्तेः गतीन्द्रियकाययोगवेदकषायज्ञानसंयमादिः । क्रमवर्ती तु क्रोधादिदेवादिबाल्यादिलक्षणः । तत्र गत्यादिव्यतिरिक्तः क्रोधादिक्रमवृत्तधर्मकलापेनैरंतर्यमात्राद्व्यांतरभूत एकः, अवस्थितः । द्रव्यार्थो जीवो नाम नास्ति किं तु त एव धर्मास्तथा सन्निविष्टा जीवव्यपदेशभाजः इति अस्यां कल्पनायां नास्तित्वं । यश्च वस्तुत्वेन सन्निति

[1] अभिधातुरित्यपि पाठः ।

सुवर्णांगुलीयकमिति . . . . . . न दोष इति । तत्र किं कारण ? तत्रान्यविशेषनिवृत्त्यर्थत्वात् तत्र हि सुवर्णशब्दप्रयोगः रूप्यादेः प्रमाणांतरस्य च निवृत्त्यर्थं, सुवर्णस्येदमगुलीयकं न रूप्यादेर्न माषादेर्वेति, न तथेह अजीवस्य काया अजीवकाया इति विशेषणेन कदाचिदर्थांतरनिवृत्तिरस्ति ॥

अस्तु वाऽविरोधात् ॥४॥ अथवाऽस्तु भिन्नाधिकरणा वृत्तिः । कुतः ? अविरोधात् । यस्माज्जीवोपि कायः पंचास्तिकायोपदेशात्, अतस्तन्निवृत्त्यर्थोऽत्राऽजीवशब्दप्रयोगः । अजीवस्य कायो न जीवस्येति । किं च-

कथंचिद्भेदोपपत्तेः ॥ ५ ॥ केनचित्प्रकारेण संज्ञालक्षणप्रयोजनाद् भेद उपपद्यते यथा सुवर्णस्यांगुलीयकमित्यत्र सुवर्णं सामान्यं तद्विशेषोऽगुलीयकं तयोः सामान्यविशेषयोः संज्ञालक्षणादिभिः कथंचिन्नानात्वं । यदि सर्वथैकत्वं स्यात् सुवर्णसामान्यस्यांगुलीयकवत् कुंडलादिषु वृत्तिर्न स्यात् । सुवर्णसामान्यवद्वाऽगुलीयं तस्य कुंडलादिषु वृत्तिः स्यात् । तत एवान्यनिवृत्त्यर्थः प्रयोगो युक्तः, सुवर्णस्येदमगुलीयकं न रूप्यादेरिति । यदि सर्वथैकत्वं स्यात् व्यपदेश एव न स्यात् । तथा अजीवानां काया इत्यत्रापि कायशब्दः प्रदेशवाची । प्रदेशाश्च धर्मादीनां वक्ष्यंते, ते च तेभ्यः संज्ञालक्षणादिभिः कथंचिद्भिन्नाः । अन्यथा एकांतैकत्वे धर्मादीनामेकत्ववत् प्रदेशानामप्येकत्वं स्यात् । प्रदेशानां बहुत्ववत् धर्मादीनां बहुत्वं प्रसज्येत, तत एव अन्यनिवृत्त्यर्थः प्रयोगो युक्तः, अजीवानां काया न जीवस्येति । यदि सर्वथैकत्वं स्यात् व्यपदेश एव न स्यात् ततो भेदोपपत्तेः युक्ता भिन्नाधिकरणा वृत्तिः । ननु चाभेदेपि लोके व्यपदेशो दृष्टः यथा शिलापुत्रकस्य शरीरं, राहोः शिर इति, न हि शिलापुत्रकादन्यच्छरीरमस्ति नापि राहोरन्यच्छिरः शिरोमात्रत्वादिति । तत्राप्यस्ति भेदः । कुतः ? शक्तितः । योऽनेकक्रियानिष्पादनशक्तिभेदेन भिन्नरूपः शिलापुत्रकः तस्येदं शरीरं एकक्रियाविषयमिति शब्दप्रकल्पिताद्बुद्धिभेदाद्वा कथंचित्पृथक्त्वमध्यवसेयं कुतश्चैतदेवं तदन्यनिवृत्त्यर्थं विशेषणं उपादीयते । शिलापुत्रकस्येदं शरीरं न मनुष्यादेः, राहोरिदं शिरः नान्यस्य इत्येकांतैकत्वे हि अन्यनिवृत्तिर्न स्यात् । यथा सुवर्णस्य सुवर्णं, घटस्य घट इति ॥

अजीव इत्यभावमात्रप्रसंग इति चेन्न भावांतरप्रतिपत्तेरनश्ववत् ॥ ६ ॥ स्यान्मतं न जीवोऽजीव इत्युक्तेऽभावमात्रे प्रसज्येत यथा न भावः अभाव इति तन्न । किं कारणं ? भावांतरप्रतिपत्तेः । कथं ? अनश्ववत् । यथा नायमश्व अनश्व इत्युक्ते नाभावसंप्रत्ययः किंतु नञिव युक्तमन्यसदृशाधिकरणे तथार्थ इति अन्यस्मिन् भाव एव तुल्योदरैकशफादिलक्षणे गर्दभे संप्रत्ययो भवति । एवमिहापि नाय जीव इति प्रतिषेधात् नाभावे संप्रत्ययः, किं तु अन्यस्मिन् भाव अनुपयोगलक्षणे धर्मादौ प्रतिपत्तिर्भवति । सादृश्याभावात् अप्रतिपत्तिरिति चेन्न सत्त्वद्रव्यत्वादिभिः सादृश्योपपत्तेः । अथोक्तं यथा न भावः अभावः इत्युक्ते अभावमात्रसंप्रत्यय इति तदप्ययुक्तं सत एव पररूपत्वादिभिः अभावशब्दगोचरत्वोपपत्तेः ॥

अभ्यंतरीकृतेवार्थः कायशब्दः ॥ ७ ॥ इवार्थमभ्यंतरीकृत्य अत्र कायशब्दः प्रयुक्तः । काया इव काया इति । क उपमार्थः ? यथौदारिकादिशरीरनामकर्मोदयवशात् पुद्गलैश्चीयंते कायाः । तथा धर्मादीनामनादिपारिणामिकप्रदेशचयनात्कायत्वं ।

तद्ग्रहणं प्रदेशावयवबहुत्वज्ञापनार्थं ॥ ८ ॥ तस्य कायशब्दस्य ग्रहणं क्रियते । किमर्थं ? प्रदेशावयवबहुत्वज्ञापनार्थं । मुख्यरूपेणाविद्यमानत्वेपि श्रोतॄणां सुखावबोधार्थं प्रज्ञया द्रव्यपरमाण्ववगाहमात्रत्वेन प्रदिश्यंत इति प्रदेशाः, प्रदेशा एवावयवाः प्रदेशावयवाः तेषां बहुत्वस्य ज्ञापनार्थं ॥

नासंख्येयाः प्रदेशाः धर्माधर्मैकजीवानामिति शास्त्रप्रवृत्तेः ॥ ९ ॥ न तत्प्रयोजनं उपपद्यते कुतः ? अन्यत एव तत्सिद्धेः । वक्ष्यते हि, असंख्येयाः प्रदेशाः धर्माधर्मैकजीवानां इत्यतः एषां प्रदेशबहुत्वं सिद्धं ।

नार्थः कायग्रहणेन प्रदेशसंख्यावधारणार्थमिति चेन्नातोऽप्यनिश्चयात् ॥ १०॥ स्यादेतत् 'असंख्येयाः प्रदेशाः धर्माधर्मैकजीवानां' इति अनेन प्रदेशसंख्यावधारणं क्रियते। कुतः ? त्रयाणां संभूयप्रदेशासंख्येयत्वप्रतिपत्तेः । ततः एकैकस्याऽसंख्येयप्रदेशख्यापनार्थं कायग्रहणमिति तन्न । किं कारणं? अतोऽप्यनिश्चयात् । कायग्रहणादपि नास्ति निश्चयः प्रदेशप्रचयमात्रप्रतिपत्तेः । कुतस्तर्हि तन्निश्चयः ?

लोकाकाशेऽवगाह इत्यादि वचनात् तन्निश्चयः ॥ ११ ॥ यदयं लोकाकाशेऽवगाह इत्युक्त्वा धर्माधर्मयोः कृत्स्न इत्यादि वक्ष्यते । तेन तस्य प्रदेशपरिमाणस्य निश्चयो भवति ।

अप्रदेशैकद्रव्यत्वप्रसंग इति चेन्न उक्तत्वात् ॥ १२ ॥ स्यादेतत् कायग्रहणात् ऋतेऽप्रदेशैकद्रव्यता प्राप्नोति अतस्तन्निवृत्त्यर्थं कायग्रहणमिति ? तन्न किं कारणं? उक्तत्वात् । उक्तमेतत् 'असंख्येयाः प्रदेशाः धर्माधर्मैकजीवानां' इति वक्ष्यते ॥

आर्षानुवादार्थमिति चेन्न तदवस्थत्वात् ॥ १३ ॥ स्यादेतत् आर्षमेव प्रवृत्तं पंचास्तिकाया इत्यतः तदनुवादार्थं कायग्रहणमिति तच्च न । कस्मात् ? तदवस्थत्वात् । असंख्येयाः प्रदेशाः इत्यनेनैवार्षानुवादस्य कृतत्वात् ।

स्वभावापरित्यागार्थमिति चेन्न नित्यावस्थितवचनात् सिद्धेः ॥१४॥ स्यान्मतं कायस्वभावापरित्यागार्थं कायग्रहणमिति तन्न। किं कारणं? नित्यावस्थितवचनात् सिद्धेः। वक्ष्यते हि "नित्यावस्थितान्यरूपाणीति" तत एव स्वभावापरित्यागः सिद्धः। तर्हि कायग्रहणं न कर्तव्यं ? कर्तव्यं। किं च प्रयोजनं ?

तत्सिद्धावसंख्येयप्रदेशावधारणसिद्धेः ॥ १५ ॥ तस्य कायशब्दस्य पंचस्वपि अस्तिकायेषु प्रदेशावयवबहुत्वार्थस्य सिद्धौ सत्यां उत्तरवचनमवधारणार्थं युज्यते । असंख्येयाः प्रदेशाः न संख्येयाः नाप्यनंताः इति विधिपूर्वकत्वादवधारणस्य ।

अद्धाप्रदेशप्रतिषेधार्थं च ॥ ॥ १६ ॥ अद्धा शब्दो निपातः कालवाची स वक्ष्यमाणलक्षणः तस्य प्रदेशप्रतिषेधार्थमिह कायग्रहणं क्रियते । यथाणोः प्रदेशमात्रत्वात् द्वितीयादयोऽस्य प्रदेशा न संतीत्यप्रदेशोऽणुः । तथा कालपरमाणुरपि एकप्रदेशत्वादप्रदेश इति ।

धर्मादयः संज्ञा सामायिक्यः ॥ १७ ॥ धर्मादयः संज्ञाः सामायिक्यो द्रष्टव्याः । आर्हते हि प्रवचनेऽनादिनिधनेऽर्हदादिभिः यथाकालं, अभिव्यक्तज्ञानदर्शनातिशयप्रकाशैरवद्योतितार्थसारे रूढा एताः संज्ञा ज्ञेयाः ॥

क्रियानिमित्ता वा ॥ १८ ॥ अथवा क्रियानिमित्ता एताः संज्ञा वेदितव्याः । कथमिति चेदुच्यते-

स्वयं क्रियापरिणामिनां साचिव्यावधानाद्धर्मः ॥ १९ ॥ स्वयं क्रियापरिणामिनां जीवपुद्गलानां यस्मात्साचिव्यं दधाति तस्माद्धर्म इत्याख्यायते ॥

तद्विपरीतोऽधर्मः ॥ २० ॥ तस्य विपरीतलक्षणः अधर्म इत्याम्नायते ॥

आकाशंतेऽस्मिन् द्रव्याणि स्वयं (वा) काशत इत्याकाशं ॥ २१ ॥ जीवादीनि द्रव्याणि [illegible] तदाकाशं। स्वयं चाऽऽत्मीयपर्यायमर्यादया आका- [illegible]

अवकाशदानाद्वा ॥ २२ ॥ अथवा इतरेषां द्रव्याणां अवकाशदानादाकाशमिति पृषोदरादिषु निपातितः शब्दः ।

---

१ प्रदेशसंख्यायाऽवधारणार्थमिति ब. पुस्तके पाठः ॥ २ प्रतिषेधार्थं च ब. पुस्तके पाठः ।

गुणसंद्रावो (संद्रावात्) द्रव्यमिति चेन्न एकांते दोषोपपत्तेः ॥१२॥ स्यादेतद् गुणसद्रावो द्रव्यमित्येतल्लक्षणमनवद्यं। गुणः संद्रूयते प्राप्यते गुणान्वा संद्रवति प्राप्नोति इति द्रव्यमिति ? तन्न किं कारणं ? एकांते दोषोपपत्तेः। कथमिति चेदुच्यते-गुणेभ्यो द्रव्यं अन्यद्वा स्यात् अनन्यद्वा ? यद्यनन्यत् कर्तृकर्मभेदाभावात् निर्देशो नोपपद्यते। अपि च एकांतानन्यत्वे हि गुणा एव वा स्युः द्रव्यमेव वा। यदि गुणा एव, द्रव्याभावे तदविनाभाविनां गुणानामपि निराधारत्वादभावः स्यात्। अथ द्रव्यमेव एवमपि अलक्षणत्वात्खरविषाणत्वकल्पना द्रव्यस्य स्यात्। अथान्यत्वं गृह्येत एवमप्येकांतेन स्वरूपशून्यत्वं स्यात् यस्मादभ्युपगम्योच्यते गुणैः संद्रूयते द्रव्यमिति लक्षणं नोपपद्यते गुणानां निष्क्रियत्वे द्रव्यं प्रत्याभिमुख्येन द्रवणाभावात्। दिक्कालावाकाश च क्रियावद्भ्यो वैधर्म्यात् निष्क्रियाणि। एतेन कर्माणि गुणाश्च व्याख्याताः। निःक्रिया इति वचनात्। गुणान् संद्रवति इति च लक्षणं नोपपद्यते निःक्रियद्रव्याणां गुणान् प्रति द्रवणाभावात्। किं च—

स्वतोऽसिद्धत्वात् ॥ १३ ॥ यथावाद्रिपरिक्षेपादिलक्षणान् ग्रामादीन् स्वतःसिद्धान् देवदत्तः सिद्धः प्राप्नोति न तथा गुणाः स्वतः सिद्धा सति यान् प्राप्नुयाद् द्रव्यं। आह—

पाकजदर्शनाद् तत्सिद्धिः ॥१४॥ पार्थिवेषु परमाणुषु अग्निसंयोगात् औष्ण्यापेक्षात् श्यामाद्युच्छेदेन रक्तायारंभे च ननु प्राप्यंते गुणैर्द्रव्य। उच्यते—

ननु युतसिद्धत्वप्रसंगात् ॥ १५ ॥ यदि द्रव्यमवतिष्ठते रूपादयो विनश्यंति प्रादुर्भवंति ननु युतसिद्धा द्रव्यरूपादय इत्यासक्तं। अथाऽयुतसिद्धाः समवायसबंधात् इति मतं ? ननु द्रव्यवत्तन्नित्यत्वप्रसंगः। एवं सति अयुतसिद्धिर्भवति यदा रूपादयस्तदा द्रव्यं यदा द्रव्यं तदा रूपादय इति ? नन्वेवं सति यथा द्रव्यं नित्यं तथा रूपादयोपि नित्याः, यथा रूपादीनामनित्यत्वं तथा द्रव्यस्येति प्राप्तं तुल्यवृत्तित्वं। किं च—

विरोधात् पंडितमूर्खवत् ॥ १६ ॥ यदि पंडितो न मूर्खः अथ मूर्खो न पंडितः तथा यदि समवायसबंधात् द्रव्यादयुतसिद्धाः रूपादयः न विनश्यंति न चोत्पद्यंते, अथ विनश्येदुत्पद्यते च द्रव्यं नावतिष्ठत इति कुतस्त्योऽयं न्यायः। न तु गुणैर्द्रूयते गम्यते उपलभ्यते तदिति द्रव्य ? कस्मात् अर्थांतरत्वात्। न हि घटेन पट उपलभ्यते अनन्वयत्वात्। अथोपलभ्यते द्रव्यगुणलक्षणभेदेन कल्पनाविरोधः। आह भेदे एव उपलभ्योपलंभकभावो दृष्टः अग्निधूमादिषु, नाऽभेदे स्वात्मनि वृत्तिविरोधात्। नह्यंगुल्यग्रमात्मानं स्पृशति इति ? उच्यते युज्यते अग्निधूमादिषु भिन्नत्वेन लक्ष्यलक्षणभाव पृथक्सिद्धरूपत्वात् नच द्रव्यगुणानां पृथक् प्रसिद्धरूपता व्यतिरेकेण अनुपलब्धेः। यच्चोक्त स्वात्मनि वृत्तिविरोध इति तदप्येकांतग्रहणात् युक्तं न भवति। दृश्यते हि स्वात्मन्यपि वृत्तिः यथा प्रदीपः स्वात्मानं प्रकाशयति न तस्य स्वरूपप्रकाशने प्रदीपांतरमपेक्षते। यद्यपेक्षेत घटादिवदप्रकाशकत्वमेवाऽस्य स्यात्। किं च तस्य तत्त्वस्योपदेष्टा स्वात्मानं वेत्ति वा नवा ? यदि न वेत्ति स्ववचनविरोधः आत्मन्यात्ममनसोः संयोगविशेषात् आत्मप्रत्यक्षमिति वचनात्।

असर्वज्ञत्वप्रसंगश्च ॥ १७ ॥ यद्यात्मानमेवासौ न वेत्ति कथं इतरान्विजानीयात् तत स्वपरविशेषानभिज्ञत्वात् असर्वज्ञत्वं प्रसज्यते। अथ वेत्ति ननु स्वात्मनि वृत्तिविरोधात् द्रव्यात्मका एव पर्यायाः द्रव्यं लक्ष्यतीति साधूक्तं। यो हि मन्यते गुणसमुदायमात्रं द्रव्यं नातोऽन्यत् किंचिदिति तस्यापि गुणसंद्रावो द्रव्यमिति तल्लक्षणं नोपपद्यते। कुतः ? कर्तृकर्मभावाभावादेव। गुणसमुदायमात्रद्रव्यवादिनो हि वादिनः, न गुणाः पृथक् संति नापि समुदायः ततोऽन्योस्ति। येनं कुतश्चित् भेदात् कर्तृकर्मभावो भवेत्। ननुचाऽभेदेऽपि कर्तृकर्मभावो दृष्टः यथाऽऽत्मानं प्रदीपः प्रकाशयति इति तत्रापि कथंचित् भेदेन भवितव्यं, भासुरस्य रूपस्य द्रव्यस्य च स्यात् भेददर्शनात्। यदि सर्वथैवाऽभेदः स्यात् सर्वं द्रव्यं भासुररूपं स्यात् भासुरस्य च द्रव्यस्य सर्वदैव ताद्रूप्य प्रसज्येत दृश्यते च माषादिभावः। नच समुदायकल्पना युज्यते गुणानां पृथक्स्वरूपानुपलब्धेः। दृश्यते माषादीनां पृथगुपलभ्यमानरूपाणां समुदायः। नापि गुणफलनोपपद्यते गुण्यते विशेष्यते यैरर्थास्ते गुणाः विशेषणानीत्यर्थः। न च गुणिनं विशेषं य कश्चिदतरेण गुणानां गुणत्वं भवति। किंच समुदायो गुणेभ्यो-

१ लक्षणाभावः।

ऽन्यावा स्यादनन्यो वाऽवक्तव्यो वा। अन्यत्वानन्यत्वयोर्हि विहिताः दोषाः। यद्यवक्तव्यं स्ववचनविरोध प्रसज्यते यदि समुदायोऽस्ति नावक्तव्य अवक्तव्यो न समुदायोऽस्ति सत सज्ञोपपत्तेः, अवक्तव्यस्य च सर्ववागोचरत्वे निरात्मकत्वप्रसगात् इति शिष्टितरवचनवत् अन्यत्वोपपत्तेश्च । यदि वक्तव्यलक्षणगुणा समुदायो न वक्तव्यलक्षण, ननु च लक्षणभेदादन्यत्व सिद्ध । किं च रूपादिपरमाणुसमुदायमात्रत्व गुर्वादेः धर्मांतरस्याऽप्रादुर्भावात्, अणूनामतीन्द्रियस्वभावान्यतिक्रमाभावात् द्वयमिद भ्रांतिरूप स्यात् । स एवमिति चेत् प्रत्यक्षानुमानयो तदाभासयोश्च अविशेषप्रसग स्यात् । द्रव्य भव्य इति अयमपि द्रव्यशब्दः एकांतवादिना न सभवति स्वतोऽसिद्धस्य द्रव्यस्य भव्यार्थासभवात् । संसर्गवादिनस्तावत् गुणकर्मसत्ताद्रव्यत्वादिसामान्यविशेषेभ्यो द्रव्यस्यान्यतमन्यत्वे खरविषाणकल्पस्य स्वतोऽसिद्धत्वात् न भवनक्रियायाः कर्तृत्व युज्यते । परतः सिद्धिरपि स्वतोऽसिद्धस्य न सभवति खरविषाणवत् । गुणसमुदायमात्रत्वेपि समुदायस्य सवृत्या कल्पितत्वयाऽसत्त्वात् गुणानां प्रत्येक अनुपलब्धत्वात्तदव्यतिरेकाच्चाऽसत्त्वमिति भवनक्रियाया. कर्तृता दुरुपपादा । अनेकांतवादिनस्तु गुणसंद्रावो द्रव्य, द्रव्य भव्य इति चोपपद्यते । पर्यायिपर्याययो कथचिद्भेदोपपत्तेरित्युक्त पुरस्तात् ।

धर्मादिसामनाधिकरण्याद्बहुवचनं ॥ १८ ॥ प्रकृताः धर्मादयो बहव तत्सामानाधिकरण्याद्बहुवचनेन निर्देश क्रियते ॥

धर्मादीन्येव द्रव्याणि नान्यानीति पुल्लिंगप्रसंग इति चेन्न आविष्टलिंगत्वात् ॥ १९ ॥ स्यादेतत् यदि तत्सामानाधिकरण्याद्बहुवचन क्रियते तत एव पुल्लिंगमपि प्राप्नोति इति। ते हि अजीवकाया उक्ता पुल्लिंगा इति ? तन्न किं कारण ? आविष्टलिंगत्वात् । आविष्टोह्ययं द्रव्यशब्द वचनादिवत् स्वलिंग न जहाति । अनतरत्वाच्चतुर्णामेव द्रव्यव्यपदेशप्रसगे अन्योपादानार्थमिदमुच्यते—

जीवाश्च ॥ २ ॥

जीवशब्दो व्याख्यातार्थ ॥

जीवत्वादिति चेन्न प्रतिषिद्धत्वात् ॥ १ ॥ स्यादेतत् जीवत्व नाम सामान्यविशेषोस्ति तेन योगाज्जीवा इति ? तन्न किं कारण ? प्रतिषिद्धत्वात् । द्रव्यत्ववदस्य प्रतिषेधो वेदितव्य । किं च—

अनवस्थाप्रतिज्ञाहानिदोषप्रसंगात् ॥ २ ॥ यो जीवत्वसयोगाज्जीव इति प्रत्ययाभिधाने कल्पयति स पृष्टव्य.--जीवत्वे केन योगात् प्रत्ययाभिधानवृत्तिरिति ? ।तत्रापि अन्यत एवेति चेत् अनवस्थाप्रसंग[१] । अथाऽनवस्थादोषो माऽवक्लृपत् इति जीवत्वे स्वत एव वृत्तिरभ्युपगम्यते ननु प्रतिज्ञाहानिस्तेऽर्थांतरससर्गात् सर्वत्र वृत्तिरिति, तद्वज्जीवेऽपि स्यात् । अथ मतमेतत् जीवत्वे प्रदीपवत् स्वत एव वृत्तिरिति जीवे कोऽपरितोष । आह पदार्थांतरत्वादेव जीवजीवत्वयो न जीवत्ववत् जीवे स्वतः प्रत्ययाभिधानसिद्धिः, यस्मात् न पदार्थांतरधर्मः पदार्थांतरे भवितुमर्हति पदार्थांतरत्वादेव अन्यथा पदार्थसंकरप्रसग, स च नास्त्यतो नानवस्थाप्रतिज्ञाहानिदोषौ स्त इति। उच्यते—

न पदार्थांतरत्वासिद्धे ॥ ३ ॥ यदि जीवजीवत्वयो पदार्थांतरत्व अभविष्यत् अपि तर्हि धर्मसकराभावोऽसेत्स्यत् नतु पदार्थांतरत्वमस्ति इत्युक्तं पुरस्तात् स्वतोऽसिद्धत्वात् । किं च प्रतिज्ञाहानिस्ते प्रसजति यदि पदार्थांतरधर्म. पदार्थांतरे न भवेत्, सत्ताया सदिति प्रत्ययाभिधानहेतुत्वलक्षणो धर्मः द्रव्यगुणकर्मसु न स्यात् । अथ योगेपि सत्प्रत्ययाभिधानहेतुत्व सत्ताया एवेति चेत् न सति द्रव्यगुणकर्माणि सत्प्रत्ययाभिधानहेतुत्वविरहात् खरविषाणवत् इत्यासक्त । तत सिद्धमेतत् जीवनक्रियोपलक्षितद्रव्यविशेषविषयाऽनादिपारिणामिकी जीवसंज्ञेति ॥

---

१ अथत्वेऽप स्यादिति ग पुस्तके पाठः

द्रव्यलक्षणयोगाद्रव्याणीति चेन्न नियमार्थत्वात् ॥४॥ स्यान्मतं उत्पादव्ययध्रौव्ययुक्तं सदिति द्रव्यलक्षणं वक्ष्यते तेन योगात् धर्मादीनां द्रव्यत्वं सिद्धं नार्थोनेन द्रव्यसङ्ख्यानेन इति ? तन्न। किं कारणं ? नियमार्थत्वात्। नियमार्थोऽयमारंभः धर्माऽधर्माऽऽकाशपुद्गला जीवाश्च वक्ष्यमाणलक्षणेन कालेन सह षडेव द्रव्याणीति। तेनान्यवादिपरिकल्पितानां दिगादीनां निवृत्तिः सिद्धा। कथमिति चेत् उच्यते-पृथिव्यप्तेजोवायुमनांसि पुद्गलद्रव्येऽन्तर्भवंति रूपरसगंधस्पर्शवत्त्वात्। वायोर्मनसश्च रूपादियोगाभाव इति चेन्न रूपादिमत्त्वात्। वायुस्तावत् रूपादिमान् स्पर्शवत्वात् घटादिवत्। चक्षुरादिकरणग्राह्यत्वाभावात् रूपाद्यभाव इति चेन्न परमाण्वादिषु अतिप्रसंगात्। मनोपि द्विविधं द्रव्यमनो भावमनश्चेति। तत्र भावमनो ज्ञानं तस्य जीवगुणत्वादात्मन्यन्तर्भावः। द्रव्यमनश्च रूपादियोगात् पुद्गलद्रव्यविकारः। तद्योगाभावोऽनुपलभ्यमानत्वात् इति चेत् परमाण्वादिषु विधर्मस्वपि वृत्तेः संशयहेतुत्व। रूपादिमन्मनो ज्ञानोपयोगकरणत्वात् चक्षुरिंद्रियवत्। अमूर्तेपि शब्दे ज्ञानोपयोगकरणत्वदर्शनात् व्यभिचारी हेतुरिति चेन्न तस्य पौद्गलिकत्वात् मूर्तिमत्त्वोपपत्ते.। परमाण्वादीनामतींद्रियत्वेपि रूपादिमत्कार्यदर्शनात् रूपादिमत्त्वमनुमीयते न तथा वायूनां मनसां च रूपादिमत्कार्यं उपलभ्यते यतोऽवसीयते रूपादिमत्त्वमेषामिति चेन्न तेषामपि तदुपपत्तेः। सर्वेषां परमाणूनां सर्वरूपादिमत्कार्यत्वप्राप्तियोग्यताभ्युपगमात्। न च केचित् पार्थिवादिजातिविशेषयुक्ताः परमाणवः संति जातिसंकरेण आरंभदर्शनात्। दिशोप्याकाशेऽन्तर्भावः आदित्योदयाद्यपेक्षया आकाशप्रदेशपंक्तिषु इत इदमिति व्यवहारोपपत्तेः ॥

जीवा इति बहुवचनं वैविध्यख्यापनार्थं ॥ ५ ॥ जीवा इति बहुवचनं क्रियते वैविध्यख्यापनार्थं। विविधा हि जीवाः संसारिणो मुक्ताश्चेति। संसारिणोपि गतींद्रियादिचतुर्दशमार्गणास्थानविकल्पात् मिथ्यादृष्ट्यादिकचतुर्दशगुणस्थानभेदात् सूक्ष्मबादरादिचतुर्दशजीवस्थानविकल्पाच्च विविधा। मुक्ताश्च एकद्वित्रिःचतुःसंख्येयासंख्येयानंतसमयसिद्धपर्यायभेदाश्रयात् मुक्तिहेतुशरीराकारानुभेदादपि स्वक्षेत्रपरक्षेत्रावगाहनादिभेदाच्च विविधाः।

एकयोग इति चेन्न जीवानामेव प्रसंगात् ॥ ६ ॥ स्यान्मतं एक एव योगः कर्तव्यः द्रव्याणि जीवा इत्येव चशब्दाकरणात् लघिरिति तन्न किं कारणं जीवानामेव प्रसंगात्। तथा सति जीवा एव द्रव्याणि न धर्मादीनि इत्यनिष्टमासज्यते ॥

बहुवचनादिति चेन्न उक्तत्वात् ॥ ७ ॥ स्यादेतद्द्रव्याणीति बहुवचनात् धर्मादीनां जीवानां च द्रव्यसंज्ञा सिध्यतीति ? तन्न। किं कारणं ? उक्तत्वात्। उक्तमेतत् जीवा इति बहुवचनं वैविध्यख्यापनार्थं इति। सामानाधिकरण्यात् द्रव्याणि इति बहुवचनं न्यायप्राप्तं इति न ततो धर्मादिगतिः ॥

अधिकारादिति चेन्न जीवावबद्धत्वात् ॥ ८ ॥ स्यादेतत् 'अजीवकाया' धर्माधर्माकाशपुद्गला' इत्यजीवाधिकारात् एकयोगेपि जीवाजीवयोर्द्रव्यसंज्ञा सेत्स्यति इति ? तन्न किं कारणं ? जीवावबद्धत्वात्। द्रव्यशब्दोऽयं जीवावबद्ध इति जीवानामेव द्रव्यसंज्ञा प्राप्नोति ॥

सत्यप्यधिकारे यत्नाभावाच्च ॥ ९ ॥ अनुवर्तमाना अपि विषयो नचानुवर्तनादेव भवति किं तर्हि यत्नाद्भवतीति जीवानामेव द्रव्यसंज्ञा स्यात् अजीवानां न स्यात् यत्नाभावात्। तत पृथग्योगग्रहणं न्याय्यं। एवं च कृत्वा च शब्दोप्यर्थवान् भवति। उक्तानां द्रव्याणां विशेषप्रतिपत्त्यर्थमाह—

नित्यावस्थितान्यरूपाणि ॥ ४ ॥

नित्यशब्दो ध्रौव्यवचनः ॥ १ ॥ अयं नित्यशब्दः ध्रौव्यवचनो वेदितव्यः। नेर्ध्रुवे त्योऽन्याख्यातः किं पुनरिह नित्यत्वं ?

१ भाव च इति ख पुस्तके पाठ.। २ इत्यत्र च धति इत्य ख, ग ध पुस्तके।

तद्भावाव्ययो नित्यत्वं ॥ २ ॥ यन भावेन उपलक्षित द्रव्य तस्य भावस्याऽव्ययो नित्यत्वमुच्यते । वक्ष्यते 'तद्भावाव्यय नित्यमिति' । धर्मादीनि द्रव्याणि गतिहेतुत्वादिविशेषलक्षणद्रव्यार्थादेशात् अस्तित्वादिसामान्यलक्षणद्रव्यार्थादेशाच्च कदाचिदपि न व्ययतीति नित्यानि ।

इयत्त्वानतिवृत्तेरवस्थितानि ॥ ३ ॥ धर्मादीनि षडपि द्रव्याणि कदाचिदपि षडिति इयत्त्वानातिवर्तंते । ततोऽवस्थितानीत्युच्यते । अथवा धर्माधर्मलोकाकाशैकजीवाना तुल्यासख्येयप्रदेशत्व । अलोकाकाशस्य पुद्गलानां चाऽनतप्रदेशत्व कालस्याप्येकप्रदेशत्वमित्येतादियत्त्व, तस्यानातिवृत्ते अवस्थितानीति व्यपदिश्यते ।

गतार्थत्वात्तदवक्तव्यमिति चेन्न परिणामानेकत्वात् ॥ ४ ॥ स्यान्मत नित्यवचनेनैव गतार्थत्वात् अवस्थितानीति न वक्तव्य न हि नित्यत्वमतिक्रम्यावस्थित्वमस्तीति ? तन्न किं कारण ? परिणामानेकत्वात् । धर्मादीनामेनकगतिपरिणामोऽस्ति गतिस्थित्युपग्रहादिपर्यायोत्पादव्ययव्यञ्जनस्थितिलक्षण ,अत किं ? अमुष्मिन् परिणामानेकत्वेपि न मूर्तिमत्त्वोपयोगपरिणामो भवति धर्माधर्मकालाकाशाना, नापि जीवानामेचतनत्व पुद्गलानां च अमूर्तत्व अवस्थितवचनात् ।

विरोधादयुक्तमिति चेन्न उभयनयसद्भावात् ॥ ५ ॥ स्यादेतत् परिणामानेकत्व येषामिष्टमवस्थितत्वमिति एतद्विरुद्धमिति तन्न। किं कारण ? उभयनयसद्भावात् । धर्मादीना सर्वेषा द्रव्याणां द्रव्यार्थिकपर्यायार्थिकाऽन्यतरगुणप्रधानभावार्पणाभेदात् स्थित्युत्पत्तिनिरोधात्मकमविरुद्धमवस्थितविशेषण, वा नित्यग्रहणमवस्थितविशेषण विज्ञायते । यथा गमनागमनाद्यनेकपर्यायसद्भावेप्यभीक्ष्णप्रजल्पनसद्भावात् नित्यप्रजल्पितो देवदत्त इत्युच्यते । तथोभयकारणवशोपनीतोत्पादनिरोधसभवेपि अमुर्तत्वादिस्वभाव कदाचिदपि धर्माधर्मादीनि न जहतीति नित्यावस्थितानीत्युच्यते ।

क्रियावत्त्वनिवृत्त्यर्थमवस्थितवचनमिति चेन्न निःक्रियाणीत्याम्नातत्वात् ॥६॥ स्यादेतत् परिस्पदात्मिकाया क्रियाया निवृत्त्यर्थमवस्थितवचनमिति ? तन्न । किं कारण ? निष्क्रियाणीत्याम्नातत्वात् ।

अरूपग्रहणं द्रव्यस्वतत्त्वनिर्ज्ञानार्थं ॥ ७ ॥ अरूपग्रहण क्रियते द्रव्यस्वतत्त्वनिर्ज्ञानार्थं । न विद्यते रूप येषा तान्यरूपाणि । रूपव्युदासात्तदविनाभाविनां रसादीनामपि व्युदासो वेदितव्य । अरूपाणि अमूर्तानीति यावत् ।

वृत्तौ पचत्ववचनात् षड्द्रव्योपदेशव्याघात इति चेन्न अभिप्रायाऽपरिज्ञानात् ॥ ८ ॥ स्यान्मत वृत्तावुक्तमवस्थितानि धर्मादीनि न हि कदाचित्पचत्व व्यभिचरतीति तत षड्द्रव्याणीत्युपदेशस्य व्याघात इति ? तन्न । किं कारण ? अभिप्रायापरिज्ञानात् । अयमभिप्रायो वृत्तिकरणस्य—कालश्चेति पृथग् द्रव्यलक्षण कालस्य वक्ष्यत तदनपेक्षादिक्तानि पचैव द्रव्याणीति षड्द्रव्योपदेशाविरोध । यथा सर्वेषा द्रव्याणा नित्यावस्थितानि इत्येतत् साधारण लक्षण तथा अरूपत्वमपि प्राप्तमतस्तदपवादार्थमाह—

रूपिणः पुद्गलाः ॥ ५ ॥

रूपशब्दस्याऽनेकार्थत्वे मूर्तिपर्यायग्रहण शास्त्रसामर्थ्यात् ॥ १ ॥ रूपशब्दोऽनेकार्थ क्वचिद्द्रव्य वर्तते गारूपाणि गोद्रव्याणि इत्यर्थ । क्वचित् स्वभावे वर्तत चैतन्य पुरुषस्य स्वरूप स्वभाव इत्यथ । क्वचिदभ्यास वर्तत दशरूपमध्ययन कार्य दशवारानभ्यास कार्य इत्यर्थ । क्वचिच्छ्रुतौ वर्तते स्वरूप शब्दस्य स्वा श्रुतिरित्यर्थ । क्वचिन्महाभूतेषु वर्तते रूप-चत्वारि महाभूतानि उपादाय रूप चेति । क्वचित् गुणविशेषे वर्तत चक्षुर्ग्रहणयोग्यो योऽर्थस्तद्रूपमिति । क्वचिन्मूर्तिपर्यायवचन. रूपिद्रव्य मुर्तिमद्द्रव्य मित्यर्थ तत्रेह मूर्तिपर्यायवचनो रूपशब्दो गृहीतव्य । कुत ? शास्त्रसामर्थ्यात् । अर्हत्प्रोक्ते हि गणधरावधारित श्रुते शास्त्रेऽभिहित रूपिद्रव्य मूर्तिमद्द्रव्यमिति । तस्मात् रूपिण पुद्गला मूर्तिमत पुद्गला इत्यर्थ । का पुन मूर्ति ? रूपादिसस्थानपरिणामो मूर्ति । रूपमादिर्येषा त इम रूपादय क पुनस्त ? रूपरसगधस्प-

र्शाः । परिमंडलत्रिकोणचतुरस्रायतचतुरस्रादिराकृतिः संस्थानं । तैः रूपादिभिः संस्थानैश्च परिणामो मूर्तिरित्याख्यायते ।

गुणविशेषवचनग्रहणं वा ॥ २ ॥ अथवा रूपमित्यनेन गुणविशेषो गृह्यते । चक्षुर्ग्रहणयोग्यः ।

रसाद्यग्रहणमिति चेन्न तदविनाभावात् तदंतर्भावसिद्धेः ॥ ३ ॥ स्यादेतत् गुणविशेषग्रहणे सति रसादीनामग्रहणं प्रसक्तमिति ? तन्न ? किं कारणं तदविनाभावात् तदंतर्भावसिद्धेः । रूपाविनाभाविनो हि रसादयो रूपग्रहणेन गृह्यते ।

इनोनुत्पत्तिरभेदादिति चेन्न कथंचिद्व्यतिरेकसिद्धेः ॥ ४ ॥ स्यादाकूतं सति भेदे इन उत्पत्तिर्दृष्टा यथा दंडोस्यास्तीति दंडीति न च तथा रूपं द्रव्याद्भिन्नमस्ति तस्यैव रूपादिपर्यायपरिणामात् । तत इन उत्पत्ति र्नोपपद्यते रूपमेषामस्ति ते रूपिणः इति ? तन्न किं कारणं ? कथंचिद्व्यतिरेकसिद्धेः । यद्यपि पुद्गलद्रव्यादनन्यद्रूपं तत्परिणामात् द्रव्यार्थादेशात् व्यतिरेकेणाऽनुपलब्धेः । तथापि पर्यायार्थिकनयविवक्षाविजृंभिते रूपविनाशे पुद्गलावस्थानात् उत्पादानुपादानादादिमदनादिमत्त्वात् अन्वयव्यतिरेकरूपवाग्विज्ञानप्रवृत्तिहेतुत्वादित्येवमादिभि हेतुभिः कथंचिद्व्यतिरेकः सिध्यतीति तदपेक्ष इनः प्रादुर्भावः सिद्धः । तथैव व्यपदेशाच्च अनन्यत्वेपि लोके व्यपदेशो दृष्टः । आत्मवान् आत्मा सारवान् वृक्षः इति । नहि आत्मनोऽन्य आत्मास्ति । नापि वृक्षादन्यः सारः तथापि व्यपदेशो दृश्यते । एवमिह अनन्यत्वेपि व्यपदेशो वेदितव्यः ।

पुद्गला इति बहुवचनं भेदप्रतिपादनार्थं ॥ ५ ॥ पुद्गला इति बहुवचनं क्रियते । किं प्रयोजनं ? भेदप्रतिपादनार्थं । भिन्ना हि पुद्गलाः परमाणुभेदात् स्कंधभेदाच्च । तद्विकल्पा उपरिष्टाद्वक्ष्यते । अथाद किं पुद्गलवद्धर्मादीन्यपि द्रव्याणि प्रत्येकं भिन्नानि ? इत्यत्रोच्यते ।

आ आकाशादेकद्रव्याणि ॥ ६ ॥

अभिविधावाङ् प्रयोगः ॥ १ ॥ अभिविधिरभिव्याप्तिः, तस्मिन्नर्थे अयमाङ् प्रयुज्यते तेनाऽऽकाशस्यापि एकद्रव्यत्वसंप्रत्ययो भवति । यदि हि मर्यादायां गृह्यते आकाशांतर्भावो न स्यात् । सौत्रीमानुपूर्वीमाश्रित्य इदमुक्तं तेन धर्माधर्माकाशानि गृह्यते ।

एकशब्दः संख्यावचनः ॥ २ ॥ अन्याऽसहायाप्रधानेष्वर्थेष्वसंभवत्स्वयमेकशब्दः संख्यावचनो द्रष्टव्यः ।

तत्संबंधाद्द्रव्यस्यैकवचनप्रसंग इति चेन्न धर्माद्यपेक्षया बहुत्वसिद्धेः ॥ ३ ॥ स्यान्मतं यद्ययमेकशब्दः संख्यावचनः तेन समानाधिकरणत्वाद्द्रव्यशब्दस्याप्येकवचनमेव प्राप्नोतीति ? तन्न किं कारणं धर्माद्यपेक्षया बहुत्वसिद्धेः । धर्मादीनि बहूनि द्रव्याणि तदपेक्षया बहुवचनं युज्यते । एकत्वानेकार्थप्रत्यायनशक्तियोगात् ।

एकैकमित्यस्तु लघुत्वात् ॥ ४ ॥ अत्र कश्चिदाह आ आकाशादेकैकमित्येवमस्तु सूत्रं लघुत्वात् । कथं द्रव्याणि ? प्रसिद्धत्वाद्द्रव्याणीति । धर्मादीनि षड्द्रव्याणि इति प्रसिद्धमिति द्रव्यगतिर्भवति तस्मादनर्थकं द्रव्यग्रहणमिति ।

स्य च ससारमोक्षक्रियानिस्तरस्य विरोधः स्यात् । आह कालद्रव्य किं एकेमनेकमिति उत्तरत्राऽस्य निर्णयो वक्ष्यते । अधिकृतानामेवैकद्रव्याणां विशेषप्रतिपत्त्यर्थमिदमुच्यते –

निःक्रियाणि च ॥ ७ ॥

उभयनिमित्तापेक्षः पर्यायविशेषो द्रव्यस्य देशांतरप्राप्तिहेतुः क्रिया ॥ १ ॥ अभ्यतर क्रियापरिणामशक्तियुक्त द्रव्य, बाह्यं च नोदनाभिघाताद्यपेक्ष्योत्पद्यमान. पर्यायविशेष', द्रव्यस्य देशांतरप्राप्तिहेतु' क्रियेत्युपदिश्यते । उभयनिमित्त इति विशेषण द्रव्यस्वभावनिवृत्त्यर्थं । यदि हि द्रव्यस्वभाव. स्यात् क्रियापरिणामिनो द्रव्यस्याऽनुपरतक्रियत्वप्रसगः । द्रव्यस्य पर्यायविशेष इति विशेषण अर्थांतरभावनिवृत्त्यर्थं । यदि हि क्रिया द्रव्यादर्थांतरभूता स्यात् द्रव्यनिश्चलत्वप्रसग । देशांतरप्राप्तिहेतुरिति विशेषण ज्ञानादिरूपादिनिवृत्त्यर्थं ।

तस्याः प्रादिवृत्त्याऽन्यपदार्थगतिः ॥ २ ॥ तस्या क्रियायाः प्रादिवृत्त्या अन्यपदार्थगतिर्भवति नि क्रान्तानि क्रियाया नि.क्रियाणीति ।

निःक्रियत्वादुत्पादाभाव इति चेन्न अन्यथोपपत्ते ॥३॥ स्यादेतद्धर्मादीनि द्रव्याणि यदि नि क्रियाणि ततस्तेषां उत्पादो न भवेत् क्रियापूर्वका हि घटादीनामुत्पादो दृष्ट । उत्पादाभावाच्च व्ययाभाव इति सर्वद्रव्याणां उत्पादादित्रितयरूपकल्पनाव्याघात इति ? तन्न । किं कारण ? अन्यथोपपत्ते. । क्रियानिमित्तोत्पादाभावेपि एषां धर्मादीनामन्यथोत्पाद' कल्प्यते । तद्यथा द्विविध उत्पाद स्वनिमित्त परप्रत्ययश्च । स्वनिमित्तस्तावत् अनतानामगुरुलघुगुणानामागमप्रामाण्यादभ्युपगम्यमानानां षट्स्थानपतिततया वृद्धया हान्या च वर्तमानानां स्वभावादेषामुत्पादो व्ययश्च । परप्रत्ययेपि अश्वादेर्गतिस्थित्यवगाहनहेतुत्वात् । क्षण क्षणे तेषां भेदात् तद्धेतुत्वमपि भिन्नमिति परप्रत्ययापेक्ष उत्पादो विनाशश्च व्यवह्रियते ।

निःक्रियत्वात् गतिस्थित्यवगाहनक्रियाहेतुत्वाभाव इति चेन्न बलाधानमात्रत्वादिंद्रियवत् ॥ ४ ॥ स्यादेतद्येतानि नि क्रियाणि गतिस्थित्यवगाहनक्रियाहेतुत्व एषां नोपपद्यत ? क्रियावंति हि जलादीनि मत्स्यादीनां गत्यादिनिमित्तानि दृष्टानि इति ? तन्न किं कारण ? बलाधानमात्रत्वात् । इंद्रियवत् । यथा दिदृक्षोश्चक्षुरिंद्रिय रूपोपलब्धौ बलाधानमात्रमिष्ट न तु चक्षुष तत्सामर्थ्यं इंद्रियांतरोपयुक्तस्य तदभावात् । यथा वाऽऽयु सक्षयात् आत्मनि शरीरान्निःक्रांते सदपींद्रिय रूपाद्युपलब्धौ समर्थं न भवति ततो ज्ञायते आत्मन एवैतत्सामर्थ्यं इंद्रियाणां तु बलाधानमात्रत्वमिति । तथा स्वयमेव गतिस्थित्यवगाहनपर्यायपरिणामिना जीवपुद्गलानां धर्माधर्माकाशद्रव्याणि गत्यादिनिर्वृत्तौ बलाधानमात्रत्वेन विवक्षितानि न तु स्वय क्रियापरिणामीनि । कुत पुनरेतदेवमिति चेदुच्यते–द्रव्यसामर्थ्यात् । यथा–आकाशमगच्छत्सर्वद्रव्यैः सबद्ध न चास्य सामर्थ्यमन्यस्यास्ति । तथा च नि क्रियत्वेप्येषां गत्यादिक्रियानिर्वृत्तिं प्रति बलाधनमात्रत्वमसाधारणमवसेय ।

चशब्दोऽभिहितसंबंधार्थः ॥ ५ ॥ चशब्द क्रियते अभिहितानामेकद्रव्याणां सबधार्थः । अतो धर्माऽधर्माकाशानां नि क्रियत्वनियमाज्जीवपुद्गलानां स्वत' परतश्च क्रियापरिणामित्व सिद्ध । अत्र कश्चिदाह आत्मा सर्वगतत्वान्नि क्रिय क्रियाहेतुगुणसमवायात् परत्र क्रियाहेतुरिति तत्प्रतिविधानार्थमाह—

द्रव्यस्य क्रियापरिणामिनोऽर्थांतरे तत्परिणामसामर्थ्यं वायुवत् ॥६॥ यथा वायु स्वय क्रियापरिणतत्वात् वनस्पतौ क्रियानिमित्त । तथात्मन क्रियापर्यायस्वभावस्य वीर्यांतरायज्ञानावरणक्षयक्षयोपशमाङ्गोपांगनामलाभावष्टंभे सति विहायोगतिनामोदयापादितशक्तिविशेषे च सति व्रज्यामनुतिष्ठन हस्तादिषु क्रियोत्पत्तिर्युक्ता न तु नि क्रियस्यात्मन' परत्र क्रियाहेतुत्व युक्त । तत्र यदुक्त आत्मसयोगप्रयत्नाभ्यां हस्ते कर्मेत्येतदपार्थकं । कथमिति चेदुच्यते—

अतत्परिणामस्य तदभावो व्योमवत् ॥ ७ ॥ यथा व्योम्नो निःक्रियस्य घटादिषु सत्यपि सयोगे न क्रियाहेतुत्वं । तथाऽऽत्मनो नि क्रियस्य सत्यपि सयोगे हस्तादिषु न क्रियाहेतुत्व युक्त । किं च–

उभयोः निःक्रियत्वात् ॥ ८ ॥ यथोभयोर्जीवान्ययो सबधेन दर्शनशक्तिप्रादुर्भावोऽस्ति । तथाऽऽत्मसयोगप्रयत्नयो नि क्रियत्वात् क्रियाहेतुत्वमयुक्त । कथ नि क्रियत्वमिति चेदुच्यते—दिक्कालावाकाश च क्रियावद्द्रव्यो वैधर्म्यात् नि क्रियाणि । एतेन कर्माणि गुणाश्च व्याख्याता । नि क्रिया इति वचनात् ।

संयोगप्रयत्नयोः गुणत्वात् निःक्रियत्व अग्निसंयोगवदिति चेन्नास्मदिष्टसिद्धेः ॥ ९ ॥ स्यान्मत यथा अग्निसयोग उष्णापेक्ष परत्र घटादौ पाकजान् रूपादीनारभते नात्माधारेऽग्नौ । तथाऽऽत्मसयोगप्रयत्नयोरदृष्टापेक्षयो हस्तादौ क्रियाहेतुत्व युक्त नात्मनीति ' तन्न किं कारण अस्मादिष्टसिद्ध । यथाग्निसयोगो रूपादिमद्द्रव्यगुण परत्र घटादौ रूपादिमति रूपाद्यतरोत्पत्तिहेतुर्भवति । तथाऽऽत्मसयोगप्रयत्नावपि परत्र हस्तादौ क्रियामारभमाणौ क्रियावद्द्रव्यगुणाविति क्रियावत्त्वमात्मनोऽस्मदिष्ट सिद्ध ।

तत्सामर्थ्याभावाच्च ॥१०॥ य उक्तोऽग्निसयोगो दृष्टात न तस्य तत्सामर्थ्यमस्ति । कुत ? अनुष्णाशीतस्याऽप्रेरकस्यानुपघातिनोऽप्राप्तस्य सयोगस्य रूपाद्युच्छेदोत्पत्त्यर्हेतुत्वासभवात् । तस्मात् असौ—असिद्धो दृष्टांतो दार्ष्टांतिकार्थसिद्धये नाल ।

गुरुत्ववदिति चेन्न तुल्यत्वात् ॥ ११ ॥ स्यादेतद्यथा नि क्रिय गुरुत्व लोष्टे वर्तमान तृणादौ क्रियाहेतु । तथाऽऽत्मसयोगप्रयत्नौ नि क्रियावपि सती हस्तादौ क्रियाहेतू इति ' तन्न । किं कारण ' तुल्यत्वात् । अग्निसयोगेन तुल्यमेतत् यथा क्रियापरिणामिनो लोष्टस्य गुणो गुरुत्व परत्र क्रियाहेतु' । तथाऽऽत्मसयोगप्रयत्नावपि क्रियापरिणामिद्रव्यगुणाविति क्रियावत्त्वमात्मन सिद्ध । किं च नि क्रियस्य गुरुत्वस्याऽस्पर्शकस्याऽप्रेरकस्यानुपघातिनोऽन्यत्र क्रियाहेतुत्व नोपपद्यते इति दृष्टांतोऽसिद्ध' ।

द्रव्यमेव तथापरिणत क्रियाहेतुरिति धर्मास्तिकायवदिति चेन्न वैषम्यात् ॥१२॥ स्यान्मत यथा धर्मास्तिकाय नि क्रिय जीवपुद्गलाना गतिहेतु तथाऽऽत्मसयोगादि नि क्रियोपि परत्र क्रियाहेतुरिति ' तन्न । किं कारण ' वैषम्यात् । युज्यते धर्मास्तिकायस्य पुद्गलगतिं प्रत्यप्रेरकत्व, नि क्रियस्यापि बलाधानमात्रत्वदर्शनात् । आत्मगुणस्तु अपरत्र क्रियारभे प्रेरको हेतुरिष्यते तद्वादिभिर्नच नि क्रियद्रव्यगुण. प्रेरको भवितुमर्हति इति वैषम्य । किं च धर्मास्तिकायाख्ये द्रव्यमाश्रयकारण भवतु न तु नि क्रिया मद्रव्यगुणस्य ततो व्यतिरेकेणाऽनुपलभ्यमानस्य क्रिय या आश्रयकारणत्व युक्त अर्थांतरभावे च सत्त्वमिति वैषम्य । किं च —

शरीरे क्रियाभावो जीवस्य निःक्रियत्वात् आकाशप्रदेशवत् ॥ १३ ॥ यथाऽऽकाशप्रदेशो नि क्रिय शरीरे क्रियारभहेतुर्न भवति तथात्मा तद्गुणश्च नि क्रियत्वात् क्रियाहेतुर्न भवेत् । किं च एकांतेनाऽमूर्तस्य नि क्रियस्य शरीरेण सह सबधाभावात् परस्परोपकारो नोपपद्यते आकाशवदेव ।

शरीरवियोगे नि ष्क्रियत्वप्रसंग इति चेन्न अभ्युपगमात् ॥१४॥ स्यान्मत यस्य कार्मणशरीरसबधे सति तत्प्रणालिकापादिता क्रिया आत्मनोभिप्रेता तस्याष्टविधकर्मसक्षये शरीरवियोगात् अशरीरस्यात्मनो नि क्रियत्व प्रसक्तमिति ? तन्न किं कारण ? अभ्युपगमात् कारणाभावात् कार्याभाव इति कर्मनोकर्मनिमित्ता या क्रिया सा तदभावे नास्तीति नि ष्क्रियत्व मुक्तस्याभ्युपगम्यतेऽस्माभि । अथवा परनिमित्तक्रियानिवृत्तावपि स्वाभाविकी मुक्तस्योर्ध्वगतिरभ्युपगम्यते प्रदीपवत् । अथवा स्याच्छरीरवियोगे मुक्तस्य नि क्रियत्व यद्यनंतवीर्यज्ञानदर्शनाचिंत्यसुखानुभवनादय क्रिया अभ्युपगम्येरन् । अभ्युपगम्यत तु तस्मादयमदोष शरीरवियोगादात्मनो नि क्रियत्वप्रसग इति ।

वक्ष्यमाणत्वाच्च पूर्वप्रयोगादिभि ॥१५॥ वक्ष्यते चोत्तरत्र मुक्तानां क्रिया । कथ ? पूर्वप्रयोगादिभि ।

पुद्गलानामपि द्विविधा क्रिया विस्रसा प्रयोगनिमित्ता च ॥१६॥ पुद्गलाना द्विविधा क्रिया वक्ष्यते सा द्वितया भवति विस्रसा प्रयोगनिमित्ता चेति ।

साऽनन्या स्यात्मविशेषभावात् ॥ १७ ॥ सा क्रिया तद्वतोरनन्या भेदितव्या । कुत ? स्यात्म

विशेषभावात्। यथाग्नेर्नान्यदौष्ण्यं स्वात्मविशेषभावात्। यद्यन्यत्स्यात्? अग्नेरभावप्रसंगःस्यात् अलक्षणत्वात्। तथा क्रियापि क्रियावतो नान्या स्वात्मविशेषभावात्। यद्यन्या स्यात्? द्रव्यस्यास्पंदत्वं स्यात् क्रियायाश्चाऽभावः, तस्मादनन्या क्रिया।

अर्थांतरत्वेपि योगाद्व्यपदेशो दंडदंडिवदिति चेन्न स्वतोऽसिद्धत्वात् ॥ १८ ॥ अर्थांतरत्वेपि क्रियायाः तद्योगाद्द्रव्यस्य क्रियावद्व्यपदेशः दंडदंडिवदिति च यदि मतं तदपि नोपपद्यते। कुतः? स्वतोऽसिद्धत्वात्। युज्यते स्वतःसिद्धेन दंडेन योगात् देवदत्तस्य दंडिव्यपदेशः। नच तथा क्रिया स्वतः सिद्धा व्यतिरेकेणानुपलब्धेः। तस्मात्तद्व्यपदेशो न युक्तः।

समवायादिति चेन्नाऽविशेषप्रसंगात् ॥ १९ ॥ स्यान्मतं सत्यमेतत् न दंडदंडिवद्योगः, स्वतःसिद्ध्यभावात्। कथं तर्हि समवायो नामाऽयुतसिद्धिलक्षणः संबंधोस्ति तेनैकत्वमिव नीतस्य द्रव्यस्य क्रियावद्व्यपदेशो भवतीति? तन्न। किं कारणं? अविशेषप्रसंगात्। अयुतसिद्धिलक्षणश्चेत्संबंधः क्रियाक्रियावतोरिष्टः, यद्द्रव्यं सैव क्रिया या च क्रिया तदेव द्रव्यमित्यविशेषः प्राप्नोति तथा सति पदार्थांतरकल्पनाव्याघातः। पदार्थांतरत्वं चेदभ्युपगम्यते न नामाऽयुतसिद्धिलक्षणः संबंधः।

अनन्यत्वे द्वयोरैकात्म्यमिति चेन्न कथंचिद्व्यतिरेकसिद्धेः ॥ २० ॥ स्यादेतद्यदि क्रियाक्रियावतोरनन्यत्वमभ्युपगम्यते तयोरैकात्म्यं प्रसज्यते दृष्टा च नानात्मता-द्रव्यमवस्थितं, क्रिया क्षणिकात्मिका, द्रव्यमकारणं, क्रिया कारणवतीति। यद्यैकात्म्यं स्यात् द्रव्यस्यावस्थानवत् अकारणत्ववत् क्रियाया अप्यवस्थानमकारणत्वं च स्यात् विपर्ययो वेति? तन्न। किं कारणं? कथंचिद्व्यतिरेकसिद्धेः। अत एवाऽस्माभिः कथंचिदन्यत्वमवसीयते ऐकात्म्यं मा भ्यज्ञायीति।

क्रियावत्त्वे सत्यनित्यत्वमिति चेन्न व्यभिचारात् ॥२१॥ स्यादेतत् यदि क्रियावत्त्वमभ्युपगम्यते जीवस्यानित्यत्वं प्राप्नोति। दृष्टा हि क्रियावतां प्रदीपादीनामनित्यतेति? तन्न। किं कारणं? व्यभिचारात्। महदहंकारादीनां परमाण्वादीनां च क्रियावतामपि नित्यत्वदर्शनात् व्यभिचारी हेतुः। अथ सर्वानित्यत्ववादी आत्मानित्यत्वे हेतुं ब्रूयात् असिद्धो हेतुः "सर्वे प्रत्ययजाश्चैव सर्वे चैव निरीहकाः" इति क्रियावत्त्वानिन्हवात्। किं च—

अभ्युपगमात् ॥ २२ ॥ अभ्युपगम्यतेऽस्माभिः क्रियावतां जीवादीनां पर्यायार्थिकनयादेशात् अनित्यत्वं ततो न बाधकरोऽयं हेतुः ॥

असिद्धेश्च ॥ २३ ॥ नेदं क्रियावत्त्वमस्मान् प्रति सिद्धं द्रव्यार्थिकनयादेशात् निष्क्रियत्वोपपत्तेः। एतेन प्रदीपादिदृष्टांतासिद्धिश्च योज्या। किं च—

अनुत्पादव्ययोत्पादव्ययदर्शनात् ॥ २४ ॥ पर्यायार्थिकगुणभावे द्रव्यार्थिकप्राधान्यात् सर्वे भावा अनुत्पादव्ययदर्शनात् निष्क्रिया नित्याश्च। द्रव्यार्थिकगुणभावे पर्यायार्थिकप्राधान्यात् सर्वे भावा उत्पादव्ययदर्शनात् सक्रिया अनित्याश्चेति।

अनेकांतोपपत्तेः ॥२५॥ एकांतवादिभिरभिहिता दोषा नानेकांतवादे अवकाशं लभंते। अजीवकाया इत्यत्र कायग्रहणे प्रदेशास्तित्वमात्रत्वं निर्ज्ञातं नत्वियत्तावधारिता प्रदेशानां, अतस्तन्निर्धारणार्थमिदमुच्यते—

असंख्येयाः प्रदेशा धर्माऽधर्मैकजीवानां ॥ ८ ॥

संख्याविशेषातीतत्वादसंख्येयाः ॥ १ ॥ संख्यानं संख्या गणनेत्यर्थः। स्वलक्षणेन परस्परतो विशेष्यत इति विशेषः। संख्यायाः संख्यैव वा विशेषः संख्याविशेषः तामतिक्रांता ये तेऽसंख्येयाः न केनचित् संख्यातुं शक्यंत इति यावत्।

तदनुपलब्धेरसर्वज्ञत्वप्रसंग इति चेन्न तेनात्मनाऽवसितत्वात् ॥ २ ॥ स्यान्मतं यदि ते न

केन चिदपि संख्यातुं शक्यते, प्राप्तं तर्हि तदनुपलब्धेरसर्वज्ञत्वमिति ? तन्न। किं कारणं ? तेनात्मनात्रसितत्वात् यथानतमनंतात्मनोपलभमानस्य न सर्वज्ञत्वं हीयते तथाऽसंख्येयमसंख्येयात्मनाऽवबुध्यमानस्य नास्ति सर्वज्ञत्वहानिः। न हि अन्यथावस्थितमर्थमन्यथा वेत्ति सर्वज्ञोयथार्थज्ञत्वात्। अर्थस्य चाधिगमे त्रिविधं मानं व्याख्यातं संख्येयमसंख्येयमनंतमिति तत्रेहाऽजघन्योत्कृष्टासंख्येयं परिगृह्यते।

प्रदिश्यंते इति प्रदेशाः ॥ ३ ॥ कथ प्रदिश्यंत ? परमाण्ववस्थानपरिच्छेदात्। वक्ष्यमाणलक्षणो द्रव्यपरमाणुः स यावति क्षेत्रेऽवतिष्ठते स प्रदेश इति व्यवह्रियते। ते धर्माधर्मैकजीवाः तुल्याऽसंख्येयप्रदेशाः। तत्र धर्माधर्मौ निःक्रिया व्याप्य स्थिताः। जीवस्तावत् प्रदेशोपि संहरणविसर्पणस्वभावत्वात् कर्मनिर्वर्तितं शरीरं अणु वृद्धावितिष्ठंस्तावदवगाह्य वर्तते। यदा तु लोकपूरणं भवति तदा मंदरस्याधश्चित्रवज्रपटलयोर्मध्ये जीवस्याष्टौ मध्यप्रदेशाः व्यवतिष्ठंते इतरे प्रदेशाः ऊर्ध्वमधस्तिर्यक् च कृत्स्नं लोकाकाशमश्नुते।

एकद्रव्यस्य प्रदेशकल्पनोपचारतः इति चेन्न मुख्यक्षेत्रविभागात् ॥ ४ ॥ स्यान्मतमेकद्रव्यस्य प्रदेशकल्पना उपचारतः स्यात्। उपचारश्च मिथ्योक्तिर्न तत्त्वपरीक्षायामधिक्रियते प्रयोजनाभावात्। न हि मृगतृष्णिकया मृषार्थाभिकया जलकृत्यं क्रियते इति ? तन्न किं कारण ? मुख्यक्षेत्रविभागात्? मुख्य एव क्षेत्रविभागः अन्यो हि घटावगाह्यः आकाशप्रदेशः इतरावगाह्यश्चान्य इति। यदि अन्यत्वं न स्यात् व्याप्तित्वं व्याहन्यते ॥

निरवयवत्वानुपपत्तिरिति चेन्न द्रव्यविभागाभावात् ॥ ५ ॥ स्यादेतत् यदि मुख्य एव विभागोऽभ्युपगम्यते निरवयवत्वं तर्हि नोपपद्यते इति ? तन्न किं कारण ? द्रव्यविभागाभावात्। यथा घटो द्रव्यतो विभागवान् सावयवः नच तथैषां द्रव्यविभागोस्तीति निरवयवत्वं प्रयुज्यते ॥

भेद्यत्वादात्मनामेकग्रहणं ॥ ६ ॥ भेद्या आत्मानो बहवः इत्यर्थः तत एकग्रहणं क्रियते नानाजीवापेक्षया हि अनंतप्रदेशत्वं स्यात् ॥

कथंचित्प्रदेशभेदोपपत्तेः सर्वधनिर्देशः ॥७॥ एकश्चासौ जीवश्च एकजीवः धर्मश्चाऽधर्मश्चैकजीवश्च धर्माधर्मैकजीवाः तेषा धर्माधर्मैकजीवानां प्रदेशा इति सबधनिर्देशः क्रियते। कुतः? कथंचित्प्रदेशभेदोपपत्तेः।

असंख्येयप्रदेशा इत्यस्तु लघुत्वात् इति चेन्नोत्तरार्थत्वात् भेदकरणस्य ॥ ८ ॥ स्यान्मतमसंख्येयप्रदेशाः धर्माधर्मैकजीवाः इत्यस्तु सूत्र, कुतः ? लघुत्वादिति ? तन्न किं कारणं ? उत्तरार्थं। द्रव्यप्रधाने हि निर्देशे सति प्रदेशानामुपसर्जनत्वात् उत्तरत्राभिसंबधो न स्यात्। ततः प्रतिसूत्र प्रदेशग्रहणे क्रियमाणे गौरवं स्यात। कश्चिदाह—

प्रदेशकल्पना निरवयवत्वादौपचारिकी सिंहवत् ॥ ९ ॥ धर्मादीनां या प्रदेशकल्पना सा औपचारिकी। कुतः ? निरवयवत्वात्। कथं ? सिंहवत्। यथा विशिष्टपंचेंद्रियतिर्यङ्नामकर्मोदयापादितविशेषे क्रौर्यशौर्यादिगुणप्रकर्षाधिष्ठाने खरनखोग्रदंष्ट्राभासुरकेसरकपिलनयनतारकावयवविशिष्टे केसरिणि सिंहशब्दोऽव्यवसितः माणवके अतद्गुणे भक्त्याऽध्यारोप्यते। तथा पुद्गलेषु मुख्यः प्रदेशशब्दः धर्मादिषु भक्त्योपचर्यते इति।

नवा प्रत्ययाभेदात् ॥ १० ॥ नवा औपचारिकी, कुतः ? प्रत्ययाभेदात्। इह मुख्यप्रत्ययात् सिंहविशेषात् अध्यवसानरूपात् माणवके सिंह इति गौणप्रत्ययोऽध्यारोपरूपो भिन्न उपलभ्यते। नच तथा पुद्गलेषु धर्मादिषु च प्रदेशप्रत्ययो भिन्नोऽस्ति उभयत्रावगाहभेदतुल्यत्वात् इतश्च—

उभयत्र सोपपदत्वात् ॥११॥ सिंहत्वात् सिंहशब्दो निरुपपदो मुख्यं गमयति सोपपदो गौणं, सिंहो माणवक इति, न तथा प्रदेशशब्दविशेषोऽस्ति पुद्गलेषु धर्मादिषु च, सोपपदत्वात्, घटस्य प्रदेशाः धर्मादीनां प्रदेशाः इति ततो नास्त्यत्र विशेषः। इतश्च हेत्वपेक्षाभावात् सिंहे प्रसिद्धः क्रौर्यादिधर्मः तदेकदेशसादृश्यं माणवके गौणव्यवहारस्य हेतुरस्ति। न तथा पुद्गलेषु प्रसिद्धं हेतुमपेक्ष्य धर्मादिषु प्रदेशोपचारः क्रियते। तेषामपि स्वाधीनप्रदेशत्वात् तस्मादुपचारकल्पना न युक्ता।

स्वतोवधारणाभावात् नांजसा इति चेन्नाऽत्यंतपरोक्षत्वात् ॥ १२ ॥ स्यान्मतं यदि घटादिवत् धर्मादीना, आंजसा प्रदेशा भवेयुर्ननु घटादिवदेव स्वत प्रदिश्येरन् । घटादीना हि प्रदेशा अविवादयः आंजसाः स्वत एव प्रदिश्यते न द्रव्यांतरत , नत्वेवं धर्मादीनां प्रदेशा स्वतः प्रदिश्यते परमाण्ववगाहपरिच्छेद्यत्वात् अतो न मुख्या इति ? तन्न । किं कारणं ? अत्यंतपरोक्षत्वात् । युज्यते घटादीनां प्रत्यक्षत्वात् स्वत एव प्रदेशावधारणं । अत्यंतपरोक्षास्तु धर्मादयः तत एषां मुख्या अपि प्रदेशाः न शक्या स्वात्मन्येवावधारयितुं न गौणप्रदेशत्वात् ।

अर्हदागमप्रामाण्यात् ॥ १३ ॥ युगपत् सकलपदार्थत्व्यावभासनज्ञानातिशयेनार्हता आविष्कृत आगमः गणधरैरनुस्मृतवचनरचनः श्रुताख्य', तच्छिष्यप्रशिष्यप्रज्ञाश्रीचिपरंपरासमुपनीतोस्ति । तस्य प्रामाण्याद्धर्मादीनां क्षेत्रप्रदेशाः मुख्या इत्येतदभ्युपगतव्यं । तद्यथा एकैकस्मिन्नात्मप्रदेशेऽनंतानंता ज्ञानावरणादिकर्मप्रदेशाः अवतिष्ठंते । एकैकस्मिन् कर्मप्रदेशे अनंतानंता औदारिकादिशरीरप्रदेशा' । एकैकस्मिन् शरीरप्रदेशे अनंतानंता वैस्रसोपचयप्रदेशाः क्लिन्नगुडरेण्वाद्युपचयवदवतिष्ठते । तथा धर्मादिप्रदेशेष्वपि । किं च-

स्थितास्थितवचनात् ॥ १४ ॥ भावांतरपरिणामे सुखदुःखानुभवने क्रोधादिपरिणामे वा जीवप्रदेशाना उद्भवनिधनपरिस्पंदस्याप्रवृत्तिः स्थिति' । प्रवृत्तिरस्थितिरित्युच्यते । तत्र सर्वकालं जीवाष्टमध्यमप्रदेशा' निरपवादाः सर्वजीवाना स्थिता एव । केवलिनामपि अयोगिनां सिद्धाना च सर्वे प्रदेशा. स्थिता एव । व्यायामदुःखपरितापोद्रेकपरिणतानां जीवाना यथोक्ताष्टमध्यप्रदेशवर्जिताना इतरे प्रदेशा. अवस्थिता एव । शेषाणां प्राणिनां स्थिताश्चाऽस्थिताश्चेति वचनान्मुख्या एव प्रदेशाः । किं च—

इंद्रियपरिणामवचनात् ॥ १५ ॥ इह वीर्यांतरायमतिश्रुतज्ञानावरणक्षयोपशमांगोपागनामलाभोपष्टंभात् उत्सेधांगुलस्यासंख्येयभागप्रमितानां विशुद्धाना आत्मप्रदेशाना चक्षुरादींद्रियपर्यायपरिणाम उक्तः प्रतिविशिष्टप्रदेशत्वात परस्परस्थानासंक्रमेण साक्षाच्च दृश्यते तस्मान्मुख्या एवाऽऽत्मप्रदेशा' । किं च—

द्रव्याणां प्रतिनियतप्रदेशावस्थानात् ॥ १६ ॥ इहान्येषु आकाशप्रदेशेषु पाटलिपुत्रं स्थितं अन्येषु च मथुरा अतो नानाऽऽकाशप्रदेशा. । यस्यैकांतेनाऽप्रदेशमाकाशं तस्य यद्देशपाटलीपुत्रं तद्देशभाविन्येव मथुरापि स्यात । किं च—

उभयदोषप्रसंगात् ॥ १७ ॥ संसारस्य पिंडस्य कर्णशष्कुल्यंतरे अदृष्टविशेषसंस्कृतमाकाशं श्रोत्रमिति यदाख्यायते तत्कृत्स्नं वाऽऽकाशं स्यान्न वा ? यदि कृत्स्नं ननूर्ध्वमधस्तिर्यगवस्थितस्पर्शवद्द्रव्याभिघातोत्पन्नाः सर्वे शब्दाः सदा सर्वै. जीवैरुपलभ्या इत्यासक्तं । अथैष दोषो मा प्रापत् इति प्रतिनियताकाशप्रदेशाः श्रोत्रमितीष्यते । नन्वाकाशप्रदेशाना बहुत्वात् यत्प्रतिज्ञातं न सत्याकाशप्रदेशा मुख्या इति तद्धीनं । अथवा परमाणुराकाशेन कृत्स्नेन वा संयुज्यते न वा ? यदि कृत्स्नेन नन्वेवमणुमात्रमाकाशमाकाशमात्रोवाऽणु प्राप्नोति अथ एकप्रदेशेन संयुज्यते ननु निरपवादमेतत् सिद्धं मुख्या एवाऽऽकाशप्रदेशा इति । किं च—

कर्माभावप्रसंगात् ॥ १८ ॥ इहोत्पन्नकर्मसु आश्रयं आश्रयांतराद्वियोज्य आश्रयांतरेण संयोजयति इति एषः कर्मण' स्वभावः सत्येव प्रदेशत्वमाकाशस्य सिद्धं । इतरथा हि कर्माभावप्रसंगः प्रदेशावरसंक्रमाभावात् । किं च—

एकानेकप्रदेशत्वं प्रत्यनेकांतात् पुरुषवत् ॥ १९ ॥ यथा पुंसामान्यपौरुषेयशरीरद्रव्यार्थादेशात् स्यादेकत्वं । तस्यैव शिरःपृष्ठोरूदरपाणिपादांगुलिपर्वांगोपांगपर्यायार्थादेशात् स्यादनेकत्वं । अथवा पुरुषद्रव्यार्थादेशात्स्यादेकत्वं । स्वजात्यपरित्यागेन पावकत्वावकादिपर्यायार्थादेशात् स्यादनेकत्वं । पितृभागिनेयभ्रातृव्यमातुलादिपर्यायार्थादेशात् वा स्यादनेकत्वं । पंचेंद्रियारोग्यमेधाविपटुदुःकुशलशीलत्वादिपर्यायार्थादेशाद्वा स्यादनेकत्वं । तथा धर्माधर्माकाशजीवानां आत्मीयद्रव्यार्थादेशात् स्यादेकप्रदेशत्वं प्रतिनियतप्रदेशपर्यायार्थादेशात् स्यान्नानात्वं इत्यनेकांतः ।

संसारिणश्च व्यवहारतः सावयवत्वात् ॥२०॥ व्यवहाराद्व्यवहारतः व्यवहारनयार्पणादित्यर्थः कः पुनर्व्यवहारः, अनादिकर्मबंधनबद्धत्वं । अतस्तदावेशात् तदनुविधायित्वे सति सावयवत्वोपपत्तेः संसारिणो जीवस्य प्रदेशत्वं । शुद्धनयादेशात्तूपयोगस्वभावस्याऽऽत्मनोऽप्रदेशत्वं । अथाकाशस्य कति प्रदेशाः ? इत्यत आह—

आकाशस्याऽनंताः ॥ ९ ॥

अनंता इत्यन्यपदार्थनिर्देशः ॥ १ ॥ अंतोऽवसानमित्यर्थः अविद्यमानोऽन्तो येषां त इमेऽनंताः । अन्यपदार्थनिर्देशोऽयं । के पुनस्ते ? प्रदेशाः । कुतः ? प्रत्यासत्तेस्तदभिसंबंधोपपत्तेः ।

असंख्येयानंतयोरविशेष इतिचेन्नोक्तत्वात् ॥ २ ॥ स्यान्मत असंख्येयानंतयोर्नास्ति विशेषः ! कुतः। द्रव्येयत्तापरिच्छेदाभावतुल्यत्वादिति तन्न । किं कारणं ? उक्तत्वात् । उक्तोनयोर्भेदः नृस्थिती परावरे इत्यत्र ।

अनंतत्वादपरिज्ञानमिति चेन्नातिशयज्ञानदृष्टत्वात् ॥३॥ स्यादेतत् सर्वज्ञेनानंतं परिच्छिन्नं वा अपरिच्छिन्नं वा ? यदि परिच्छिन्नं उपलब्धावसानत्वात् अनंतत्वमस्य हीयते । अथापरिच्छिन्नं तत्स्वरूपानवबोधात् असर्वज्ञत्वं स्यादिति ? तन्न । किं कारण ? अतिशयज्ञानदृष्टत्वात् । यत्तत्केवलिनां ज्ञानं क्षायिकं अतिशयवत् अनंतानंतपरिमाणं तेन तदनंतमवबुध्यते साक्षात् । तदुपदेशादितरैरनुमानेनेति न सर्वज्ञत्वहानिः । नच तेन परिच्छिन्नमित्यर्थः सांतं अनंतेनाऽनंतमिति ज्ञातत्वात् । किं च—

सर्वेषामविप्रतिपत्तेः ॥ ४ ॥ नात्र सर्वे प्रवादिनो विप्रतिपद्यते । केचित्तावदाहुः अनंता लोकधातवः इति । अपरे मन्यंते दिक्कालात्माकाशानां सर्वगतत्वात् अनंतत्वमिति । इतरे ब्रुवते प्रकृतिपुरुषयोरनंतत्वं सर्वगतत्वादिति नचैतेषामनंतत्वादपरिज्ञानं, नापि परिज्ञानमात्रादेव तेषामनंतत्वं । तस्मात् नैतद्युक्तं अनंतत्वादपरिज्ञानमिति ।

सर्वज्ञाभावप्रसंगाच्च ॥ ५ ॥ यस्यार्थानामानंत्यमपरिज्ञानकारणं तस्य सर्वज्ञाभावः प्रसजति । अनंतो हि ज्ञेयः तस्यानंत्यादेव नच कश्चित् परिच्छेत्तास्तीति, अथांतवत् स्यात् संसारो मोक्षश्च नोपपद्यते । कथमिति चेदुच्यते—जीवाश्चेत्सांताः सर्वेषां हि मोक्षप्राप्तौ संसारोच्छेदः प्राप्नोति । तद्भयान्मुक्तानां पुनरागमनाभ्युपगमे स मोक्ष एव न स्यात् अनात्यंतिकत्वात् एकैकस्मिन्नपि जीवे कर्मादिभावेन व्यवस्थिताः पुद्गला अनंतास्तेषां अंतवत्त्वे सति कर्मनोकर्मविनिर्मोक्षाभावात् संसाराभावः तदभावान्मोक्षश्च न स्यात् । तथातीतानागतकालयोरंतवत्त्वे प्राक् पश्चाच्च कालव्यवहाराभावः स्यात् । नचासौ युक्तः ? अनंतः प्रादुर्भावाभावात् सतश्चात्यंतविनाशानुपपत्तेरिति । तथाकाशस्यांतवत्त्वाभ्युपगमे ततो बहिर्घनत्वप्रसंगः । नास्ति चेद्धनत्वमाकाशेनापि भवितव्यमित्यनंतत्वस्याभावः । उक्तममूर्तानां प्रदेशपरिमाणमिदानीं मूर्तानां पुद्गलानां प्रदेशपरिमाणं निर्ज्ञातव्यमित्यत आह—

संख्येयासंख्येयाश्च पुद्गलानां ॥ १० ॥

चशब्दोऽनंतसमुच्चयार्थः ॥ १ ॥ अनंता पुद्गलास्तेषां समुच्चयार्थश्चशब्दः क्रियते । संख्येयासंख्येयाः अनंताश्चेति । के पुनस्ते ? प्रदेशाः इत्यनुवर्तते कस्यचित्पुद्गलद्रव्यस्य द्व्यणुकादेः संख्येयाः प्रदेशाः कस्य चिदसंख्येयाः अनंताश्च ।

अनंतानंतोपसंख्यानमिति चेन्नाऽनंतसामान्यात् ॥ २ ॥ स्यादेतदनंतानंतप्रदेशाश्च पुद्गलाः संति तदुपसंख्यानं कर्तव्यमिति ? तन्न । किं कारणं ? अनंतसामान्यात् । अनंतप्रमाणं त्रिविधमुक्तं परीतानंतं युक्तानंतं अनंतानंतं चेति । तत्सर्वमनंतसामान्येनाभिधीयत अनंतशब्देन गृह्यत इति नोपसंख्यानमर्थः ।

अधिकरणविरोधादानंत्याभाव इति चेन्न सूक्ष्मपरिणामावगाहनसामर्थ्यात् ॥ ३ ॥ स्यान्मतं असंख्येयप्रदेशो लोकः, अनंतप्रदेशस्य च स्कंधस्याधिकरणमिति विरोधः ततो नानंत्यमिति ? तन्न । किं कारणं ? सूक्ष्मपरिणामावगाहनसामर्थ्यात् । परमाण्वादयो हि सूक्ष्मभावेन परिणता एकैकस्मि-

मप्याकाशप्रदेशे अनंतानंता अवतिष्ठते । अवगाहनसामर्थ्यमप्येषामव्याहतमस्ति येन एकैकस्मिन्नपि प्रदेशेऽनंताऽनंतानां अवस्थानं न विरुध्यते । किं च—

अनेकांतात् ॥ ४ ॥ नायमेकांतः अल्पाऽधिकरणे महद्द्रव्यं नावतिष्ठते इति । कुतः ।

प्रचयविशेषात् संघातविशेषः ॥५॥ संघातविशेषः इत्यर्थं पुद्गलानां हि प्रचयविशेषात्। अल्पक्षेत्रे बहूनामवस्थानं दृष्टं । कथं ? संहतविसर्पितचंपकादिगंधादिवत् । यथाल्पे कुड्मलावस्थे चंपके सूक्ष्मप्रचयपरिणामात् संहताश्चंपकपुष्पगंधावयवाः तद्व्यापिनो बहवोऽवतिष्ठमाना दृष्टा । तस्मिन्नेव विसर्पिते स्थूलप्रचयपरिणामाद्विनिर्गताश्चंपकगंधावयवाः सर्वदिग्व्यापिनो दृष्टाः । यथा बिल्वे करीषपटले दारुपिंडे च प्रचयविशेषावगाढाः संतः पुद्गलाः अग्निना दह्यमानाः प्रचयविशेषेण धूमभावेन दिङ्मंडलव्यापिनो दृष्टा । तथाल्पेपि लोकाकाशेऽनंतानंतानां च जीवपुद्गलानामवस्थानमिति नास्ति विरोधः । पुद्गलानामित्यविशेषवचनात् परिमाणोरपि प्रदेशबंधप्रसंगे तत्प्रतिषेधार्थमाह—

नाणोः ॥ ११ ॥

अणोः प्रदेशा न संतीति वाक्यशेषः । कुतो न संतीति चेदुच्यते—

प्रदेशमात्रत्वात् ॥ १ ॥ यथाकाशप्रदेशस्यैकप्रदेशभेदाभावात् अप्रदेशत्वं । एवमणोरपि प्रदेशमात्रत्वात् प्रदेशभेदाभावः । किं च—

ततोऽल्पपरिमाणाभावात् ॥ २ ॥ न हि अणोरल्पीयान् अस्ति यतोऽस्य प्रदेशाः भिद्येरन् । अतः स्वयमेवाद्यंतपरिमाणत्वादप्रदेशोऽणुः । किं च—

अन्वर्थसंज्ञत्वात् ॥ ३ ॥ *यथा प्रदीपनात् प्रदीप इत्यन्वर्थसंज्ञा तथाऽणुरितीयमप्यन्वर्थसंज्ञा अणुत्वात्सूक्ष्मत्वात् अणुरिति। यदि ह्यणोरपि प्रदेशाः स्युः ? अणुत्वमस्य न स्यात् प्रदेशप्रचयरूपत्वात् तत्प्रदेशानामेवाणुत्वं प्रसज्येत ।*

अप्रदेशत्वादभावः खरविषाणवदिति चेन्नोक्तत्वात् ॥ ४ ॥ *स्यादेतत् यथा खरविषाणमप्रदेशत्वान्नास्ति तथाणुरपि भवेत् इति ? तन्न। किं कारणं ? उक्तत्वात् । उक्तमेतत् प्रदेशमात्रोऽणुः, न खरविषाणवदप्रदेश इति ॥*

आदिमध्यांतव्यपदेशाभावादिति चेन्न विज्ञानवत् ॥ ५ ॥ *स्यान्मतं आदिमध्यांतव्यपदेशः* परमाणोः स्याद्वा न वा ? यद्यस्ति प्रदेशवत्त्वं प्राप्नोति । अथ नास्ति खरविषाणवदस्याभावः स्यादिति ? तन्न किं कारणं ? विज्ञानवत् । यथा विज्ञानमादिमध्यांतव्यपदेशाभावेप्यस्ति तथाणुरपि इति । उत्तरत्र च तस्यास्तित्वं वक्ष्यते । एषामवधृतप्रदेशानां धर्मादीनामाधारप्रतिपत्त्यर्थमाह—

लोकाकाशेऽवगाहः ॥ १२ ॥

अनंतरत्वात्पुद्गलानामवगाहप्रसंग इति चेन्न समुदायापेक्षत्वात् ॥ १ ॥ स्यादेतदनंतराः पुद्गलाः ततस्तेषामेव लोकाकाशेऽवगाहः इत्ययमर्थ आसक्त इति ? तन्न किं कारणं ? समुदायापेक्षत्वात् । धर्मादीनि द्रव्याणि समुदितान्यत्रापेक्ष्यते तत्रानंतरमिदमव्यवहितमिति विवेको नास्ति ततः सर्वद्रव्याणामाधारगतिः सिद्धा भवति ॥

आकाशस्यापि अन्याधारकल्पनेति चेन्न स्वप्रतिष्ठत्वात् ॥ २ ॥ स्यान्मतं यथा धर्मादीनां लोकाकाशमाधारः *तथाऽऽकाशस्याप्यन्येनाधारेण भवितव्यमिति तन्न। किं कारणं ? स्वप्रतिष्ठत्वात् । स्वस्मिन् प्रतिष्ठाऽस्येति स्वप्रतिष्ठमाकाशं । स्वात्मैवास्याधेयं आधारश्चेत्यर्थः । कुतः ?*

ततोऽधिकप्रमाणद्रव्यांतराधाराभावात् ॥ ३ ॥ न हि आकाशादधिकप्रमाणं द्रव्यांतरमास्ति यत्राकाशमाधेयं स्यात् ततः सर्वतो विरहितांतस्याधिकरणांतरस्याऽभावात् स्वप्रतिष्ठमवसेयं ।

तथाचानवस्थानिवृत्तिः ॥४॥ एवं च कृत्वाऽनवस्थादोषनिवृत्तिर्भवति । यतः स्वप्रतिष्ठमाकाशं न तस्यान्यदधिकरणं द्रव्यांतरमस्ति । अन्याधिकरणत्वे हि तस्याप्यन्यत् तस्याप्यन्यत् तस्याप्यन्यदित्यनवस्था प्रसज्यते । किं च—

परमार्थतयात्मवृत्तित्वात् ॥ ५ ॥ एवंभूतनयादेशात् सर्वद्रव्याणि परमार्थतयाऽऽत्मप्रतिष्ठानि स्वाधाराधेयाभावः ? कुतोऽनवस्था ।

अन्योन्याधारताव्याघात इति चेन्न व्यवहारतस्तत्सिद्धेः ॥ ६ ॥ स्यान्मतं यदि सर्वाणि द्रव्याणि परमार्थतया स्वात्मप्रतिष्ठानि ननु यदुक्तं वायोराकाशमधिकरणं, उदकस्य वायुः पृथिव्या उदकं, सर्वजीवानां पृथिवी, अजीवा जीवाधाराः, जीवाश्चाऽजीवाधाराः, कर्मणामधिकरणं जीवाः, जीवानां कर्माणि, धर्माधर्मकाला आकाशाधिकरणा इत्येतस्याऽन्योन्याधारतया व्याघात इति ? तन्न किं कारणं व्यवहारतः तत्सिद्धेः । सर्वमिदमुक्तं अन्योन्याधारत्वं व्यवहारनयवक्तव्यत्वलाभादेशात्सिध्यति । व्यावहारिकमेतत् आकाशे वातादीनामवगाह इत्याधारांतरकल्पनायामनवस्थाप्रसंग इति । परमार्थतस्तु आकाशवत् वातादीन्यपि स्वात्माधिष्ठानानि तत्कथमिति चेदुच्यते ।

क्रियाविष्टकर्तृकर्माधारवत् ॥ ७ ॥ क्रिया द्विविधा कर्तृसमवायिनी कर्मसमवायिनी चेति । तत्र कर्तृसमवायिनी आस्ते गच्छतीति । कर्मसमवायिनी ओदनं पचति कुशूलं भिनत्तीति । तदाविष्टस्य कर्तुः कर्मणश्चाधार आसनादिः स्थाल्यादिश्च । तत्र व्यवहारनयवशात् क्रियायाः द्रव्यमधिकरणं तदाविष्टस्य द्रव्यस्य द्रव्यांतरं । परमार्थस्तु एवंभूतनयवशात् क्रिया क्रियात्मन्येव । द्रव्यमपि स्वात्मन्येव । तथा लोकाकाशेऽवगाहो धर्मादीनामिति व्यवहारनयादेशादुक्तं । परमार्थतस्तु सर्वद्रव्याणि स्वात्माधिकरणानि ।

आकाशधर्मादीनामाधाराधेयत्वात् कुंडबदरवत् प्रसंग इति चेन्नाऽयुतसिद्धेपि तद्दर्शनात् शरीरे हस्तवत् ॥ ८ ॥ स्यादेतत् यथा कुंडे बदराणि इत्याधारः कुंडं, आधेयानि बदराणीति पूर्वापरकालत्व । युतसिद्धिश्च तेषां तथाधारत्वात् पूर्वमाकाशं पश्चाद्धर्मादीन्याधेयत्वादिति युतसिद्धिरलोकादिष्वव्याघात इति ? तन्न । किं कारणं ? अयुतसिद्धेपि तद्दर्शनात् । कथं ? शरीरे हस्तवत् । यथा हस्तशरीरयोर्युगपत् उत्पत्तौ पूर्वापरत्वेऽसति अयुतसिद्धस्य हस्तस्य शरीरमाधारः । तथाकाशधर्मादीनामनादिपारिणामिकयौगपद्यसिद्धावसति पूर्वापरीभावे भवत्याधाराधेयत्वं । किं च—

अनेकांतात् ॥ ९ ॥ नैतदैकांतिकं युतसिद्धस्यैवाधाराधेयत्वं नायुतसिद्धस्येति । स्तंभसारादिषु कुंडबदरादिषु च दर्शनात् । तस्मादनेकांतात्वायमुपालंभः । अथ लोकाकाश इत्युच्यते को लोको नाम ?

यत्र पुण्यपापफललोकनं स लोकः ॥१०॥ पुण्यपापयोः कर्मणोः फलं सुखदुःखलक्षणं यत्रालोक्यते स लोकः क पुनरसौ ? आत्मा ।

लोकतीति वा लोकः ॥ ११ ॥ लोकति पश्यत्युपलभते अर्थानिति लोकः ।

इतरद्रव्यालोकप्रसंग इति चेन्न रूढौ क्रियाया व्युत्पत्तिमात्रनिमित्तत्वात् ॥ १२ ॥ स्यादेतत् द्विधाप्युक्तेन क्रमेण जीवस्यैव लोकत्वं प्राप्तं इतरेषां द्रव्याणां अलोकत्वं ततश्च षड्द्रव्यसमूहो लोक इत्यार्षविरोधः इति ? तन्न किं कारणं ? रूढौ क्रियाया व्युत्पत्तिमात्रनिमित्तत्वात् । यथा गच्छतीति गौरिति व्युत्पत्तौ स्थित्यादीनां न गोत्वनिवृत्तिः । तथा लोकनाल्लोक इति व्युत्पत्तावपि धर्मादीनामपि न लोकत्वं हीयते ॥

लोक्यत इति वा लोकः ॥ १३ ॥ सर्वज्ञेनाऽनंताऽप्रतिहतकेवलदर्शनेन लोक्यते यः स लोकः । तेन धर्मादीनामपि लोकत्वं सिद्धं ॥

आत्मनो लोकत्वप्रसंग इति चेन्न स्वात्मलोकनात् ॥ १४ ॥ यो लोकते आत्मा तस्य लोकत्वं

प्राप्नोति लोक्यत्वाभावादिति तन्न किं स्यात्मलोकनात्। योसौ सर्वज्ञः बाह्यं लोकमानः स आत्मानमपि लोकते इति लोकत्वमस्य सिद्धं । इतरथा हि तस्य सर्वदर्शित्वाभावः आत्मानवलोकनात्। आत्मानमनवलोकमानस्य बाह्यलोकनासंभवश्च घटादिवत्। यथा घटादिरात्मानमपश्यन्नपरान् पश्यति ।

अलोकस्यापि लोकत्वप्रसंग इति चेन्नोक्तत्वात् ॥ १९ ॥ स्यान्मतं यदि लोक्यत इति लोकः, अलोकस्यापि लोकत्वं प्राप्नोति सर्वदर्शिना लोक्यत्वात् । अथालोकं न लोकते सर्वदर्शित्वमस्य हीयते नचैतद्दृष्टं तस्माल्लोकप्रसग इति ? तन्न किं कारण उक्तत्वात् रूढिविशेषबललाभात् विशेषे वृत्तिरिति।

उभयविशेषणभावाद्वा ॥ १६ ॥ अथवा उभयविशेषणमिहोपादीयते । यत्रस्थेन सर्वज्ञेन लोक्यते यः स लोक इति नचाऽलोकस्थेनाऽलोको लोक्यते ततो नालोकस्य लोकत्वप्रसगः ॥

तस्याऽऽकाशं लोकाकाशं जलाशयवत् ॥ १७ ॥ यथा जलस्य आशयस्थान जलाशय इत्युच्यते । तथा लोकस्याकाशं लोकाकाशमिति स्थानापेक्षः सबधोवसेयः । धर्माधर्मपुद्गलकालजीवा यत्र लोक्यते स लोक इत्यधिकरणसाधनो घञ्। किं पुनरधिकरणं ? आकाशं। लोक एवाकाश लोकाकाशमिति समानाधिकरणलक्षणा वृत्तिः *तस्मिनवस्थानं धर्मादीनां द्रव्याणामतः आकाशं परप्रत्ययवशात् द्वेधा विभज्यते* लोकाकाशमलोकाकाश चेति । लोकाकाशं धर्माधर्मतुल्याऽसंख्येयप्रदेशं। बहिःसमतादनतमलोकाकाश। तत्रावधियमाणानामवस्थानभेदसभवात् विशेषप्रतिपत्त्यर्थमाह—

धर्माधर्मयोः कृत्स्ने ॥ १३ ॥

निरवशेषव्याप्तिप्रदेशनार्थं कृत्स्नवचनं ॥ १ ॥ यथाऽगारैकदेशे घटस्यावस्थानं न तथा धर्माधर्मयोः लोकाकाशेऽवगाहः । किं तर्हि ? तिलेषु तैलवदिति निरवशेषव्याप्तिप्रदर्शनार्थं कृत्स्नवचनं क्रियते । *धर्माधर्मौ हि लोकाकाशमशेष नैरतर्येण व्याप्य स्थितौ । कथमेषां परस्परप्रदेशाविरोधः ?*

अमूर्तित्वात्त्रयाणां परस्परप्रदेशाविरोधः ॥२॥ मूर्तिमतोपि केचित जलभस्मसिकतादयः एकत्र अविरोधेनाऽवतिष्ठते किमुताऽमूर्तानि धर्माधर्माकाशानि । तस्मादमूर्तित्वादेषा परस्पराविरोधो वेदितव्यः ।

अनादिसंबंधपरिणामाच्च ॥ ३ ॥ भेदसघातपरिणामपूर्वकादिमत्संबधाना स्थविष्ठानां स्कधानां केषां चित् प्रदेशनिरोधः स्यात् न तु धर्मादीनां तद्वत् आदिमान् सबधः । परिणामिकाऽनादिसबधास्तेषा, ततश्च अन्यान्यप्रदेशाविरोधः सिद्धः । ततो विपरीतानां मूर्तिमता अप्रदेशसख्येयाऽनतप्रदेशाना पुद्गलानामवगाहनविशेषप्रतिपत्त्यर्थमाह—

एकप्रदेशादिषु भाज्यः पुद्गलानां ॥ १४ ॥

एकप्रदेशादिष्विस्त्यवयवेन विग्रहः समुदायो वृत्त्यर्थः ॥१॥ एकश्चासौ प्रदेशश्चैकप्रदेशः एकप्रदेश आदिर्येषां त इमे एकप्रदेशादयः । के पुनस्ते ? प्रदेशाः । कुतः ? एततुल्यजातीयत्वात् उपलक्ष्योपलक्षणयोः सोमशर्मादिवत् । प्रदेशग्रहणानुवृत्तेर्वा तेष्वेकप्रदेशादिषु इति विग्रहः समुदायो वृत्त्यर्थः सर्वादिवत् । तैनेकप्रदेश उपलक्षणभूतोप्यतर्भवति । भाज्यो विकल्पो भजनीयो भाज्यः पृथक् कर्तव्यः विकल्पे भाज्य इत्यनर्थांतरं । कःपुनरसौ ? अवगाह इत्यनुवर्तते । तद्यथा—एकस्य परमाणोरेकत्रैव आकाशप्रदेशेऽवगाहः द्वयोरेकत्रोभयत्र च बद्धयोरबद्धयोश्च, त्रयाणामेकत्र द्वयोस्त्रिषु च बद्धानामबद्धानां च । एवं सख्येयासख्येयाऽनंतप्रदेशानां स्कधानामेकसख्येयासख्येयप्रदेशेषु लोकाकाशे अवस्थानं प्रत्येतव्यं ।

एकप्रदेशेनैकस्यावस्थानमयुक्तमिति चेन्नोक्तत्वात् ॥ ४ ॥ *स्यान्मतं भवतु तावद्धर्मादीनां* एकप्रदेशेऽवस्थान अमूर्तिस्वभावत्वात् । मूर्तिमतां पुद्गलानां एकप्रदेशेऽवस्थानमयुक्त भवति । युक्तं चेत् प्रदेशस्य विभागवत्त्वं प्रसक्त अवगाहिनां चैकत्वमिति ? तन्न । किं कारण ? उक्तत्वात् । उक्तमेतत् प्रचयविशेषादिति चैकत्रावस्थानमिति । किं च—

एकापवरकेऽनेकप्रकाशावस्थानदर्शनादविरोधः ॥ ३ ॥ यथैकस्मिन्नपवरके बहवः प्रकाशाः वर्तंते न च क्षेत्रविभागः। नापि एकक्षेत्रावगाहित्वात् तेषां प्रकाशनामेकत्वं तथैकस्मिन् प्रदेश अनंता अपि संबद्धाः सूक्ष्मपरिणामात् असकरेण व्यवतिष्ठत इति नास्ति विरोधः। किंच—

द्रव्यस्वभावस्याऽचोदनार्हत्वात् ॥ ४ ॥ द्रव्याणां हि स्वभावाः प्रतिनियताः संति न ते चोदनार्हाः। एव भवतु मैव भूदिति। यथाऽग्न्यादीनां दहनादयः तृणादीनां च दाह्यत्वादयस्तथा मूर्तिमत्त्वेपि अवगाहनस्वभावत्वोदेकस्मिन्नपि प्रदेशे बहूनां स्कंधानामवरोधो न विरोधाय कल्पते। किं च—

आर्षोक्तत्वात् सूक्ष्मनिगोतावस्थानवत् ॥ ५ ॥ सर्वज्ञज्ञानद्योतितार्थसारं गणधरानुस्मृतवचनरचनं शिष्यप्रतिशिष्यप्रबंधानुपरमादव्युच्छिन्नसंतानं आर्षमवितथमस्ति—

ओगाढगाढणिचिदो पोग्गलकाएहिं सव्वदो लोगो सुहुमेहि वादरेहिं अणंताणंतेहि विविहे हि ॥ १ ॥

इत्येवमादि। अतस्तत्प्रामाण्यादपि उक्तोवगाहोऽवसेयः। यथैकनिगोतजीवशरीरेऽनंता निगोतजीवाः तिष्ठंति। साधारणाऽऽहारप्राणापानजीवितमरणत्वात् साधारणा इत्यन्वर्थसंज्ञा इत्येतदागमप्रामाण्यादवसीयते तथैव भेदमपीति। अथ जीवानामवगाहः कथमित्यत इदमुच्यते—

असंख्येयभागादिषु जीवानां ॥ १५ ॥

असंख्येयभागादिष्विति चोक्त। किमुक्त।

अवयवेन विग्रहः समुदायो ह्यर्थ इति ॥ १ ॥ *असंख्येयानां भागानामेको भागोसंख्येयभागः असंख्येयभाग आदिर्येषां ते असंख्येयभागादयः। असंख्येयभागादिषु संख्येयभागादिषु किं भाव्यः? अवगाह इत्यनुवर्तते। अत्राह कस्याऽसंख्येयभागादिष्विति?*

लोकाकाशप्रकरणात्तदभिसंबंधः ॥ २ ॥ *लोकाकाश इत्यनुवर्तते अतस्तदभिसंबंधोत्र वेदितव्य.। ननु च असावधिकरणनिर्देशः संबंधनिर्देशे नचेहार्थः।*

अर्थवशाद्विभक्तिपरिणामः ॥ ३ ॥ यथोचानि देवदत्तस्य *गृहाणि* आमंत्रयस्वैनं देवदत्तमिति। गम्यते। एवमसंख्येयभागादिषु इत्यनेनाभिसंबंधात् *लोकाकाश इत्येष निर्देशः। लोकाकाशस्येत्यर्थवशात् विभक्तिः परिणम्यते। तद्यथा—लोकस्य प्रदेशाः असंख्येयाः भागाः कृताः तत्रैकस्मिन्नसंख्येयभागे एको जीवोऽवतिष्ठते। तथा द्वित्रिचतुरादिष्वपि असंख्येयभागेषु आ सर्वलोकादवगाहः प्रत्येतव्यः। नानाजीवानां तु सर्वलोक एव।*

असंख्येयत्वाविशेषादवगाहाविशेष इति चेन्नाऽसंख्येयस्याऽसंख्येयविकल्पत्वात् ॥ ४ ॥ *स्यान्मतं एकस्मिन्नप्यसंख्येयभागे प्रदेशा असंख्येयाः द्वित्रिचतुरादिष्वपि असंख्येया एव ततो नास्ति जीवानामवगाहविशेष इति? तन्न। किं कारणं? असंख्येयस्यासंख्येयविकल्पत्वात्। अजघन्योत्कृष्टासंख्येयस्य हि असंख्येया विकल्पाः। अतोऽवगाहविकल्पो जीवानां सिद्धः।*

प्रमाणविरोधादवगाहायुक्तिरिति चेन्न जीवद्वैविध्यात् ॥ ५ ॥ *स्यादेतत् यदेकस्मिन् लोकस्यासंख्येयभागे एको जीवोऽवतिष्ठते द्रव्यप्रमाणेनाऽनंतानंतो जीवराशिः लोकाकाशे प्रमाणविरोधात् न स्यातुमर्हति इति? तन्न। किं कारणं? जीवद्वैविध्यात्। जीवाः बादराः सूक्ष्माश्च इति तत्र बादराः सप्रतिघातशरीराः सूक्ष्माः जीवाः सूक्ष्मपरिणामादेव सशरीरत्वेपि परस्परेण बादरैश्च न प्रतिहन्यत इत्यप्रतिघातशरीराः। ततो यत्रैकसूक्ष्मनिगोतजीवस्तिष्ठति तत्रानंतानंताः साधारणशरीराः वसंति। बादराणां च मनुष्यादीनां शरीरेषु संस्वेदजसंमूर्छनजादीनां जीवानां प्रतिशरीरं बहूनामवस्थानमिति नास्त्यवगाहविरोधः। यदि बादरा एव जीवा अभविष्यन्नपि तर्हि अवगाहविरोधोऽजनिष्यत्।*

कथं सशरीरस्यात्मनोऽप्रतिघातत्वमिति च दृष्टत्वात् ॥ ६ ॥ *दृश्यते हि वालाग्रकोटिमात्रच्छिद्ररहिते घनबहलायसभित्तितले वज्रमयकपाटे बहिः समंतात् वज्रलेपलिप्ते अपवरके देवदत्तस्य मृतस्य मूर्ति-*

मज्ज्ञानावरणादिकर्मतैजसकार्मणशरीरसंबंधित्वेपि गृहमभित्त्वैव निर्गमनं ।; तथा सूक्ष्मनिगोतानां अप्यप्रतिघातित्वं वेदितव्यं । अत्राह–लोकाकाशतुल्यप्रदेशः एको जीव इत्युक्तं तस्य कथं लोकस्यासंख्येयभागादिषु वृत्तिः ? ननु सर्वलोकव्याप्त्यैव भवितव्यमित्यत्रोच्यते–

प्रदेशसंहारविसर्पाभ्यां प्रदीपवत् ॥ १६ ॥

कार्मणशरीरवशात् उपात्तसूक्ष्मबादरशरीरानुवर्तनं प्रदेशसंहारविसर्पः ॥ १ ॥ अमूर्तस्वभावस्याप्यात्मनः अनादिसंबंधं प्रत्येकत्वात् कथंचिन्मूर्ततां बिभ्रतः, लोकाकाशतुल्यप्रदेशस्यापि कार्मणशरीरवशात् उपात्तसूक्ष्मशरीरमधितिष्ठतः, शुष्कचर्मवत् संकोचनं प्रदेशसंहारः । बादरशरीरमधितिष्ठतो जले तैलवत् विसर्पणं विसर्पः ।

ताभ्यामसंख्येयभागादिषु वृत्तिः प्रदीपवत् ॥ २ ॥ यथा निरावरणव्योमप्रदेशावधृतप्रकाशपरिमाणः प्रदीपः शरावमाणिकापवरकाद्यावरणवशात् तत्परिमाणप्रकाश उपलभ्यते । तथा ताभ्यां प्रदेशसंहारविसर्पाभ्यां असंख्येयभागादिषु परिच्छिन्ना वृत्तिरात्मनोऽवगंतव्या ।

तद्वदनित्यत्वप्रसंग इतिचेन्नेष्टत्वात् ॥ ३ ॥ स्यादेतत् परिसंहारविसर्पणस्वभाव आत्मा प्रदीपादिवदेवास्यानित्यत्वं प्रसजतीति ? तन्न । किं कारणं ? इष्टत्वात् । इष्टमेव तदात्मनः कार्मणशरीरापादितप्रदेशसंहारविसर्पपर्यायादेशादनित्यत्वं । अथवा इष्टत्वादिष्टमेवैतत्, प्रदीपादेः संकोचविकाशस्वभावत्वेपि रूपिद्रव्यसामान्यादेशान्नित्यत्वं तथात्मनोपीति न बाधाकरो दृष्टांतः ।

सावयवत्वाद्विशरणप्रसंग इति चेन्न अमूर्तस्वभावापरित्यागात् ॥ ४ ॥ स्यान्मतं प्रदीपादिवत् यदि प्रदेशसंहारविसर्पणात्मा अतः संसारिणः घटादिवत् छेदभेदादिभिः प्रदेशविशरणप्रसंगः ततश्च शून्यता प्राप्नोति इति ? तन्न । किं कारणं ? अमूर्तस्वभावापरित्यागात् । बंधं प्रत्येकत्वे सत्यपि लक्षणभेदादन्यत्वमापद्यमानः नामूर्तस्वभावं जहातीति घटादिवत् न प्रदेशविशरणमस्ति किंच–

अनेकांतात् ॥ ५ ॥ यो ह्येकांतेन संहारविसर्पवानेवात्मा सावयवश्चेति ब्रूयात् तं प्रत्ययमुपालंभो घटामुपेयात् । यस्य त्वनादिपारिणामिकचैतन्यजीवद्रव्योपयोगादिद्रव्यार्थादेशात् स्यान्न प्रदेशसंहारविसर्पवान् । द्रव्यार्थादेशाच्च स्यान्निरवयवः । प्रतिनियतसूक्ष्मबादरशरीरापेक्षनिर्माणनामोदयपर्यायार्थादेशात् स्यात् प्रदेशसंहारविसर्पवान् । अनादिकर्मबंधपर्यायार्थादेशाच्च स्यात् सावयवः तं प्रत्यनुपालंभः । किं च–

तत्प्रदेशानामकारणपूर्वकत्वादणुवत् ॥ ६ ॥ यस्यावयवाः कारणपूर्वका भवंति तस्यावयवविशरणं भवति । अवयूयंते विश्लिष्यंते इत्यवयवाः । यथा पटादेरनेकतंत्वादिसंघातकारणत्वात् तंत्वादिविश्लेषे विशरणं भवति न तथात्मनः अन्यद्रव्यसंघातपूर्वकाः प्रदेशाः । कुत ? तत्प्रदेशानां अकारणपूर्वकत्वात् । यथाणोः प्रदेशः नान्यद्द्रव्यसंघातपूर्वकः ततो नासावयवविश्लेषपूर्वकमनित्यत्वमास्कंदति किंतु संघातेनाऽनित्यः[1] । तथात्मप्रदेशानामपि नान्यद्रव्यपूर्वकत्वमतः प्रदेशवत्वात् आत्मा सावयवोपि नावयवविश्लेषादनित्यः । किं तु गत्यादिपर्यायादेशादनित्यः ।

तत एव प्रतिप्रदेशं गुणविशेषाभावो घटवत् ॥७॥ कुत एव ? प्रदेशानामकारणपूर्वकत्वादेव । यथा घटस्य प्रदेशाः अन्यद्रव्यसंघातपूर्वका इति तेषु प्रतिप्रदेशं रूपादिगुणविशेषो दृष्टः, न तथात्मप्रदेशा अन्यद्रव्यसंघातपूर्वकाः इति न तेषु प्रतिप्रदेशं सुखादिगुणविशेषो भवति । यदि हि अन्यद्रव्यसंघातपूर्वकाः स्युः आत्मनः प्रदेशाः तेषु घटवत् सुखादिविशेषवृत्तिः स्यात् ततश्चात्मनो बहुत्वं प्रसज्येत । तथाणोः निरवयव एकजातीयो गुणः शुक्लादिरेककाले भवति एक एव न भिन्नजातीयस्तथात्मनि निरवयवे एकजातीयगुणः सुखादिरेककाले भवति एक एव । अत्र कश्चिदाह—वर्षातपाभ्यां किं व्योम्नश्चर्मण्यस्ति तयोः फलं, चर्मोप-[2]

१ तथाणोः पाठोयं क पुस्तके । २ चर्मणश्च ख. पुस्तके पाठः ।

स्यात् सोऽनित्यः खतुल्यश्चेदसत्फलमित्यत्रोच्यते—पिष्टपेषणमेतदमूर्तत्वं प्रति नित्यानित्यत्वं च प्रत्यनैकांतिकत्वात् उपलभाभाव इति ।

पुद्गलवदेकप्रदेशादिषु वृत्तिप्रसंग इति चेन्न शरीरप्रमाणानुविधानात् ॥ ८ ॥ स्यान्मतं प्रदेशसंहारविसर्पणाभ्यामेव पुद्गलवदेकप्रदेशादिषु जीवस्य वृत्तिः प्राप्नोतीति ! तन्न । किं कारणं ? शरीरप्रमाणानुविधानात् । कार्मणशरीरवशादुपात्तं महदल्पं वा शरीरमधितिष्ठति संसारी जीव इत्युक्तं, नचैकप्रदेशादिकं शरीरमस्ति जघन्येनाऽप्युत्कृष्टस्याऽसंख्येयभागप्रमाणत्वात् । अतो नास्त्येकप्रदेशादिषु वृत्तिरात्मनः ।

मुक्तानामेतत्प्रसंग इति चेन्न देशोनान्त्यविग्रहप्रमाणावस्थानात् ॥ ९ ॥ स्यादेतत् यदि शरीरप्रमाणानुविधानात् आत्मनो नैकप्रदेशादिषु वृत्तिः मुक्तानां तर्हि तदभावात्तत्प्रसंग इति ? तन्न । किं कारणं ! देशोनान्त्यविग्रहप्रमाणावस्थानात् । येन शरीरेण मुक्तिमवाप्तवान् जीवस्तत्प्रमाणमेव देशोनमवस्थायावतिष्ठति, न ततो वृद्धिर्नापि हानिः पुनः प्रदेशसंहारविसर्पकारणाभावात् । अत्राह—

न धर्मादीनां नानात्वं कुतः देशसंस्थानकालदर्शनस्पर्शनावगाहनाद्यभेदात् ॥ १० ॥ देशस्तावदेषामभिन्नः, यस्मिन् देशे धर्मोऽवस्थितः तस्मिन्नेवेतरेषामवस्थानात् । संस्थानमप्यभिन्नं यदेव धर्मस्य संस्थानमाकारः तदेवेतरेषां । कालश्चाभिन्नस्त्रिषु कालेषु धर्मादीनां तुल्यवृत्तित्वात् । दर्शनमप्यविशिष्टं येषु यत्रैको धर्मः प्रत्यक्षज्ञानिभिर्दृष्टः तत्रैवेतरेषामपि दर्शनमप्यविशिष्टं । धर्मादीनि द्रव्याणि सर्वात्मनाऽन्योन्यं स्पृशतीत्यवगाहनं चाऽभिन्नमेषां सर्वगतत्वात् तथा अरूपत्वद्रव्यत्वज्ञेयत्वादिभिरप्यविशेषोऽवसेयः । अत्रोच्यते—

नातस्तत्सिद्धेः ॥ ११ ॥ यत एव धर्मादीनां देशादिभिः अविशेषस्तया चोद्यते अत एव नानात्वसिद्धिः, यतो नासति नानात्वेऽविशेषसिद्धिः । नह्येकस्याविशेषोऽस्ति । किं च यथा रूपरसादीनां तुल्यदेशादिष्वानत्वे नैकत्वं तथा धर्मादीनामपि नानात्वमिति । आह रूपादीनां तुल्यदेशत्वेऽपि चाक्षुषत्वादिविशिष्टलक्षणोपेतत्वात् नानात्वं युक्तं न तथा धर्मादीनां विशेषकरं किंचिल्लक्षणमुक्तं । स्यादेतत् यदि न लक्षभेदः अस्ति तु भिन्नलक्षणं । किं पुनस्तत् ? इत्यत उत्तरं पठति ।

गतिस्थित्युपग्रहौ धर्माधर्मयोरुपकारः ॥ १२ ॥

अथवा अणुस्कंधभेदात् पुद्गलानां, असंख्येयप्रदेशत्वाच्च आत्मनां अवगाहिनां एकप्रदेशादिषु पुद्गलानां असंख्येयभागादिषु च जीवानां अवस्थानं युक्तमुक्तं । तुल्ये पुनः असंख्येयप्रदेशत्वे कृत्स्नलोकव्यापित्वमेव धर्माधर्मयोः न पुनरसंख्येयभागादिवृत्तिरिति, एवं तत्कथमनुपादिष्टहेतुकमवसातुं शक्यमित्यत्र ब्रूमः—अत्रेदमसंशयं । यथा मत्स्यगमनस्य जलमुपग्रहकारणमिति नासति जले मत्स्यगमनं भवति । तथा जीवपुद्गलानां प्रयोगविस्रसापरिणामनिमित्ताहितप्रकारां गतिस्थितिलक्षणां क्रियां स्वत एवाऽऽरभमाणानां सर्वत्र भावात् तदुपग्रहकारणाभ्यामपि धर्माधर्माभ्यां सर्वगताभ्यां भवितव्यं नाततोऽन्यापोर्गतिस्थितिवृत्तिरिति व्यापित्वदर्शनार्थं इदमुच्यते—

द्रव्यस्य देशांतरप्राप्तिहेतुः परिणामो गतिः ॥ १ ॥ द्रव्यस्य बाह्याभ्यंतरहेतुसंनिधाने सति परिणममानस्य देशांतरप्राप्तिहेतुः परिणामो गतिरित्युच्यते ।

तद्विपरीता स्थितिः ॥ २ ॥ द्रव्यस्य स्वदेशादप्रच्यवनहेतुर्गतिनिवृत्तिरूपा स्थितिरवगन्तव्या ।

उपग्रहोऽनुग्रहः ॥ ३ ॥ द्रव्याणां शक्त्यंतराविर्भावे कारणभावोऽनुग्रह उपग्रह इत्याख्यायते ॥

गतिस्थित्युपग्रहावित्यनेकविग्रहसंभवादर्थानिश्चयः ॥ ४ ॥ क्रियाद्वैशेषे हि लोके शरीरदृष्टार्थनिश्चयो भवति गतिस्थित्युपग्रहौ इत्यत्र तु अनेकविग्रहसंभवात् नान्यार्थानिश्चयः । तद्यथा—गतिश्च

१ अमूर्तेमूर्तत्वमिति ब पुस्तके पाठः । २ तुल्यदेशत्वेऽपि नैकत्व न भेदत्व, इति पाठांतरं । ३ इत्येवं ब. पुस्तके पाठः ।

स्थितिश्च गतिस्थिती गतिस्थिती उपग्रहौ ययोस्तौगतिस्थित्युपग्रहौ । गतिस्थित्योरुपग्रहौ गतिस्थित्युपग्रहौ ।
गतिस्थिती एव वा उपग्रहौ गतिस्थित्युपग्रहौ इति ? नैष दोषः ।

अन्यपदार्थवृत्तिभावो गतिस्थित्युपग्रहौ धर्माधर्मावित्यवचनात् ॥ ५ ॥ नात्राऽन्यपदार्था वृत्तिः संभवति । कुतः ? गतिस्थित्युपग्रहौ धर्माधर्मावित्यवचनात् ।

न षष्ठीवृत्तिर्द्विवचननिर्देशात् ॥ ६ ॥ नैव षष्ठी वृत्तिः गतिस्थित्योरुपग्रहौ गतिस्थित्युपग्रहाविति । कुतः ? द्विवचननिर्देशात् । यदि हि अत्र षष्ठीवृत्तिः स्यात् उत्तरपदार्थस्य भावस्यैकस्य प्राधान्यात् लघ्वर्थं एकवचननिर्देशः क्रियते । भेदेन च प्रयोजनाभावात् ।

पारिशेषात् समानाधिकरणा वृत्तिः ॥ ८ ॥ पारिशेषात् समानाधिकरणलक्षणा वृत्तिर्वेदितव्या गतिस्थिती एव उपग्रहो गतिस्थित्युपग्रहाविति ।

तथा च द्वित्वोपपत्तिः ॥ ८ ॥ एवं च कृत्वा द्वित्वमुपपन्नं भवति । गतिस्थित्योर्भेदात् तत्सामानाधिकरण्यात् भेदसिद्धेः । कथं सामानाधिकरण्यं ? कर्मसाधनत्वात् उपगृह्यते इत्युपग्रहौ गतिस्थिती इति ।

धर्माधर्मयोरिति कर्तृनिर्देशः ॥ ९ ॥ धर्माधर्मयोरित्ययं कर्तृनिर्देशो द्रष्टव्यः कथं ? कर्तरि षष्ठीविधानात् । कां क्रियामपेक्ष्य कर्तृत्वं विविक्षितं ? उपकार इत्युच्यते–उपकरोतिक्रियायाः कर्तृत्वं उपकार इति । किं साधनोय शब्दः ? भावसाधनः ।

उपकार इति भावसाधनश्चेत् पूर्वेण सामानाधिकरण्यानुपपत्तिरर्थांतरवृत्तेः ॥ १० ॥ यद्युपकरणमुपकार इति भावसाधनशब्दः, गतिस्थित्युपग्रहावित्यनेन सामानाधिकरण्यं नोपपद्यते कुतः ? अर्थांतरवृत्तेः । धर्माधर्मयोरुपकारो गतिस्थित्युपग्रहाविति । कुतः ? अर्थांतरवृत्तेः । उपकारो हि धर्माधर्मयोर्वर्तते कर्तृस्थक्रियत्वात् । करोतेः उपगृह्यमाणे तु गतिस्थिती जीवपुद्गलेष्विति । एवं तर्हि कर्मसाधनः ।

कर्मसाधनश्चेद्वचनभेदानुपपत्तिः ॥ ११ ॥ यदि कर्मसाधनः वचनभेदो नोपपद्यते सामानाधिकरण्यात् द्विवचनं प्राप्नोति ॥

नवा सामान्योपादानात् ॥ १२ ॥ नैष दोषः किं कारणं ? सामान्योपादानात् । यथा साधोः कार्यं तपःश्रुते इति प्राक्सामान्यमपेक्ष्य लब्धैकवचनं कार्यशब्दः पश्चाद्विशेषसन्निधानेपि नोपात्तं वचनं जहाति । तदिहापि उपकारशब्द उपात्तांतरगैकवचनो भिन्नवचनपदांतरापेक्षायामपि न वचनांतरसंक्रमं करोति ।

षष्ठीवृत्तिर्वा भावसाधनत्वोपपत्तेः ॥ १३ ॥ अथवा गतिस्थित्योरुपग्रहौ गतिस्थित्युपग्रहाविति षष्ठी वृत्तिरियं । कुतः ? भावसाधनत्वोपपत्तेः उपग्रहणमुपग्रह इति भावसाधनोयं शब्दः । तथा उपकारशब्दश्च भावसाधनः उपकरणमुपकार इति । ननु चोक्तं भावस्यैकत्वात् द्विवचननिर्देशो नोपपद्यते इति नैष दोषः–

यथासंख्यप्रतिपत्त्यर्थो द्विवचनप्रयोगः ॥ १४ ॥ धर्माधर्मौ द्वौ गतिस्थित्युपग्रहौ द्वौ तयोः साम्यात् यथासंख्यं स्यात् इति द्विवचनप्रयोगः क्रियते । एकवचने हि सति यथा भूमिरेकैवाश्वादीनां गतिस्थित्योरुपग्रहे वर्तते । तथा धर्म एक एव जीवपुद्गलानां गतिस्थित्योरुपग्रहं कुर्यात् । तथाऽधर्मोपि इत्ययमर्थो गम्येत । अन्यतरस्य वैयर्थ्यमिति चेन्नानेकसहायकारणदर्शनात् । तेनैतदुक्तं भवति जीवपुद्गलानां स्वयमेव गतिपरिणामिनां तदुपग्रहकारणत्वेनानुमीयमानो धर्मास्तिकायः । तथा जीवपुद्गलानां स्वयमेव "स्थितिपरिणामिनां तदुपग्रहकारणत्वेनानुमीयमानोऽधर्मास्तिकाय" इति सर्वत्र च तत्प्रयोजनदर्शनात् सर्वगतौ चैताविति ।

उपग्रहावचनमुपकारेण कृतत्वात् ॥ १५ ॥ उपग्रहवचनमनर्थकं । कुतः ? उपकारेण कृतत्वात् । उपग्रह उपकार इत्यनर्थांतरं । तेन गतिस्थिती धर्माधर्मयोरुपकार इत्यस्तु लघुत्वात् ।

तयोः कर्तृत्वप्रसंग इति चेन्नोपकारवचनात् यष्ट्यादिवत् ॥ १६ ॥ स्यादेतत् गतिस्थित्योः

---

१ तथामेवेति ख. पुस्तके पाठः ।

तथा च सर्वात्मना चैकत्वप्रसंगः, यदि व्यापित्वादाकाशस्यैव गतिस्थित्युपग्रहः कल्प्यते ननु यत्प्रत्यर्थ-नियतबुद्धिसुखदुःखेच्छाद्वेषप्रयत्नधर्माधर्मसंस्कारगुणोपपत्तेर्व्यवस्थातः शास्त्रसामर्थ्याच्च नाना आत्मान इति व्यवस्थितं तद्विरुध्यते । अपर आहुः—त्रयो गुणाः सत्त्वरजस्तमोभिधानाः प्रसादलाघवशोषतापावरणसाद-नादिभिन्नस्वभावा इति । यदि व्यापित्वादाकाशस्यैव गतिः स्थितिरित्युपग्रहाविष्टौ ननु सत्त्वस्य व्यापित्वात् शोषतापादयो रजोधर्माः सादनावरणादयश्च तमोधर्माः सत्त्वस्यैवेपितव्याः । तथेतरयोरपि प्रतिपक्षधर्मा इति संकरप्रसंगः । तथा सर्वक्षेत्रज्ञानां चैकत्वप्रसंगः चैतन्यस्वरूपाविशेषात् आदानभोगाविशेषाच्च । अन्ये मन्यते–रूपणानुभवननिमित्तग्रहणसंस्कृताभिसंस्करणालंबनप्रज्ञप्तिस्वभावलक्षणा रूपवेदनासंज्ञासंस्कारविज्ञा-नाभिधानाः पंचस्कंधाः इति । तत्र यद्येकस्यैव सर्वधर्माः कल्प्यते नासति विज्ञानेऽनुभवनादयः संभवंतीत्य-नुभवादयो विज्ञानस्यैव कल्पेरन् । तथा सति शेषस्कंधनिवृत्तौ स्वनिवृत्तिरपि स्यात्, नचैतत् सर्वमिष्टं, तस्मादभ्युपगम्यतामाकाशस्य विभुत्वेपि न धर्माधर्मयोः प्रयोजनं नास्तीति सिद्धौ धर्माधर्मास्तिकायौ ।

उभयानुग्रहात् परस्परप्रतिबंध इति चेन्न स्वतः परिणामसामर्थ्यस्याऽनुग्रहाकांक्षित्वात् कुटनयनयष्टिप्रदीपवत् ॥ २४ ॥ स्यान्मतं यथा तुल्यबलाभ्यां शकुनाभ्यामाकृष्यमाणो मांसपिंडः यावत्क्षेत्रमेकेनाऽऽकृष्यते तावदितरेण अपकृष्यतेति नास्योत्कर्षापकर्षगतिविधिः संभवति । तथा जगद्-व्यापित्वात् धर्माधर्मयोर्यदा धर्मोपग्रहात् आत्मपुद्गलानां गतिस्तदैवाधर्मोपग्रहात् स्थितिरिति गतेः प्रतिबंधः । यदा चाऽधर्मानुग्रहात्स्थितिस्तदैव धर्मानुग्रहाद्गतिरिति स्थितेः प्रतिबंधः एवं तेषां न गतिर्न स्थितिरित्युभया भावः इति ? तन्न । किं कारणं ? स्वतः परिणामसामर्थ्यस्य अनुग्रहाकांक्षित्वात् । कथं ? कुटनयनयष्टिप्रदीप-वत् । यथा कुंटस्य गतिपरिणामसमर्थस्य यष्टिरुपग्राहिका नतु सा तस्य गतेः कर्त्री, यद्यसमर्थस्यापि कर्त्री भवेत् मूर्छितसुप्तादीनामपि यष्टिसंबंधाद्गतिः स्यात् । यथा वा नयनस्य स्वतो दर्शनसमर्थस्य प्रदीप उप-ग्राहकः न तु प्रदीपो नेत्रस्य दर्शनशक्तेः कर्ता । यद्यसमर्थस्यापि कर्ता स्यात् मूर्छितसुप्तजात्यंधानामपि दर्शनं कुर्यात् । तथात्मपुद्गलानामपि स्वयमेव गतिस्थितिपरिणामिना धर्माधर्मावुपग्राहकौ गतिस्थित्योर्न कर्तारौ । यदि कर्तारौ स्यातां स्याद्गतस्थितिविरोधः । अतोऽनुग्राहकत्वान्नास्ति दोषः । किं च–

क्वचिदुपग्राहकाभावेपि गतिस्थितिदर्शनात् पतत्त्रिवत् ॥ २५ ॥ यथा पतत्त्रिणः प्रकृष्ट-गतिस्थितिक्रियापरिणामसामर्थ्यात् जलतुल्यबाह्योपग्राहकाभावेपि धर्माधर्मद्रव्यसद्भावात् गतिस्थिती दृष्टे तथे-तरेषामपि द्रव्याणां धर्माधर्मोपग्रहात् गतिस्थितिसिद्धिरिति तदुपपत्तिः ।

तत्राप्याकाशं निमित्तमिति चेदुक्तं ॥ २६ ॥ यदि तत्रापि पतत्त्र्यादिषु आकाशमुपग्राहकमस्ती-ति कल्प्यते । उक्तमेतत्राकाशं गतिस्थित्युपग्रहकारणं अवगाहनलक्षणत्वात्तस्येति ॥

अनेकांताच्च समग्रविकलेंद्रियवत् ॥ २७ ॥ यथा नायमेकांतः सर्वश्चक्षुष्मान् बाह्यप्रकाशोपग्रहा-त् रूपं गृह्णातीति, यस्मात् द्वीपिमार्जारादयः स्वजातिविशेषोपात्तनयनबलादेव विनापि बाह्यप्रदीपाद्युपग्र-हात् रूपग्रहणसमर्था । मनुष्यादयस्तु तथादर्शनशक्त्यभावात् प्रदीपाद्युपग्रहमपेक्ष्यत इत्यनेकांतः । यथा वा नायमेकांतः सर्व एव गतिमतो यष्ट्याद्युपग्रहात् गतिमारभते नवेति यस्मात् समग्रचक्षुरिंद्रियो बाह्ययष्ट्या-द्युपग्रहात् विनापि धर्मोपग्रहाद्गतिमारभते नैव चक्षुर्विकलः स तु समविषमादिभूप्रदेशादर्शनात् तद्विशेषानिष्क्र-रणसमर्थो यष्टिमवष्टभ्य गतिमारभते इत्यनेकांतः । तथा नायमेकांतः सर्वेषां आत्मपुद्गलानां सर्वे बाह्योप-ग्रहहेतवः सतीति । किंतु केषांचित् पतत्त्रिप्रभृतीनां धर्माधर्मावेव अपरेषां जलादयोपीत्यनेकांतः ।

अनुपलब्धेरभाव इति चेन्न स्वतीर्थकराद्यभावप्रसंगात् ॥ २८ ॥ स्यान्मतं नच धर्माधर्मौ स्तः अनुपलब्धेः खरविषाणवत् । सतां हि यष्ट्यादीनां उपलब्धिरस्ति तदुपकारश्च निम्नोन्नतादिभूप्रदेशे भेददर्शनं दृष्टं नच तथा धर्माधर्मौ वा लभ्येते नापि तदुपकार इत्यसत्त्वमिति ? तन्न । किं कारणं ? स्वतीर्थ-कराद्यभावप्रसंगात् खरविषाणवत् । यथा खरविषाणं अनुपलब्धेरसत् तथा स्वतीर्थकरपुण्यापुण्यपरलोका-दीनामप्यसत्त्वमाक्षिप्तं, नचाऽसत्त्वमिष्टं ततो हेतोर्व्यभिचारः । किं च–

---

१ सांख्याः । २ बौद्धाः ।

अनुपलब्ध्यसिद्धेः ॥ २९ ॥ भगवदर्हत्सर्वज्ञप्रत्यक्षज्ञानगोचरत्वात् तत्प्रणीतपरमागमप्रमाणगम्यत्वात् तदनुमारिस्वकार्यदर्शनाद्यनुमानविषयत्वाच्च धर्माधर्मयोरुपलब्धेरनुपलब्धिलक्षणो न हेतुरस्त्यप्रसिद्धः। नच हेतुः स्वयमसिद्धः साध्यमर्थं साधयितुं अलं।

अत एव विवादात् ॥ ३० ॥ यत एव घटादिवत् न प्रत्यक्षौ धर्माधर्मावत एव विवादः, किमनुपलब्धेः खरविषाणवदभावोऽनयोरुत एवाऽऽकाशमूलोदकादिवत् अभाव इति। न हि यत एव विवादः तत एव निर्णयो भवितुमर्हति। किं च–

कार्यस्यानेकोपकरणसाध्यत्वात् तत्सिद्धेः ॥ ३१ ॥ इह लोके कार्यमनेकोपकरणसाध्यं दृष्टं यथा मृत्पिंडो घटकार्यपरिणामप्राप्तिं प्रति गृहीताभ्यंतरसामर्थ्यः बाह्यकुलालदंडचक्रसूत्रोदककालाकाशाद्यनेकोपकरणापेक्षः घटपर्यायेणाऽऽविर्भवति। नैक एव मृत्पिंडः कुलालादिबाह्यसाधनसन्निधानेन विना घटात्मनाविर्भवितुं समर्थः। तथा पतत्रिप्रभृतिद्रव्य गतिस्थितिपरिणामप्राप्तिं प्रत्यभिमुख नांतरेण बाह्यानेककारणसन्निधिं गतिं स्थितिं वा प्राप्तुमलमिति तदुपग्रहकारणधर्माधर्मास्तिकायसिद्धिः। ततः किं ? अनुमानविरोधो वेदितव्यः।

संसर्ग एव हेतुरिति चेन्न कारणनियमाभावप्रसंगात् ॥ ३२ ॥ स्यान्मतं नानेककारणसाध्यं कार्यं किं तर्हि ? संसर्ग एव हेतुः कार्यात्मलाभस्य, विविक्तानां तंत्वादीनां कार्यारंभसामर्थ्याभावात् इति ? तन्न किं कारणं ? कारणनियमाभावप्रसंगात् यस्मात्तस्माच्चित्कारणसंसर्गात् पटनिष्पत्तिरस्तु नोचेदेव प्रतिविशिष्टतंत्वादिकारण (नियमाभावप्रसंगात्) विषयसंसर्गापेक्षत्वादनेककारणत्वसिद्धिः। किं च–

एकस्य कारणस्य संसर्गाभावात् ॥ ३३ ॥ अनेककारणसाध्यत्वात् संसर्गस्य। संसर्गकारणत्वप्रतिज्ञाहानिरपि च संसर्गकारणानां संयोगविशेषः संयोगिनां बहुत्वादनेकः। तस्मात् साध्यत्वात् कार्यस्य अनेककारणत्वसिद्धिः। किं च–

स्वसमयविरोधात् ॥ ३४ ॥ नच वयमेवंपक्षाः यन्नोपलभ्यते प्रत्यक्षेण तन्नास्तीति। यस्य तु वादिन एषोऽभिप्रायस्तस्य स्वसमयविरोधः। तद्यथा–सर्वे हि वादिनः प्रत्यक्षाप्रत्यक्षार्थवादिनः। केचित्तावदाहुः–प्रत्येकं रूपपरमाणवोऽतींद्रियास्तत्समुदायोऽनेकपरमाणुक इंद्रियग्राह्यो नाम चित्चैतसिकविकल्पमतींद्रियमिति। अपर आहुः—व्यक्तस्य पृथिव्यादेः प्रधानपरिणामस्य प्रत्यक्षत्वं, सत्त्वादीनां गुणानां परमात्मनां चाऽप्रत्यक्षमिति। अन्ये तु मन्यंते—महदनेकद्रव्यवत्त्वात् रूपाच्चोपलब्धिरित्येवमादिनाऽनेकपरमाणुसमुदयभवेन निष्पन्नाः पृथिव्यादयस्तद्विषयाश्च रूपादयस्तत्समवायिनः संख्यापरिमाणपृथक्त्वसंयोगविभागादयश्च प्रत्यक्षाः, अण्वाकाशादयोऽप्रत्यक्षा इति। घटादिवदनुपलब्धेः धर्माधर्मयोरभावः प्रतिज्ञायेत ? ननु विज्ञानादीनां सत्त्वादीनां अण्वादीनां चाऽप्रत्यक्षत्वादभावः स्यादिति स्वसमयविरोधः। अथैषां कार्यदर्शनात् अस्तित्वमनुमीयते धर्माधर्मयोः को मत्सरः। किं च–

स्वदीयजीवितमरणादिवत्तत्सिद्धिः ॥ ३५ ॥ यथा त्वदीयजीवितमरणसुखदुःखादीनां मनुष्यमात्राप्रत्यक्षाणां अतिशयज्ञानिभिरुपलभ्यमानस्वरूपाणां आस्तित्वं। तथा तावर्कानप्रमाणगोचरातीतयोरपि परमर्षिसर्वज्ञदृष्टयोः धर्माधर्मयोरस्तित्वमिति को विरोधः। किं च—

ज्ञानादिवदिति चेन्न उक्तत्वात् ॥ ३६ ॥ स्यादेतत् ज्ञानादीनामात्मपरिणामानां च द्रव्यादीनां[1] निर्वृत्तिः परस्पराश्रया न धर्माधर्मास्तिकायस्थानीयद्रव्यांतराश्रयात्। तथा जीवपुद्गलेषु गतिस्थितिपरिणामा अपि अन्योन्याश्रया इति धर्माधर्माभाव इति ? तन्न। किं कारणमुक्तत्वात्। उक्तमेतत् पतत्रिप्रभृतीनां गतिस्थितिकारणेन साधारणेन बाह्येन भवितव्यमिति। किंच—ज्ञानादिद्रव्यादिविकाराणामपि निर्वृत्तेः काले हेतुः बाह्योऽस्तीत्यभ्युपगमादसमस्तसमाधिः।

---

१ द्रव्यादीनां पाठोयं ख पुस्तके।

अदृष्टहेतुके गतिस्थिती इति चेन्न पुद्गलेष्वभावात् ॥ ३७ ॥ स्यान्मतमदृष्टो नामाऽऽत्मगुणोस्ति यद्धेतुकं सुखदुःखविपाकं तत्साधनसंनिधानं च । एवं च कृत्वोक्तं अग्नेरूर्ध्वज्वलनं, वायोश्च तिर्यग्गमनं अणुमनसोश्चाद्यं कर्मेत्येतान्यदृष्टकारितानि उपसर्पणमपसर्पणमसितपीतसंयोगाः कायान्तरसंयोगाश्चेति अदृष्टकारितानि इत्यादि तद्धेतुके गतिस्थिती इति ? तन्न । किं कारणं ? पुद्गलेष्वभावात् । अचेतनत्वात् पुद्गलानां पुण्यापुण्यकारणाभावात् तत्कृतगतिस्थित्यभावदोषः ।

यस्योपकारस्तादृष्टात् क्रियाप्रवृत्तिरिति चेन्नाऽन्यधर्मस्यान्यत्र क्रियारंभे सामर्थ्याभावात् ३८ स्यादेतत् यस्य घटादय उपकरिष्यंति तस्य पुंसोऽदृष्टाद् घटादिकगतिस्थिती भवत इति ? तन्न । किं कारणं अन्यधर्मस्याऽन्यत्र क्रियारंभे सामर्थ्याभावात् । न हि स्वाश्रये क्रियामनारभमाणः अन्यत्र क्रियाहेतुरस्तीत्युक्तं पुरस्तात् । किं च–

पुण्यापुण्यात्ययेपि गतिस्थितिदर्शनात् ॥ ३९ ॥ विनिर्मुक्तपुण्यापुण्यबंधानां सिद्धानां गतिस्थिती इष्येते ततो नादृष्टहेतुके गतिस्थिती ॥

अमूर्तत्वाद्गतिस्थितिनिमित्तत्वानुपपत्तिरिति चेन्न दृष्टांताभावात् ॥ ४० ॥ स्यान्मतं रूपादिगुणविरहितत्वात् अमूर्तौ धर्माधर्मावभ्युपगम्येते । ततस्तयोर्गतिस्थितिहेतुत्वं नोपपद्यते इति ? तन्न । किं कारणं ? दृष्टांताभावात् । न हि दृष्टांतोस्ति येनामूर्तत्वात् गतिस्थितिहेतुत्वं निवर्तेत । किं च—

आकाशप्रधानविज्ञानादिवत्तत्सिद्धेः ॥ ४१ ॥ यथाकाशममूर्तमपि सर्वपदार्थानामवगाहनप्रयोजनमुपपादयति । यथा वा प्रधानममूर्तमपि पुरुषार्थप्रवृत्त्या महदादिविकारमापद्यमानं पुरुषस्योपकरोति । यथा वा विज्ञानममूर्तमपि सन्नामरूपोत्पत्तौ निमित्तं 'विज्ञानप्रत्ययं नामरूपमिति वचनात् । यथा वाऽपूर्वाख्यो धर्मः क्रियया अभिव्यक्तः सन्नमूर्तोपि पुरुषस्योपकारी वर्तते । तथा धर्माधर्मयोरपि गतिस्थित्युपग्रहोऽवसेयः । अत्राह–यद्यतींद्रिययोर्धर्माधर्मयोरुपकारसंबंधनास्तित्वमवध्रियते तदनंतरमुद्दिष्टस्य नभसाऽतींद्रियस्याधिगमे क उपकारक इत्यत्रोच्यते—

आकाशस्यावगाहः ॥ १८ ॥

आकाशशब्दो व्याख्यातार्थः ॥

अवगाहशब्दो भावसाधनः ॥ १ ॥ अवगाहनमवगाह इति भावसाधनोऽवगाहशब्दो वेदितव्यः अवगाहोऽनुप्रवेश इत्यर्थः ।

धर्माधर्मयोरवगाहं प्रति कर्तृत्वादनादिसंबंधनिवृत्तिरिति चेन्नौपचारिकत्वात् व्याप्तिसद्भावात् ॥ २ ॥ स्यान्मतं यथा जलमवगाहते हंस इति न जलहंसयोरनादिस्संबंधः । तथाकाशं धर्माधर्मावगाहेते इत्युभ्युपगमात् अनादिस्संबंधो निवर्तेत इति ? तन्न । किं कारणं ? औपचारिकत्वात् । औपचारिकोऽयमवगाहः । कुतः क्रियाभावात् । कुतस्तर्हि उपचारः ? व्याप्तिसद्भावात् । यथा गमनाभावेपि सर्वगतमाकाशमित्युच्यते व्याप्तिसद्भावात् । तथा मुख्यावगाहक्रियाभावेपि लोकाकाशेपि सर्वत्र व्याप्तिदर्शनात् व्यवह्रियते धर्माधर्मयोर्लोकाकाशेऽवगाह इति ।

अयुतसिद्धानामाधाराधेयत्वानुपपत्तिरिति चेन्न तत्रापि दर्शनात् पाणिलेखावत् ॥ ३ ॥ स्यादेतत् युतसिद्धानां लोके दृष्ट आधाराधेयभावः यथा कुंडबदरादीनां । अयुतसिद्धाश्चैते आकाशधर्माधर्माः अप्राप्तिपूर्विका प्राप्त्यभावात् ततः आधाराधेयभावो नोपपद्यत इति ? तन्न । किं कारणं ? तत्रापि दर्शनात् यथा युतसिद्ध्यभावे पाणौ लेखेति आधाराधेयभावो दृष्टः तथा लोकाकाशे धर्माधर्मावित्याधेयाधारभावः सिद्धः ।

दृष्टत्वादीश्वरैश्वर्यवत् ॥ ४ ॥ यथेश्वरस्यैश्वर्यस्य चाऽयुतसिद्धेपि ईश्वरे ऐश्वर्यमिति व्यवहारो दृष्टस्तथा लोकाकाशे धर्माधर्माविति व्यपदेशो युक्तः ।

अनेकांताच्च तत्सिद्धिः ॥ ५ ॥ नायमेकांतः अनादिसंबधौ धर्माधर्मौ अयुतसिद्धौ वेति। किं तर्हि ? स्यादनादिसंबधौ स्यान्नाऽनादिसंबधौ स्यादयुतसिद्धौ स्यान्नाऽयुतसिद्धावित्यादि । तद्यथा—पर्यायार्थिकगुणभावे द्रव्यार्थिकप्राधान्यात् व्ययोदयाभावात् स्यादनादिसंबधौ अयुतसिद्धौ च । द्रव्यार्थिकगुणभावे पर्यायार्थिकप्राधान्यात् पर्यायाणां व्ययोत्पादसद्भावात् स्यान्नाऽनादिसंबंधौ नायुतसिद्धौ चेत्यादि योज्यं । ततः किं ? कथंचित् अवगाहः आधाराधेयभावश्च सिद्धो भवति ॥

जीवपुद्गलानां मुख्योवगाहः क्रियापरिणामात् ॥ ६ ॥ जीवानां पुद्गलानां च मुख्योवगाहो वेदितव्यः। कुतः ? क्रियापरिणामात्। यथा हंसो जलमवगाहते इति मुख्यो व्यपदेशः तथा जीवपुद्गला आकाशमगाहते क्रियापरिणामात् इति मुख्यो व्यपदेशोऽवसेय ।

आकाशस्यावकाशदानसामर्थ्यात् परस्पर प्रतिघाताभाव इति चेन्न स्थूलानामन्योन्य प्रतिघातात् ॥ ७ ॥ स्यान्मत यद्यवकाशदानसमर्थमाकाशं तस्य च सर्वत्र सन्निधानात् मूर्तानां परस्परप्रतिघातो न स्यात् । दृश्यते च वज्रादिभिर्लोष्टादीनां भित्यादिभिश्च गवादीना ततोऽस्याऽवकाशदानसामर्थ्यं हीयत इति ? तन्न। किं कारण ? स्थूलानामन्योन्यप्रतिघातात् । स्थूला हि परस्परतः प्रतिहन्यते न सूक्ष्मास्तेषामन्योन्यप्रदेशशक्तियोगात् न तस्य तावता अवकाशदानसामर्थ्यं हीयते ।

असाधारणलक्षणत्वानुपपत्तेरिति चेन्न सर्वावगाहविशेषलक्षणोपपत्तेः ॥८॥ स्यादेतत् यदि सूक्ष्मभावात् इतरेपि पदार्था अन्योन्यावकाशदानं कुर्वंति नाकाशस्य इदं असाधारणलक्षणं । असाधारणे हि लक्षणेऽस्तित्वमनुमीयतेऽसत्तदभावादाकाशाभाव इति ? तन्न । किं कारण ? सर्वावगाहविशेषोपपत्तेः। यथा भूम्यादिषु अश्वादिगतिस्थित्युपग्रहरूपेणासाधारणलक्षणेनानुमीयते धर्माधर्मौ । तथा सर्वद्रव्यावगाहनविशेषलक्षणोपपत्तेराकाशस्यास्तित्वमनुमीयते ॥

अलोकाकाशे तदभावादभाव इति चेन्न स्वभावापरित्यागात् ॥ ९ ॥ स्यान्मत यद्यवकाशदानलक्षणमाकाशं अलोकाकाशेऽवगाहिनामभावात् तल्लक्षणाभावात् लक्ष्यानवधारणप्रसंग, इति ? तन्न किं कारण ? स्वभावापरित्यागात् । यथा हंसस्यावगाहकस्याभावेप्यवगाह्यत्व जलस्य न हीयते । तथा अवगाहित्वाभावेपि नाऽलोकाकाशस्य अवकाशदानसामर्थ्यहानिः ॥

अज्ञातत्वादभाव इति चेन्नासिद्धेः ॥ १० ॥ स्यादेतत् नास्त्याकाशमजातत्वात् खरविषाणवत् इति? तन्न । किं कारण ? असिद्धेः। द्रव्यार्थिकगुणभावे पर्यायार्थिकप्राधान्यात् स्वप्रत्ययागुरुलघुगुणवृद्धिहानिविकल्पापेक्षया अवगाहकजीवपुद्गलपरप्रत्ययावगाहभेदाविवक्षया च आकाशस्य जातत्वोपपत्तेः हेतोरसिद्धिः । अथवा व्ययोत्पादौ आकाशस्य दृश्येते यथा चरमसमयस्याऽसर्वज्ञस्य सर्वज्ञत्वेनोत्पादस्तथोपलब्धेः । असर्वज्ञत्वे न व्ययस्तथानुपलब्धेः । एव चरमसमयस्यासर्वज्ञस्य साक्षादनुपलम्यम काश सर्वज्ञत्वोत्पत्तौ उपलभ्यत इति उपलभ्यत्वेनोत्पन्नमनुपलभ्यत्वेन च विनिष्टं । यदि तेनाऽविनष्टमनुत्पन्न च स्यात् सर्वज्ञत्वमेवास्य न स्यात् । अतो व्ययोत्पाददर्शनात् असिद्धो हेतुः । बुद्धिशब्दलक्षणस्य खरविषाणस्य स्वकारणसन्निधाने सति जन्यत्वात् अस्तित्वाच्च साध्यसाधनधर्मासिद्धता दृष्टांतस्य, खरो मृतः गौर्जातः स एव इत्येकजीवविवक्षायां खरव्यपदेशभाजो जीवस्य गोजातिसंक्रमे विषाणोपलब्धेः । अथ खरविषाणस्यापि जातास्तित्वसद्भावात् उभयधर्मासिद्धता । निरन्वयविनश्वरत्वे तु स्मृत्यभावात् लोकसव्यवहारलोपः स्यात्।

अनावृत्तिराकाशमिति चेन्न नामवत् तत् सिद्धेः ॥ ११ ॥ स्यादेतत् नाकाश नाम किं-

चिद्रूपस्ति आवरणाभावमात्र हि तत् इति ' तन्न । किं कारण, नामवत्तसिद्धे । यथा नामरूपनादि अमूर्तं स्यात् अनावृत्यपि सदस्तीत्यभ्युपगम्यते । तथा आकाशमपि वस्तुभूतमित्यवसेय ।

शब्दलिंगत्वादिति चेन्न पौद्गलिकत्वात् ॥ १२ ॥ स्यान्मत नावगाहेन आकाशमनुमीयते कुतस्तर्हि ' शब्दलिंगत्वात् । शब्दो ह्याकाशगुण वाताभिघातबाह्यनिमित्तवशात् सर्वत्र उत्पद्यमान इंद्रिय प्रत्यक्ष अन्यद्रव्यासभवी गुणिनमाकाश सर्वगत गमयति ।

गुणानामाधारपरतन्त्रत्वादिति तन्न किंकारण पौद्गलिकत्वात् ॥ १३ ॥ पुद्गलद्रव्यवि कारो हि शब्द , नाकाशगुण तस्योपरिष्टात् युक्तिर्वक्ष्यत ।

प्रधानविकार आकाशमिति चेन्न तत्परिणामाभावात् आत्मवत् ॥ १४ ॥ स्यान्मत प्रधान नाम सत्त्वरजस्तमसां साम्यरूपमस्ति प्रसवस्वभावक । तद्विकारा महदादयस्तद्विकारविशेष कश्चित् आकाशमिति तन्न । किंकारण ? तत्परिणामाभावात् आत्मवत् । यथा परमात्मना नित्यत्वात् नि क्रियत्वात् अनन्तत्वाद्यविशेषात् आविर्भावतिरोभावात् परिणामाभाव । तथा प्रधानस्यापि नित्यत्वनिष्क्रियत्वानन्तत्वाद्य विशेषात्तस्यात्तत्परिणाम तदभावात् प्रधानविकाराकाशकल्पनाव्याघात । किं च यथा घटस्य प्रधानविकार स्याऽनित्यत्व मूर्तित्वमसर्वगतत्व च । तथा आकाशस्य स्यात् । विपर्ययो वा । उपकारप्रकरणाभिसम्बन्धेनेदमुच्यते

शरीरवाङ्मनःप्राणापानाः पुद्गलानां ॥ १९ ॥

शरीरे सत्युत्तरेषां प्रवृत्तिदर्शनात् आदौ तद्वचनं ॥ १ ॥ सति शरीरेऽधिष्ठानभूते उत्तरेषां *वागादीनां आधेयानां प्रवृत्तिरिति कृत्वा शरीर प्रधानमतस्तस्यादौ ग्रहण क्रियते ।*

तदनतर वागुपादान पुरुषहितावाप्तिमूलत्वात् ॥ २ ॥ तदनतर वागुपादानं क्रियते । कुत ? पुरुषहितावाप्तिमूलत्वात् । पुरुषस्य हि वाक् हिते प्रवर्तिका श्रोत्रेंद्रियद्वारेण ।

अन्येंद्रियोपसख्यानमिति चेन्न शब्दस्येष्टसमुच्चयार्थत्वात् ॥ ३ ॥ स्यान्मत चक्षुरादीन्य पींद्रियाणि पुरुषस्योपकारकाणि सति, तेषामुपसख्यान कर्तव्यमिति ' तन्न । किं कारण ? चशब्दस्येष्टसमु च्चयार्थत्वात् । उत्तरसूत्रे वक्ष्यते चशब्द , स इष्टसमुच्चयार्थो भवति ।

आत्मप्रदेशाश्चक्षुराद्यग्रहणमिति चेन्न द्रव्येंद्रियस्य पौद्गलिकत्वात् ॥ ४ ॥ स्यादेतत् उत्से धागुलासख्येयभागप्रमिता आत्मप्रदेशा ज्ञानावरणवीर्यांतरायक्षयोपशमनिमित्ताश्चक्षुरादिव्यपदेशभाजो न पौद्गलिका इत्यनुपसख्यानमिति ' तन्न । किंकारण ? द्रव्येंद्रियस्य पौद्गलिकत्वात् । अंगोपांगनामलाभनिमित्ता हि द्रव्येंद्रियपरिणामा पौद्गलिका आत्मन उपकारे वर्तंते ।

मनोग्रहणमसगाच्च ॥ ५ ॥ यदि ज्ञानावरणवीर्यांतरायक्षयोपशमनिमित्तत्वाच्चक्षुराद्यग्रहण न्याय्य मन्यते मनसोप्यग्रहण प्राप्नोति मनोपि हि नो इंद्रियावरणक्षयोपशमापेक्ष ?

अनवस्थितत्वात् मनोग्रहणमिति चेन्नाऽनवस्थानेपि तन्निमित्तत्वात् ॥ ६ ॥ स्यान्मत यथा चक्षुरादिव्यपदेशभाज आत्मप्रदेशा अवस्थिता नियतदेशत्वात् न तथा मनोऽवस्थितमस्ति । अत एव तदनिंद्रियमित्युच्यत ततोऽस्य न पृथग्ग्रहणमिति तन्न । किं कारण ? अनवस्थानपि तन्निमित्तत्वात् । यत्र यत्र प्रणिधान तत्र तत्र आत्मप्रदेशा अगुलासख्येयभागप्रमिता मनोव्यपदेशभाज ।

वाग्ग्रहणप्रसगाच्च ॥ ७ ॥ यदि आत्मपरिणामाच्चक्षुराद्यग्रहण कल्प्यते वाचोप्यग्रहण, वागपि ज्ञाना वरणवीर्यांतरायक्षयोपशमोपष्टम्भजनितवृत्ति ।

वाहिर्विनि सृतानामात्मपरिणामाभावाचद्ग्रहणमिति चेन्नोक्तत्वात् ॥ ८ ॥ स्यादेतद्बहिर्विनि

१ आत्मनामिति ग पुस्तके पाठ । २ नियतदेशत्वात् ग पुस्तके पाठोय ।

सृता वाक्पुद्गला आत्मपरिणामा न भवति तदर्थं पृथग्ग्रहण इति ? तन्न । किं कारण । उक्तत्वात् । उक्तमेतदुपत-द्भिरेवाऽस्माभिश्चक्षुरादीनि द्रव्येंद्रियाणि पौद्गलिकानीति । तस्मात् सूक्त चशब्दस्येष्टसमुच्चयार्थत्वादिति ।

ततो मनोग्रहणं तद्वतस्तत्सिद्धे ॥९॥ तत पश्चात् मनोग्रहण क्रियते । कुत ¹ तद्वतस्तत्सिद्धे । यस्यात्मन. शरीरमस्ति वागनिवर्तनसामर्थ्य च, तस्य हि तद्भवतीति ।

अंते प्राणापानोपादनं सर्वससारिकार्यत्वात् ॥ १० ॥ अंते तु प्राणापानोपादान क्रियते । कुत ¹ सर्वससारिकार्यत्वात् । सर्वेषां हि ससारिणां जीवानां प्राणापानलक्षण कार्यमस्ति ।

पुद्गलद्रव्यलक्षणार्थमिति चेन्न वक्ष्यमाणत्वात् ॥ ११ ॥ स्यान्मतं शरीरवाङ्मन प्राणापानग्रह-णमिद पुद्गलद्रव्यस्य लक्षणार्थं नोपकारप्रतिपादनार्थमिति ¹ तन्न । किं कारण ¹ वक्ष्यमाणत्वात् । वक्ष्यते हि उत्तरत्र पुद्गललक्षण व्यापि, इद तु आत्मोपकारकत्वादुपग्रहप्रकरणे उच्यते ।

अप्रत्यक्षत्वादनुपदेश इति चेन्न केषांचिदप्रत्यक्षत्वात् ॥१२॥ स्यादेतत् धर्मादीनां गत्युप-ग्रहादिप्रयोजनमुक्त युक्त तेषां अप्रत्यक्षाणामधिगमहेतुत्वात् । शरीराद्युपग्रहाभिधान तु पुद्गलानामयुक्त प्रत्य-क्षत्वात् । यो हि ब्रूयात् पुरस्तात् आदित्य उदेति पश्चादस्त गच्छति, मधुरो गुड , कटुक शृंगिवेरमिति किं तेन कृत स्यादिति ? तन्न । किं कारण ¹ केषांचित् प्रत्यक्षत्वात्, औदारिकवैक्रियिकाहारकतैजसकार्माणश-रीराणि सौक्ष्म्यादप्रत्यक्षाणि, तदुदयापादितवृत्त्युपचयशरीराणि कानि चित् प्रत्यक्षाणि च । मनोऽप्रत्यक्ष-मेव । वाक्प्राणापाना केचित् प्रत्यक्षा , केचिदप्रत्यक्षा , इंद्रियगोचरातीतत्वात्-अत पुद्गलोपकारस्फुटी करणार्थं शरीराद्युपदेश क्रियते ।

शरीराण्युक्तानि ॥ १३ ॥ शरीराण्यौदारिकादीनि व्याख्यातानि पौद्गलिकानि ।

कार्मणमपौद्गलिकमिति चेन्न तद्विपाकस्य मूर्तिमत्संबंधनिमित्तत्वात् ॥ १४ ॥ स्यादेतत् *कार्मण पौद्गलिक न भवति । कुत ? अनाकारत्वात् । आकारवता हि औदारिकादीनां पौद्गलिकत्व युक्त कार्मण तु अनाकारमिति ? तन्न । किं कारण ¹ तद्विपाकस्य मूर्तिमत्संबंधनिमित्तत्वात् । यथा व्रीह्यादीनामु दकादिद्रव्यसबंधप्रापितपाकाना पौद्गलिकत्व दृष्ट तथा कार्मणमपि गुडकण्टकादिमूर्तिमद्द्रव्योपनिपाते सति विपच्यमानत्वात् पौद्गलिकमित्यवसेय । न हि अमूर्तं किंचिन्मूर्तिमत्संबंधे सति विपच्यमान दृष्टमिति ।*

वाग् द्विधा अपि पौद्गलिकी तन्निमित्तत्वात् ॥ १५ ॥ द्विधा वाक् भाववाक् द्रव्यवागिति सोभयी पौद्गलिकी, कुतस्तन्निमित्तत्वात् पुद्गलकार्यत्वादित्यर्थ । भाववाक् तावद्वीर्यान्तरायमतिश्रुतज्ञानावरण-क्षयोपशमांगोपागनामलाभनिमित्तत्वात् पौद्गलिकी, तदभावे तद्वृत्त्यभावात् । तत्सामर्थ्योपेतेन क्रियावतात्मना प्रेर्यमाणा पुद्गला वाक्त्वेन विपरिणमत इति द्रव्यवागपि पौद्गलिकी श्रोत्रेंद्रियविषयत्वात् । पुन. कुतो न गृह्यते ¹ इति चेदुच्यते—

पुनरग्रहण तडिद्द्रव्यवदसंहरत्वात् ॥ १६ ॥ यथा तडिद्द्रव्य चक्षुषोपलब्ध निष्वंगिशीर्णत्वात् पुनर्न दृश्यते तथा श्रोत्रेण उपलब्धा वाक् निष्वंगिशीर्णा पुनर्न श्रूयते । अथ कथ चक्षुरादिभिरसौ न गृह्यते ?

चक्षुरादिग्रहणाभावो घ्राणग्राह्यरसाद्यनुपलब्धिवत् ॥ १७ ॥ यथा घ्राणग्राह्ये गधद्रव्ये तद-*विनाभाविन* सतोपि रसादयो नोपलभ्यते । तथा श्रोत्रेंद्रियविषयेपि शेषेंद्रियैर्न गृह्यते सूक्ष्मत्वात् ।

अमूर्तिरिति चेन्न मूर्तिग्रहणप्रेरणावरोधदर्शनात् ॥१८॥ स्यादेतत् अमूर्त शब्द अमूर्तगुण-त्वादिति ? तन्न । किं कारण ¹ मूर्तिमद्ग्रहणप्रेरणावरोधदर्शनात् । मूर्तिमता इंद्रियेण शब्दो गृह्यते नचामूर्त कश्चिदिंद्रियग्राह्योस्ति । प्रेर्यते च मूर्तिमता पवनेन अर्कतूलराशिवत् दिगतरस्थेन भावात्, नचाऽमूर्तस्य ¹ मूर्तिमता प्रेरण प्रयुज्यते । अवरुध्यते च शब्द नदीबिलादिभि कुल्याजलवत्, नचाऽमूर्त किंचिन्मूर्तिमता-

---

१ प्रसङ्गेन पाठोय ब पुस्तके ।

ऽवरुध्यमान दृष्टमिति । अत्राह—नैते हेतवः यत्तावदुच्यते इन्द्रियग्राह्यत्वादिति श्रोत्रमाकाशमयममूर्तस्य ग्राहकमिति को विरोध । यश्चोच्यते प्रेरणादिनासौ प्रेर्यते गुणस्य गमनाभावात् । देशांतरस्थेन कथं गृह्यते इति चेत् संयोगाद्विभागात् शब्दाच्च शब्दनिष्पत्तिरिति शब्दांतरारंभात् ग्रहण । वेगवद्द्रव्याभिघातात् तदनारंभेऽग्रहण न प्रेरणमिति । योऽप्युच्यतेऽवरोधादिति स्पर्शनद्रव्यादिभिघातादेव दिगंतरे शब्दांतरानारंभात् एकदिकारंभे सति अवरोध इव लक्ष्यते न तु मुख्योऽस्तीत्यत्रोच्यते—नैते दोषाः । श्रोत्र तावदाकाशमय इति नोपपद्यते आकाशस्यामूर्तस्य कार्यांतरारंभशक्तिविरहात् । अदृष्टवशादिति चेत्किंस्विदेतत्-किमसावदृष्ट आकाश सस्करोति उतात्मानमाहोस्वित् शरीरैकदेशमिति ? न तावदाकाशे संस्कारो युज्यते अमूर्तित्वात् अन्यगुणत्वादसबन्धाच्च । आत्मन्यपि शरीरादत्यन्तमन्यत्वेन कल्पिते नित्ये निरवयवे संस्काराधानं युज्यते तदुपार्जनफलादानाऽसभवात् । नापि शरीरैकदेशे युज्यते अन्यगुणत्वात् अनभिसंबन्धाच्च । किं च मूर्तिमत्सबन्धजनितविपत्सपातिदर्शनात् श्रोत्रं मूर्तमेवेत्यवसेयं यदप्युच्यते-स्पर्शवद्द्रव्याभिघातात् शब्दांतरानारंभ इति स्वात्मघातिता नो रक्तवृष्टिः । स्पर्शवद्द्रव्याभिघातादेव मूर्तित्वमस्य सिद्ध । न हि अमूर्तः कश्चित् मूर्तिमता निहन्यते । तत एव च मुख्यावरोधः सिद्धः स्पर्शवदभिघाताभ्युपगमात् ।

अभिभवादिदर्शनाच्च मूर्तः शब्दः इत्यवगंतव्यं ॥१९॥ यथा तारकादयो भास्करप्रभाभिवाभिभूतमतः । तथा सिंहगजभेर्यादिशब्दैर्बृहद्भिः शकुनिरुतादयोऽभिभूयते । तथा कसादिषु पतिता ध्वन्यतरारंभे हेतवो भवति । गिरिगह्वरादिषु च प्रतिहताः प्रतिशब्दारमास्कंदति । अत्राह—अमूर्तेरप्यभिभवा दृश्यते यथा विज्ञानस्य सुरादिभिः मूर्तिमद्भिस्ततो नायं निश्चयहेतु ? इत्युच्यते । नाय व्यभिचार. विज्ञानस्य क्षायोपशमिकस्य पौद्गलित्वाभ्युपगमात् । इतरथा हि आकाशवन्नाभिभूयते ।

मनश्च द्वितयं पौद्गलिकं तन्मयत्वात् ॥ २० ॥ द्विप्रकार मनो भावमनो द्रव्यमनश्चेति तदुभयमपि पौद्गलिक । कुतः ? तन्मयत्वात् । भावमनस्तावत् लब्ध्युपयोगलक्षण पुद्गलावलम्बनत्वात् पौद्गलिक । द्रव्यमनश्च ज्ञानावरणवीर्यांतरायक्षयोपशमलाभप्रत्यया गुणदोषविचारस्मरणादिप्रणिधानाभिमुखस्याऽऽत्मनोऽनुग्राहका. पुद्गला वीर्यविशेषावर्जनसमर्था मनस्त्वेन परिणता इति कृत्वा पौद्गलिक नाकाशमय ।

अर्थांतरमिति चेन्न अनेकांतात् इंद्रियवत् ॥ २१ ॥ स्यादेतत् अर्थांतर आत्मनो मन इति ? तन्न । किं कारणं ? अनेकातात् इन्द्रियवत् । यथा वीर्यांतरायज्ञानावरणक्षयोपशमापेक्षस्य आत्मन एवेन्द्रियपरिणामादेशात्स्यादनन्यदिन्द्रिय, इन्द्रियनिवृत्तावपि आत्मनोऽवस्थानात् । स्यादन्यत् तथाऽऽत्मन एव तत्क्षयोपशमापेक्षस्य मन परिणामादेशात् स्यादनन्यत् मनोनिवृत्तावात्मनोऽवस्थानात् स्यादन्यत् ।

अवस्थायीति चेन्न अनंतरसमयप्रच्युतेः ॥ २२ ॥ स्यादेतत् अवस्थायि मनः, न तस्य निवृत्तिरिति ? तन्न। किं कारणं ? अनंतरसमयप्रच्युते । मनस्त्वेन हि परिणताः पुद्गलाः गुणदोषविचारस्मरणादि कार्यं कृत्वा तदनन्तरसमय एव मनस्त्वात् प्रच्यवते ।

आदेशवचनाच्च ॥ २३ ॥ नायमेकांतः अवस्थाय्येव मन इति । कुत. ? आदेशवचनात् । द्रव्यार्थादेशान्मनः स्यादवस्थायि, पर्यायादेशात् स्यादनवस्थायि ।

एकद्रव्यमिति चेन्नाऽऽगमदर्शनात् ॥ २४ ॥ स्यादेतत् एकद्रव्य मन प्रत्यात्मं वर्तते इति, उक्तं च "प्रयत्नायौगपद्यात् ज्ञानायौगपद्याच्चैक मनः" इति ? तन्न । किं कारणमसामर्थ्यात् । कथमसामर्थ्यं ? परमाणुमात्रत्वात् । परमाणुमात्र हि मन तदात्मनेन्द्रियेण च युक्त सत् स्वप्रयोजन प्रति व्याप्रियते इत्यभिमत । तत्रेद विचार्यते तदात्मेन्द्रियाभ्यां सर्वात्मना वा सबध्येत तदेकदेशेन वा ? यदि सर्वात्मना तयोरात्मेन्द्रिययोरर्थांतरभावात् व्यतिरिक्तयोरन्यतरेण सर्वात्मना सबधः स्यात्, अणोः मनसः नोभाभ्यां युगपद्विरोधात् । अथान्येन देशेनाऽऽत्मना सबध्यते अन्यदेशेनेन्द्रियेणैव सति प्रदेशवत्त्व मनसः प्रसक्त तथानिष्टमणुमात्रत्वाद् मनस. । किं च यथात्मा मनसा सर्वात्मना संबध्यते मनसोऽणुत्वात् आत्मनोऽप्यणुत्वं, आत्मनो विभुत्वात् मनसो वा

विभुत्वं प्रसज्यते। अथैकदेशेनाऽऽत्मा मनसा संयुज्यते ननु प्रदेशान्तरमात्मनः प्रसक्तं। ततश्चतुष्टयत्रयद्वयसन्निकर्षजज्ञानसुखदुःखादीनां प्रदेशवृत्तित्वात् आत्मनः कश्चित् प्रदेशो ज्ञानादियुक्तः कश्चित् प्रदेशो ज्ञानादिविरहित इति। यत्र ज्ञानादिविरहितस्तत्रात्मलिंगाभावात् तदभाव इति सर्वगतत्वाभावः स्यात्। तथेंद्रियेण मनो यदि सर्वात्मना संयुज्यते इंद्रियस्याणुमात्रत्वान्नाणुत्वं। अथैकदेशेन मन इंद्रियेण संयुज्यते न तर्हि अणुत्वं। किं च गुणगुणिनोरनन्यत्वान्नित्यत्वाच्च मनसः संयोगविभागपरिणामाभावात् नास्यात्मना नचेंद्रियैः संयोगविभागौ स्तः। अथ संयोगविभागाभ्यां मनः परिणमते न तर्हि नित्यत्वं। न च गुणगुणिनोरन्यत्वं। अचेतनत्वाच्च मनसः अनेनैव इंद्रियेणाऽनेनैव चात्मना संयोक्तव्यं नेंद्रियान्तरेणेति विशेषज्ञानाभावात्। प्रतिनियतात्मेंद्रियसंयोगाभावः कर्मवदिति चेन्न। पौरुषेयपरिणामानुरंजित्वात् कर्मणः स्याच्चैतन्यं, पुद्गलद्रव्यादेशाच्च स्यादचेतनत्वमिति विषमो दृष्टांतः। सौक्ष्म्याच्च मनसश्चक्षुरादीनां रूपादिग्रहणयोग्यत्वाभावः अणुना मनसा चक्षुरादेः कृत्स्नस्याऽनधिष्ठितत्वात्। यावान् देशश्चक्षुरादीनामणुना मनसाधिष्ठितस्तावता एव रूपादिग्रहणसामर्थ्यं भवेत्। न कृत्स्नस्य, दृष्टं च कृत्स्नग्रहणं तस्मात् नाणु।

आशु संचारीति चेन्न अचेतनत्वात् ॥२५॥ स्यान्मतं अणुमात्रमपि सन्मनः आशु संचारित्वात् कृत्स्नग्रहणहेतु इति? तन्न किं कारणमचेतनत्वात्। न हि अचेतनस्य मनसः बुद्धिपूर्विका सर्वत्र व्याप्तिर्युक्ता।

अदृष्टवशादिति चेन्न क्रियापरिणामाभावात् ॥ २६ ॥ स्यादेतत् पुरुषेण प्रेर्यमाणमलातचक्रमाशु संचरणात् सर्वत्रोपलभ्यते, तथाऽदृष्टवशान्मनसो भ्रमणमिति? तन्न। किं कारणं? क्रियापरिणामाभावात्। क्रियावत्ता हि पुरुषेण प्रेर्यमाणमलातचक्रं सर्वत्रोपलभ्यते इत्येतद्युक्तं, अदृष्टः पुनरात्मगुणः स्वयमक्रियोऽन्यत्र क्रियाहेतुरित्येतदयुक्तमित्युक्तं पुरस्तात्।

अनादिसंबंधमिति चेन्न संयोगित्वात् ॥२७॥ स्यादेतत् अनादिसबंधं मनः स्वभावत एवेति तन्न। किं कारणं? संयोगित्वात्। अप्राप्तिपूर्विका हि प्राप्तिः संयोगः इत्यणुमनोनादिनाभ्युपगम्यते इति मनोद्रव्यस्याऽऽत्मनाऽनादिसंबंधः। क्षायोपशमिकत्वाच्च नार्हतस्य आत्मनाऽनादिसंबंधं मन इति सिद्धमस्ति।

तत्परित्यागविरोधाच्च ॥ २८ ॥ यदि अनादिसंबंधं मनो भवेत् अतोऽस्य परित्यागविरोधः स्यात्। अस्ति च परित्यागः अतो नानादिसंबंधं मनः।

कर्मवदिति चेन्न अनेकांतात् ॥ २९ ॥ स्यादेतत् यथा जीवकर्मणोरनादिसंबंधेपि कर्मपरित्यागाविरोधः तथा मनसोपीति? तन्न। किं कारणं अनेकांतात्। नायमेकांतः जीवकर्मणोरनादिसंबंध इति, किं तर्हि? कर्मसंबंधसंतत्यपेक्षया स्यादनादिसंबंधः, मिथ्यादर्शनादिप्रत्ययापादितसंबंधभेदापेक्षया स्यादादिमान्, अतोऽस्य तत्प्रत्यनीकभावनाप्रकर्षसन्निधौ परित्याग इति नास्ति विरोधः।

इंद्रियसहकारिवेदनावगमादिति चेन्न चेतनास्वभावत्वात् ॥३०॥ स्यादेतदिंद्रियाणां सहकारिकारणं मनः। कुतः? चक्षुरादिभिरिष्टानिष्टरूपरसादिविषयोपलब्धौ तत्सान्निधाने सुखदुःखवेदनावगमात् अतो मैव नान्योऽस्य व्यापारोऽस्ति इति? तन्न। किं कारणं? चेतनास्वभावत्वात्। निघ्नाय पिंडवत् इंद्रियपरिणामात् इंद्रियमनश्चेतनास्वाभाव्यात् इंद्रियाण्येव वेदनावगमं कुर्वंति। अतश्चैतदेव यदि मनोंऽतरेण इंद्रियाणां वेदनावगमो न स्यात् एकेंद्रियविकलेंद्रियाणामसंज्ञिपंचेंद्रियाणां च वेदनावगमो न स्यात्।

पृथगुपकारानुपलंभात् तदभाव इति चेन्न गुणदोषविचारादिदर्शनात् ॥ ३१ ॥ स्यान्मतं नास्ति मनः पृथगुपकारानुपलंभात् इति? तन्न। किं कारणं? गुणदोषविचारादिदर्शनात् मनसः। मनउपलब्धिमता आत्मना मनस्त्वेन परिणमिताः पुद्गलाः तिमिरांधकारादिबाह्यान्तरेंद्रियप्रतिघातहेतुसान्निधानेपि गुणदोषविचारस्मरणादिव्यापारे साचिव्यमनुभवति अतोऽस्यत करणं मनः।

विज्ञानमिति चेन्न तत्सामर्थ्याभावात् ॥ ३२ ॥ स्यान्मतं न मनो नामाऽन्यदस्ति किं तर्हि विज्ञानमेव किंचिन्मनः इति व्यपदिश्यते। उक्तं च-

षण्णामनंतरातीतं विज्ञानं यद्धि तन्मनः ।

इति तन्न किं कारणं ? तत्सामर्थ्याभावात्। वर्तमानमेव विज्ञानं बाह्यमर्थं नालमवबोद्धुमलं किमंग पुनरतीतं। वर्तमानं तावद्विज्ञानं क्षणिकं पूर्वोत्तरविज्ञानसंबंधनिरुत्सुकं कथं गुणदोषविचारस्मरणादिव्यापारे साचिव्यं कुर्यात्? अनुस्मरणं हीदं स्वयमनुभूतस्यार्थस्य दृष्टं नानुभूतस्य। न च क्षणिककाले तत्संभवति। एकसंतानपतितत्वात् तदुपपत्तिरिति चेन्न तदवस्तुत्वात् तदतीतमव्यक्तमसत् कथमिव गुणदोषविचारस्मरणादौ सहायी भवेत्। आलयविज्ञानं बीजशक्तिरूपं सदनवस्थितमालंबनं भवतीति चेत्, तस्य एकस्य कालांतरावस्थायित्वाभ्युपगमे क्षणिकप्रतिज्ञाहानिः। चेत्तदालंबनाभावः।

प्रधानविकार इति चेन्न अचेतनत्वात् ॥३३॥ स्यादेतत् न पौद्गलिकं मनः। किं तर्हि? प्रधानविकारः, प्रधानस्य महदहंकारादिभावेन परिणामिनः कश्चिद्विकारविशेषो मनः इत्याख्यायते इति? तन्न। किं कारणं? अचेतनत्वात्। प्रधानमचेतनं तद्विकाराश्च तदात्मका इति घटवदचेतनस्य तस्य गुणदोषविचारणादिव्यापारे साचिव्याभावः। किं च मनः कारणं विचारादेः कर्ता पुरुषः प्रधानं वा स्यात्? न तावत् पुरुषः निर्गुणत्वात्। सात्त्विका हि गुणदोषविचारादयो न च प्रधानं तस्याऽचेतत्वात्। न हि लोके किंचिदचेतनं गुणदोषविचारादेः कर्तृ दृष्टं। किं च—

तदव्यतिरेकात्तदभावः ॥ ३४ ॥ प्रधानत्वात् सत्त्वरजस्तमसां साम्यावस्थानरूपात् महदहंकारादयः परिणामाः वैषम्यरूपाः व्यतिरिक्ता वा स्युरव्यतिरिक्ता वा। यदि व्यतिरिक्ताः कार्यकारणैकत्वैकांतप्रतिज्ञाहानिः। अथाव्यतिरिक्ता प्रधानमेव न परिणामा नाम केचन संतीति मनसो निवृत्तिः।

कोष्ठ्यो वायुरुच्छ्वासलक्षणः प्राणः ॥ ३५ ॥ वीर्यांतरायज्ञानावरणक्षयोपशमांगोपांगनामोदयापेक्षिणाऽऽत्मना उदस्यमानः कोष्ठ्यो वायुरुच्छ्वासलक्षणः प्राण इत्युच्यते।

बाह्यो वायुरभ्यंतरीक्रियमाणोऽपानः ॥ ३६ ॥ तेनैवाऽऽत्मना बाह्यो वायुरभ्यंतरीक्रियमाणो निःश्वासलक्षणोऽपान इत्याख्यायते। एतावप्यात्मानुग्राहिणौ जीवितहेतुत्वात्।

तन्मूर्तिमत्त्वं प्रतिघातादिदर्शनात् ॥ ३७ ॥ तयोः प्राणापानयोः तेषां वाङ्मनःप्राणापानानां वा मूर्तिमत्त्वमवगंतव्यं। कुतः? प्रतिघातादिदर्शनात्। प्रतिभयहेतुभिरशनिशब्दादिभिर्मनसः प्रतिघातो दृश्यते, सुरादिभिश्चाऽभिभवः। हस्तपुटादिभिरास्यसंवरणात् प्राणापानयोः प्रतिघात उपलभ्यते, श्लेष्मणा चाभिभवः नचाऽमूर्तस्य मूर्तिमद्भिरभिघातादयः स्युः।

अत आत्मास्तित्वसिद्धिः प्राणापानादिकर्मणः तत्कार्यत्वात् ॥ ३८ ॥ अत आत्मनोऽस्तित्वं प्रसिधत्। कुतः प्राणापानादिकर्मणः तत्कार्यत्वात्। यथा यंत्रप्रतिमाचेष्टितं प्रयोक्तुरस्तित्वं गमयति। तथा प्राणापानादिकर्मापि क्रियावंतमात्मानं साधयति। असति तस्मिन्नप्रवृत्तेः। नाकस्मात् नियमदर्शनात्। न विज्ञानादि कृतं, तेषाममूर्तत्वे प्रेरणशक्तिविरहात्। न रूपस्कंधकृतं तस्याचेतनत्वात्। सर्वेषां निरीहकत्वात् कर्माभाव इति चेन्न देशांतरप्राप्त्यभावप्रसंगात्। वायुधातुविशेषात् देशांतरे प्रादुर्भावः क्रियेत्युपचर्यते न मुख्या क्रियास्ति। 'भूतिर्येषां क्रिया सैवेति' वचनात् इति चेन्न वायुधातुविशेषासामर्थ्यात्। वायुधातुरपि निःक्रियः स कथमिव देशांतरप्रादुर्भूतिहेतुः स्यात्। क्षणिकत्वाभ्युपगमादनवस्थितानां कर्माभाव इति चेन्न असिद्धत्वात् अयुक्तेश्च।

प्राण्यंगत्वाद्द्वंद्वैकवद्भावप्रसंग इति चेन्नाऽऽगांगिद्वंद्वे तदभावात् ॥ ३९ ॥ स्यान्मतं शरीरं च वाक्च मनश्च प्राणश्चाऽपानश्च शरीरवाङ्मनःप्राणापाना इति द्वंद्वे कृते एकवद्भावः प्राप्नोति। कुतः? प्राण्यंगत्वात् इति? तन्न। किं कारणं? अगांगिद्वंद्वे तदभावात्। प्राण्यंगानां यो द्वंद्वः तस्यैकवद्भावः उक्तः अगमयवं एकदेश इत्यनर्थांतरं, शरीरमत्रांगि चास्तीत्येकवद्भावो न भवति। अथवा वागादीनि नांगानि दंतादिवदनवस्थितत्वात्। अथवा द्वंद्वैकवद्भावः सर्वः समाहारविषयः समाहारश्चैकप्राणिविषयाणां युक्तः, नानाप्राणिस्थाश्चैते विवक्षिताः ततो नास्त्येकवद्भावः।

पुद्गलशब्दो निर्दिष्टार्थः ॥ ४० ॥ पुद्गलशब्दस्यार्थो निर्दिष्टः पुंगिलनात् पूरणगलनाद्वा पुद्गला।

उपग्रहप्रकरणात्कर्तरि षष्ठी ॥ ४१ ॥ उपग्रहशब्दः प्रकृतः स च कर्मसाधनः तेन कर्मानुकारात् पुद्गलानामिति कर्तरि षष्ठी द्रष्टव्या। तेन शरीरादिपरिणामैरात्मनां पुद्गलाः उपग्रहीतार इत्युक्तं भवति। ते चात्मानः सक्रिया धर्मसंबंधाः सतः शरीरादिकृतमुपकारं सद्भावपूर्वकं अनुभवन्तीत्याद्युक्तं। एकांतेन निष्क्रियत्वे अलब्धानुग्रहत्वे च शरीरादिभिः बन्धाभावात् तत्कृतोपकाराभावः निष्क्रियाहेतुत्वाभावश्चेति संसाराभावः तदभावात् कुतो मोक्षः। यथा चैतच्चतुष्टयं गमनव्याहरणचिंतनप्राणनादिभावेन परिणामविशेषाहितमनुग्राहकं पौद्गलिकत्वात् तथाऽयमपि तत्कृत उपोपकारः। इति प्रदर्शयन्नाह—

सुखदुःखजीवितमरणोपग्रहाश्च ॥ २० ॥

बाह्यप्रत्ययवशात् सद्वेद्योदयादात्मनः प्रसादः सुखं ॥ १ ॥ यदा सद्वेद्यकर्म द्रव्यादिबाह्यप्रत्ययवशात् परिपाकमुपयाति तदात्मनः प्रसादः प्रीतिरूपः सुखमित्याख्यायते।

तथाऽसद्वेद्योदयात् आत्मपरिणामो यः संक्लेशप्रायः स दुःखमिति ॥२॥ तथा तेन प्रकारेण बाह्यप्रत्ययवशेनेत्यर्थः। असद्वेद्योदयादात्मपरिणामो यः संक्लेशप्रायः स दुःखमिति कथ्यते।

भवस्थितिनिमित्तायुर्द्रव्यसंबंधिनो जीवस्य प्राणापानलक्षणक्रियाविशेषाव्युपरमो जीवितं ॥ ३ ॥ भवधारणकारणमायुराख्यं कर्म तदुदयापादितं भवस्थितिमादधानस्य जीवस्य पूर्वोक्तस्य प्राणापानलक्षणस्य क्रियाविशेषस्याविच्छेदो जीवितमिति प्रणेतव्यं।

तदुच्छेदो मरणं ॥ ४ ॥ तस्य जीवितस्योच्छेदो जीवस्य मरणमित्यवसेयं।

सुखग्रहणमादौ तदर्थत्वात्परिस्पंदस्य ॥५॥ सर्वेषां प्राणिनां परिस्पंदः सुखार्थः ततोऽस्य ग्रहणमादौ क्रियते।

तदनंतरं दुःखवचनं तत्प्रतिपक्षत्वात् ॥ ६ ॥ सुखस्य हि प्रतिपक्षभूतं दुःखं अतस्तदनन्तरं ततोऽस्य वचनं तदनंतरं क्रियते।

जीवितस्योभयदर्शनात् तदनंतरं जीवितग्रहणं ॥ ७ ॥ यतः तदुभयं सुखदुःखं जीवतो भवति ततः तदनंतरं जीवितग्रहणं क्रियते।

अंते प्राप्यत्वान्मरणस्यांते वचनं ॥ ८ ॥ अन्ते प्राप्यमित्यतः मरणस्य प्राप्तिः अन्त्या इति तदुपादानं अंते क्रियते। सुखं च दुःखं च जीवितं च मरणं च सुखदुःखजीवितमरणानि, तान्येवोपग्रहाः सुखदुःखजीवितमरणोपग्रहाः। तेषां पुद्गलानामिति ग्रहणं अभिसंबध्यते।

छद्मर्थमेकसूत्रीकरणमिति चेन्नाऽऽशकानिवृत्त्यर्थत्वात् ॥ १२ ॥ स्यान्मत शरीरवाङ्मन प्राणापाना सुखदु खजीवितममरणापग्रहाश्च पुद्गलानामित्येकमन सूत्र कर्तव्य लघ्वर्थमिति ? तन्न । किं कारण ? आशकानिवृत्त्यर्थत्वात् । शरीरवाङ्मन प्राणापाना हत्वक्षत्वार सुखदु खजीवितमरणानि च फलानि चत्वारि तथा यथासख्यमनिष्टमाशक्य तन्निवृत्त्यर्थ नानायोगकरण । उत्तरसूत्र सुखादिसबधनार्थं च ।

तदनुपपत्तिर्नित्यानित्यपक्षयोर्विकारावस्थानाभावात् ॥ १३ ॥ तेषा सुखादाना अनुपपत्ति क ? नित्यपक्षेऽनित्यपक्षे च । कुत ? विकारावस्थानाभावात् । तद्यथा—नित्यपक्षे तावत् । आत्मना पूर्वपरकालतुल्यत्वात् परिणामांतरसक्रातिलक्षणस्य विकारस्याभावात् सुखादिककल्पनमयुक्त । अनित्यपक्षे चाव स्थानाभावत् सुखादिसबधोनुपपन्न । अवस्थितस्य हि इष्टानिष्टशब्दस्पर्शादिसन्निपाते सति सुखादिप्रभव स्यात् स चाकस्मान्न भवति । किं तर्हि ? कुशलाकुशलभावनापूर्वक । कुशलाकुशलभावना च स्मृत्यभिसव-धिचेष्टाभिर्निवृत्तिलक्षणा । स्मृत्यादयश्चानवस्थितस्य न सभवतीत्यता नित्यानित्यात्मकस्य आत्मन सुखादि-निरूपण निरवद्य । आह अजीवद्रव्यचतुष्टयस्य यथा परानुग्रह सातातिक किमेवमात्मनामप्युत न्या विधि रस्तीत्यत्रोच्यत—

परस्परोपग्रहो जीवानां ॥ २१ ॥

कर्मव्यतिहारविषयः परस्परशब्दः ॥ १ ॥ कर्मव्यतिहार क्रियाव्यतिहार इत्यर्थ तद्विषयोय परस्परशब्द ।

परस्परस्योपग्रह परस्परोपग्रह ॥ १ ॥ क पुनरसौ ? स्वामिभृत्यादिभावेन वृत्ति परस्परोपग्रह । स्वामी भृत्य आचार्य शिष्य इत्येवमादिभावेन वृत्ति परस्परोपग्रह इत्युच्यते । स्वामी तावत् वित्तत्या गादिना भृत्यादानामुपग्रहे वर्तते । भृत्याश्च हितप्रतिपादनन आहितप्रतिषेधेन वा । आचार्य उभयलोकफलप्रदो-पदेशदर्शनेन तदुपदेशविहितक्रियानुष्ठापनेन च शिष्याणा अनुगृहे वर्तते । शिष्या अपि तदनुकूलवृत्त्या ।

प्रकृतत्वादुपग्रहावचनमिति चेन्नानतरचतुष्टयप्रतिनिर्देशार्थत्वात् ॥ २ ॥ स्यादेतत् प्रकृत मुपग्रहवचनमस्ति तदाभिसबधात् पुनरुपग्रहवचन अनर्थकमिति ? तन्न । किं कारण ? अनतरचतुष्टय-प्रतिनिर्देशार्थत्वात् । नापूर्व कश्चित् परस्परोपग्रहो जीवानामस्ति, अनतरसूत्रे निर्दिष्ट सुखादिचतुष्टयो-पग्रह एवेति प्रदर्शनार्थं पुनरुपग्रहवचन ।

स्त्रीपुंसरतिवदनियमप्रदर्शनार्थं च ॥ ३ ॥ यथा स्त्रीपुंसौ यौगपद्येन रतिक्रियां परस्परस्योप कुरुत न तथा सुखाद्युपग्रहे नियम इति प्रदर्शनार्थं च पुनरुपग्रहवचन क्रियते । जीवा हि कश्चित् स्वस्य सुख कुर्वन् परस्यैकस्य सुख करोति कश्चिद्द्वयो कश्चिद्बहूना । कश्चिद्दु खमात्मन कुर्वन् परस्यैकस्य द्वयो बहूनां वा करोति । कदाचिद्द्वौ बहवा वाऽऽत्मान सुख दु ख वा कुर्वंत परस्यैकस्य द्वयोर्बहूना वा सुख दु ख मुत्पादयति । एवमितरत्रापि योज्य । आह—यदि अवश्य सतोपकारिणा भवितव्य सश्च कालोऽभिमत स किमुपकार ? इत्यत्रोच्यते तस्य खलु वक्ष्यमाणस्वतत्त्वस्याऽमूर्त —

वर्तनापरिणामक्रिया परत्वापरत्वे च कालस्य ॥२२॥

अथवा यथा धर्मादीनामस्तित्वस्याऽऽविर्भावक उपकार उक्तो गत्यादि तथा कालस्यापि प्रतिनियत उपकारोस्ति वसत्सूचकोस्ति उत नास्ति ? अस्त्युपकार । यद्येव स उच्यता इत्यत आह वर्तनादर्नीति ।

करणाधिकरणयोर्वर्त्तनेति चेयुटि सति ङीप्रसंगः ॥ १ ॥ स्यादेतत वर्ततेऽनया अस्या चेति विगृह्य वर्तनाशब्दो नि पायत इत्येव सति परत्वाद्युटि सति टित्वात् ङी प्राप्नोति कथ तर्हि सिद्धि ?

णिजताद्युचि वर्तना ॥ २ ॥ स्त्रीलिंगे कर्मणि भावे वा णिजताद्युचि सति वर्तनेति भवति । वर्त्यते वर्तनमात्र वा वर्तनेति ॥

अनुदात्तेत्त्वात्ताच्छीलिको वा ॥ ३ ॥ अथवा वृत्तिरयमनुदात्तेत्ततस्ताच्छीलिको युच् वर्तनशीला वर्तनेति । का पुनर्वर्तना ।

प्रतिद्रव्यपर्यायमंतर्नीतैकसमया स्वसत्तानुभूतिर्वर्तना ॥ ४ ॥ द्रव्यस्य पर्यायो द्रव्यपर्यायः द्रव्यपर्यायं प्रति प्रतिद्रव्यपर्यायं। अंतर्नीत एकः समयोऽनया सांऽतर्नीतैकसमया, पुनरसौ स्वसत्तानुभूतिः, उत्पादव्ययध्रौव्यैक्यवृत्तिः सत्ता न ततोन्या काचिदस्ति स्वसत्ताप्रतिनियता असाधारणीत्यर्थः बुद्ध्यभिधाना नुप्रवृत्तिलिंगनानुमीयमाना सादृश्योपचारादेकापि सती जीवाजीवतद्भेदप्रभेदैः संबंधमापद्यमाना विशिष्टशक्तिभिरवसवध्यते। तस्या अनुभूतिः स्वसत्तानुभूतिर्वर्तनेत्युच्यते एकस्मिन्नविभागिनि समये धर्मादीनि द्रव्याणि षडपि स्वपर्यायैरादिमदनादिमद्भिरुत्पादव्ययध्रौव्यविकल्पैर्वर्तंत इति कृत्वा तद्विषया वर्तना ।

सानुमानिकी व्यावहारिकदर्शनात् पाकवत् ॥ ५ ॥ यथा व्यावहारिकस्य पाकस्य तंदुलविक्लेदनलक्षणस्यौदनपरिणामस्य दर्शनादनुमीयते-अस्ति प्रथमसमयादारभ्य सूक्ष्मपाकाभिनिर्वृत्तिः प्रतिसमयमिति । यदि हि प्रथमसमयेऽग्न्युदकसन्निधाने कश्चित् पाकविशेषो न स्यात् । एवं द्वितीये तृतीये च न स्यात् इति पाकाभाव एव स्यात् । तथा सर्वेषामपि द्रव्याणां स्वपर्यायाभिनिर्वृत्तौ प्रतिसमयं दुरधिगमा नि·पत्तिरभ्युपगतव्या ।

तल्लक्षणः कालः ॥ ६ ॥ सा वर्तना लक्षणं यस्य स काल इत्यवसेयः । समयादीनां क्रियाविशेषाणां समयादिनिर्वृत्यानां च पर्यायाणां पाकादीनां स्वात्मसद्भावानुभवनेन स्वत एव वर्तमानानां निर्वृत्तेर्बहिरंगो हेतुः समय पाक इत्येवमादिस्वसंज्ञारूढिसद्भावे काल इत्यय व्यवहारो कस्मान्न भवतीति तद्व्यवहारहेतुनाऽन्येन भवितव्यमित्यनुमेयः ।

आदित्यगतेरिति चेन्न तद्गतावपि तत्सद्भावात् ॥ ७ ॥ स्यादेतत् आदित्यगतिनिमित्ता द्रव्याणां वर्तनेति ? तन्न। किं कारणं ? तद्गतावपि तत्सद्भावात्। सवितुरपि क्रियायां भूतादिव्यवहारविषयभूतायां क्रियेत्येव रूढाया वर्तनादर्शनात् तद्धेतुनान्येन कालेन भवितव्य ।

आकाशप्रदेशनिमित्तेति चेन्न तां प्रत्यधिकरणभावाद्भाजनवत् ॥ ८ ॥ स्यादेतत् आकाशप्रदेशनिमित्ता वर्तना नान्यस्तद्धेतुः कालोऽस्तीति- ! तन्न किं कारण तां प्रत्यधिकरणभावात् भाजनवत् । यथा भाजनं तंदुलानामधिकरणं न तु तदेव पचति तेजसो हि स व्यापारस्तथाकाशमप्यादित्यगत्यादिवर्तनायामधिकरण न तु तदेव निर्वर्तयति कालस्य हि स व्यापारः ।

सत्तात इति चेन्न तस्या अप्यनुग्रहात् ॥ ९ ॥ स्यान्मतं सत्तानाम सर्वपदार्थानां साधारण्यस्ति तद्धेतुका वर्तनेति तन्न। किं कारणं ? तस्या अप्यनुग्रहात् कालानुगृहीतवर्तना हि सत्तेति ततोप्यन्येन कालेन भवितव्यं ।

द्रव्यस्य स्वजात्यपरित्यागेन प्रयोगविस्रसालक्षणो विकारः परिणामः ॥ १० ॥ द्रव्यस्य चेतनस्येतरस्य वा द्रव्यार्थिकनयस्य अविवक्षातो न्यग्भूतानां स्वां द्रव्यजातिं अजहतः पर्यायार्थिकनयार्पणात् प्राधान्यं बिभ्रता केन चित् पर्यायेण प्रादुर्भावः पूर्वपर्यायनिवृत्तिपूर्वको विकारः प्रयोगविस्रसालक्षणः परिणाम इति प्रतिपत्तव्यः । तत्र प्रयोगः पुद्गलविकारस्तदनपेक्षा विक्रिया विस्रसा । तत्र परिणामो द्विविधः अनादिरादिमांश्च । अनादिर्लोकसंस्थानमदराकारादिः । आदिमान् प्रयोगजो वैस्रसिकश्च । तत्र चेतनस्य द्रव्यस्यौपशमिकादिर्भावः कर्मोपशमाद्यपेक्षोऽपौरुषेयत्वात् वैस्रसिक इत्युच्यते । ज्ञानशीलभावनादिलक्षण: आचार्यादिपुरुषप्रयोगनिमित्तत्वात् प्रयोगजः । अचेतनस्य च मृदादेः घटसंस्थानादिपरिणामः कुलालादिपुरुषप्रयोगनिमित्तत्वात् प्रयोगजः । इंद्रधनुरादिनानापरिणामो वैस्रसिकः । तथा धर्मादेरपि परिणामो योज्यः ।

परिणामाभावः सत्त्वासत्त्वयोर्दोषोपपत्तेरिति चेन्न पक्षांतरत्वात् ॥ ११ ॥ स्यान्मतं नास्ति परिणामः कुतः सत्त्वासत्त्वयो· दोषोपपत्तेः। बीजमंकुरे स्याद्वा न वा ? यदि सदंकुरे बीजांकुराभावो बीजवत्।

अथासत् न बीजमकुरत्वेन परिणत अकुरे तत्स्वभावाभावात् अत परिणामाभाव इति ? तन्न । किं कारण ? पक्षातरत्वात् । यथा सत्पक्षदोषो नाऽसत्पक्ष स्पृशति पक्षातरत्वात् । असत्पक्षदोषोपि सत्पक्ष तत एव । तथा सदसदेकातपक्षदोषाण्यनेकातपक्ष न स्पृशत पक्षातरत्वादेव, इतरथा हि पक्षसकरप्रसग । उभय दोषप्रसग इति चेन्न जात्यतरत्वान्नरसिंहरूपवत् । शालिबीजादिद्रव्यादेशात् अकुरे स्याद्बीजमस्ति यद्यन्वयो च्छेद स्यात्फलविशेषाभाव प्रसज्येत । शालिबीजादिपर्यायार्थादेशात् स्यादकुर नास्ति बीज यद्यविपरि णाम स्यात् अन्यथा वृत्तिदर्शनमयुक्त स्यात् ।

प्रतिषेधाभावाच्च ॥ १२ ॥ इदमस्ति, त्व पृष्टव्य ? परिणाम सन्वा प्रतिषिध्येताऽसन्वेति उभयथा च प्रतिषेधाभाव ? यदि सन् सत्त्वादेव न प्रतिषिध्येत । अथ सन्नपि प्रतिषिध्येत । ननु परिणामप्रतिषेधोपि सत्त्वात् प्रतिषिध्यत इति प्रतिषेधाभाव । तदभावादप्रतिषिद्ध परिणाम । अथ प्रतिषेध सत्त्वादप्रतिषिद्ध ननु परिणामोपि सत्त्वात् अप्रतिषिद्ध । अथाऽसन् परिणाम ? असत्त्वादेव खरविषाणवत् न प्रतिषिध्यते इति प्रतिषेधाभाव । अथवा यस्य परिणामो नास्ति स वक्तृत्वेनापरिणत वाच्यास्याप्यर्थस्याभिधेयत्वेनापरिणाम अभिधानस्य च वाचकत्वेनापरिणाम इति वक्तृवाच्यवचनानामभावात् प्रतिषेधाभाव, तदभावादप्रति षिद्ध परिणाम स्थित ।

अन्यानन्यत्वदोषादिति चेन्नोक्तत्वात् ॥ १३ ॥ स्यान्मत नास्ति परिणाम कुत ? अन्यानन्यत्वयोर्दोषात् । बीजादकुरोऽन्यो वा स्यात् अनन्यो वा ? यदि अन्यो बीजादकुर ? न तर्हि बीजप- रिणामोऽकुर । अथानन्यो बीजादकुर न तर्हि अकुरोस्ति बीजादनन्यत्वात् । उक्त च-स्याच्चेद्बीज परि- णत नान्यो बीजाच्च सोऽकुर तच्च नैव यदि ह्यन्यो न तस्माच्चेन्न सोऽकुर ? तन्न । किं कारण ? उक्त त्वात् । उक्तमेतत् पक्षातरत्वात् दोषाभाव इति । स्याद्बीजादकुरान्य स्यादनन्य । यस्मात् प्रागकुरोत्पादात् बीजेऽकुरपर्यायो नासीत् पश्चाच्च जात तस्मात् बीजादकुर पर्यायार्थादेशात् स्यादन्य । यस्माच्च शालिबी जजातिविशिष्टोऽन्योऽकुरोऽसत्तस्माच्छालिबीजजात्यात्मकद्रव्यार्थादेशात् बीजादकुर स्यादनन्य ।

स न च व्यवस्थिताव्यवस्थितदोषादिति चेन्नानेकातात् ॥ १४ ॥ स्या मत बीजेऽकुरत्वेन परिणतेऽकुरे बीज व्यवस्थित वा स्यादव्यवस्थित वा ? यदि व्यवस्थित ? बीजस्य व्यवस्थानात् विरो धात् अकुराभाव । अथाव्यवस्थित न तर्हि बीजमकुरत्वेन परिणत तस्मादुभयत्र दोषान्नास्ति परि णाम इति ? तन्न । किं कारण ? अनेकातात् । यथा मनुष्यायुर्नामकर्मोदयादगोपागपर्यायानास्कदन् निष्टनाय पिंडयन् अगुल्युपागपरिणामात् अगुलिरामा अता वीर्यांतरायक्षयोपशमापेक्षोगुल्यामा सको- चनप्रसारणपर्यायावास्कदन् अनादिपारणामिकचैतन्यद्रव्यार्थादेशात् स्यात् सन्, पौद्गलिकपरिवृत्तावस्थि- तागुल्युपागपर्यायार्थादेशात् न स्यात् सन्, अत एव स्यादन्य स्यादवस्थित । सकोचनप्रसारणपर्यायार्था- देशात्स्यादसन् अत एव स्यादन्य स्यादनवस्थित । तथैकेंद्रियवननामायुरुदयाविष्कृत आत्मैव बीज पर्यायमास्कदन् निष्टनाय पिंडयत बीजपरिणामात् बीजव्यपदेशभाक् । अत किं? अनादिपारिणामिकचैत न्यद्रव्यार्थादेशात् स्यात् सत् तत पौद्गलिकशालिजात्येकेंद्रियरूपरसस्पर्शशब्दपर्यायार्थादेशाच्च स्यात् सत्, तत एव स्यादनन्य स्यादनवस्थित । पौद्गलिकशालिबीजपर्यायार्थादेशात्, स्यादसन् अत एव स्यादन्य स्यादनवस्थित । इत्यवमनेकाताश्रयणादेकातपक्षदोषानुपगमाभाव ।

बुद्ध्यभावप्रसग इति चेन्नान्यहेतुत्वात् ॥ १५ ॥ स्यादतत् नास्ति परिणाम । कुत ? बुद्ध्य- भावप्रसगात् । यदि बीजमकुरत्वेन परिणमेत बीजमात्र स एवाकुर स्यात् । पय परिणामदधिवत् । ततो बुद्ध्यभाव । उक्त च—

किचान्यद्यदि तद्बीज गच्छेदकुरतामिह ।
निवृद्धिरकुरस्य स्यात् कथ बीजादपुष्कलात् ॥ १ ॥

भौमोदकरससबधाद्वृद्धिरितिचेन्न परिणामाभावप्रसगात् । उक्त च—

अथेष्टं ते रसैर्भौमैरौदकैश्च विवर्धते ।
नन्वेवं सति बीजस्य परिणामो न युज्यते ॥ १ ॥

भौमोदकरसद्रव्यांतरसंचयात् वृद्धिरिति चेन्न द्रव्यांतरसंयोगेपि वृद्ध्यभावात् । यदि भौमोदकरसद्रव्यांतराणि संयोगवृद्ध्या वर्तंते ननु वृद्ध्यभावः जतुसंयोगे काष्ठवृद्ध्यभाववत् । उक्तं च—

आलिप्तं जतुना काष्ठं यथा स्थूलत्वमृच्छति ।
तत्तु काष्ठं तथैवास्ते जतु चात्र विवर्धते ॥ १ ॥
तथैव यदि तद्बीजमास्ते येनात्मना स्थितं ।
रसाश्च वृद्धिं कुर्वंति बीजं तत्र करोति किं ॥ २ ॥

इति ? तन्न । किं कारणं ? अन्यहेतुत्वात् । बीजमात्रः अंकुरोभवेत् इति ब्रुवता त्वयैवाभ्युपगतः परिणामः । यत्तु भवता दोष उपन्यस्तः वृद्ध्यभावप्रसंग इति नासौ युक्तः । कुतः ? अन्यहेतुत्वात् । यथा मनुष्यायुर्नामोदयाभ्यां जातो बालः बाह्यसावित्र्यकिरणादिसंबंधापेक्षस्तन्यनवनीताद्याहारमनुभवन् अभ्यंतरवीर्यांतरायक्षयोपशमाविर्भावितांहारजरणसामर्थ्यकायाग्निवलापेक्षः उपयुक्ताहाररसादिपरिणामान्निर्माणनामकर्मोदयापेक्षो वर्धते । तथा वनस्पतिविशेषायुर्नामोदयापेक्षो बीजाधिष्ठानो बीजोऽङ्कुरो जातः भौमोदकरसाहारं तप्तायःपिंडवत् आत्मसात्कुर्वन् बाह्यसावित्रकिरणसंतापाभ्यंतरवीर्यांतरायक्षयोपशमाविर्भावितांकुरकायाग्निवलात् भौमोदकरसान् जरयन् स्वानुरूपनिर्माणकर्मोदयापेक्षो वर्धते । अयं तु वृद्ध्यभावदोषः एकांतवादिनामेव भवति । नित्यत्वैकांते तावद्विपरिणामाभावात् वृद्ध्यभावः । क्षणिकैकांतवादेपि प्रतीत्य समुत्पादाभ्युपगमात् तावतेधिगमे तावत एवोपगमात् वृद्ध्यभावः । किं च सर्वेषां क्षणिकत्वात् अंकुरस्य तत्कारणाभिमतानां च भौमोदकरसादीनां युगपद्वाविनाशः स्यात् पौर्वापर्येण वा ? यदि युगपत् ? नास्ति तत्कृता वृद्धिः, न हि वृद्धिहेतवो विनश्यंतोऽन्यस्य विनश्यतोर्थस्य वृद्धिं कुर्वंतो दृष्टाः । अथ पौर्वापर्येण ? विनष्टस्यांकुरस्य भौमादयः किं कुर्वंति विनष्टा वा किं कुर्युः । अनेकांतवादिनां तु अंकुरो भौमादयश्च द्रव्यार्थादेशात् स्यान्नित्याः पर्यायादेशाच्च स्यात्क्षणिका इति वृद्ध्युपपत्तिः ।

क्षणिकत्वे प्रबंधभेदाभ्युपगमात् वृद्धिरिति चेन्न तदभावात् ॥ १६ ॥ स्यान्मतं भावानां क्षणिकत्वेपि वृद्धिर्युज्यते कुतः प्रबंधभेदाभ्युपगमात् । त्रिविधो हि प्रबंधः सभागरूपः क्रमापेक्षः अनियमश्चेति तत्र प्रदीपात् प्रदीपकश्च प्रसूयते स्रोतसः स्रोत एवेति सादृश्यात् सभागरूपः प्रबंधः । स संततिपरिणामक्रमोपलंभात् बालकुमारबीजांकुरादविच्छेदः क्रमापेक्षः । कृतकासानेकवर्णप्रबंधानियमो मेघेंद्रधनुरादिष्वानियतः ततोस्ति वृद्धिरिति ? तन्न । किं कारणं ? तदभावात् । इदमिह संप्रधार्यं सतोर्वा प्रबंधः स्यात् सदसतोरसतोर्वा ? न तावदसतोः प्रबंधः वंध्यासुताकाशकुसुमयोः । नापि सदसतोः खरखरविषाणयोः । परिशेषात् सतोरेव । क्षणिकवादे तु पूर्वोत्तरक्षणयोरेकस्मिन् क्षणेऽस्तित्वमिति प्रबंधाभावः । अस्तित्वे च क्षणिकप्रतिज्ञाहानिः । आह क्षणिकत्वेपि तुलांतनामोन्नामवत् युगपदुत्पादविनाशभावात् अर्थप्रबंध इत्यस्ति वृद्धिरिति, उच्यते । यदि युगपदुत्पादविनाशयोः वृत्तिः ? कार्यकारणभावाभावः सव्येतरगोविषाणवत् ।

ध्रौव्यैकांते परिणामाभावोऽनेकदोषप्रसंगात् ॥ १७ ॥ ध्रौव्यैकांते य उक्तः परिणामः "व्यवस्थितस्य द्रव्यस्य धर्मांतरनिवृत्तौ धर्मांतरोपजनने च परिणामः, अवस्थितस्य हि ध्रौव्यादिलक्षणस्य द्रव्यस्य क्षीरधर्ममात्रनिवृत्तौ दधिधर्ममात्रोपत्तौ परिणाम इति" स नोपपद्यते । कुतः ? अनेकदोषप्रसंगात् । न हि तस्य द्रव्यमवस्थितमस्ति यस्य परिणामो भवेत् । अथास्ति समुदायव्यतिरिक्तं द्रव्यं ननु गुणसमुदायमात्रद्रव्यप्रतिज्ञाहानिः । किं च ।

उभयदोषप्रसंगात् ॥ १८ ॥ इदमिह मीमांस्यं—यत्तिरोभवति यच्चोपपद्यते यच्च व्यवतिष्ठते तदे-

१ पूर्वोत्तरक्षणसमावस्तित्वेति पाठांतरं । २ भावस्तिरिति पाठः ।

तन्निश्चय गुणसमुदायमात्र वा स्यात् ततोऽन्यद्वेति ? यदि गुणसमुदायमात्र ननु स एवासौ प्राक् पश्चाच्च गुणसमुदय कात्र कस्य वा परिणाम ? अन्येन नाम निवृत्तेन अन्येनावस्थितेनाऽन्येन चोत्पन्नेन भवितव्यमिति न्याय्य। अथान्यद्वेति गृह्यते एवमपि गुणसमुदायमात्रप्रतिज्ञाहानि किं च—ध्रौव्यैकान्तविरोध एकस्थेद्धर्मो निवर्तते एकश्चदुत्पद्यतेऽनित्यताप्राप्तेरिति । किंच—समुदाय गुणेभ्यो वा अन्यो वा स्यादनन्यो वा? यद्यनन्य ? गुणा एवेति समुदायकल्पनाव्याघात, तदभावाच्च तदविनाभाविनां गुणानामप्यभाव । अथान्य समुदाय ? पुनरत्र प्रतिज्ञाविरोध परस्पराविनाभाविनो स्वरूपशून्यत्व च स्यात्। कुत परिणामकल्पना ? । यच्चोक्त पूर्वभावस्यान्यभावापत्ति परिणाम इति तदयुक्त। कस्मात् ? उभयदोषप्रसगात् शब्दादीनां सुखादिसमन्वयभावानुपपत्ति शब्दादिभावनिवृत्तिर्वेति, यदि पूर्वभावस्य अन्यभावापत्ति परिणाम ? सुखदु खमोहानां शब्दादिभावापत्ते शब्दादिषु सुखादिसमन्वयभावानुपपत्ति । किं कारण ? पूर्वभावस्यान्यभावापत्ति परिणाम इति प्रतिज्ञानात्। अथ पूर्वभावस्य नान्यभावापत्ति सुखादिसमन्वयात् कथ तर्हि पूर्वभावस्यान्यभावापत्ति परिणाम ? । सर्वथा सुखाद्यवस्थानात् शब्दादिभावानुपपत्ति प्रसजति, सा चानिष्टा, तस्मात् न पूर्वभावस्यान्यभावापत्ति परिणाम । किं च ।

अभावस्यापरिणामात् ॥ १९ ॥ यदात्मना नास्ति न तस्य तद्भावापत्ति विद्यते । यथा अभावस्य अभावात्मनाऽभावान्न तस्याभावापत्ति । एव गुणाना स्थूलत्वेन अभावात् तद्भावापत्तिरयुक्ता। अथास्ति तद्भावस्तत परिणामानुपपत्ति तद्भावात् यदात्मना यद्विद्यते तस्य न पुनस्तद्भावापत्ति, नह्यभाव अभावात्मकत्वात्पुनरभावो भवति । एवमेकान्ते कारणस्यान्यथा परिणामानुपपत्ते अनेकान्त आश्रयणीय । पर्यायार्थादेशात् स्यादन्यभावापत्ति । द्रव्यादेशात् स्यान्नान्यभावापत्ति परिणाम इति । तथा द्रव्यार्थादेशात् स्यादवस्थितस्य द्रव्यस्य परिणाम पर्यायार्थादेशात् स्यादनवस्थितस्येति । अथ का क्रियेत्यत्रोच्यते—

क्रिया परिस्पन्दात्मिका द्विविधा ॥ २० ॥ द्रव्यस्य द्वितयनिमित्तवशात् उत्पद्यमाना परिस्पन्दात्मिका क्रियेत्यवसीयते। सा द्विविधा पूर्ववत् प्रयोगविस्रसानिमित्ता। प्रायोगिकी शकटादीना। विस्रसानिमित्ता मेघादीनां ।

स्थित्यग्रहणमिति चेन्न परिणामावरोधात् ॥२१॥ स्यादेतत् यदि परिस्पन्दात्मिका क्रिया इष्युच्यते स्थितेरग्रहण प्राप्नोति गतिनिवृत्तिर्हि स्थितिरिति ? तन्न। किं कारण ? परिणामावरोधात्। स्थितिर्हि परिणामेऽन्तर्भवति ।

परिणामग्रहणमेकमेवास्ति इति चेन्न भावद्वैविध्यख्यापनार्थत्वात् ॥ २२ ॥ स्यान्मत यथा *स्थिति परिणामेऽन्तर्भवति तथा क्रियापि तत्रैवान्तर्भवति इति परिणामग्रहणमेवैकमस्तु इति ? तन्न । किं कारण ?* भावद्वैविध्यख्यापनार्थत्वात्। द्रव्यस्य हि भावो द्विविध परिस्पन्दात्मक अपरिस्पन्दात्मकश्च । तत्र परिस्पन्दात्मक क्रियेत्याख्यायते, इतर परिणाम, इत्यस्य ख्यापनार्थं पृथग् ग्रहण ।

क्षेत्रप्रशंसाकालनिमित्तात् परत्वापरत्वानवधारणमिति चेन्न कालोपकारप्रकरणात् ॥२३॥ *स्यान्मत क्षेत्रप्रशसाकालनिमित्ते परत्वापरत्वे। तत्र क्षेत्रनिमित्ते-परत्वापरत्वे तावदाकाशप्रदेशाल्पबहुत्वापेक्षे। एकस्यां दिशि बहूनाकाशप्रदेशानतीत्य स्थित पर । तत अल्पानतीत्य स्थितोऽपर । प्रशसाकृते अहिंसादि प्रशस्तगुणयोगात् परो धर्म तद्विपरीतोऽधर्मोऽपर इति। कालहेतुके शतवर्ष पर, षोडशवर्षोऽपर अतो ऽनेभेदात् परत्वापरत्वयोरनवधारणमिति ? तन्न । किं कारण ? कालोपकारप्रकरणात्। कालकृतेऽत्र परत्वापरत्वे गृह्येते दूरासन्नदेशावस्थायिना कुमारस्थविरयो तपस्विचाण्डालयो सन्निकृष्टदेशे चाण्डाले पर इति व्यवहारो दृश्यते । विप्रकृष्टे च तपस्विनि अपर इति ते एते परत्वापरत्वे कालकृते इह गृह्येते ।*

वर्तनाद्युपकारलिंगः काल ॥ २४ ॥ उक्ता वर्तनादय उपकारा यस्याऽर्थस्य *लिंग स काल इत्यनुमीयते । तथा चोक्त "येन मूर्तानामुपचयाश्चापचयाश्च लक्ष्यते स काल इति" ।*

वर्तनाग्रहणमेवास्त्विति चेन्न कालद्वैविध्यप्रदर्शनार्थत्वात् प्रपंचस्य ॥२५॥ स्यान्मतं वर्तनाग्रहणमेवास्तु कालास्तित्वख्यापनं तद्विकल्पत्वात् परिणामादीनामिति ? तन्न। किं कारणं ? कालद्वैविध्यप्रदर्शनार्थत्वात् प्रपंचस्य। द्विविधः कालः परमार्थकालो व्यवहाररूपश्चेति। तत्र परमार्थकालः वर्तनालिंगः गत्यादीनां धर्मादिवत् वर्तनायाः उपकारकः। स किंस्वरूप इति चेत् उच्यते—यावंतो लोकाकाशे प्रदेशास्तावंतः कालाणवः परस्परं प्रत्यबंधाः एकैकस्मिन्नाकाशप्रदेशे एकैकवृत्त्या लोकव्यापिनः मुख्योपचारप्रदेशकल्पनाभावान्निरवयवाः। मुख्यप्रदेशकल्पना हि धर्माधर्मजीवाकाशेषु पुद्गलेषु च द्व्यणुकादिषु स्कंधेषु। परमाणुपूपचारप्रदेशकल्पना, प्रचयशक्तियोगात्। उभयथा च कालाणूनां प्रदेशकल्पनाभावात्, धर्मास्तिकायादिवत् कायत्वाभावः। अत एव विनाशहेत्वभावात् नित्याः। परप्रत्ययोत्पादविनाशसद्भावादनित्याः। सूचीसूत्रमार्गाकाशच्छिद्रवत् परिच्छिन्नमूर्तत्वेऽपि रूपादियोगाभावान् अमूर्ताः। निष्क्रियाश्च प्रदेशांतरसंक्रमाभावात्। व्यवहारकालः परिणामादिलक्ष्यः, कालवर्तनया लब्धकालव्यपदेशः, कुतश्चित् परिच्छिन्नः, अपरिच्छिन्नस्य परिच्छेदहेतुः।

कालत्रैविध्यसिद्धिः परस्परापेक्षत्वात् ॥ २६ ॥ भूतो वर्तमानो भविष्यन्निति त्रिविधः कालः सिद्धः। कुतः ? परस्परापेक्षत्वात्। यथा वृक्षपंक्तिमनुसरतो देवदत्तस्य एकैकतरुं प्रति प्राप्तः प्राप्नुवत् प्राप्स्यन् व्यपदेशस्तथा तान्कालाणूननुसरतां द्रव्याणां क्रमेण वर्तनापर्यायमनुभवतां भूतवर्तमानभविष्यद्व्यवहारसद्भावः। तत्र परमार्थकाले भूतादिव्यवहारो गौणः। व्यवहारकाले मुख्यः। परस्परापेक्षश्चासौ यद्व्यक्रियापरिणतं कालपरमाणुं प्राप्नोति तद्द्रव्यं तेन कालेन वर्तमानसमयस्थितिसंबंधवर्तनया वर्तमानकालः, कालाणुरपि वर्तयंस्तद्द्रव्यमनतिक्रांतसंबंधं वर्तनाख्यो भवति, तदेव कालवशात् अनुभूतवर्तनासंबंधं भूतं, कालाणुरपि भूतः, तदेव वर्त्स्यन् स्थितिसंबंधवर्तनापेक्षं भविष्यदिति व्यपदिश्यते, कालाणुश्च भविष्यन्निति। एवं सवितुरुदयास्तमयगतिक्रियापेक्षया आवलिकोच्छ्वासप्राणस्तोकलवनालिकामुहूर्ताऽहोरात्रपक्षमासर्त्वयनादिस्त्रिगतिपरिवर्तनकालवर्तनया व्यवहारकालो मनुष्यक्षेत्रे संभवति इत्युच्यते तत्र ज्योतिषां गतिपरिणामात्। न बहिः निवृत्तगतिव्यापारत्वात् ज्योतिषां। मनुष्यक्षेत्रसमुत्थेन ज्योतिर्गतिसमयावलिकादिना परिच्छिन्नेन क्रियाकलापेन कालवर्तनया कालाख्येन ऊर्ध्वमधस्तिर्यक् प्राणिनां संख्येयासंख्येयानंतानंतकालगणनाप्रभेदेन कर्मभवकायस्थितिपरिच्छेदः सर्वत्र जघन्यमध्यमोत्कृष्टावस्थः क्रियते।

क्रियामात्रमेव कालस्तद्व्यतिरेकेणानुपलब्धिरिति चेन्न तदभावे कालाभिधानलोपप्रसंगात् ॥ २७ ॥ स्यान्मतं क्रियामात्रमेव कालः पृथक्तद्व्यतिरेकेणानुपलब्धेः। सर्वोऽयं कालव्यवहारः क्रियाकृतः क्रिया हि नियतांतरं परिच्छिन्ना अन्यक्रियापरिच्छेदे वर्तमाना कालाख्या भवति। योऽपि समयो नाम सिद्धिरुच्यते स परमाणुपरिवर्तनक्रियासमय एव कालसामान्यमात्मनाभिकरणत्वात्, न समयपरिमाणपरिच्छेदकोऽन्यः। ततः सूक्ष्मतरः कश्चिदपि कालः, समयसंक्रियाकलाप आवलिका, तत्प्रचय उच्छ्वास इत्यादि समयक्रियाकलापपरिच्छिन्ना आवलिका उच्छ्वासपरिच्छेदे वर्तमाना कालाख्या। एवमुत्तरत्रापि योज्यं। लोकेऽपि तथैव गोदोहरसपाकादिस्थूलपरिच्छेदे वर्तमानः कालकरः इति क्रियैव काल इति ? तन्न। किं कारणं तदभावे कालाभिधानलोपप्रसंगात्। ! क्रियाकृता एवायं व्यवहारः सर्वं उच्छ्वास आदेन कृत मुहूर्तेन कृतमिति। किं तु समय उच्छ्वासो निमेषो मुहूर्तः इति स्वसंज्ञाभिर्निरूढ नो काल इत्यभिधानमस्मात् भवति। यथा देवदत्तसंज्ञया निरूढे सिद्धे द्रव्याभिधानमस्मात्र भवतीति दंडसंबंधसिद्धिः। तथा कालसिद्धिरपि। इतरथा कालव्यवहाराभावप्रसंगः स्यात्।

वर्तमानाभावप्रसंगाच्च ॥ २८ ॥ यस्य क्रियामात्रमेव कालो नान्यः कश्चिदस्ति वर्तनालक्षणः तस्य वर्तमानकालाभावः प्रसक्तः। कथं ? उत्पन्नेऽथ इति यः प्रविभागांशः सोऽतिक्रांतः यः प्रसंधास्यते सोऽनागतः न च तयोरंतरे कश्चिदन्यानतिक्रांतानागतिकक्षणः क्रियते वर्तमानत्वेन परिग्रहः। वर्तमानाभावे च पुनरतीतानागतावस्थितेः तदभावेऽसद्भावः स्यात्। अतः आरंभादिस्वरूपाः क्रियाफलयोः वर्तमान

इति आरभाय प्रभूता यस्मिन् काले भवति कर्तार. कार्यस्यानिष्पात' तन्मध्यमकालमिष्टंसंतीति तदप्ययुक्त । कुतः ? अभ्युपगमविरोधात् । पूर्वं क्रियाकाल इत्युक्त पश्चात् क्रियासमूह इति । क्षणिकानां क्रियावयवानां समूहाभावाच्च । यस्य पुनरन्योन्यलक्षणः कालः तस्य प्रथमसमयक्रियावर्तनया आरंभमुपादाय द्वितीयादिसमयक्रियाविशेषाणां द्रव्यार्थतयावस्थानमनुभवतां समुदायमुपचर्य, तत्समूहसाध्यघटादेरापरिसमाप्तेर्वर्तते घटादिक्रियेति वर्तमानकालसिद्धिः कल्प्यते । यदि व्यतिरेकेणानुपलब्धेः कालो नास्तीत्युच्यते ? ननु क्रियायाः क्रियासमूहस्य चाभावः । कारकाणां हि प्रवृत्तिविशेषः क्रिया न तेभ्यः प्रवृत्तिर्व्यतिरिक्ता उपलभ्यते । यथा सर्पात्मलाभ एव कौटिल्यं न तु तत्तस्माद्व्यतिरिक्तमुपलभ्यते एवं क्रियाणीति । तथा क्रियावयवेभ्यो व्यतिरिक्तो न तत्समूह उपलभ्यते सदात्मकत्वात् अतस्तयोरभावप्रसंगः स्यात् । किं च क्रिया क्रियांतरस्य परिच्छेदिका कालव्यपदेशभागित्यनुपपन्नमनवस्थानात् । स्थितो हि लोके प्रस्थादिः परिमाणविशेषः व्रीह्यादेरवस्थितस्य परिच्छेदको दृष्टः । न च तथा क्रियावस्थिता, स्थितिलक्षणमात्रावलंबनाभ्युपगमात् । न हि स्वयमनवस्थितः कश्चिदनवस्थितस्य परिच्छेदको दृष्टः । प्रदीपपरिस्पदवत् इतिचेत् यथा प्रदीपोऽनवस्थितः परिस्पंदस्यानवस्थितस्यैव परिच्छेदे वर्तते तथा क्रियापीति एतच्चायुक्तं असिद्धत्वात् प्रदीपपरिस्पंदश्च क्षणिक इति नास्माभिरभ्युपगम्यते सकार्यस्य प्रकाशादेरनेकक्षणसाध्यत्वात् । समूहस्य परिच्छेदकभावादिति चेन्न क्षणिकानां समूहाभावात् । शब्दवदिति चेन्न । यथा क्षणिकानां वर्णध्वनीनां समुदायः पदवाक्यरूपः तथा क्रियावयवानामित्येतदप्यसाम्प्रत असिद्धत्वादेव । न हि वर्णध्वनयः क्षणिकाः, देशांतरस्थश्रोतृविषयभावापत्तिदर्शनात् । शब्दांतरारंभात् तत्प्रतिसिद्धिरिति चेन्न क्षणिकस्यारंभशक्तिविरहात् । यस्मिन् क्षणे स्वयमात्मलाभमापद्यते न तदान्यमुत्पादयति असत्त्वात् । उत्तरक्षणे च नारभते उत्पत्त्यनंतरापवर्तित्वात् । आसन्नसदवस्थाको हि क्षण उत्पत्तिकाल इति व्यपदिश्यते । उत्तरकालमस्य सत्त्वे इत्युत्पत्तिव्यवहार एव न स्यात् । पूर्वविज्ञानाहितसंस्कारबीजाधारभूतायां बुद्धौ समुदायकल्पनेति चेन्न तस्या अपि तादात्म्यात् । यस्य तु द्रव्यार्थादेशात् स्थानित्या बुद्धिरपि तस्य मस्तुनि बुद्धौ च क्रियावयवसमूहस्य शक्तिव्यक्तिस्वरूपेण व्यवस्थितस्य कालवर्तनया प्रतिलब्धकालव्यपदेशस्य परिच्छिन्नस्यान्यपरिच्छेदे वृत्तिरुपपद्यते इति व्यवहारकालसिद्धिः । तत्प्रसिद्धौ च मुख्यकालसिद्धिः इत्युक्तं । अथ किमर्थं परत्वापरत्वयोः पृथग्ग्रहणं वर्तनापरिणामक्रियापरत्वापरत्वानीत्येव वक्तव्यं ?

परत्वापरत्वयोः पृथग्ग्रहणं परस्परापेक्षत्वात् ॥ २९ ॥ परत्वापरत्वे पृथग्गृह्यते । कुतः ? परस्परापेक्षत्वात् । परत्वं व्यपेक्ष्यापरत्वं भवति । अपरत्वं व्यपेक्ष्य परत्वमिति । अथ किमर्थं वर्तनाग्रहणमादौ क्रियते ?

वर्तनाग्रहणमादौ अभ्यर्हितत्वात् ॥ ३० ॥ वर्तनाग्रहणमादौ क्रियते कुत ? अभ्यर्हितत्वात् । कथमभ्यर्हितत्वं ? वर्तनापूर्वकत्वात् परमार्थकालप्रतिपत्तेः । तन्निमित्तत्वात् व्यवहारकाललिंगस्याप्राधान्यं । अत्राह उक्तं भवता शरीरादीनि पुद्गलानामुपकार इति तत्रांतरीयाजीवं ? परिभाषते तत्कथमित्यत्रोच्यते—

स्पर्शरसगंधवर्णवंतः पुद्गलाः ॥ २३ ॥

स्पर्शग्रहणमादौ विषयबलदर्शनात् ॥ १ ॥ स्पर्शग्रहणमादौ क्रियते । कुत ? विषयबलदर्शनात् । सर्वेषु हि विषयेषु स्पर्श एव बलं दृश्यते । स्पर्शनादिष्विंद्रियेषु स्पर्शस्यादौ ग्रहणव्यक्तिः, सर्वसंसारिजीवग्रहणयोग्यत्वाच्च ।

रसप्रसंग इति चेन्न स्पर्शे सति तद्भावात् ॥ २ ॥ स्यान्मतं यदि विषयबलात् आदौ स्पर्शोऽर्थितः ननु विषयबलत्वात् आदौ रस एवाधेयः । स्पर्शमुपनिरपेक्षेष्वपि रसव्यापारदर्शनात् इति ? तन्न । किं कारणं ? स्पर्शे सति तद्भावात् तत्रापि सति स्पर्शे रसव्यापार इति स्पर्शग्रहणमेवादौ न्याय्यः । तत एवानंतरं रसवचनं स्पर्शग्रहणानंतरभावित्वात् रसग्रहणस्य । तदनंतरं गंधग्रहणं क्रियते ।

वायौ तदभावात् व्यभिचार इति चेन्न तत्राप्यभ्युपगमात् ॥ ३ ॥ स्यादेतत् वायुः स्पर्शवान् इति तदनंतरं रसग्रहणाभावात् व्यभिचार इति ? तन्न किं कारणं तत्राभ्युपगमात्। रूपादयो हि स्पर्शाविनाभाविनः घटादिष्विव वायावप्यभ्युपगम्यते। स्पर्शनत्वे सतां रूपादीनामपि ग्रहणं कस्मान्न ? इति चेत् स्थूलविषयग्राहित्वाच्चक्षुरादीनां घ्राणेंद्रियविषयत्वं। वायौ सतामपि रूपादीनामग्रहणं।

रूपात् प्राग् गंधवचनं अचाक्षुषत्वात् ॥ ४ ॥ रूपात् प्राक् गंधवचनं क्रियते। किं कारणं ? अचाक्षुषत्वात् ॥

अंते वर्णग्रहणं स्थौल्ये सति तदुपलब्धेः ॥ ५ ॥ सर्वेषां अंते वर्णग्रहणं क्रियते। कुतः ? स्थौल्ये सति तदुपलब्धेः ॥

नित्ययोगे मतुविधानं ॥ ६ ॥ स्पर्शश्च रसश्च गंधश्च वर्णश्च स्पर्शरसगंधवर्णास्ते येषां संति ते स्पर्शरसगंधवर्णवंतः इति नित्ययोगे मतुविधानं द्रष्टव्यं। यथा क्षीरिणो न्यग्रोधा इति क्षीरेण नित्ययोगात् मत्वर्थीयविधानं। तथा अनादिपारिणामिकस्पर्शादिगुणसामान्यनित्ययोगे मतुरिति स्पर्शादीनामनंतपर्यायत्वेपि मौलभेदप्रसिद्धयर्थमिति क्रियते।

मृदुकठिनगुरुलघुशीतोष्णस्निग्धरूक्षस्पर्शभेदाः ॥ ७ ॥ एते मृद्वादयोऽष्टौ स्पर्शस्य मूलभेदा द्रष्टव्याः।

तिक्तकटुकाम्लमधुरकषाया रसप्रकाराः ॥ ८ ॥ तिक्तादयः पंच रसप्रकारा वेदितव्याः।

गंधः सुरभिरसुरभिश्च ॥ ९ ॥ गंधो द्विविधः सुरभिरसुरभिश्चेति।

वर्णाः पंचधा नीलपीतशुक्लकृष्णलोहितभेदात् ॥ १० ॥ नीलादिभिः पंचभिः प्रकारैः वर्णा भिद्यते एषां च स्पर्शनादीनामेकैकस्य एकद्वित्रिचतुःसंख्येयासंख्येयानंतगुणपरिणामोनंतेयः। सकलरूपादिद्रव्यधर्मनिर्देशात् अवशिष्टविशेषप्रतिपत्त्यर्थमाह—

शब्दबंधसौक्ष्म्यस्थौल्यसंस्थानभेदतमश्छायातपोद्योतवंतश्च ॥२४॥

शब्दादीनामभिहितनिर्वचनानां परिप्राप्तद्वंद्वानां मतुना अभिसंबंधः ॥ १ ॥ शब्दादीनां निर्वचनेन प्रतिलब्धार्थानां परस्परापेक्षायां सत्यां द्वंद्वं कृत्वा मतुना संबंधो योजयितव्यः। तद्यथा—शपत्यर्थमाह्वयति प्रत्याययति शप्यते येन शपनमात्रं वा शब्दः। बध्नाति बध्यतेऽसौ बध्यतेऽनेन बंधनमात्रं वा बंधः। लिंगेन आत्मानं सूचयति सूच्यतेऽसौ सूच्यतेऽनेन सूचनमात्रं वा सूक्ष्मः, सूक्ष्मस्य भावः कर्म वा सौक्ष्म्यं। स्थूलयते परिवृंहयति स्थूल्यतेऽसौ स्थूल्यतेऽनेन स्थूलनमात्रं वा स्थूलः। स्थूलस्य भावः कर्म वा स्थौल्यं। संतिष्ठते संस्थीयतेऽनेनेति संस्थितिर्वा संस्थानं। भिनत्ति भिद्यते भेदमात्रं वा भेदः। पूर्वोपात्तशुभकर्मोदयात् ताम्यति आत्मा तम्यतेऽनेन तमनमात्रं वा तमः। पृथिव्यादिघनपरिणाम्युपश्लेषात् देहादिप्रकाशावरणतुल्याकारेण छियते छिनत्त्यात्मानमिति वा छाया। असद्वेद्यादयात् आत्मन्यात्मानं आतप्यतेऽनेन आतपनमात्रं वा आतपः। निरावरणमुद्योतयति उद्योत्यतेऽनेन उद्योतनमात्रं वा उद्योतः। शब्दश्च बंधश्च सौक्ष्म्यं च स्थौल्यं च संस्थानं च भेदश्च तमश्च छाया च आतपश्च उद्योतश्च शब्दबंधसौक्ष्म्यस्थौल्यसंस्थानभेदतमश्छायातपोद्योताः ते येषां संति ते शब्दबंधसौक्ष्म्यस्थौल्यसंस्थानभेदतमश्छायातपोद्योतवंतश्च।

शब्दो द्वेधा भाषालक्षणविपरीतत्वात् ॥ २ ॥ शब्दो द्वेधा अवसेयः। कुतः ? भाषालक्षणविपरीतत्वात्, भाषालक्षणो विपरीतश्चेति।

भाषात्मक उभयथा अक्षरीकृतेतरविकल्पत्वात् ॥ ३ ॥ तत्र भाषात्मकः शब्दः उभयथा

कल्प्यते कुतः अक्षरीकृत शब्दकल्पात् । अक्षरीकृत शास्त्राभिव्यञ्जकः संस्कृतविपरीतभेदात् आर्यम्लेच्छ-व्यवहारहेतुः । अनक्षरात्मको द्वीन्द्रियादीनामतिशयज्ञानस्वरूपप्रतिपादनहेतुश्च । स एष सर्वः प्रायोगिकः ।

अभाषात्मको द्वेधा प्रयोगविस्रसानिमित्तत्वात् ॥ ४ ॥ अभाषात्मकः शब्दो द्वेधा विभज्यते । कुतः ? प्रयोगविस्रसानिमित्तत्वात् ।

तत्र वैस्रसिको बलाहकादिप्रभवः ॥ ५ ॥

प्रयोगश्चतुर्धा ततविततघनसौषिरभेदात् ॥ ६ ॥ प्रयोगजः शब्दः चतुर्धा भिद्यते । कुतः ? तत-विततघनसौषिरभेदात् । तत्र चर्मतननात्ततः पुष्करभेरीदर्दुरादिप्रभवः । विततः तन्त्रीकृतो वीणासुघोषादि-समुद्भवः । घनस्तालघण्टालालनाद्यभिघातजः । सौषिरो वंशशङ्खादिनिमित्तः । स शब्दः आकाशगुणः इति केषांचित् दर्शनं तदयुक्तं इत्युक्तं पुरस्तात् । अपरे मन्यन्ते ध्वनयः क्षणिकाः क्रमजन्मानः स्वरूपप्रति-पादनादेवोपक्षीणशक्तिका नार्थान्तरमवबोधयितुमलं । यदि समर्थाः स्युः पदेभ्य इव पदार्थेषु प्रतिवर्णं वर्णा-र्थेषु प्रत्ययः स्यात् । एकेन चार्थे कृते वर्णान्तरोपादानमनर्थकं स्यात् । नापि क्रमजन्मनां सहभावः सङ्घा-तोऽस्ति योऽर्थेन युज्यते । अतस्तेभ्योऽर्थप्रतिपादने समर्थः शब्दात्मा अमूर्तो नित्योऽतीन्द्रियो निरवयवो निः-क्रियो ध्वनिभिः अभिव्यङ्ग्य इति अभ्युपगन्तव्यः ? इत्येतच्चानुपपन्नं । कुतः ? व्यङ्ग्यव्यञ्जकभावानुपपत्तेः । व्यङ्ग्यस्तावत् शब्दात्मा स्वेन स्वरूपेणावस्थितो वा व्यज्येत अनवस्थितो वा । यदि स्वरूपेणावस्थितो व्यज्येत तत्रापि द्वैतं भवति । ध्वनिसन्निधेः प्राक् पश्चाच्चानुपलब्धेः । सौक्ष्म्यं वा हेतुः स्यात् प्रतिबन्धकं वा किंचित् । यदि सौक्ष्म्यान्नोपलभ्येत सर्वकालमस्याग्रहणमेव स्यात् आकाशादिवत् । अथ ध्वनिसन्निधाने स्थौल्यमस्य स्यात् । विकारप्राप्तेः नित्यत्वं हीयते । न हि किंचित् प्रतिबन्धकमस्ति घटोपलब्धौ तमोवत् । प्रभाभावस्तमो न वस्त्वन्तरमिति चेन्न अतिशयवत्त्वात् । (सपक्षत्वाच्च) सम्पन्नवत्त्वाच्च नीलादिवर्णवत् । स्वरूपेणानवस्थितश्चेत् नासौ व्यङ्ग्यः कार्यः स्यात् ध्वनिसन्निधाने स्वरूपप्राप्तेस्तत एवैषां ध्वनीनां व्यञ्जकत्वमयुक्तं । किंच— आद्यो वर्णध्वनिः शब्दात्मनः सकलस्य वा व्यञ्जकः स्यात् एकदेशस्य वा ? यदि सकलस्य इतरेषां ध्वनीनां आनर्थक्यं स्यात् । अथैकदेशस्य निरवयवत्वमस्य हीयते । किं च स ध्वनिर्व्यञ्जकः स्फोटस्य वा उपकारं कुर्यात् श्रोत्रस्य उभयस्य वा ? न तावत् पृथिवीगन्धस्य जलसेचकवत् स्फोटस्य उपग्रहे वर्तते, तस्य नित्यत्वात् विकारप्राप्त्यनभ्युपगमात् । नचामूर्तस्याभिव्यङ्ग्यस्य विक्रियोपपद्यते । नापि चक्षुर्योजनवत् श्रोत्रस्योपकारे वर्तते बधिरस्य गुणान्तरोत्पादनशक्त्यभावात् । युज्यते नेत्रस्याञ्जनमुपकारकमिति तिमिरा-दिदोषहननदर्शनात् न तथोपहतश्रवणस्य ध्वनिकृतमुपकारकं किंचिदप्युपलभामहे । अथ कर्णेन्द्रियस्य उपग्रहे वर्तते न तदर्थावबोधनात् उपग्रहोऽन्योऽस्ति तदभ्युपगमेनैव कृतत्वात् स्फोटकल्पना अन-र्थिका । नाप्युभयस्योपग्रहोऽपि युक्तः प्रत्येकमयुक्तत्वादेव । किं च ते ध्वनयः न स्फोटाभिव्यक्तिहेतवो भवन्ति उत्पत्तिक्षणादूर्ध्वमनवस्थानात् उत्पत्तिक्षणे चासत्त्वात् । अथ क्षणिका अपि सन्तः अभिव्यक्तिहेतवः कथमिदानीं भवतो मत्सरः ? अर्थप्रत्यायने तदभ्युपगमे च स्फोटकल्पना व्यर्था ।

प्रदीपवदिति चेन्न तस्यासिद्धत्वात् ॥ ७ ॥ नोत्पत्त्यनन्तरापवर्गी प्रदीपः आत्मलाभे देशान्तरस-म्बन्धनिमित्तक्रियापरिणामविप्रकृष्टदेशस्थघटादिप्रकाशनदर्शनात् ।

कर्मवदिति चेत् असिद्धत्वादेव ॥ ८ ॥ कर्मव्यक्तयः क्षणिकाः सत्यः कर्मत्वं जातिमभिव्यञ्ज-यन्तीत्यसिद्धमस्मान् प्रति द्रव्यगुणकर्मविषयसामान्यविशेषस्यार्थान्तरभूतस्यानभ्युपगमात् । कर्मणोऽपि द्रव्यात् अपृथग्भूतस्य द्रव्यार्थावस्थानाभ्युपगमात् । किं च अभिव्यञ्जकाभिव्यङ्ग्यवैधर्म्यात् यथा मूर्तः क्रियावान् प्रदीपोऽभिव्यञ्जकः तद्व्यङ्ग्याश्च घटादयः क्रियावन्तो मूर्तिमन्तो दृष्टाः । नच तथा ध्वनेर्मूर्तिः क्रियावांश्च तद्व्यङ्-ग्यः स्फोटोऽपि न तद्धर्मा ततोऽभिव्यक्त्यभावः । किं च स्फोटः ध्वनेरन्यो वा स्यात् अनन्यो वा ? यद्यनन्यः तादात्म्यं प्राप्नोति व्यङ्ग्यत्वाभावश्च भेदाभावात् । अथान्यः तस्य श्रोत्रोपलभ्यत्वाभावः । किंच व्यङ्ग्यत्वे सति अनित्यत्वं स्यात् स्फोटस्य घटादिवत् विज्ञानेन व्यङ्ग्यत्वात् । आकाशादेर्व्यभिचार इति चेन्न मूर्तिमता व्यङ्ग्य-

,त्वादिति विशेष्यवचनात्। किं च यस्य व्यग्यत्व तस्य कार्यत्वमपि दृष्ट यथा घटादेः न तथा स्फोटस्य कार्यत्वमस्ति। नित्यत्वाभ्युपगमादिति व्यंग्यत्वाभावः।

महदादिवदिति चेद् साध्यसमत्वात् ॥ ९ ॥ यथा महदादि व्यंग्यमेव न कार्यं तथा स्फोटोपीति तन्न साध्यसमत्वात्। यथेद स्फौटमव्यग्यत्वं साध्य तथा महदादेरपीति। किंच दृष्टाताभावात्। नचामूर्त कश्चिन्नित्यो निरवयवो मूर्तिमताऽनित्यत्वेन सावयवेन व्यग्यो दृष्टः तदभावात् साध्यसिद्ध्यभावः तस्माद् ध्वनिरूप एव शब्दो द्विशक्तिरभ्युपगतव्य.। स च पुद्गलद्रव्यार्थादेशात्ततोऽनन्यत्वात् स्यान्नित्यः। श्रोत्रोपलभ्यपर्यायसामान्यास्थित्यपेक्षया कालांतरस्थायिप्रतिसमयस्थितिभेदापेक्षया क्षणिक इति च जैनेश्वरदर्शनमनवद्य ॥

बंधोपि द्विधा विस्रसाप्रयोगभेदात् ॥१०॥ बधोऽपि द्वैविध्यमश्नुते। कुतः ? विस्रसाप्रयोग भेदात्। वैस्रसिकः प्रायोगिकश्चेति।

आद्यो द्वेधा आदिमदनादिविकल्पात् ॥ ११ ॥ आद्यो वैस्रसिको बंधो द्विधा भिद्यते। कुत. ? आदिमदनादिविकल्पात्। तत्रादिमान् स्निग्धरूक्षगुणनिमित्तविद्युदुल्काजलधाराग्नींद्रधनुरादिविषय'। अनादिरपि वैस्रसिकबधो धर्माधर्माकाशानामेकशः त्रैविध्यान्नवविधः। धर्मास्तिकायबधः धर्मास्तिकायदेशबंधः धर्मास्तिकायप्रदेशबधः। अधर्मास्तिकायबध. अधर्मास्तिकायदेशबंधः। अधर्मास्तिकायप्रदेशबध। आकाशास्तिकायबधः आकाशास्तिकायदेशबध आकाशास्तिकायप्रदेशबंधश्चेति। कृत्स्नो धर्मास्तिकायः तदर्धं देशः, अर्धार्धं प्रदेशः, एवमधर्माकाशयोरपि। कालाणूनामपि सतत परस्पराविश्लेषाभावात् अनादि'। धर्माधर्मकालाकाशानां परस्परावियोगाभावात् अनादिर्बंधः। एकजीवप्रदेशाना च संहरणविसर्पणस्वभावत्वेपि परस्परावियोगाभावात् अनादिर्बंधः। नानाजीवानामपि सामान्यापेक्षया इतरद्रव्यैः सह बध', अनादिः। पुद्गलद्रव्येष्वपि महास्कधादीना सामान्यादनादिर्बंधः। एव सर्वद्रव्यविषयबधे सति पुद्गलप्रकरणात् तद्विषयो बंधः परिगृह्यते।

विस्रसा विधिविपर्यये निपातः ॥ १२ ॥ पौरुषेयपरिणामापेक्षाविधि. तद्विपर्यये विस्रसाशब्दो निपातो दृष्टव्यः। विस्रसा प्रयोजना वैस्रसिको बधः।

प्रयोगः पुरुषकायवाङ्मनःसंयोगलक्षणः ॥ १३ ॥ पुरुषस्य कायवाङ्मनःसयोगः प्रयोग इत्युच्यते। प्रयोगप्रयोजनो बधः प्रायोगिकः स द्वेधा अजीवविषयो जीवाजीवविषयश्चेति। तत्राजीवविषयो जतुकाष्ठादिलक्षणः। जीवाजीवविषय कर्मनोकर्मबधः। कर्मबधो ज्ञानावरणादिरष्टधा वक्ष्यमाण.। नोकर्मबधः औदारिकादिविषय। स पुनः पचविध. आलपनाऽऽलेपनसंश्लेषशरीरशरीरिभेदात्। रथशकटादीना लोहरज्जुवरत्रादिभिरालपनादाकर्षणात् बध. आलपनबधः। अनेकार्थत्वात धातूनां लपिः आकर्षणक्रियो ज्ञेयः। कुड्यप्रासादादीना मृत्पिंडेष्टकादिभि. प्रलेपदानेन अन्योन्यालेपनात् अर्पणात् आलेपनबधः। धातूनामनेकार्थत्वात् आङ्पूर्वस्य लिङः अर्पणाक्रियस्य ग्रहण। जतुकाष्ठादि संश्लेषबंधः। शरीरबध' पचधा औदारि-

[illegible]रिनोकर्मबधभेदात्। स प्रत्येक चतुश्चतुर्द्विरेकभंगभेदात् पचदशधा। तत्रौ-

[illegible] शैरन्योन्यानुप्रवेशात् औदारिकौदारिकशरीरनोकर्मबधः

[illegible] [illegible]न्योन्यानुप्रवेश औदारिकतैजसशरीरनोकर्मबधो द्वितीय। प्रथमः। औदारिकतैजसशरीरनोकर्मप्रदेशाना[illegible] औदारिककार्मणशरीरनोकर्मप्रदेशानामन्योन्यानुप्रवेशः औदारिककार्मणशरीरनोकर्मबधस्तृतीयः। औदारिकतैजसकार्मणशरीरनोकर्मप्रदेशानामन्योन्यानुप्रवेशः औदारिकतैजसकार्मणशरीरनोकर्मबधश्चतुर्थः। अनेन विधिना वैक्रियिकवैक्रियिकशरीरनोकर्मबधः वैक्रियिकतैजसशरीरनोकर्मबधः वैक्रियिककार्मणशरीरनोकर्मबधः। वैक्रियिक तैजसकार्मणशरीर नोकर्मबधः। आहारकाहारकशरीरनोकर्मबध. आहारक तैजसशरीरनोकर्मबध. आहारककर्मणशरीरनोकर्मबंध. आहारकतैजसकार्मणशरीरनोकर्मबंध। तैजसतैजसशरीरनो-

१ आकर्षणक्रियापेक्ष पाठोऽय ग. पुस्तके।

कर्मबंध तैजसकार्मणशरीरनोकर्मबंध । कार्मणकार्मणशरीरनोकर्मबंधश्चेति. योग्य: । शरीरबंधो द्वेधा अनादिरादिमांश्च । अष्टजीवमध्यप्रदेशानामुपर्यधश्चतुर्णां रुचकवदवस्थितानां सर्वकालमन्योन्यापरित्यागात् अनादिसंबंध. । इतरेषां प्रदेशाना कर्मनिमित्तसंहरणविसर्पणस्वभावत्वादादिमान् । अथवा यथा क्रोधप रिणत आत्मैव क्रोध. तथा तप्ताय पिंडवत् शरीरेण सह बंध प्रत्यात्मनः एकत्वादात्मैव शरीरमिति व्यपदेशात् पूर्वोक्ता. पंचदश विकल्पा. शरीरविषयत्वेन योग्या. । औदारिकादिशरीरभेदार्पणात् प्रागुक्ता विकल्पा । अत्राह—कर्मनोकर्मणो क. प्रतिविशेष इत्युच्यते—आत्मपरिणामेन योगाभावलक्षणेन क्रियत इति कर्म तदात्मनां स्वतंत्रीकरणे मूलकारण। तदुदयापादित पुद्गलपरिणाम आत्मन सुखदु खबलाधानहेतु:, औदारिकशरीरादिः ईषत्कर्म नोकर्मेत्युच्यते । किं च स्थितिभेदाद्भेद कर्मणां स्थितिरुत्तरत्र वक्ष्यते । नोकर्मणा स्थितिरुच्यते । औदारिकवैक्रियिकशरीरयो स्वायु प्रमाणास्थितिर्निषेक' । तत्रौदारिकशरीरस्य त्रिपल्योपमा स्थिति । यस्मादेकसमयादारभ्य आ त्रिपल्योपमसमाप्तेरवस्थान । वैक्रियिकशरीरस्य त्रयस्त्रिंशत्सागरोपमा स्थिति., यस्मादेकसमयनिषेकादारभ्य त्रयस्त्रिंशत्सागरोपमांत्यसमयादवस्थान । आहारकशरीरस्य अतमुहूर्तपरिणामा स्थिति. । तैजसशरीरस्य षट्षष्ठिसागरोपमा स्थितिः । कार्मणशरीरस्य कर्मस्थिति., ज्ञानावरणाद्यनेककर्मस्थितिसभवेऽप्यात्मीयैव कर्मस्थितिर्माह्या । औदारिकवैक्रियिकतैजसकार्मणशरीरकर्मणामेकैकस्य विंशतिसागरोपमकोटीकोट्य स्थिति । आहारकशरीरकर्मणोऽत:कोटीकोट्य: स्थिति ॥

सौक्ष्म्यं द्विविधं अंत्यमापेक्षिकं च ॥ १४ ॥ सौक्ष्म्य द्विविध वेदितव्य। कुत: ' अंत्यमापेक्षिकं चेति । तत्राऽत्य परमाणूनां । आपेक्षिक बिल्वामलकबदरादीना ।

तथा स्थौल्यं ॥ १५ ॥ तेनैव प्रकारेणान्त्य आपेक्षिक चेति द्विविध स्थौल्यमवगतव्य। तत्रांत्य जगद्व्यापिनि महास्कंधे । आपेक्षिक बदरामलकबिल्वतालादिषु ।

संस्थान द्वेधेत्थंलक्षणं अनित्थंलक्षण च ॥ १६ ॥ संस्थानमाकृतिर्द्वेधा भिद्यते इत्थलक्षणमनित्थ लक्षण चेति ।

वृत्तत्र्यस्रचतुरस्रायतपरिमंडलादित्थमतोन्यदनित्थं ॥ १७ ॥ वृत्त त्र्यस्र चतुरस्रमायत परिमंडलमित्येवमादि संस्थानमित्थलक्षण । अतोऽन्यन्मेघादीनां संस्थानं अनेकविध, इत्थमिदमिति निरूपणाभावात् आनित्थलक्षण ।

भेदः षोढोत्करचूर्णखंडचूर्णिकाप्रतराणुचटनविकल्पात् ॥ १८॥ भेद षोढा भिद्यते । कुतः ! उत्करादिविकल्पात् । तत्रोत्कर.—काष्ठादीनां करपत्रादिभिरुत्करण । चूर्णो—यवगोधूमादीनां सक्तुकणिकादि । खंडो–घटादीनां कपालशर्करादिः । चूर्णिका—माषमुद्गरादीनां । प्रतरोऽभ्रपटलादीनां । अणुचटन तप्ताय पिंडादिष्वयोघनादिभिरभिहन्यमानेषु स्फुलिंगनिर्गम ।

तमो दृष्टिप्रतिबंधकारणं ॥ १९ ॥ दृष्टे. प्रतिबंधक यत्तु तम इति व्यपदिश्यते । यदपहरन् प्रदीप. प्रकाशको भवति ॥

छाया प्रकाशावरणनिमित्ता ॥ २० ॥ प्रकाशावरण शरीरादि यस्या निमित्त भवति सा छाया

सा द्वेधा तद्वर्णादिविकारप्रतिबिंबमात्रग्रहणविकल्पात् ॥ २१ ॥ सा छाया द्वेधा व्यवतिष्ठते। कुत' ? तद्वर्णादिविकारात् प्रतिबिंबमात्रग्रहणाच्च । आदर्शतलादिषु प्रसन्नद्रव्येषु मुखादिच्छाया तद्वर्णादिपरिणता उपलभ्यते। इतरत्र प्रतिबिंबमात्रमेव । अत्राह–विपरीतग्रहण कुत. ? प्राङ्मुखस्य प्रत्यङ्मुखी छाया दृश्यते ! इति प्रसन्नद्रव्यपरिणामविशेषाद्भवति । अत्र चोद्यते नादर्शतलादिच्छायासद्भाव', किं तर्हि ? नयननिर्गतेन रश्मिना घनद्रव्यात् प्रतिहतनिवृत्तेन स्वमुखस्यैव ग्रहण इति तदयुक्त विपर्यासग्रहणाभावप्रसंगात् । कुड्यादिषु अतिप्रसंगात् ग्रहणशक्त्यभावाच्च । विपर्यासग्रहणाभावप्रसंगस्तावत् यदि प्रतिनिवृत्तेन नयन

रश्मिना स्वशरीरस्यैव ग्रहणं प्राङ्मुखस्य प्राङ्मुखमेव ग्रहणं स्यात् । विपर्यासहेत्वभावात् कुड्यादिषु चातिप्रसंग स्यात् । नयनरश्मेः प्रतिघातस्य तत्रापि सद्भावात् । नाप्यसौ नयनरश्मि· शरीरान्निष्क्रातः मनसाऽनधिष्ठितो ग्रहीतुं शक्नोति ॥

आतपः उष्णप्रकाशलक्षणः ॥ २१ ॥ आतप आदित्यनिमित्त उष्णप्रकाशलक्षणः पुद्गलपरिणामः

उद्योतश्चंद्रमणिखद्योतादिविषयः ॥ २३ ॥ चद्रमणिखद्योतादीनां प्रकाश उद्योत उच्यते ।

क्रियोपसंख्यानं पुद्गलपरिणामादिति चेन्न धर्माधर्माकाशानां क्रियया प्रतिषेधसंबंधे· नोक्तत्वात् ॥ १४ ॥ स्यादेतत् क्रिया उपसख्यातव्या । कुतः ? पुद्गलपरिणामात् इति ! तन्न किं कारण ! धर्माधर्माकाशाना क्रियाप्रतिषेधे सबधेनोक्तत्वात् ।

कालस्यापि क्रियावत्त्वप्रसंग इति चेन्न पूर्वत्रानभिधानात् ॥२५॥ स्यान्मत यदि धर्माधर्माकाशानां क्रियापरिणामप्रतिषेधात् सामर्थ्यात् पुद्गलानां क्रियावत्त्वमनुमीयते । ननु कालस्यापि क्रियावत्वं प्रसज्यत इति ! तन्न । किं कारणं ? पूर्वत्र अनभिधानात् "अजीवकाया धर्माधर्माकाशपुद्गला" इत्यत्र । तत्र हि पाठे 'आ आकाशादेकद्रव्याणि नि.क्रियाणि' इत्यतः कालस्य बहिर्भावात् न पुद्गलवत् क्रियावत्त्व भवेत् । अथवा पूर्वत्रानभिधानात्, क ' द्रव्याणि जीवाः कालश्चेति । यदि कालस्य क्रियावत्त्वमिष्ट भवेत् तत्र पठ्येत तथा सति जीवाश्चेति चशब्दाकरणात् लघुसूत्र स्यात् । पुनः कालश्च इत्यवचनाच्च । अनतसमयार्थं पुनः कालश्च इति कर्तव्यमिति चेन्न आकाशस्यानताः कालस्य चेति सिद्धत्वात् । एवं लघीयसा न्यायेन सिद्धे यदुत्तरत्र निर्देशे कालश्चेति वचन तेन ज्ञायते नास्ति कालस्य क्रियावत्त्वमिति । तच्च नि क्रियत्व परिस्पदात्मिका क्रिया प्रत्यवसेय, नचास्त्यादिक्रियां प्रति । तस्मादनादिपारिणामिकास्त्यादिक्रियाद्रव्यार्थादेशात् स्यात् क्रियावान् कालः । देशांतरप्रापणसमर्थपरिस्पदक्रियाविशेषपरिणामाभावादेशाच्च स्यान्नि क्रियः ।

सा दशप्रकारा प्रयोगबंधाभावच्छेदाभिघातावगाहनगुरुलघुसंचारसंयोगस्वभावनिमित्तभेदात् ॥ २६ ॥ सैषा क्रिया दशप्रकारा वेदितव्या । कुतः प्रयोगादिनिमित्तभेदात् । तद्यथा— इष्वेरंडबीजमृदंगशब्दजतुगोलकनौद्रव्यपाषाणालाबुसुराजलदमारुतादीनां इषुचक्रकणयादीनां प्रयोगगतिः । एरंडतिंदुकबीजाना बंधाभावगतिः । मृदंगभेरीशखादिशब्दपुद्गलानां छिन्नानां गतिः छेदगतिः । जतुगोलककदुदारुपिंडादीना अभिघातगति । नौद्रव्यपोतकादीनां अवगाहनगति । पाषाणाय स्का गन। गुरुगति । अलाबुद्रुतार्कतूलादीना लघुगति. । सुरासौवीरकादीना संचारगति. । जलधरमुशलादीनां धातुनाजिहस्त्यादीना संयोगगतिः । मारुतपावकपरमाणुसिद्धज्योतिष्कादीनां स्वभावगतिः । वायोः केवलस्य तिर्यग्गति । भस्त्रादियोगादानियता गति. । अग्नेरूर्ध्वगति । कारणवशादिगतरगतिः । परमाणोरनियता । सिध्यतामूर्ध्वगतिरेव । ज्योतिषां नित्यभ्रमणं नृलोके ।

मत्वर्थीयप्रयोगादन्यत्वं शब्दादीनां दंडवदिति चेन्न अनेकांतात् ॥ २७ ॥ स्यान्मत यथ ऽन्यत्वे सत्वे सति संबंधे मत्वर्थीयो दृश्यते । दंडी देवदत्त इति तथा अत्रापि मत्वर्थीयदर्शनात् शब्दादीना अन्यत्व तद्द्रव्योऽनुमीयत इति ? तन्न । किं कारण ? अनेकातात् । अनन्यत्वेपि लोके मत्वर्थीयो दृश्यते सारवास्तम्भः आत्मवान् पुरुष इति । कथंचित् अन्यत्वोपपत्तेश्च । शब्दादीनां पुद्गलेभ्यः भेदार्थादेशात् स्यादन्यत्वं । शब्दादिपरिणामे च तत्राय पिंडवत् तादात्म्यादेशात् स्यादनन्यत्व । अत्राह—यदि स्पर्शादयश्च शब्दादयश्च पुद्गलपरिणामा किमर्थमेषा पृथग्ग्रहण ननु एक एव योग कर्तव्यः ? इत्यत्रोच्यते ।

पृथग्ग्रहणं केषांचिदुभयपर्यायज्ञापनार्थं ॥ १८ ॥ स्पर्शादय परमाणूनां स्कधानां च भवति शब्दादयस्तु स्कधानामेव व्यक्तिरूपेण भवति । सौक्ष्म्यवर्ज्या इत्येतस्य विशेषस्य प्रतिपत्त्यर्थं पृथग्योगकरणं । सौक्ष्म्य तु अन्त्यमणुष्वेव आपेक्षिक स्कंधेषु । यद्येवं सौक्ष्म्यग्रहणं पूर्वसूत्र एव कर्तव्य ? इद कारण स्थौल्यप्रतिपक्षप्रतिपत्त्यर्थं ।

स्पर्शादीनामेकजातीयपरिणामख्यापनार्थं च ॥ २९ ॥ स्पर्शादीनां गुणानामेकजातीय इत्यं-तस्यार्थस्य ख्यापनार्थं च क्रियते पृथक् ग्रहणं । तद्यथा—स्पर्श एको गुण काठिन्यलक्षण स्वजात्यपरित्यागेन पूर्वोत्तरस्वगतिभेदनिरोधोपजननसततया वर्तनात्, द्वित्रिचतु सख्येयासख्येयानंतगुणकाठिनस्पर्शपर्यायैरेव परिणमते न मृदुगुरुलघ्वादिस्पर्शैः । एव मृद्वादयोपि योज्या । रसश्च तिक्त एक एव गुण रसजातिमजहत् पूर्वविनाशोत्पादाननुभवन् द्वित्रिचतु सख्येयासख्येयानंतगुणतिक्तरसैरेव परिणमते न कटुकादिरसैः । एव कटुकादयो वेदितव्याः । गधश्च सुरभिरेको गुणः स्वजातिमजहत्पूर्वेनन्यादिगुणसुरभिगधपर्यायैरेव परिणमते नासुरभिगधैः । एवमसुरभिगधो वाच्यः । वर्णश्च शुक्ल एको गुण स्वजात्यपरित्यागेन पूर्वन्यादिशुक्लवर्णैरेव परिणमते न नीलादिभि । एव नीलादयोपि च नेतव्या । अथ यदा कठिनस्पर्शो मृदुस्पर्शेन, गुरुर्लघुना, स्निग्धो रूक्षेण, शीत उष्णेन, परिणमते। तिक्तश्च कटुकादिभिः सुरभिश्चेतरेण, शुक्लश्च कृष्णादिभि., इतरे चेतरै., सयोगे च गुणांतरैस्तदा कथं ? । तत्रापि कठिनस्पर्शजातिमजहत् मृदुस्पर्शेनव विनाशोत्पादौ अनुभवन् परिणमते नेतरैरेवमितरत्रापि योज्य ।

नोदनाभिघाताद्युपसख्यानमिति चेन्न चशब्दस्येष्टसमुच्चयार्थत्वात् ॥ ३० ॥ स्यान्मतं नोदनाभिघातादय पुद्गलपरिणामा सति तेषामत्रोपसख्यान कर्तव्यमिति ? तन्न किं कारण ? चशब्दस्येष्टसमुच्चयार्थत्वात् । ये पुद्गलपरिणामा आगमे इष्टाः तेषामिह चशब्देन समुच्चय क्रियते । अत्राह—यदेवमर्थं पृथग्योगकरणमुच्यतां तस्य स्पर्शादिपरिणामा. पुद्गला के वा तद्भुमयभाजः ? इत्यत्रोच्यते—

अणवः स्कंधाश्च ॥ २५ ॥

प्रदेशमात्रभाविस्पर्शादिपर्यायप्रसवसामर्थ्येनाण्यंते शब्द्यंते इत्यणवः ॥ १ ॥ प्रदेशमात्रभाविभि स्पर्शादिभि. गुणैस्सतत परिणमत इत्येव अण्यते शब्द्यते ये ते अणवः । सौक्ष्म्यादात्मादय. आत्ममध्या आत्मांताश्च । उक्तच—

> अतादि अतमज्झ अतते णेव इदिए गेज्झ ।
> ज दव्व अविभागी त परमाणु विजाणीहि ॥ १ ॥

स्थौल्याद्ग्रहणनिक्षेपणादिव्यापारास्कंदनात् स्कंधाः ॥ २ ॥ स्थौल्यभावेन ग्रहणनिक्षेपणादिव्यापारास्कंदनात् स्कधा इति सज्ञायंते रूढा क्रिया क्वचित् सति उपलक्षणत्वेनाश्रिता इति ग्रहणादिव्यापारायोग्येष्वपि द्व्यणुकादिषु स्कधाख्या वर्तते ।

उभयत्र जात्यपेक्षं बहुवचनं ॥ ३ ॥ अनंतभेदा अपि पुद्गला अणुजात्या स्कधजात्या वा द्वैविध्यमापद्यमानाः सर्वे गृह्यंत इति तज्जात्याधारानतभेदससूचनार्थं बहुवचनं क्रियते ।

अणुस्कंधा इत्यस्तु लघुत्वादिति चेन्न उभयसूत्रसंबंधार्थत्वात् भेदकरणस्य ॥४॥ स्यान्मत अणव स्कधा इति करण युक्त लघुत्वादिति ? तन्न। किं कारण ? उभयसूत्रसबंधार्थत्वात् भेदकरणस्य । स्पर्शरसगंधवर्णवंतोऽणव. शब्दबधसौक्ष्म्यस्थौल्यसस्थानभेदतमश्छायातपोद्योतवतश्च स्कधा इति। वृत्तौ पुन. सत्यां समुदायस्यार्थवत्त्वात्। अवयवार्थाभावात् भेदेनाभिसबध कर्तुं न शक्यः ।

कारणमेव तदंत्यमित्यसमीक्षिताभिधानं कथंचित् कार्यत्वात् ॥ ५ ॥ कारणमेव तदंत्यमिति केचित् कथयति परमाणु, तदसमीक्षिताभिधान । कुत. ? कथचित् कार्यत्वात् । परमाणुर्हि केनचित् प्रकारेण कार्य "भेदादणु" इति वक्ष्यमाणत्वात् ।

अविरोध इति चेन्नैवशब्देनावधारणात् ॥ ६ ॥ स्यादेतत् कथचित् कार्यत्वोपपत्तौ कारणस्य अप्रतिषेधात् अविरोध इति ? तन्न । किं कारण ? एवशब्देनावधारणात् । यत एवकारण ततोऽन्यत्रावधारणमिति कारणमेव परमाणुर्न कार्यमिति कार्यत्वनिषेधात् ।

के पुन स्कधा ?

परिप्राप्तबंधपरिणामाः स्कंधाः ॥ १६ ॥ बधो वक्ष्यते त परिप्राप्ता येऽणव ते स्कधा इति व्यपदेशमर्हंति । ते त्रिविधा स्कधा' स्कधदेशा स्कधप्रदेशाश्चेति । अनतानतपरमाणुबधविशेष स्कध । तदर्ध देश । अर्वार्ध प्रदेश । तद्भदा पृथिव्यप्तेजोवायव स्पर्शादिशब्दादिपर्याया । पृथिवी तावत घटादि लक्षणा स्पर्शादिशब्दाद्यात्मिका सिद्धा । अभोपि तद्विकारत्वात् तदात्मक साक्षात् गधोपलम्भेश्च । तत्सयोगि ना पार्थिवद्रव्याणा गध तद्गुण इवोपलम्यत इतिचेन्न साध्यत्वात् तद्वियागकालादर्शनात् तदविनाभावाच्च तद्गुणा एवेति निश्चय कर्तव्य । गधवदभ रसवत्वात् आम्रफलवत् । तथा तेजोपि स्पर्शादिस्वभावक तद्वत्कार्यत्वात् घटवत् । स्पर्शादिमतां हि काष्ठादीना कार्यं तेज । किं च तत्परिणामात् । उपयुक्तस्य हि आहारस्य स्पर्शादिगुणस्य वातपित्तश्लेष्मविपरिणाम । पित्त च जठराग्नि । तस्मात् स्पर्शादिमत्तेज । तथा स्पर्शादिशब्दादिपरिणामो वायु स्पर्शवत्त्वात् घटादिवत् । किं च—तत्परिणामात् । उपयुक्तस्य स्पर्शादिगुणस्य वातपित्तश्लेष्मविपरिणाम । वातश्च प्राणादि । ततो वायुरपि स्पर्शादिमान् इत्यवसेय । एतेन अन्ये च चतु स्त्रिद्वि एकगुणा पृथिव्यादय पार्थिवादिजातिभिन्ना इति तद्दर्शन प्रयुक्त । आह किमेषा अणुस्कधलक्षण परिणामोनादि ? उत आदिमान् ? इत्युच्यते—स खल्पत्तिमत्वादादिमान् प्रतिज्ञायते । यद्येवमभिधीयतां कस्मान्निमित्तादुत्पद्यत इति । तत्र स्कधाना तावदुत्पत्तिहेतुप्रतिपादनार्थमिदमुच्यते—

भेदसंघातेभ्य उत्पद्यंते ॥ २६ ॥

संहतानां द्वितयनिमित्तवशात् विदारणं भेदः ॥ १ ॥ बाह्याभ्यतरविपरिणामकारणसनिधाने सति सहतानां स्कधानां विदारणनानात्व भेद इत्युच्यते ॥

विविक्तानां एकीभाव· संघातः ॥ २ ॥ पृथग्भूताना एकत्वापत्ति सघात । इति कथ्यते । ।

द्वित्वाद्विवचनप्रसंग इति चेन्न बहुवचनस्यार्थविशेषज्ञापनार्थत्वात् ॥३॥ स्यादेतत् भेदसघातयोर्द्वित्वात् द्विवचनेन भवितव्यमिति ? किं कारण ? बहुवचनस्यार्थविशेषज्ञापनार्थत्वात् । अतो- भेदेन सघात' भेदसघात इत्यस्याप्यविरोध कृतो भवति ।

उत्पूर्व पदिर्जात्यर्थः ॥ ४ ॥ उत्पूर्व पदिर्जात्यर्थो द्रष्टव्य उत्पद्यते जायत इति यावत् ।

तदपेक्षो हेतुनिर्देशः ॥ ५ ॥ भेदसघातेभ्य इत्यय हेतुनिर्देश तदपेक्षो वेदितव्य । निमित्तकारणहेतुषु सर्वासा प्रदर्शनात् इति भेदसघातेभ्य कारणेभ्य उत्पद्यते इति हेत्वर्थगते । तद्यथा—द्वयो' परमाण्वो सघाताद्द्विप्रदेशस्कध उत्पद्यते। द्विप्रदशस्य अणोश्च त्रयाणा वाऽणूना सघातात्त्रिप्रदेश । द्वयो द्विप्रदेशयो त्रिप्रदेशयो त्रिप्रदेशस्याणोश्चतुर्णां वाऽणूना सघाताच्चतु प्रदेश । एव सख्येयाना असख्येयानामनताना च सघातात्तावत्प्रदेश । एषामत्र भेदात् द्विप्रदेशपर्यंतात् स्कधा उत्पद्यते । एव भेदसघाताभ्यां एकसमयिकाभ्यां द्विप्रदेशादय स्कधा उत्पद्यते । अन्यतो भेदेन अन्यस्य सघातेनेत्येवमुक्तानामणुस्कधानामविशेषेण भेदादिहेतुकोत्पत्तिप्रसगे विशेषप्रतिपत्त्यर्थमिदमुच्यते—

भेदादणुः ॥ २७ ॥

सामर्थ्यादवधारणप्रतीतेरेवकारावचनं अब्भक्ष्यवत् ॥१॥ यथा च कश्चित् अपो न भक्षयति इत्यभक्षणसिद्धे अब्भक्षणवचनात् अप एव भक्षयतीत्यवधारण गम्यते । एव भेदसघातेभ्य उत्पद्यते इत्यनेनैवाणोर्भेदादुत्पत्तौ सिद्धाया पुनर्वचनमवधारणार्थं भवति—भेदादेवाणु न सघातात् नापि भेदसघाताभ्यामिति । अत्राह सघातादेव स्कधानामात्मलाभसिद्धेर्भेदसघातग्रहणमनर्थकमिति तद्ग्रहणप्रयोजनप्रतिपादनार्थमिदमुच्यते—

भेदसंघाताभ्यां चाक्षुषः ॥ २८ ॥

अनतानतपरमाणुसमुदयनिष्पाद्योपि कश्चिच्चाक्षुष कश्चिच्चाऽचाक्षुष' । तत्र योऽचाक्षुष स कथ

चाक्षुषो भवतीति चेदुच्यते —भेदसंघाताभ्यां चाक्षुषः न भेदादिति । कात्रोपपत्तिरिति चेदमः-सूक्ष्मपरिणामस्य स्कंधस्य भेदसौक्ष्म्यापरित्यागात् अचाक्षुषत्वमेव । सूक्ष्मपरिणतः पुनरपरः सत्यपि तद्भेदेऽन्यसंघातांतरसंयोगात् सौक्ष्म्यपरिणामोपरमे स्थौल्योत्पत्तौ चाक्षुषो भवति । अत्राह —गतिस्थित्यवगाहनवर्तनाशरीरादिपरस्परोपकाराद्यनुमितास्तित्वं धर्मादि पुरस्ताद्द्रव्यमित्याख्यात तत्कथं ? सद्द्रव्यलक्षण, धर्मादिद्रव्यमित्यभिधियते सत्वात् यत्सत्तद्द्रव्यं । यद्येवं प्राप्तमिद सतः किं लक्षण । इत्युच्यते यदिंद्रियग्राह्यमतींद्रियमपि बाह्याध्यात्मिकनिमित्तापेक्ष, उत्पादव्ययध्रौव्ययुक्त सद्वेदितव्यमिति वाक्यशेषः । अथवा धर्मादि सत्वात् द्रव्यमित्यवधृतं । तस्मात् अभिधीयता किं तत्सत इति ? तत इदमुपादिश्यत —

उत्पादव्ययध्रौव्ययुक्तं सत् ॥ २९ ॥

अथवा यद्युपकारसद्भावात् धर्मादिद्रव्य सद्विवक्षित तदा नोपकरोति तदा तदसत्वप्रसंग इत्युच्यते— असत्यपि उपकारविशेषे यस्मात् सामान्ये द्रव्यलक्षणत्रये सन्निहिते उत्पादव्ययध्रौव्ययुक्तं सत्तद्द्रव्य भविष्यतीत्यर्थः ।

स्वजात्यपरित्यागेन भावांतरावाप्तिरुत्पादः ॥ १ ॥ चेतनस्य अचेतनस्य वा द्रव्यस्य स्वजातिमजहतः निमित्तवशात् भावांतरावाप्तिरुत्पादनमुत्पाद इत्युच्यते । मृत्पिंडस्य घटपर्यायवत् ।

तथा पूर्वभावविगमो व्ययः ॥ २ ॥ तेन प्रकारेण तथा स्वजात्यपरित्यागेन इत्यर्थः पूर्वभावविगमो व्ययन व्यय इति कथ्यते । यथा घटोत्पत्तौ पिंडाकृतेः ।

ध्रुवे स्थैर्यकर्मणो ध्रुवतीति ध्रुवः ॥ ३ ॥ अनादिपारिणामिकस्वभावत्वेन व्ययोदयभावात् ध्रुव स्थिरीभवति इति ध्रुवः, ध्रुवस्य भाव. कर्म वा ध्रौव्य । यथा पिंडघटाद्यवस्थासु मृदाद्यन्वयात् ।

अन्येनान्यसंयोगे दंडिवदिति चेन्न अंतर्नीतसत्ताक्रियस्य युजेराश्रितत्वात् ॥ ४ ॥ उत्पादश्च व्ययश्च ध्रौव्य च उत्पादव्ययध्रौव्याणि । उत्पादव्ययध्रौव्यैर्युक्त उत्पादव्ययध्रौव्ययुक्तस्यान्न मिति निर्देशो नोपपद्यते । कुत. ? अन्येनान्यस्य योगात् दंडिवदिति ? तन्न । किं कारण ? अंतर्नीतसत्ताक्रियस्य युजेराश्रितत्वात् । कथ पुनः युजे. सत्ताक्रियत्व इति चेदुच्यते—सर्वे धातवो भाववचनाः भावश्च सत्ता क्रिया इत्यनर्थांतर । तामेव सर्वे शब्दाः स्वार्थोपनिधानेनावच्छिद्यावच्छिद्य विदधीकुर्वंति । उत्पादव्ययध्रौव्ययुक्त सदिति यावत् तावदुत्पादव्ययध्रौव्ययुक्तमिति । सर्वधातूनां सत्तार्थत्वे एधादीनां वृद्ध्यादिप्रातिनियतार्थत्वाभाव इति चेन्न सत्तार्थत्वे सत्येधादीनां वृद्ध्याद्यर्थप्रवृत्तेरासता रारविषाणादीनां वृद्ध्यादिरर्थोऽस्ति ।

उत्पादव्ययध्रौव्यवदिति न्याय्यमिति चेन्न उपालंभपरिहारतुल्यत्वात् ॥ ५ ॥ स्यादेतत् यद्यन्तर्नीतसत्ता क्रिया युजिः परिगृह्यते उत्पादव्ययध्रौव्यवदित्येतदेव न्याय्यमिति ? तन्न । किं कारण ? उपालंभपरिहारतुल्यत्वात् । यथा गोभ्योऽन्यत्वे देवदत्तस्य गोमानिति व्यपदेशो भवति न तथा उत्पादव्ययध्रौव्येभ्योऽन्यद्द्रव्यमिति मत्वर्थीयो नोपपद्यते इति उपालंभो न निवर्तते । अनन्यत्वेऽपि लोके मत्वर्थीयो दृश्यते—आत्मवान् आत्मा, सारवान् स्तंभः इति परिहारश्च तुल्यः ।

समाधिवचनत्वाद्वा ॥ ६ ॥ अथवा समाधिवचनोयं युजिः परिगृह्यते । युक्त समाहित इत्यर्थः । समाधान च तात्पर्यं तादात्म्यमिति यावत् । उत्पादव्ययध्रौव्ययुक्तमुत्पादव्ययध्रौव्यात्मकमित्यर्थः ।

कथंचिदन्यत्वोपपत्तेर्वा ॥ ७ ॥ यथा वा पर्यायेभ्यः पर्यायिणः कथंचिदन्यत्वाद्भेदोपपत्तेः । भेदवचन एव वा युक्तशब्दो न्याय्यः । यदि हि सर्वथा अनन्यत्वं स्यात् उभयाभावप्रसंगः स्यात् ।

सच्छब्दस्य प्रशंसाद्यनेकार्थसंभवे विवक्षातोऽस्तित्वसंप्रत्ययः ॥ ८ ॥ सच्छब्दः प्रशंसादिषु दृष्टप्रयोगः । प्रशंसायां तावत्—सत्पुरुषः प्रशस्तः पुरुष इत्यर्थः । क्वचिदादरे—सत्करोति आदर करोतीत्यर्थः । क्वचित् अस्तित्वे—सद्भूतमयमर्थ विद्यमानमित्यर्थः । क्वचित् प्रज्ञायमाने—प्रव्रजितः सन् प्रज्ञायमान इत्यर्थः ।

कथमनृत ब्रूयात् प्रव्रजित इति प्रज्ञायमान इत्यर्थ. । तत्रेह विवक्षात. अस्तित्ववचनो वेदितव्य. ।

व्ययोत्पादाव्यतिरेकाद्द्रव्यस्य ध्रौव्यानुत्पत्तिरिति चेन्नाभिहितानवबोधात् ॥ ९ ॥ स्यादेतत् व्ययोत्पादाभ्यामव्यतिरेकात् द्रव्यस्य व्ययोत्पादात्मकत्वात् ध्रुवत्व नोपपद्यते इति ? तन्न । किं कारण *अभिहितानवबोधात्* । *द्रव्यार्थावस्थानात् ध्रौव्यमभिहित व्ययोत्पादाभ्यां व्यतिरेकात्* । *यदि च व्ययोत्पादाभ्यामव्यतिरेकात् ध्रौव्यमभिहित स्यात् तदव्यतिरेकात् अध्रौव्य भवेत्* । यदि वा व्ययोत्पादाभ्यां व्यतिरेकात् द्रव्य ध्रुव द्रव्यादपि व्यतिरेकात् व्ययोत्पादयोर्ध्रौव्य प्रसज्येत । अथवाऽभिहितानवबोधात् नैकातेन व्ययोदयाभ्यामव्यतिरेको द्रव्यस्याभिहितः । यदि स्यात् तदव्यतिरेकात् तद्भावापत्तेः *ध्रौव्याभावः स्यात्* । यतस्तु केनचित् *प्रकारेण व्ययोत्पादाभ्यां व्यतिरेकः केनचिदव्यतिरेक.* । *व्ययोत्पाद-* काले द्रव्यार्थावस्थानात् स्याद्व्यतिरेकः । द्रव्यजात्यपरित्यागात् स्यादव्यतिरेकः । तत एकांतपक्षोपालम्भाभाव. एकातव्यतिरेके हि द्रव्य प्रत्याख्याय अन्यत्र व्ययोदयावुपालभ्येयातां । ऐकांतिकाव्यतिरेके च एकलक्षणत्वात् अन्यतराभावेऽवशिष्टस्याप्यभाव. स्यात् ।

स्ववचनविरोधाच्च ॥ १० ॥ यदि व्ययोत्पादाव्यतिरेकात् द्रव्यस्य ध्रौव्य यस्तेन स्वपक्षसिद्धये हेतुर्व्यपदिश्यते स साधकत्वादव्यतिरिक्त इति पक्षस्यापि साधक स्यात् । परपक्षस्य वा यो दूषक इति ततोऽव्यतिरेकात् स्वपक्षस्यापि दूषक इति वचनविरोधः ततश्च न युक्तमुक्त व्ययोत्पादाव्यतिरेकात् ध्रौव्यानुपपत्तिरिति ।

उत्पादादीनां द्रव्यस्य चोभयथा लक्ष्यलक्षणभावानुपपत्तिरिति चेन्न अन्यत्वानन्यत्वं प्रत्यनेकांतोपपत्तेः ॥ ११ ॥ स्यान्मत उत्पादव्ययध्रौव्याणि द्रव्यादर्थांतरभूतानि वा स्यु अनर्थांतरभूतानि वा ? यद्यर्थांतरभाव कल्प्येत तानि सत्त्वानि ततोन्यत्वात् द्रव्यत्वाभावः स्यात् तदभावे च निराधारत्वात् उत्पादादीनामभाव इति *लक्ष्यलक्षणभावो नोपपद्यते* । *नहि असता वंध्यापुत्राकाशकुसुमादीनां* लक्ष्यलक्षणभावोऽस्ति । अथानर्थांतरत्वमिष्येत । लक्ष्यमेव लक्षणमिति दृष्टविरोध स्यात् इति ? तन्न । किं कारण ? अन्यत्वानन्यत्व प्रत्यनेकातोपपत्ते. । पर्यायिण पर्यायाणा च स्यादन्यत्व स्यादनन्यत्व । यथैकस्य मनुष्यस्य जातिकुलरूपादिभि अविशिष्टस्य अनेकसबधापादितविशेषभूतपितृपुत्रभ्रातृभागिनेयादयो धर्मा परस्परतो विशिष्टा उपलभ्यते न तेषा भेदात्तस्य भेद । नापि तस्याभेदात्तेषामभेदः । तत पितृत्वादि शक्त्यपेक्षया नानात्व मनुष्यत्वापेक्षया न पृथक् । तथा द्रव्यस्यापि बाह्याभ्यतरहेतुनिमित्तापादिताः पर्याया कथचिद्भिन्ना द्रव्यार्पणात् कथचिदभिन्ना. इति नास्त्यत्र न लक्ष्यलक्षणभावाभाव. । तस्मादुत्पादादित्रैयक्यवृत्ति सत्ता तद्युक्त द्रव्यमित्यवसेय । अत्राह—द्रव्यस्यात्मभूतोन्वयो धर्म. तथा पर्यायोप्यात्मभूतो द्रव्यस्येति तन्निवृत्तिवद्द्रव्यनिवृत्तिकल्पनायामुच्छेदप्रसग इत्यत्र *ब्रूमहे स्यादेतदेव यदि क्रमेण पिंडघटकपालादिवद्रूपिद्रव्याजीवानुपयोगत्वादिलक्षण.* परिणाम कादाचित्क स्यात् । यत सत्यपि व्ययोत्पादवत्त्वे पर्यायाणां—

तद्भावाव्ययं नित्यं ॥ ३० ॥

किं अव्ययत्वाम ? द्रव्यमिति वाक्यशेष. तद्भाव इत्युच्यते । कस्तद्भाव ?

प्रत्यभिज्ञानहेतुना तद्भावः ॥ १ ॥ तदेवेदमिति स्मरण प्रत्यभिज्ञान तदकस्मान्न भवति इति योस्य हेतु स तद्भाव भवन भाव. तस्य भावस्तद्भाव । येनात्मना प्राग्दृष्ट वस्तु तेनैवात्मना पुनरपि भावात् तदेवेदमिति प्रत्यभिज्ञायते । यद्यत्यतविरोधाभिनवप्रादुर्भावमात्रमेव, स्मरणानुपपत्ते तदधीनलोकसंव्यवहारो *विरुध्यते* । तत तद्भावेनाव्यय नित्यमिति निश्चीयते ।

विरोध इति चेद्धर्मांतराश्रयणात् ॥ २ ॥ *स्यान्मत यदेव न व्येति तत्स्यमान एव नोपपद्यते* इति विरोध , ततो न युक्तमिति तन्न । किं कारण धर्मांतराश्रयणात् यदि येन रूपेण व्ययोदयकल्पना तेनैव रूपेण नित्यता प्रतिज्ञायेत स्याद्विरोधः । जनकत्वापेक्षयैव पितापुत्रव्यपदेशवत् । ननु धर्मांतरसंश्रयणात् पुनरपि *मिथ्यादर्शनाकुलितचेता निरूपितमपि विनयामकत्वमप्रतिपद्यमान आह*—

ण्येयानंतगुणस्निग्धेन बधो न विद्यते । एवं त्रिगुणस्निग्धस्य पंचगुणस्निग्धेन बधोस्ति, शेषै पूर्वोत्तरैर्न भवति । चतुर्गुणस्निग्धस्य षड्गुणस्निग्धेनास्ति बधः, शेषै पूर्वोत्तरैर्नास्ति । एव शेषेष्वपि योज्यं । तथा द्विगुणरूक्षस्य एकद्वित्रिगुणरूक्षैर्नास्ति बधः । चतुर्गुणरूक्षेण त्वस्ति बधः, तस्यैव द्विगुणरूक्षस्य पंचगुणरूक्षादिभिरुत्तरैर्नास्ति बंधः । एव त्रिगुणरूक्षादीनामपि द्विगुणाधिकैर्बंधो योज्य. । एव भिन्नजातीयेष्वपि द्विगुणस्निग्धस्य एकद्वित्रिगुणरूक्षैर्नास्ति बध. । चतुर्गुणरूक्षेण त्वस्ति बध । उत्तरै पंचगुणरूक्षादिभिर्नास्ति एव त्रिगुणस्निग्धादीनां पंचगुणरूक्षादिभिरस्ति । शेषै पूर्वोत्तरैर्नास्ति बध इति योज्य. ।

उक्तं च— णिद्धस्स णिद्धेण दुराहिएण लुक्खस्स लुक्खेण दुराहिएण ।
णिद्धस्स लुक्खेणउवेदि बधो जहण्णवज्जो विसमे समे वा ॥ १ ॥

एवमुक्तेन विधिना बधे सत्यणूना द्व्यणुकाद्यनंतानंतप्रदेशान्तसानस्कन्धोत्पत्तिर्वेदितव्या ।

तुशब्दो व्यावृत्तिविशेषणप्रतिपत्त्यर्थः ॥ २ ॥ तुशब्दः क्रियमाण. प्रतिषेध व्यावर्तयति–बध च विशेषयति । अत्राह किमर्थ सयोगजातीयपुद्गलानां बधो नाम धर्म. कल्प्यते, न प्राप्तयायात्मकवादेनैव सर्वसामुहिकव्यवहारसिद्धिरित्युच्यते–सयोगेऽपि सति प्राप्तिमात्रेण कृतार्थत्वात् परस्परानुप्रवेशनिरूलकौ स्निग्धरूक्षगुणौ स्कन्धौ परमाणूना सयोगमात्रत्वात् पारिणामिकौ न स्याता, शुक्लकृष्णतन्तुसयोगावस्थानवत्ततोऽयमारभ ।

बंधेऽधिकौ पारिणामिकौ च ॥ ३६ ॥

प्रकृतत्वाद्गुणसंप्रत्ययः ॥ १ ॥ प्रकृतं गुणग्रहणं तदभिसंबंधाद्गुणसंप्रत्ययो भवतीत्यधिकगुणाविति ।

भावांतरापादानं परिणामकत्वं क्लिन्नगुडवत् ॥ २ ॥ *यथा क्लिन्नगुडो हि मधुररस: पतितानां रेण्वादीनां स्वगुणापादानात्परिणामक.। तथाऽन्योपि अधिकगुणः अल्पीयस परिणामक इति कृत्वा* द्विगुणादिस्निग्धरूक्षस्य चतुर्गुणादिस्निग्धरूक्षपरिणामको भवतीति, ततः पूर्वावस्थाप्रच्यवपूर्वकं तार्तीयिकमवस्थांतरं प्रादुर्भवतीत्येकस्कधत्वमुपपद्यते, इतरथा हि *शुक्लकृष्णतंतुवत्सयोगे सत्यप्यपरिणामकत्वात् सर्वविविक्तरूपेणै*वावतिष्ठेत, दृश्यते हि श्लेषे सति वर्णरसगंधस्पर्शानामवस्थांतरभाव शुक्लपीतादिसयोगे शुकपत्रवर्णादि प्रादुर्भाववत् ।

समाधिकावित्यपरेषां पाठः ॥ ३ ॥ *बधे समाधिकौ परिणामिकावित्यपरे* सूत्रं पठति, *द्विगुण* स्निग्धस्य द्विगुणरूक्षोपि परिणामक इति ।

तदनुपपत्तिरार्षविरोधात् ॥ ४ ॥ स· पाठो नोपपद्यते, कुत ? आर्षविरोधात । एव ह्युक्त *–पार्षे वर्गणायां बंधविधाने नोआगमद्रव्यबंधविकल्पे सादिवैस्रसिकबंधनिर्देशः प्रोक्तः ।* विषमरूक्षतायां च बधः । समस्निग्धतायां समरूक्षतायां च भेद इति तदनुसारेण च सूत्रमुक्त । गुणसाम्ये सदृशानामिप्यत. समगुणाना बधप्रतिषेधाद्बन्धे सम परिणामक इत्यार्षविरोधिवचो न विद्वद्ग्राह्य ।

विषमे समे वास्ति बंधः इति वचनाद्विरोध इति चेन्नार्षाज्ञानात् ॥ ५ ॥ *स्यान्मत जघन्यवर्ज्यो विषमे समे वास्ति इति वचनात्समगुणस्यापि बध इत्यभ्युपगमान्नास्ति विरोध इति* चेन्न किं कारण ? *आर्षाज्ञानात। नायमस्यार्थः समगुणस्य बन्ध इति कस्तर्हि ' समस्तुल्यजातीय' । विषमोऽतुल्यजा*तीय । समस्य चतुर्गुणस्निग्धस्य षड्गुणस्निग्धेनास्ति बधः । विषमस्य चतुर्गुणरूक्षस्य षड्गुणस्निग्धेना*स्तिबध इत्ययमार्षस्यार्थस्तस्य किमर्थोऽयमारम्भ इत्युच्यते पौद्गलिक* कर्मास्मानंतानतप्रदेश *कायवाङ्मनो*योगनिमित्तविस्रसोपचितानंतप्रदेशस्निग्धरूक्षपरिणत बन्धमायातमामन ज्ञानावरणादिभावेन त्रिंशत्सागरो*पमकोटिकोट्यध्यवसानभाव तत्परिणामकापादितपरिणामादनादिरेव विभ्रमयतीति । अत्राह–उक्तं भवता* द्रव्याणि जीवाजीवाश्चेति तत्र किमुद्देशात एव द्रव्याणां प्रसिद्धिराहोस्विल्लक्षणतोऽपीत्युच्यते–लक्षणतोऽपि प्रसिद्धि· । तत्कथमिति चेदुच्यते–

गुणपर्ययवद्द्रव्यं ॥ ३७ ॥

गुणाश्च पर्यायाश्च गुणपर्यायास्ते यस्य सन्तीति तद्गुणपर्यायवदिति मतुर्नोपपद्यते अनर्थांतरभावात्। अर्थांतरभावेऽभावप्रसंग इति उत्तरं पठति–

अनन्यत्वेऽपि लोके सुवर्णांगुलीयकवद्व्यपदेशदर्शनान्मत्वर्थीयसिद्धेः ॥ १ ॥ अनन्यत्वेऽपि लोके व्यपदेशो दृश्यते, यथा सुवर्णस्यांगुलीयकमिति। तथा लक्षणतः कथंचिद्भेदोपपत्तेः गुणपर्यायेभ्योऽनन्यत्वे कथंचिद्भेदसिद्धेः मत्वर्थीयमुपपद्यते।

गुणाभावादयुक्तिरिति चेन्नार्हत्प्रवचनहृदयादिषु गुणोपदेशात् ॥ २ ॥ गुणा इति संज्ञा तंत्रांतराणां, आर्हतानां तु द्रव्यं पर्यायश्चेति द्वितीयमेव तत्त्वं अतश्च द्वितीयमेव तद्द्वयोपदेशात्। द्रव्यार्थिकः पर्यायार्थिक इति द्वावेव मूलनयौ यदि गुणोऽपि कश्चित्स्यात्, तद्विषयेण मूलनयेन तृतीयेन भवितव्यं। न चास्त्यसाविव्यतो गुणाभावात्, गुणपर्यायवदिति निर्देशो न युज्यते ? तन्न किं कारणं ? अर्हत्प्रवचनहृदयादिषु गुणोपदेशात्। उक्तं हि अर्हत् प्रवचने "द्रव्याश्रया निर्गुणा गुणाः" इति। अन्यत्र चोक्तं—

गुण इति दव्वविधाणं दव्वविकारो य पज्जयो भणिदो।
तेहि अणूणं दव्वं अजुदपसिद्धं हवदि णिच्चं ॥ १ ॥ इति

यदि गुणोऽपि विद्यते ननु चोक्तं–तद्विषयस्तृतीयो मूलनयः प्राप्नोति ? नैष दोषः द्रव्यस्य द्वावात्मानौ सामान्यं विशेषश्चेति। तत्र सामान्यमुत्सर्गोऽन्वयः गुण इत्यनर्थांतरं। विशेषो भेदः पर्याय इति पर्यायशब्दः। तत्र सामान्यविषयो नयो द्रव्यार्थिकः। विशेषविषयः पर्यायार्थिकः। तदुभयं समुदितमयुतसिद्धरूपं द्रव्यमित्युच्यते। न तद्विषयस्तृतीयो नयो भवितुमर्हति, विकलादेशत्वान्नयानां। तत्समुदायोऽपि प्रमाणगोचरः सकलादेशत्वात्प्रमाणस्य। गुणा एव पर्याया इति वा निर्देशः। अथवा उत्पादव्ययध्रौव्याणि न पर्यायाः। न तेभ्योऽन्ये गुणाः सन्ति ततो गुणा एव पर्यायाः इति सति सामानाधिकरण्ये मतौ सति गुणपर्यायवदिति निर्देशो युज्यते।

विशेषणानुपपत्तिरर्थाभेदादिति चेन्न मतांतरनिवृत्त्यर्थत्वात् ॥ ३ ॥ स्यादेतद्यदि गुणा एव पर्याया विशेषणमपार्थकं, कुतः ? अर्थाभेदात् ततो गुणवदिति वा पर्यायवदिति वा वक्तव्यमिति तन्न किं कारणं ? मतांतरनिवृत्त्यर्थत्वात्। मतान्तरे हि द्रव्यादन्ये गुणाः परिकल्पिताः, न ते संति ? अर्थांतरभावे सत्यनुपलब्धिप्रसङ्गात्। अतो द्रव्यस्य परिणमनं परिवर्तनं पर्यायः। तद्भेदा एव गुणाः न भिन्नजातीया इति मतांतरनिवृत्त्यर्थं नाम विशेषणमर्थवत्। उक्तानां द्रव्याणां लक्षणनिर्देशात्तद्विषय एव द्रव्यव्यवसाये प्रसक्ते, अनुक्तद्रव्यससूचनार्थमिदमाह–

कालश्च ॥ ३८ ॥

यथोक्तद्रव्यलक्षणोपेतत्वाद्द्रव्यं ॥ १ ॥ यथोक्तं द्रव्यलक्षणं उत्पादव्ययध्रौव्ययुक्तं सत्, गुणपर्यायवद्द्रव्यमिति च तेन लक्षणेनोपेतत्वात् कालश्च द्रव्यमित्यवगम्यते। कथं लक्षणोपेतत्वमित्युच्यते।

आकाशादिवत्तत्सिद्धिः ॥ २ ॥ यथाकाशादीनां लक्षणं तथा कालस्यापि सिध्यति। ध्रौव्यं तावत्कालस्य स्वप्रत्ययं स्वभावव्यवस्थानात्। व्ययोदयौ परप्रत्ययौ अगुरुलघुगुणवृद्धिहान्यपेक्षया स्वप्रत्ययौ च। तथा गुणा अपि कालस्य साधारणासाधारणरूपाः सन्ति। तत्रासाधारणं वर्तनाहेतुत्वं साधारणाश्चाचेतनत्वामूर्तत्वसूक्ष्मत्वागुरुलघुत्वादयः। पर्यायाश्च व्ययोत्पादलक्षणा योज्याः। तस्यास्तित्वलिङ्गं सन्निवेशक्रमश्च व्याख्यातं।

आह द्रव्यत्वे सति किमसौ कालः आकाशवदेक उत संख्येयोऽसंख्येयोऽनन्तो वेति ? अत्रोच्यते—

सोऽनंतसमयः ॥ ३९ ॥

व्यवहारकालप्रमाणावधारणार्थं वचनम् ॥ १ ॥ मुख्याः परमार्थकालाणवः। धर्मास्तिकाय-

प्रदेशतुल्या सङ्ख्येया व्याख्याता । इद तु वचन व्यवहारकालप्रमाणावधारणार्थं क्रियते सांप्रतिकस्यैकसमयिकत्वेऽप्यतीतानागताश्च समया अनंतानंता इति कृत्वा अनंता व्यपदिश्यते ।

मुख्यस्यैव वानंतपर्यायवर्तनाहेतुत्वात् ॥ ३ ॥ अथवा मुख्यस्यैव कालस्य प्रमाणावधारणार्थमुच्यते। अनंतपर्यायवर्तनाहेतुत्वादेकोऽपि कालाणुरनंत इत्युपचर्यते। समयः पुन. परमनिरुद्धकालांश. तत्प्रचयविशेष आवलिकादिर्व्याख्यात. ।

आह—गुणपर्ययवद्द्रव्यमित्युक्तं तत्र के गुणा इत्यत्रोच्यते—

द्रव्याश्रया निर्गुणा गुणाः ॥ ४० ॥

आश्रयशब्दोधिकरणसाधनः कर्मसाधनो वा ॥ १ ॥ अयमाश्रय शब्द अधिकरणसाधन, गुणा यत्राश्रयन्ते स आश्रय इति पुंलिंगे ण्य । अथवा कर्मसाधनः गुणैराश्रियत इत्याश्रय । द्रव्यशब्द उक्तार्थः द्रव्यमाश्रयो येषा ते द्रव्याश्रया ।

निर्गुण इति विशेषणं द्व्यणुकादिनिवृत्त्यर्थं ॥ २ ॥ द्रव्याश्रया गुणा इत्युच्यमाने द्व्यणुकादिष्वपि गुणसप्रत्यय स्यात्, कारणद्रव्याश्रयाणि कार्यद्रव्याणीति ततस्तन्निवृत्त्यर्थं निर्गुणा इति विशेषणमुपादीयते । द्व्यणुकादीनां हि रूपादयो गुणा. सतीति तन्निवृत्ति कृता भवति।

पर्यायाणां गुणत्वप्रसंग इति चेन्न द्रव्याश्रया इति विशेषणात्तन्निवृत्तेः ॥ ३ ॥ स्यान्मतं यदि गुणा द्रव्याश्रया इत्येतद्गुणलक्षण गुणानां पर्यायाणामपि घटसंस्थानादीनां तदुभयमस्तीति गुणत्व प्राप्नोतीति, तन्न किं कारण ? द्रव्याश्रया इति विशेषणात्तन्निवृत्ते. । ननु द्रव्याश्रया इति विशेषण सदाश्रयत्वप्रतिपत्त्यर्थं तदंतरेणापि सिध्यति कुत.? सामर्थ्यत. निराश्रयगुणाभावात् । आश्रयांतराभावाच, ततस्तदनर्थक पर्यायनिवृत्त्यर्थं भवति। किं शब्दाधिक्यादर्थाधिक्यमिति पर्यायनिवृत्तिर्गृह्यते ? न । इत्याह

मत्वर्थे वा निवृत्तिविधानात् ॥ ४ ॥ इति मत्वर्थेऽन्यपदार्थे वृत्तिर्मत्वर्थश्च नित्ययोगे विधीयत इति नित्ययोगोऽत्र वेदितव्य. । नित्य द्रव्यमाश्रित्य ये वर्तन्ते ते गुणा इति। पर्याया पुन कादाचित्का इति न तेषां ग्रहण । तेनान्वयिनो धर्मा गुणा इत्युक्त भवति तद्यथा जीवस्यास्तित्वादय, ज्ञानदर्शनादयश्च । पुद्गलस्याचेतनत्वादय रूपादयश्चेति। पर्याया पुन घटज्ञानादयः कपालादिविकाराश्च। आहात्रोक्त परिणामशब्दः असकृत्न तु तस्यार्थो वर्णित. तस्मादुच्यता क परिणाम. ? इति—

तद्भावः परिणामः ॥ ४१ ॥

अथवा गुणा द्रव्यादर्थान्तरभूता इति केषाचिद्दर्शन, तत्किं भवत सम्मत ? नेत्याह—यद्यपि कथंचिद्व्यपदेशादिभेदहेत्वपेक्षया द्रव्यादन्ये तथापि तद्व्यतिरेकात्तत्परिणामाच्चानन्ये। यद्येव स उच्यतां क परिणाम इति ? । तन्निश्चयार्थमिदमुच्यते, तद्भाव परिणाम ।

धर्मादीनां येनात्मना भवन सः तद्भावः परिणामः ॥ १ ॥ धर्मादीनि द्रव्याणि येनात्मना भवति स तद्भाव तस्य परिणाम इत्याख्यायते ।

तत्स्वरूपं व्याख्यातं ॥ २ ॥ तस्य परिणामस्य स्वरूप व्याख्यात । क ? वर्तनापरिणाम क्रिया इत्यत्र ।

स द्विधाऽनादिरादिमांश्च ॥ ३ ॥ स एष परिणामो द्विधा भिद्यते । अनादिरादिमांश्चेति ।

तत्रानादिर्धर्मादीनां गत्युपग्रहादि । न ह्येतदस्ति धर्मादीनि द्रव्याणि प्राक्, पश्चाद्गत्युपग्रहादि. । प्राग्वा गत्युपग्रहादि पश्चाद्धर्मादीनि इति, किं तर्हि ? अनादिरेषां संबंध । आदिमांश्च बाह्यप्रत्ययापेक्षितोत्पाद । अत्राह धर्माधर्मकालाकाशेषु अनादिः परिणाम आदिमान् जीवपुद्गलेषु इति वदति तदयुक्तं । कुत ? सर्वद्रव्याणामनादादिमत्त्ववत्त्व, अन्यथा नित्याभावप्रसंगात् । कथं तर्हि माध ?

नयद्वयवशात्सर्वत्र तदुभयसिद्धिः ॥ ४ ॥ द्रव्यार्थिकपर्यायार्थिकनयद्वयाविवक्षावशात्, सर्वेषु धर्मादिद्रव्येषु स उभयः परिणामोऽवसेयः । अयं तु विशेषः धर्मादिषु चतुर्षु द्रव्येष्वत्यन्तपरोक्षेष्वनादिरादिमांश्च परिणाम. आगमगम्यः जीवपुद्गलेषु कथंचित्प्रत्यक्षगम्योऽपि ।

इति तत्त्वार्थवार्तिके व्याख्यानालंकारे पंचमोऽध्यायः ॥

अथ षष्ठोऽध्यायः ।

आह—अजीवपदार्थो व्याख्यात इदानीं तदनंतरोद्देशभागास्रवपदार्थो व्याख्येय इति ततस्तत्प्रसिद्ध्यर्थमिदमुच्यते—

कायवाङ्मनःकर्मयोगः ॥ १ ॥

कायादीनामितरेतरयोगलक्षणो द्वंद्वः ॥ १ ॥ कायश्च वाक् च मनश्च कायवाङ्मनांसि इतीतरेतरयोगे द्वंद्वः ।

वाङ्मनसः प्रसंग इति चेन्न बहुषु तदभावात् ॥ २ ॥ स्यादेतद्वाङ्मनसमिति प्राप्नोतीति तन्न किं कारणं? बहुषु तदभावात् । द्वयोः हि सोऽविधिस्तेन बहुषु न भवति । कायवाङ्मनसां कर्म कायवाङ्मनस्कर्मेति । कृतमिक 'सः' इति सत्वं, कायादयः शब्दा व्याख्यातार्थाः ।

कर्मशब्दस्यानेकार्थत्वे क्रियावाचिनो ग्रहणमिहान्यस्यासंभवात् ॥ ३ ॥ कर्मशब्दोऽनेकार्थः क्वचित्कर्तुरीप्सिततमे वर्तते यथा घटं करोतीति । क्वचित्पुण्यापुण्यवचनः यथा कुशलाकुशलं कर्मेति । क्वचिच्च क्रियावचनः यथा उत्क्षेपणमवक्षेपणमाकुंचनं प्रसारणं गमनमिति कर्माणीति । तत्रेह क्रियावाचिनो ग्रहणं । कुतः? अन्यस्यासंभवात् । तत्कथमिति चेदुच्यते—

न कर्तुरीप्सिततमस्येतरस्योभयस्य च विवक्षासंभवात् ॥ ४ ॥ कर्तुः क्रियया आप्तुमिष्टतमं कर्म तत्त्रिविधं निर्वर्त्यं विकार्यं प्राप्यं चेति त्रितयमपि कर्तुरन्यत् । तत्र यदि कायादीनां कर्तृत्वं कर्मान्यद्वाच्यं, नचातो ऽन्यत्सूत्रग्रहीतमस्ति । अथ कर्मत्वं कायादीनां कर्ताऽन्यो वाच्य । न चासौ सगृहीतोऽस्ति । अथ युगपत्कर्तृत्वं चेष्टितं तदसंभवात् असत् । तस्मात्कर्तुरीप्सिततमं नेह परिगृहीतं ।

नापि पुण्यापुण्यलक्षणमुत्तरसूत्रस्य सामर्थ्यात् ॥ ५ ॥ नापीह पुण्यापुण्यलक्षणं कर्म गृह्यते कुतः? उत्तरसूत्रसामर्थ्यात् । यदि पुण्यापुण्यलक्षणमिह गृह्येत, स आस्रवः शुभः पुण्यस्येत्युत्तरसूत्रारंभोऽनर्थकः स्यात् ।

कर्तुरीप्सिततमं वात्मनः कर्तृत्वात् ॥ ६ ॥ अथवा सामर्थ्ये सन्निहित इहात्मा कर्ता तस्य कर्तुरीप्सिततमत्वात्पारिभाषिकं कर्म गृह्यते ।

कर्त्रादिसाधनेष्विच्छातो विशेषोऽध्यवसेयः ॥ ७ ॥ कर्मशब्दस्य कर्त्रादिषु साधनेषु संभवात् स्वेच्छातो विशेषोऽध्यवसेयः ।

वीर्यान्तरायज्ञानावरणक्षयोपशमापेक्षेणात्मनात्मपरिणामः पुद्गलेन स्वपरिणामः व्यत्ययेन च निश्चयव्यवहारनयापेक्षया क्रियत इति कर्मकरणप्रशंसाविवक्षायां कर्तृधर्माध्यारोपे सति स परिणामः । कुशलमकुशलं च द्रव्यभावरूपं करोतीति कर्म । आत्मनः प्राधान्यविवक्षायां कर्तृत्वे सति परिणामस्य करणत्वोपपत्तेः । बहुलापेक्षया क्रियतेऽनेन कर्मेत्यपि भवति । साध्यसाधनभावानभिसंधित्सायां स्वरूपावस्थिततत्त्वकथनात् कृतिः कर्मेत्यपि भवति । एवं शेषकारकोपपत्तिश्च योज्याः ।

योगशब्दस्यापि तथैव ॥ ८ ॥ तेनैव प्रकारेण योगशब्दस्यापि कर्त्रादिसाधनसंभवो योज्यः ।

प्रदेशतुल्याः संख्येया व्याख्याताः। इदं तु वचनं व्यवहारकालप्रमाणावधारणार्थं क्रियते सांप्रतिकस्यैकसमयिकत्वेप्यतीतानागताश्च समया अंतातीता इति कृत्वा अनंता व्यपदिश्यते।

मुख्यस्यैव वानंतपर्यायवर्तनाहेतुत्वात् ॥ ९ ॥ अथवा मुख्यस्यैव कालस्य प्रमाणावधारणार्थमुच्यते। अनंतपर्यायवर्तनाहेतुत्वादेकोऽपि कालाणुरनंत इत्युपचर्यते। समयः पुनः परमनिरुद्धकालांशः तत्प्रचयविशेष आवलिकादिर्व्याख्यातः।

आह–गुणपर्ययवद्द्रव्यमित्युक्तं तत्र के गुणाः इत्यत्रोच्यते–

द्रव्याश्रया निर्गुणा गुणाः ॥ ४० ॥

आश्रयशब्दोधिकरणसाधनः कर्मसाधनो वा ॥ १ ॥ अयमाश्रय शब्दः अधिकरणसाधनः, गुणा यत्राश्रयन्ते स आश्रय इति पुल्लिंगे व्य॰। अथवा कर्मसाधनः गुणैराश्रियत इत्याश्रयः। द्रव्यशब्द उक्तार्थः द्रव्यमाश्रयो येषां ते द्रव्याश्रयाः।

निर्गुण इति विशेषणं द्व्यणुकादिनिवृत्त्यर्थं ॥ २ ॥ द्रव्याश्रया गुणा इत्युच्यमाने द्व्यणुकादिष्वपि गुणसंप्रत्ययः स्यात्, कारणद्रव्याश्रयाणि कार्यद्रव्याणीति ततस्तन्निवृत्त्यर्थं निर्गुणा इति विशेषणमुपादीयते। द्व्यणुकादीनां हि रूपादयो गुणाः संतीति तन्निवृत्तिः कृता भवति।

पर्यायाणां गुणत्वप्रसंग इति चेन्न द्रव्याश्रया इति विशेषणात्तन्निवृत्तेः ॥ ३ ॥ स्यान्मतं यदि गुणा द्रव्याश्रया इत्येतावल्लक्षण गुणानां पर्यायाणामपि घटसंस्थानादीनां तदुभयमस्तीति गुणत्वं प्राप्नोतीति, तन्न किं कारणं ? द्रव्याश्रया इति विशेषणात्तन्निवृत्तेः। ननु द्रव्याश्रया इति विशेषणं तदाश्रयत्वप्रतिपत्त्यर्थं तदंतरेणापि सिध्यति कुतः? सामर्थ्यतः निराश्रयगुणाभावात्। आश्रयांतराभावाच, ततस्तदनर्थकं पर्यायनिवृत्त्यर्थं भवति। किं शब्दाधिक्यादर्थाधिक्यमिति पर्यायनिवृत्तिर्गृह्यते ? न। इत्याह

मत्वर्थे वा निवृत्तिविधानात् ॥ ४ ॥ इति मत्वर्थेऽन्यपदार्थे वृत्तिर्मत्वर्थश्च नित्ययोगे विधत इति नित्ययोगोऽत्र वेदितव्यः। नित्यं द्रव्यमाश्रित्य ये वर्तन्ते ते गुणा इति। पर्यायाः पुनः कादाचित्का इति न तेषां ग्रहणं। तेनान्वयिनो धर्मा गुणा इत्युक्त भवति तद्यथा जीवस्यास्तित्वादयः, ज्ञानदर्शनादयश्च। पुद्गलस्याचेतनत्वादयः रूपादयश्चेति। पर्यायाः पुनः घटज्ञानादयः कपालादिविकाराश्च। आहात्रोक्तः परिणामशब्दः असकृत्तु तस्यार्थो वर्णितः तस्मादुच्यता कः परिणामः ? इति–

तद्भावः परिणामः ॥ ४१ ॥

अथवा गुणा द्रव्यादर्थांतरभूता इति केषांचिद्दर्शनं, तत्किं भवतः सम्मत ? नेत्याह—यद्यपि कथंचिद्व्यपदेशादिभेदहेत्वपेक्षया द्रव्यादन्ये तथापि तद्व्यतिरेकात्तत्परिणामाच्चानन्ये। यद्येव स उच्यतां कः परिणाम इति ?। तन्निश्चयार्थमिदमुच्यते, तद्भावः परिणामः।

धर्मादीनां येनात्मना भवनं सः तद्भावः परिणामः ॥ १ ॥ धर्मादीनि द्रव्याणि येनात्मना भवति स तद्भावः तत्त्व परिणाम इत्याख्यायते।

तत्स्वरूपं व्याख्यातं ॥ २ ॥ तस्य परिणामस्य स्वरूपं व्याख्यातं। कः ? वर्तनापरिणाम क्रिया इत्यत्र।

स द्विधाऽनादिरादिमांश्च ॥ ३ ॥ स एव परिणामो द्विधा भिद्यते। अनादिरादिमांश्चेति।

तत्रानादिर्धर्मादीनां गत्युपग्रहादिः। न ह्येतदस्ति धर्मादीनि द्रव्याणि प्राक्, पश्चाद्गत्युपग्रहादिः। प्राग्वा गत्युपग्रहादिः पश्चाद्धर्मादीनि इति, किं तर्हि ? अनादिरेषां संबंधः। आदिमांश्च बाह्यप्रत्ययापादितोत्पादः। अत्रान्ये धर्माधर्मकालाकाशेषु अनादिःपरिणामः आदिमान् जीवपुद्गलेषु इति वदन्ति तदयुक्तं। कुतः ? सर्वद्रव्याणामनाद्यात्मकत्ववत्, अन्यथा नित्याभावप्रसंगात्। कथं तर्हि मार्गः ?

नयद्वयवशात्सर्वत्र तदुभयसिद्धिः ॥ ४ ॥ द्रव्यार्थिकपर्यायार्थिकनयद्वयविवक्षावशात्, सर्वेषु धर्मादिद्रव्येषु स उभयः परिणामोऽवसेय । अय तु विशेष धर्मादिषु चतुर्षु द्रव्येष्वत्यन्तपरोक्षेष्वनादिरादिमांश्च परिणाम आगमगम्यः जीवपुद्गलेषु कथचित्प्रत्यक्षगम्योऽपि ।

इति तत्त्वार्थवार्तिके व्याख्यानालंकारे पंचमोऽध्यायः ॥

अथ षष्ठोऽध्यायः ।

आह—अजीवपदार्थो व्याख्यात इदानीं तदनतरोद्देशभागास्रवपदार्थो व्याख्येय इति ततस्तत्प्रसिद्ध्यर्थमिदमुच्यते–

कायवाङ्मनःकर्मयोगः ॥ १ ॥

कायादीनामितरेतरयोगलक्षणो द्वंद्वः ॥ १ ॥ कायश्च वाक्च मनश्च कायवाङ्मनासि इतीतरेतरयोगे द्वद्वः ।

वाङ्मनसः प्रसंग इति चेन्न बहुषु तदभावात् ॥ २ ॥ स्यादेतद्वाङ्मनसमिति प्राप्नोतीति तत्र किं कारण? बहुषु तदभावात्। द्वयो हि सविधिस्तेन बहुषु न भवति। कायवाङ्मनसां कर्म कायवाङ्मनस्कर्मेति। कृतमिक 'स.' इति सत्वं, कायादय शब्दा व्याख्यातार्थाः ।

कर्मशब्दस्यानेकार्थत्वे क्रियावाचिनो ग्रहणमिहान्यस्यासंभवात् ॥ ३ ॥ कर्मशब्दोऽनेकार्थः क्वचित्कर्तुरीप्सितमेव वर्तते यथा घटं करोतीति । क्वचित्पुण्यापुण्यवचनः यथा कुशलाकुशलं कर्मेति । क्वचिच्च क्रियावचन यथा उत्क्षेपणमवक्षेपणमाकुञ्चनं प्रसारणं गमनमिति कर्माणीति । तत्रेह क्रियावाचिनो ग्रहणं । कुत.? अन्यस्यासंभवात्। तत्कथमिति चेदुच्यते–

न कर्तुरीप्सिततमस्येतरस्योभयस्य च विवक्षासंभवात् ॥४॥ कर्तुं क्रियया आप्तुमिष्टतमं *कर्म तत्त्रिविधं निर्वर्त्यं विकार्यं प्राप्यं चेति त्रितयमपि कर्तुरन्यत्। तत्र यदि कायादीनां कर्तृत्वं कर्मान्यद्वाच्यं,* नचातोऽन्यत्सूत्रमहीतमस्ति । अथ कर्मत्वं कायादीनां कर्ताऽन्यो वाच्य । न चासौ सगृहीतोऽस्ति । अथ युगपत्कर्तृत्वं चेष्यते तच्चासंभवात् असत्। तस्मात्कर्तुरीप्सिततम नेह परिगृहीत ।

नापि पुण्यापुण्यलक्षणमुत्तरसूत्रस्य सामर्थ्यात् ॥ ५ ॥ *नापीह पुण्यापुण्यलक्षणं कर्म गृह्यते* कुत.? उत्तरसूत्रसामर्थ्यात्। यदि पुण्यापुण्यलक्षणमिह गृह्येत, स आस्रव शुभ. पुण्यस्येत्युत्तरसूत्रारम्भोऽनर्थक स्यात्।

कर्तुरीप्सिततमं वात्मन कर्तृत्वात् ॥ ६ ॥ अथवा सामर्थ्य संनिहित इहात्मा कर्ता तस्य कर्तुरीप्सिततमत्वात्पारिभाषिक कर्म गृह्यते ।

कर्त्रादिसाधनेष्विच्छातो विशेषोऽध्यवसेय ॥ ७ ॥ कर्मशब्दस्य कर्त्रादिषु साधनेषु संभवात् स्वेच्छातो विशेषोऽध्यवसेय ।

वीर्यान्तरायज्ञानावरणक्षयोपशमापेक्षेणात्मनात्मपरिणाम पुद्गलेन स्वपरिणाम व्यत्ययेन च निश्चयव्यवहारनयापेक्षया क्रियत इति कर्मकरणप्रशसाविवक्षायां कर्तृधर्माध्यारोपे सति स परिणाम । कुशलमकुशल च द्रव्यभावरूप करोतीति कर्म । आत्मन. प्राधान्यविवक्षाया कर्तृत्वे सति परिणामस्य करणत्वोपपत्ते । बहुलापेक्षया क्रियतेऽनेन कर्मेत्यपि भवति । साध्यसाधनभावानभिसाया स्वरूपावस्थिततत्त्वकथनात् कृति कर्मेत्यपि भवति । एव शेषकारकोपपत्तिश्च योज्याः ।

योगशब्दस्यापि तथैव ॥ ८ ॥ तेनैव प्रकारेण योगशब्दस्यापि कर्त्रादिसाधनसंभवो योज्य. ।

त्रैविध्यानुपपत्तिरात्मपरिणामाविशेषादिति चेन्न पर्यायविवक्षान्यापाराद्रूपादिवत् ॥ ९ ॥ स्यान्मत योगस्य त्रैविध्य नापपद्यते कुत ? आत्मपरिणामाविशेषात् । आत्मा हि निरवयवद्रव्य तत्परिणामो योग सोऽविशिष्ट इति तन्न, किं कारण पर्यायविवक्षान्यापाराद्रूपादिवत् । यथा घटस्यैकत्वमजहतश्चक्षुरादि करणसबधवशाद्रूपादिपरिणामभेद । तथात्मन एकत्वेऽपि पर्यायभेदात् योगस्य भेदो ज्ञेय ।

चक्षुरादिग्रहणनिमित्तत्वाद्रूपाध्यवसायस्येति चेन्नात्माभेदेऽपि कायादीनां पूर्वकृतकर्मापादितसामर्थ्योपलंभात् ॥ १० ॥ स्यादेतदुच्यते घटस्य रूपादिभेद ध्यवसाय । कुत ? चक्षुरादिग्रहणनिमित्तत्वात् । ग्रहणभेदाद्धि लोके ग्राह्यभेदो दृष्ट न तथात्मन इति, तन्न किं कारण ? आत्माभेदेऽपि कायादीना पूर्वकृतकर्मापादितसामर्थ्योपलभात् । तद्यथा पुद्गलविपाकिनः शरीरनामकर्मण उदयापादिते कायवाङ्मनोवर्गणान्यतमालबने सति वीर्यान्तरायमत्यक्षरावरणक्षयोपशमापादिताभ्यतरवाग्लब्धिसान्निध्ये वाक्परिणामाभिमुख्यस्यात्मन प्रदेशपरिस्पदो वाग्योग । अभ्यतरवीर्यान्तरायनोइन्द्रियावरणक्षयोपशमात्मकमन उपलब्धिसन्निधाने पूर्वोक्तबाह्यनिमित्तालबने च सति मन परिणामाभिमुखस्यात्मन प्रदेशपरिस्पदो मनोयोग । वीर्यान्तरायक्षयोपशमसद्भावे च औदारिकादिसप्तविधकायवर्गणान्यतमालबनापेक्षात्मप्रदेशपरिस्पंद काययोग. यदि क्षयोपशमलब्धिरभ्यन्तरहेतु क्षये कथ ? क्षयेऽपि हि सयोगकेवलिन त्रिविधो योग इष्यते। अथ क्षयनिमित्तोऽपि योग कल्प्यते अयोगकेवलिनां सिद्धाना च योग प्राप्नोति ? नैष दोष क्रियापरिणामिन आत्मन स्त्रिविधवर्गणालबनापेक्ष प्रदेशपरिस्पन्द । सयोगकेवलिनो योगविधिर्विधीयते, तदालबनाभावात् उत्तरेषां यागविधिर्नास्ति ।

अनेकान्ताच्च लावकादिवत् ॥ ११ ॥ यथा देवदत्तस्य जातिकुलरूपसज्ञालक्षणसम्बधाद्यविशेषादेकत्वमजहत बाह्योपकरणसबधोपनीतभेदलावकपावकादिपर्यायानास्क दत. स्यादेकत्व स्यादनेकत्वमित्यनेकान्तस्तथा प्रतिनियतक्षायोपशमिक-शरीरादिपर्यायार्थादेशा स्यात्त्रैविध्य योगस्य, अनादिपारिणामिकात्मद्रव्यार्थादेशात्स्यादेकविध्यमित्यनेकांत । ततो नायमुपालभ ।

ध्यानं योग इति चेन्न तस्य वक्ष्यमाणत्वात् ॥ १२ ॥ स्यादेतद्ध्यान योगशब्दार्थ न कायवाङ्मनस्कर्मेति तन्न किंकारण ? तस्य वक्ष्यमाणत्वात् । युजे समाधिवचनस्य योग । समाधि ध्यानमित्यनर्थान्तर स तु वक्ष्यते । इहास्रवप्रतिपादनार्थत्वात् त्रिविध क्रियायोग इत्युच्यते ।

समुदाये योगव्यपदेशप्रसङ्ग इतिचेन्न प्रत्येकं वाक्यपरिसमाप्तेः ॥ १३ ॥ स्यान्मत यथा गर्गा शत दण्ड्यतामिति अर्थिनश्च राजानो हिरण्येन भवति न प्रत्येक दण्डयन्ति । कुत ? समुदाये वाक्यपरिसमाप्ते", तथा कायवाङ्मनस्कर्मसमुदाये योगव्यपदेश प्रसक्त इति चेन्न किंकारण ? प्रत्येक वाक्यपरिसमाप्ते । यथा देवदत्तजिनदत्तगुरुदत्ता भोज्यतामिति भुजि प्रत्येक परिसमाप्यते । तथा योगव्यपदेशोपि प्रत्येकं त्रिषु कर्मसु वदितव्य ।

अत्राहाभ्युपेम आहितत्रैविध्या क्रिया योग इति प्रकृत इदानीं निर्दिश्यतां किंलक्षण आस्रव इत्यत्रोच्यते योय योगशब्दाभिधय ससारिण पुरुषस्य प्रयोगस्त्रिविध —

स आस्रवः ॥ २ ॥

कायवाङ्मनस्कर्मास्रव इत्यस्तु लघुत्वादिति चेन्न योगाप्रत्याख्यानात् ॥ १ ॥ स्यान्मत कायवाङ्मनस्कर्मास्रव इत्यस्तु सूत्र, कुत लघुत्वादिति तन्न किं कारण ? योगाप्रत्याख्यानात्। योगशब्दो हि आगमे प्रसिद्ध , तस्यार्थो प्रत्याख्यात स्यात् ।

कायवाङ्मनस्कर्मयोग आस्रव इति चेन्न सर्वयोगास्रवप्रसंगात् ॥ २ ॥ अथ मतमेतत्कायवाङ्मनस्कर्म योग आस्रव इत्येकयोग कर्तव्यस्तथा सति सत्युन्दस्यावचनात्, योगविभागस्य चा करणात् निर्देशश्च लघुर्भवति, योगशब्दार्थश्चाप्रत्याख्यातो भवति इति । तन्न किं कारण ? सर्वयोगास्रवप्र-

सन्नात् । केवलिसमुद्घातकाले हि दण्डकपाटप्रतरलोकपूर्णयोगस्याप्यास्रवत्वं प्रसज्येत । अस्यास्रवत्वे को दोषः ? सूक्ष्मयोगत्व तत्रेष्यते तन्निमित्तश्च बन्धोऽल्प., तद्विपरीतता प्राप्नोति । अपि च वर्गणालम्बन निमित्तो योग आस्रवः इष्यते, नच दण्डादियोगस्तदालम्बनहेतुक, तस्मादस्यास्रवत्व नेष्यते । यद्येवं दण्डादिव्यापारकाले नास्रवत्वादबधकत्व प्राप्नोति इष्यते च बन्धः ? नैष दोषः । न दण्डादियोगनिमित्तो बधः किं तर्हि ? कायवर्गणानिमित्तः आत्मप्रदेशपरिस्पन्दोऽस्ति तन्निमित्तस्तत्र बंध. ।

एकयोगेऽपि तत्प्रयोजनकारणासदमसङ्ग इति चेन्न योगविभागकरणसामर्थ्यात्तत्प्रतीतेः ॥ ३ ॥ *यथा केवलिनः सत्स्वपीन्द्रियेषु तदव्यापारात्, इन्द्रियजकर्मबन्धाभाव. तथा दण्डादियोगे सत्यपि तत्पूर्वकबन्धाभावात् आस्रवत्वमस्य ।* योगविभागत्रैदकयोगेऽपि व्यावर्तत इति तन्न किं कारण ? योगविभागकरणसामर्थ्यात्तत्प्रतीतेः । सति हि योगविभाग उद्दिष्टयोग. स आस्रवो भवति नान्य इत्ययमर्थो ऽवगंतुं शक्यते तेनान्योऽपि योगोऽस्तीति सूच्यते । एकयोगे पुनः सति तस्यार्थस्याप्रतीते. सर्वस्य योगस्यास्रवत्वं प्रसज्यत एव । अथास्रवाभिधान कुतो भवति ?

तत्प्रणालिकया कर्मास्रवणादास्रवाभिधानम् ॥ ४ ॥ सलिलवाहद्वारं तदास्रवणकारणत्वात् आस्रव इत्याख्यायते । तथा योगप्रणालिकया आत्मनः कर्म आस्रव इति व्यपदेशमर्हति ।

कषायक्लिन्नस्य तदुपश्लेष आर्द्रवस्त्ररेणुवत् ॥ ५ ॥ यथार्द्रवासः समन्ताद्वातानीतं रेणुमुपादत्ते, तथा कषायतार्द्र आत्मा योगानीत कर्म सर्वप्रदेशैर्गृह्णाति । यथा वानिष्टताय पिण्डोऽम्भसि प्रक्षिप्त अम्भः समन्तादात्मसात्करोति । तथा सकषायो जीवो योगानीत कर्म समन्तादादत्ते ।

आह कर्म द्विविध पुण्य पाप चेति तस्य किमविशेषेण योगः आस्रवणहेतुराहोस्विदस्ति कश्चित्प्रतिविशेष इत्यत्रोच्यते–

शुभः पुण्यस्याऽशुभः पापस्य ॥ ३ ॥

प्राणातिपातानृतभाषणवधचिंतनादिरशुभ· ॥ १ ॥ प्राणातिपातादत्तादानमैथुनप्रयोगादि रशुभः काययोग. । अनृतभाषणपरुषासभ्यवचनादिरशुभो वाग्योग । वधचिंतनेर्ष्यासूयादिरशुभो मनोयोगः ।

ततोऽनंतविकल्पादन्यः शुभः ॥ २ ॥ तस्मादनंतविकल्पादशुभयोगादन्य. शुभयोग इत्युच्यते । तद्यथा अहिंसाऽस्तेयब्रह्मचर्यादि शुभकाययोग । सत्यहितमितभाषणादिः शुभो वाग्योगः । अर्हदादिभक्ति तपोरुचिश्रुतविनयादि. शुभोमनोयोग. । *आहाऽसंख्येयलोकत्वादध्यवसायावस्थानाना कथमनंतविकल्पत्व ?* इत्युच्यते । अनंतानंतपुद्गलप्रदेशप्रचितज्ञानावरणवीर्यांतरायदेशसर्वघातिद्विविधस्पर्धकक्षयोपशमादेशायोगत्रयस्यानंत्यं । *अनंतानंतप्रदेशकर्मादानकारणत्वाद्वा, अनंतानंतनानाजीवविषयभेदाद्वानंत.* । कथ योगस्य शुभाशुभत्वम् ? ।

शुभाशुभपरिणामनिर्वृत्तत्वाच्छुभाशुभव्यपदेशः ॥ ३ ॥ शुभपरिणामनिर्वृत्तो योग शुभः । *अशुभपरिणामनिर्वृत्तश्चाशुभः इति कथ्यते । न शुभाशुभकर्मकारणत्वेन । यद्येवमुच्यते शुभयोग एव न* स्यात् शुभयोगस्यापि ज्ञानावरणादिबंधहेतुत्वाभ्युपगमात् ।

पुनात्यात्मानं पूयतेऽनेनेति वा पुण्यं ॥ ४ ॥ कर्मणः स्वातंत्र्यविवक्षाया पुनात्यात्मान प्रीणयतीति पुण्यं । पारतंत्र्यविवक्षाया करणत्वोपपत्तेः पूयतेऽनेनेति वा पुण्य तत्सद्वेद्यादुत्तरत्र वक्ष्यते ।

तत्प्रतिद्वंद्विरूपं पापं ॥ ५ ॥ तस्य पुण्यस्य प्रतिद्वंद्विरूप पापमिति विज्ञायते । पाति रक्षत्यात्मानं यस्माच्छुभपरिणामादिति पापाभिधान तदसद्वेद्यादुत्तरत्र वक्ष्यते ।

उभयमपि पारतंत्र्यहेतुत्वादविशिष्टमिति चेन्नेष्टानिष्टनिमित्तभेदात्तत्सिद्धेः ॥ ६ ॥ स्यान्मतं यथा निगलस्य कनकमयस्यायस्य स्वतंत्रीकरण फल तुल्यमित्यविशेषः । तथा पुण्यं पाप चात्मनः

पारतंत्र्यनिमित्तमविशिष्टमिति नात्र संकल्पभेदो युक्त इति तन्न, किं कारणं ? इष्टानिष्टनिमित्तभेदात्तत्सिद्धेः। यदिष्टगतिजातिशरीरेंद्रियविषयादिनिर्वर्तकं तत्पुण्यं। अनिष्टगतिजातिशरीरेंद्रियविषयादिनिर्वर्तकं यत्तत्पापमित्यनयोरयं भेदः। तत्र शुभो योगः पुण्यस्यास्रवः। अशुभः पापस्य।

शुभपरिणामस्य घातिकर्मनिमित्तत्वात्तदनिर्देश इति चेन्नेतरपुण्यपापापेक्षत्वात् ॥ ७ ॥ स्यादेतच्छुभः पुण्यस्येत्यनिर्देशः अगमको निर्देशः अनिर्देशः कुतः ? घातिकर्मबंधस्य शुभपरिणामहेतुत्वादिति तन्न किं कारणं ? इतरपुण्यपापापेक्षत्वात्। अघातिकर्मसु पुण्यं पापं चापेक्ष्येदमुच्यते कुतः ? घातिकर्मबंधस्य स्वविषये निमित्तत्वात्। अथवा नैवमवधारणं क्रियते शुभः पुण्यस्यैवेति कथं तर्हि ? शुभ एव पुण्यस्येति तेनाशुभः पापस्यापि हेतुरित्यविरोधः। यद्येवं शुभः पापस्यापि भवति अशुभः पुण्यस्यापि भवतीत्यभ्युपगमः कर्तव्यः, सर्वोत्कृष्टस्थितीनां उत्कृष्टसंक्लेशहेतुकत्वात्। उक्तं च-

सव्वट्ठिदीण मुक्कस्स गोदुउक्कस्स संकिलेसेण।
विपरीदे दु जघण्णो आयुगतिगवज्जसेसाणं ॥ इति

ततः सूत्रद्वयमनर्थकमिति। नानर्थकं अनुभागबंधं प्रत्येतदुक्तं। अनुभागबंधो हि प्रधानभूतः तन्निमित्तत्वात्सुखदुःखविपाकस्य। तत्रोत्कृष्टविशुद्धपरिणामनिमित्तः सर्वशुभप्रकृतीनामुत्कृष्टानुभागबंधः। उत्कृष्टसंक्लेशपरिणामनिमित्तः सर्वाशुभप्रकृतीनामुत्कृष्टानुभागबंधः। उत्कृष्टः शुभपरिणामः। अशुभजघन्यानुभागबंधहेतुत्वेऽपि भूयसः शुभस्य हेतुरिति शुभः पुण्यस्येत्युच्यते। यथाल्पापकारहेतुरपि बहूपकारसद्भावादुपकार इत्युच्यते। एवमशुभः पापस्येत्यपि। उक्तंच-

शुभपगदीण विसोधिए तिव्वमसुहाणसंकिलेसेण।
विपरीदे दु जघण्णो अणुभागो सव्वपगदीणं ॥ इति

आह किमयमास्रवः सर्वससारिसमानफलारम्भहेतुराहोस्वित्कश्चिदस्ति विशेष इत्यत्रोच्यते-

सकषायाकषाययोः सांपरायिकेर्यापथयोः ॥ ४ ॥

आस्रवस्योभयस्वामिकत्वाद्‌द्वयीप्रसिद्धिः ॥ १ ॥ उभौ-आस्रवस्य स्वामिनौ सकषायोऽकषायश्चेति। तस्यास्रवस्यानन्येऽपि स्वामिनोर्द्वैविध्यकल्पनया द्वयीप्रसिद्धिरवसेया। कोऽत्र कषायः ?

कषत्यात्मानमिति कषायः ॥ २ ॥ क्रोधादिपरिणामः कषति हिनस्त्यात्मानं कुगतिप्रापणादिति कषायः।

कषायवद्वाश्लेषहेतुत्वात् ॥ ३ ॥ अथ वा यथा कषायो नैयग्रोधादिः श्लेषहेतुस्तथा क्रोधादिरप्यात्मनः कर्मश्लेषहेतुत्वात्कषाय इत्युच्यते। सह कषायेण वर्तते इति सकषायः। न विद्यते कषायोऽस्येत्यकषायः। सकषायश्चाकषायश्च सकषायाकषायौ तयोः सकषायाकषाययोः।

समन्तात्पराभव आत्मनः संपरायः ॥ ४ ॥ कर्मभिः समन्तादात्मनः पराभवोऽभिभवः संपराय इत्युच्यते ॥

तत्प्रयोजनं सांपरायिकं ॥५॥ तत्प्रयोजनं कर्म सांपरायिकमित्युच्यते यथा ऐंद्रमहिकमिति।

ईरणमीर्या योगगतिः ॥ ६ ॥ ईरेर्गत्यर्थात्कृत्वे ण्यः। ईरणमीर्या योगगतिरिति यावत्। तद्द्वारकमीर्यापथं। सा ईर्याद्वारं पन्था यस्य तदीर्यापथं कर्म। सांपरायिकं च ईर्यापथं च सांपरायिकेर्यापथे तयोः सांपरायिकेर्यापथयोः यथा सख्यमभिसंबंधो भवति। सकषायस्यात्मनः सांपरायिकस्य कर्मण आस्रवो भवति। अकषायस्य ईर्यापथस्येति। तद्यथा-संपरायः कषाय इत्यर्थः। मिथ्यादृष्ट्यादीनां सूक्ष्मसांपरायांतानां कषायोदयेऽपि तच्छील्पपरिणामानां योगवशादानीतं कर्म भावेनोपश्लिष्यमाणं आर्द्रचर्माश्रितरेणुवत् स्थितिमापद्यमानं संपरायिकमित्युच्यते। उपशांतक्षीणकषाययोः योगिनश्च योगवशादुपात्तकर्मकषायाभावाद्बंधाभावे शुष्कपपतितलोष्ठवत् अनन्तरसमयनर्तमानमीर्यापथमित्युच्यते।

अजाद्यदित्युभयत्र पूर्वनिपातप्रसंग इति चेन्नातिबहुवक्तव्यतया तयोरभ्यर्हितत्वात् ॥ ७ ॥ स्यादेतदकषायशब्दस्येर्यापथशब्दस्य चाजाद्यदिति पूर्वनिपात. प्राप्नोति ? तन्न किं कारण ? अतिबहुवक्तव्यतया तयोरभ्यर्हितत्वात् सकषायशब्दस्य साम्परायिकशब्दस्य चाभ्यर्हितत्वमिति पूर्वनिपातो भवति । यदि साम्परायिकास्रवो बहुवक्तव्यः तस्य के भेदा. ? इत्यत्रोच्यते

॥ इंद्रियकषायाव्रतक्रियाः पंचचतुःपंचपंचविंशतिसंख्याः पूर्वस्य भेदाः ॥५॥

इंद्रियादय उक्तलक्षणा द्वंद्वविषयाः ॥ १ ॥ इंद्रियादीनामुक्तलक्षणानां द्वंद्वो वेदितव्य । इंद्रियाणि च कषायाश्च अव्रतानि च क्रियाश्च इंद्रियकषायाव्रतक्रिया इति स चायं द्वंद्व इतरेतरयोगलक्षण इति बहुवचन भवति ।

पंचादीनां संख्याशब्दानां संख्यया वृत्तिः ॥२॥ *पंचादीनां संख्याशब्दानां संख्याशब्देन सह* वृत्तिर्द्रष्टव्या पचाधिका विंशति. पचविंशतिः । पच च चत्वारश्च पच च पचविंशतिश्च पचचतुःपंचपंचविंशतिः सा संख्या येषां ते पचचतु.पचपचविंशतिसख्या. ।

पूर्वशब्दो व्यवस्थावचनः ॥३॥ *अय पूर्वशब्दो व्यवस्थावचन अतीतसूत्रे य. प्राङ्निर्दिष्टस्तस्येति* ।

भिद्यंते इति भेदाः ॥ ४ ॥ परस्परतो भिद्यते विशिष्यंते इति भेदा प्रकारा इत्यर्थः ।

यथासंख्यमभिसंबंधो व्याख्यानत ॥ ५ ॥ यथासंख्यमभिसंबंधोऽत्र द्रष्टव्य. । कुत. ? व्याख्यानत. । पंचेंद्रियाणि चत्वार. कषाया , पचाव्रतानि पचविंशति क्रिया इति ।

इंद्रियादीनामात्मनोऽनन्यत्वान्यत्व प्रत्यनेकांत ॥ ६ ॥ इंद्रियादीनामात्मन अनन्यत्वान्यत्व प्रत्यनेकांतो वेदितव्य । तद्यथा—अनादिपारिणामिकचैतन्यद्रव्यार्थादेशादिंद्रियादीना भेदाभादनन्यत्व । कर्मोदयक्षयोपशमनिमित्तपर्यायार्थदेशाद्भेदोपपत्ते स्यादन्यत्वम् । इंद्रियादिनिवृत्तौ द्रव्यावस्थानाच्च स्यादन्यत्व अत एव पर्यायभेदात्पचादिसंख्यानिर्देश उपपन्नो भवति । तत्र पचेंद्रियाणि स्पर्शादीन्युक्तानि । क्रोधादय कषाया अनंतानुबंध्यादिविकल्पा वक्ष्यते । हिंसादीन्यव्रतानि प्रमत्तयोगात्प्राणव्यपरोपण हिंसेत्येवमादिलक्षणानि वक्ष्यते । पचविंशति क्रिया उच्यते—

सम्यक्त्वमिथ्यात्वप्रयोगसमादानेर्यापथक्रियाः पंच ॥ ७ ॥ तत्र चैत्यगुरुप्रवचनपूजादिलक्षणा सम्यक्त्ववर्धिनी क्रिया सम्यक्त्वक्रिया । अन्यदेवतास्तवनादिरूपा मिथ्यात्वहेतुका प्रवृत्तिर्मिथ्यात्वक्रिया. । गमनागमनप्रवर्तन कायादिभि प्रयोगक्रिया । वीर्यांतरायज्ञानावरणक्षयोपशमे सति अंगोपांगोपष्टंभादात्मनः *कायवाङ्मनोयोगनिर्वृत्तिसमर्थपुद्गलग्रहण वा संयतस्य सत. अविरतिं प्रत्यभिमुख समादान*क्रिया । ईर्यापथकर्मनिमित्ता ईर्यापथक्रिया । एता पचक्रियाः ॥

प्रदोषकायाधिकरणपरितापप्राणातिपातक्रियाः पंच ॥ ८ ॥ क्रोधावेशात्प्रादोषिकी क्रिया सा क्रोधस्वभाविकेति क्रोधग्रहणेनैव गृहीते पौनरुक्त्यमिति चेन्न । क्रोधनिमित्तत्वात् । क्रोधो हि प्रदोषहेतु , अत कार्यकारणभेदादपौनरुक्त्य । निमित्तनैमित्तिकभेदाच्च । इष्टदारवित्तहरणादिनिमित्तादिनापि पिशुनस्वभावत एव क्रुध्यति । तथा दृष्टिविषादयश्च । उक्तंच—

अणिमित्तमेव कोई कम्मस्सव सगदो कसायाण ॥
उदय उवेदि जीवो चदइव महग्गह पव्वे ॥

तथा *मृगलोहिततीव्रलोलजिह्वैर्हरिशार्दूलवृकैर्निसर्गहिंसैः भुजगैश्च सर्वैरगातरोषे. समरूपाण्यसतां* विचेष्टितानि इत्यनिमित्त क्रोध निमित्तवान्प्रदोष । प्रदुष्टस्य सतोऽभ्युद्यम कायिकी क्रिया । हिंसोपकरणदानादाधिकरणकी क्रिया । दु:खोत्पत्तितन्त्रत्वात्पारितापिकी क्रिया । आयुरिंद्रियबलप्राणानां वियोगकरणात्प्राणातिपातिकी क्रिया एता पचक्रिया ।

दर्शनस्पर्शनप्रत्ययसमंतानुपातनाभोगक्रियाः पंच॥९॥ रागार्द्रीकृतत्वात्प्रमादिनः रमणीयरूपावलोकनाभिप्रायो दर्शनक्रिया। प्रमादवशात्स्पृष्टव्यसचेतनानुबंधः स्पर्शनक्रिया। ननु इंद्रियग्रहणादेव सिद्धिर्दर्शनग्रहणमनर्थकमिति नैष दोषः। पूर्वेंद्रियविज्ञानग्रहण। इह तत्पूर्वपरिस्पंदग्रहण। अपूर्वाधिकरणोत्पादनात्प्रात्ययिकी क्रिया। स्त्रीपुरुषपशुसत्त्वातिदेशेऽन्तर्मलोत्सर्गकरण समान्तानुपातक्रिया। अप्रमृष्टादृष्टभूमौ कायादिनिक्षेपोऽनाभोगक्रिया। एता. पचक्रियाः।

स्वहस्तनिसर्गविदारणाज्ञाव्यापादनानाकांक्षाक्रियाः पंच॥ १०॥ या परेण निर्वर्त्या क्रियां स्वय करोति सा स्वहस्तक्रिया। पापादानादिप्रवृत्तिविशेषाभ्यनुज्ञान निसर्गक्रिया। आलस्याद्वा प्रशस्तक्रियाणामकरण पराचरितसावद्यादिप्रकाशनं विदारणक्रिया। यथोक्तामाज्ञामावश्यकादिषु चारित्रमोहोदयात्कर्तुमशक्नुवतोऽन्यथाप्ररूपणादाज्ञाव्यापादिका क्रिया। शाठ्यालस्याभ्यां प्रवचनोपदिष्टविधिकर्तव्यतानादरोऽनाकांक्षा क्रिया। ता एताः पंचक्रियाः।

आरंभपरिग्रहमायामिथ्यादर्शनाप्रत्याख्यानाक्रियाः पंच॥ ११॥ छेदनभेदनविस्रसनादिक्रियापरत्वं, अन्येन वारंभे क्रियमाणे प्रहर्ष आरंभक्रिया। परिग्रहाविनाशार्था पारिग्राहिकी क्रिया। ज्ञानदर्शनादिषु निकृतिर्वंचनं मायाक्रिया। अन्यं मिथ्यादर्शनक्रियाकरणकारणाविष्टं प्रशंसादिभिर्दृढयति यथा साधु करोषीति सा मिथ्यादर्शनक्रिया। संयमघातिकर्मोदयवशादनिवृत्तिरप्रत्याख्यानक्रिया।

इंद्रियकषायाव्रतानां क्रियास्वभावानतिवृत्तेः क्रियावचनेनैव गतत्वात्प्रपंचमात्रप्रसंग इति चेन्नानेकांतात्॥ १२॥ स्यान्मतं इंद्रियकषायाव्रतान्यपि क्रियास्वभावानि ततस्तेषां क्रियाग्रहणेन ग्रहणादनर्थकमुपादानं, सति चोपादाने प्रपंचमात्रत्व प्राप्नोतीति तन्न किं कारणं?—अनेकांतात्। नायमेकांतः इंद्रियकषायाव्रतानि क्रियास्वभावान्येवेति, कुतः? नामस्थापनाद्रव्येंद्रियकषायाव्रतेषु परिस्पंदाभावात्। यतो नामेंद्रियादौ न क्रियास्ति नाममात्रत्वात्। स्थापनायां च न मुख्यक्रियास्ति तदेवेदमिति वाग्बुद्धिप्रवृत्तिमात्रनिमित्तत्वात्। द्रव्ये च प्रच्युतेंद्रियकषायाव्रतक्रियापरिणामे अनागतेंद्रियकषायाव्रतक्रियापरिणामाभिमुखे वा सांप्रतिकेंद्रियकषायाव्रतानामभावान्न परिस्पंदात्मिका क्रियास्ति। अथवा नायमेकांतः, इंद्रियकषायाव्रतानि क्रियास्वभावान्येवेति कुतः? आदेशवचनात्। द्रव्यार्थिकगुणभावे पर्यायार्थिकप्राधान्यतः इंद्रियकषायाव्रतानां स्यात् क्रियास्वभावाऽनतिवृत्तिः। पर्यायार्थिकगुणभावे द्रव्यार्थिकप्राधान्यात्स्यात्क्रियास्वभावातिवृत्तिरिति। किं च—

शुभेतरास्रवपरिणामाभिमुखत्वात् इंद्रियकषायाव्रतानां द्रव्यास्रवत्वात्॥१३॥ शुभेतरास्रवपरिणामाभिमुखत्वादिंद्रियकषायाव्रतानां द्रव्यास्रवत्वं, भावास्रवः कर्मादानं तच पचविंशतिक्रियाभिरास्रवति कर्मेत्येतदर्थमिंद्रियकषायाव्रतवचनम्।

नवा प्रतिज्ञातविरोधात्॥१४॥ नवा एतत्प्रयोजनमस्ति। किं कारणं? प्रतिज्ञातविरोधात्। यत्प्रतिज्ञातं कायवाङ्मनस्कर्मयोग आस्रव इति तद्विरुध्यते। द्रव्यास्रव इत्यभ्युपगमात्। कार्यकारणक्रियाकलापविषये ज्ञापनार्थं वा। निमित्तनैमित्तिकविशेषज्ञापनार्थं (तर्हि) पृथगिंद्रियादिग्रहणं क्रियते स्पृशत्यादयः क्रुध्यत्यादयः हिनस्त्यादयश्च क्रिया आस्रव इमाः पुनस्तत्प्रभवाः पंचविंशतिक्रिया सत्स्वेतेषु तेषु प्राच्येषु परिणामेषु भवंति–यथा मूर्छा कारण परिग्रहः कार्यं तस्मिन्सति पारिग्राहिकी क्रिया। न्यासरक्षणाविनाशसंस्करादिलक्षणा। तथा क्रोधः कारण प्रदोषश्च कार्यं तस्मिन् सति प्रादोषिकी क्रिया। मानः कारण कार्यमप्रणतिः तस्यां सत्यामपूर्वाधिकरणोत्पादनस्वात्प्रात्ययिकी क्रिया। माया कारण कार्यं कुटिलक्रिया तस्यां सत्यां ज्ञानदर्शनचरित्रेषु मायाप्रवृत्तिक्रिया। प्राणातिपातः कारण कार्यं प्राणातिपातिकी क्रिया। मृषावादादत्तादानाब्रह्मचर्याणि कारण कार्यमसंयमोदयादाप्रत्याख्यानादिकी क्रिया एवमितरत्रापि योज्यं।

यथा गोत्वमेकं न खंडमुंडादीनां गोद्रव्याणां विशेषकं गोप्रत्ययाभिधानहेतुत्वात् तथा भाव सत्प्रत्ययाभिधानहेतुत्वात् न तीव्रादीनां विशेषक इति ? तन्न किं कारणं ? बुद्धिविशेषव्यापारात्, बौद्धोयं व्यापार तीव्रादिपरिणामाना विशेषक. । कथ ?—

भावद्वैविध्यात् ॥ ९ ॥ द्विविधो हि नोद्रव्याणा भाव परिस्पदरूपः इतरश्च । तत्रापरिस्पदो द्रव्याणा अस्तित्वभावोनादिः । परिस्पदरूपस्तु व्ययोत्पादात्मकः आदिमान् । तत्र योऽपरिस्पंदः स सामान्यमात्रगतोभावः नासौ तीव्रादीना विशेषक । यस्तु कायादिक्रियालक्षणो भावः स कायादिमत्त्वस्य युगपत्तीव्रादीना च विशेषक " कायवाङ्मनस्कर्मयोगाधिकारात् सोऽयं विशेषः बौद्धाद्व्यापारात् विभाव्यते । अथवा भाववचनात् आत्मनोऽव्यतिरेकात् तीव्रादीनामपि भावसिद्धिः । किं च—

भावभूयस्त्वात् ॥१०॥ असंख्येयलोकपरिणामा हि भावा एकैकस्मिन्नपि कषायादिपरिणामे ततो भावबहुत्वोपपत्ते. युगपदसंभवात् एकस्य भावस्य, अयुक्त संबध. इत्यवबोध्यते, योपि त्वन्मतोऽयं भाव' एकः तथापि बौद्धाद् व्यापारात्संबधः ।

वीर्यस्यात्मपरिणामत्वात् पृथग्ग्रहणमिति चेन्न तद्विशेषवतो व्यपरोपणादिष्वास्रवफलभेदज्ञापनार्थत्वात् ॥११॥ स्यान्मत पृथग् वीर्यग्रहणमनर्थक । कुत ? आत्मपरिणामत्वात्, जीवाधिकरणस्य हि परिणामो वीर्यमधिकरणग्रहणेनैव गृह्यत इति ? तन्न किं कारण ? तद्विशेषवतो व्यपरोपणादिष्वास्रवादिज्ञापनार्थत्वात् । वीर्यवतो हि आत्मनः तीव्रतीव्रतरादिपरिणामविशेषो ज्ञायते ।

तथा च तीव्रादिग्रहणसिद्धिः ॥१२॥ तेन प्रकारेण तथा आस्रवफलभेदज्ञापनेनेत्यर्थ । तीव्रादीना पृथग्ग्रहण सिद्ध भवति । इतरथा हि जीवाधिकरणस्वरूपत्वात् तीव्रादीना पृथग्ग्रहणमनर्थक स्यात् ।

तन्निमित्तत्वाच्छरीराद्यानंत्यसिद्धिः ॥१३॥ कार्यभेदेनावश्य कारणभेदपूर्वेण भवितव्य । उक्ताश्चानंता आस्रवभेदा अनुभागविकल्पात् तत. तत्कार्यमात्मन शरीराद्यानत्य सिध्यति । कार्यानंत्य च कारणानंत्यस्यानुमान । अत्राह अधिकरणमुक्त तत्स्वरूपमनिर्ज्ञातमतस्तदुच्यतामिति तत्र भेदप्रतिपादनद्वारेण अधिकरणस्वरूपनिर्ज्ञानार्थमिदमुच्यते—

अधिकरणं जीवाजीवाः ॥ ७ ॥

उक्तलक्षणा जीवाजीवाः ॥१॥ जीवानामजीवाना च लक्षण व्याख्यात पुनर्वचनमिदानीं किमर्थं ?

पुनर्वचनमधिकरणविशेषज्ञापनार्थं ॥ २ ॥ पुनर्वचन क्रियते अधिकरणविशेषज्ञापनार्थं । जीवानामधिकरण इत्यर्थविशेषो ज्ञापयितव्य इति । क पुनरसौ हिंसाद्युपकरणभाव ।

द्विवचनप्रसंग इति चेन्न पर्यायाणामधिकरणत्वात् ॥ ३ ॥ स्यादेतत् मूलपदार्थयोर्द्वित्वात् जीवश्चाजीवश्च जीवाजीवाविति द्विवचन प्राप्नोतीति ? तन्न किं कारण ? पर्यायाणामधिकारत्वात् । न जीवाजीवसामान्यमधिकरणत्व बिभर्ति किं तर्हि पर्याया. येन केनचित् पर्यायेण विशिष्ट द्रव्यं अधिकरणमित्याख्यायते ततो बहुवचन न्यायप्राप्त ।

जीवाजीवाधिकरणमित्यस्तु लघुत्वादिति चेन्न वृत्तिद्वयेप्यभिप्रेतार्थगत्यभवात् ॥ ४ ॥ स्यादेतत् जीवाजीवाधिकरणमित्येतत्सूत्रमस्तु कुत ? लघुत्वादिति तन्न किं कारण ? वृत्तिद्वयेप्यभिप्रेतार्थगत्यभावात् । अत्र द्वितयी वृत्ति. स्यात् जीवाजीवावेवाधिकरण जीवाजीवयोर्वाधिकरणं जीवाजीवाधिकरणमिति न तावत्सामानाधिकरण्यलक्षणा वृत्तिरुपपद्यते जीवाजीवत्वविशेषणविशिष्टाधिकरणमात्रप्रतिपत्तेः आस्रवविशेषज्ञापनाभावात् अभिप्रेतार्थगत्यभाव । नापि भिन्नाधिकरणा वृत्ति युज्यते तयोराधारमात्रप्रतिपत्ते. अभिप्रेतास्रवविशेषार्थगत्यभाव इति । न च तयोरधिकरण व्यतिरिक्तमुपलभ्यते तस्मादस्तु तयोराद्य एव पाठ' । अथ जीवाजीवाधिकरण कस्य ? आस्रव. प्रकृत तस्येत्यभिसंबध्यते । स तर्हि तथा निर्देश. कर्तव्यः ? न कर्तव्य. अर्थ-

वशाद्विभक्तिपरिणामोपपत्तेराम्रवस्येत्यभिसबध । यथोच्चानि देवदत्तस्य गृहाणि आमन्त्रयस्वैनं देवदत्तमिति अर्थवशाद्विभक्तिपरिणामो भवति । एवमिहाप्यधिकरण जीवाजीवो कस्य ? आस्रवस्येत्यभिसबधोऽर्थवशाद्वेदितव्य । तदुभयमधिकरण दशप्रकार विषलवणक्षारमधुकाम्लस्नेहाग्निदु प्रयुक्तकायवाङ्मनोयोगभेदान्। किमेतावानेव भेद आहोस्वित् कश्चिदन्योऽप्यस्ति। अस्तीत्याह—यद्येव आद्यस्यैव तावद्भेद कथ्यतामित्यत्रोच्यते—

आद्यं संरंभसमारंभारंभयोगकृतकारितानुमतकषायविशेषैस्त्रिस्त्रिस्त्रिश्चतुश्चैकशः ॥ ८ ॥

आद्यग्रहणं सामर्थ्यात् सिद्धेरिति चेन्न विस्पष्टार्थत्वात् ॥ १ ॥ स्यान्मत आद्यग्रहणमनर्थक कुत सामर्थ्यात् सिद्धे । किं पुन सामर्थ्यं [1] वक्ष्यमाणानतरसूत्रे परवचन तेनाद्यमिद विज्ञायत इति तन्न किं कारण ? विस्पष्टार्थत्वात् । आनुमानिके हि सति सप्रत्यये प्रतिपत्तेर्गौरव स्यात् ।

प्रयत्नावेश संरंभः ॥ २ ॥ प्राणव्यपरोपणादिषु प्रमादवत प्रयत्नावेश सरभ इत्युच्यते ।

साधनसमभ्यासीकरणं समारंभः ॥ ३ ॥ साध्याया क्रियाया साधनानां समभ्यासीकरण समाहार समारभ इत्याख्यायते ।

प्रक्रम आरंभः ॥ ४ ॥ प्रशब्दस्यादिकर्मणि प्रवृत्ते आदौ क्रम प्रक्रम आरभ इति विज्ञायते । आङ्ङ आदिकर्मणो द्योतनत्वात् ।

तत्त्वकथनात् सर्वे भावसाधनाः ॥ ५ ॥ सरभण सरभ, समारभण समारभ, आरभण मारभ, इति ।

व्याख्यातार्थो योगशब्दः ॥ ६ ॥ योगशब्दस्यार्थो व्याख्यात कायवाङ्मनस्कर्मयोग इति ।

कृतवचनं स्वातंत्र्यप्रतिपत्त्यर्थं ॥ ७ ॥ स्वातन्त्र्यविशिष्टेनात्मना यत्प्रादुर्भावित तत्कृतमित्युच्यते।

कारिताभिधान परप्रयोगापेक्षं ॥ ८ ॥ परस्य प्रयोगमपेक्ष्य सिद्धिमापद्यमान कारितमिति कथ्यते।

अनुमतशब्द प्रयोजकस्य मानसपरिणामप्रदर्शनार्थ ॥ ९ ॥ यथा मौनव्रतिकश्चक्षुष्मान् पश्यन् क्रियमाणस्य कार्यस्याप्रतिषेधात् अभ्युपगमात् अनुमता । तथा कारयिता प्रयोक्तृत्वात् तत्समर्थाचरणावहितमन परिणाम अनुमतेत्यवगम्यते ।

अभिहितलक्षणाः कषायाः ॥१०॥ कषायाणां लक्षणमभिहित कषयात्मान, अत कषाया इति ।

विशिष्यते विशिष्टिर्वा विशेषः ॥ ११ ॥ विशिष्यतेऽर्थोऽर्थांतरादिति विशेष । अथवा विशिष्टिर्वा विशेष ।

तस्य प्रत्येकमभिसंबंधः ॥ १२ ॥ स विशेषशब्द प्रत्येकमभिसबध्यते—सरभविशेष समारभविशेष इत्यादि ।

विशेषैरिति निर्देशानुपपत्ति क्रियापदाभावात् ॥ १३ ॥ यथा देवदत्तेन भुक्त पाणिना कृतमिति क्रियाप्रयोगे सति कर्तृकरणनिर्देश उपपद्यते न तथेह क्रियापदमस्तीति विशेषैरिति निर्देशो नोपपद्यते ?

न वा वाक्यशेषापेक्ष्यत्वात् ॥१४॥ नैष दोष । किं कारण ? वाक्यशेषापेक्ष्यत्वात्, क्रियापदमत्रोपस्क्रियते। सरभसमारभारभयोगकृतकारितानुमतकषायविशेषैर्भिद्यते इति। अप्रयुक्तक्रियापेक्षा हि कारकविवक्षा दृश्यते शष्कुल्या खड प्रविशपिंडीमिति यथा ।

---

[1] आरभ इत्यत्राड्शब्द आदिकर्मद्योतक ।

अधिकृताभिसंबंधाद्वा ॥ १५ ॥ अथवाधिकृतो भेदशब्द पूर्वस्य भेदा इत्यत स इहाभिसंबध्यत इति तदपेक्ष कारकनिर्देशो वेदितव्य ।

त्रिस्त्रिस्त्रिचतुरिति सुजंतानां यथाक्रममभिसंबंधः ॥ १६ ॥ एते त्रयस्त्रिशब्दाश्चतुःशब्दश्च संरंभादिभि यथाक्रममभिसंबध्यते सुजता सरंभसमारंभारंभास्त्रय योगास्त्रय कृतकारितानुमतास्त्रय कषायाश्चत्वार इत्येतेषां गणनाभ्यावृत्ति सुचा द्योत्यते ।

एकश इति वीप्सार्थनिर्देश ॥ १७ ॥ एकशब्द वीप्सार्थद्योतन 'संख्यैकाद्वीप्सायां' इति शसू एकमेक त्र्यादीन् भेदान्नयेदित्यर्थ ।

संरंभादित्रयस्यादौ वचन वस्तुत्वात् ॥ १८ ॥ सरंभादित्रयमिद वस्तु वस्तुतद्भेदहेतुत्वात् इतरेषां, अतोऽस्यादौ वचनं क्रियते ।

योगादीनामानुपूर्व्यवचनं पूर्वापरविशेषणत्वात् ॥ १९ ॥ योगादीनामानुपूर्व्यवचन क्रियते कुत ? पूर्वापरविशेषणत्वात् । तस्मात् क्रोधादिचतुष्टयकृतकारितानुमतभेदात् कायादियोगाना सरंभसमारंभारंभा विशेष्या. प्रत्येक षट्त्रिंशद्विकल्पा । तत्र सरंभस्तावत् क्रोधकृतकायसरंभ मानकृतकायसरंभ मायाकृतकायसरंभ लोभकृतकायसरंभ । क्रोधकारितकायसरंभ मानकारितकायसंरंभ मायाकारितकायसरंभ लोभकारितकायसरंभ. । क्रोधानुमतकायसरंभ मानानुमतकायसंरंभ मायानुमतकायसरंभ लोभानुमतकायसरंभश्चेति द्वादशधा सरंभ । क्रोधकृतकायसमारंभ मानकृतकायसमारंभ मायाकृतकायसमारंभ लोभकृतकायसमारंभ. । क्रोधकारितकायसमारंभ मानकारितकायसमारंभ मायाकारितकायसमारंभ लोभकारितकायसमारंभ । क्रोधानुमतकायसमारंभ मानानुमतकायसमारंभ मायानुमतकायसमारंभ लोभानुमतकायसमारंभश्चेत्येव समारंभोपि द्वादशधा । क्रोधकृतकायारंभ मानकृतकायारंभ. मायाकृतकायारंभ लोभकृतकायारंभ । क्रोधकारितकायारंभ मानकारितकायारंभ मायाकारितकायारंभ. लोभकारितकायारंभ । क्रोधानुमतकायारंभ मानानुमतकायारंभ मायानुमतकायारंभ लोभानुमतकायारंभश्चेत्येवमारंभोपि द्वादशधा एते सपिंडिता कायविकल्पा षट्त्रिंशत् । उक्त च—

सरंभो द्वादशधा क्रोधादिकृतादिकायसयोगात् ।
आरंभसमारंभौ तथैव भेदास्तु षट्त्रिंशत् ॥ १ ॥ इति ।

तथा वाङ्मानसयोरपि प्रत्येक षट्त्रिंशत् । त एते सपिंडिता जीवाधिकरणास्रवभेदा. अष्टोत्तरशतसंख्या भवति ।

चशब्द क्रोधादिविशेषोपसंग्रहार्थ ॥ २० ॥ चशब्द क्रियते क्रोधादीनां विशेषाणा उपसंग्रहार्थं । तेनानंतानुबंध्यप्रत्याख्यानप्रत्याख्यानसज्वलनषोडशकषायभेदात् द्वात्रिंशदुत्तरचतु शतगणना विकल्पा वेदितव्या । कथमेषां, आस्रवत्वमिति चेदुच्यते—

संरंभादीनां क्रोधाद्याविष्टपुरुषकर्तृकाणां तदनुरंजनाधिकरणभावो नीलीपटवत् ॥२१॥ यथा नील्या प्रक्षिप्त पट नील्यनुरंजनान्नीली भवति तथा सरंभादिक्रियाणामनंतानुबंध्यादिकषायविष्टानामनुरंजनाऽऽर्जवाधिकरणत्व सिद्ध । निरूपितविकल्पादाद्यादधिकरणाद्विलक्षणस्य सापराधिकनिमित्तविरुद्धदोषस्य भेदप्रतिपत्त्यर्थमिदमुच्यते—

निर्वर्तनानिक्षेपसंयोगनिसर्गा द्विचतुर्द्वित्रिभेदाः परं ॥ ९ ॥

निर्वर्तनादीनां कर्मसाधन भावो वा ॥ १ ॥ एते निर्वर्तनादय शब्दा कर्मसाधना वेदितव्या निर्वर्त्यते इति निर्वर्तना । निक्षिप्यत इति निक्षेप । सयुज्यतेऽसौ सयोग । निसृज्यतेसौ निसर्ग इति । अथवा भावसाधना निर्वर्तन निर्वर्तना. निक्षिप्तिर्निक्षेप . सयुक्ति सयोग . निसृष्टिर्निसर्ग इति ।

सामानाधिकरण्येन वैयधिकरण्येन वाधिकरणसंबंधः ॥ २ ॥ अधिकरणशब्दोऽनुवर्तते तस्येह सामानाधिकरण्येन वैयधिकरण्येन वाभिसंबंधो द्रष्टव्यः । यदा कर्मसाधना एते शब्दास्तदा सामानाधिकरण्येन संबंधः । *निर्वर्त्यत इति निर्वर्तना अधिकरणमित्यादि ।* यदा तु भावसाधनास्तदा वैयधिकरण्येन निर्वर्तनानिक्षेपसंयोगनिसर्गलक्षणा भावाः परमधिकरणं विशिष्यन्तीति अध्याह्रियमाणक्रियापदापेक्षया कर्मनिर्देशः । निर्वर्तना निष्पादना, निक्षेपः स्थापना, संयोगो मिश्रीभावः, निसर्गः प्रवर्तनं ।

द्विचतुर्द्वित्रिभेदा इति द्वंद्वपूर्वोऽन्यपदार्थनिर्देशः ॥ ३ ॥ द्वौ च चत्वारश्च द्वौ च त्रयश्च द्विचतुर्द्वित्रयः ते भेदाः येषां ते द्विचतुर्द्वित्रिभेदाः इति द्वंद्वगर्भोऽन्यपदार्थः प्रत्येतव्यः ।

परवचनमनर्थकं पूर्वत्राद्यवचनात् ॥ ४ ॥ परवचनमनर्थकं कुतः? पूर्वत्राद्यवचनात् ।

अस्मिन् सति पूर्वत्राद्यवचनं अनर्थकं अर्थापत्तिसिद्धेः ॥ ५ ॥ अस्मिन् परवचने सति पूर्वसूत्रे आद्यवचनमनर्थकं । कुतः ? अर्थापत्तिसिद्धेः ।

अर्थापत्तिरनैकान्तिकीति चेन्न प्रयासमात्रत्वात् ॥ ६ ॥ *स्यादेतत् अर्थापत्तिरनैकान्तिकी दृष्टा* यथा हि असति मेघे वृष्टिर्नास्तीत्युक्ते अर्थादापन्नं सति मेघे वृष्टिरस्तीति । सत्यपि मेघे कदाचिद्वृष्टिर्नास्तीत्यर्थापत्तिरनैकान्तिकीति ? तन्न । किं कारणं ? प्रयासमात्रत्वात् । प्रयासमात्रमेतत् अर्थापत्तिरनैकान्तिकीति । अहिंसाधर्म इत्युक्ते अर्थापत्त्या हिंसाधर्म इति न सिध्यति ? सिध्यत्येव । असति मेघे च वृष्टिरित्युक्ते सति मेघे च वृष्टिरित्युक्ते सति मेघे वृष्टिरित्यत्रापि सत्येव मेघे इति नास्ति दोषः ।

असंबंधार्थत्वादिति चेन्न निवर्त्याभावात् ॥ ७ ॥ स्यादेतत् असति परशब्दे असंबंधार्थमिदं स्यात् ततः संबंधार्थं परशब्दोपादानमिति ? तन्न किं कारणं ? निवर्त्याभावात् । किमन्यन्निवर्त्यमस्ति येनेदमसंबद्धं स्यात् ? ननु संरंभादित्रिकं जीवाधिकरणं निवर्त्यमस्ति न तस्य संबंधाभावाज्जीवाधिकरणं संरंभादिविशिष्टमिति । ततः परिशेषात् अजीवाधिकरणमेवेदमिति व्यर्थं परवचनं एतेन प्रकृतवाचित्वं प्रत्युक्तं । केन ? निवर्त्याभावात् इत्यनेन न हि निकृष्टं जीवाधिकरणं प्रकृष्टेन जीवाधिकरणेन निवर्त्येत ।

इष्टवाचित्वमिति चेन्नात एव ॥८॥ स्यादेतत् इष्टवाचिपरशब्द इति यथा परं धाम गत इति इष्टं धाम गत इति ? तन्न किं कारणं ? अत एव । कुत एव निवर्त्याभावात् इत्येव निर्दिष्टं । यस्मिन् सति निवर्त्ये इष्टवाचिपरशब्दोऽर्थवान् स्यात् ।

नचाऽन्यार्थत्वात् ॥ ९ ॥ नचानर्थकः कुतः अन्यार्थत्वात् परशब्दोपादानार्थं संरंभादिभ्योऽन्यत् निर्वर्तनादीत्यर्थं निर्वर्तनादीनामप्यात्मपरिणामसद्भावाज्जीवाधिकरणविकल्पानिति विज्ञायेत । अथवा उक्तमेतत् निरवद्यार्थत्वादिति ॥

इष्टार्थसंप्रत्ययाद्वा ॥ १० ॥ अथवा इष्टार्थः, तेन परशब्देन संप्रत्याय्यते । कः पुनरिष्टार्थ इति चेदुच्यते—

निर्वर्तनाधिकरणं द्विविधं मूलोत्तरभेदात् ॥ ११ ॥ अजीवाधिकरणं निर्वर्तनालक्षणं द्वेधा व्यवतिष्ठते । कुतः ? मूलोत्तरभेदात् । मूलगुणनिर्वर्तनाधिकरणं उत्तरगुणनिर्वर्तनाधिकरणं चेति । तत्र मूलं पंचविधानि शरीराणि वाङ्मनःप्राणापानाश्च । उत्तरं काष्ठपुस्तचित्रकर्मादि ।

निक्षेपश्चतुर्धाऽप्रत्यवेक्षितदुःप्रमार्जनसहसानाभोगभेदात् ॥ १२ ॥ निक्षेपश्चतुर्धा भिद्यते कुतः । अप्रत्यवेक्षितदुःप्रमार्जनसहसानाभोगभेदात् अप्रत्यवेक्षितनिक्षेपाधिकरणं दुःप्रमृष्टनिक्षेपाधिकरणं सहसानिक्षेपाधिकरणं अनाभोगनिक्षेपाधिकरणं चेति ।

संयोगो द्विधा भक्तपानोपकरणभेदात् ॥ १३ ॥ संयोगो द्विधा विभज्यते । कुतः ? भक्तपानोपकरणभेदात् । भक्तपानसंयोगाधिकरणमुपकरणसंयोगाधिकरणं चेति ॥

६ **निसर्गस्त्रिधा कायादिभेदात् ॥ १४ ॥** निसर्गस्त्रिधा कल्प्यते कुतः ? कायादिभेदात्। कायनिसर्गाधिकरणं वाङ्निसर्गाधिकरणं मनोनिसर्गाधिकरणं चेति। आह—आहितत्रैविध्यानंतपर्यायः काय वाङ्मनसा परिणामः आस्रवशब्दाभिलाप्यः किमसौ सकलसांपरायिकार्जनहेतुरैकध्येन प्रणिधीयमान ? नेत्युच्यते कश्चित् कस्यचित् कुतश्चित् कायिकादिव्यापाराविशेषे सति यस्मान्नियमेनैव-

तत्प्रदोषनिह्नवमात्सर्यांतरायासादनोपघाता ज्ञानदर्शनावरणयोः ॥ १० ॥

ज्ञानकीर्तनानंतरमनभिव्याहरतोंतः पैशून्यं प्रदोषः ॥ १ ॥ मत्यादिज्ञानपंचकस्य मोक्षप्रापणं प्रति मूलसाधनस्य कीर्तने कृते कस्य चित् अनभिव्याहारं अंतःपैशून्यपरिणामो यो भवति स प्रदोष इति कथ्यते।

पराभिसंधानतो ज्ञानव्यपलापो निह्नवः ॥ २ ॥ यत्किंचित् परनिमित्तमभिसंधाय नास्ति न वेद्मीत्यादिज्ञानस्य व्यपलपनं वचनं निन्हव इत्युच्यते ॥

यावद्यथावद्देयज्ञानाप्रदानं मात्सर्यं ॥ ३ ॥ कुतश्चित् कारणात् आत्मना भावितज्ञानं दानार्हमपि योग्याय यतो न दीयते तन्मात्सर्यं ॥

ज्ञानव्यवच्छेदकरणं अंतरायः ॥ ४ ॥ कलुषेणात्मना ज्ञानस्य व्यवच्छेदकरणमंतरायः इति भण्यते।

वाक्कायाभ्यां ज्ञानवर्जनमासादनं ॥ ५ ॥ कायेन वाचा च परप्रकाशज्ञानस्य वर्जनमासादनं वेदितव्यं।

प्रशस्तज्ञानदूषणमुपघातः ॥ ६ ॥ स्वमतेः कलुषभावाद्युक्तस्याप्ययुक्तमत्प्रतीतेः दोषोद्भावनं दूषणमुपघात इति विज्ञायते ॥

आसादनमेवेति चेन्न सतोविनयाद्यनुष्ठानात् ॥ ७ ॥ स्यादेतत् एवं सति उपघात आसादनमेव प्राप्नोति ? तन्न किं कारणं ? सतो विनयाद्यनुष्ठानात्। सतो हि ज्ञानस्य विनयप्रकाशनादिगुणकीर्तनाननुष्ठानमासादनं। उपघातस्तु ज्ञानमज्ञानमेवेति ज्ञाननाशाभिप्राय इत्ययमनयोर्भेदः। तदित्यनेन किं प्रतिनिर्दिश्यते ?

तदिति ज्ञानदर्शनप्रतिनिर्देशः ॥ ८ ॥ तदित्यनेन ज्ञानदर्शने प्रतिनिर्दिश्येते तयोः प्रदोषनिह्नवमात्सर्यांतरायासादनोपघाताः तत्प्रदोषनिह्नवमात्सर्यांतरायासादनोपघाता इति। कथं पुनरप्रकृतयोरशब्दितयोस्तदित्यनेन परामर्शः स्यात् ?-

सामर्थ्यात्तदभिसंबंधः ॥ ९ ॥ ज्ञानदर्शनयोर्ज्ञानदर्शनयो अभिसंबंधो भवति। किं सामर्थ्यात् ज्ञानदर्शनावरणयोरास्रव इति वचनसामर्थ्यात्तत्प्रदोषादय इति संबंध क्रियते। अथ ज्ञानदर्शनवत्सु तत्साधनेषु च का प्रतिपत्तिस्तदासादनप्रदोषादयश्च तत्प्रदोषादिग्रहणेनैव गृह्यते तन्निमित्तत्वात्।

तुल्यास्रवत्वादेकत्वमिति चेन्न वचनविरोधात् ॥ १० ॥ स्यान्मतं तुल्यास्रवत्वादनयोरेकत्वं प्राप्नोति। तुल्यकारणानां हि लोके एकत्वं दृष्टमिति ? तन्न किं कारणं ? वचनविरोधात्। यदि तुल्यास्रवत्वात् ज्ञानदर्शनावरणयोरेकत्वं ननु कठादिसंयोगविभागतुल्यहेतुत्वात् वचनसाधकदूषकत्वाविशेषे यत्रोपदिष्टस्तत्रासाधकत्वाद्वचनविरोधः। अथ तुल्येपि वचनं स्वपक्षस्य साधकं, परपक्षस्य दूषकमेवेति न साधकदूषकधर्मयोरेकत्वमिति मतं ननु युक्तं तुल्यहेतुत्वादेकत्वमिति। तद्धि न

दृष्टागमव्याघातात् ॥ ११ ॥ दृष्टागमव्याघाताच्च नैतदुक्तं यस्य तुल्यहेतुकानां एकत्वं तस्य मृत्पिंडादितुल्यहेतुकानां घटशरावादीनां नानात्वं व्याहन्यत इति दृष्टव्याघातः। प्रधानतुल्यनिमित्तानां महदहंकारादीनामविद्यातुल्यप्रत्ययानां पुण्यापुण्यानेञ्ज्यसंस्कारादीनां चतुष्टयसन्निकर्षविशिष्टकारणरूपादिज्ञानसुखदुःखादीनां चैकत्वमित्यागमव्याघातः।

आवरणाभावे साहचर्यात् ॥ १२ ॥ आवरणात्यन्तसंक्षये केवलिनि युगपत् केवलज्ञानदर्शनयोः साहचर्यं, भास्करे प्रतापप्रकाशसाहचर्यवत्। ततश्चानयोस्तुल्यास्रवत्वं युक्तं।

इतरत्र क्रमवृत्तिर्जलसमवेताग्निप्रतापप्रदीपप्रकाशवत् ॥ १३ ॥ इतरस्मिन् सावरणे ज्ञानदर्शनयोः क्रमेण वृत्तिः, यथा जलसमवायिनोऽग्नेः प्रतापः एव न प्रकाशः। प्रदीपस्य च प्रकाशः एव न प्रतापः। तथा छद्मस्थस्य च यदा ज्ञानोपयोगः न तदा दर्शनोपयोगः।

अतीतानागतयोर्दर्शनाभावस्तल्लक्षणाभावादिति चेन्न निरावरणत्वात् ॥ १४ ॥ स्यान्मतं नास्त्यतीतेऽनागते च दर्शनं, कुतः? तल्लक्षणाभावात्। अस्पृष्टे विषये च ज्ञानमुत्पद्यते स्पृष्टे विषये च दर्शनं न ह्यतीतानागतयोः विनष्टानुत्पन्नत्वे सत्यसत्त्वात् स्पृष्टत्वविषयत्वे स्तः इति। तन्न ज्ञानमेव दर्शनमिति केवलिनातीतानागतदर्शित्वमयुक्तं? तन्न किं कारणं? निरावरणत्वात्। यथा भास्करस्य निरस्तघनपटलावरणस्य यत्र प्रकाशस्तत्र प्रतापः यत्र च प्रतापस्तत्र प्रकाशः। तथा निरावरणस्य केवलिभास्करस्याऽचिन्त्यमाहात्म्यविभूतिविशेषस्य यत्र ज्ञानं तत्रावश्यं दर्शनं यत्र च दर्शनं तत्र च ज्ञानं। किं च—

तद्वद्वृत्ते ॥ १५ ॥ यथा हि असद्भूतमनुपदिष्टं च जानाति तथा पश्यति किमत्र भवतो हीयते। किं च—

विकल्पात् ॥ १६ ॥ यथा ह्यस्पृष्टे विषये च सावरणस्योपदेशाभावे न ज्ञानमस्ति केवलिनोपि किं तद्भवति। तथा सावरणस्य विषये स्पृष्टे च दर्शनप्रवृत्तेः न केवलिनस्तद्भविष्यति इति सिद्धं केवलिनस्त्रिकालगोचरं दर्शनं। भवतु तावन्निरावरणत्वात् केवलिनोऽतीतानागतयोर्दर्शनप्रवृत्तिरवधिज्ञानिनः सावरणस्य कथं दर्शनमित्यत्रोच्यते—

करणनिरपेक्षक्षयोपशमशक्तिविशेषयोगादवधिज्ञानिनः ॥ १७ ॥ यद्यप्यवधिज्ञानिनः आवरणमस्ति तथाप्यवधिदर्शनावरणक्षयोपशमविशेषस्य करणनिरपेक्षत्वात् केवलदर्शनवत् अनुपदेशपूर्वकप्रवृत्तेः अतीतानागतयोरस्पृष्टाविषयत्वेपि अवधिदर्शनं प्रवर्तते।

मनःपर्ययदर्शनमप्यस्त्विति चेन्न कारणाभावात् ॥ १८ ॥ यथावधिज्ञानं दर्शनपूर्वकं तथा मनःपर्ययज्ञानेनापि दर्शनपुरस्सरेण भवितव्यमिति चेन्न किंकारणं? कारणाभावात्। न मनःपर्ययदर्शनावरणमस्ति दर्शनावरणचतुष्टयोपदेशात्। तदभावात् तत्क्षयोपशमाभावः तन्निमित्तमनःपर्ययदर्शनोपयोगाभावः।
किं च—

परकीयमनःप्रणालिकया तदधिगमात् ॥ १९ ॥ मनःपर्ययज्ञानं स्वविषयेऽवधिज्ञानवत् न स्वमुखेन वर्तते। कथं तर्हि? परकीयमनःप्रणालिकया। ततो यथा मनोऽतीतानागतानर्थांश्चिन्तयति न तु पश्यति तथा मनःपर्ययज्ञान्यपि भूतभविष्यंतौ वेत्ति न पश्यति। वर्तमानमपि मनोविषयविशेषाकारेणैव प्रतिपद्यते ततः सामान्यपूर्वकवृत्त्यभावान्मनःपर्ययदर्शनाभावः। अलमतिप्रसङ्गिन्या कथया प्रकृतमस्तूयते।

भिन्नास्रवत्वं वा प्रदोषादीनां विषयभेदाद्भेदसिद्धेः ॥ २० ॥ अथवा भिन्नास्रवत्वं ज्ञानदर्शनावरणयोर्वेदितव्यं। कुतः प्रदोषादीनां विषयभेदाद्भेदसिद्धेः। ज्ञानविषया हि प्रदोषादयो ज्ञानावरणस्यास्रवाः। दर्शनविषयाश्च दर्शनावरणस्येति। अपि चाचार्योपाध्यायप्रत्यनीकत्वाकालाध्ययनश्रद्धाभावाभ्यासालस्यानादरार्थश्रवणतीर्थोपरोधबहुश्रुतगर्वमिथ्योपदेशबहुश्रुतावमानस्वपक्षपरिग्रहपण्डितत्वस्वपक्षपरित्यागाबद्धप्रलापोत्सूत्रवादसाध्यपूर्वकज्ञानाधिगमशास्त्रविक्रयप्राणातिपातादयः ज्ञानावरणस्यास्रवाः। दर्शनमात्सर्यान्तरायनेत्रोत्पाटनेन्द्रियप्रत्यनीकत्वस्वदृष्टिगौरवायतस्वापिताद्दिवाशयनालस्यनास्तिक्यपरिग्रहसम्यग्दृष्टिसंदूषणकुतीर्थप्रशंसाप्राणव्यपरोपणयतिजनजुगुप्सादयो दर्शनावरणस्यास्रवाः इत्यस्ति आस्रवभेदः। यथा अनयोः कर्मप्रकृत्योरास्रवभेदस्तथा—

दुःखशोकतापाक्रंदनवधपरिदेवनान्यात्मपरोभयस्थानान्यसद्वेद्यस्य ११

पीडालक्षणः परिणामो दुःखं ॥ १ ॥ विरोधिद्रव्योपनिपाताभिलषितवियोगानिष्टनिष्ठुरश्रवणादिबाह्यसाधनापेक्षादसद्वेद्योदयादुत्पद्यमानः पीडालक्षणः परिणामो दुःखमित्याख्यायते ।

अनुग्राहकसंबंधविच्छेदे वैक्लव्यविशेषः शोकः ॥ २ ॥ अनुग्राहकस्य बांधवादेः संबंधविच्छेदे तद्गताशयस्य चिंताखेदलक्षणः परिणामो वैक्लव्यविशेषो मोहकर्मविशेषशोकोदयापेक्षः शोक इत्युच्यते ।

परिवादादिनिमित्तादाविलांतःकरणस्य तीव्रानुशयस्तापः ॥ ३ ॥ परिवादः परिभवः परुषवचनश्रवणादिनिमित्तापेक्षया कलुषांतःकरणस्य तीव्रानुशयः परिणामः ताप इत्यभिधीयते ।

परितापजाश्रुपातप्रचुरविलापाद्यभिव्यक्तं क्रंदनमाक्रंदनं ॥ ४ ॥ परितापनिमित्तेनाश्रुपातप्रचुरविलापेनांगविकारादिना चाभिव्यक्तं क्रंदनमाक्रंदनं प्रत्येतव्यं ।

आयुरिंद्रियबलप्राणवियोगकरणं वधः ॥५॥ भवधारणकारणस्यायुषः रूपादिग्रहणनिमित्तानां इंद्रियाणां कायादिवर्गणालंबनबलस्योच्छ्वासलक्षणस्य च प्राणस्य परस्परवियोगकरणं वध इत्यवधार्यते ।

संक्लेशप्रवणं स्वपरानुग्रहाभिलाषविषयमनुकंपाप्रायं परिदेवनं ॥ ६ ॥ संक्लेशपरिणामालंबनं स्वपरानुग्रहाभिलाषविषयं अनुकंपाप्रचुरं परिदेवनमिति परिभाष्यते ।

दुःखजातीयत्वात् सर्वेषां पृथगवचनमिति चेन्न कतिपयविशेषसंबंधेन तज्जात्याख्यानात् ॥ ७ ॥ स्यान्मतं शोकादयो हि सर्वे दुःखजातीयाः, ततो दुःखग्रहणादेव सिद्धं पृथगेषां वचनमनर्थकमिति ? तन्न किं कारणं ? कतिपयविशेषसंबंधेन तज्जात्याख्यानात् यथा गौरित्युक्ते अनिर्ज्ञातविशेषे तत्प्रतिपादनार्थं खंडमुंडशुक्लकृष्णाद्युपादानं क्रियते । तथा दुःखविषयासंख्यातसंख्येयलोकभेदसंभवात् दुःखमित्युक्ते विशेषानिर्ज्ञानात् कतिपयविशेषनिदर्शनेन, तद्विवेकप्रतिपत्तिः कथं स्यादिति शोकाद्युपादानं क्रियते । एते खल्वपि विषयं सुपरिगृहीता भवंति । येषु लक्षणं प्रपंचक्ष्येति ।

कथंचिदन्यत्वोपपत्तेश्च ॥ ८ ॥ यथा मृत्पिंडघटकपालादीनां मूर्तिमद्रूपद्रव्यार्थादेशात् स्यादनन्यत्वं । प्रतिनियतसंस्थानादिपर्यायादेशात् स्यादन्यत्वं । तथा दुःखशोकतापाक्रंदनवधपरिदेवनानामपीति सामान्यादेशात् स्याद्दुःखपरिणामादनन्यत्वं, प्रत्यर्थनियतहेतुभेदाहितविशेषदुःखशोकतापाक्रंदनवधपरिदेवनपर्यायादेशात् स्यादन्यत्वं ।

दुःखादीनां कर्त्रादिसाधनभावः पर्यायिपर्याययोर्भेदाभेदविवक्षोपपत्तेः ॥ ९ ॥ दुःखादीनां शब्दानां कर्त्रादिसाधनत्वमवसेयं । कुतः ? पर्यायिपर्याययोर्भेदाभेदविवक्षोपपत्तेः । यदा पर्यायिपर्याययोरभेदविवक्षा तदा तस्यायं पिंडवत्तत्परिणामादात्मैव दुःखयतीति दुःखमिति कर्तृसाधनत्वं । यदा पर्यायिपर्याययोर्भेदविवक्षा तदा दुःखयत्यनेनास्मिन्निति वा दुःखमिति करणादिसाधनत्वं वस्तुस्वरूपमात्रकथनात् । दुःखनं दुःखमिति भावसाधनत्वं वा । एवं शोकादिष्वपि योज्यं ।

तदेकांतावधारणेऽनुपपन्नं अन्यतरैकांतसंग्रहात् ॥ १० ॥ कर्त्रादिसाधनत्वं दुःखादीनामेकांतावधारणेऽनुपपन्नं । कुतः ? अन्यतरैकांतसंग्रहात् । पर्यायमात्रत्वे तावदसत्यात्मनि विज्ञानादीनां करणादिसाधनत्वमयुक्तं कर्तुरभावात् । स्वातंत्र्यशक्तिविशिष्टार्थापेक्षाणि हि शेषकारकाणि तदभावादभावमास्कंदेयुः । कर्तृसाधनत्वमपि वा युक्तं करणादिसाचिव्यापेक्षाभावात् । न च तेषां विज्ञानादीनां परस्परं प्रति साचिव्यमस्ति युगपदुपजायमानत्वात् सव्येतरगोविषाणवत् । नाप्यतीतानागतानां वर्तमानं प्रति सहायभावोऽस्ति असत्वाद्व्याघ्रपुत्रवत् ।

क्षणिकत्वाच्च पूर्वानुभूतस्मरणाभावाद् शोकादिपरिणामाभावः ॥ ११ ॥ पूर्वानुभूतं हि अर्थं विनष्टं चिंतयतः शोकादयो भवंति । न च क्षणिकवादे स्मरणमस्ति तदभावाच्छोकाद्य-

भाव । संतानादिति चेन्न तदभावादित्युक्तत्वात् । भावसाधनत्वमपि नोपपत्तिक्षमं भाववतमन्तरेण भावस्य वृत्त्यभावात् । द्रव्यमात्रत्वे च क्रियागुणविरहात् पुरुषस्य निर्गुणत्व निष्क्रियत्व या दधानस्य सुखदुःखादिपरिणामप्राप्तिं प्रति कर्तृत्वाभाव । तदभावात् करणादीनामप्यभाव । अथ कर्त्रादिसाधनभाव कल्प्यते न तर्हि निर्गुणत्व निष्क्रियत्व चात्मनोऽवतिष्ठते । तथाऽचेतनस्यापि दुःखादिपरिणाम प्रति कर्तृत्वाभावानुपपन्न । दुःखादीना घटादिष्वचेतनेष्वदर्शनात् । यद्यचेतनस्यापि दुःखादयोऽभ्युपगम्येरन् चेतनाचेतनयोरविशेष स्यात् । निष्क्रियत्वेऽप्यधर्मनिमित्ता पुरुषस्य दुःखादय इति चेन्न निष्क्रियस्य धर्माधर्मोपार्जनविषयाभावात् तत्फलानुभवनाभावाच्च ।

तान्यात्मपरोभयस्थानि क्रोधाद्यावेशात् ॥ ११ ॥ तानि दुःखादीनि क्रोधाद्यावेशात् आत्मपरोभयस्थानि भवति । तद्यथा—यदा क्रोधाद्याविष्ट आत्मा स्वस्मिन् दुःखाद्युत्पादयति तदात्मस्थानि भवति । यदा पुनरीश्वर कषायवशात् परस्य दुःखादीनि जनयति तदा परस्थानि भवति । यदा तूत्तमर्णादय अधमर्णादिनिरोध वर्तमाना तज्जनितानि क्षुत्पिपासादीनि वाप्नुवति तदोभयस्थानि ।

विद्यादीनामवगमनाद्यर्थत्वादनिर्देश इति चेन्न विदेश्चेतनार्थस्य ग्रहणात् ॥ १२ ॥ स्यान्मत इम चत्वारो विदय विदतिविंदतिविद्यतय अवगमनलाभविचारसद्भावार्था एतेषां कस्यचिदपि संग्रहेऽभिप्रेतस्यार्थस्यागतेरनिर्देश इति तन्न किं कारण ? विदश्चेतनार्थस्य ग्रहणात् । विदे चुरादिण्यन्तस्य चेतनार्थस्येद वेद्यमिति ।

सदसद्वेद्यमप्रशस्तत्वात् ॥ १३ ॥ तद्वेद्यमसदिति विशेष्यते । कुत ? अप्रशस्तत्वात् । अनिष्टफलप्रादुर्भावकारणत्वादप्रशस्तमित्याख्यायते ।

दुःखाभिधानमादौ प्रधानत्वात् ॥ १४ ॥ दुःखग्रहणमादौ क्रियते । कुत ? प्रधानत्वात् । कुत पुनरस्य प्राधान्य ? तद्विकल्पत्वात् । इतरेषां किमेतावन्त एव विकल्पा ? नत्याह—

शोकादिग्रहणस्य विकल्पोपलक्षणत्वादन्यसंग्रह ॥ १५ ॥ इमे शोकादय दुःखविकल्पा दुःखविकल्पानामुपलक्षणार्थमुपादीयन्ते ततोऽन्येषामपि संग्रहो भवति । के पुनस्ते ? अशुभप्रयोगपरपरिवादपैशुन्यानुकम्पाभावपरपरितापनाङ्गोपाङ्गच्छेदनभेदनताडनत्रासनतर्जनभर्त्सनतक्षणविशसनबधनरोधनमर्दनदमनवाहनविहेडनह्रेपणकायरौक्ष्यपरनिंदात्मप्रशंसासंक्लेशप्रादुर्भावनायुर्वहमाननिर्दयत्वसत्त्वव्यपरोपणमहारम्भपरिग्रहविश्रम्भोपघातवक्रशीलतापापकर्मजीवित्वानर्थदण्डविषमिश्रणशरजालपाशवागुरापञ्जरयन्त्रोपायसर्जनबलाभियोगशस्त्रप्रदानपापमिश्रभावा । ते दुःखादय आत्मपरोभयस्था असद्वेद्यस्यास्रवा वेदितव्या ।

स्वतीर्थकरोपदेशविरोधादयुक्तिरिति चेन्न सर्वथा प्रश्नविनिवृत्ते ॥ १६ ॥ स्यादेतत् यदि दुःखाधिकरणमसद्वेद्यहेतु । ननु नाग्न्यानशनादितप करण दुःखहेतुरिति तदनुष्ठानोपदेशात् स्वतीर्थकरस्य विरुद्ध तदविरोध च दुःखादीनामसद्वेद्यास्रवस्यायुक्तिरिति ? तन्न किं कारण ? सर्वथा प्रश्नविनिवृत्ते न तावदार्हतस्य प्रश्न उपपद्यते स्वतीर्थकरोपदेशव्याघातप्रसंगात् । यस्य क्षणिकवाद तस्यापि न युज्यते । सर्वदुःखशून्यानामकत्वाभ्युपगमे हिंसादिवत् दानादेरप्यकुशलत्वेन दुःखहेतुतुल्यत्वादिति । तथेतरेषामपि हिंसादीनां दुःखहेतुत्वेन पापास्रवहेतुनाभ्युपगच्छतां यमनियमपरिपालनविविधतपोनुष्ठानदुश्चरोपवासब्रह्मचर्यादीनां दुःखहेतुत्वात् तदनुष्ठानविरोधप्रसंगान्नोपपद्यते प्रश्न । किं च—

द्वेषासंभवात् ॥ १७ ॥ यथानिष्टद्रव्यसंपर्काद्द्वेषोत्पत्तौ दुःखोत्पत्ति न तथा बाह्याभ्यन्तरतप प्रवृत्तौ धर्मध्यानपरिणतस्य यतेरनशनकेशलुञ्चनादिकरणकारणापादितकायक्लेशेऽस्ति द्वेषसंभव । तस्मान्नासद्वेद्यबन्धोऽस्ति । क्रोधाद्यावेशे हि सति स्वपराभयदुःखादीनां पापास्रवहेतुत्वमिष्ट न केवलाना । किं च—

आहितप्रसादत्वात् ॥ १८ ॥ यथा यतिरहिंसादिकरणकारणान्वितवादाहितप्रसाद तथायमुपवासादिकरणकारणेष्वाहितप्रसाद अनशनादितप करोतीति दुःखाद्यभाव । किं च—

प्रायश्चित्तोपदेशात् ॥ १९ ॥ कादाचित्कान्यकारणाविर्भूतक्रोधादिपरिणामे च सति तदुत्सिसृक्षार्थं प्रायश्चित्तविधानं क्रियते ततः कथमिव यतेः-अनशनादितपश्चरणे क्रोधादिपरिणामो भवेत् ?। किं च-

अनुग्रहबुद्ध्या तद्व्यापाराद्गंडपाटनवत् ॥ २० ॥ यथा भिषक् करुणार्द्रीकृतचेताः संयतस्योपरि अनुग्रहबुद्ध्या गंडं पाटयंस्तत्र क्रोधाद्यभावात् नापुण्यं बध्नाति। तथा अनादिसांसारिकजातिजरामरणवेदनाजिघांसं प्रत्यागूर्णो यतिः तदुपाये प्रवर्तमानः स्वपरस्थदुःखहेतुत्वे सत्यपि क्रोधाद्यभावात् पापस्याबंधकः। किं च—

मनोरत्या सौख्याभिधानात् ॥ २१ ॥ यथा दुखाभिभूतानामपि संसारिणां यत्र मनोरतिस्तत्र सौख्यं तथानशनादिकरणस्य यतेर्मनोरतिसौख्यसान्निध्यात् अदोषः। उक्तं च—

पुरे वने वा स्वजने जने वा प्रसादशृंगे द्रुमकोटरे वा।
प्रियांगनांऽकेऽथ शिलातले वा मनोरतिं सौख्यमुदाहरति ॥ १ ॥

इति। यद्यसद्वेद्यस्यामी प्रयोगाः यथा द्वितीयस्य क आस्रव इत्युच्यते-

भूतवृत्त्यनुकंपादानसरागसंयमादियोगः क्षांतिःशौचमिति सद्वेद्यस्य ॥ १२ ॥

आयुर्नामकर्मोदयवशाद्भवनाद्भूतानि ॥ १ ॥ तासु तासु योनिष्वायुर्नामकर्मोदयवशाद्भवनाद्भूतानि सर्वे प्राणिन इत्यर्थः।

व्रताभिसंबंधिनो व्रतिनः ॥ २ ॥ व्रतानि वक्ष्यंते अहिंसादीनि तदाभिसंबंधिनो ये ते व्रतिनः। ते द्वेधा आरंभं प्रति निवृत्तौत्सुक्याः संयताः गृहिणश्च संयतासंयताः।

अनुकंपनमनुकंपा ॥ ३ ॥ अनुग्रहार्द्रीकृतचेतसः परपीडामात्मस्थामिव कुर्वतोऽनुकंपनमनुकंपा। भूतानि च व्रतिनश्च भूतव्रतिनः भूतव्रतिष्वनुकंपा भूतव्रत्यनुकंपा। 'साधनं कृता बहुलमिति' वृत्तिः। यथा गलचोपक इति। मयूरव्यंसकादित्वाच।

स्वस्य परानुग्रहबुद्ध्याऽतिसर्जनं दानं ॥ ४ ॥ आत्मीयस्य वस्तुनः परानुग्रहबुद्ध्या अतिसर्जनं दानमिति कथ्यते।

संपरायनिवारणप्रवणोऽक्षीणाशयः सरागः ॥ ५ ॥ पूर्वोपात्तकर्मोदयवशादक्षीणाशयः सन् संपरायनिवारण प्रत्यागूर्णमनाः सराग इत्युच्यते।

प्राणींद्रियेष्वशुभप्रवृत्तेर्विरतिः संयमः ॥ ६ ॥ प्राणिष्वेकेंद्रियादिषु चक्षुरादिष्विंद्रियेषु चाऽशुभप्रवृत्तेर्विरतिः संयम इति निश्चीयते। सरागस्य संयमः सरागसंयमः। सरागो वा संयम सरागसंयमः।

आदिशब्देन संयमासंयमाऽकामनिर्जराबालतपोनुरोधः ॥ ७ ॥ संयमासंयमः अकामनिर्जरा बालतप इत्येतेषामादिशब्देनानुरोधः क्रियते। तत्र संयमासंयम अनात्यंतिकी विरतिः। विषयानर्थनिवृत्तिं चात्माभिप्रायेणाकुर्वतः पारतन्त्र्याद्भोगनिरोधोऽकामनिर्जरा यथार्थप्रतिपत्त्यभावादज्ञानिनो बाला मिथ्यादृष्ट्यादयस्तेषां तपः बालतपः अग्निप्रवेशकारीषसादनादिप्रतीतं।

निरवद्यक्रियाविशेषानुष्ठानं योगः ॥ ८ ॥ निरवद्यस्य क्रियाविशेषस्यानुष्ठानं स योगः समाधिः। सम्यक् प्रणिधानमित्यर्थः। दंडभावनिवृत्त्यर्थं च तस्य ग्रहणं क्रियते। भूतव्रत्यनुकंपादानं च सरागसंयमादयश्च भूतव्रत्यनुकंपादानसरागसंयमादयस्तेषां योगः भूतव्रत्यनुकंपादानसरागसंयमादियोगः।

१ श्चेनेदमदाशतिरिदर्थः।

धर्मप्रणिधानात्क्रोधादिनिवृत्तिः क्षांतिः ॥ ९ ॥ क्रोधादेः कषायस्य शुभपरिणामभावनापूर्विका निवृत्तिः क्षांतिरित्युच्यते । ननु क्षमूषिति षित्वात् अङि क्षमेति भवितव्यं सत्यमेवमेतत् यदि भ्वादिषु पठितस्य ग्रहणं स्यात् । इदं दिवादिपठितस्य क्षमूष् सहने इत्यस्य रूपं ।

लोभप्रकाराणामुपरमः शौचं ॥ १० ॥ लोभप्रकारेभ्य उपरतः शुचिरित्युच्यते तस्य भावः कर्म वा शौचं । के पुनर्लोभप्रकाराः ? स्वद्रव्यात्यागपरद्रव्यापहरणसान्यासिकानिन्हवादयः । इति करणं प्रकारार्थेहेत्वेवं प्रकारादिव्यवच्छेदादिषु दृष्टप्रयोग इति शब्दः । तत्रेह प्रकारार्थो गृह्यते एवंप्रकाराः सद्वेद्यस्यास्रवा इति ।

वृत्तिप्रसंगो लघुत्वादिति चेन्नान्योपसंग्रहार्थत्वात् ॥ ११॥ स्यान्मतं वृत्तिरत्र न्याय्या संयमादियोगक्षांतिशौचानीति । कुतः ? लघुत्वादिति ? तन्न किं कारणं ? अन्योपसंग्रहार्थत्वात् ।

इति करणानर्थक्यमिति चेन्नोभयग्रहणस्य व्यक्त्यर्थत्वात् ॥ १२॥ स्यादेतत् यद्यवृत्तिकरणमन्योपसंग्रहार्थमिति शब्दोपादानस्यापि तदेव प्रयोजनमिति तस्यानर्थक्यमिति तन्न किं कारणं ? उभयग्रहणस्य व्यक्त्यर्थत्वात् । व्यक्त्यर्थमुभयं गृह्यते । के पुनस्ते गृह्यमाणाः अर्हत्पूजाकारणपरतापतावालवृद्धतपस्विवैयावृत्यायोगार्जवविनयप्रधानतादयः ।

व्रतिग्रहणमनर्थकमिति चेन्न प्राधान्यख्यापनार्थत्वात् ॥ १३ ॥ स्यान्मतं भूतग्रहणादेव सिद्धं व्रतिग्रहणमनर्थकं सामान्यनिर्देशस्य सर्वविशेषव्यापित्वाविरोधादिति ? तन्न किं कारणं ? प्राधान्यख्यापनार्थत्वात् । भूतेषु यानुकंपा तस्या व्रतिष्वनुकंपा प्रधानभूतत्ययमर्थः ख्याप्यते ।

नित्यानित्यात्मकत्वेऽनुकंपादिसिद्धिर्नान्यथा ॥ १४ ॥ द्रव्यत्वाद्यन्वयादेशान्नित्यतामजहत् नैमित्तिकपरिणाममुखेनानित्यतामस्कदत् जीवस्यानुकंपादयः परिणामविशेषा युज्यते नान्यथा । यदि नित्यत्वमेव स्यात् विक्रियाभावात् अनुकंपादिपरिणयभावः तदभ्युपगमे च नित्यताव्याघातः । क्षणिकैकांतेपि पूर्वोत्तरावग्राहकैकनिशानाभावात् अनुकंपादिप्रच्यवः । संस्करादिति चेन्न तस्याप्यनित्यत्वात् । ज्ञानाज्ञानभावेष्वनुपपत्तेः । आह उक्ताः सदसत्प्रकारस्य वेदनीयस्योपादानहेतवः । अथ अनंतरस्यानंतप्रवाहसंसारास्पदकारणस्य मोहस्यात्मलाभे को हेतुरित्यत्रोच्यते—

केवलिश्रुतसंघधर्मदेवावर्णवादो दर्शनमोहस्य ॥ १३ ॥

करणक्रमव्यवधानातिवर्तिज्ञानोपेताः केवलिनः ॥ १ ॥ करणं चक्षुरादि, कालभेदेन वृत्तिः क्रमः, कुड्यादिनाऽन्तर्धानं व्यवधानं एतान्यतीत्य वर्तते । ज्ञानावरणस्यात्यंतसंक्षये आविर्भूतमात्मनः स्वाभाविकं ज्ञानं तद्वंत अर्हंतो भगवंतः केवलिन इति व्यपदिश्यते ।

तदुपदिष्टं बुद्ध्यतिशयर्द्धियुक्तगणधरावधारितं श्रुतं ॥ २ ॥ तैर्व्यपगतरागद्वेषमोहैरुपदिष्टं बुद्ध्यतिशयर्द्धियुक्तैः गणधरैरवधारितं श्रुतमित्युच्यते तद्विस्तरतो व्याख्यातं ।

रत्नत्रयोपेतः श्रवणगणः संघः ॥ ३ ॥ सम्यग्दर्शनादिरत्नत्रयभावनापराणां चतुर्विधानां श्रवणानां गणः संघ इति कथ्यते ।

एकस्यासंघत्वमिति चेन्नानेकव्रतगुणसंहननादेकस्यापि संघत्वसिद्धेः ॥ ४ ॥ स्यादेतत् संघो गणो वृंदमित्यनर्थांतरं तस्य कथमेकस्मिन् वृत्तिरिति ? तन्न किं कारणं अनेकव्रतगुणसंहननादेकस्यापि संघत्वसिद्धेः उक्तं च—

> संघो गुणसंघादो कम्माणविमोयदो हवदि संघो ।
> दंसणणाणचरित्ते संघादिंतो हवदि संघो ॥ १ ॥

अहिंसादिलक्षणो धर्मः ॥ ५ ॥ तस्मिन् जिनप्रवचने निर्दिष्टोऽहिंसादिलक्षणो धर्म इत्युच्यते ।

देवशब्दो व्याख्यातार्थः ॥ ६ ॥ देवाश्चतुर्णिकाया इत्यत्र देवशब्दो व्याख्यातार्थः ।

अंतःकलुषदोषादसद्भूतमलोद्भावनमवर्णवादः ॥ ७ ॥ गुणवत्सु महत्सु स्वमतिकलुषदोषात् असद्भूतमलोद्भावनमवर्णवाद इति वर्ण्यते । केवलिश्रुतसंघधर्मदेवानामवर्णवादः केवलिश्रुतसंघधर्मदेवावर्णवादः ।

पिंडाभ्यवहारजीवनादिवचनं केवलिषु ॥ ८ ॥ पिंडाभ्यवहारजीविनः केवलदशानिर्हरणाः अलाबूपात्रपरिग्रहाः कालभेदवृत्तज्ञानदर्शनाः केवलिन इत्यादिवचनं केवलिष्ववर्णवादः ।

मांसभक्षणानवद्याभिधानं श्रुते ॥ ९ ॥ मांसमत्स्यभक्षणं मधुसुरापानं वेदनार्दितमैथुनोपसेवा रात्रिभोजनमित्येवमाद्यनवद्यमित्यनुज्ञानं श्रुतेऽवर्णवादः ।

शूद्रत्वाशुचित्वाद्याविर्भावनं संघे ॥ १० ॥ एते श्रमणाः शूद्राः अस्नानमलदिग्धांगा अशुचयो दिगम्बराः निरपत्रपा इहैवेति दुःखमनुभवंति परलोके कुतश्च सुखिन इत्यादिवचनं संघेऽवर्णवादः ।

निर्गुणत्वाद्यभिधानं धर्मे ॥ ११ ॥ जिनोपदिष्टो दशविकल्पो धर्मः निर्गुणः तदुपसेविनो ये ते चासुरा भवंति । इत्येवमाद्यभिधानं धर्मावर्णवादः ।

सुरामांसोपसेवाद्याघोषणं देवावर्णवादः ॥ १२ ॥ सुरां मांसं चोपसेवंते देवाः अहल्यादिष्वासक्तचेतसः इत्याद्याघोषणं देवावर्णवादः ॥

दर्शनं मोहयति मोहनं वा दर्शनमोहः ॥ १३ ॥ दर्शनमुक्तलक्षणं तत्त्वार्थश्रद्धानमित्यत्र, दर्शनं मोहयतीति दर्शनमोहः दर्शनस्य मोहनं वा दर्शनमोहः तस्य दर्शनमोहस्यैते आस्रवा वेदितव्याः । आह यदेते दर्शनमोहस्यापादकाः परिणामा निश्चीयते । क इदानीमनंतरोद्दिष्टस्य चारित्रमोहस्यास्रव इत्यत्रोच्यते—

कषायोदयात्तीव्रपरिणामश्चारित्रमोहस्य ॥ १४ ॥

द्रव्यादिनिमित्तवशात् कर्मपरिपाक उदयः ॥ १ ॥ प्रागुपात्तस्य कर्मणः द्रव्यादिनिमित्तवशात् फलप्राप्तिः परिपाक उदय इति निश्चीयते । कषायो निरुक्तः । कषायस्य उदयः कषायोदयः तस्मात् कषायोदयात् ।

तीव्रपरिणामशब्दावुक्तार्थौ ॥ २ ॥ तीव्रमद इत्यत्र तीव्रशब्दो व्याख्यातार्थः सद्भाक् परिणामः इत्यत्र परिणामशब्दो वर्णितार्थः ।

चारित्रं मोहयति मोहनं वा चारित्रमोहः ॥ ३ ॥ चारित्रमुक्तलक्षणं तन्मोहयति मोहनं वा तस्य चारित्रमोह इति निर्दिश्यते तस्य चारित्रमोहस्य कषायोदयनिमित्तः तीव्रपरिणामो यः स आस्रव इति वेदितव्यः । स किंस्वरूप ? इति चेदुच्यते—जगदनुग्रहतंत्रशीलव्रतभावितात्मतपस्विजनगर्हणधर्मविध्वंसनतदंतरायकरणशीलगुणदेशसंयतविरतिप्रच्यावनमधुमद्यमांसविरतचित्तभ्रमापादानवृत्तसंदूषणसंक्लिष्टलिंगव्रतधारणस्वपरकषायोत्पादनादिलक्षणः कषायवेदनीयस्यास्रवः । उत्प्रहासदीनाभिहासित्वकंदर्पोपहसनबहुप्रलापोपहासशीलता हास्यवेदनीयस्य । विचित्रपरक्रीडनपरतौचित्यावर्जनबहुविधपीडाभावदेशाद्यनौत्सुक्यप्रीतिसंजननादिः रतिवेदनीयस्य । परारतिप्रादुर्भावनरतिविनाशनपापशीलसंसर्गताकुशलक्रियाप्रोत्साहनादि, अरतिवेदनीयस्य । स्वशोकामोदशोचनपरदुःखाविष्करणशोकप्लुताभिनंदनादि. शोकवेदनीयस्य । स्वयं भयपरिणामपरभयोत्पादननिर्दयत्वत्रासनादिर्भयवेदनीयस्य । सद्धर्मापन्नचतुर्वर्णविशिष्टवर्गकुलक्रियाचारप्रवणजुगुप्सापरिवादशीलत्वादिर्जुगुप्सावेदनीयस्य । प्रकृष्टक्रोधपरिणामातिमानितेर्ष्याव्यापारालीकाभिधायितातिसंधानपरत्वप्रवृद्धरागपरांगनागमनादरवामलोचनाभावाभिष्वंगतादिः स्त्रीवेदस्य । स्तोकक्रोधजैह्म्यनिवृत्त्यनुत्सिक्तत्वालोभत्वागनासमवायाल्परागत्वस्वदारसंतोषेर्ष्याविशेषोपरमस्नानगंधमाल्याभरणानादरादि पुंवेदनीय-

स्य। प्रचुरक्रोधमानमायालोभपरिणामगुह्येन्द्रियव्यपरोपणस्त्रीपुंसानङ्गव्यसनित्वशीलव्रतगुणधारिप्रव्रज्याश्रितप्रमथपरांगनावस्कन्दनरागतीव्रानाचारादिर्नपुंसकवेदनीयस्य। आह—मोहनीयस्यानेकविकल्पस्यास्रवभेदो निर्दिष्टः। इदानीं आयुश्चतुष्टयस्यास्रवभेदो वक्तव्य इति। तत्राद्यस्य नियतकालपरिपाकस्यायुषः कारणप्रदर्शनार्थमिदमुच्यते—

बह्वारंभपरिग्रहत्वं नारकस्यायुषः ॥ १५ ॥

संख्यावैपुल्यवाचिनो बहुशब्दस्य ग्रहणमविशेषात्॥१॥ अथ बहुशब्दः अस्त्येव संख्यापदं एकः, द्वौ बहव इति। अस्ति वैपुल्यवाची बहुरोदनो बहुसूप इति। तस्य द्विप्रकारस्यापि ग्रहणमिह न विरुध्यते। कुतः विशेषात्।

आरंभो हैंसं कर्म ॥ २ ॥ हिंसनशीला हिंस्रा तेषां कर्म हैंस्रं आरंभ इत्युच्यते। बहव आरंभा बह्वारंभा बह्वो आरंभो बह्वारंभः।

ममेदमिति संकल्पः परिग्रहः ॥ ३ ॥ ममेदं वस्तु अहमस्य स्वामीत्यात्मात्मीयाभिमानः संकल्पः परिग्रह इत्युच्यते। बह्वारंभाः परिग्रहा यस्य स बह्वारंभपरिग्रहः तस्य भावः बह्वारंभपरिग्रहत्वं नारकस्यायुषः आस्रवो भवति। एतदुक्तं भवति—परिग्रहप्रणिधानप्रयुक्ता तीव्रतरपरिणामा हिंसापरा बहुशो विश्रम्भानुमताः भाविताश्च तत्कृतकर्मात्मसात् करणात् तप्ताय पिंडवत् अहितक्रोधाद्यर्था नारकस्यायुषः आस्रव इति संक्षेपः। तद्विस्तरस्तु मिथ्यादर्शनश्लिष्टाचारतोत्कृष्टमानताशैलभेदसदृशरोषतीव्रलोभानुरागानुकम्पादीनभावपरपरितापांत प्रणिधानवधबन्धनाभिनिवेशप्राणभूतजीवसत्त्वाजस्रोपघातपरिणामप्राणवधात्मकानृतवचनशीलत्वपरस्वहरणानिभृतमिथ्यगपरिणाममैथुनोपसवनानिरतिमहारंभवशीकृतेंद्रियताकामभोगाभिलाषप्रवृद्धता नैःशील्यपापनिमित्ताहाराभिप्रायस्थिरवैरनृशंसासमीक्षितकदनकारितानिरनुग्रहत्वाभाव्ययातिसमयभेदतीर्थकरासादनकृष्णलेश्याभिजातरौद्रध्यानमरणकालत्वादिलक्षणो विज्ञेयः। आह उक्तो नारकस्यायुष आस्रवः तैर्यग्योनस्येदानीं वक्तव्य इत्यत्रोच्यते—

माया तैर्यग्योनस्य ॥ १६ ॥

चारित्रमोहोदयात् कुटिलभावो माया ॥ १ ॥ चारित्रमोहकर्मोदयाविर्भूत आत्मनः कुटिलस्वभावः मायेति व्यपदिश्यते। सा माया निकृतिस्तैर्यग्योनस्यायुषः आस्रव इति संक्षेपः। प्रपञ्चस्तु मिथ्यात्वोपष्टम्भाधर्मदेशनानल्पारंभपरिग्रहनिकृतिकूटकर्मावनिभेदसदृशरोषनिःशीलताशब्दलिंगवंचनातिसंधानप्रियताभेदकरणानर्थोद्भावनवर्णगंधरसस्पर्शान्यत्वापादनजातिकुलशीलसंदूषणाविसंवादनाभिसंधिमिथ्याजीवित्वसद्गुणव्यपलापासद्गुणख्यापननीलकपोतलेश्यापरिणामार्तध्यानमरणकालतादिलक्षणः प्रत्येतव्यः। आह—व्याख्यातस्तैर्यग्योनस्यायुष आस्रवः। इदानीं मानुषस्यायुषः को हेतुरित्यत्रोच्यते—

अल्पारंभपरिग्रहत्वं मानुषस्य ॥ १७ ॥

नारकायुरास्रवविपरीतो मानुषस्य ॥ १ ॥ नारकायुरास्रवो व्याख्यातः तद्विपरीतो मानुषस्यास्रव इति संक्षेपः व्यासस्तु—मिथ्यादर्शनालिंगितमतिविनीतस्वभावताप्रकृतिभद्रतामार्दवार्जवसमाचारसुखप्रज्ञापनीयतावालुकाराजिसदृशरोषप्रगुणव्यवहारप्रायताऽल्पारंभपरिग्रहसंतोषाभिरतिप्राण्युपघातविरमणप्रदोषकर्मनिवृत्तिस्वागताभिभाषणमौखर्यप्रकृतिमधुरतालोकयात्रानुग्रहौदासीन्यानुसूयाल्पसंक्लेशतागुरुदेवतातिथिपूजासंविभागशीलताकपोतपीतलेश्योपश्लेषधर्मध्यानमरणकालतादिलक्षणः। किमेतावानेवायुषो मानुषस्यास्रवः? इत्युच्यते—

स्वभावमार्दवं च ॥ १८ ॥

उपदेशानपेक्षं स्वभावमार्दवं ॥२॥ मृदोर्भावः कर्म वा मार्दवं। स्वभावेन मार्दवं स्वभावमार्दवं च।

नातस्तत्सिद्धे ॥ ३ ॥ नैष दोष । कुत ? अतस्तत्सिद्धे । यत एव सम्यक्त्व सौधर्मादिष्विति नियम्यते तत एव तयोरपि नियमसिद्धि । नासति सम्यक्त्वे सरागसयमसयमासयमव्यपदेश इति । आह—*आयुषोऽनतर यन्निर्दिष्ट नाम तस्य क आस्रव इत्यत्रोच्यते—तत् तद्द्विविधमशुभ शुभ चेति । तत्राशुभनामा-* सूत्रप्रतिपत्त्यर्थमारभ्यते—

योगवक्रता विसंवादनं चाऽशुभस्य नाम्नः ॥ २२ ॥

कायवाङ्मनसां कौटिल्येन वृत्तिर्योगवक्रता ॥ १ ॥ कायवाङ्मनासि व्याख्यातानि तेषां कुटिलता योगवक्रता इत्युच्यते । अनार्जव प्रणिधानमिति यावत् ।

विसंवादनमन्यथाप्रवर्तनं ॥ २ ॥ अन्येन प्रकारेण प्रवर्तन प्रतिपादन विसवादनमिति विज्ञायते ।

योगवक्रतैवेति चेत्स्वपरान्तरेऽपि तद्भावप्रयोजकत्वात् पृथग्वचनं ॥३॥ स्यादेतत् अन्यथा-प्रवर्तन विसवादन तदेव योगवक्रतापीति पृथग्ग्रहणमनर्थकमिति ? सत्यमेवमेतत् किंतु आत्मान्तरेऽपि तद्भाव प्रयोजकत्वात् पृथग्वचन । *सम्यगभ्युदयनि श्रेयसार्थासु क्रियासु प्रवर्तमानमन्य कायवाङ्मनोभिर्विसवाद-* यति-मैव कार्षीरेव कुर्विति कुटिलतया प्रवर्तन विसवादन । आत्मगता योगवक्रता, इत्ययमनयोर्भेद ।

चशब्दोऽनुक्तसमुच्चयार्थः ॥ ४ ॥ चशब्द क्रियते अनुक्तस्यास्रवस्य समुच्चयार्थ । क पुनरसौ ? *मिथ्यादर्शनपिशुनतास्थिरचित्तस्वभावताकूटमानतुलाकरणसुवर्णमणिरत्नाद्यनुकृतिकुटिलसाक्षित्वाङ्गोपाङ्गच्या-* वनवर्णगधरसस्पर्शान्यथाभावनयंत्रपजरक्रियाद्रव्यांतरविषयसबधनिकृतिभूयिष्ठतापरनिंदात्मप्रशसानृतवचन-परद्रव्यादानमहारभपरिग्रहोज्ज्वलवेषरूपमदपरुषासत्यप्रलापाक्रोशमौखर्यसौभाग्योपयोगवशीकरणप्रयोगपरकुतू-हलोत्पादनालकारादरचैत्यप्रदेशगधमाल्यधूपादिमोषणविलबनोपहासेष्टकापाकदवाग्निप्रयोगप्रतिमायतनप्रतिश्र-यारामोद्यानविनाशतीव्रक्रोधमानमायालोभपापकर्मोपजीवनादिलक्षण । स एष सर्वोऽशुभस्य नाम्न ।

आह—अथ शुभनामकर्मण क आस्रव इत्युच्यते—

तद्विपरीतं शुभस्य ॥ २३ ॥

ऋजुयोगोऽविसंवादनं च ॥ १ ॥ तद्विपरीत कायवाङ्मनसा ऋजुत्वमविसवादन च तद्विपरीत-*मित्युच्यते । चशब्देन धार्मिकदर्शनसंभ्रमसद्भावोपनयनससरणभीरुताप्रमादवर्जनासमेदचारितादयो यथो-* क्ताऽशुभविपरीता परिणामा शुभनाम्न आस्रवा प्रत्येतव्या । आह-किमेतावानेव शुभनामास्रवविधि ! उत कश्चिदस्ति प्रतिविशेष ? इत्युच्यत—यदिद तीर्थकरनामकर्म अनतानुपमप्रभावमचिन्त्यविभूतिवि-शेषकारण त्रैलोक्यविजयकर तस्यास्रवविधिविशेषोऽस्तीति । *यद्येवमुच्यता तस्यास्रव इत्यत इदमारभ्यते—*

दर्शनविशुद्धिर्विनयसंपन्नता शीलव्रतेष्वनतिचारोऽभीक्ष्णज्ञानोपयोग-संवेगौ शक्तितस्त्यागतपसी साधुसमाधिर्वैयावृत्त्यकरणमर्हदा-चार्यबहुश्रुतप्रवचनभक्तिरावश्यकापरिहाणिर्मार्गप्रभावना प्रवचनवत्सलत्वमिति तीर्थकरत्वस्य ॥ २४ ॥

जिनोपदिष्टे निर्ग्रन्थे मोक्षवर्त्मनि रुचिः निःशंकितत्वाद्यष्टांगा दर्शनविशुद्धिः ॥ १ ॥ जिनेन भगवताऽर्हता परमेष्ठिनोपदिष्टे निर्ग्रन्थलक्षणे मोक्षवर्त्मनि रुचिर्दर्शनविशुद्धि । *तस्या अष्टावङ्गानि-* नि शकितत्व, नि कांक्षता, विचिकित्साविरह, अमूढदृष्टिता, उपबृंहण, स्थितिकरण, वात्सल्य, प्रभावन चेति । *तत्रहलोकपरलोकव्याधिमरणासयमारक्षणाकास्मिकसप्तविधभयाविनिर्मुक्तता—अर्हदुपदिष्टे वा प्रवचने* किमिद स्याद्वा नवेति शकानिरासो नि शकितत्व । उभयलोकविषयोपभोगाकांक्षानिवृत्ति *कुदृष्ट्यन्तराकांक्ष-*

ज्ञानतपोजिनपूजाविधिना धर्मप्रकाशनं मार्गप्रभावनं ॥ १२ ॥ ज्ञानरविप्रभया परसमयखद्योततिरस्कारिण्या, सत्तपसा महोपवासादिलक्षणेन सुरपतिविष्टरप्रकंपनाहेतुना, जिनपूजया वा भव्यजनकमलखंडप्रबोधनप्रभाकरप्रभया, सद्धर्मप्रकाशनं मार्गप्रभावनमिति संभाव्यते।

वत्से धेनुवत्सधर्मणि स्नेहः प्रवचनवत्सलत्वं ॥ १३ ॥ यथा धेनुर्वत्सेऽकृत्रिमस्नेहमुत्पादयति तथा सधर्माणमवलोक्य तद्गतस्नेहार्द्रीकृतचित्तता प्रवचनवत्सलत्वमित्युच्यते। यः सधर्मणि स्नेहः स एव प्रवचनस्नेह इति। तान्येतानि षोडशकारणानि सम्यग्भाव्यमानानि व्यस्तानि समस्तानि च तीर्थकरनामकर्मास्रवकारणानि प्रत्येतव्यानि। आह—नामानंतरनिर्देशभाजो गोत्रस्योपादाने किं निबंधनमिति प्रतिविधीयते—तद्वैविध्ये सति आद्यस्य तावत्—

परात्मनिंदाप्रशंसे सदसद्गुणच्छादनोद्भावने च नीचैर्गोत्रस्य ॥२५॥

दोषोद्भावनेच्छा निंदा ॥ १ ॥ तथ्यस्य वाऽतथ्यस्य वा दोषस्योद्भावनं प्रतीच्छा मनःपरिणामाक्षेपो निंदेत्युच्यते ॥

गुणोद्भावनाभिप्रायः प्रशंसा ॥ २ ॥ सद्भूतस्यासद्भूतस्य वा गुणस्योद्भावनं प्रत्यभिप्रायः प्रशंसेत्युपदिश्यते। परश्च आत्मा च परात्मानौ निंदा च प्रशंसा च निंदाप्रशंसे परात्मनोर्निंदाप्रशंसे परात्मनिंदाप्रशंसे यथासंख्यमभिसंबंधः। परनिंदा आत्मप्रशंसेति यावत्।

अनुद्भूतवृत्तिताच्छादनं ॥ ३ ॥ प्रतिबंधकहेतुसंनिधाने सति अनुद्भूतवृत्तितावि्र्भावः छादनमित्यवसीयते ॥

प्रतिबंधकाभावे प्रकाशितवृत्तितोद्भावनं ॥४॥ प्रतिबंधकस्य हेतोरभावे प्रकाशितवृत्तिता उद्भावनमिति व्यपदेशमर्हति सच्चासच्च सदसती ते च तौ गुणौ च सदसद्गुणौ, छादनं चोद्भावनं च छादनोद्भावने सदसद्गुणयोः छादनोद्भावने सदसद्गुणच्छादनोद्भावने, अत्रापि यथासंख्यमभिसंबंधः। सद्गुणच्छादनमसद्गुणोद्भावनमिति।

गूयते तदिति गोत्रं ॥ ५ ॥ गूयते शब्द्यते तदिति गोत्रं उणादिकेन त्रदा निष्पत्तिः।

नीचैरित्यधिकरणप्रधानः शब्दः ॥ ६ ॥ नीचैरित्ययं शब्दः अधिकरणप्रधानो दृष्टव्यः नीचैः स्थाने येनात्मा क्रियते तन्नीचैर्गोत्रं तस्यास्रवकारणान्येतानि परनिंदादीनि। तत्प्रपंच उच्यते—जातिकुलबल-
[illegible]
[illegible]
करणतीर्थकरादिक्षेपादि। आहोपपादितः नीचैर्गोत्रस्यास्रवः, इदानीमुच्चैर्गोत्रस्यास्रवविधिः क इति ?
अत्रोच्यते—

तद्विपर्ययो नीचैर्वृत्त्यनुत्सेकौ चोत्तरस्य ॥ २६ ॥

नीचैर्गोत्रास्रवप्रतिनिर्देशनार्थस्तच्छब्दः ॥ १ ॥ प्रत्यासत्तेस्तदित्यनेन नीचैर्गोत्रास्रवः प्रतिनिर्दिश्यते।

विपर्ययोऽन्यथावृत्तिः ॥ २ ॥ अन्येन प्रकारेण वृत्तिर्विपर्यय इति व्यपदिश्यते तस्य विपर्ययः तद्विपर्ययः। कः पुनरसौ—आत्मनिंदा परप्रशंसे सद्गुणोद्भावनमसद्गुणच्छादनं च।

गुरुष्ववनतिर्नीचैर्वृत्तिः ॥ ३ ॥ गुणोत्कृष्टेषु विनयेन अवनतिर्नीचैर्वृत्तिरित्याख्यायते।

अनहंकारतानुत्सेकः ॥ ४ ॥ विज्ञानादिभिरुत्कृष्टस्यापि सतः तत्कृतमदविरहोऽनहंकारतानुत्सेक इत्युच्यते। तान्येतानि उत्तरस्योच्चैर्गोत्रस्यास्रवकारणानि भवंति। प्रपंचस्तु विभ्रियते—जातिकुलरूपबलवीर्य

परिज्ञानैश्वर्यतपोविशेषवतः आत्मोत्कर्षाप्रणिधान परावज्ञानौद्धत्यनिंदासूयोपहासपरपरिवादानिवृत्तिः विनिहतमानता धर्म्यजनपूजाऽभ्युत्थानांजलिप्रणतिवंदना--ऐदंयुगीनान्यपुरुषदुर्लभगुणस्याप्यनुत्सिक्तता। अहंकारात्यये नीचैर्वृत्तिता भस्मावृतस्यैव हुतभुजः स्वमाहात्म्याप्रकाशन धर्मसाधनेषु परमसंभ्रम इत्यादि । आहोक्तः सप्तविधकर्म प्रत्यास्रवविकल्पः । इदानीमष्टमस्य कर्मणोंतरायस्यास्रवविधिः कः ? इत्यत्रोच्यते-

विघ्नकरणमंतरायस्य ॥ २७ ॥

दानादिविहननं विघ्नः ॥ १ ॥ दानादीन्युक्तानि दानलाभभोगोपभोगवीर्याणि चेत्यत्र तेषां विहननं विघ्न इत्युच्यते।

घञर्थे कविधानं ॥ २ ॥ "स्थास्नापाव्यधिहनियुध्यर्थमिति" कविधिः । विघ्नस्य करणं विघ्नकरणमंतरायस्यास्रव इति संक्षेपः । तद्विस्तारस्तु विव्रियते—ज्ञानप्रतिषेधसत्कारोपघातदानलाभभोगोपभोगवीर्यस्नानानुलेपनगंधमाल्याच्छादनविभूषणशयनासनभक्ष्यभोज्यपेयलेह्यपरिभोगविघ्नकरणविभवसमृद्धिविस्मयद्रव्यापरित्यागद्रव्यासंप्रयोगसमर्थनाप्रमादावर्णवाददेवतानिवेद्यानिवेद्यग्रहणनिरवद्योपकरणपरित्यागपरवीर्यापहरणधर्मव्यवच्छेदनकुशलाचरणतपस्विगुरुचैत्यपूजाव्याघातप्रव्रजितकृपणदीनानाथवस्त्रपात्रप्रतिश्रयप्रतिषेधक्रियापरनिरोधबंधनगुह्यांगच्छेदनकर्णनासिकौष्ठकर्तनप्राणिवधादिः । अत्र चोद्यते सूत्रेनुपात्तः सर्वास्रवप्रपंचः कथमेव गंतु शक्यते ? इत्यत्रोच्यते—

इतिकरणानुवृत्तेः सर्वत्रानुक्तसंग्रहः ॥ ३ ॥ इति करणोनुवर्तते । क्व प्रकृतः ? क्षांतिशौचमिति सद्वेद्यस्येत्यतः तेनानुक्तार्थसंग्रहः सर्वत्र वेदितव्यः । प्रकारार्थो हि इतिकरण इति।

स्वोपात्तकर्मवशादात्मनो विकारः शौंडातुरवत् ॥ ४ ॥ एवमुक्तेनास्रवविधिनोपात्तं कर्माष्टविधं ज्ञानावरणादिसंज्ञकं वक्ष्यमाण मूलोत्तरप्रकृतिभेदं यन्निमित्त आत्मा संसारविकारमनुपरतमनुभवति । यथा शौंडः स्वरुचिविशेषान्मदमोहविभ्रमकरीं मदिरां पीत्वा तत्परिपाकवशात् अनेकविकारमारभते। यथा वा आतुर अपथ्यभोजनकृत वातादिविकारमवाप्नोति ।

अनपदिष्टहेतुकत्वादास्रवानियम इतिचेन्न स्वभावाभिव्यंजकत्वाच्छास्त्रस्य ॥ ५ ॥ स्यान्मतं य उक्त आस्रवनियमो ज्ञानावरणादीनां तत्प्रदोषनिह्नवादिः स नोपपद्यते कुतः अनपदिष्टहेतुकत्वात्। नात्र हेतुरपदिष्टः येनास्रवनियमं प्रतिपद्यामहे। यच्च नाम सहेतुकं तद्विदुषा ग्राह्यमिति ? तन्न किं कारण ? स्वभावाभिव्यंजकत्वात् शास्त्रस्य। यथा प्रदीपो घटादीनां स्वभावमभिव्यनक्ति तथा शास्त्रमपि सतामेवार्थानां प्रकाशकं, तत्राय परिणाम इदं वीर्यं द्रव्यार्जनसमर्थं इति स्वभावव्याख्यानाददुपालंभाभावः ।

तत्सिद्धिरतिशयज्ञानदृष्टत्वात् ॥ ६ ॥ तस्य शास्त्रस्य सतामर्थानामभिव्यंजकत्वं दृष्टं कुतः अतिशयज्ञानदृष्टत्वात्। भगवतामर्हतामतिशयवज्ज्ञानं युगपत्सर्वार्थावभासनसमर्थं प्रत्यक्षं तेन दृष्टं यच्छास्त्रं तदर्थोपदेशकं, अतस्तत्प्रामाण्यात् ज्ञानावरणाद्यास्रवनियमप्रसिद्धिः ।

सर्वाविसंवादाच्चोपालंभनिवृत्तिः ॥ ७ ॥ तत्र प्रवादिनो न विसंवदते-पृथिव्यादीनां द्रव्याणां कठिनद्रवोष्णचलनादिस्वभावानां रूपादीनां च गुणानां चाक्षुषत्वादिप्रतिनियतस्वभावादीनां चोत्क्षेपणादीनां च संयोगविभागनिरपेक्षकारणत्वादिस्वभावानामभ्युपगमात् । तथा सत्त्वरजस्तमसां गुणानां प्रकाशप्रवृत्तिनियमस्वभावानामभ्युपेतत्वात्। तथा अविद्यानां संस्कारादिप्रतिनियतकारणस्वभावानामिष्टत्वात् ततो नायमुपालंभः आस्रवनियमाभाव इति ।

तत्प्रदोषादीनां सर्वास्रवत्वान्नियमाभाव इतिचेन्न अनुभागविशेषनियमोपपत्तेः ॥ ८ ॥ स्यादेतत् यत्प्रदोषनिह्नवादयः ज्ञानावरणादीनामास्रवाः प्रतिनियता उक्ता, ते सर्वेषां कर्मणां आस्रवा भवंति । ज्ञानावरणे बध्यमाने युगपदितरेषामपि बंध इष्यते आगमे, तस्मादास्रवनियमाभाव इति ? तन्न

किं कारणं ? अनुभागविशेषनियमोपपत्तेः । यद्यपि तत्प्रदोषादिभिः ज्ञानावरणादीनां सर्वासां प्रकृतीनां प्रदेशादिबंधनियमो नास्ति तथापि अनुभागविशेषनियमहेतुत्वेन तत्प्रदोषनिह्नवादयः प्रविभज्यन्ते ।

इति तत्त्वार्थवार्तिके व्याख्यानालंकारे षष्ठोऽध्यायः समाप्तः ॥ ६ ॥

अथ सप्तमोऽध्यायः ।

आस्रवपदार्थो व्याख्यातः प्रतिज्ञयोक्तोऽष्टोत्तरशतभेदसंख्यो यद्विचारः स द्वेधा पुण्यपापास्रवसंसारविकनिमित्तत्वात् । तत्र पुण्यास्रवो व्याख्येयः प्रधानत्वात् तत्पूर्वकत्वाच्च मोक्षस्य । यदेवमुच्यतां के ते क्रियाविशेषाः प्रारभ्यमाणास्तस्यास्रवा भवंतीत्यत उच्यते व्रतैः तत्रानिर्धारिते व्रतविशेषलक्षणत्वात् (?) व्रतस्य तत्प्रसिद्ध्यर्थमिदमुच्यते । अथवा 'कायवाङ्मनःकर्म योगः स आस्रवः शुभः पुण्यस्येति' सामान्येनोक्तः तद्विशेषप्रतिपत्त्यर्थमिदमुच्यते । अथवा उक्तमेतत् सद्वेद्यास्रवविधाने भूतव्रत्यनुकंपेति तत्र न ज्ञायते किं व्रतं ? को व्रतीति तन्निर्धारणार्थमिदमुच्यते—

हिंसानृतस्तेयाब्रह्मपरिग्रहेभ्यो विरतिर्व्रतं ॥ १ ॥

हिंसादयो निर्देक्ष्यमाणलक्षणाः ॥ १ ॥ प्रमत्तयोगात् प्राणव्यपरोपणं हिंसेत्येवमादिभिः सूत्रैः हिंसादीनां लक्षणं निर्देक्ष्यते ।

विरमणं विरतिः ॥ २ ॥ चारित्रमोहोपशमक्षयक्षयोपशमनिमित्तौपशमिकादिचारित्राविर्भावात् विरमणं विरतिः ।

व्रतमभिसंधिकृतो नियमः ॥ ३ ॥ बुद्धिपूर्वकपरिणामोऽभिसंधिः इदमेवेत्थमेव वा कर्तव्यमित्यन्यनिवृत्तिः नियमः । अभिसंधिना कृतः अभिसंधिकृतः सर्वत्र व्रतव्यपदेशभाग्भवति ।

हिंसानृतस्तेयाब्रह्मपरिग्रहेभ्य इत्यपादाननिर्देशः ॥ ४ ॥ हिंसानृतस्तेयाब्रह्मपरिग्रहेभ्य इत्यपादाननिर्देशो द्रष्टव्यः ।

ध्रुवत्वाभावात्तदनुपपत्तिरिति चेन्न बुद्ध्यपाये ध्रुवत्वविवक्षोपपत्तेः ॥ ५ ॥ स्यान्मतं नापादानत्वमुपपद्यते कुतः ध्रुवत्वाभावात् ध्रुवत्वेन हि प्रविभक्तोऽर्थः अपादानसंज्ञो भवति यथा ग्रामादागच्छतीति, न तथा हिंसादयः परिणामा ध्रुवाः क्षणिकत्वात्, तदपायेऽपादानानुपपत्तिः । अथ हिंसादिपरिणामाः नैव हिंसादिव्यपदेशभाञ्जि द्रव्यार्थादेशात् ध्रुवाः कल्प्यन्ते । एवमपि ततो विरतिर्नोपपद्यते नित्यत्वादपादानत्वमनुपपन्नमिति ? तन्न, किं कारणं ? बुद्ध्यपाये ध्रुवत्वविवक्षोपपत्तेः । यथा धर्माद्विरमतीत्यत्र य एष मनुष्यः संभिन्नबुद्धिः स पश्यति दुष्करो धर्मः फलं चास्य श्रद्धामात्रगम्यमिति स बुद्ध्या संप्राप्य निवर्तते । एवमिहापि य एष मनुष्यः प्रेक्षापूर्वकारी स पश्यति य एते हिंसादयः परिणामाः पापहेतवः पापकर्मणि च प्रवर्तमानमिहैव राजानो दण्डयंति परत्र च बहुविधं दुःखमवाप्नोतीति स बुद्ध्या संप्राप्य निवर्तते ततो बुद्ध्या ध्रुवत्वविवक्षोपपत्तेः अपादानत्वं युक्तं ।

अहिंसायाः प्रधानत्वादादौ तद्वचनमितरेषां तत्परिपालनार्थत्वात् ॥ ६ ॥ अहिंसा सर्वेषु व्रतेषु प्रधानमतस्तद्वचनमादौ क्रियते । कुतः पुनः प्राधान्यं ? इतरेषां तत्परिपालनार्थत्वात् । सत्यादीनि हि सत्यादीनि व्रतानि सस्यवृत्तेर्वृतिपरिक्षेपवत् अहिंसाव्रतपरिपालनार्थानि ।

विरतिशब्दः प्रत्येकं परिसमाप्यते ॥ ७ ॥ हिंसाया विरतिः, अनृताद्विरतिः, स्तेयाद्विरतिः, अब्रह्मणो विरतिः, परिग्रहाद्विरतिः । यद्येवं—

विषयभेदाद्विरतिभेदे बहुत्वप्रसंगः ॥ ८ ॥ यथा गुडतिलतन्दुलादीनां पृथक्त्वात् भेदात् पाको

भिद्यते । दी पाको त्रयः पाका इति । एवं वक्तव्यहिंसादिभेदात्त्यागस्यापि भेदोपपत्तेः विरतेर्बहुत्वं प्राप्नोतीति इति ?

न वा तद्विषयविरमणसामान्योपादनात् ॥ ९ ॥ नवा एष दोषः किं कारणं । तद्विषयविरमणसामान्योपादानात् । नात्र विषयभेदाद्भेदो विवक्षितः । यथा गुडतिलौदनादीनां पाक इति सामान्ये विवक्षिते एकवचनं तथा विरमणसामान्यस्य विवक्षितत्वादेकवचनं न्याय्यं तत एव सर्वसावद्यनिवृत्तिलक्षणसामायिकापेक्षया एकं व्रतं, भेदपरतन्त्रच्छेदोपस्थापनापेक्षया पंचविधं व्रतं, अत्र कश्चिदाह—

हिंसादिभ्यो निवृत्तिवचनमनर्थकं संवरेंतर्भावात् ॥ १० ॥ हिंसादिभ्यो निवृत्तिर्व्रतमिति आस्रवप्रकरणे विधानमिदमनर्थकं कुतः संवरेंतर्भावात् ।

प्रतिज्ञामात्रमिति चेन्न धर्माभ्यंतरत्वात् ॥ ११ ॥ स्यान्मतं प्रतिज्ञामात्रमेतत् संवरेंतर्भाव इति ? तन्न किं कारणं ? धर्माभ्यंतरत्वात् । दशविधो हि धर्मो वक्ष्यते तत्र संयमे भावकायविनयेर्यापथभैक्ष्यशयनासनप्रतिष्ठापनवाक्याष्टविधविशुद्धिलक्षणे अहिंसादीनामंतर्भावः ।

सत्यादिषु च तत्प्रपंचार्थ उपन्यास इति चेन्न तत्रैवाकरणात् ॥ १२ ॥ स्यादेतत् तस्य संयमस्यायं प्रपंचो यथा स्यादित्यहिंसादीनां उपन्यास इति ? तन्न किं कारणं ? तत्रैवाकरणात् । यदि तस्यैवाय प्रपचः तत्रैव क्रियेत प्रकरणोत्कर्षकरणे प्रयोजनाभावात् ।

न संवरो व्रतानि परिस्पंददर्शनात् ॥ १३ ॥ व्रतानि संवरव्यपदेशं नार्हंति कुतः परिस्पंददर्शनात् । परिस्पंदो हि दृश्यते अनृतादत्तादानपरित्यागे सत्यवचनदत्तादानक्रियाप्रतीतेः ।

गुप्त्यादिसंवरपरिकर्मत्वाच्च ॥ १४ ॥ गुप्त्यादिलक्षणः संवरो वक्ष्यते तस्येदं परिकर्म व्रतानि, कृतव्रतपरिकर्मा हि साधुः सुखेन संवरं करोतीति ततश्च पृथक्त्वमवसेयं ॥

रात्रिभोजनविरत्युपसंख्यानमितिचेन्न भावनांतर्भावात् ॥ १५ ॥ स्यान्मतमिह रात्रिभोजनविरत्युपसंख्यानं कर्तव्यं तदपि षष्ठमणुव्रतमिति ? तन्न किंकारणं ? भावनांतर्भावात् । भावनासु हि अंतर्भवति रात्रिभोजनविरमणं ॥

अनिर्देशादितिचेन्न आलोकितपानभोजनवचनात् ॥ १६ ॥ अथ मतमेतत् भावनासु निर्देशाभावादयुक्तमिति ? तन्न किं कारणं ? आलोकितपानभोजनवचनात् । वक्ष्यते ह्यहिंसाव्रतपरिपालनायालोकितपानभोजनभावना कार्या इति ।

प्रदीपादिसंभवे सति रात्रावपि तत्प्रसंग इतिचेन्नानेकारंभदोषात् ॥ १७ ॥ स्यान्मतं ययालोकनार्थं दिवाभोजनं, प्रदीपचंद्रादिप्रकाशाभिव्यक्तं रात्रौ भोजनं कार्यमिति ? तन्न किं कारणं अनेकारंभदोषात् । अग्न्यादिसमारंभकरणलक्षणो हि दोषः स्यात् ।

परकृतप्रदीपादिसंभवे तदभाव इतिचेन्न चंक्रमणाद्यसंभवात् ॥ १८ ॥ स्यादेतत् परकृतप्रदीपादिसंभवे नारंभदोषः इति तन्न किं कारणं चंक्रमणाद्यसंभवात् । ज्ञानादित्यस्वेंद्रियप्रकाशपरीक्षितमार्गेण युगमात्रपूर्वापेक्षी देशकाले पर्यट्य यतिः भिक्षां शुद्धामुपादीयतेत्याचारोपदेशः, नचायं विधिः रात्रौ भवतीति चंक्रमणाद्यसंभवः ।

दिवानीतस्य रात्रौ भोजनप्रसंग इतिचेन्नोक्तोत्तरत्वात् ॥ १९ ॥ स्यान्मतं दिवा मार्गं पर्यट्य केनचिद्भाजनेन भोजनाद्यानीय रात्रावुपयोगः प्रसक्त इति ? तन्न किं कारणं उक्तोत्तरत्वात् । उक्तोत्तरमेतत् प्रदीपादिसमारंभ इति, नेद संयमसाधनमानीय भोक्तव्यमिति । नापि निस्संगस्य पाणिपात्रपुटाहारिणः आनयनं संभवति । भाजनांतरसंग्रहे अनेककार्यदर्शनादतिदीनचरितप्रसंगाद्चिरादेव निर्वृत्तिपरिणामासंभवाच्च । भाजनेनानीतस्य परीक्ष्य भोजनं संभवतीतिचेन्न योनिप्राभृतज्ञस्य संयोगविभागगुणदोषविचारस्य तदानीमेवोपपत्तेरानीतस्य पुनर्दोषदर्शनात् विसर्जनेऽनेकदोषोपपत्तेश्च ।

स्फुटाभिव्यक्तेश्च दिवाभोजनं युक्त ॥ १० ॥ यथा रविप्रकाशस्य स्फुटार्थाभिव्यजकता भूमिदेशदातृजनचक्रमणायत्नपानादिपतितमितरच स्पष्टमुपलभ्यते । न तथा चद्रादिप्रकाशानामस्फुटार्थाभिव्यजकत्वात् । स्फुटा भूम्याद्युपलब्धिरस्तीति दिवाभोजनमेव युक्तं तदेतदविशेषचोदित । पचतयीवपयप्रताभिधान निरत्याश्रयविवक्षाद्वयसभवादभिधेयात्मभूतधर्मोपादानादभिधानाना व्यक्तिरुपदेशवद्विधमनुभवतीत्याह—

देशसर्वतोणुमहती ॥ २ ॥

कुतश्चिद्दिश्यते इति देशः ॥ १ ॥ कुतश्चिदवयवान् दिश्यत इति देश प्रदेश । एकदेश इत्यर्थ ।

सरत्यशेषानवयवानिति सर्वः ॥ २ ॥ सरति गच्छति अशेषानवयवानिति सर्व इत्युच्यते । देशश्च सर्वश्च देशसर्वौ देशसर्वाभ्या देशसर्वत' । विरतिरित्यनुवर्तते । हिंसादेर्देशतो विरतिरणुव्रत । सर्वतो विरतिर्महाव्रत । अणु च महच्च अणुमहती इति व्रतापेक्षया नपुसकलिंगनिर्देश. ।

आह न हिनस्मि नानृत वदामि नादत्तमाददे नागना स्पृशामि न परिग्रहमुपाददे इति एषोऽभिसंधि. । योऽत्राऽसमर्थभावनापर. कथ यथाप्रतिज्ञाताभिघातभाक् स्यात् इत्यत्रोच्यते—यस्मादविहितनेमा. भावयितव्याः परमार्थादिसया ।

तत्स्थैर्यार्थं भावनाः पंच पंच ॥ ३ ॥

भावनाशब्दः कर्मसाधनः ॥ १ ॥ अय भावनाशब्द कर्मसाधनो दृष्टव्य. । वीर्यातरायक्षयोपशमचारित्रमोहोपशमक्षयोपशमांगोपागनामलाभापेक्षेणाऽऽत्मना भाव्यते सा इति भावना ।

पंच पंचेत्यत्र वीप्सायां शस्प्रसंग इतिचेन्न कारकाधिकारात् ॥ २ ॥ स्यादेतत् पचपचेत्यस्मिन् निर्देशे वीप्साविवक्षिते वीप्साया शसा भवितव्य पचश इति तथा सति लघुश्च निर्देशो भवतीति ? तन्न किं कारणं ? कारकाधिकारात् । कारकादिति तत्र वर्तते नचाऽत्र कारकत्वमस्ति इति शसा न भवितव्य ॥

क्रियाध्याहारात् कारकत्वमितिचेन्न विकल्पाधिकारात् ॥ ३ ॥ स्यादेतत् पच पच भावयेत् इत्येवमादि क्रियापदाध्याहारे कारकत्वोपपत्तौ शसा भवितव्यमिति तन्न किं कारण विकल्पाधिकारात् । वेत्यनुवर्तते तेनात्र शसा (?) [शस्] न भवति । ननु लघुत्वात् शसा निर्देश कर्तव्य ? प्रतिपत्ते गौरव माभूत् इति द्वित्वमेव कृत, वाक्यध्याहारे हि क्रियमाण प्रतिपत्तेगौरव स्यात् इति । तस्य पचविधस्य व्रतस्य स्थैर्यार्थं एकैकस्य पच पच भावना वेदितव्या ।

यद्येवमाद्यस्य अहिंसाव्रतस्य का इत्युच्यते—

वाङ्मनोगुप्तीर्यादाननिक्षेपणसमित्यालोकितपानभोजनानि पंच ॥ ४ ॥

वाग्गुप्तिर्मनोगुप्तिरीर्यासमितिरादाननिक्षेपणसमितिरालोकितपानभोजनमित्येता पंच अहिंसाव्रतस्य भावना ॥

अथ द्वितीयस्य व्रतस्य का ?

क्रोधलोभभीरुत्वहास्यप्रत्याख्यानान्यनुवीचिभाषणं च पंच ॥ ५ ॥

क्रोधप्रत्याख्यान लोभप्रत्याख्यान भीरुत्वप्रत्याख्यान हास्यप्रत्याख्यान अनुवीचिभाषण चेत्येता पच भावना. सत्यव्रतस्य ज्ञेया । अनुवीचिभाषण अनुलोमभाषणमित्यर्थ । ननु अप्रशस्यक्रियस्यापि वचसोऽनुवीचिभाषणमापन्नं ? नैष दोष. पुण्याश्रवस्य प्रकृतत्वात् अप्रशस्तक्रियानुवीचिभाषणस्यानधिकार विचार्य भाषणमनुवीचिभाषणमिति वा । इदानीं तृतीयस्य व्रतस्य भावना वक्तव्या.—

शून्यागारविमोचितावासपरोपरोधाकरणभैक्ष्यशुद्धिसद्धर्माविसंवादाः पच ॥ ६ ॥

शून्यागारेषु गिरिगुहातरुकोटरादिष्वावास । परकीयेषु च मोचितष्वावास । परेषा उपरोधाकरण । आचारशास्त्रमार्गेण भैक्ष्यशुद्धिर्वा । ममेद तवेदमितिसद्धर्माभि —अविसवाद इत्यता पच अदत्तादानविरमणव्रतस्य भावना प्रत्येतव्या । अथदानीं ब्रह्मचर्यस्य भावना कथ्यते—

स्त्रीरागकथाश्रवणतन्मनोहरांगनिरीक्षणपूर्वरतानुस्मरणवृष्येष्टरसस्वशरीरसंस्कारत्यागा· पचः ॥ ७ ॥

स्त्रीरागकथाश्रवणवर्जन तन्मनोहरागनिरीक्षणाविरह पूर्वरतानुस्मरणपरित्याग वृष्येष्टरसानुभवननिरास स्वशरीरसस्कारत्यागश्चेति चतुर्थव्रतस्य भावना पच विज्ञया । अत पर पचमव्रतस्य भावना निर्देष्टव्या —

मनोज्ञामनोज्ञेंद्रियविषयरागद्वेषवर्जनानि पंच ॥ ८ ॥

पचानामिंद्रियाणा स्पर्शादीनामिष्टानिष्टेषु विषयेषु उपनिपतितेषु रागद्वेषवर्जनानि पचाऽस्य आकिंचन्यस्य व्रतस्य भावना प्रत्येतव्या । किंचान्यत्तथामीषां व्रताना दृढिमार्थं भावना प्रतीयते तद्विपक्षिद्धिरिति भावनोपदेश तथा तदर्थं तद्विराधिष्वपीत्याह—

हिंसादिष्विहामुत्रापायावद्यदर्शनं ॥ ९ ॥

अभ्युदयनिःश्रेयसार्थानां नाशकापायो भय वा ॥ १ ॥ अभ्युदयनि श्रेयसार्थानां क्रियासाधनाना नाशकोऽनर्थ अपाय इत्युच्यते । अथवा एहलौकिकादिसप्तविध भयमपाय इति कथ्यते ।

अवद्य गर्ह्य ॥ २ ॥ गर्ह्यमवद्यमिति यावत् । अपायश्च अवद्य च अपायावद्य । अपायावद्ययोर्दर्शन अपायावद्यदर्शन भावयितव्य । क्व ? इहामुत्र च । केषु ? हिंसादिषु । कथमितिचेदुच्यत–हिंसायां तावत् हिंस्रा हि नित्योद्वजनीय सततानुबद्धवैरश्च । इहैव च वधबधपरिक्लेशादीन् प्रतिलभत । प्रेत्य चाशुभां गतिं गर्हितश्च भवति इति हिसाया व्युपरम श्रयान् । तथा अनृतवादी श्रद्धेयो न भवति इहैव च जिह्वाछेदादीन् प्रतिलभते । मिथ्याभ्याख्यानदु खितेभ्यश्च बद्धवैरेभ्यो बहूनि व्यसनानि अवाप्नोति । प्रत्य चाशुभां गतिं गर्हितश्च भवति इति अनृतवचनात् व्युपरम श्रेयान् । तथा स्तेन परद्रव्याहरणासक्तमति सवस्योद्वेजनीयो भवति । इहैवाभिघातवधबधहस्तपादकर्णनासोत्तरोष्ठछेदनसर्वस्वहरणादीन् प्रतिलभते । प्रेत्य चाशुभां गतिं गर्हितश्च भवतीति स्तेयात् व्युपरम श्रयान् । तथा अब्रह्मचारी मदनविभ्रमादुभ्रान्तचित्त वनगज इव वनितावंचिता विवशो वधबधपरिक्लेशादीन् अनुभवति । मोहाभिभूतत्वाच्च कार्याकार्यानभिज्ञो न किंचिदपि कुशलमाचरति । परागनालिंगनासंगकृतरतिश्च इहैव वैरानुबंधिन लिंगछेदनवधबधसर्वस्वहरणादीन् अपायान् प्राप्नोति । प्रेत्य चाऽशुभां गतिमश्नुते गर्हितश्च भवतीति । अतो विरतिरात्महिता । तथा परिग्रहवान् शकुनिरिव गृहीतमांसखंड अन्येषां तदर्थिनां पतत्रिणां, इहैव तस्करादीनामभिभवनीयो भवति । तदर्जनरक्षणप्रक्षयकृतांश्च दोषान् बहूनवाप्नोति । नचास्य तृप्तिर्भवतीन्धनैरिवाग्ने । लोभाभिभूतत्वाच्च कार्याकार्यानपेक्षो भवति प्रत्य चाऽशुभां गतिमास्कदति । लुब्धोऽयमिति गर्हितश्च भवति इति तद्विरमण श्रेय । एव हिंसादिष्वपायावद्यदर्शन भावनीय । हिंसादिषु भावनांतरप्रतिपादनार्थमिदमुच्यते—

दुःखमेव वा ॥ १० ॥

अत्र चोद्यते दुःखमसद्वेद्योदयकृत परिताप हिंसादय क्रियाविशेषा । कथ दुःखमेव हिंसादय ? इत्यत्रोच्यते—

दुःखमेवेति कारणे कार्योपचारादन्नप्राणवत् ॥ १ ॥ यथान्नं वै प्राणाः इति प्राणकारणे अन्ने प्राणोपचारः तथा दुःखकारणेषु हिंसादिषु दुःखमेवेत्युपचारो वेदितव्यः ।

कार्यकारणे वा धनप्राणवत् ॥ २ ॥ अथवा यथा द्रविणकारणमन्नपानं, अन्नपानकारणाः प्राणाः इति प्राणकारणे द्रविणे प्राणोपचारः । उक्तञ्च—

यदेतद्द्रविणं नाम प्राणा ह्येते बहिश्चराः
स तस्य हरते प्राणान् यो यस्य हरते धनं ॥ १ ॥ इति

तथा हिंसादयोऽसद्वेद्यकारणं, असद्वेद्यकर्म दुःखकारणमिति दुःखकारणकारणेषु हिंसादिषु दुःखमेवेत्युपचारः ।

तदेतत् भावनमात्मसाक्षिकं ॥ ३ ॥ तदेतद्दुःखमेवेति भावनं परमात्मसाक्षिकं अवगन्तव्यं । तद्यथा—न मेऽप्रियं यथा वधपरिपीडनं तथा सर्वसत्त्वानां । यथा मम मिथ्याख्यापनकटुकपरुषवादीनि वचांसि शृण्वतः अतितीव्रदुःखमनुभूतपूर्वमुत्पद्यते एवं सर्वजीवानां । यथा च ममेष्टद्रव्यवियोगे व्यसनमपूर्वमुपजायते एवं सर्वभूतानां । यथा च मम कान्ताजनपरिभवे परकृते सति मानसपीडातितीव्रा जायते तथेतरेषां । यथा च मम परिग्रहेषु अप्राप्तेषु प्राप्तविनष्टेषु कांक्षारक्षणशोकोद्भवदुःखं तथा सर्वप्राणिनामिति हिंसादिभ्यो व्युपरमः परमः, हितः ।

स्पर्शकृतं सुखमिति चेन्न वेदनाप्रतीकारत्वात् ॥ ४ ॥ स्यादेतत् न सर्वं दुःखमेव किं तर्हि स्पर्शकृतं सुखमप्यस्ति वरांगनामृदुसुभगगात्रसंस्पर्शनात् रतिसुखमुपजायत इति ? तन्न । किं कारणं ? वेदनाप्रतीकारत्वात् । यथा त्वङ्मांसमध्यविवरकृतस्थमावदीर्णया कण्ड्वा बाध्यमानः नखमुखसकण्टशर्करादिभिः छिन्नगात्रो रुधिरार्द्रोऽनुपरतकण्डूयो दुःखमपि तत्सुखमिति मन्यते । तथा मैथुनोपसेवी मोहादसुखमपि सुखमिति मन्यते । दुःखयोनित्वाच्च दुःखमेवेति भावनीयं । यथैते क्रियाविशेषाः तात्पर्येण भाव्यमानाः व्रतपूर्णतां जनयति तथामूनि तादर्थ्यात् ऐहिकप्रयोजननिर्निवृत्तीत्सुक्येन अवहितचेतसाऽजस्रं भाव्यमानानि व्रतसंपदमापादयंतीत्याह—

मैत्रीप्रमोदकारुण्यमाध्यस्थानि च सत्वगुणाधिकक्लिश्यमानाविनयेषु ॥ ११ ॥

परेषां दुःखानुत्पत्त्यभिलाषो मैत्री ॥ १ ॥ स्वकायवाङ्मनोभिः कृतकारितानुमतविशेषणैः परेषां दुःखानुत्पत्तौ, अभिलाषः मित्रस्य भावः कर्म वा मैत्री ।

वदनप्रसादादिभिरभिव्यज्यमानांतर्भक्तिरागः प्रमोदः ॥ २ ॥ वदनप्रसादेन नयनप्रह्लादनेन रोमांचोद्भवेन स्तुत्यभीक्ष्णसंज्ञाकीर्तनादिभिश्च अभिव्यज्यमानांतर्भक्तिरागः प्रकर्षेण मोदः प्रमोद इत्युच्यते ।

दीनानुग्रहभावः कारुण्यं ॥ ३ ॥ शरीरमानसदुःखाभ्यार्दितानां दीनानां प्राणिनां अनुग्रहात्मकः परिणामः करुणस्य भावः कर्म वा कारुण्यमिति कथ्यते ।

रागद्वेषपूर्वकपक्षपाताभावो माध्यस्थं ॥ ४ ॥ रागद्वेषाच्च कस्य चित् पक्षे पतनं पक्षपातः तदभावात् मध्ये तिष्ठतीति मध्यस्थस्य भावः कर्म वा माध्यस्थं ।

अनादिकर्मबंधवशात् सीदंतीति सत्वाः ॥ ५ ॥ अनादिनाष्टविधकर्मसंतानेन तीव्रदुःखयोनिषु चतसृषु गतिषु सीदंतीति सत्वाः ।

सम्यग्ज्ञानादिभिः प्रकृष्टा गुणाधिकाः ॥ ६ ॥ सम्यग्ज्ञानदर्शनादयो गुणास्तैः प्रकृष्टा गुणाधिका इति विज्ञायते ।

१ अर्थनाम य एते प्राणा एते बहिश्चराः पुंसाम ।

असद्वेद्योदयापादितक्लेशाः क्लिश्यमानाः ॥ ७ ॥ असद्वेद्योदयापादितशारीरमानसदुःखसंतापात् क्लिश्यत इति क्लिश्यमानाः ।

तत्त्वार्थश्रवणग्रहणाभ्याससंपादितगुणा अविनेयाः ॥ ८ ॥ तत्त्वार्थोपदेशश्रवणग्रहणाभ्यां विनीयते पात्रीक्रियंत इति विनेयाः । न विनेया अविनेयाः । एतेषु सत्वादिषु मैत्र्यादीनि यथाक्रमं भावयितव्यानि । तद्यथा क्षमयामि सर्वजीवान्, क्षाम्यामि सर्वजीवेभ्यः, प्रीतिर्मे सर्वसत्वेषु, वैरं मे न केनचित् इति मैत्री सत्वेषु भावयितव्या । सम्यग्ज्ञानचारित्राधिकेषु वंदनास्तुतिवैयावृत्त्यकरणादिभिः प्रमोदो भावनीयः मोहाभिभूतेषु कुमतिश्रुतविभंगज्ञानपरिगतेषु विषयतर्षाग्निना दह्यमानमानसेषु हिताहितविपरीतप्रवृत्तिषु

[illegible] ण्य । अविनेयेषु ग्रहणधारणविज्ञानोह

[illegible] न हि तत्र वक्तुर्हितोपदेशस्य फलवत्त्वं भवतीत्येवं भावयतः परिपूर्णानि अहिंसादीनि व्रतानि भवंति । किमेतावानेव अभिनवाकुशलकर्मादाननिवृत्तिपरेण महाव्रतधारिणा क्रियाकलापः प्रणिधातव्यो नेत्याह—

जगत्कायस्वभावौ वा संवेगवैराग्यार्थम् ॥ १२ ॥

जगत्कायशब्दावुक्तार्थौ ॥ १ ॥ जगच्छब्दः कायशब्दश्च उक्तार्थौ द्रष्टव्यौ ।

स्वेनात्मना भवनं स्वभावः ॥ २ ॥ स्वेनात्मना असाधारणेन धर्मेण भवनं स्वभाव इत्युच्यते जगच्च कायश्च जगत्कायौ, जगत्काययोः स्वभावौ जगत्कायस्वभावौ

संसाराद्भीरुता संवेगः ॥ ३ ॥ संसाराद्विविधवेदनाकराद् भीरुता संवेजनं संवेग इत्युच्यते ।

रागकारणभावात् विषयेभ्यो विरंजनं विरागः ॥ ४ ॥ चारित्रमोहोदयाभावे तस्योपशमात् क्षयात् क्षयोपशमाद्वा शब्दादिभ्यो विरंजनं विराग इति व्यवसीयते । विरागस्य भावः कर्म वा वैराग्यं । संवेगश्च वैराग्यं च संवेगवैराग्ये संवेगवैराग्याभ्यां संवेगवैराग्यार्थं जगत्कायस्वभावौ भावयितव्यौ । तद्यथा—जगत्स्वभावस्तावत् आदिमदनादिमत्परिणामद्रव्यसमुदायरूपं तालवृक्षसंस्थानं अनादिनिधनं । अत्र जीवा अनंतसु गतिषु नानाविधदुःखं भोजं भोजं परिभ्रमंति नचात्र किंचिन्नियतमस्ति । जलबुद्बुदोपमं जीवितं विद्युन्मेघादिविकारचलं अफला भोगसंपद इत्येवमादि । कायस्वभावश्च अनित्यता दुःखहेतुत्वं निःसारता अशुचित्वमित्येवमादिः । एवं भावयतः संवेगः संजायते । ततः आरंभपरिग्रहदोषदर्शनाद्विरतिः धर्मे बहुमानो धार्मिकेषु च धर्मश्रवणे धार्मिकदर्शने च मनःप्रसादः । उत्तरोत्तरगुणप्रतिपत्तौ च श्रद्धेति वैराग्यं च प्रकृष्यते शरीरभोगोपभोगसंसारनिर्वेदलक्षणं । एवं भावनोपेतः सम्यग्व्रतानि परिपालयति । ता एता ईर्या व्रतभावनाः सर्वेषु पदार्थेषु सर्वथा नित्येषु सत्सु विक्रियाभावान् नोपपद्यते, विक्रियाभ्युपगमे च नित्यत्वप्रतिज्ञाहानि । सर्वथैवानित्येषु चाऽनेकक्षणवृत्त्येकस्याभावात् अनेकार्थविषयैकविज्ञानाभावाच्च स्मरणानुपपत्तेर्भावनाभावः, अनेकांतवादिनः पुनः द्रव्यार्थिकनयादेशात् नित्यतामवलंबमानस्य उभयनिमित्तवशात् उत्पत्तिनिरोधौ प्रत्याभिमुख्यमादधानस्य स्मरणोपपत्तेः विक्रियोपपत्तेश्च भावनासिद्धिः । अत्राह उक्तं भवता हिंसादिनिवृत्तिर्व्रतमिति तत्र न जानीमः के हिंसादयः क्रियाविशेषा इति ?

अत्रोच्यते युगपद्वक्तुमशक्यत्वात् तल्लक्षणनिर्देशस्य क्रमप्रसंगे यामाद्यादौ चोदिता सैव तावत्—

प्रमत्तयोगात्प्राणव्यपरोपणं हिंसा ॥ १३ ॥

अनवगृहीतप्रचारविशेषः प्रमत्तः ॥ १ ॥ इंद्रियाणां प्रचारविशेषं अनवधार्य प्रवर्तते यः स प्रमत्तः ।

अभ्यंतरीकृतेवार्थो वा ॥ २ ॥ अथवा अभ्यंतरीकृतेवार्थः प्रमत्त इत्युच्यते । कः पुनरिवार्थः ? यथा सुरापः प्रवृद्धमदत्वात् कार्याकार्यवाच्यावाच्यानभिज्ञस्तथा जीवस्थानयोन्याश्रयविशेषानभिज्ञः कषायोदयाविष्टः हिंसाकारणेषु स्थितः अहिंसायां सामान्येन यतते इति प्रमत्तः ।

" जले जतुः स्थले जतुराकाशे जतुरेव च ।

जतुमालाकुले लोके कथं भिक्षुरहिंसकः ॥ इति ।"

सोऽत्रावकाशं न लभते । भिक्षोर्ज्ञानध्यानपरायणस्य प्रमत्तयोगाभावात् । किंच स्थूलसूक्ष्मजीवाभ्युपगमात् ।

सूक्ष्मा न प्रतिपीड्यन्ते प्राणिनः स्थूलमूर्तयः ।

ये शक्यास्ते विवर्ज्यन्ते का हिंसा संयतात्मनः ॥ १ ॥

अत्र कश्चिदाह—साधूक्तं भवता प्राणव्यपरोपणं हिंसेति । प्राणानां परस्परतो वियोगो हिंसा न कश्चित् प्राणी म्रियते इति । अत उत्तरं पठति ।

प्राण्यभावे प्राणाभावः कर्तुरभावात् ॥ १३ ॥ यदि प्राणी न स्यात् प्राणानामभावः । कुतः ? कर्तुरभावात् । इह कुशलाकुशलात्मककर्मपूर्वका प्राणाः तच्च कर्मासति कर्तरि न भवतीति प्राणाभावः स्यात् अतः प्राणसद्भाव एव प्राणिनोऽस्तित्वं गमयति । सदशादिकरणसद्भावेऽयस्कारससिद्धिवत् । किंचासति प्राणिनि रूपणानुभवनोपलम्भननिमित्तग्रहणसंस्करणभिन्नलक्षणा रूपवेदनासंज्ञाविज्ञानसंस्कारा विविक्तशक्तित्वात् परस्परोपकारप्रतिनिवृत्तौत्सुक्या क्षणिकत्वात् स्वप्रयोजनं प्रत्यप्यसमर्थाः हिंसानिवृत्तिहेतवो न भवन्ति । स्मृत्यभिसंधिक्रियाचिंतानां व्यधिकरणत्वदेकाधिकरणेष्वनुपपत्तेः । एकेनापि विकले प्राणातिपाताद्यनभ्युपगमात् । अपि च उत्पत्त्यनन्तरं विनाशाभ्युपगमे विरोधस्याहेतुकत्वात् प्राणातिपातलक्षणस्य विनाशस्य हिंसको हेतुर्न भवति इति तत्फलानभिसंबंधः । अथाहेतोरपि तत्फलमिष्यते । अहिंसको नाम न कश्चिदस्ति भिन्नसंतानोत्पत्तिहेतुर्हिंसकः इति चेन्नाऽसतः उत्पत्तेर्हेत्वभावात् । अथासत उत्पत्तेर्हेतुरिष्यते सतो विनाशे हेतुः स्यादिति को विरोधः । आह—अभिहितलक्षणायाहिंसानन्तरोद्दिष्टं अनृतं किंलक्षणमित्यत्रोच्यते—

असदभिधानमनृतं ॥ १४ ॥

असदिति नञासत्प्रतिषेधाच्छून्यार्थसमत्ययप्रसंगः ॥ १ ॥ न सदसदिति नञासत्प्रतिषेधः क्रियते तेन शून्यार्थसप्रत्ययः प्रसज्यते तेन नास्ति न किंचिदित्यभिधानमनृतं स्यात् यदसत् सदिति ब्रूयात् न तदनृतं स्यात् ।

न वा सच्छब्दस्य प्रशंसार्थवाचित्वात् ॥ २ ॥ न वैष दोषः किं कारणं सच्छब्दस्य प्रशंसार्थवाचित्वात् । न सदसत् अप्रशस्तमिति यावत् ।

अभिधानशब्दः करणादिसाधनः ॥ ३ ॥ अयमभिधानशब्दः करणादिषु साधनेषु द्रष्टव्यः । अभिधीयते अनेन अभिधा वा अभिधानमिति । असतोऽर्थस्याभिधानं असदभिधानं ।

ऋतं सत्यार्थे ॥ ४ ॥ ऋतमित्येतत् पदं सत्यार्थे द्रष्टव्यं सत्सु साधु सत्यं प्रत्यवायकारणानिष्पाद स्यात् । न ऋतमनृतं ।

मिथ्याऽनृतमित्यस्तु लघुत्वात् इति चेन्न विपरीतार्थमात्रसंप्रत्ययप्रसंगात् ॥ ५ ॥ स्यान्मतं मिथ्यानृतमित्येतत् सूत्रमस्तु । कुतः ? लघुत्वात् । सूत्रं हि नाम यल्लघु गमकं च तत् कर्तव्यमिति ? तन्न । किं कारणं ? विपरीतार्थमात्रसंप्रत्ययप्रसंगात् । अयं हि मिथ्याशब्दः विपरीतार्थे वर्तते । तेन भूतनिह्नवे अभूतोद्भावने च यदभिधानं तदेवानृतं स्यात् नास्ति आत्मा नास्ति परलोक इति श्यामतन्दुलमात्र आत्मा अंगुष्ठपर्वमात्रः सर्वगतो निष्क्रिय इति च ।

यत्तु विद्यमानार्थविषयं प्राणिपीडाकारणं तन्न स्यात् । असदिति पुनरुच्यमाने अप्रशस्तार्थं यत् तत्सर्वमनृतमुक्तं भवति । तेन विपरीतार्थस्य प्राणिपीडाकरस्य चानृतस्य ग्रहणं भवति । अथाऽनृतानन्तरं दृष्टिदत्स्येव तत्र किं लक्षणं ? इत्यत आह—

अदत्तादानं स्तेयं ॥ १५ ॥

आदानं ग्रहणं अदत्तस्याऽऽदानं अदत्तादानं स्तेयमित्युच्यते ॥

सर्वमदत्तमाददानस्याकृशलकल्पनायां कर्मादेयमात्मसात्कुर्वतः स्तेयप्रसंगः ॥ १ ॥ यद्यविशेषेण अदत्तस्य आदानं स्तेयमित्युच्यते कर्माष्टविधं अन्येनाऽदत्तमाददानस्य स्तेयं प्राप्नोतीति । एतेन नोकर्मापि चोदितं भवति ।

न दानादानयोर्यत्रैव प्रवृत्तिनिवृत्ती तत्रैवोपपत्तेः ॥ २ ॥ नैष दोषः येषु मणिमुक्ताहिरण्यादिषु दानादानयोः प्रवृत्तिनिवृत्तिसंभवः तेष्वेव स्तेयस्योपपत्तेः, तेन कर्मणि नास्ति प्रसंगः ।

इच्छामात्रमिति चेन्न अदत्तादानग्रहणात् ॥ ३ ॥ स्यादेतत् इच्छामात्रमिदं यस्य दानादानसंभवस्तस्य ग्रहणमिति ? तन्न किं कारणं ? अदत्तादानग्रहणात् । यस्य हि दानादाने संभवतः तस्य ग्रहणमकृतं यदि हि कर्मादानमपि स्तेयं स्यात् अदत्तादानमित्येतत् विशेषणमयुक्तं स्यात्, प्रसक्त्यभावादत्तमिति प्रतिषेधोपपत्तेः ।

कर्मापि हि किमर्थं कस्मैचिन्न दीयत इति चेन्न हस्तादिकरणग्रहणविसर्गासंभवात् सूक्ष्मत्वात् ॥४॥ अथ मतमेतत् किमर्थं कर्म न कस्मै चिद्दीयत इति गृह्यते ननु लोकवादः प्रसिद्धः -आरामविहारादिपादपाना फलं अन्यस्मै जलसेकेन दीयते इति ? तन्न । किं कारणं ? हस्तादिकरणविसर्गासंभवात् । यथा वस्त्रपात्रादि हस्तादिकरणैरादीयते अन्यस्मै च दीयते न तथा कर्म हस्तादिभिरादीयते अन्यस्मै च दीयते । कुतः ? सूक्ष्मत्वात् । सूक्ष्मं हि कर्म हस्तादिग्रहणविसर्गयोग्यं न भवति । कथं तर्हि तदादीयते ?

शरीराहारविषयपरिणामतस्तद्बंधः ॥ ५ ॥ स्वपरकीयेषु शरीरेषु आहारेषु शब्दादिविषयेषु च रागद्वेषरूपात्तीव्रादिविकल्पात् परिणामात् तस्य कर्मबंधो भवति ततः स्वपरिणामवशीकृतत्वाच्च नान्यस्मै दीयते । यद्येवं नित्यकर्मबंधः प्राप्नोति ? नैष दोषः ।

आस्रवनिरोधे सति संवृतत्वाद्बंधाभावः ॥ ६ ॥ आस्रवनिरोधो वक्ष्यते गुप्त्यादिलक्षणः तस्मिन् सति संवृतत्वात् नास्ति बंधः इति निरवद्यभावः । अतो यत्रैवेहलौकिकोपकारविशेषादानाभिप्रायस्तत्रैव अदत्तादानप्रवृत्तिः ।

शब्दादिविषयरथ्याद्वाराद्यदत्तादानात्स्तेयप्रसंग इतिचेन्न अप्रमत्तत्वात् ॥ ७ ॥ स्यादेतत् शब्दादिविषयरथ्याद्वारादीन्यदत्तानि आददानस्य भिक्षोः स्तेयं प्राप्नोतीति ? तन्न किं कारणं ? अप्रमत्तत्वात् । यतमानस्य ह्यप्रमत्तस्य ज्ञानिनः शास्त्रदृष्ट्या शब्दादिविषयरथ्याद्वाराद्यादानेपि विरतस्यास्तेयप्रसिद्धेः, सामान्येन मुक्तत्वात् दत्तमेव वा तत्सर्वं । तथा हि अयं पिहितद्वारादीन् न प्रविशति ।

वंदनादिनिमित्तधर्मादानात् स्तेयप्रसंग इतिचेन्न उक्तत्वात् ॥ ८ ॥ स्यान्मतं वंदनाक्रियासंबंधेन धर्मोपचये सति यतस्तस्य स्तेयं प्राप्नोति ? तन्न किं कारणं । उक्तत्वात् । उक्तमेतत् दानादानसंभवो यत्र तत्र स्तेयप्रसंग इति ।

प्रमत्ताधिकाराद्वान्यत्राऽप्रसंगः ॥ ९ ॥ प्रमत्तयोगात् प्राणव्यपरोपणं हिंसेत्यतः प्रमत्तयोगग्रहणं अनुवर्तते । तेन प्रमत्तस्य स्तेयं वंदनादिषु योगत्रयेणाऽऽभिमुख्यादानं प्रमत्तत्वं नास्ति । अत सत्यपि धर्मादानेऽस्य न स्तेयं परिहियेत् प्रमत्तस्य प्रयतति च परकीयद्रव्यादाने त्रिधापि तदादानायर्योदनात् स्तेयं तदपि प्राणिपीडाकरत्वात् पापकर इत्युच्यते । अत्राह व्याख्यातं हिंसादिप्रलक्षणं । तदनंतरमुद्दिष्टलक्षणमिदमुच्यते—

मैथुनमब्रह्म ॥ १६ ॥

मैथुनमिति । किमिदं ? मिथुनस्य कर्म मैथुनं ।

त चारित्रमोहोदयात् प्रमत्तस्य मिथुनस्य कर्म मैथुनमित्युक्त नमस्काराद्युपयुक्तस्य चाऽप्रमत्तत्वात् चारित्र
मोहोदयाभावात् सत्यपि वेदनादिमिथुनकर्मणि न मैथुन ।

अहिंसादिगुणबृंहणाद्ब्रह्म ॥ १० ॥ अहिंसादयो गुणा यस्मिन् परिपाल्यमाने बृहति वृद्धि-
मुपयाति तद्ब्रह्मेत्युच्यते । न ब्रह्म अब्रह्म किं तन्मैथुन । तत्र हिंसादयो दोषा पुष्यन्ति । य स्वान्मैथुनसेवन
प्रवण स्थाष्णूश्चरिष्णून् प्राणिनो हिनस्ति मृषावादमाचष्टे अदत्तमादत्ते सचेतनमितर च परिग्रह गृह्णाति ।
अत्राह उक्त भवता हिंसादिचतुष्टयस्य विशेषलक्षणमिदानीमिदमुच्यतां परिग्रहस्य किं लक्षणमित्यत्रोच्यते ।

मूर्च्छा परिग्रहः ॥ १७ ॥

मूर्च्छेत्युच्यते । केयं मूर्च्छा ?

बाह्याभ्यंतरोपधिसंरक्षणादिव्यापृतिर्मूर्च्छा ॥ १ ॥ बाह्याना गोमहिषमणिमुक्तादीना चेतना-
चेतनानां अभ्यतराणा च रागादीनामुपधीना सरक्षणार्जनसस्कारादिलक्षणव्यापृति मूर्च्छेति कथ्यते ।

वातपित्तश्लेष्मविकारप्रसंग इतिचेन्न विशेषितत्वात् ॥ २ ॥ स्यान्मत वातपित्तश्लेष्मणाम-
न्यतमस्य दोषस्य प्रकोपात् उपजायमानो विकारो मूर्च्छेति ? तन्न किं कारण विशेषितत्वात् । मूर्छिरिय मोह-
सामान्ये वर्तमानः बाह्याभ्यतरोपधिसरक्षणादिविषय परिगृहीत इति विशेषितत्वात् इष्टार्थसम्प्रत्ययो भवति ।
सामान्यचोदनाश्च विशेषेष्ववतिष्ठन्त इति ।

बाह्यस्यासंग इति चेन्नाध्यात्मिकप्रधानत्वात् ॥ ३ ॥ स्यादेतत् मूर्च्छेत्यनेन आध्यात्मिक
परिग्रह परिगृह्यते । तेन बाह्यस्य परिग्रहत्व न प्राप्नोतीति ? तन्न किं कारण ? आध्यात्मिकप्रधानत्वात्
ममेति सकल्प आध्यात्मिक परिग्रह स प्रधानभूत इति तस्योपादान क्रियते तस्मिन् सगृहीते तत्कारण
*स्याभ्युपगमेन प्रतीति । अथ यदा बाह्य प्राधान्येन इष्यते कथ तस्य सग्रह मूर्च्छाकारणत्वात् बाह्यस्य मूर्च्छा-
व्यपदेश । यथान्नं वै प्राणा इति प्राणकारणे अन्ने प्राणोपचार ।* तथा मूर्च्छाकारणत्वात् बाह्यपरिग्रहो मूर्च्छे-
ति व्यवह्रियते ।

ज्ञानदर्शनचारित्रेषु संगः परिग्रहः इति चेन्न प्रमत्तयोगाधिकारात् ॥ ४ ॥ स्यान्मत
यथाध्यात्मिकेपि रागादावात्मपरिणामे सग परिग्रह इत्युच्यते । ज्ञानदर्शनचारित्रेष्वपि सग परिग्रह प्राप्नो-
तीति ? तन्न किं कारण ? प्रमत्तयोगाधिकारात् । तत ज्ञानदर्शनचारित्रवतो प्रमत्तस्य मोहाभावात् न मूर्च्छा
स्ति इति नि परिग्रहत्व सिद्ध । किंच तेषा ज्ञानादीना अहेयत्वात् आ मस्वभावानतिवृत्तेरपरिग्रहत्व । रागा
दय पुन कर्मोदयतन्त्रा इत्यना मस्वभावत्वाद्धेया ततस्तेषु सकल्प परिग्रह इति युज्यते ।

तन्मूलाः सर्वदोषानुषंगाः ॥ ५ ॥ सर्वदोषाः परिग्रहमूला ते तन्मूला । के पुनस्ते सर्वदोषानु
षगा ममेदमिति हि सति सकल्पे रक्षणादय सजायते । तत्र च हिंसावश्य भाविनी तदर्थमनृत जल्पति
चौर्य चाचरति मैथुने च कर्मणि प्रतियतते तत्प्रभवा नरकादिषु दु खप्रकारा । इहापि अनुपरतव्यसन-
महार्णवावगाहन । एवममूभिर्भावनाभि स्थिरीकृतचेतसोपायावयदर्शिनो विरक्तस्य संसारसारिक्रियाकलापा
दु खबुद्ध्या निरुत्सुकीकृतविषयकुतूहलस्य मैत्रीप्रमादकारुण्यमाध्यस्थ्यप्रणिधानापादितसौहार्दस्य जन्म-
मरणपरिखेदितमतेरवलोकितशरीरस्वभावस्य मोक्ष प्रत्यनहितस्य यस्य सति व्रतानि स भवति—

निःशल्यो व्रती ॥ १८ ॥

अनेकधा प्राणिगणशरणाच्छल्यं ॥ १ ॥ विविधवेदनाशलाकाभि प्राणिगण शृणाति हिनस्ति
इति शल्य ।

आबाधकत्वादुपचारसिद्धिः ॥ २ ॥ यथा शरीरानुप्रवेशादिप्रहरण शरीरिणो बाधाकर शल्य
तथा कर्मोदयविकारोपि शारीरमानसबाधाहेतुत्वात् शल्यमिव शल्यमित्युपचर्यते ।

अणुव्रतोगारी ॥ २० ॥

अणुशब्दः सूक्ष्मवचनो द्रष्टव्यः। अणूनि व्रतानि, अस्य सोऽणुव्रतः। कथमणुत्वमिति चेत् उच्यते—सर्वसावद्यनिवृत्त्यसंभवात्। कुतस्तर्हि असौ निवृत्तः ?

द्वींद्रियादिव्यपरोपणान्निवृत्तः ॥ १ ॥ द्वींद्रियादीनां जंगमानां प्राणिनां व्यपरोपणात् त्रिधा निवृत्तः अगारीत्याद्यमणुव्रतं।

स्नेहद्वेषमोहावेशात् असत्याभिधानवर्जनप्रवणः ॥ २ ॥ स्नेहस्य द्वेषस्य मोहस्य चोद्रेकात् यदसत्याभिधानं ततो निवृत्तादरो गृहीति द्वितीयमणुव्रत।

अन्यपीडाकराद् पार्थिवभयाद्युत्पादितनिमित्तादप्यदत्तात् प्रतिनिवृत्तः ॥ ३ ॥ अन्यपीडाकरं पार्थिवभयादिवशादवश्यं परित्यक्तमपि यददत्तं ततः प्रतिनिवृत्तादरः श्रावक इति तृतीयमणुव्रतं।

उपात्तानुपात्तान्यांगनासंगाद्विरतरतिः ॥ ४ ॥ उपात्ताया अनुपात्तायाश्च अन्यांगनायाः संगाद्विरतरति, विरताविरत इति चतुर्थमणुव्रतं।

परिच्छिन्नधनधान्यक्षेत्रावधिर्गृही ॥ ५ ॥ धनधान्यक्षेत्रादीनां इच्छावशात् कृतपरिच्छेदः गृहीति पंचममणुव्रतं। आह स्थवीयसि विरतिमभ्युपगतस्य श्रावकस्य किमेतावानेव विशेषः आहोस्विदस्ति कश्चिदन्योपीत्यत्रोच्यते—

दिग्देशानार्थदंडविरतिसामायिकप्रोषधोपवासोपभोगपरिभोगपरिमाणातिथिसंविभागव्रतसंपन्नश्च ॥ २१ ॥

आकाशप्रदेशश्रेणी दिक् ॥ १ ॥ आकाशस्य प्रदेशाः परमाणुपरिच्छेदात्प्रविभक्ताः श्रेणीकृता दिग्व्यपदेशमर्हंति।

आदित्यादिगतिविभेदात्तद्भेदः ॥ २ ॥ आदित्यादिगत्योदयास्तमयपरिच्छिन्नया विभक्तस्तद्भेदः। प्राची दिक् दक्षिणा प्रतीची उत्तरा, ऊर्ध्वमधो [1]विदिक्चेति।

ग्रामादीनां अवधृतपरिमाणः प्रदेशो देशः ॥ ३ ॥ ग्रामनगरगृहापवरकादीनामवधृतपरिमाणानां प्रदेशो देश इत्युच्यते।

उपकारात्यये पापादाननिमित्तमनर्थदंडः ॥ ४ ॥ असत्युपकारे पापादानहेतुः अनर्थदंड इति व्यपदिश्यते। विरमणं विरतिः निवृत्तिरिति यावत्। दिग्देशानर्थदंडेभ्यो विरतिः दिग्देशानर्थदंडविरतिः। साधनं कृतेति वृत्तिः। विरतिशब्दः प्रत्येकं परिसमाप्यते—दिग्विरतिः देशविरतिरनर्थदंडविरतिरिति।

विरत्यग्रहणमधिकारादिति चेन्नोपसर्जनानभिसंबंधात् ॥ ५ ॥ स्यादेतत् हिंसानृतस्तेयाब्रह्मपरिग्रहेभ्यो विरतिर्व्रत, इत्यत विरतिग्रहणमनुवर्तते, ततः पुनरिह विरतिग्रहणमनर्थकमिति ? तन्न। किं कारणं ? उपसर्जनानभिसंबंधात्। तदनुवर्तमानं विरतिग्रहणं दिग्देशानर्थदंडग्रहणेन उपसर्जनेन नाभिसंबध्यते ततः पुनर्विरतिग्रहणं क्रियते।

एकत्वेन गमनं समयः ॥ ६ ॥ समेकीभावे वर्तते तद्यथा संगतं घृतं संगतं तैलं इत्युक्ते एकीभूतमिति गम्यते एकत्वेन गमनं समयः। प्रतिनियतकायवाङ्मनस्कर्मपर्यायार्थं प्रतिनिवृत्तत्वादात्मनो द्रव्यार्थेनैकत्वगमनमित्यर्थः। समय एव सामायिकं, समयः प्रयोजनमस्येति वा सामायिकं।

उपेत्य तस्मिन् वसंतींद्रियाणि इत्युपवासः ॥ ७ ॥ शब्दादिग्रहणं प्रति निवृत्तौत्सुक्यानि पंचा-

---

[1] विदिक्चेति ब पुस्तके पाठः।

तच्चिविधं मायानिदानमिथ्यादर्शनभेदात् ॥ ३ ॥ तदेतच्छल्यं त्रिविधं वेदितव्यं कुतः मायानिदानमिथ्यादर्शनभेदात्, माया निकृतिर्वंचनेत्यनर्थांतरं । विषयभोगाकांक्षा निदानं, मिथ्यादर्शनमतत्वश्रद्धानं । एतस्मात्त्रिविधाच्छल्यान्निःक्रांतो निःशल्यो व्रतीत्युच्यते । अत्र कश्चिदाह—

विरोधाद्विशेषणानुपपत्तिः ॥ ४ ॥ निःशल्यत्वं व्रतित्वमित्येतदुभयं विरुद्धं ततो न निःशल्यत्वाद्व्रती भवितुमर्हति न हि दंडसंबंधाच्छत्री स्यात्, तस्मात् व्रताभिसंबंधादेव व्रतीति वक्तव्यं । शल्याभावाच्च निःशल्य इति ।

आनर्थक्यं वाऽन्यतरेण गतार्थत्वात् ॥ ५ ॥ यदि व्रतित्वान्निःशल्यस्तस्मात् व्रतीत्येतावद्वाच्यं, न निःशल्य इति । यदि च निःशल्यत्वात् व्रती तस्मान्निःशल्य इत्येतावद्वाच्यं ?

न व्रतीति विकल्पः इति चेन्न फलविशेषाभावात् ॥ ६ ॥ स्यादेतत् विकल्पोऽत्र गृह्यते निःशल्यो वा व्रती वा इति ततो न विशेषणविशेष्यसंबंधाभावो दोष इति ? तन्न किं कारणं ? फलविशेषाभावात् फलविशेषवता हि लोके विकल्पो दृष्टः । यथा देवदत्तं घृतेन वा सूपेन वा दध्ना वा भोजयेत् इति । न तथेह फलविशेषोऽस्ति निःशल्यो वा व्रती वेति उभयविशेषणविशिष्टस्यैकस्येष्टत्वात् ।

नवांगांगिभावस्य विवक्षितत्वात् ॥ ७ ॥ न वा एष दोषः किं कारणं ? अंगांगिभावस्य विवक्षितत्वात् न हिंसाद्युपरतिमात्रव्रतसंबंधात् व्रती भवति अंतरेण शल्याभावं, सति शल्यापगमे व्रतसंबंधात् व्रतीति विवक्षितो यथा बहुक्षीरघृतो गोमानिति व्यपदिश्यते, बहुक्षीरघृताभावात् सतीष्वपि गोषु न गोमान् तथा सशल्यत्वात् सत्स्वपि व्रतेषु न व्रती यस्तु निःशल्यः स व्रती । तत्रैतत् स्यात् कथमेतदेव भविष्यतीत्युच्यते—

प्रधानानुविधानात् अप्रधानस्य ॥ ८ ॥ यथा तीक्ष्णेन परशुना छिनत्तीति तीक्ष्णगुणविशिष्टपरशुरप्रधानभूतः छेत्तुः प्रधानस्योपकारे प्रवर्तते तथा निःशल्यत्वगुणविशिष्टानि व्रतानि गुणभूतानि तद्वतः प्रधानस्य विशेषकाणि । आह— किमयं व्रती व्यपगतशल्यत्रयो हिंसाद्यभावात् यथोक्तक्रियासमूहविजृंभितपरिणामः परिग्रहे निरपेक्षः । सर्व एव अगारसंबंधं प्रति निवृत्तौत्सुक्यः प्रतिज्ञायते उत विरतोऽपि कश्चिन् गृहीति निश्चीयत इति । अत्रोच्यते— अमीषामेव हिंसादीनां विरतिविशेषस्य भेदात् अधिकृतो व्रती द्वेधा—

अगार्यनगारश्च ॥ १९ ॥

प्रतिश्रयार्थिभिरंगनादगारं ॥ १ ॥ प्रतिश्रयार्थिभिः जनैरंग्यते गम्यते तदित्यगारं वेश्म इत्यर्थः । अगारमस्यास्तीत्यगारी न विद्यते अगारमस्येत्यनगारः ।

अनियमप्रसंग इति चेन्न भावागारस्य विवक्षितत्वात् ॥ २ ॥ स्यान्मतं शून्यागारदेवकुलावासस्य मुनेरगारित्वं प्राप्तं अनिवृत्तविषयतृष्णस्य कुतश्चित्कारणात् विमुच्यागारं वने वसतः अनगारत्वं चेत्यनियमप्रसंग इति ? तन्न किं कारणं ? भावागारस्य विवक्षितत्वात् । चारित्रमोहोदये सति अगारसंबंधं प्रत्यनिवृत्तपरिणामः अगारमित्युच्यते स यस्यास्त्यसौ वने वसन्नपि अगारीति व्यपदेशं अर्हति । तदभावादनगार इति च भवति ।

व्रतिकारणसाकल्यात् गृहस्थस्याव्रतित्वमिति चेन्न नैगमसंग्रहव्यवहारव्यापारात् नगरावासवत् ॥ ३ ॥ यथा गृहापवरकादिनगरैकदेशे निवासेऽपि नगरावास इति शब्द्यते । तथा असकलव्रतोऽपि नैगमसंग्रहव्यवहारनयविवक्षापेक्षया व्रतीति व्यपदिश्यते ।

राजवद्वा ॥ ४ ॥ यथा द्वात्रिंशज्जनपदसहस्राधिपतिः सार्वभौमो राजेति । एकजनपदपतिः तदर्धेशो वा न राजा न भवति भवत्येव । तथाष्टादशशीलसहस्रचतुरशीतिगुणशतसहस्रधरत्वादनगारः संपूर्णव्रत इति संयतासंयतोऽणुव्रतधरत्वात् न व्रतीति न भवति भवत्येव । अत्राह हिंसादीनामन्यतमस्मात् यः प्रतिनिवृत्तः स खल्वगारी व्रती नैव, किं तर्हि पंचतय्या अपि विरतेर्वैकल्येन विवक्षित इत्युच्यते—

अणुव्रतोगारी ॥ २० ॥

अणुशब्द सूक्ष्मवचनो द्रष्टव्य । अणूनि व्रतानि, अस्य सोऽणुव्रत । कथमणुत्वमिति चेत् उच्यते–सर्वसावद्यनिवृत्त्यसंभवात्। कुतस्तर्हि असौ निवृत्त ?

द्वीन्द्रियादिव्यपरोपणान्निवृत्तः ॥ १ ॥ द्वीन्द्रियादीनां जङ्गमानां प्राणिनां व्यपरोपणात् त्रिधा निवृत्त *अगारीत्याद्यमणुव्रत ।*

स्नेहद्वेषमोहावेशात् असत्याभिधानवर्जनप्रवणः ॥ २ ॥ स्नेहस्य द्वेषस्य मोहस्य चोद्रेकात् यदसत्याभिधान ततो निवृत्तादरो गृहाति द्वितीयमणुव्रत ।

अन्यपीडाकरात् पार्थिवभयाद्युत्पादितनिमित्तादप्यदत्तात् प्रतिनिवृत्तः ॥ ३ ॥ अन्यपीडाकर *पार्थिवभयादिवशादवश्य परित्यक्तमपि यददत्त तत प्रतिनिवृत्तादर श्रावक इति तृतीयमणुव्रत ।*

उपात्तानुपात्तान्यांगनासंगाद्विरतरतिः ॥ ४ ॥ उपात्ताया अनुपात्तायाश्च अन्यांगनाया संगाद्विरतरति, विरताविरत इति चतुर्थमणुव्रत ।

परिच्छिन्नधनधान्यक्षेत्राद्यवधिर्गृही ॥ ५ ॥ धनधान्यक्षेत्रादीनां इच्छावशात् कृतपरिच्छेद गृहीति पचममणुव्रत । *आह स्थवायासि विरतिमभ्युपगतस्य श्रावकस्य किमेतावानेव विशेष आहोस्विदस्ति कश्चिदन्योऽपीत्यत्रोच्यते—*

दिग्देशानार्थदंडविरतिसामायिकप्रोषधोपवासोपभोगपरिभोगपरिमाणातिथिसंविभागव्रतसंपन्नश्च ॥ २१ ॥

आकाशप्रदेशश्रेणी दिक् ॥ १ ॥ *आकाशस्य प्रदेशा परमाणुपरिच्छेदात्प्रविभक्ता श्रेणीकृता* दिग्व्यपदेशमर्हति ।

आदित्यादिगतिविभेदवस्तद्भेदः ॥ २ ॥ आदित्यादिगत्योदयास्तमयपरिच्छिन्नया विभक्तस्तद्भेद । प्राची दिक् दक्षिणा प्रतीची उत्तरा, ऊर्ध्वमधो विदिक्चेति ।

ग्रामादीनां अवधृतपरिमाणः प्रदेशो देशः ॥ ३ ॥ *ग्रामनगरगृहापवरकादीनामवधृतपरिमाणा* नां प्रदेशो देश इत्युच्यते ।

उपकारात्यये पापादाननिमित्तमनर्थदंड ॥ ४ ॥ असत्युपकारे पापादानहेतु अनर्थदड इति व्यवह्रियते । विरमण विरति निवृत्तिरिति यावत् । दिग्देशानर्थदंडेभ्यो विरति दिग्देशानर्थदंडविरति । साधनं कृतेति वृत्ति । विरतिशब्द प्रत्येक परिसमाप्यते—दिग्विरति देशविरतिरनर्थदडविरतिरिति ।

विरत्यग्रहणमधिकारादिति चेन्नोपसर्जनानभिसंबंधात् ॥ ५ ॥ स्यादेतत् हिंसानृतस्तेयाब्रह्मपरिग्रहेभ्यो विरतिर्व्रत, इत्यत विरतिग्रहणमनुवर्तते, तत पुनरिह विरतिग्रहणमनर्थकमिति ? तन्न । किं कारण ? उपसर्जनानभिसंबंधात् । तदनुवर्तमान विरतिग्रहण दिग्देशानर्थदंडग्रहणेन उपसर्जनेन नाभिसंबध्यते तत पुनर्विरतिग्रहण क्रियते ।

एकत्वेन गमन समय ॥ ६ ॥ *समेकीभावे वर्तते तद्यथा सगत घृत सगत तैल इत्युक्ते एकीभू* तमिति गम्यते एकत्वेन गमन समय । प्रतिनियतकायवाङ्मनस्कर्मपर्यायार्थ प्रतिनिवृत्तत्वादात्मना द्रव्यार्थेनैकत्वगमनमित्यर्थ । समय एव सामायिक, समय प्रयोजन अस्येति वा सामायिक ।

उपेत्य तस्मिन् वसन्तींद्रियाणि इत्युपवास ॥ ७ ॥ शब्दादिग्रहण प्रति निवृत्तौत्सुक्यानि पचा

---

१ विदिक्चेति न पुस्तके पाठ ।

पीन्द्रियाणि उपेत्य तस्मिन् वसंतीत्युपवासः । अशनपानभक्ष्यलेह्यलक्षणचतुर्विधाहारपरित्याग इत्यर्थः । प्रोषधशब्दः पर्वपर्यायवाची । प्रोषधे उपवासः प्रोषधोपवासः । साधन कृतेतिवृत्तिः, संज्ञायामिति वा ।

उपेत्य भुज्यते इत्युपभोगः ॥ ८ ॥ उपेत्यात्मसात् कृत्य भुज्यते अनुभूयत इत्युपभोगः । अशनपानगंधमाल्यादिः ।

परित्यज्य भुज्यत इति परिभोगः ॥ ९ ॥ सकृद्भुक्त्वा परित्यज्य पुनरपि भुज्यते इति परिभोग इत्युच्यते । आच्छादनप्रावरणालंकारशयनाशनगृहयानवाहनादिः । उपभोगश्च परिभोगश्च उपभोगपरिभोगौ उपभोगपरिभोगयोः परिमाणं, उपभोगपरिभोगपरिमाणं ।

संयममविनाशयन्नततीत्यतिथिः ॥ १० ॥ चारित्रलाभबलोपेतत्वात् संयममविनाशयन् अततीत्यतिथिः । अथवा नास्य तिथिरस्ति इत्यतिथिः । अनियतकालागमनं, इत्यर्थः । संविभजनं संविभागः, अतिथये संविभागः अतिथिसंविभागः । अश्वघासादिवद्वृत्तिः ।

व्रतग्रहणमनर्थकमिति चेदुक्तं ॥ ११ ॥ व्रतमित्यनुवर्तते पुनर्व्रतग्रहणमनर्थकमितिचेदुक्तं किमुक्तं ? उपसर्जनानभिसंबंधादिति ।

व्रतसंपन्नशब्दः प्रत्येकमभिसंबध्यते ॥१२॥ दिग्विरतिव्रतसंपन्नः देशविरतिव्रतसंपन्न इत्यादि । अथ किमर्थो दिङ्निवृत्तिः ?

दुष्परिहारक्षुद्रजंतुमायत्वाद्दिङ्निवृत्तिः ॥ १३ ॥ दुष्परिहारैः क्षुद्रजंतुभिराकुला दिश अतस्तन्निवृत्तिः कर्तव्या ।

तत्परिमाणं च योजनादिभिरभिज्ञानवद्भिः ॥ १४ ॥ तासां परिमाणं योजनादिभिः पर्वतादिप्रसिद्धाभिज्ञानैः कर्तव्यं ।

अगमनेपि प्राणिवधाभ्यनुज्ञानमिति चेन्न निवृत्त्यर्थत्वात् ॥ १५ ॥ स्यान्मतं दिक्परिमाणकरणात् अगमनेपि तदंतरावस्थितप्राणिगणवधाभ्यनुज्ञानं प्रसक्तं अन्यथा वा दिक्परिमाणमनर्थकं इति तन्न। किं कारणं ? निवृत्त्यर्थत्वात् । कार्त्स्न्येन निवृत्तिं कर्तुं अशक्नुवतः शक्त्या प्राणिवधविरतिं प्रत्यागूर्णस्यात्र प्राणयात्रा भवतु वा मा वा भूत् । सत्यपि प्रयोजनभूयस्त्वे परिमितात् दिगवधेर्बहिर्नास्कत्स्यामिति प्रणिधानान्न दोषः ।

तृष्णाप्राकाम्यनिरोधतंत्रत्वाच्च ॥ १६ ॥ मद्वदेच्छस्य आत्मनस्तस्यां दिशि विना यत्नात् मणिरत्नादिलाभोऽस्तीत्येवं अन्येन प्रोत्साहितस्यापि मणिरत्नादिसंप्राप्तितृष्णाप्राकाम्यनिरोधः कथं तंत्रितो भवेदिति दिग्विरतिः श्रेयसी ।

ततो बहिर्महाव्रतप्रसिद्धिः ॥ १७ ॥ अहिंसाद्यणुव्रतधारिणोप्यस्य परिमितादिगवधेर्बहिर्मनोवाक्काययोगैः कृतकारितानुमतविकल्पैः हिंसादिसर्वसावद्यनिवृत्तिरिति महाव्रतत्वमवगमेय ।

तथैव देशनिवृत्तिः ॥ १८ ॥ यथा दिङ्निवृत्तिः कृता तथैव देशनिवृत्तिः कार्या । मदीयस्य गृहांतरस्य तटाकस्य वा मध्य मुक्त्वा देशांतरं नास्कत्स्यां इति तन्निवृत्तौ पूर्ववत् प्रयोजनं वेदितव्यं । महाव्रतत्वं च बहिर्व्यवस्थाप्य । अयमनयोर्विशेषः-दिग्विरतिः सार्वकालिकी देशविरतिर्यथाशक्तिकालनियमेनेति ।

अनर्थदंडः पंचधा अपध्यानपापोपदेशप्रमादाचरितहिंसाप्रदानाशुभश्रुतिभेदात् ॥१९॥ अनर्थदंडः पंचधा भिद्यते कुतः ? अपध्यानपापोपदेशप्रमादाचरितहिंसाप्रदानाशुभश्रुतिभेदात् ।

तत्र परेषां जयपराजयवधांगच्छेदस्वहरणादि कथं स्यादिति मनसा चिंतनमपध्यानं॥२०॥

क्लेशतिर्यग्वणिज्यावधकारंभकादिषु पापसंयुतं वचनं पापोपदेशः ॥ २१ ॥ तद्यथा अस्मिन् देशे दासा दास्यः सुलभास्तानमुं देशं नीत्वा विक्रये कृते महानर्थलाभो भवतीति क्लेशवणिज्या । गोमहिष्यादीन् अमुत्र गृहीत्वा अन्यत्र देशे व्यवहारे कृते भूरिवित्तलाभ इति तिर्यग्वणिज्या । वागुरिकसौकरिकशाकुनिकादिभ्यो मृगवराहशकुंतप्रभृतयोऽमुष्मिन् देशे सन्तीति वचनं वधकोपदेशः । आरम्भकेभ्यः कृषीवलादिभ्यः क्षित्युदकज्वलनपवनवनस्पत्यारंभोऽनेनोपायेन कर्तव्यः इत्याख्यानमारंभकोपदेशः । इत्येवं प्रकारं पापसंयुक्तं वचनं पापोपदेशः ।

प्रयोजनमंतरेणापि वृक्षादिच्छेदनभूमिकुट्टनसलिलसेचनाद्यवद्यकर्म प्रमादाचरितमिति कथ्यते ॥ २२ ॥

विषशस्त्राग्निरज्जुकशादंडादिहिंसोपकरणप्रदानं हिंसाप्रदानमित्युच्यते ॥ २३ ॥

हिंसारागादिप्रवर्धितदुष्टकथाश्रवणशिक्षणव्यापृतिरशुभश्रुतिरित्याख्यायते ॥ २४ ॥ एतस्मादनर्थदंडाद्विरतिः कार्या ।

मध्येऽनर्थदंडग्रहणं पूर्वोत्तरातिरेकानर्थक्यज्ञापनार्थं ॥ २५ ॥ पूर्वयोः दिग्देशयोरुत्तरयोश्चोपभोगपरिभोगयोरवधृतपरिमाणयोरनर्थकं चंक्रमणादिविषयोपसेवनं च निष्प्रयोजनं न कर्म कर्तव्यमित्यतिरेकनिवृत्तिज्ञापनार्थं मध्येऽनर्थदंडवचनं क्रियते ।

सामायिके नियतदेशकाले महाव्रतत्वं पूर्ववत् ॥ २६ ॥ इयति देशे, एतावति काले इत्यवधारिते सामायिके स्थितस्य महाव्रतत्वं पूर्ववद्वेदितव्यं, अणुस्थूलकृतहिंसादिनिवृत्तेः ।

संयमप्रसंग इति चेन्न तद्घातिकर्मोदयात् ॥ २७ ॥ स्यान्मतं सामायिके सर्वसावद्यनिवृत्तिलक्षणे स्थितस्य तस्य संयमः प्राप्नोतीति ? तन्न । किं कारणं ? तद्घातिकर्मोदयात् । तस्य हि संयमघातिकर्मोदयोऽस्तीति न संयतत्वं ।

महाव्रतत्वाभाव इतिचेन्नोपचारात् राजकुले सर्वगतचैत्रवत् ॥ २८ ॥ यद्यप्यतरसंयमघातिकर्मोदयोऽस्ति तदुदयेनावश्यं अनिवृत्तपरिणामेन भवितव्यं ततश्च महाव्रतत्वमस्य नोपपद्यत इति मतं ? तन्न । किं कारणं ? उपचारात् । राजकुले सर्वगतचैत्रवत् । यथा पौरजनपदकोष्ठागारादिषु बाह्येषु व्यापारेषु सर्वेषु व्यापृतः स्नानानुलेपनशयनात पुरादिव्यापारेषु अभ्यन्तरेषु केषुचित् व्यापृतिमननुगच्छन्नपि राजकुले सर्वगतश्चैत्र इत्युपचर्यते । तथा हिंसादिषु बाह्येषु सर्वेषु अनाशक्तधियः अभ्यन्तरसंयमघातिकर्मोदयापादितमदाविरतिपरिणामे सत्यपि महाव्रत इत्युपचर्यते । एवं च कृत्वा अभव्यस्यापि निर्ग्रंथलिंगधारिणः एकादशांगाध्यायिनः महाव्रतपरिपालनादसंयतभावनस्यापि उपरिमग्रैवेयकविमानवासितोपपन्ना भवति ।

स्नानगंधमाल्यादिविरहितोऽवकाशे शुचावुपवसेत् ॥ २९ ॥ स्वशरीरसंस्कारसंस्करणस्नानगंधमाल्याभरणादिभिर्विरहितः शुचौ अवकाशे साधुनिवासे चैत्यालये स्वप्रोषधोपवासगृहे वा धर्मकथाश्रवणश्रावणचिंतनावहितांतःकरणः सन्नुपवसेत् निरारंभः श्रावकः ।

भोगसंख्यानं पंचविधं त्रसघातप्रमादबहुवधानिष्टानुपसेव्यविषयभेदात् ॥ ३० ॥ भोगपरिसंख्यानं पंचविधं प्रत्येतव्यं । कुतः ? त्रसघातप्रमादबहुवधानिष्टानुपसेव्यविषयभेदात् । तत्र मधुमांसं सदा परिहर्तव्यं त्रसघातं प्रति निवृत्तचेतसा । मद्यमुपसेव्यमानं कार्याकार्यविवेकसंमोहकरमिति तद्वर्जनं प्रमादविरहायानुष्ठेयं । केतक्यर्जुनपुष्पादीनि बहुजंतुयोनिस्थानानि शृंगवेरमूलकार्द्रहरिद्रानिंबकुसुमादीन्यनंतकायव्यपदेशार्हाणि, एतेषामुपसेवने बहुघातोऽल्पफलमिति तत्परिहारः श्रेयान् । यानवाहनाभरणादिषु एतावदेवेष्टमतोऽन्यदनिष्टमित्यनिष्टान्निवर्तनं कर्तव्यं । न हि असत्यभिसंधिनियमे व्रत-

मिति इष्टानामपि चित्रवस्त्रविकृतवेषाभरणादीनामनुपसेव्यानां परित्यागः कार्यः, यावज्जीवं । अथ न शक्तिरस्ति कालपरिच्छेदेन वस्तुपरिमाणेन च शक्त्यनुरूपं निवर्तनं कार्यं ।

अतिथिसंविभागश्चतुर्विधो भिक्षोपकरणौषधप्रतिश्रयभेदात् ॥ ११ ॥ अतिथिसंविभागश्चतुर्धा भिद्यते कुतः भिक्षोपकरणौषधप्रतिश्रयभेदात् । मोक्षार्थमभ्युद्यतायातिथये संयमपरायणाय शुद्धाय शुद्धचेतसा निरवद्या भिक्षा देया । धर्मोपकरणानि च सम्यग्दर्शनज्ञानचारित्रोपबृंहणानि दातव्यानि । औषधं प्रयोग्यमुपयोजनीयं । प्रतिश्रयश्च परमधर्मश्रद्धया प्रतिपादयितव्य इति । चशब्दो वक्ष्यमाणगृहस्थधर्मसमुच्चयार्थः । कः पुनरसौ ?

मारणांतिकीं सल्लेखनां जोषिता ॥ २२ ॥

स्वायुरिंद्रियबलसंक्षयो मरणं ॥ १ ॥ स्वपरिणामोपात्तस्यायुषः इंद्रियाणां बलानां च कारणवशात् संक्षयो मरणमिति मन्यते मनीषिणः ।

अंतग्रहणं तद्भवमरणप्रतिपत्त्यर्थं ॥ २ ॥ मरणं द्विविधं नित्यमरणं तद्भवमरणं चेति । तत्र नित्यमरणं समये समये स्वायुरादीनां निवृत्तिः । तद्भवमरणं भवांतरप्राप्त्यनंतरोपश्लिष्टं पूर्वभवविगमनं । तत्रांतग्रहणं क्रियते तद्भवमरणपरिग्रहार्थं । मरणमंतो मरणांतः मरणांतः प्रयोजनमस्य इति मारणांतिकी ।

सम्यक्कायकषायलेखना सल्लेखना ॥ ३ ॥ लिखेर्ण्यंतस्य लेखना तनूकरणमिति यावत् । कायस्य बाह्यस्य अभ्यंतराणां च कषायाणां तत्कारणहापनया क्रमेण सम्यक् लेखना । तां मारणांतिकीं सल्लेखनां जोषिता । सेविता गृहीत्यभिसंबंधः ।

सेविताग्रहणं विस्पष्टार्थमिति चेन्नार्थविशेषोपपत्तेः ॥ ४ ॥ स्यान्मतं इह सेवितेत्येव विस्पष्टार्थं वक्तव्यमिति तन्न । किं कारणं ? अर्थविशेषोपपत्तेः । न केवलमिह सेवनं गृह्यते किं तर्हि ? प्रीत्यर्थोपि । जुषि प्रीतिसेवनयोरिति यस्मात् । असत्यां प्रीतौ बलान्न सल्लेखना कार्यते सत्या हि प्रीतौ स्वयमेव करोति ।

सल्लेखनाया जोषितेति प्राप्नोतीति चेन्न तृनः प्रयोगात् ॥ ५ ॥ स्यान्मतं यथा कटस्य कर्तेति विभक्तिनिर्देशः तथा सल्लेखनाया जोषितेति प्राप्नोतीति ? तन्न किं कारणं ? तृनः प्रयोगात् ।

आत्मवधप्रसंग इतिचेन्नाऽप्रमत्तत्वात् ॥ ६ ॥ स्यान्मतं सल्लेखनामास्थितस्य स्वाभिसंधिपूर्वकायुर्विनिवृत्तिरात्मवधः प्राप्नोतीति ? तन्न किं कारणं ? अप्रमत्तत्वात् । प्रमत्तयोगाद्धि प्राणव्यपरोपणं हिंसेत्युक्तं, न चास्य प्रमादयोगोऽस्ति कुतः ।

रागाद्यभावात् ॥ ७ ॥ रागद्वेषमोहाविष्टस्य हि विषशस्त्राद्युपकरणप्रयोगवशात् आत्मानं घ्नतः स्वघातो भवति । न तथा सल्लेखनां प्रतिपन्नस्य रागादयः संति ततो नात्मवधदोषसंस्पर्शः । उक्तंच—

रागादीणमणुप्पा अहिंसकत्तेति देसिदं समये ।
तेसिं चेदुप्पत्ती हिंसेति जिणेहि णिद्दिट्ठा ॥ १ ॥

किंच—

मरणस्यानिष्टत्वात् ॥ ८ ॥ यथा वणिजः विविधपण्यदानादानसंचयपरस्य गृहविनाशोऽनिष्टः तद्विनाशकारणे चोपस्थिते यथाशक्ति परिहरति दुष्परिहरे च पण्याविनाशो यथा भवति तथा यतते । एवं गृहस्थोपि व्रतशीलपुण्यसंचयप्रवर्तमानस्तदाश्रयस्य शरीरस्य न पातमभिवांछति तदुपप्लवकारणे चोपस्थिते स्वगुणाविरोधेन परिहरति, दुष्परिहरे च यथा स्वगुणविनाशो न भवति तथा प्रयतति कथमात्मवधो भवेत् । किंच—

स्वयमनभिसंधानात् ॥ ९ ॥ यथा तपस्वी शीतोष्णजसुखदुःखानभिसंधानात् नाभिसंहितसुखदुःखसंबंधेपि सुखदुःखकृतरागद्वेषाभावात् न सुखदुःखकृतकर्मबंधभाक् । तथार्हत्प्रणीतां सल्लेखनां कुर्वन् जीवितमरणानभिसंधानात् अनभिसंहितात्मीयमरणसंबंधे रागद्वेषाभावात् नात्मवधकः । किंच—

स्वसमयविरोधात् ॥ १० ॥ यथा क्षणिकवादिनः, अक्षणिकाः सर्वे भावाः इति ब्रुवतः स्वसमयविरोधस्तथा यदा सत्वश्च भवति सत्वसंज्ञा च भवति वधकश्च भवति वधचित्तं चास्योत्पन्नं भवति इत्येतां चतुर्विधां चेतनां प्राप्य हिंसा जायत इति ब्रुवतोऽसत्यात्मवधकत्वाचित्ते सल्लेखनां कुर्वतः आत्मवधकत्वं जायत इत्याचक्षाणस्यासचेतितकर्मबंधाभावात् समयविरोधः । अथ स्वसमयविरोधो माभूदिति चतुर्विधयैव चेतनया कर्म बध्यत इतीष्टं । ननु सल्लेखनायां आत्मवधकचित्ताभावात् आत्माहिंसकत्वं सिद्धं । अथवा यथा सदा मौनव्रतिकस्य मौनव्रतिकोऽस्मीति वचनं स्ववचसा विरुध्यते । तथा सर्वानात्मकवादिनः आत्माभावादात्मनो वधकत्वमाचक्षाणस्य सर्वात्मकार्यसत्यवचनविरोधः । अथ स्वसमयविरोधो माभूदिति सर्वात्मकमिष्टं । नन्वात्माभावात् आत्मवधाभावः । योपि ब्रूयात् निःक्रिय आत्मेति तस्य पुनः साधनतः सेवितां सल्लेखनामातिष्ठमानस्यात्मवधकत्वं भवतीत्यभिलपतः आत्मनो निःक्रियत्वे प्रतिज्ञाहानिः । निःक्रियत्वाभ्युपगमे चात्मवधप्राप्त्युपालंभनाभावः । आह—

कदा अनेन सल्लेखनायां प्रयतितव्यमित्यत्रोच्यते—

जरारोगेंद्रियहानिभिरावश्यकपरिक्षये ॥ ११ ॥ जरसा शरीरदूषिण्या यदा प्रहतजंघाबलवीर्यो भवति रोगैश्च वातादिविकारजनितैरभिद्रुतः प्रक्षीणेंद्रियबलश्च भवति तदा आवश्यकपरिक्षयमपेक्षमाणं स्मृतिमान् प्रासुकाशनपानकोपवाससेवनादिना क्रमेण प्रक्षीयमाणशरीरबलः आमरणाद्भावनानुप्रेक्षासमाधिबहुलः शास्त्रोक्तेन विधिना सल्लेखनां जोषिता उत्तमार्थस्याराधको भवति ।

एकयोगकरणं न्याय्यमिति चेन्न कदाचित्कस्यचित्तां प्रत्याभिमुख्यज्ञापनार्थत्वात् ॥ १२ ॥ स्यादेतत् पूर्वसूत्रेण इह एक एव योगः कर्तव्यः, लघ्वर्थं इति ? तन्न किं कारणं ? कदाचित् कस्यचित् तां प्रत्याभिमुख्यज्ञापनार्थत्वात् । सप्ततयशीलवतः कदाचित् कस्यचिदेव गृहिणः सल्लेखनाभिमुख्यं न सर्वस्येति । किंच—

वेश्मपरित्यागिनस्तदुपदेशात् ॥ १३ ॥ वेश्मपरित्यागिनः दिग्विरत्यादिसप्तकशीलोपदेशः । वेश्मपरित्यागिन तु श्रावकत्वेनैव गृहिणः सल्लेखनेऽप्यसमर्थो भेदेनोपदेशः ।

अविशेषविधिप्रतिपादनार्थत्वाद्वा ॥ १४ ॥ अयं सल्लेखनाविधिः, न श्रावकस्यैव दिग्विरत्यादिशीलवतः ? किं तर्हि संयतस्यापीति अविशेषज्ञापनार्थत्वाद्वा पृथगुपदेशः कृतः । अत्राह उक्तं भवता निःशल्यो व्रतीति तत्र चोक्तानि शल्यानि मायानिदानमिथ्यादर्शनसंज्ञकानि ततः सम्यग्दृष्टिना व्रतिना भवितव्यं । तत्सम्यग्दर्शनं किं निरपवादमुत सापवादमित्युच्यते । कस्यचिन्मोहनीयावस्थाविशेषात् कदाचिदिमे भवंत्यपवादाः—

शंकाकांक्षाविचिकित्सान्यदृष्टिप्रशंसासंस्तवाः सम्यग्दृष्टेरतीचाराः ॥ २३ ॥

निःशंकितत्वादयो व्याख्याताः दर्शनविशुद्धिरित्यत्र । तत्प्रतिपक्षभूताः शंकादयो वेदितव्याः । अथ प्रशंसासंस्तवयोः को विशेषः ?

वाङ्मानसविषयभेदात् प्रशंसासंस्तवभेदः ॥ १ ॥ मनसा मिथ्यादृष्टिज्ञानचारित्रगुणोद्भावनं प्रशंसा । भूताभूतगुणोद्भावनवचनं संस्तव इत्ययमनयोर्भेदः ।

प्रकरणादगार्यवधारणमिति चेन्न सम्यग्दृष्टिग्रहणस्य उभयार्थत्वात् ॥ २ ॥ स्यान्मतं अगारिव्रतशीलप्रकरणमिदमतः तस्यैव सम्यग्दृष्टेः शंकादयोतिचाराः प्रसक्ता नानगारस्येति ? तन्न । किं कारणं ? सम्यग्दृष्टिग्रहणस्योभयार्थत्वात् । पुनः सम्यग्दृष्टिग्रहणमेवमर्थं सम्यग्दर्शनसामान्यस्यैमेतिचारा इति । यद्येवमर्थं सम्यग्दृष्टिग्रहणं नार्थोनेन, अगारिग्रहणं निवृत्तमित्याख्येयं ? नैवं शंक्यं उत्तरत्राऽगारिग्रहणानुवर्तनस्येष्टत्वात् ।

दर्शनमोहोदयादतिचरणमतीचारः ॥ ३ ॥ दर्शनमोहोदयात्तत्त्वार्थश्रद्धानादतिचरणमतीचारः अतिक्रम इत्यनर्थांतरं । एते शंकादयः पंच सम्यग्दर्शनस्यातिचाराः ।

अष्टांगत्वात् सम्यग्दर्शनस्यातिक्रमणात्तावत्त्वमेवेति चेन्नात्रैवांतर्भावात् ॥ ४ ॥ स्यादेतत् सम्यग्दर्शनमष्टांगं निःशंकितत्वादिलक्षणं उक्तं तस्यातिचारैरपि तावद्भिरेव भवितव्यमित्यष्टावतिचारा उपदेष्टव्याः ? इति तन्न किं कारणं ? अत्रैवांतर्भावात् । व्रतशीलानां पंच पंचातिचारान् विवक्षुणा आचार्येण प्रशंसासंस्तवयोरितरेतरानंतर्भाव्यसम्यग्दृष्टेरपि पंच वातिचारा उक्ता इति न दोषः ।

आह—सम्यग्दर्शनस्यास्य व्रतशीलपत्राचितजिनधर्मकमलकर्णिकाकारस्यागार्यनगारयोः साधारणाः शंकादयोतिचारा व्याख्याताः । इदानीं व्रतशीलानां अतिचारगणना कर्तव्येति । तत्र व्रतशीलातिक्रमेयत्ताख्यापनार्थमिदमुच्यते—

व्रतशीलेषु पंच पंच यथाक्रमं ॥ २४ ॥

व्रतानि अहिंसादीनि । शीलानि दिग्विरत्यादीनि । व्रतानि च शीलानि च व्रतशीलानि । तेषु व्रतशीलेषु ।

व्रतग्रहणमेवास्त्विति चेन्न शीलविशेषद्योतनार्थत्वात् ॥ १ ॥ स्यान्मतं व्रतग्रहणमेवास्तु दिग्विरत्यादीनि अपि व्रतान्येव अतश्चैतदेवं यदाह 'अतिथिसंविभागव्रतसंपन्नश्चेति' ? तन्न किं कारणं ? शीलविशेषद्योतनार्थत्वात् । अभिसंधिपूर्वको नियमो व्रतमिति कृत्वा दिग्विरत्यादीन्यपि व्रतानि भवंति । किंतु व्रतपरिरक्षणं शीलमित्यस्य विशेषस्य द्योतनार्थं शीलग्रहणं तेन दिग्विरत्यादीनि शीलग्रहणेन गृह्यते ।

सामर्थ्याद्गृहिव्रतसंप्रत्ययः ॥ २ ॥ यद्यपि इदं सूत्रमविशेषेणोक्तं तथापि सामर्थ्याद्गृहिव्रतग्रहणमवसेयं । किं सामर्थ्यं ? वक्ष्यमाणबंधवधच्छेदादिवचनं । ते हि बंधवधच्छेदादयो गृहस्थस्यैव नानगारस्येति ।

पंच पंचेति वीप्सायां द्वित्वं ॥ ३ ॥ पंच पंचेत्येतत् वीप्सायां द्वित्वमवसेयं ततोनवयवाभिधानं वीप्सार्थमिति अनवयवेन व्रतशीलानि पंचसंख्यया व्याप्यंते । ननु च लघ्वर्थं पंचश इति शसा निर्देशः कर्तव्यः ? सत्यमेवमेतत् व्यक्त्यर्थं वाक्येन निर्देशः क्रियते ।

यथाक्रमवचनं वक्ष्यमाणातिचारक्रमसंबंधनार्थं ॥ ४ ॥ वक्ष्यमाणा अतिचारा अहिंसादिभिः क्रमेणाभिसंबध्यंतामित्येवमर्थं यथाक्रमवचनं क्रियते । यो यः क्रमो यथाक्रमं क्रमानतिवृत्येत्यर्थः ।

आह यद्येवं तस्मादुच्यतां तावदाद्यस्य प्राणव्यपरोपणनिवृत्तिलक्षणस्याणुव्रतस्य केतिचाराः ? येभ्यो निवृत्तो निरपवादो भवतीत्यत्रोच्यते—

बंधवधच्छेदातिभारारोपणान्नपाननिरोधाः ॥ २५ ॥

अभिमतदेशगतिनिरोधहेतुर्बंधः ॥ १ ॥ अभिमतदेशगमनं प्रत्युत्सुकस्य तत्प्रतिबंधहेतुः काष्ठादिषु रज्ज्वादिभिः व्यतिषंगो बंध इत्युच्यते ॥

प्राणिपीडाहेतुर्वधः ॥ २ ॥ दंडकशावेत्रादिभिरभिघातः प्राणिनां वध इति गृह्यते तेन प्राणव्यपरोपणं, ततः प्रागेवास्य विनिवृत्तत्वात् ।

छेदोंगापनयनं ॥ ३ ॥ कर्णनासिकादीनां अवयवानां अपनयन छेद इति कथ्यते ।

न्याय्यभारादतिरिक्तभारवाहनमतिभारारोपणं ॥ ४ ॥ न्याय्यादनपेताद्भारादतिरिक्तस्य भारस्य वाहनमतिलोभाद्गवादीनामतिभारारोपणमिति गण्यते ।

क्षुत्पिपासाबाधनमन्नपाननिरोधः ॥ ५ ॥ तेषामेव गवादीना कुतश्चित् कारणात् क्षुत्पिपासाबाधोत्पादनमन्नपाननिरोध इत्याख्यायते । एते पच अहिंसाणुव्रतस्यातिचाराः ।

मिथ्योपदेशरहोभ्याख्यानकूटलेखक्रियान्यासापहार-साकारमंत्रभेदाः ॥ २६ ॥

मिथ्यान्यप्रवर्तनमतिसंधापनं वा मिथ्योपदेशः ॥ १ ॥ अभ्युदयनिःश्रेयसार्थेषु क्रियाविशेषेषु अन्यस्यान्यथा प्रवर्तनमतिसधापन वा मिथ्योपदेश इत्युच्यते ।

संवृतस्य प्रकाशनं रहोभ्याख्यानं ॥ २ ॥ स्त्रीपुसाभ्यां एकांतेनुष्ठितस्य क्रियाविशेषस्य प्रकाशनं यत् रहोभ्याख्यान तद्वेदितव्य ।

परप्रयोगादन्यानुक्तपद्धतिकर्म कूटलेखक्रिया ॥ ३ ॥ अन्येनानुक्त किंचित् परप्रयोगवशात् एव तेनोक्त अनुष्ठितमिति वचनानिमित्त लेखन कूटलेखक्रिया ।

हिरण्यादिनिक्षेपेऽल्पसंख्यानुज्ञावचनं न्यासापहारः ॥ ४ ॥ हिरण्यादेर्द्रव्यस्य निक्षेप्तुर्विस्मृतसख्यस्याल्पश सख्यानमाददानस्यैवमित्यनुज्ञावचन न्यासापहार इत्याख्यायते ।

अर्थादिभिः परगुह्यप्रकाशनं साकारमंत्रभेदः ॥ ५ ॥ अर्थप्रकरणागविकारभ्रूक्षेपादिभिः पराकूतमुपलभ्य तदाविष्करणमसूयादिनिमित्त यत्तत्साकारमत्रभेद इति कथ्यते । त एते सत्यव्रतस्य पंचातिक्रमा ।

स्तेनप्रयोगतदाहृतादानविरुद्धराज्यातिक्रमहीनाधिकमानोन्मानप्रतिरूपकव्यवहाराः ॥२७॥

मोषकस्य त्रिधा प्रयोजनं स्तेनप्रयोगः ॥ १ ॥ मुष्णत स्वयमेव वा प्रयुक्त अन्येन वा प्रयोजयति प्रयुक्तमनुमन्यते वा यत. स स्तेनप्रयोगो वेदितव्य ।

चोरानीतग्रहणं तदाहृतादान ॥ २ ॥ अप्रयुक्तेनाननुमतेन चोरेणानीतस्य ग्रहण तदाहृतादान प्रत्येतव्यं । तत्र को दोष ? परपीडाराजभयादय. प्रतीता । एतेन विरुद्धराज्यातिक्रमादयो व्याख्याता ।

उचितादन्यथादानग्रहणमतिक्रमः ॥ ३ ॥ उचितान्न्यायात् अन्येन प्रकारेण दानग्रहणमतिक्रम इत्युच्यते । विरुद्ध राज्य विरुद्धराज्य विरुद्धराज्येऽतिक्रम विरुद्धराज्यातिक्रम. । तत्राल्पमूल्यलभ्यानि महार्घाणि द्रव्याणीति प्रयत्न ।

कूटप्रस्थतुलादिभिःक्रयविक्रयप्रयोगो हीनाधिकमानोन्मानः ॥ ४ ॥ प्रस्थादि मान तुलाद्युन्मान । एतेन न्यूनेनान्यस्मै देय अधिकेनात्मनो ग्राह्यमित्येवमादिकूटप्रयोग हीनाधिकमानोन्मानमित्याख्यायते ।

कृत्रिमहिरण्यादिकरणं प्रतिरूपकव्यवहारः ॥ ५ ॥ कृत्रिम' हिरण्यादिभिः वचनापूर्वको व्यवहारः प्रतिरूपकव्यवहार इति व्यपदिश्यते । त एते पच अदत्तादानविरतेरतीचाराः ।

परविवाहकरणेत्वरिकापरिगृहीतापरिगृहीतागमनानंगक्रीडाकामतीव्राभिनिवेशाः ॥ २८ ॥

सद्वेद्यचारित्रमोहोदयाद्विवहनं विवाहः ॥ १ ॥ सद्वेद्यस्य चारित्रमोहस्य चोदयात् विवहनं कन्यावरणं विवाह इत्याख्यायते । परस्य विवाहः परविवाहः, परविवाहस्य करणं परविवाहकरणं ।

अयनशीलेत्वरी ॥ २ ॥ ज्ञानावरणक्षयोपशमापादितकलागुणज्ञतया चारित्रमोहस्त्रीवेदोदयप्रकर्षादंगोपांगनामोदयावष्टंभाच्च परपुरुषानेति गच्छतीत्येवंशीला इत्वरी । ततः कुत्सायां कः । इत्वरिका । अपरिगृहीता च परिगृहीता च अपरिगृहीतापरिगृहीते । या गणिकात्वेन पुंश्चलित्वेन वा परपुरुषगमनशीला अस्वामिका अपरिगृहीता । या पुनः एकपुरुषभर्तृका सा परिगृहीता । इत्वरिके च ते अपरिगृहीतापरिगृहीते च इत्वरिकापरिगृहीतापरिगृहीते तयोर्गमनं इत्वरिकापरिगृहीतापरिगृहीतागमनं ।

अनंगेषु क्रीडा अनंगक्रीडा ॥ ३ ॥ अंगं प्रजननं योनिश्च ततोऽन्यत्र क्रीडा अनंगक्रीडा । अनेकविधप्रजननविकारेण जघनादन्यत्र चांगे रतिरित्यर्थः ।

कामस्य प्रवृद्धः परिणामः कामतीव्राभिनिवेशः ॥ ४ ॥ कामस्य प्रवृद्धः परिणामः अनुपरतवृत्त्यादिः कामतीव्राभिनिवेश इत्युच्यते । एते पंच स्वदारसंतोषव्रतस्यातिचाराः ।

दीक्षितातिबालातैर्यग्योन्यादीनामनुपसंग्रह इति चेन्न कामतीव्राभिनिवेशग्रहणात् सिद्धेः ॥ ५ ॥ स्यान्मतं दीक्षिता अतिबाला तैर्यग्योनीत्येवमादीनां अनुपसंग्रह इति ? तन्न किं कारणं ? कामतीव्राभिनिवेशग्रहणात् सिद्धेः । दीक्षितादिषु हि परिहर्तव्यासु वृत्तिः कामतीव्राभिनिवेशाद्भवति । उक्तोऽत्र दोषः राजभयलोकापवादादिः ।

क्षेत्रवास्तुहिरण्यसुवर्णधनधान्यदासीदासकुप्यप्रमाणातिक्रमाः ॥२९॥

क्षेत्रवास्त्वादीनां द्वयोर्द्वयोर्द्वंद्वः प्राक् कुप्यात् ॥ १ ॥ क्षेत्रवास्त्वादीनां द्वयोर्द्वयोः द्वंद्वो भवति । किं-आवधि ? इत्याह-प्राक्कुप्यात् । क्षेत्रं च वास्तु च क्षेत्रवास्तु, हिरण्यं च सुवर्णं च हिरण्यसुवर्णं, धनं च धान्यं च धनधान्यं, दासी च दासश्च दासीदासं । क्षेत्रवास्तु च हिरण्यसुवर्णं च धनधान्यं च दासीदासं च कुप्यं च क्षेत्रवास्तुहिरण्यसुवर्णधनधान्यदासीदासकुप्यानि । दासीदासमिति गवाश्वादिषु निपातनात् एकशेषभावः । क्षेत्रं सस्याधिकरणं, वास्तु आगारं, हिरण्यं रूप्यादिव्यवहारतंत्रं, सुवर्णं प्रतीतं, धनं गवादि, धान्यं व्रीह्यादि, दासीदासं भृत्यस्त्रीपुंमवर्गः, कुप्यं क्षौमकार्पासकौशेयचंदनादि ।

तीव्रलोभाभिनिवेशादतिरेकाः प्रमाणातिक्रमाः ॥ २ ॥ एतावानेव परिग्रहो मम नातोऽन्य इति परिच्छिन्नात् क्षेत्रवास्त्वादिविषयादतिरेकाः, अतिलोभवशात् प्रमाणातिक्रमा इति प्रत्याख्यायते । त एते पंच परिग्रहविरमणस्यातिक्रमा उक्ता व्रतानामतिचाराः । शीलानामतिचारा वक्ष्यते । तद्यथा—

ऊर्ध्वाधस्तिर्यग्व्यतिक्रमक्षेत्रवृद्धिस्मृत्यंतराधानानि ॥ ३० ॥

परिमितादिगवधिव्यतिलंघनमतिक्रमः ॥ १ ॥ परिमितस्य दिगवधेरतिलंघनमतिक्रम इत्युच्यते

स समासतस्त्रिविधः—ऊर्ध्वातिक्रमः अधोतिक्रमः तिर्यगतिक्रमश्चेति ॥ २ ॥

तत्र पर्वताद्यारोहणादूर्ध्वातिक्रमः ॥ ३ ॥ पर्वततरुभूम्यादीनामारोहणादूर्ध्वातिक्रमो भवति ।

कूपावतरणादेरधोतिवृत्तिः ॥ ४ ॥ कूपावतरणादेः, अधो दिगवधेरतिवृत्तिर्वेदितव्या ।

बिलप्रवेशादिस्तिर्यगतीचारः ॥ ५ ॥ भूमिबिलगिरिदरीप्रवेशादिस्तिर्यगतीचारो द्रष्टव्यः ।

अभिगृहीताया दिशो लोभावेशादाधिक्याभिसंधिः क्षेत्रवृद्धिः ॥६॥ प्राग् दिशं योजनादिभिः परिच्छिद्य पुनर्लोभवशात्ततोऽधिकाकांक्षणं क्षेत्रवृद्धिरित्यध्यवसीयते ।

इच्छापरिमाणेऽन्तर्भावात् पौनरुक्त्यमिति चेन्न तस्यान्याधिकरणत्वात् ॥ ७ ॥ स्यादेतत् इच्छापरिमाणे पंचमेऽणुव्रते अस्यांतर्भावात् पुनर्ग्रहणं पुनरुक्तमिति ? तन्न । किं कारणं ? तस्यान्याधिकरणत्वात्, इच्छापरिमाणं क्षेत्रवास्त्वादिविषयं इदं पुनः दिग्विरमणमन्यार्थं अस्यां दिशि लाभे जीवितमलाभे च मरणमतोऽन्यत्र लाभेपि न गमनमिति, न तु दिक्षि क्षेत्रादिष्विव परिग्रहबुद्ध्यात्मसात्करणात् परिमाणकरणमस्ति, ततोऽर्थविशेषोऽस्यावसेयः ।

तदतिक्रमः प्रमादमोहव्यासंगादिभिः ॥ ८ ॥ तस्यैतस्य दिक्परिमाणस्यातिक्रमः प्रमादात्, मोहाद् व्यासंगाद्वा भवतीत्यवसेयः ।

अननुस्मरणं स्मृत्यंतराधानं ॥ ९ ॥ अनुस्मरणं परामर्शनं प्रत्यवेक्षणमित्यनर्थांतरं । इदमिदं मया योजनादिभिरभिज्ञानं कृतमिति तदभावः स्मृत्यंतराधानं । त एते पंच दिग्विरमणस्यातिक्रमाः ।

आनयनप्रेष्यप्रयोगशब्दरूपानुपातपुद्गलक्षेपाः ॥ ३१ ॥

अन्यमानयेत्याज्ञापनमानयनं ॥ १ ॥ आत्मना संकल्पिते देशे स्थितस्य प्रयोजनवशात् यत्किंचिदानयेत्याज्ञापनं आनयनमित्याख्यायते ।

एवं कुर्विति विनियोगः प्रेष्यप्रयोगः ॥ २ ॥ परिच्छिन्नदेशाद्बहिः स्वयमगत्वा अन्यमप्यनानीय प्रेष्यप्रयोगेणैवाभिप्रेतव्यापारसाधनं प्रेष्यप्रयोगः ।

अभ्युत्कासिकादिकरणं शब्दानुपातः ॥ ३ ॥ व्यापारकरान् पुरुषान् उद्दिश्याभ्युत्कासिकादिकरणं शब्दानुपात इति शब्द्यते ।

स्वविग्रहप्ररूपणं रूपानुपातः ॥ ४ ॥ मम रूपं निरीक्ष्य व्यापारमचिरान्निष्पादयति इति स्वविग्रहप्ररूपणं रूपानुपात इति निर्णीयते ।

लोष्ठादिनिपातः पुद्गलक्षेपः ॥ ५ ॥ कर्मकरान् पुरुषानुद्दिश्य लोष्ठपाषाणनिपातः पुद्गलक्षेप इति कथ्यते । त एते देशविरमणस्य पंचातिक्रमाः ।

कथं पुनरतिक्रम इत्युच्यते—

स्वयमनाक्रामन्नन्येनाक्रामयतीत्यतिक्रमः ॥ ६ ॥ यस्मात् स्वयमनतिक्रमन् अन्येनातिक्रमयति ततोऽतिक्रम इति व्यपदिश्यते । यदि हि स्वयमतिक्रमेत्, व्रतलोप एवास्य स्यात् ।

कंदर्पकौत्कुच्यमौखर्यासमीक्ष्याधिकरणोपभोगपरिभोगानर्थक्यानि ॥ ३२ ॥

रागोद्रेकात् प्रहासमिश्रोऽशिष्टवाक्प्रयोगः कंदर्पः ॥ १ ॥ चारित्रमोहोदयापादितात् रागोद्रेकात् प्रहाससंयुक्तो योऽशिष्टवाक्प्रयोगः स कंदर्प इति निर्णीयते ।

तदेवोभयं परत्र दुष्टकायकर्मप्रयुक्तं कौत्कुच्यं ॥ २ ॥ रागस्य समावेशाद्धास्यवचनं अशिष्टवचनं इत्येतदुभयं परत्र दुष्टेन कायकर्मणा युक्तं कौत्कुच्यमित्युच्यते ।

धाष्टर्यप्रायमबद्धबहुप्रलापित्वं मौखर्यं ॥ ३ ॥ अशालीनतया यत्किंचनानर्थकं बहुप्रलपनं मौखर्यमिति प्रत्येतव्यं ।

असमीक्ष्य प्रयोजनमाधिक्येन करणमधिकरणं ॥ ४ ॥ अधिरुपरिभावे वर्तते, करोतिश्चापूर्वप्रादुर्भावे, प्रयोजनमसमीक्ष्य आधिक्येन प्रवर्तनमधिकरणं ।

तत्त्रेधा कायवाङ्मनोविषयभेदात् ॥ ५ ॥ तदधिकरणं त्रेधा व्यवतिष्ठते। कुत ? कायवाङ्मनोविषयभेदात् । तत्र मानस परानर्थककाव्यादिचिंतन, वागतं निष्प्रयोजनकथाख्यान परपीडाप्रधान यत्किंचनवक्तृत्व, कायिक च प्रयोजनमतरेण गच्छन्तिष्ठन्नासीनो वा सचित्तेतरपत्रपुष्पफलच्छेदनभेदनकुट्टनक्षेपणादीनि कुर्यात् । अग्निविषक्षारादिप्रदान चारभलेवमादि तत्सर्वमसमीक्ष्याधिकरण ।

यावतार्थेनोपभोगपरिभोगौ सोऽर्थस्ततोऽन्यस्याधिक्यमानर्थक्यं ॥ ६ ॥ यस्य यावतार्थेन उपभोगपरिभोगौ प्रकल्प्येते तस्य तावानर्थ इत्युच्यते ततोन्यस्याधिक्यमानर्थक्य भवति ।

उपभोगपरिभोगव्रतेऽतर्भावात् पौनरुक्त्यमसंग इति चेन्न तदर्थानवधारणात् ॥ ७ ॥ स्यादेतत् उपभोगपरिभोगव्रतेऽतर्भवतीति पौनरुक्त्यमासज्यत इति ? तन्न, किं कारण ? तदर्थानवधारणात् । इच्छावशात् उपभोगपरिभोगपरिमाणावग्रहः सावद्यप्रत्याख्यानं चेति तदुक्त । इह पुन. कल्प्यस्यैव आधिक्यमित्यतिक्रम इत्युच्यते । नन्वेवमपि तद्व्रतातिचारान्तर्भावात् इद वचनमनर्थक ? नानर्थक सचित्ताद्यतिक्रमवचनात् । असमीक्ष्याधिकरणमित्यत्र 'सुप्सुपेति वृत्ति. । मयूरव्यंसकादित्वाद्वा । त एते पचानर्थदडविरतेरतीचारा ।

योगदुःप्रणिधानानादरस्मृत्यनुपस्थानानि ॥ ३३ ॥

योगशब्दो व्याख्यातार्थः ॥ १ ॥ अय योगशब्दो व्याख्यातार्थो द्रष्टव्य । क ? कायवाङ्मनष्कर्मयोग इत्यत्र ।

दुष्टं प्रणिधानमन्यथा वा दुःप्रणिधानं ॥ २ ॥ प्रणिधान प्रयोगः परिणाम इत्यनर्थांतर । दुष्टु पाप प्रणिधान दुःप्रणिधान अन्यथा वा प्रणिधान दु प्रणिधान । तत्र क्रोधादिपरिणामवशात् दुष्टु प्रणिधाम शरीरावयवाना अनिभृतमवस्थान, वर्णसंस्काराभावार्थागमकत्वचापल्यादि वागत, मनसोऽनर्पितत्व च, इत्यन्यथा प्रणिधान ।

अनादरोनुत्साहः ॥ ३ ॥ इतिकर्तव्य प्रत्यसाकल्यात् यथाकथंचित् प्रवृत्तिरनुत्साह अनादर इत्युच्यते ।

अनैकाग्र्यं स्मृत्यनुपस्थानं ॥ ४ ॥ अनैकाग्र्यमसमाहितमनस्कता स्मृत्यनुपस्थानमित्याख्यायते ।

मनो दुःप्रणिधानं तदिति चेन्न तत्रान्यार्चितनात् ॥ ५ ॥ स्यादेतत् स्मृत्यनुपस्थान तन्मनोदुःप्रणिधानमेवेति तस्य ग्रहणमनर्थकमिति ? तन्न किं कारण ? तत्रान्यार्चितनात् तत्र हि अन्यत् किंचित् अचिंतयश्चितयत एव वा विषये क्रोधाद्यावेशा औदासीन्येन वाऽवस्थ न मनम. । इह पुन परिस्पंदनात् चिंताया एकाग्र्येणानवस्थानमिति निरवद्यमन्यदर । रात्रिंदिवं यस्य वा प्रमादाधिकस्य सामयिकानुपस्थान । त एते पच सामायिकस्यातिक्रमा. ।

अप्रत्यवेक्षिताप्रमार्जितोत्सर्गादानसंस्तरोपक्रमणाना-दरस्मृत्यनुपस्थानानि ॥ ३४ ॥

प्रत्यवेक्षणं चाक्षुषो व्यापारः ॥ १ ॥ जतव सति न सति चेति प्रत्यवेक्षण चाक्षुषो व्यापार. प्रतीयते ।

प्रमार्जनमुपकरणोपकारः ॥ २ ॥ मृदुनोपकरणेन यत् क्रियते प्रयोजन तत् प्रमार्जन प्रत्येतव्यं ।

तस्य प्रतिषेधविशिष्टस्योत्सर्गादिभिः संबंधः ॥ ३ ॥ तस्योभयस्य प्रतिषेधविशिष्टस्य उत्स-

र्गादिभिस्त्रिभि प्रत्येकमभिसंबधो भवति अप्रत्यवेक्षिताप्रमार्जितोत्सर्ग इत्यादि । तत्राऽप्रत्यवेक्षितायां भुवि मूत्रपुरीषोत्सर्ग: अप्रत्यवेक्षिताप्रमार्जितस्य अर्हदाचार्यपूजोपकरणस्य, गंधमाल्यधूपादेरात्मपरिधानाद्यर्थस्य वस्त्रपात्रादेश्चाऽऽदानमप्रत्यवेक्षिताप्रमार्जितस्य प्रावरणादे संस्तरस्योपक्रमण ।

आवश्यकेष्वनादरः ॥४॥ अनुत्साहो भवति । कुत ? क्षुदभ्यर्दितत्वात् । स्मृत्यनुपस्थान व्याख्यात । त एते पंच प्रोषधोपवासस्यातिचारा ।

सचित्तसंबंधसंमिश्राभिषवदुःपक्वाहाराः ॥ ३५ ॥

सह चित्तेन वर्तते इति सचित्तः ॥ १ ॥ चित्त विज्ञान तेन सह वर्तते इति सचित्त , चेतनावद्द्रव्यमित्यर्थ ।

तदुपश्लिष्टः संबंधः ॥ २ ॥ तेन चित्तवता द्रव्येणोपश्लिष्ट संबंध इत्याख्यायते । संबध्यते इति संबध ।

तद्व्यतिकीर्णः संमिश्रः ॥ ३ ॥ तेन सचित्तेन द्रव्येण व्यतिकीर्ण संमिश्र इति कथ्यते । संमिश्र्यत इति संमिश्र ।

पूर्वेणाविशिष्ट इति चेन्न तत्र संसर्गमात्रत्वात् ॥ ४ ॥ स्यान्मत संबधेनाविशिष्ट संमिश्र इति ? तन्न । किं कारण ? तत्र संसर्गमात्रत्वात् । सचित्तसंबधे हि संसर्गमात्र विवक्षित इह तु सूक्ष्मजन्तुव्याकुलत्वे विभागीकरणस्याशक्यत्वात् नानाजातीयद्रव्यसमाहार सूक्ष्मजंतुप्राय आहार संमिश्र इष्ट । कथ पुनरस्य सचित्तादिषु वृत्ति ? प्रमादसंमोहाभ्या सचित्तादिषु वृत्ति । क्षुत्पिपासातुरत्वात् त्वरमाणस्य सचित्तादिषु अशनाय पानायानुलेपनाय परिधानाय वा वृत्तिर्भवति ।

द्रवो वृष्य वाऽभिषवः ॥ ५ ॥ द्रव सौवीरादिक वृष्य वा द्रव्यमभिषव इत्यभिधीयते ।

असम्यक् पक्वो दुष्पक्वः ॥ ६ ॥ अतस्तंदुलभावेनातिक्लेदनेन वा दुष्टु पक्व आहार दुष्पक्व इत्युच्यते । ननु दुष्पच इति प्राप्नोतीति तन्न । किं कारण ? कृच्छ्रार्थविवक्षाभावात् न भवति । तस्याभ्यवहारे को दोष ? इंद्रियमदवृद्धि स्यात् । सचित्तप्रयोगो वा वातादिप्रकोपो वा । तत्प्रतीकारविधाने स्यात् पापलेप । अतिथयश्चैन परिहरेयुरिति । त एते पंच उपभोगपरिभोगसंख्यानमर्यादाश्रया ।

सचित्तनिक्षेपापिधानपरव्यपदेशमात्सर्यकालातिक्रमाः ॥ ३६ ॥

सचित्ते निक्षेपः सचित्तनिक्षेपः ॥ १ ॥ सचित्तो व्याख्यात । सचित्ते पद्मपत्रादौ निधान निक्षेप इत्युच्यते । साधन कृतेति वा मयूरव्यंसकादित्वाद्वा वृत्ति ।

प्रकरणात् सचित्तेनाऽपिधानं ॥ २ ॥ अपिधानमावरणमित्यर्थ । प्रकरणवशात् सचित्तेनापिधानमिति विशेष्यते, इतरथा हि प्रागधिकरणत्वेन निर्दिष्ट सचित्तग्रहण नाभिसंबध्येत ।

अन्यदातृदेयार्पणं परव्यपदेशः ॥ ३ ॥ अन्यत्र दातार सति दीयमानोऽप्ययमन्यस्येति वा अर्पण परव्यपदेश इति प्रतिपद्यते ।

प्रयच्छतोऽप्यादराभावो मात्सर्यं ॥ ४ ॥ प्रयच्छतोऽपि सत आदरमन्तरेण दान मात्सर्यमिति प्रतीयते ।

अकाले भोजनं कालातिक्रमः ॥ ५ ॥ अनगाराणां अयोग्यकाले भोजन कालातिक्रम इति कथ्यते । पंचातिथिसंविभागशीलस्यैता प्रणीता —सप्तानामपि शीलानामतीचारा उक्ता , उच्चावच । अथ सल्लेखनाया मरणविशेषापादानसमर्थाया अनुपदिष्टचिह्नेनारभ्याया कतीचारा भवंतीत्यत आह—

---

१ ख पुस्तके पाठोऽयमधिक । २ अतीचारा इत्यर्थ ।

जीवितमरणाशंसामित्रानुरागसुखानुबंधनिदानानि ॥ ३७ ॥

आकांक्षणमाशंसा ॥ १ ॥ आकांक्षणमभिलाषः आशंसेत्युच्यते। जीवितं च मरणं च जीवितमरणे तयोराशंसा जीवितमरणाशंसा।

अवश्यंहेयत्वशरीरस्यावस्थानादरो जीविताशंसा ॥ २ ॥ शरीरमिदमवश्यं हेयं जलबुद्बुदनित्यं अस्यावस्थानं कथं स्यादित्यादरो जीविताशंसा प्रत्येतव्या।

जीवितसंक्लेशान्मरणं प्रति चित्तानुरोधो मरणाशंसा ॥३॥ रोगोपद्रवाकुलतया प्राप्तजीवितसंक्लेशस्य मरणं प्रति चित्तस्य प्रणिधानं मरणाशंसा इति व्यपदेशमर्हति।

पूर्वकृतसहपांशुक्रीडनाद्यनुस्मरणान्मित्रानुरागः ॥ ४ ॥ व्यसने सहायत्वमुत्सवे संभ्रम इत्येवमादिषु कृतं बाल्ये युगपत् क्रीडनमित्येवमादीनामनुस्मरणात् मित्रेनुरागो भवति।

अनुभूतप्रीतिविशेषस्मृतिसमन्वाहारः सुखानुबंधः ॥ ५ ॥ एवं मया भुक्तं शयितं क्रीडितमित्येवमादि प्रीतिविशेषं प्रति प्रीतिविशेषस्मृतिसमन्वाहारः सुखानुबंध इत्यभिधीयते।

भोगाकांक्षया नियतं दीयते चित्तं तस्मिंस्तेनेति वा निदानं ॥ ६ ॥ विषयसुखोत्कर्षाभिलाषो भोगाकांक्षा तया नियतं चित्तं दीयते तस्मिंस्तेनेति वा निदानमिति व्यपदिश्यते। त एते पंच सल्लेखनायाः क्रमव्यतिक्रमाः।

अत्राह उक्तं भवता तीर्थकरत्वकारणकर्मास्रवनिर्देशे शक्तितस्त्यागतपसी इति, पुनश्चोक्तं शीलव्रतविधानेऽतिथिसंविभाग इति तस्य दानस्य लक्षणमनिर्ज्ञातं तदुच्यतामित्यत आह—

अनुग्रहार्थं स्वस्यातिसर्गो दानं ॥ ३८ ॥

स्वपरोपकारोऽनुग्रहः ॥ १ ॥ स्वस्य परस्य चोपकार अनुग्रह इत्याख्यायते। स्वोपकारः पुण्यसंचयः परोपकारः सम्यग्ज्ञानादिवृद्धिः॥

स्वशब्दो धनपर्यायवचनः ॥ २ ॥ आत्मात्मीयज्ञातिधनपर्यायवाचित्वे स्वशब्दस्य धनपर्यायवाचिनो ग्रहणमिह द्रष्टव्यं। अनुग्रहार्थं स्वस्यातिसर्गस्त्यागो दानं वेदितव्यं।

अत्राहोक्तं दानं तत्किमविशिष्टफलमाहोस्वित् अस्ति कश्चित् प्रतिविशेष इत्यत्रोच्यते—

विधिद्रव्यदातृपात्रविशेषात्तद्विशेषः ॥ ३९ ॥

प्रतिग्रहादिक्रमो विधिः ॥ १ ॥ प्रतिग्रह उच्चदेशस्थापन पादप्रक्षालन अर्चनं प्रणमनमित्येवमादिक्रियाविशेषाणां क्रमो विधिरित्याख्यायते।

विशेषो गुणकृतस्तस्य प्रत्येकमभिसंबंधः ॥ २ ॥ परस्परतो विशिष्यते विशिष्टिर्वा विशेषः स गुणकृतस्तस्य प्रत्येकमभिसंबंधो भवति विधिविशेषः, द्रव्यविशेषः दातृविशेषः, पात्रविशेष इति। तत्र विधिविशेषः प्रतिग्रहादिषु आदरानादरकृतो भेदः।

तपःस्वाध्यायपरिवृद्धिहेतुत्वादिर्द्रव्यविशेषः ॥ ३ ॥ दीयमानेन्नादौ प्रतिगृहीतुस्तपःस्वाध्यायपरिणामविशुद्धिकारणत्वादिर्द्रव्यविशेष इति भाष्यते।

अनुसूयाविषादादिर्दातृविशेषः ॥ ४ ॥ प्रतिग्रहीतरि अनसूया त्यागेऽविषादः दित्सतो ददतो दत्तवतश्च प्रीतियोगः कुशलाभिसंधिता दृष्टफलानपेक्षिता निरुपरोधत्वमनिदानत्वमित्येवमादिः दातृविशेषोवसेयः

मोक्षकारणगुणसंयोगः पात्रविशेषः ॥ ५ ॥ मोक्षकारणैः सम्यग्दर्शनादिभिः गुणैः योगः पात्रविशेष इति प्रतीयते ।

ततश्च फलविशेषः क्षित्यादिविशेषाद्बीजफलविशेषवत् ॥ ६ ॥ ततश्च विध्यादिविशेषादान-फलविशेषा भवति यथा क्षित्यादिकारणविशेषसन्निपाते सति नानाविधबीजफलविशेष इति ।

निरात्मकत्वे सर्वभावानां विध्यादिस्वरूपाभावः ॥७॥ *निरात्मकाः सर्वे भावा इत्यस्मिन् दर्शने विध्यादिस्वरूपाभावः स्यात्। अस्ति चेद्विध्यादिस्वरूपं ? निरात्मकाः सर्वे भावा इत्यमुष्य समयस्य व्याघातः।*

क्षणिकत्वाच्च विज्ञानस्य तदभिसंधानाभावः ॥ ८ ॥ क्षणमात्रावलम्बिनि विज्ञाने पात्रभूतो यमुविस्तपःस्वाध्यायपरायणो मामनुगृहीष्यति । अस्मै च देयमिदं व्रतशीलभावनापरिबृंहणकरं । अयं चात्र विधिरित्यभिसंधिर्न स्यात् ।

पूर्वोत्तरक्षणविषयसंस्कारावग्रहसमर्थैकज्ञानाभावात् नित्यत्वाज्ञत्वनिष्क्रियत्वाच्च ॥ ९ ॥ यस्यापि दर्शनं सत आत्मनोऽकारणत्वान्नित्यत्वं ज्ञानगुणादर्थान्तरभूतत्वादज्ञत्वं सर्वगतत्वान्निष्क्रियत्वं तस्य तत एव विध्याद्यनुपपत्तिः ।

क्रियागुणसमवायादुपपत्तिरिति चेन्न तत्परिणामाभावात् ॥ १० ॥ स्यादेतत् अर्थान्तरत्वेपि *इहेदं बुद्धिलक्षणात् समवायादेकत्वापत्ताविव तद्व्यपदेशोपपत्तेः विध्याद्युपपत्तिरिति ? तन्न । किं कारणं ? तत्प-रिणामाभावात् । यथा देवदत्तस्य दंडयोगाद्दंडिव्यपदेशेऽपि न दंडस्वभावापत्तिः तथात्मनोपि क्रियागुणवद्व्यप-देशेपि तत्स्वभावसंक्रमाभावः ततश्चाभिक्रतविध्याद्यभाव एव ।*

क्षेत्रस्य चाचेतनत्वात् ॥ ११ ॥ यस्यापि दर्शनं चतुर्विंशतिविधं क्षेत्रं अचेतनं, क्षेत्रज्ञश्चेतनः पुरुष इति तस्यापि क्षेत्रस्याचेतनत्वाद्विध्याद्यभिसंधानाभावो घटादिवत् । अथास्ति विध्याद्यभिसंधिर्न तर्हि अचेतनं क्षेत्रं, क्षेत्रज्ञस्य च नित्यत्वात् शुद्धत्वात् निःक्रियत्वादेव विध्याद्यनुपपत्तिः ।

स्याद्वादिनस्तदुपपत्तिरनेकान्ताश्रयणात् ॥ १२ ॥ स्याद्वादिनस्तु तेषां विध्यादीनां उपपत्तिः कुतः ? अनेकान्ताश्रयणात् । स्यान्नित्य आत्मा स्यादनित्य इत्येवमाद्यनेकान्ताश्रयणादेकान्तदृष्टिदोषाभावः ।

इति तत्त्वार्थवार्तिकव्याख्यानालंकारे सप्तमोध्याय ॥ ७ ॥

ॐ नमः सिद्धेभ्यः ।

अथाष्टमोध्यायः ।

आस्रवपदार्थ उक्तः । अवसरप्राप्तं बंधं व्याचक्ष्महे । स पुनश्चेतनेतरद्रव्यपरिणामः नामादिचतुष्टय-धर्मभागपि द्रव्यभावसंबंधविशेषाद्द्वयीमवस्थां बिभर्ति । तत्र जतुकाष्ठरज्जुनिगलादिलक्षणं द्रव्यबंधं बहु-प्रकारं हित्वा प्रकरणसामर्थ्याद्भावबंधं ब्रूमः । स द्वेधा कर्मनोकर्मबंधभेदात् । मातापितृपुत्रस्नेहसंबंधः नोकर्मबंधः । यः पुनः अयमितरः कर्मबंधः । तं पौनर्भविककर्मबंधसंततिसद्भावादादिमन्तमनादिमन्तं च प्रतिजानीमहे बीजांकुरप्रादुर्भावसंतानवत् । आस्तामेतावद्व्याख्यानं इदमेव तावदग्रे वक्तव्यं-इमे बंधहेतवो यैरयं बंधः प्रवर्तत इति । इतरथा हि बंधपदार्थप्रक्लृप्तये पुनस्तद्धेतवः प्रणेतव्याः स्युः । स्यादेतत् कार-णाभावाद् बंधप्रसिद्धिसामर्थ्यमित्येतच्च वार्तमनिर्मोक्षप्रसंगात् ।

अकस्माच्च तदभावात् ॥ १ ॥ यद्यकस्माद्बंधः मोक्षः कस्मान्नाकस्मात्, न चाकस्माद्बंधमोक्षौ तदर्थप्रक्रियाया विरोधप्रसंगात्। अतो बंधमुक्त्वा मोक्षवाच्य इति आदौ एव बंधकारणनिर्देशोऽनुष्ठेयः। कार्यकारणयोश्च पूर्वापरभावात् पूर्वं कारणं वाच्यं पश्चात् कार्यमुच्यते। न वक्तव्या पुनरिह यस्मात् षष्ठसप्तमयोः विविधफलानुग्रहतत्रास्रवप्रकरणवशात् सप्रपंचाः, आत्मनः कर्मबंधहेतवो व्याख्याताः। के पुनस्ते?

मिथ्यादर्शनाविरतिप्रमादकषाययोगा बंधहेतवः ॥१॥

क पुनरेते ? उक्ताः

मिथ्यादर्शनं क्रियास्वंतर्भूतं ॥ १ ॥ पंचविंशतिः क्रिया उक्ताः तास्वंतर्भूतं मिथ्यादर्शनं द्रष्टव्यं।

विरतिप्रतिपक्षभूताप्यविरतिः ॥ २ ॥ विरतिर्व्याख्याता तत्प्रतिपक्षभूता अविरतिरपि तत्रैव वर्णिता-इंद्रियकषायाव्रतक्रिया इत्यत्र।

आज्ञाव्यापादनानाकांक्षक्रिययोरंतर्भावः प्रमादस्य ॥ ३ ॥ आज्ञाव्यापादनक्रियानाकांक्षक्रियापनयोः प्रमादस्यांतर्भावो वेदितव्यः। स च प्रमादः कुशलेष्वनादरः मनसोऽप्रणिधानं।

कषायाः क्रोधादयः प्रोक्ताः ॥ ४ ॥ क्रोधादयोऽनंतानुबंध्यप्रत्याख्यानसंज्वलनविकल्पाः कषायाः प्रोक्ताः। क्व ? इंद्रियकषायाव्रतक्रिया इत्यत्रैव।

योगः कायादिविकल्पः प्रक्लृप्तः ॥ ५ ॥ योगश्च कायादिविकल्पः प्रक्लृप्तः। क ? कायवाङ्मनस्कर्मयोग इत्यत्र।

मिथ्यादर्शनं द्वेधा नैसर्गिकपरोपदेशनिमित्तभेदात् ॥ ६ ॥ मिथ्यादर्शनं द्वेधा व्यवतिष्ठते कुतः ? नैसर्गिकपरोपदेशनिमित्तभेदात्।

तत्रोपदेशनिरपेक्षं नैसर्गिकं ॥ ७ ॥ तत्र परोपदेशमंतरेण मिथ्याकर्मोदयवशात् यदाविर्भवति तत्त्वार्थाश्रद्धानलक्षणं तन्नैसर्गिकमिति व्यवसीयते।

परोपदेशनिमित्तं चतुर्विधं क्रियाक्रियावाद्याज्ञानिकवैनेयिकमतविकल्पात् ॥ ८ ॥ परोपदेशनिमित्तं मिथ्यादर्शनं चतुर्विधं अवगंतव्यं। कुत ? क्रियाक्रियावाद्याज्ञानिकवैनेयिकमतविकल्पात्।

चतुरशीतिक्रियावादाः इति कौत्कलकांठ विद्धिप्रभृतिमतविकल्पात् ॥ ९ ॥ कौत्कलकांठेविद्धिकौशिकहरिश्मश्रुमान्छपिकरोमशहारितामुंडाश्वलायनादिमतविकल्पात् क्रियावादाश्चतुरशीतिविधा दृष्टव्याः।

अशीतिशतमक्रियावादानां ॥ १० ॥ मरीचिकुमारोलूककपिलगार्ग्यव्याघ्रभूतिवाद्वलिकमाठरमौद्गलायनप्रभृतिदर्शनभेदात् अक्रियावादा अशीतिशतसंख्याः प्रत्येतव्याः।

आज्ञानिकवादाः सप्तषष्ठिसंख्याः साकल्यवाष्कलप्रभृतिदृष्टिभेदात् ॥ ११ ॥ साकल्यवाष्कलकुथुमिसात्यमुग्रिचारायणकठमाध्यंदिनीमौदपैप्पलादबादरायणस्विष्टिकृदैतिकायनवसुजैमिनिप्रभृतिदृष्टिभेदात् सप्तषष्ठिसंख्या आज्ञानिकवादा ज्ञेयाः।

वैनयिकानां द्वात्रिंशद्वशिष्ठपाराशरादिमार्गभेदात् ॥ १२ ॥ वशिष्ठपाराशरजतुकर्णवाल्मीकिरोमहर्षिणसत्यदत्तव्यासैलापुत्रौपमन्यवेंद्रदत्तायस्थूलादिमार्गभेदात् वैनयिका द्वात्रिंशद्गणना भवति। त एते मिथ्योपदेशभेदाः त्रीणि शतानि त्रिषष्ठ्युत्तराणि। अत्र चोद्यते—बादरायणवसुजैमिनिप्रभृतीनां श्रुतिविहितक्रियानुष्ठायिनां कथमाज्ञानिकत्वमित्युच्यते प्राणिवधधर्मसाधनाभिप्रायात्। न हि प्राणिवध. पापहेतुधर्मसाधनत्वमापत्तुमर्हति।

आगमप्रामाण्यात् प्राणिवधो धर्महेतुरितिचेन्न तस्यागमत्वासिद्धेः ॥ १३ ॥ स्यादेतत

अपौरुषेयो वेदागमोऽस्ति तस्य कर्तृदोषानुपगाशकाभावात् प्रामाण्यमतस्तत्र प्रणीत' प्राणिवधो धर्महेतुरिति ' तन्न। किं कारण ' तस्यागमकत्वासिद्धेः। सर्वप्राणिहितानुशासने हि प्रवृत्त आगम, न हिंसाविधायि वचः आगमो भवितुमर्हति दस्युजनवचनवत्। किंच—

अनवस्थानात् ॥ १४ ॥ यथाय पुष्य अद्य पुनर्वसू इति विसंवादिवचोनवस्थानात् अप्रमाण तथा वेद एव क्वचित् प्रदेशे धर्महेतु पशुवध उक्त। पशुवधन सर्वान् कामान् न वाप्नोति "यज्ञो हि भूत्यै सर्वस्य तस्माद्यज्ञे वधो वधः" इति च। क्वचित् पुनरजै. त्रिवर्षपरोषितैर्वीजैरज पिष्टमय कृत्वा यष्टव्यमिति, हिंसा परिहृता। अतोनवस्थानाच्च वेदागमस्याप्रामाण्य। किंच—

परमागमे प्रतिषिद्धत्वात् ॥ १५ ॥ अर्हता भगवता प्रोक्ते परमागमे प्रतिषिद्धः प्राणिवधः सर्वत्र हिंसाविरतिः श्रेयसीति। अत परमागमे प्रतिषिद्धत्वात् न धर्महेतुः प्राणिवधः।

तदसिद्धिरिति चेन्नातिशयज्ञानाकरत्वात् ॥ १६ ॥ स्यान्मत आर्हतस्य प्रवचनस्य परमागमत्वमसिद्ध तस्य पुरुषकृतित्वे सति अयुक्तिरिति तन्न। किं कारण ' अतिशयज्ञानाकरत्वात्। यदिद जीवादिपदार्थस्वरूपनिरूपण नयप्रमाणाद्यधिगमोपायप्रापितयुक्तिप्रत्यक्षाद्यादिप्रतिपादनसमर्थमिदंवमादीनामातिशयज्ञानानामाकर आर्हत आगम., रत्नानामिवोदधि', अतोस्य परमागमत्व।

अन्यत्राप्यतिशयज्ञानदर्शनादिति चेन्नात एव तेषां संभवात् ॥१७॥ स्यान्मतमन्यत्रापि अतिशयज्ञानानि दृश्यते। कल्पव्याकरणछन्दोज्योतिषादीनि ततोनैकान्तिकत्वात् नाय हेतुरिति ! तन्न। किं कारण ' अत एव तेषा सभवात्। आर्हतमेव प्रवचन तेषा प्रभव। उक्तंच—

सुनिश्चित न' परतन्त्रयुक्तिषु स्फुरति याः काश्चनसूक्तसपद।
तवैव ता पूर्व महार्णवोत्थिता जग प्रमाण जिनवाक्यविप्रुष ॥ इति। | सिद्धसेन

श्रद्धामात्रमिति चेन्न भूयसामुपलब्धेरत्नाकरवत् ॥ १८ ॥ स्यादेतत् आर्हतमेव प्रवचन सर्वेषां अतिशयज्ञानाना प्रभव इति श्रद्धामात्रमेतत् न युक्तिक्षममिति ' तन्न। किं कारण ' भूयसामुपलब्धेरत्नाकरवत्। यथा ग्रामनगरपत्तनादिषु दृश्यमानानामपि रत्नाना तत्प्रभवत्वमध्यवस्यति लोक, भूयसामुपलब्धेरत्नाकरवत्तेषा प्रभव इति अध्यवसीयते। तथा सर्वातिशयज्ञाननिधानत्वात् जैनमेव प्रवचन आकर इत्यवगम्यते।

तदुद्भवत्वाद्वेदादेरपि प्रामाण्यमिति चेन्न निःसारत्वात् काचादिवत् ॥ १९ ॥ अथ मतमेतत् यदि वेदव्याकरणादीना अर्हत्प्रवचनोद्भवत्वमभ्युपगम्यते तेषा प्रामाण्यात् तद्विहितहिंसाद्यनुष्ठान दानादिवन्न दोषकारण ' इति तन्न। किं कारण ' नि सारत्वात् यथा काचमणिक्षारसवृकादीना रत्नाकरसमुद्भवत्वेपि नि सारत्व। तथा वेदादीना जिनशासनसमुद्रसमुद्भवत्वेपि न प्रमाण्यमित्यसेय। किंच—

सर्वेषामविशेषप्रसंगात् ॥ २० ॥ यदि हिंसा धर्मसाधन मत्स्यबन्धशाकुनिकसौकरिकादीना सर्वेषामविशिष्टा धर्मावाप्ति- स्यात्। ततश्चाऽहिंसालक्षणोधर्म इत्येवमादिवचनमयुक्त स्यात्।

यज्ञात्कर्मणोन्यत्र वध पापायेति चेन्नोभयत्र तुल्यत्वात् ॥ २१ ॥ स्यादेतत् यज्ञे पशुवध प्रत्यवायहेतुर्न भवति अन्यत्र पापहेतुरिति न अहिंसालक्षणधर्माविरोध इति ' तन्न किं कारण ' उभयत्र तुल्यत्वात्। उभयत्र हि असौ दु खहेतुत्वन तुल्य, अत फलेनापि समेन भवितव्य। अन्तर्वेदिगत पशुवधः प्रत्यवायहेतु प्राणवियोगहेतुत्वात्। बहिर्वेदिपशुवधवत्।

विपर्ययो वा तादर्थ्यात् सर्गस्येति चेन्न साध्यत्वात् ॥ २२ ॥ स्यादेतत् "यज्ञार्थं पशव. सृष्टाः स्वयमेव स्वयंभुवा। इत्यभिसर्गस्य यज्ञार्थत्वात् न तस्य विनियोक्तुः पापमिति ' तन्न किं कारण ? साध्यत्वात्। साध्यमेतत् स्वयंभुवा यज्ञार्थं पशव सृष्टा इति" किंच —

अन्ययोपयोगे दोषप्रसंगात् ॥ २३ ॥ यदि यदर्थं तस्यान्यथोपयोगे दोषो दृष्टः यथा श्लेष्मप्रशमनार्थं औषधं, अन्यथा प्रयुज्यमानं दोषकरं तथा यज्ञार्थं पशुसर्ग इति कृत्वा क्रयविक्रयादिषु क्रियमाणेषु कर्तुरनिष्टफलप्राप्तिः प्रसज्येत ।

मंत्रप्राधान्याददोष इति चेन्न प्रत्यक्षविरोधात् ॥ २४ ॥ स्यान्मतं यथा विषं मंत्रप्राधान्यादुपयुज्यमानं न मरणकारणं । तथा पशुवधोपि मंत्रसंस्कारपूर्वकः क्रियमाणो न पापहेतुरिति ! तन्न किं कारणं प्रत्यक्षविरोधात् । यथा मंत्रेणाऽसहितक्रियमाणं गौरवहीनं प्रत्यक्षत उपलभ्यते । यथा वा विना रज्जुनिगलादिबंधेभ्यो जलमनुष्यादिस्तंभयतः प्रत्यक्षतः प्रतीताः मंत्रबलादेव केवलात् । तथा यदि मंत्रेभ्यः एव केवलेभ्यो याज्ञे कर्मणि पशून्निपातयतः दृश्येरन् मंत्रबलं श्रद्धीयेत । दृश्यते तु रज्ज्वादिभिर्मारणं तस्मात् प्रत्यक्षविरोधात् मन्यामहे न मंत्रसामर्थ्यमिति ।

हिंसादोषाविनिवृत्तेः ॥ २५ ॥ अभ्युपगम्योच्यते—यथा शस्त्रादिभिः प्राणिनो व्यापादयन् अशुभाभिसंधिः पापेन बध्यते तथा मंत्रैरपि पशून् मारयन् दुष्कर्मबंधो भवेदेवेति हिंसादोषो न निवर्तते ।

नियतपरिणामनिमित्तस्यान्यथाविधिनिषेधासंभवात् ॥ २६ ॥ नियतं शुभाशुभलक्षणं परिणामं प्रतीत्य पुण्यपापकर्मबंधो भवति । नासावन्यथा विधातुं निषेद्धुं वा शक्यते । यदि स्यादसंचेतितकर्मबंधाभ्युपगमे बंधमोक्षप्रक्रियाविरोधः स्यात् ।

कर्तुरसंभवाच्च ॥ २७ ॥ 'अग्निहोत्रं जुहुयात् स्वर्गकाम इति' अग्निहवनादिक्रियायाः कर्ता पिंडो वा स्यात् भौतिकः पुरुषो वा ? । यदि भौतिकः पिंडः तस्याचेतनत्वात् घटादिवत् पुण्यापुण्यलक्षणक्रियासंचेतनाभावात् कर्तृत्वाभावः । अथः पुरुषः स नित्यो वा स्यात् क्षणिको वा ? यदि क्षणिकः मंत्रार्थानुस्मरणसंप्रयोगानुविधानचिंतनाद्यभावात् न कर्तृत्वमुपपन्नं । अथ हि नित्यः स्यात् पूर्वापरकालतुल्यत्वात् विक्रियाविरहे दूरादेव कर्तृत्वं व्यावृत्तं ततः कर्तुरभावात् क्रियाफलानभिसंबंधः, पुरुष एवेदं सर्वं यद्भूतं यच्च भाव्यमित्येवमाद्युपनिषद्वाक्यप्रामाण्याच्च, एकपुरुषैकांतकल्पनायां वध्यघातकादिविवेकाभावः । चेतनाशक्तिपरिणाममात्राभ्युपगमे च दृश्यस्य विरूपस्याभावात् प्रत्यक्षविरोधः । प्रमाणतदाभासाविशेषप्रसंगश्च, निर्विकल्पपुरुषतत्त्वकल्पनायां च निर्विकल्पकत्वादिविकल्पभावाभावयोः स्ववचनविरोधप्रसंगश्चेति विषयतृष्णातुरविकल्पितं वैदिकवचनं न प्रामाणिकं कर्तव्यं । एवं परोपदेशनिमित्तमिथ्यादर्शनविकल्पा अन्ये च संख्येया योज्या, ऊह्याः । परिणामविकल्पात् असंख्येयाश्च भवति । अनंताः, अनुभागभेदाद्यनैसर्गिकं मिथ्यादर्शनं तदप्येकद्वित्रिचतुरिंद्रियासंज्ञिपंचेंद्रियसंज्ञितिर्यङ्म्लेच्छशबरपुलिंदादिपरिग्रहादनेकविधं ।

पंचविधं वा ॥ २८ ॥ अथवा पंचविधं मिथ्यादर्शनमवगंतव्यं—एकांतमिथ्यादर्शनं विपरीतमिथ्यादर्शनं संशयमिथ्यादर्शनं वैनयिकमिथ्यादर्शनं आज्ञानिकमिथ्यादर्शनं चेति । तत्रेदमेवेत्थमेवेति धर्मिधर्मयोरभिनिवेश एकांतः, पुरुष एवेदं सर्वं इति वा । नित्य एव वा अनित्य एवेति सग्रन्थो निर्ग्रंथ, केवली कवलाहारी स्त्री सिद्ध्यतीत्येवमादिर्विपर्ययः । सम्यग्दर्शनज्ञानचारित्राणि मोक्षमार्गः किं स्याद्वा नवेति मतिद्वैतं संशयः । सर्वदेवतानां सर्वसमयानां च समदर्शनं वैनयिकत्वं । हिताहितपरीक्षाविरहः आज्ञानिकत्वं ।

अविरतिकषाययोगा द्वादशपंचविंशतित्रयोदशभेदाः ॥ २९ ॥ अविरतिः कषायः योगः इत्येते द्वादश-पंचविंशति-त्रयोदश भेदाः द्रष्टव्याः । तत्र पृथिव्यप्तेजोवायुवनस्पतित्रसकायषट्कश्रोत्रघ्राणरसनस्पर्शननोइंद्रियेषु हननासंयमनाविरतिभेदात् द्वादशविधा अविरतिः । षोडश कषायाः नव नोकषायाः ईषद्भेदो नोभेद इति पंचविंशतिः कषायाः । चत्वारो मनोयोगाः चत्वारो वाग्योगाः, पंच काययोगाः इति त्रयोदशविकल्पो योगः । आहारककाययोगाऽऽहारकमिश्रयोगयोः प्रमत्तसंयते संभवात् पंचदशापि भवंति ।

प्रमादोनेकविधिः ॥ ३० ॥ भावकायविनयेर्यापथभैक्ष्यशयनासनप्रतिष्ठापनवाक्यशुद्धिलक्षणाष्टविधसंयमोत्तमक्षमामार्दवार्जवशौचसत्य [illegible] विषयानुत्साहभेदादनेकविधः प्रमादोऽवसेयः ।

समुदायावयवयोर्बंधहेतुत्वं वाक्यपरिसमाप्तेर्वैचित्र्यात् ॥ ३१ ॥ मिथ्यादर्शनादीनां बंधहेतुत्व समुदायेऽवयवे च वेदितव्य । कुत ? वाक्यपरिसमाप्तेर्वैचित्र्यात् । तत्र मिथ्यादृष्टे पंचापि समुदिता बंधहेतव । सासादनसम्यग्दृष्टि-सम्यङ्मिथ्यादृष्टि-असयतसम्यग्दृष्टीनामविरत्यादयश्चत्वार । सयतासयतस्याविरतिमिश्रा प्रमादकषाययोगाश्च । प्रमत्तसयतस्य प्रमादकषाययोगा । अप्रमत्तादीना चतुर्णां कषाययोगौ । शातक्षीणकषायसयोगकेवलिना एक एव योग । अयोगकेवली, अबधहेतु । तत्र च मिथ्यादर्शनादिविकल्पानां प्रत्येक बधहेतुत्वमवगतव्य । न हि सर्वाणि मिथ्यादर्शनानि एकस्मिन्नात्मनि युगपत् सभवति । नापि हिंसादय सर्वे परिणामा ।

अविरतेः प्रमादस्य चाविशेष इति चेन्न विरतस्यापि प्रमाददर्शनात् । ३१ ॥ स्यादेतत् प्रमादोपि, अविरतिरेवेति पृथग्ग्रहणमनर्थकमिति तन्न । किं कारण ? विरतस्यापि प्रमाददर्शनात् विरतस्यापि पचदशप्रमादा सभवति-विकथाकषायेंद्रियनिद्राप्रणयलक्षणा ।

कषायाविरत्योरभेद इति चेन्न कार्यकारणभेदोपपत्ते ॥ ३३ ॥ स्यादेतत् कषायाविरत्योर्नास्ति भेद उभयोरपि हिंसादिपरिणामरूपत्वादिति ? तन्न । किं कारण ? कार्यकारणभेदोपपत्ते । कारणभूता हि कषाया कार्यात्मिकाया हिंसाद्यविरतेरर्थांतरभूता इति ।

आह—प्रपचेनोपपादितान् बधहेतून्निरजेष्म इद तु सदिह्य, अमूर्तेरात्मनो हस्ताद्यसभवे सत्यादानशक्तिविरहात् कथ सबधो भवतीति ? इमे ब्रूमहे

आत्मकर्मसबंधसंततेः पूर्वापरीभावानवधारणात् ॥ ३४ ॥ नैवमवधार्यते-पूर्वमात्मा पश्चात् कर्माणि प्राक् वा कर्माण्यवर आत्मेति ऐकातिकाऽमूर्तत्वनिश्चि तत कार्मणशरीरसबधात्तप्ताय पिंडाभ इव-

सकषायत्वाज्जीवः कर्मणो योग्यान् पुद्गलानादत्ते स बंधः ॥ २ ॥

पुनः कषायग्रहणमनुवाद इति चेन्न कर्मविशेषाश्रयवाचित्वात् जठराग्निवत् ॥ १ ॥ यथा जठराग्न्याशयानुरूपमभ्यवहरण तथा कषायेषु सत्सु तीव्रमदमध्यमकषायाशयानुरूपे स्थित्यनुभवने भवत इति एतस्य विशेषस्य प्रतिपत्त्यर्थ बधहेतुविधान कषायग्रहण निर्दिष्ट पुनरनूद्यते ।

जीवाभिधानं प्रचोदितत्वात् ॥ १ ॥ यच्चोदितममूर्तिरहस्तो जीव कथ कर्मादत्त इति तस्य प्रतिवचनार्थ जीव इत्यभिधीयते ।

जीवनाविनिर्मुक्तत्वाद्वा ॥ ३ ॥ जीवनमायुस्तदविनिर्मुक्तोय कर्मादत्ते न विनिर्मुक्त इति, अतश्च जीववचन ।

कर्मणो योग्यानिति पृथग्विभक्त्युच्चारणं वाक्यांतरज्ञापनार्थं ॥ ४ ॥ कर्मयोग्यानिति लघुनिर्देशात् सिद्धे कर्मणो योग्यानिति पृथग्विभक्त्युच्चारण वाक्यातरज्ञापनार्थं क्रियते किं पुनस्तद्वाक्यातर ? कर्मणो जीव सकषायो भवतीत्येक वाक्य । एतदुक्त भवति कर्मण इति हेतुनिर्देश , कर्मणो हेतोर्जीव सकषायो भवति, नाकर्मकस्य कषायलेशोस्ति तत जीवकर्मणोरनादिसबध इति । द्वितीय वाक्य-योग्यान् पुद्गलानादत्त इति एतदुक्त भवति अर्थवशाद्विभक्तिपरिणाम इति प्राक्कर्मण इति हेतुनिर्देश इद सबधनिर्देश सपद्यते, सकषायत्वाज्जीव कर्मणो योग्यान् पुद्गलानादत्त इति ।

पुद्गलवचनं कर्मणस्तादात्म्यख्यापनार्थं ॥ ५ ॥ पुद्गलात्मक कर्मेत्येतस्य विशेषस्य ख्यापनार्थं पुद्गलग्रहण क्रियते ।

तदसिद्धमिति चेन्नामूर्तेरनुग्रहोपघाताभावात् ॥ ६ ॥ स्यादेतत् पौद्गलिक कर्मेत्येतदसिद्ध आत्मगुणत्वात् तस्येति ? तन्न । किं कारण ? अमूर्तेरनुग्रहोपघाताभावात् । यथाऽऽकाशममूर्ति दिगादीनाममूर्तानां नानुग्राहक उपघातक च तथैवामूर्ति कर्मामूर्तेरात्मनोनुग्राहकोपघातयोर्हेतुर्न स्यात् ।

आदत्त इति प्रतिज्ञातोपसंहारार्थं ॥ ७ ॥ यत्प्रतिज्ञातं सकषायत्वाज्जीवो बंधमनुभवति इति तस्योपसंहारार्थं इदमुच्यते आदत्त इति ।

अतस्तदुपश्लेषो बंधः ॥ ८ ॥ अतो मिथ्यादर्शनाद्यावेशादार्द्रीकृतस्यात्मनः सर्वतो योगविशेषात् तेषां सूक्ष्मैकक्षेत्रावगाहिनां अनंतप्रदेशानां पुद्गलानां कर्मभावयोग्यानामविभागेनोपश्लेषो बंध इत्याख्यायते ।

तद्भावो मदिरापरिणामवत् ॥ ९ ॥ यथा भाजनविशेषे प्रक्षिप्तानां विविधरसबीजपुष्पफलानां मदिराभावेन परिणामः तथा पुद्गलानामपि आत्मनि स्थितानां योगकषायवशात् कर्मभावेन परिणामो वेदितव्यः ।

सवचनमन्यनिवृत्त्यर्थं ॥ १० ॥ स एव बंधो नान्योऽस्तीत्यन्यनिवृत्त्यर्थं सवचनं क्रियते तेन गुणिगुणबंधो निवर्तितो भवति । यदि हि गुणिगुणबंधः स्यात् मुक्त्यभावः प्रसज्येत, गुणस्वभावापरित्यागाद् गुणिनः, स्वभावपरित्यागे च गुणिनोऽप्यभाव इति मुक्त्यभावः ।

करणादिसाधनेष्वयं बंधशब्दो द्रष्टव्यः ॥ ११ ॥ तत्र करणसाधनस्तावत् बध्यतेऽनेनात्मेति बंधः । "हल" इति करणे घञ् । कः पुनरसौ मिथ्यादर्शनादिः । ननु स बंधहेतुरुक्तः कथं बंधो भवितुमर्हति सत्यमेवमेतत् अभिनवद्रव्यकर्मादाननिमित्तत्वाद् बंधहेतुरपि सन् पूर्वोपात्तकर्महेतुकत्वात् कार्यतामास्कंदन् तदनुविधानात् आत्मनोऽस्वतंत्रीकरणत्वात् करणव्यपदेशमर्हतीति तदनेनात्मनात्मसात्क्रियते इति कर्मसाधनत्वमपि च युक्तिमत् ज्ञानदर्शनाव्याबाधानामगोत्रानंतरायस्वलक्षणं पुरुषसामर्थ्यं प्रतिबध्नाति बंधः इति कर्तृसाधनत्वमपि चोपपन्नमिति एवं बंध इति भावसाधनो वास्वतंत्रीक्रियामात्रविवक्षायां । ननु भावसाधने सामानाधिकरण्यं नोपपद्यते ज्ञानावरणं बंध इति नैष दोषः तदव्यतिरेकात् भावस्य तद्वता सामानाधिकरण्यं भवति । यथा ज्ञानमेवात्मेति । एवमितरसाधनयोजना च कर्तव्या ।

तस्योपचयापचयसद्भावः कर्मणोऽपव्ययदर्शनाद्व्रीहिकोष्ठागारवत् ॥ १२ ॥ यथा कोष्ठागारे व्रीहिणामन्येषां निर्गमादपरेषां च प्रवेशनात् उपचयापचयौ दृष्टौ तथानादिकार्मणकोष्ठागारस्यान्येषां कर्मणां भोगादानदानाच्चेतरेषामुपचयापचयौ स्तः ।

आह किमयं बंध एकरूप एव आहोस्वित् प्रकारा अपि अस्य संतीत्यत इदमाह—

प्रकृतिस्थित्यनुभव (भाग) प्रदेशास्तद्विधयः ॥ ३ ॥

अकर्तरीत्यनुवृत्तेरपादानसाधना प्रकृतिः ॥ १ ॥ स्त्रियां क्तिन्नित्यत्र अकर्तरीत्यनुवर्तते तस्मादपादाने प्रकृतिशब्दो व्युत्पाद्यते प्रक्रियते अस्या ज्ञानावरणादेरर्थानवगमादिति प्रकृतिः ।

भावसाधनौ स्थित्यनुभवौ ॥ २ ॥ स्थानं स्थितिः अनुभवनमनुभव इति भावसाधनत्वमनयोरवगंतव्यं ।

कर्मसाधनः प्रदेशशब्दः ॥ ३ ॥ प्रदिश्यतेऽसाविति प्रदेशः कर्मणि घञ् ।

प्रकृतिः स्वभाव इत्यनर्थांतरं ॥ ४ ॥ यथा निंबस्य का प्रकृतिः तिक्तत्वस्वभावः । गुडस्य का प्रकृतिः मधुरतास्वभावः । तथा ज्ञानावरणीयस्य का प्रकृतिः अर्थानवगमः । प्रकृतिः स्वभाव इत्यनर्थांतरं । एवं दर्शनावरणस्य अर्थानालोचनं, वेद्यस्य सदसल्लक्षणस्य सुखदुःखसंवेदनं, दर्शनमोहस्य तत्त्वार्थाश्रद्धानं, चारित्रमोहस्यासंयमः परिणामः, आयुषो भवधारणं, नाम्नो नारकादिनामकरणं, गोत्रस्य उच्चैर्नीचैः स्थानसंशब्दनं, अंतरायस्य दानादिविघ्नकरणं तदेव लक्षणं कार्यं प्रक्रियते प्रभवत्यस्या इति प्रकृतिः ।

तत्स्वभावाप्रच्युतिः स्थितिः ॥ ५ ॥ तस्य स्वभावस्य अप्रच्युतिः स्थितिरित्युच्यते । यथा अजागोमहिष्यादिक्षीराणां माधुर्यस्वभावादप्रच्युतिः स्थितिः । तथा ज्ञानावरणादीनामर्थानवगमादिस्वभावा-प्रच्युतिः स्थितिः ।

तद्रसविशेषोऽनुभवः ॥ ६ ॥ यथा-अजागोमहिष्यादिक्षीराणां तीव्रमंदादिभावेन रसविशेषः तथा कर्मपुद्गलानां स्वगतसामर्थ्यविशेषोऽनुभव इति कथ्यते ।

इयत्तावधारणं प्रदेशः ॥ ७ ॥ कर्मभावपरिणतपुद्गलस्कंधानां परमाणुपरिच्छेदेनावधारणं प्रदेश इति व्यपदिश्यते ।

विधिशब्दः प्रकारवचनः ॥ ८ ॥ अयं विधिशब्दः प्रकारवचनो द्रष्टव्यः विधयः प्रकारा इति । यावत् तस्य विधयस्तद्विधयः बंधप्रकारा इत्यर्थः । त एते प्रकृत्यादयश्चत्वारो बंधप्रकाराः ।

तत्र योगनिमित्तौ प्रकृतिप्रदेशौ ॥ ९ ॥ तेषु बंधविकल्पेषु प्रकृतिबंधः प्रदेशबंध इत्येतौ द्वौ योगनिमित्तौ वदितव्यौ ।

स्थित्यनुभवौ कषायहेतुकौ ॥ १० ॥ स्थितिबंधोऽनुभवबंध इत्येतौ द्वावपि कषायहेतुकौ प्रत्येतव्यौ तत्प्रकर्षाप्रकर्षभेदात् तद्बंधविचित्रभावः । कारणानुरूपं हि कार्यमिति ।

आद्यो द्वेधा मूलोत्तरप्रकृतिभेदात् ॥ ११ ॥ आद्यः प्रकृतिबंधः द्वेधा विभज्यते । कुतः ? मूलोत्तरप्रकृतिभेदात् । यत्र ताः कास्ता मूलप्रकृतय इत्यत्रोच्यते—

आद्यो ज्ञानदर्शनावरणवेदनीयमोहनीयायुर्नामगोत्रांतरायाः ॥४॥

सामानाधिकरण्ये सति पूर्वोत्तरवचनविरोध इति चेन्नोभयनयधर्मविवक्षासद्भावात् ॥१॥ स्यादेतत् ज्ञानावरणाद्यंतरायांता प्रकृतिबंधो नाद्य इति ज्ञानावरणादिभिः सामानाधिकरण्यात् आद्यशब्दस्य बहुवचनप्रसंग इति ? तन्न किं कारणं ? उभयनयधर्मविवक्षासद्भावात् । द्रव्यार्थिकनयविषयस्य सामान्यस्य विवक्षातः प्रकृतिबंध एकः इत्याद्यशब्दादेकवचनप्रयोगः कृतः, तस्य विशेषा ज्ञानावरणादयः पर्यायार्थिकनयविषयभूताः प्राधान्येन विवक्षिताः इति तेभ्यः बहुवचनप्रयोगः कृतः । दृश्यते हि लोके सत्यपि सामानाधिकरण्ये वचनभेदः । यथा प्रमाणं श्रोतारः, गावो धनमिति ।

यथासंभवं कर्त्रादिसाधनत्वं ज्ञानावरणादिशब्दानां ॥ २ ॥ ज्ञानावरणादयः शब्दाः कर्त्रादिषु यथासंभवं साधयितव्याः । तद्यथा—आवृणोति आव्रियतेऽनेन वा इत्यावरणं, आवरणशब्दः प्रत्येकं परिसमाप्यते ज्ञानावरणं दर्शनावरणमिति । ननु करणाधिकरणयोरनट्, कथं कर्तरि ? बहुलापेक्षया । वेद्यत इति वेदनीयं "कर्मण्यनीयः" मोहयति मुह्यतेऽनेनेति वा मोहः, कथं ज्ञानावरणीयं दर्शनावरणीयं मोहनीयमिति ? बहुलापेक्षया कर्तर्यनीयः । एत्यनेन गच्छति नारकादिभवमित्यायुः । जानकासीति प्रकृतं, एतेर्णित्युसि । नमयत्यात्मानं नारकादिभावेन नम्यतेऽनेनेति नाम उणादिषु निपातितः शब्दः । उच्चैर्नीचैश्च गूयते शब्द्यतेऽनेनेति गोत्रं । अंतरं मध्यं दातृदेयादीनामंतरं मध्यमेति ईयते वाऽनेनेत्यंतरायः ।

बहिर्योगे वा ॥ ३ ॥ यस्मिन् मध्येऽवस्थिते दात्रादीनां दानादिक्रियाभावः, दानादीच्छाया बहिर्भावो वा सोंऽतरायः ।

प्रयोगपरिणामादागच्छदेवाऽविशिष्टं कर्माऽऽवरणादिविशेषैर्विभज्यते अन्नादेर्धात्वादिविकारवत् ॥ ४ ॥ यथाऽन्नादेरभ्यवह्रियमाणस्यानेकविकारसमर्थवातपित्तश्लेष्मखलरसभावेन परिणामविभागः तथा प्रयोगापेक्षानंतरमेव कर्माण्यावरणानुभवनमोहापादानभवधारणनानाजातिनामगोत्रव्यवच्छेदकरणसामर्थ्यनैश्वरूप्येणाऽऽत्मनि संनिदानं प्रतिपद्यते ।

ज्ञानावरणमेव मोह इति चेन्नार्थांतरभावात् ॥ ५ ॥ स्यादेतत् सति मोहे हिताहितपरीक्षणाभावात् ज्ञानावरणादविशिष्टो मोहस्येति तन्न । किं कारणं ? अर्थांतरभावात् । यथावत्स्वमर्थस्यावगम्यापि इदमेवेति सद्भूतार्थाश्रद्धानं, यतः स मोहः । ज्ञानावरणेन ज्ञानं तथाऽन्यथा वा न गृह्णाति ।

कार्यभेदे च कारणान्यत्वात् ॥ ६ ॥ यथा भिन्नलक्षणांकुरदर्शनात् बीजकारणान्यत्व तथैवाज्ञानचारित्रमोहकार्यांतरदर्शनात् ज्ञानावरणमोहनीयकारणभेदोऽध्यवसीयते ।

ज्ञानदर्शनयोरन्यत्वं मयुक्तं ॥ ७ ॥ ज्ञानदर्शनयोरन्यत्व पुरस्ताद्विहितं अतः किं ? ज्ञानदर्शन कार्यान्यत्वात् यत् क्षयक्षयोपशमप्रकरणे ज्ञानदर्शने तयोरपि ज्ञानदर्शनावरणयोरन्यत्वं सिद्ध ।

ज्ञानावरणस्याविशेषेपि मत्याद्यावरणं मत्यादीनामविशेषो जलवत् ॥ ८ ॥ *यथांभो नभसः पतदेकरसं भाजनविशेषात् विश्वग् रसत्वेन विपरिणमते । तथा ज्ञानशक्त्युपरोधस्वभावविशेषात् उपनिपतत् कर्म मत्यावरण सामर्थ्यभेदात् मत्याद्यावरणभेदेन व्यवतिष्ठते ।*

एतेनेतराणि व्याख्यातानि ॥ ९ ॥ इतराणि दर्शनावरणादीनि मूलोत्तरप्रकृतिविकल्पानि उक्तेनैव क्रमेण व्याख्यातानि भवंति । अत्र चोद्यते—

पुद्गलद्रव्यस्यैकस्यावरणसुखदुःखादिनिमित्तत्वानुपपत्तिर्विरोधात् ॥ १० ॥ *एकस्य पुद्गलद्रव्यस्यावरणसुखदुःखादिनिमित्तत्व नोपपद्यते कुतः ? विरोधात् ।*

न वा तत्स्वाभाव्यादग्नेर्दाहपाकप्रतापप्रकाशसामर्थ्यवत् ॥ ११ ॥ न वैष दोषः । किं कारणं ? तत्स्वाभाव्यात् । यथाग्नेरेकस्यापि दाहपाकप्रतापप्रकाशसामर्थ्यं न विरुध्यते, तथैकस्यापि पुद्गलद्रव्यस्यावरणसुखदुःखादिनिमित्तत्व न विरुध्यते । किंच—

अनेकांतिकत्वात् ॥ १२ ॥ *एकानेकलक्षणत्वात् द्रव्यस्य स्यादेकत्वं स्यादनेकत्व । द्रव्यार्थादेशात् स्यादेकं पुद्गलद्रव्यं । अनेकपरमाणुस्निग्धरूक्षबंधापादितानेकात्मकस्कंधपर्यायार्थादेशात् स्यादनेकं ततश्च नास्ति विरोधः ।*

पराभिप्रायेणेंद्रियाणां भिन्नजातीयानां क्षीराद्युपभोगे वृद्धिवत् ॥ १३ ॥ पराभिप्रायेणेदमुच्यते यथा पृथिव्यप्तेजोवायुभिरारब्धानामिंद्रियाणां भिन्नजातीयानां क्षीरघृतादिष्वेकमप्युपयुज्यमानं अनुग्राहकं दृष्टं तथेदमपि इति ।

वृद्धिरेकैवेति चेन्न प्रतींद्रियवृद्धिभेदात् ॥१४॥ स्यादेतत् वृद्धिरेकैव, तस्या घृताद्यनुग्राहकमिति न विरोध इति ? तन्न किं कारण ? प्रतींद्रियवृद्धिभेदात् । यथैवेंद्रियाणि भिन्नानि तथैवेंद्रियवृद्धयोपि भिन्नाः ।

तथैवातुल्यजातीये नानुग्रहसिद्धिः ॥ १५ ॥ *तथा भिन्नजातीयेन क्षीरेण तेजोजातीयस्य चक्षुषोनुग्राहः । तथैवात्मकर्मणोश्चेतनाचेतनत्वात् अतुल्यजातीय कर्मात्मनोनुग्राहकमिति सिद्ध । किमेतावानेव सङ्ख्याविकल्प ? नेत्युच्यते—*

एकादिसंख्येयविकल्पश्च शब्दतः ॥ १६ ॥ एकादयः सङ्ख्येयविकल्पा भवंति शब्दतः तत्रैक स्तावत् समादानकर्मबंध. विशेषाणामविवक्षितत्वात्—

सेनावनवत् ॥१७॥ यथा सैनिकानां तुरगादीनां भेदानां अविवक्षाया समुदायादेशात् एका सेना। यथा वा अशोकतिलकबकुलादीना भेदेनाविवक्षाया सामान्यादेशात् एक वन । स एव पुण्यपापभेदाद्विविध. । यथा स्वामिभृत्यादेशात् द्विविधा सेना । त्रिविधो बंधः अनादिः सात॰ । अनादिरनंतः । सादिः सांतश्चेति । भुजाकारास्पतरावस्थितभेदाद्वा प्रकृतिस्थित्यनुभवप्रदेशाच्चतुर्विधं , द्रव्यक्षेत्रकालभवभावनिमित्तभेदात् पंचविध । षड्जीवनिकायविकल्पात् षोढा व्यपदिश्यते । रागद्वेषमोहक्रोधमानमायालोभहेतुभेदात् सप्ततयीं वृत्तिमनुभवति । ज्ञानावरणादिविकल्पादष्टधा, एव सङ्ख्यया विकल्पा. शब्दतो योज्या॰ । चशब्देनाध्यवसायस्थानविकल्पात् असङ्ख्येया । अनंतानंतप्रदेशस्कंधपरिणामाविधिरनंतः । ज्ञानावरणाद्यनुभवाविभागपरिच्छेदापेक्षया वा अनंतः ।

क्रमप्रयोजनं ज्ञानेनात्मनोधिगमात् ॥ १८ ॥ क्रमप्रयोजनमिदानीं वक्तव्यं तदुच्यते ज्ञानावरणं सर्वेषामादावुक्तं कुत. ज्ञानेनात्मनोधिगमात् । ज्ञानं हि स्वाधिगमनिमित्तत्वात् प्रधानं ।

ततो दर्शनावरणमनाकारोपलब्धेः ॥१९॥ ततः पश्चात् दर्शनावरणमुच्यते कुत· अनाकारोपलब्धेः साकारोपयोगाद्धि अनाकारोपयोगो निकृष्टोऽनभिव्यक्तग्रहणात् । उत्तरेभ्यस्तु प्रकृष्यते अर्थोपलब्धितन्त्रत्वात्

तदनंतरं वेदनावचनं तदव्यभिचारात् ॥ २० ॥ तदनतर वेदना उच्यते कुतस्तदव्यभिचारात् ज्ञानदर्शनाऽव्यभिचारिणी हि वेदना घटादिष्वप्रवृत्ते ।

ततो मोहाभिधानं तद्विरोधात् ॥ २१ ॥ ततः पश्चात् मोहोभिधीयते कुतस्तद्विरोधात् । तेषां ज्ञानदर्शनसुखदुःखानां विरोधात् । मूढो हि न जानाति न पश्यति न च सुखदु ख वेदयते । ननु च मूढानामपि सुखदु खज्ञानदर्शनानि उपलभ्यन्ते । यदि हि विरोधः स्यात् सुखदु खज्ञानदर्शनानि मिथ्यादृष्टय-संयतानां न स्युः । नैष दोषः कचिद्विरोधात् इत्युच्यते—न सर्वत्र मोहाभिभूतस्य हि कस्यचित् हिताहितविवेकादिर्नास्ति ।

आयुर्वचनं तत्समीपे तन्निर्बंधनत्वात् ॥ २२ ॥ तत्समीपे आयुर्वचनं क्रियते कुतस्तन्निबंधनत्वात् । आयुर्निबंधनानि हि प्राणिनां सुखादीनि ।

तदनंतरं नामवचनं तदुदयापेक्षत्वात् प्रायोनामोदयस्य ॥ २३ ॥ तदनंतरं नाम वचनं क्रियते कुत. ? तदुदयापेक्षत्वात् प्रायो नामोदयस्य । आयुरुदयापेक्षोहि प्रायेण गत्याद्युदयो लक्ष्यते ।

ततो गोत्रवचनं प्राप्तशरीरादिकाभस्य संशब्दनाभिव्यक्तेः ॥ २४ ॥ परिप्राप्तशरीरादिलाभस्य हि पुंस गोत्रोदयनिमित्त शुभाशुभ संशब्दन अभिव्यज्यते ततो नाम्नोनतर गोत्राभिधान क्रियते ।

परिशेषादंतेंतरायवचनं ॥ २५ ॥ अन्यस्याभावात् परिशेषात् अत अंतरायवचन क्रियते । आह उक्तो मूलप्रकृतिबंधोऽष्टविध· । अथ द्वितीय पुनरुत्तरप्रकृतिबध. कतिविध इत्यत्रोच्यते—

पंचनवद्व्यष्टाविंशतिचतुर्द्विचत्वारिंशद्द्विपंचभेदोयथाक्रमं ॥ ५ ॥

पंचादीनां पचांतानां द्वंद्वपूर्वोन्यपदार्थनिर्देशः ॥ १ ॥ पच नव च द्वौ च अष्टाविंशतिश्च चत्वारश्च द्विचत्वारिंशच्च द्वौ च पंच च पचनवद्व्यष्टाविंशतिचतुर्द्विचत्वारिंशद्द्विपंच, ते भेदा यस्य स भवति पंचनवद्व्यष्टाविंशतिचतुर्द्विचत्वारिंशद्द्विपंचभेद , इति द्वंद्वगर्भोऽन्यपदार्थनिर्देशो वेदितव्य. ।

द्वितीयग्रहणमिति चेन्न परिशेषात्सिद्धेः ॥ २ ॥ स्यादेतत् द्वितीयग्रहण कर्तव्यं द्वितीय उत्तर प्रकृतिबंध एवभेद इति संप्रत्यय· कथं स्यात् इति ? तन्न किं कारण ? परिशेषात् सिद्धेः । आद्यो मूलप्रकृतिबंधो व्याख्यात , तत· परिशेषात् उत्तरप्रकृतिबंधसंप्रत्यय सिद्ध्यति ।

भेदशब्दः प्रत्येकं परिसमाप्यते ॥ ३ ॥ अथ भेदशब्दः प्रत्येकं परिसमाप्यते पचभेदो नवभेदः इत्यादि ।

यथाक्रमं यथानुपूर्व ॥ ४ ॥ योय. क्रमः यथाक्रम यथानुपूर्वमित्यर्थः पचविध ज्ञानावरण नवविध दर्शनावरणमित्यादि । यद्येवमाद्यमावरण केषां पचानामित्यत्रोच्यते—

मतिश्रुतावधिमनःपर्ययकेवलानां ॥ ६ ॥

मत्यादीन्युक्तलक्षणानि ॥ १ ॥ मत्यादीनि ज्ञानानि उक्तलक्षणानि वेदितव्यानि । क्व आद्येऽध्याये।

मत्यादीनामिति पाठो लघुत्वादिति चेन्न प्रत्येकमभिसंबंधार्थत्वात् ॥ २ ॥ स्यान्मतं मत्यादीनि ज्ञानानि उक्तानि तेषामिहादिशब्दोपलक्षितानां पाठोऽयुक्तो लघुत्वादिति ? तन्न किं कारणं ? प्रत्येक-

मभिसंबंधार्थ इह प्रतिपदं पाठः क्रियते । मतेरावरणं श्रुतस्यावरणमित्यादि । इतरथा हि मत्यादीनामित्युच्यमाने तेषामेकमावरणमिति सप्रत्ययः स्यात् ।

वचनात् पंचसंख्याप्रतीतिरिति चेन्न प्रत्येकं पंचत्वप्रसंगात् ॥ ३ ॥ स्यादेतत् पंच ज्ञानावरणस्योत्तरप्रकृतयः इत्युक्त, मत्यादीनि च ज्ञानानि पचोक्तानि ततो वचनात् पचसख्यासंप्रत्ययः इति ? तन्न किं कारण ? प्रत्येक पचत्वप्रसगात् । वचनात् मत्यादीनां प्रत्येक पंचावरणानीत्यनिष्ट प्रसज्येत । प्रतिपदग्रहणे पुन. सति सामर्थ्यादिष्टार्थसंप्रत्यय. शक्यते कर्तुं । अत्र कश्चिदाह—

मत्यादीनां सत्त्वासत्त्वयोरावृत्त्यभावः ॥ ४ ॥ इदमिह सप्रधार्यं सतां मत्यादीनां कर्मावरण भवेत् असतां चेति । किंचातः ? यदि सतां प्राप्तात्मलाभत्वात् सत्त्वादेव आवृत्तिर्नोपपद्यते । अथासतां नन्वावरणाभावः । नहि खरविषाणवदसदाव्रियते ।

न वादेशवचनात् ॥ ५ ॥ नवैष दोषः । किं कारण ? आदेशवचनात् । कथंचित् सतामावरण कथंचिदसतां । द्रव्यार्थादेशेन सतां मत्यादीनामावरण । पर्यायार्थादेशेनासतां । यदैकांतेन सतामावरण क्षायोपशमिकत्वमेषां न स्यात् । अथैकांतेनासतामेवमपि क्षायोपशमिकत्व नोपपद्यते असत्त्वात् । सतश्चावरणदर्शनात् । सतो हि नभसः मेघपटलादिना आवरण दृश्यते तथा सतां मत्यादीनां आवरणमिति को विरोधः ।

अर्थांतरभावाच्च प्रत्याख्यानावरणवत् ॥ ६ ॥ यथा न कुटीभूतं प्रत्याख्यानं नाम कश्चित् पर्यायोऽस्ति, यस्यावरणात् प्रत्याख्यानावरणत्व भवेत् किंतु प्रत्याख्यानावरणसान्निध्यात् आत्माप्रत्याख्यानपर्यायेण नोत्पद्यत इति, अतः प्रत्याख्यानावरणस्य आवरणत्व । तथा न कुटीभूतानि मत्यादीनि कानिचित् सति येषामावरणात् मत्याद्यावरणाना आवरणत्व भवेत् किंतु मत्याद्यावरणसन्निधाने आत्मा मत्यादिज्ञानपर्यायैर्नोत्पद्यते इत्यतो मत्याद्यावरणाना आवरणत्व । अपर आह—

अभव्यस्योत्तरावरणद्वयानुपपत्तिस्तदभावात् ॥ ७ ॥ इदमिह संप्रधार्यं मन.पर्ययज्ञानगमनशक्ति. केवलप्राप्तिसामर्थ्यं चाभव्यस्य स्याद्वा न वेति ? यदि स्यात्तस्याभव्यत्वानुपपत्तिः । अथ नास्ति तदुभयसामर्थ्याभावात् तदावरणकल्पना व्यर्थेति उत्तरस्यावरणद्वयस्य नोपपत्ति ?

नवोक्तत्वात् ॥ ८ ॥ नवैष दोष किं कारणमुक्तत्वात् । उक्तमेतत् । आदेशवचनादिति । द्रव्यार्थादेशेन सतोर्मन पर्ययकेवलज्ञानयोरावरण । पर्यायार्थादेशेनासतोरपि चोक्त–'अर्थांतराभावाच्च प्रत्याख्यानावरणवदिति' । यदि द्रव्यार्थादेशेन मन पर्ययज्ञान केवलज्ञान चास्त्यभव्यस्य भव्यत्वमस्य, प्राप्नोति । न सम्यक्ज्ञानदर्शनचारित्रशक्तिभावाभावाभ्यां भव्याभव्यत्व कल्प्यते । कथं तर्हि—

सम्यक्त्वादिव्यक्तिभावाभावाभ्यां भव्याभव्यत्वमिति विकल्पः कनकेतरपाषाणवत् ॥ ९ ॥ यथा कनकभावव्यक्तियोगमवाप्स्यति इति कनकपाषाण इत्युच्यते तदभावादधपाषाण इति । तथा सम्यक्त्वादिपर्यायव्यक्तियोगार्हो य. स भव्य. तद्विपरीतोऽभव्य इति चोच्यते–

ज्ञानावरणादज्ञातिदुःखितः ॥ १० ॥ ज्ञानावरणोदयेनोपरतज्ञानसामर्थ्यः छुतस्मृतिधर्मश्रवणनिरुत्सुक ज्ञानापमानकृत च बहुदु.खमनुभवति । आह उक्तो ज्ञानावरणोत्तरप्रकृतिविकल्पः । इदानीं दर्शनावरणस्य वक्तव्य इत्यत आह—

–चक्षुरचक्षुरवधिकेवलानां निद्रानिद्रानिद्राप्रचलाप्रचलाप्रचलास्त्यानगृद्धयश्च ॥ ७ ॥

चक्षुरादीनां दर्शनावरणसंबंधात् भेदनिर्देशः ॥ १ ॥ चक्षुश्चाचक्षुश्चावधिश्च केवलं च चक्षुरचक्षुरवधिकेवलानि तेषां चक्षुरचक्षुरवधिकेवलानां दर्शनावरणानीति भेदनिर्देश. दर्शनावरणसंबंधाद्वेदितव्यः ।

मदखेदक्लमविनोदार्थः स्वापो निद्रा ॥ २ ॥ मदखेदक्लमानां विनोदाय यः स्वापः स निद्रा इत्युच्यते कथं निपूर्वस्य द्रातेः कुत्साक्रियस्याङि निद्राशब्दनिष्पत्तिः । यत्सन्निधानादात्मा निद्रायते कुत्स्यते सा निद्रा । यतेर्वा स्वप्नक्रियस्य निद्रा ।

उपर्युपरि तद्वृत्तिर्निद्रानिद्रा ॥ ३ ॥ तस्या निद्राया उपर्युपरि पुनः पुनः वृत्तिः निद्रानिद्रा इत्युच्यते ।

प्रचलयत्यात्मानमिति प्रचला ॥ ४ ॥ या क्रिया आत्मानं प्रचलयति सा प्रचलेत्युच्यते । पचादिलक्षणे अचि । सा पुनः शोकश्रममदादिप्रभवा । विनिवृत्तेंद्रियव्यापारस्यातः प्रीतिलवमात्रहेतु आसीनस्यापि नेत्रगात्रक्रिया सूचिता ।

पौनःपुन्येन सैवाहिता वृत्तिः प्रचलाप्रचला ॥ ५ ॥ सैव प्रचला पुनः पुनरावर्तमाना प्रचलाप्रचलेत्युच्यते ।

स्वप्ने यया वीर्यविशेषाविर्भावः सा स्त्यानगृद्धिः ॥ ६ ॥ यत्सन्निधानाद्रौद्रकर्मकरणं बहुकर्मकरणं च भवति सा स्त्यानगृद्धिः कथं स्त्यायतेरनेकार्थत्वात् स्वप्नार्थ इह गृह्यते । गृद्धेरपि दीप्तिः । स्त्याने स्वप्ने गृध्यति दीप्यते यदुदयादात्मा रौद्रं बहुकर्म करोति सा स्त्यानगृद्धिः ।

नानाधिकरणाभावात् वीप्सानुपपत्तिरिति चेन्न कालादिभेदतस्तद्भेदसिद्धेः ॥ ७ ॥ स्यान्मतं नानाधिकरणविषया वीप्सा न चेह नानाधिकरणत्वमस्ति एकात्मगोचरत्वात् ततो वीप्साभावात् असति द्वित्वे निद्रानिद्राप्रचलाप्रचलेति निर्देशो नोपपद्यत इति ? तन्न । किं कारणं ? कालादिभेदात् तद्भेदसिद्धेः । इह एकस्यापि वस्तुनः कालकृताद्गुणभेदाद् भेदो दृश्यते पटुर्भवान् पटुरासीत् पटुतर एव स इति । तथा देशकृतादपि—मथुराया दृष्टः, पुनः पाटलीपुत्रे दृश्यमान उच्यते, अन्योऽत्र त्वमासि संपन्न इति । एवमिहापि कालादिभेदात् भेदोपपत्तेः वीप्सा युज्यते ।

आभीक्ष्ण्ये वा द्वित्वप्रसिद्धिः ॥ ८ ॥ अथवा मुहुर्मुहुर्वृत्तिराभीक्ष्ण्यं तस्य विवक्षायां द्वित्वं भवति यथा गेहमनुप्रवेशमास्ते इति ।

निद्रादिकर्मसद्वेद्योदयात् निद्रादिपरिणामसिद्धिः ॥ ९ ॥ निद्रादिकर्मणः सद्वेद्यस्य चोदयात् निद्रादिपरिणामसिद्धिर्भवति तत्र हि शोकक्लमादिविगमदर्शनात् सद्वेद्योदयः स्फुटोवगंतव्यः । असद्वेद्यस्य च मंदोदयः ।

निद्रादीनामभेदेनाभिसंबंधः ॥ १० ॥ निद्रा च निद्रानिद्रा च प्रचला च प्रचलाप्रचला च स्त्यानगृद्धिश्च निद्रानिद्रानिद्राप्रचलाप्रचलाप्रचलास्त्यानगृद्धयः । अनुवर्तमानेन दर्शनावरणेनाभेदेनाभिसंबंधः क्रियते ।

निद्रादीनामभेदेनाभिसंबंधो विरोध इति चेन्न विवक्षातः संबंधात् ॥ ११ ॥ स्यादेतत् चक्षुरादीनां भेदनिर्देशः निद्रादीनामभेदनिर्देशः एकमेव दर्शनावरणमपेक्ष्य क्रियमाणो विरुद्ध इति ? तन्न । किं कारणं ? विवक्षातः संबंधात् विवक्षावशाद्धि भेदेनाभेदेन च संबंधो न विरुध्यते ।

अथ चक्षुरादिदर्शनावरणोदयात् आत्मा किमवस्थो भवति । अत्रोच्यते—

चक्षुरचक्षुर्दर्शनावरणोदयात् चक्षुरादींद्रियालोचनविकलः ॥ १२ ॥ चक्षुर्दर्शनावरणस्याचक्षुर्दर्शनावरणस्य चोदयात् आत्मा चक्षुरादींद्रियालोचनविकलो भवति एकेंद्रियभावेन विकलेंद्रियभावेन च पंचेंद्रियत्वेप्युपहतेंद्रियलोचनसामर्थ्यश्च भवति ।

अवधिदर्शनावरणोदयादवधिदर्शनविप्रमुक्तः ॥ १३ ॥ अवधिदर्शनावरणोदयादपेतावधिदर्शनः संपद्यते ।

केवलदर्शनावरणोदयादनाविर्भूतकेवलदर्शनः ॥ १४ ॥ केवलदर्शनावरणस्य कर्मण उदयात् अनाविर्भूतकेवलदर्शनः, अप्रत्यासितससारोवतिष्ठते ।

निद्रानिद्रानिद्रोदयात्तमोमहातमोवस्था ॥ १५ ॥ निद्राया उदयात् तमोवस्था निद्रानिद्राया उदयात् महातमोवस्था सजायते ।

प्रचलाप्रचलाप्रचलोदयाच्चलनातिचलनभावः ॥ १६ ॥ प्रचलोदयादासीनो घूर्णमानश्चलनय नगात्र. पश्यन्नपि न पश्यति । प्रचलाप्रचलोदयादासीनोऽतिघूर्णमानः स्वप्नमानमपि शरनाराचादिभि शिरोगप्रत्यंगादि यत्किंचिन्न पश्यति । आह यत्तत्कर्म तृतीयगणनामप्राप्त तस्योत्तरप्रकृतिविकल्पो न निर्ज्ञात इत्यत्रोच्यते—

सदसद्वेद्ये ॥ ८ ॥

यस्योदयादेवादिगतिषु शारीरमानससुखप्राप्तिस्तत्सद्वेद्यं ॥ १ ॥ देवादिषु गतिषु बहुप्रकारजातिविशिष्टासु यस्योदयात् अनुगृहीतद्रव्यसबधापेक्षात् प्राणिना शारीरमानसानेकविधसुखपरिणामस्तत्सद्वेद्य । प्रशस्तं वेद्य सद्वेद्यं ।

यत्फलं दुःखमनेकविधं तदसद्वेद्यं ॥ २ ॥ नारकादिषु गतिषु नानाप्रकारजातिविशेषावकीर्णासु कायिकं बहुविध मानस वातिदु सह जन्मजरामरणप्रियविप्रयोगाप्रियसंयोगव्याधिवधबधादिजनित दु खं यस्य फल प्राणिनां तदसद्वेद्य । अप्रशस्त वेद्य असद्वेद्य । आह व्याख्यातो वेदनीयस्य प्रकृतिबध. । अथ खलु मोहनीयस्याष्टाविंशतिप्रभेदस्य किमाख्या. प्रकारा इत्यत्र ब्रूमः—

दर्शनचारित्रमोहनीयाकषायाकषायवेदनीयाख्यास्त्रिद्विनवषोडशभेदाः सम्यक्त्वमिथ्यात्वतदुभयान्यकषायकषायौ हास्यरत्यरतिशोकभयजुगुप्सास्त्रीपुंनपुंसकवेदाः अनंतानुबंध्यप्रत्याख्यानप्रत्याख्यानसंज्वलनविकल्पाश्चैकशः क्रोधमानमायालोभाः ॥ ९ ॥

दर्शनादिभिस्त्रिद्विनवषोडशभेदानां यथासंख्येन संबंध- ॥ १ ॥ दर्शनादयश्चत्वारः त्र्यादयोपि तेषा यथासख्येन सबधो भवति—दर्शनमोहनीय त्रिविध चारित्रमोहनीय द्विभेद अकषायवेदनीय नवविध कषायवेदनीय षोडशविधमिति ।

तत्र दर्शनमोहनीयं त्रिभेदं सम्यक्त्वमिथ्यात्वतदुभयानीति ॥ २ ॥ तत्र दर्शनमोहनीय त्रिभेदमवगतव्य । कुत सम्यक्त्वमिथ्यात्वतदुभयानि इति । तद्बध प्रत्येकं भूत्वा सत्कर्मापेक्षया त्रैविध्यमास्कंदति । तत्र यस्योदयात सर्वज्ञप्रणीतमार्गपराङ्मुख तत्त्वार्थश्रद्धाननिरुत्सुको हिताहितविभागासमर्थो मिथ्यादृष्टिर्भवति तन्मिथ्यात्व । तदेव सम्यक्त्व शुभपरिणामनिरुद्धस्वरस यदौदासीन्येनावस्थितमात्मान श्रद्धधान न निरुणद्धि । तद्वेदयमानः पुरुष सम्यग्दृष्टिरित्यभिधीयते । तदेव मिथ्यात्व प्रक्षालनविशेषात् क्षीणाक्षीणमदशक्तिकोद्रववत् सामिशुद्धस्वरस तदुभयमित्याख्यायते सम्यङ्मिथ्यात्वमिति यावत्, यस्योदयादात्मनः अर्धशुद्धमदकोद्रवौदनोपयोगापादितमिश्रपरिणामवदुभयात्मको भवति परिणामः ।

चारित्रमोहनीयं द्वेधा कषायाकषायभेदात् ॥ ३ ॥ चारित्रमोहनीय द्वेधा विभज्यते अकषायकषायभेदात् कषायप्रतिषेधप्रसग इतिचेन्नेषदर्थत्वात् नञ । यथा अलोमिकाऽडका इति । नास्या. कच्छपस्येो माभाव. किंतु छेदयोग्यलोमाभावेपि ईषत्प्रतिषेधादलोमिकेत्युच्यते तथा नोकषाया अकषाया. हास्यादय इति । नैषां सर्वथैवाकषायत्व किंतु परोपष्टभात् अवत्प्रवृत्तेरीषत्प्रतिषेधः । यथा श्वा स्वाम्युपष्टभात् प्रवृद्धनखः मनाजिघांसां प्रति वर्तते स्वामिनिवर्तनाच्च निवर्तते । तथा क्रोधादिकषायोपष्टभात् ईषत्प्रतिषेधे सति हास्या-

दीनां प्रवृत्तेः । क्रोधाद्यप्रवृत्तौ च निवृत्तेरकषायत्वं । कथमीषदर्थप्रतिषेधगतिरिति चेद्व्याख्यानतः ।

अकषायवेदनीयं नवविधं हास्यादिभेदात् ॥ ८ ॥ अकषायवेदनीयं नवविधं, कुतः ? हास्यादिभेदात् । तत्र यस्योदयात् हास्याविर्भावस्तद्धास्यं । यदुदयाद्देशादिष्वौत्सुक्यं सा रतिः । अरतिस्तद्विपरीता । यद्विपाकाच्छोचनं स शोकः । यदुदयादुद्वेगः तद्भयं सप्तविधं । कुत्साप्रकारो जुगुप्सा । यद्येवं कुत्साग्रहणमेवास्तु लघुत्वात् ' न अर्थविशेषोपपत्तेः । आत्मीयदोषसंवरणं जुगुप्सा । परकीयकुलशीलादिदोषाविष्करणावक्षेपभर्त्सनप्रवणा कुत्सा । यस्योदयात् स्त्रैणान् भावान् मार्दवास्फुटत्वक्लैब्यमदनावेशनेत्रविभ्रमास्फालनसुखपुंस्कामादीन् प्रतिपद्यते स स्त्रीवेदः । तस्योद्भूतवृत्तित्वमितरयोः पुन्नपुंसकयोः सत्कर्मद्रव्यावस्थानाभ्यभावः । ननु लोके प्रतीतं योनिमृदुस्तनादि स्त्रीवेदलिंगं ' न तस्य नामकर्मोदयनिमित्तत्वात्, अतः पुंसोपि स्त्रीवेदोदयः । कदाचिद्योषितोपि पुंवेदोदयोऽभ्याभ्यन्तरविशेषात् । शरीराकारस्तु नामकर्मनिर्वर्तितः । एतेनेतरौ व्याख्यातौ । यस्योदयात् पौंस्नान् भावानास्कंदति स पुंवेदः । यत्कर्मोदयात् नपुंसकान् भावान् प्रव्रजति स नपुंसकवेदः ।

कषायवेदनीयं षोडशविधं अनंतानुबंध्यादिविकल्पात् ॥ ९ ॥ कषायवेदनीयं षोडशविधं द्रष्टव्यं, कुतः ' अनंतानुबंध्यादिविकल्पात् । तद्यथा कषायाः क्रोधमानमायालोभाः । स्वपरोपघातनिरनुग्रहाहितक्रौर्यपरिणामोऽमर्षः क्रोधः, स चतुःप्रकारः पर्वतपृथ्वीवालुकोदकराजितुल्यः । जात्याद्युत्सेकावष्टम्भात् पराप्रणतिर्मानः शैलस्तम्भास्थिदारुलतासमानश्चतुर्विधः । परातिसंधानतयोपहितकौटिल्यप्रायः प्रणिधिर्माया प्रत्यासन्नवंशपर्वोपचितमूलमेषशृंगगोमूत्रिकावलेखनीसदृशी चतुर्विधा । अनुग्रहप्रवणद्रव्याद्यभिकांक्षावेशो लोभः कृमिरागकज्जलकर्दमहरिद्रारागसदृशश्चतुर्विधः । तेषां क्रोधमानमायालोभानां चतस्रोऽवस्थाः— अनंतानुबंधिनः अप्रत्याख्यानावरणाः प्रत्याख्यानावरणाः संज्वलनाश्चेति । अनंतसंसारकारणत्वान्मिथ्यादर्शनमनंतं तदनुबंधिनोऽनंतानुबंधिक्रोधमानमायालोभाः । यदुदयाद्देशविरतिसंयमासंयमाख्यामल्पामपि कर्तुं न शक्नोति ते देशप्रत्याख्यानमावृण्वंतः अप्रत्याख्यानावरणाः क्रोधमानमायालोभाः । यदुदयाद्विरतिं कृत्स्नां संयमाख्यां न शक्नोति कर्तुं ते कृत्स्नं प्रत्याख्यानमावृण्वंतः प्रत्याख्यानावरणाः क्रोधमानमायालोभाः । समेकीभावे वर्तते संयमेन सहावस्थानादेकीभूताः ज्वलंति संयमो वा ज्वलत्येतेषु सत्स्वपीति संज्वलनाः क्रोधमानमायालोभाः । त एते समुदिताः षोडश कषाया भवंति । आह व्याख्यातमष्टाविंशत्युत्तरप्रकृतिभेदं मोहनीयमथायुश्चतुर्विधस्य को नामनिर्देश इत्यत्रोच्यते —

नारकतैर्यग्योनमानुषदैवानि ॥ १० ॥

नारकादिषु भवसंबंधेनायुर्व्यपदेशः ॥ १ ॥ नारकादिषु भवसंबंधेनायुषो व्यपदेशो भवति । नरकेषु भवं नारकं तिर्यग्योनौ भवं तैर्यग्योनं मनुष्येषु भवं मानुषं देवेषु भवं दैवमिति ।

यद्भावाभावयोर्जीवितमरणं तदायुः ॥ २ ॥ यस्य भावात् आत्मनः जीवितं भवति यस्य चाभावात् मृत इत्युच्यते तद्भवधारणमायुरित्युच्यते ।

अन्नादि तन्निमित्तं इति चेन्न तस्योपग्राहकत्वात् ॥ ३ ॥ स्यादेतदन्नादि तन्निमित्तं तल्लाभालाभयोर्जीवितमरणदर्शनादिति ? तन्न किं कारणं ? तस्यानुग्राहकत्वात् । यथा घटभवने मृत्पिंडो मूलकारणं तस्योपग्राहकं दंडादि तथाभ्यंतरं भवधारणस्य कारणमायुः, अन्नादि तस्योपग्राहकं, अतश्चैतदेवं यत्क्षीणायुषोऽन्नादिसन्निधानेपि मरणं दृश्यते ।

देवनारकेषु चान्नाद्यभावात् ॥ ४ ॥ देवेषु नारकेषु चान्नाद्यभावात् भवधारणमायुरधीनमेवेत्यवसेयं । तेषां हि कादाचित्क आहारोऽनाभोगो व्याख्यातः ।

१ अनुग्रहप्रवणद्रव्यद्रव्याभिकांक्षावेशः पाठोयं ख. पुस्तके ।

नरकेषु तीव्रशीतोष्णवेदनेषु यन्निमित्तं दीर्घजीवनं तन्नारकायुः ॥ ५ ॥ नरकेषु तीव्रशीतोष्णवेदनाकरेषु यन्निमित्तं दीर्घजीवनं भवधारणं भवति तन्नारकायुः ।

क्षुत्पिपासाशीतोष्णादिकृतोपद्रवप्रचुरेषु तिर्यक्षु यस्योदयाद्वसनं तत्तैर्यग्योनं ॥ ६ ॥ क्षुत्पिपासाशीतोष्णदशमशकादिविविधव्यसनविधेयीकृतेषु तिर्यक्षु यस्योदयाद्वसनं भवति तत्तैर्यग्योनमायुरवगतव्यं ।

शारीरमानुषसुखदुःखभूयिष्ठेषु मनुष्येषु जन्मोदयात् मनुष्यायुषः ॥ ७ ॥ शारीरेण मानसेन च सुखदुःखेन समाकुलेषु मनुष्येषु यस्योदयाज्जन्म भवति तन्मानुषमायुरवसेयं ।

शारीरमानससुखप्रायेषु देवेषु जन्मोदयात् देवायुषः ॥ ८ ॥ *शारीरेण मानसेन च सुखेन* प्रायः समाविष्टेषु देवेषु यस्योदयाज्जन्म भवति तद्दैवमायुरवगतव्यं । कदाचित् प्रियाविप्रयोगात् महर्द्धिदेवनिरीक्षणात् च्यवनलिंगाज्ञाहानिमालाभूषाम्लानदर्शनाच्च मानसं दुःखमाविर्भवतीति ज्ञापनार्थं प्रायग्रहणं । आह व्याख्यातमायुश्चतुर्विधं तदनंतरमुद्दिष्टं यन्नामकर्म तदुत्तरप्रकृतिसमाख्याः का इत्यत्रोच्यते ।

गतिजातिशरीरांगोपांगनिर्माणबंधनसंघातसंस्थानसंहननस्पर्शरसगंधवर्णानुपूर्व्यागुरुलघूपघातपरघातातपोद्योतोच्छ्वासविहायोगतयः प्रत्येकशरीरत्रससुभगसुस्वरशुभसूक्ष्मपर्याप्तिस्थिरादेययशस्कीर्तिसेतराणि तीर्थकरत्वं च ॥ ११ ॥

यदुदयादात्मा भवांतरं गच्छति सा गतिः ॥ १ ॥ यस्य कर्मण उदयवशात् आत्मा भवांतरं प्रत्यभिमुखो भव्यामास्कदाति सा गति, *गम्यत इति गतिरित्युच्यमानेपि रूढिवशात् कस्मिंश्चिद्गतिविशेषे* वर्तते गोशब्दप्रवृत्तिवत् । इतरथा हि यदात्मा न गच्छति स तदा गतिर्भवेत् सत्कर्मावस्थायां च गतिव्यपदेशो न स्यात् । सा चतुर्विधा नरकगतिस्तिर्यग्गतिर्मनुष्यगतिर्देवगतिश्चेति । यन्निमित्त आत्मनो नारकभावः तन्नरकगतिनाम एवं शेषेष्वपि योज्य ।

तत्राव्यभिचारिसादृश्यैकीकृतोऽर्थात्मा जातिः ॥ २ ॥ तासु नारकादिगतिषु अव्यभिचारिणा *सादृश्येन एकीकृतोर्थात्मा जातिरिति व्यपदेशमर्हति । तन्निमित्तं जातिनाम तत्पंचविधं*—एकेंद्रियजातिनाम द्वींद्रियजातिनाम त्रींद्रियजातिनाम चतुरिंद्रियजातिनाम पंचेंद्रियजातिनाम चेति । यदुदयादात्मा एकेंद्रिय इति शब्द्यते तदेकेंद्रियजातिनाम एवं शेषेष्वपि योज्यं ।

यदुदयादात्मनः शरीरनिर्वृत्तिस्तच्छरीरनाम ॥ ३ ॥ *यस्योदयादात्मनः शरीरनिर्वृत्तिर्भवति* तच्छरीरनाम । तत्पंचविधं---औदारिकशरीरनाम वैक्रियिकशरीरनाम आहारकशरीरनाम तैजसशरीरनाम कार्मणशरीरनाम चेति । तेषां विशेषो व्याख्यातः ।

यदुदयादंगोपांगविवेकस्तदंगोपांगनाम ॥ ४ ॥ यस्योदयाच्छिरःपृष्ठोरोबाहूदरनलकपाणिपादानामष्टानामंगानां तद्भेदानां च ललाटनासिकादीनां उपांगानां विवेको भवति तदंगोपांगनाम । तत्त्रिविधं *औदारिकशरीरांगोपांगनाम वैक्रियिकशरीरांगोपांगनाम आहारकशरीरांगोपांगनाम चेति ।*

यन्निमित्ता परिनिष्पत्तिस्तन्निर्माणं ॥ ५ ॥ अंगोपांगानां यन्निमित्ता परिनिष्पत्तिस्तन्निर्माणमिति *ज्ञायते तद्विविधं स्थाननिर्माणं प्रमाणनिर्माणं चेति* । तज्जातिनामकर्मोदयापेक्षं चक्षुरादीनां स्थानं प्रमाणं च निर्वर्तयति । निर्मीयतेऽनेन इति हि निर्माणं ।

---

१ बादरदरनलकर्णेति पाठांतरं ग. पुस्तके ।

शरीरनामकर्मोदयोपात्तानां यतोऽन्योन्यसंश्लेषणं तद्बंधनं ॥ ६ ॥ शरीरनामकर्मोदयवशा-दुपात्तानां पुद्गलानामन्योन्यप्रदेशसंश्लेषणं यतो भवति तद्बंधनमित्याख्यायते । तस्याभावे शरीरप्रदेशानां दारुनिचयवत् असंपर्कः स्यात् ।

अविवरभावेनैकत्वकरणं संघातनामकर्म ॥ ७ ॥ यदुदयादौदारिकादिशरीराणां विवरविरहि-तान्योन्यप्रदेशानुप्रवेशेनैकत्वापादनं भवति तत्संघातनाम ।

यद्धेतुका शरीराकृतिनिर्वृत्तिस्तत्संस्थाननाम ॥ ८ ॥ यदुदयादौदारिकादिशरीराकृतिनिर्वृत्ति-र्भवति तत्संस्थाननाम प्रत्येतव्यं । तत् षोढा प्रविभज्यते समचतुरस्रसंस्थाननाम, न्यग्रोधपरिमंडलसंस्थान-नाम, स्वातिसंस्थाननाम, कुब्जकसंस्थाननाम, वामनसंस्थाननाम, हुंडकसंस्थाननाम चेति तत्रोर्ध्वाधोम-ध्येषु समप्रविभागेन शरीरावयवसंनिवेशव्यवस्थापनं कुशलशिल्पिनिर्वर्तितसमस्थितिचक्रवत् अवस्थानकरं समचतुरस्रसंस्थाननाम । नाभेरुपरिष्टाद्भूयसो देहसंनिवेशस्याधस्ताच्चाल्पीयसो जनकं न्यग्रोधपरिमंडल-संस्थाननाम, न्यग्रोधाकारसमताप्रापित्वादन्वर्थं । तद्विपरीतसंनिवेशकरं स्वातिसंस्थाननाम वल्मीकतुल्या-कारं । पृष्ठप्रदेशभाविबहुपुद्गलप्रचयविशेषलक्षणस्य निर्वर्तकं कुब्जकसंस्थाननाम । सर्वांगोपांगह्रस्वव्यव-स्थाविशेषकारणं वामनसंस्थाननाम । सर्वांगोपांगानां हुंडसंस्थितत्वात् हुंडसंस्थाननाम ।

यदुदयादस्थिबंधनविशेषस्तत्संहननं ॥ ९ ॥ यस्योदयादस्थिबंधनविशेषो भवति तत्संहननं तत्षड्विधं—वज्रर्षभनाराचसंहनननाम, वज्रनाराचसंहनननाम नाराचसंहनननाम, अर्धनाराचसंहनननाम, कीलिकासंहनननाम, असंप्राप्तसृपाटिकासंहनननाम चेति । तत्र वज्राकारोभयास्थिसंधि प्रत्येकं मध्ये वलय-बंधनं सनाराचं सुसंहतं वज्रर्षभनाराचसंहननं । तदेव वलयबंधनविरहितं वज्रनाराचसंहननं । तदेवोभयं वज्राकारबंधनव्यपेतमवलयबंधनं सनाराचं नाराचसंहननं । तदेवैकपार्श्वे सनाराचं इतरत्रानाराचं अर्ध-नाराचसंहननं । तदुभयमते सकीलकं कीलिकासंहननं । अंतरसंप्राप्तपरस्परास्थिसंधि बहिःसिरास्नायुमांससंघ-टितं असंप्राप्तसृपाटिकासंहननं ।

यदुदयात्स्पर्शरसगंधवर्णविकल्पा अष्टपंचद्विपंचसंख्यास्तानि स्पर्शनामादीनि ॥ १० ॥ यस्योदयात्स्पर्शप्रादुर्भावः तत्स्पर्शनाम तदष्टविधं—कर्कशनाम, मृदुनाम, गुरुनाम, लघुनाम, स्निग्धनाम, रूक्षनाम, शीतनाम, उष्णनाम चेति । यन्निमित्तो रसविकल्पः तद्रसनाम तत्पंचविधं—तिक्तनाम, कटुकनाम, कषायनाम, आम्लनाम, मधुरनाम चेति । यदुदयप्रभवो गंधस्तद्गंधनाम तद्द्विविधं सुरभि-गंधनाम, असुरभिगंधनाम चेति । यद्धेतुको वर्णविभागस्तद्वर्णनाम तत्पंचविधं—कृष्णवर्णनाम, नीलवर्ण-नाम, रक्तवर्णनाम, हारिद्रवर्णनाम, शुक्लवर्णनाम चेति । अचेतनेषु स्पर्शादयः कथमितिचेत् न कर्मोदयकृतास्ते पुद्गलस्वभावपरिणामाः ।

यदुदयात्पूर्वशरीराकाराविनाशस्तदानुपूर्व्यनाम ॥११॥ यत्पूर्वशरीराकाराऽविनाशः यस्योदया-द्भवति तदानुपूर्व्यं नाम । तच्चतुर्विधं नरकगतिप्रायोग्यानुपूर्व्यनाम तिर्यग्गतिप्रायोग्यानुपूर्व्यनाम मनुष्य-गतिप्रायोग्यानुपूर्व्यनाम देवगतिप्रायोग्यानुपूर्व्यनाम चेति । यदा छिन्नायुर्मनुष्यस्तिर्यग्वा पूर्वेण शरीरेण वियु-ज्यते तदैव नरकभवं प्रत्यभिमुखस्य तस्य पूर्वशरीरसंस्थानाविनाशकारणं विग्रहगतावुदेति तन्नरकगतिप्रा-योग्यानुपूर्व्यनाम, एवं शेषेष्वपि योज्यं । ननु च तन्निर्माणनामकर्मसाध्यं फलं नानुपूर्व्यनामोदयकृतं ? नैष दोषः पूर्वायुरुच्छेदसमकाल एव पूर्वशरीरनिवृत्तौ निर्माणनामोदयो निवर्तते तस्मिन्निवृत्तेऽष्टविधकर्म तैजस-कार्मणशरीरसंबंधिन आत्मनः पूर्वशरीरसंस्थानाविनाशकारणमानुपूर्व्यनामोदयमुपैति । तस्य कालो विग्रह-गतौ जघन्येनैकः समयः, उत्कर्षेण त्रयः समयाः । ऋजुगतौ तु पूर्वशरीराकारविनाशे सति उत्तरशरीरयो-ग्यपुद्गलग्रहणान्निर्माणनामकर्मोदयव्यापारः ।

यन्निमित्तमगुरुलघुत्वं तदगुरुलघुनाम ॥ १२ ॥ यस्योदयादयःपिंडवत् गुरुत्वान्नाधः पतति

न वार्कतूलवल्लघुत्वादूर्ध्वं गच्छति तदगुरुलघुनाम। धर्मादीनामजीवानां कथमगुरुलघुत्वमिति चेत् अनादि-पारिणामिकागुरुलघुत्वगुणयोगात्। मुक्तजीवानां कथमिति चेत् अनादिकर्मनोकर्मसबंधानां कर्मोदयकृत-मगुरुलघुत्वं, तदत्यंतविनिवृत्तौ तु स्वाभाविकमाविर्भवति।

यदुदयात्स्वयंकृतोद्बंधनाद्युपघातस्तदुपघातनाम ॥ १३ ॥ यस्योदयात् स्वयंकृतोद्बंधनमरु-प्रपतनादिनिमित्त उपघातो भवति तदुपघातनाम।

यन्निमित्तः परशस्त्राद्याघातस्तत्परघातनाम ॥१४॥ परशब्दोन्यपर्यायवाची फलकाद्यावरण-सन्निधानेपि यस्योदयात् परप्रयुक्तशस्त्राद्याघातो भवति तत्परघातनाम।

यदुदयान्निर्वृत्तमातपनं तदातपननाम ॥ १५ ॥ आतपति येन आतपनमातपतीति वातप। तस्य निर्वर्तकं कर्म आतपननाम। तदादित्ये वर्तते।

यन्निमित्तमुद्योतनं तदुद्योतननाम ॥ १६ ॥ उद्योत्यते येन उद्योतनं वोद्योतः तन्निमित्तं कर्म उद्योतनाम। तच्चंद्रखद्योतादिषु वर्तते।

यद्धेतुरुच्छ्वासस्तदुच्छ्वासनाम ॥ १७ ॥ उच्छ्वसनमुच्छ्वासः प्राणापानकर्म तद्धेतुक-तदुच्छ्वासनाम।

विहाय आकाशं तत्र गतिनिर्वर्तकं विहायोगतिनाम ॥ १८ ॥ विहायाकाशं तत्र गति-निर्वर्तकं विहायोगतिनाम तद्द्विविधं प्रशस्ताप्रशस्तविकल्पात्। वरवृषभद्विरदादिप्रशस्तगतिकारणं प्रशस्तविहायोगतिनाम। उष्ट्रखराद्यप्रशस्तगतिनिमित्तमप्रशस्तविहायोगतिनाम चेति। सिध्यज्जीवपुद्गलानां विहायोगतिः कुत इति चेत् सा स्वाभाविकी। ननु च विहायोगतिनामकर्मोदयं पक्ष्यादिष्वेव प्राप्नोति न मनुष्यादिषु? कुत.? विहायसि गत्यभावात्। नैष दोषः सर्वेषां विहायस्येव गतिरवगाहनशक्तियोगात्।

एकात्मोपभोगशरीरकारणता यतस्तत्प्रत्येकशरीरनाम ॥ १९ ॥ शरीरकर्मोदयात् निर्व-र्त्यमानं शरीरमेकात्मोपभोगकारणं यतो भवति तत्प्रत्येकशरीरनामकर्म। एकमेकमात्मानं प्रति प्रत्येकं शरीरं।

यतो बह्वात्मसाधारणोपभोगशरीरं तत्साधारणशरीरनाम ॥ २० ॥ बहूनामात्मनामुपभो-गहेतुत्वेन साधरणं शरीरं यतो भवति तत्साधारणशरीरनाम तदुदयवर्तिनो जीवाः कीदृशा इति चेदुच्यते-साधारणाहारादिपर्याप्तिचतुष्टयजन्ममरणप्राणापानानुग्रहोपघाताः साधारणजीवाः। यदैकस्याहारशरीरें-द्रियमाणापानपर्याप्तिनिर्वृत्तिस्तदैवानंतानामाहारादिपर्याप्तिनिर्वृत्तिः। यदैको जायते तदैवानंतानां जन्म। यदैवैको म्रियते तदैवानंतानां मरणं। यदैकस्य प्राणापानग्रहणविसर्गौ तदैवानंतानां प्राणापानग्रहणविसर्गौ कुर्वंति। यदैकं आहारादिनानुगृह्यते तदैवानंताः तेनाहारेणानुगृह्यंते। यदैकोऽग्निविषादिनोपहन्यते तदैवानंतानां उपघात.।

यदुदयाद्द्वींद्रियादिषु जन्म तत्त्रसनाम ॥ २१ ॥ यस्योदयाद् द्वींद्रियादिषु प्राणिषु जंगमेषु जन्म लभते तत्त्रसनाम।

यन्निमित्तं एकेंद्रियेषु प्रादुर्भावः तत्स्थावरनाम ॥ २२ ॥ एकेंद्रियेषु पृथिव्यप्तेजोवायुवन-स्पतिकायेषु प्रादुर्भावो यन्निमित्तो भवति तत्स्थावरनाम।

यदुदयादन्यप्रीतिप्रभवस्तत्सुभगनाम ॥ २३ ॥ निरूपाकृतिरपि सन् यदुदयात्परेषां प्रीतिहे-तुर्भवति तत्सुभगनाम।

यदुदयात् रूपादिगुणोपेतोपि अप्रीतिकरस्तद्दुर्भगनाम ॥ २४ ॥ रूपादिगुणोपेतोपि सन् यस्योदयात् परेषामप्रीतिहेतुर्भवति तद्दुर्भगनाम।

यन्निमित्तं मनोज्ञस्वरनिर्वर्तनं तत्सुस्वरनाम ॥ २५ ॥ मनोज्ञस्वरनिर्वर्तन यन्निमित्तमुपजायते प्राणिनस्तत्सुस्वरनाम ।

तद्विपरीतं दुःस्वरनाम ॥ २६ ॥ तद्विपरीतफलत्वात् तद्विपरीतं अमनोज्ञस्वरनिर्वर्तनकरं दुःस्वरनाम।

यदुदयाद्रमणीयत्वं तच्छुभनाम ॥ २७ ॥ यदुदयाद्दृष्टः श्रुतो वा रमणीयो भवत्यात्मा तच्छुभनाम।

तद्विपरीतमशुभनाम ॥ २८ ॥ तद्विपरीतफलं दृष्टुः श्रोतुश्चारमणीयकरं अशुभनाम ।

सूक्ष्मशरीरनिर्वर्तकं सूक्ष्मनाम ॥ २९ ॥ यदुदयादन्यजीवानुपग्रहोपघातायोग्यसूक्ष्मशरीरनिर्वृत्तिर्भवति तत्सूक्ष्मनाम ।

अन्यबाधाकरशरीरकारणं बादरनाम ॥ ३० ॥ अन्यबाधानिमित्तं स्थूलं शरीरं यतो भवति तद्बादरनाम ।

यदुदयादाहारादिपर्याप्तिनिर्वृत्तिस्तत्पर्याप्तिनाम ॥ ३१ ॥ यस्योदयात् आहारादिपर्याप्तिभिरान्तर्मुहूर्तं पर्याप्तिं प्राप्नोति तत्पर्याप्तिनाम । तत्षड्विधम्—आहारपर्याप्तिनाम, शरीरपर्याप्ति नाम, इन्द्रियपर्याप्ति नाम, भाषापर्याप्तिनाम, मनःपर्याप्तिनाम चेति । अत्राह प्राणापानकर्मोदये वायोर्निष्क्रमणप्रवेशनात्मकं फलमुच्छ्वासकर्मोदयेपि तदेवेति नास्त्यनयोर्विशेष इत्युच्यते—

ऐन्द्रियकानिन्द्रियभेदात्तद्विशेषः ॥ ३२ ॥ शीतोष्णसंबंधजनितदुःखस्य पञ्चेन्द्रियस्य यावुच्छ्वासनिःश्वासौ दीर्घनादौ श्रोत्रस्पर्शनेन्द्रियप्रत्यक्षौ तावुच्छ्वासनामोदयजौ, यौ तु प्राणापानपर्याप्तिनामोदयकृतौ सर्वसंसारिणां श्रोत्रस्पर्शानुपलभ्यत्वादतीन्द्रियौ ।

षड्विधपर्याप्त्यभावहेतुरपर्याप्तिनाम ॥ ३३ ॥ यस्योदयात् षडपि पर्याप्तीः पर्याप्तयितुं आत्मा असमर्थो भवति तदपर्याप्तिनाम ।

स्थिरभावस्य निर्वर्तकं स्थिरनाम ॥ ३४ ॥ यदुदयात् दुष्करोपवासादितपस्करणेपि अंगोपांगानां स्थिरत्वं जायते तत्स्थिरनाम ।

तद्विपरीतमस्थिरनाम ॥ ३५ ॥ यदुदयादीषदुपवासादिकरणात् स्वल्पशीतोष्णादिसंबंधाच्च अंगोपांगानि कृशीभवन्ति तदस्थिरनाम ।

प्रभोपेतशरीरताकारणं आदेयनाम ॥ ३६ ॥ यस्योदयात् प्रभोपेतशरीरं दृष्टमुपजायते तदादेयनाम ।

निष्प्रभशरीरकारणमनादेयनाम ॥ ३७ ॥ निष्प्रभं शरीरं यस्योदयादायते तदनादेयनाम । अत्राह तैजसं नाम सूक्ष्मशरीरमस्ति तन्निमित्ता शरीरप्रभा नादेयकर्मनिमित्तेत्युच्यते—सर्वसंसारिजीवशरीरप्रभाविशेषप्रसंगः स्यात् तैजसस्य सर्वेषां साधारणत्वात्, ततः आदेयकर्मोदयनिमित्ता प्रभेति युक्तः ।

पुण्यगुणख्यापनकारणं यशस्कीर्तिनाम ॥ ३८ ॥ पुण्यगुणानां ख्यापनं यदुदयाद्भवति तद्यशस्कीर्तिनाम प्रत्येतव्यं । ननु यशःकीर्तिरित्यनयोर्नास्त्यर्थविशेष इति पुनरुक्तत्वप्रसंगः ? नैष दोषः यशोनाम गुणः कीर्तनं संशब्दनं कीर्तिः, यशसः कीर्तिः यशःकीर्तिरित्यस्त्यर्थभेदः ।

तत्प्रत्यनीकफलमयशस्कीर्तिनाम ॥ ३९ ॥ पापगुणख्यापनकारणं अयशस्कीर्तिनाम वेदितव्यं ।

आर्हन्त्यकारणं तीर्थकरत्वं नाम ॥ ४० ॥ यस्योदयादार्हन्त्यमचिन्त्यविभूतिविशेषयुक्तमुपजायते तत्तीर्थकरत्वनाम कर्म प्रतिपत्तव्यं ।

गणधरत्वादीनामुपसंख्यानमिति चेन्नाऽन्यनिमित्तत्वात् ॥ ४१ ॥ यथा तीर्थकरत्वनाम ।

कर्मोच्यते तथा गणधरत्वादीना उपसंख्यान कर्तव्य, गणधरचक्रधरवासुदेवबलदेवा अपि विशिष्टर्द्धियुक्ता इति चेत् तन्न । किं कारण ? अन्यनिमित्तत्वात् । गणधरत्व श्रुतज्ञानावरणक्षयोपशमनिमित्त चक्रधरत्वादीनि उच्चैर्गोत्रविशेषहेतुकानि ।

तदेव तीर्थकरत्वस्यापीति चेन्न तीर्थप्रवर्तनफलत्वात् ॥ ४१ ॥ स्यान्मत तदेव उच्चैर्गोत्र तीर्थकरत्वस्यापीति निमित्त भवतु किं तीर्थकरत्वनाम्नेति ? तन्न । किं कारण ? तीर्थप्रवर्तनफलत्वात् तीर्थप्रवर्तनफल हि तीर्थकरनामेष्यते न चोच्चैर्गोत्रोदयात् तदवाप्यते चक्रधरादीनां तदभावात् । किमर्थं विहायोगत्यतानां प्रत्येकशरीरादिभिरेकवाक्यत्व न कृत ?

पूर्वेषां प्रतिपक्षविरहात् एकवाक्यत्वाभावः ॥ ४३ ॥ पूर्वे गत्यादयो विहायोगत्यता प्रतिपक्षविरहिता प्रत्येकशरीरादय सेतरग्रहणेन विशेषयितुमिष्टास्ततस्तेषां एकवाक्यभावो न कृत. । अथ किमर्थं तीर्थकरत्वस्य पृथग्ग्रहण ?

प्रधानत्वात्तीर्थकरत्वस्य ॥ ४४ ॥ तीर्थकरत्व हि प्रधानभूत सर्वेषु शुभकर्मसु ततस्तस्य पृथग्ग्रहण क्रियते ।

अंत्यत्वाच्च ॥ ४५ ॥ प्रत्यासन्ननिष्ठस्य तस्योदयो जायते ततश्चास्य पृथग्ग्रहण क्रियते । आह उक्ता सोत्तरप्रकृतिविधभेदा विविधभावनामनिर्वर्तनाहितान्वर्थसंज्ञा षष्ठी कर्मप्रकृतिः । अथ सप्तमी कियत्प्रकारेत्यत्रोच्यते—

उच्चैर्नीचैश्च ॥ १२ ॥

गोत्रं द्विविधमुच्चैर्नीचैरिति विशेषणात् ॥ १ ॥ *गोत्र द्विविध द्रष्टव्यं उच्चैर्नीचैरिति विशेषणात् उच्चैर्गोत्र नीचैर्गोत्रमिति । तत्र कीदृशमुच्चैर्गोत्र कीदृग्वा नीचैर्गोत्र ?*

यस्योदयात् लोकपूजितेषु कुलेषु जन्म तदुच्चैर्गोत्र ॥ २ ॥ लोकपूजितेषु कुलेषु प्रथितमाहात्म्येषु इक्ष्वाकुयदुकुरुहरिजातिप्रभृतिषु जन्म यस्योदयाद्भवति तदुच्चैर्गोत्रमवसेय ।

गर्हितेषु यत्कृतं तन्नीचैर्गोत्रं ॥ ३ ॥ गर्हितेषु दरिद्राप्रतिज्ञातदुःखाकुलेषु यत्कृत प्राणिनां जन्म तन्नीचैर्गोत्र प्रत्येतव्य । आह व्याख्यातौ गोत्रभेदौ तदनन्तरमुद्दिष्टस्यांतरायस्य किमाख्या प्रकारा इत्यत्रोच्यते

दानलाभभोगोपभोगवीर्याणां ॥ १३ ॥

दानादीनामंतरायापेक्षयाऽर्थव्यतिरेकनिर्देशः ॥ १ ॥ अंतराय इति वर्तते तदपेक्षया दानादीनामर्थव्यतिरेक क्रियते दानस्यांतरायो लाभस्यांतराय इत्यादि ।

दानादिपरिणामव्याघातहेतुत्वात् तद्व्यपदेशः ॥ २ ॥ यदुदयाद्दातुकामो न प्रयच्छति लब्धुकामोपि न लभ्यते भोक्तुमिच्छन्नपि न भुक्ते उपभोक्तुमिच्छन्नपि नोपभुक्त उत्सहितुकामोपि नोत्सहते । त एते पंचांतरायव्यपदेशा वेदितव्या ।

भोगोपभोगयोरविशेष इति चेन्न गंधादिशयनादिभेदतस्तद्भेदसिद्धेः ॥ ३ ॥ स्यान्मत भोगोपभोगयोरविशेष कुत ? सुखानुभवननिमित्तत्वाभेदादिति ? तन्न किं कारण ? गंधादिशयनादिभेदतस्तद्भेदसिद्धे गंधमाल्यशिरःस्नानवस्त्रान्नपानादिषु भोगव्यवहार । शयनासनांगनाहस्त्यश्वरथ्यादिषूपभोगव्यपदेश । ता एता ज्ञानावरणादीनां उत्तरप्रकृतय सदध्येया उक्ता । ज्ञानावरणस्य नामऽसदध्येया अपि भवतीत्यासोपदेश । व्याख्यात प्रकृतिबंधविकल्प, *अत पर स्थितिबंधविकल्प वक्ष्यामः ।*

आह व्याख्यास्यति भवान् स्थितिबंधं इदं तु संशेमहे किमसाविहितलक्षणात् पूर्वस्मात् प्रकृतिबंधात् विशिष्टात् अर्थांतरभूतकर्मविषय आहोस्वित् तस्यैव प्रथमकल्पितकर्मणः प्राकृतिबंधव्यपदेशवत् पर्यायांतरनिर्देश इति । अत्र ब्रूमहे—अर्थानेऽय सशय कुत ? यस्मादेतासामत्र प्रकृतीनां अनेकभेदाना यथास्वमनिर्जीर्णानां यावत कालमवस्थान आश्रयविनाशाभावात् तस्मिन् स्थितिबंधविवक्षा सा पुन स्थितिरुभयथा—परापरा च । प्रकृष्टात् प्रणिधानात् परा निकृष्टात् प्रणिधानात् अपरा । यद्येवं उच्यतां कियत्काल्य कर्मप्रकृतिरित्यत्रोच्यते सति वक्तव्ये—

आदितस्तिसृणामंतरायस्य च त्रिंशत्सागरोपमकोटीकोट्यः परा स्थितिः ॥ ४ ॥

आदित इति वचनं मध्यांतनिवृत्त्यर्थं ॥ १ ॥ मध्ये अंते वा तिसृणा ग्रहण माभूदित्येवमर्थमादित इत्युच्यते आदौ आदित तसा प्रकरणे—'आद्यादिभ्य उपसंख्यानमिति' तस् ।

तिसृणामिति वचनं अवधारणार्थं ॥ २ ॥ आदित इत्युच्यमाने इयतीना प्रकृतीनां ग्रहणमित्यवधारण न स्यात् अतोऽवधारणार्थं तिसृणामित्युच्यते ।

अंतरायस्य चेति क्रमभेदवचनं समानस्थितिप्रतिपत्त्यर्थं ॥ ३ ॥ मूलप्रकृतिक्रममुल्लंघ्यांतरायस्य चेत्युच्यते समानस्थितिप्रतिपत्त्यर्थं । का पुनरसौ समानस्थितिः ? त्रिंशत्सागरोपमकोटीकोट्य । उक्तपरिमाणं सागरोपम ।

कोटीकोट्य इति द्वित्वे बहुत्वानुपपत्तिः इति चेन्न राजपुरुषवत्तत्सिद्धेः ॥ ४ ॥ स्यान्मत यथा ग्रामो ग्रामो रमणीय इति वीप्साया द्वित्वेनैव गतत्वात् बहुवचन न प्रयुज्यते तथा कोटीकोट्य इत्यत्रापि वीप्साया द्वित्वेन गतत्वात् बह्वर्थस्य बहुवचन न प्राप्नोति ? तन्न । किं कारण ? राजपुरुषवत्तत्सिद्धे । यथा राज्ञ पुरुष राजपुरुष इति । एव कोटीना कोट्य कोटीकोट्य इति वृत्तिर्द्रष्टव्या ।

पराभिधानं जघन्यस्थितिनिवृत्त्यर्थं ॥ ५ ॥ परेत्युच्यते किमर्थं ? जघन्यस्थितिनिवृत्त्यर्थं परा उत्कृष्टा इत्यर्थ । सा कस्येति चेदुच्यते—

संज्ञिपंचेंद्रियपर्याप्तकस्य परा स्थितिः ॥ ६ ॥ संज्ञिन पंचेंद्रियस्य पर्याप्तकस्य ज्ञानदर्शनावरणवेदनीयांतरायाणा त्रिंशत सागरोपमकोटीकोट्य परा स्थितिर्भवति ।

अन्येषामागमात् संप्रत्ययः ॥ ७ ॥ अन्येषामेकेंद्रियादीनामागमात् सप्रत्ययो भवति । तद्यथा एकेंद्रियपर्याप्तकस्य एकसागरोपमसप्तभागास्त्रय । द्वींद्रियपर्याप्तकस्य पंचविंशतिसागरोपमसप्तभागा' त्रय । त्रींद्रियपर्याप्तकस्य पंचाशत्सागरोपमसप्तभागास्त्रय' । चतुरिंद्रियपर्याप्तकस्य सागरोपमशतसप्तभागास्त्रय' । असंज्ञिपंचेंद्रियपर्याप्तकस्य सागरोपमसहस्रसप्तभागास्त्रय. । संज्ञिपंचेंद्रियपर्याप्तकस्यांत सागरोपमकोटीकोट्य । एकेंद्रियापर्याप्तकस्य त एव भागा पल्योपमस्यासंख्येयभागोना । द्वित्रिचतु पंचेंद्रियाऽपर्याप्तसंज्ञिनां त एव भागा. पल्योपमासंख्येयभागोना । यस्य कर्मण स्थितिमतिलंघ्यान्यकर्मस्थितिरभिहिता तस्य खलु वेदनीयानंतरोद्देशभाजः—

सप्ततिर्मोहनीयस्य ॥ १५ ॥

सागरोपमकोटीकोट्यः परा स्थितिरित्यनुवर्तते । इयमपि परा स्थितिः संज्ञिपंचेंद्रियपर्याप्तकस्यावसेया । इतरेषामेकेंद्रियादीना यथागमं । तद्यथा—पर्याप्तकैकद्वित्रिचतुरिंद्रियाणामेकपंचविंशतिपंचाशच्छतसागरोपमाणि यथासंख्यमपर्याप्तकैकेंद्रियस्य पल्योपमासंख्येयभागोना सैव स्थिति. । द्वींद्रियादीनामपि सैव पल्योपमासंख्येयभागोना पर्याप्तकासंज्ञिपंचेंद्रियस्य सागरोपमसहस्र तस्यैवापर्याप्तकस्य सागरोपमसहस्रं पल्योपमसंख्येयभागोन, अपर्याप्तसंज्ञिनः अंत.सागरोपमकोटीकोट्यः ।

आह निर्दिष्टा पचानां कर्मप्रकृतीनां स्थितिः अथोपरिष्टयोः का परा स्थितिरित्यत्रोच्यते—

विंशतिर्नामगोत्रयोः ॥ १६ ॥

सागरोपमकोटीकोट्य परा स्थितिरित्यनुवर्तते इयमप्युत्कृष्टा संज्ञिपचेंद्रियपर्याप्तकस्य, एकेंद्रियादीनां यथागम तद्यथा-एकेंद्रियपर्याप्तकस्यैकसागरोपमसप्तभागौ द्वौ। द्वींद्रियपर्याप्तकस्य पचविंशतिसागरोपम सप्तभागौ द्वौ। त्रींद्रियपर्याप्तकस्य पचाशत्सागरोपमसप्तभागौ द्वौ। चतुरिंद्रियपर्याप्तकस्य सागरोपमश तसप्तभागौ द्वौ। *असंज्ञिपचेंद्रियापर्याप्तकस्य अत सागरोपमकोटीकोट्य। एकेंद्रियापर्याप्तकस्य तावन्* भागौ पल्योपमासंख्येयभागोनौ। द्वित्रिचतु पचेंद्रियापर्याप्तकासंज्ञिनां सैव स्थितिः पल्योपमासंख्येयभागाना।

आह आयुष कोत्कृष्टा स्थितिरित्यत्रोच्यते—

त्रयस्त्रिंशत् सागोपमाण्यायुषः ॥ १७ ॥

पुन सागरोपमग्रहणं कोटीकोटीनिवृत्त्यर्थं, परा स्थितिरित्यनुवर्तते एव अस्याप्युत्कृष्टा स्थितिः संज्ञि पर्याप्तकस्यैव। इतरेषां यथागम तद्यथा असंज्ञिपचेंद्रियपर्याप्तकस्य पल्योपमस्यासंख्येयभागः, शेषाणां उत्कृष्टा पूर्वकोटी।

आह अष्टानामपि कर्मप्रकृतीनां व्याख्याता परा स्थितिः। अथ तासामेव का जघन्या स्थितिरि त्युपदिश्यते-अन्यकर्मस्थितिविशेषाधिकत्वात्। आनुपूर्व्योल्लंघनेन अमुष्यैव तावत् स्वसवेद्यफलस्य वेद्यस्य वेदितव्या स्थितिः—

अपरा द्वादश मुहूर्ता वेदनीयस्य ॥ १८ ॥

सूक्ष्मसांपराय इति वाक्यशेष।

अथानुपूर्व्यनिशापात्यये सति मोहायुर्व्यरहितयोरन्ययो का जघन्या स्थितिरित्युच्यते—

नामगोत्रयोरष्टौ ॥ १९ ॥

अत्रापि सूक्ष्मसांपराय इति वाक्यशेष। मुहूर्ता इत्यनुवर्तते। अपरा स्थितिरिति च।

अथान्यासा कर्मप्रकृतीनां का जघन्या स्थितिरित्युच्यते—

शेषाणामंतर्मुहूर्ता ॥ २० ॥

अपरा स्थितिरित्यनुवर्तते। तत्र ज्ञानदर्शनावरणांतरायाणां सूक्ष्मसांपराये मोहनीयस्यानिवृत्तिबादर सांपराये आयुष संख्येयवर्षायुस्सु तिर्यक्षु मनुष्येषु च।

आह उभयी ज्ञानावरणादीनामभिहिता स्थितिः, अथानुभव किंलक्षण इत्यत्रोच्यते—

विपाकोऽनुभवः ॥ २१ ॥

विशिष्ट पाको नानाविधो वा विपाक. ॥१॥ *ज्ञानावरणादीनां कर्मप्रकृतीनां अनुग्रहोपघाताभि-* कानां पूर्वास्रवतीव्रमंदभावनिमित्तो विशिष्ट पाको विपाक। द्रव्यक्षेत्रकालभवभावलक्षणनिमित्तभेद-जनितवैश्वरूप्यो नानाविधो वा पाको विपाक असावनुभव इत्याख्यायते। शुभपरिणामानां प्रकर्षभावात् शुभप्रकृतीनां प्रकृष्टोऽनुभव अशुभप्रकृतीनां निकृष्ट। अशुभपरिणामानां प्रकर्षभावात् अशुभप्रकृतीनां *प्रकृष्टानुभव शुभप्रकृतीनां निकृष्ट। स एव प्रत्ययवशादुपात्तोऽनुभवो द्विधा प्रवर्तते स्वमुखेन परमुखेन च।* सर्वासां मूलप्रकृतीनां स्वमुखेनैवानुभव। *उत्तरप्रकृतीनां तु तुल्यजातीयानां परमुखेनापि भवति-आयुर्दर्शन* चारित्रमोहवर्जानां। न हि नारकायुर्मुखेन तिर्यगायुर्मनुष्यायुर्वा विपच्यते। नापि दर्शनमोह चारित्रमोहमु-मुखेन चारित्रमोहो वा दर्शनमोहमुखेन। आह अभ्युपेम प्रागुपचितनानाप्रकारकर्मविपाकोऽनुभव इति इदं तु न विजानीम किमयं संख्यातोऽप्रसंख्यात 'इत्यत्रोच्यते प्र[illegible]ऽनुभूयत इति ब्रूमह श्रुत ' यत -

स यथानाम ॥ २२ ॥

ज्ञानावरणादीनां सविकल्पानां प्रत्येकमन्वर्थसंज्ञानिर्देशादनुभवसंप्रत्ययः ॥ १ ॥ ज्ञानावरणस्य फलं ज्ञानाभावः, दर्शनावरणस्य फलं दर्शनशक्त्युपरोध इत्येवमाद्यन्वर्थसंज्ञानिर्देशात् सर्वासां कर्मप्रकृतीनां सविकल्पानां अनुभवसंप्रत्ययो जायते ।

आह यदि विपाकोऽनुभव प्रतिज्ञायते तत्कर्मानुभूत सत् किमाभरणवदवतिष्ठते ? आहोस्विन्निष्पीडितसारं प्रच्यवते इत्यत्रोच्यते—

ततश्च निर्जरा ॥ २३ ॥

पूर्वार्जितकर्मपरित्यागो निर्जरा ॥ १ ॥ पीडानुग्रहावात्मने प्रदायाभ्यवहृतौदनादिविकारवत्पूर्वस्थितिक्षयादवस्थानाभावात् ।

सा द्विप्रकारा विपाकजेतरा च ॥ २ ॥ सा द्विप्रकारा वेदितव्या। कुतः ? विपाकजेतरा चेति। तत्र चतुर्गतावनेकजातिविशेषावघूर्णिते संसारमहार्णवे चिरं परिभ्रमतः शुभाशुभस्य कर्मण औदयिकभावादीरितस्य क्रमेण विपाककालप्राप्तस्य यथासदसद्वेद्यतान्यतरविकल्पबद्धस्य तस्य तेन प्रकारेण वेद्यमानस्य यथानुभवोदयावलीस्रोतोनुप्रविष्टस्यारब्धफलस्य स्थितिक्षयादुदयागतपरिभुक्तस्य या निवृत्तिः सा विपाकजा निर्जरा । यत्कर्माप्राप्तविपाककालमौपक्रमिकक्रियाविशेषसामर्थ्यादनुदीर्णं बलादुदीर्य उदयावलिं प्रवेश्य वेद्यते आम्रपनसादिपाकवत् सा अविपाकनिर्जरा ।

निमित्तांतरसमुच्चयार्थश्चशब्दः ॥ ३ ॥ तपसा निर्जरेति वक्ष्यते तस्य समुच्चयार्थश्चशब्दः क्रियते । ततश्च भवति अन्यतश्चेति ।

संवरात्परत्र पाठ इतिचेन्नानुभवानुवादपरिहारार्थत्वात् ॥ ४ ॥ स्यान्मतं संवरान्निर्जरा परत्र पठितव्या यथोद्देशं तथा निर्देश इति ? तन्न । किं कारणं ? अनुभवानुवादपरिहारार्थत्वात् तत्र हि पाठे क्रियमाणे विपाकोऽनुभव इति पुनरनुवादः कर्तव्यः स्यात् ।

पृथङ् निर्जरावचनमनर्थकं बंधेंतर्भावादिति चेन्नार्थापरिज्ञानात् ॥ ५ ॥ स्यान्मतं यथा पुण्यपापयोः पृथग्ग्रहणं न कृतं बंधेऽन्तर्भावात् तथा निर्जरा अपि उक्तेन क्रमेण अनुभवबंधेंतर्भवति इति पृथगस्या ग्रहणमनर्थकमिति ? तन्न । किं कारणं ? अर्थापरिज्ञानात् । फलदानसमर्थमनुभव इत्युच्यते । ततानुभूतानामात्तवीर्याणां पुद्गलानां निवृत्तिर्निर्जरेत्ययमर्थभेदः । एवं च कृत्वा ततश्चेति अपादाननिर्देश उपपन्नो भवति इतरथा हि भेदाभावान्नोपपद्यते ।

लघ्वर्थमिहैव तपसेति वक्तव्यमितिचेन्न संवरानुग्रहतंत्रत्वात् ॥ ६ ॥ स्यादेतत् लघ्वर्थमिहैव 'ततो निर्जरा तपसा चेति' वक्तव्यं पुनर्निर्जराग्रहणमाकार्यमिति ? तन्न । किं कारणं ? संवरानुग्रहतंत्रत्वात् । तपसा निर्जरा च भवति संवरश्चेति ।

धर्मेंतर्भावात् संवरहेतुत्वमिति चेन्न पृथग्ग्रहणस्य प्राधान्यख्यापनार्थत्वात् ॥७॥ स्यान्मतं उत्तमक्षमामार्दवार्जवादियोगे उत्तमं तपः संवरहेतुरिति वक्ष्यते ततस्तत्रांतर्भावात् संवरहेतुत्वसिद्धेः इह वचनाच्च निर्जराहेतुत्वनिर्ज्ञानात् पृथक् तत्र तपोग्रहणमनर्थकमिति ? तन्न । किं कारणं ? पृथग्ग्रहणस्य प्राधान्यख्यापनार्थत्वात् । सर्वेषु संवरनिर्जराहेतुषु तपः प्रधानभूतमित्येतस्य ज्ञापनार्थं पुनस्तपोग्रहणं क्रियते । उक्तं च—

कायमणोवचिगुत्तो चोंतरसाचेदुदे अणेयविहे ।
सो कम्मणिज्जराए विपुलाए वट्टदि मणसोत्ति ॥

---

१ ब पुस्तके आरब्धकर्मण स्थितिक्षयादि पाठ.। २ निर्जराग्रहणं माकार्षीः इति प्रतिभाति ।

तत इह तपोग्रहणं गौरवं जनयति इति न कृतं । ताः पुनः कर्मप्रकृतयो द्विविधाः-घातिका अघातिकाश्चेति । तत्र ज्ञानदर्शनावरणमोहांतरायाख्या घातिकाः । इतरा अघातिकाः । घातिकाश्चापि द्विविधा सर्वघातिका देशघातिकाश्चेति । तत्र केवलज्ञानावरणनिद्रानिद्राप्रचलाप्रचलास्त्यानगृद्धिनिद्राप्रचलाकेवलदर्शनावरणद्वादशकषायदर्शनमोहाख्याः विंशतिप्रकृतयः सर्वघातिकाः । ज्ञानावरणचतुष्कदर्शनावरणत्रयांतरायपंचकसंज्वलननोकषायसंज्ञिकाः देशघातिकाः । अवशिष्टाः प्रकृतयः, अघातिकाः । तथेदमपरमवसेयं—शरीरनामादयः स्पर्शांताः अगुरुलघूपघातपरघातातपोद्योतप्रत्येकशरीरसाधारणशरीरस्थिरास्थिरशुभाशुभनिर्माणनामाख्याश्च पुद्गलविपाकप्रदाः । आनुपूर्व्यनाम क्षेत्रविपाककरं, आयुर्भवधारणफलं । अवशिष्टाः प्रकृतयोजीवविपाकहेतव इत्येवमनुभवबंधो व्याख्यातः । इदानीं प्रदेशबंधो वक्तव्यस्तस्मिंश्च वक्तव्ये साति इमे निर्देष्टव्याः किंहेतवः कदा ? कुतः ? किंस्वभावाः ? कस्मिन् ? किंपरिमाणाश्चेति ? तदर्थमिदं यथासंख्यपरिगृहीततत्प्रश्नापेक्षा भेद सूत्र प्रणीयते ।

नामप्रत्ययाः सर्वतोयोगविशेषात् सूक्ष्मैकक्षेत्रावगाहस्थिताः सर्वात्मप्रदेशेष्वनंतानंतप्रदेशाः ॥ २४ ॥

नाम्नः प्रत्यया नामप्रत्ययाः । नामेति सर्वाः कर्मप्रकृतयः, अभिधीयंते स यथानामेति वचनात् ।

नामासां प्रत्यय इतिचेन्न समयविरोधात् ॥ १ ॥ अथमतमेतत् नामप्रत्ययो यासां ताः नामप्रत्यया इति-? तन्न । किं कारण ? समयविरोधात् । एवं हि विग्रहे क्रियमाणे नामकर्म एव सर्वासां प्रकृतीनां प्रत्यय इति प्राप्तं तच्च समयविरुद्धं । अनेन हेतुभाव उक्तः ।

सर्वेषु भवेषु सर्वतः ॥ २ ॥ 'दृश्यतेऽन्यतोपीति' तसि कृते सर्वेषु भवेषु सर्वत इति भवति । अनेन कालोपादानं कृतं । एकैकस्य जीवस्य अतिक्रांता अनंता भवा आगामिनः सख्येया असख्येयाः अनंता वा भवा भवंति तेषु सर्वेष्वेति ।

योगविशेषादिति वचनं निमित्तनिर्देशार्थं ॥ ३ ॥ योगो व्याख्यात कायवाङ्मनस्कर्मलक्षणः । परस्परतो विशिष्यते इति विशेषः । ततो योगविशेषान्निमित्तात्कर्मभावेन पुद्गला आधीयत इति योगविशेषादित्यनेन निमित्तनिर्देशः कृतो भवति ।

सूक्ष्मग्रहणं ग्रहणयोग्यस्वभावप्रतिपादनार्थं ॥ ४ ॥ ग्रहणयोग्याः पुद्गलाः सूक्ष्मा न स्थूला इति प्रतिपादनार्थं सूक्ष्मग्रहण क्रियते ।

एकक्षेत्रावगाहवचनं क्षेत्रांतरनिवृत्त्यर्थं ॥ ५ ॥ आत्मप्रदेशकर्मपुद्गलैकाधिकरणव्यतिरिक्तक्षेत्रांतरनिवृत्त्यर्थमेकक्षेत्रावगाह इति वचन क्रियते ।

स्थिता इति वचनं क्रियांतरनिवृत्त्यर्थं ॥ ६ ॥ स्थिताः कर्मभावमापद्यते न गच्छत इति क्रियांतरनिवृत्त्यर्थं स्थिता इत्युच्यते । एवं सूक्ष्मादिग्रहणेन कर्मयोग्यस्वभावानुवर्णन कृत भवति ।

सर्वात्मप्रदेशेष्विति वचनमेकप्रदेशाद्यपोहार्थं ॥ ७ ॥ एकद्वित्रिचतुरादिप्रदेशेष्वात्मनः कर्मप्रदेशाः न प्रवर्तंते, किं तर्हि ? ऊर्ध्वमधस्तिर्यक्षु सर्वेष्वात्मप्रदेशेषु व्याप्य स्थिता इति प्रदर्शनार्थं ऊर्ध्वमधस्तिर्यक्सर्वात्मप्रदेशेष्वित्युच्यते ।

अनंतानंतप्रदेशवचनं प्रमाणांतरव्यपोहार्थं ॥ ८ ॥ न संख्येयाः नचासख्येयाः नाप्यनंताः इति प्रतिपादनार्थं अनंतानंतप्रदेशा इत्युच्यंते । ते खलु पुद्गलस्कंधा अभव्यानंतगुणा सिद्धानंतभागप्रमितप्रदेशाः घनांगुलासंख्येयभागक्षेत्रावगाहिनः एकद्वित्रिचतु.सख्येयानंतसमयस्थितिकाः पचवर्णरसद्विगंधचतुःस्पर्शभावा अष्टविधकर्मप्रकृतियोग्याः, योगवशात् आत्मना आत्मसात्क्रियत इति प्रदेशबंधः समासतो

वेदितव्य । आह बंधपदार्थानंतरं पुण्यपापोपसंख्यानं चोदितं तद्बंधेंतर्भूतमिति प्रत्याख्यातं । तत्रेदं वक्तव्यं कोत्र पुण्यबंधः कः पापबंध इति तत्र पुण्यप्रकृतिपरिगणनार्थमिदमुच्यते—

सद्वेद्यशुभायुर्नामगोत्राणि पुण्यं ॥ २५ ॥

शुभग्रहणमायुरादीनां विशेषणं ॥ १ ॥ शुभं प्रशस्तमित्यर्थः तद्ग्रहणमायुरादीनां विशेषणं द्रष्टव्य । शुभायु, शुभनाम शुभगोत्रमिति ।

शुभायुस्त्रिविधं ॥ २ ॥ तिर्यगायुर्मनुष्यायुर्देवायुरिति एतत्त्रितयं शुभायुरित्युच्यते ।

शुभनाम सप्तत्रिंशद्विकल्पं ॥ ३ ॥ शुभनाम सप्तत्रिंशद्विकल्पं, अवगंतव्यं । तद्यथा मनुष्यगति, देवगति, पंचेंद्रियजाति, पंचशरीराणि, त्र्यंगोपांगानि, समचतुरस्रसंस्थान, वज्रर्षभनाराचसंहनन, प्रशस्तवर्ण-गंध—रस-स्पर्शा, मनुष्यगति देवगत्यानुपूर्व्यद्वय अगुरुलघुपरघातोच्छ्वासातपोद्योतप्रशस्तविहायोगतयः त्रस—बादर—पर्याप्ति—प्रत्येकशरीर-स्थिर—शुभ—सुभग-सुस्वर आदेय-यशस्कीर्तयः निर्माण तीर्थकरनाम चेति शुभमेकमुच्चैर्गोत्रं सद्वेद्यमित्येता द्वाचत्वारिंशत्प्रकृतयः पुण्यसंज्ञाः ।

अतोन्यत् पापं ॥ २६ ॥

अस्मात् पुण्यसंज्ञककर्मप्रकृतिसमूहादन्यत् कर्म पापमित्युच्यते । तद्द्व्यशीतिविधं । तद्यथा ज्ञानावरणप्रकृतयः पंच, दर्शनावरणस्य नव मोहनीयस्य षड्विंशति, पंचांतरायस्य, नरकगति, तिर्यग्गति, चतस्रो जातयः, पंच संस्थानानि, पंच संहननानि, अप्रशस्तवर्ण-गंध-रस-स्पर्शा नरकगतितिर्यग्गत्यानुपूर्व्यद्वय उपघाताप्रशस्तविहायोगतिस्थावरसूक्ष्मापर्याप्तिसाधारणशरीराशुभदुर्भगास्थिरदुःस्वरानादेयायशस्कीर्तयश्चेति नामप्रकृतयः चतुस्त्रिंशत् असद्वेद्यं नरकायु, नीचैर्गोत्रमिति । एवं व्याख्यातः सप्रपंचो बंधपदार्थः अवधिमनःपर्ययकेवलज्ञानप्रत्यक्षप्रमाणगम्यः तदुपदिष्टागमानुमेयः ।

इति तत्त्वार्थवार्तिके व्याख्यानालंकारेऽष्टमोध्यायः समाप्तः ॥ ८ ॥

ॐ नमः सिद्धेभ्यः ।

अथ नवमोध्यायः ।

अत्राह योऽयं अनादिसंततिबंधनबद्धविरूपसुखदुःखहेतु, अष्टविधनिशपापचितमूर्तिः नानाजातिनिग्रहोत्पादनप्रवणः पौरुषेण यः सर्वात्मप्रदेशविघ्नसमर्थः कर्मबंधः स केनचिदुपायेनापि नाम कस्यचित् अनात्यंतिकः स्यादिति ? अत्रोच्यते भवति हि कस्यचिदात्यंतिकस्तद्विनाशः यस्मात्तदर्थमेव भगवद्भिरुपादिष्टः ।

आस्रवनिरोधः संवरः ॥ १ ॥

अथवा आह कथं पुनरेतदाहितवैचित्र्यं नानात्वमापादितं ज्ञानावरणादिकर्मसंवरं नापयादिति । अत्रोच्यते संवरात् । कासौ संवर इति ? अत एवाह आस्रवनिरोधः संवर इति । अथवा बंधपदार्थोनादिष्ट । इदानीं तदनंतरोद्देशभाजः संवरस्य निर्देशः प्राप्तकाल इत्यत इदमाह । आस्रवनिरोधः संवर इति । कोयमास्रवनिरोधः ?

कर्मागमनिमित्ताऽप्रादुर्भूतिरास्रवनिरोधः ॥ १ ॥ कर्मागमनिमित्त बहुविकल्प व्याख्यातं तस्य कायवाङ्मनःप्रयोगस्य स्वात्मलाभहेतुत्वसन्निधानात् अप्रादुर्भूतिरास्रवनिरोध इत्युच्यते। अत्र यदि अयमास्रवनिरोध व्याख्यायतामित्यत्र, इदानीं संवर इत्यत्राभिधीयते स न व्याख्यातव्य। किं कारणं यस्मात्तन्निरोधे सति-

तत्पूर्वककर्मादानाभावः संवरः कारणाभावात् कार्याभाव इति ॥ २ ॥ तस्मिन्नास्रवे निरुद्धे तत्पूर्वकस्यानेकदुःखबीजजनकस्य कर्मण उपनिपाताभावो य स संवराभिमत, इति वाक्यशेष ।

तथानिर्देशः कर्तव्य इति चेन्न कार्ये कारणोपचारात् ॥ ३ ॥ स्यादेतत् यद्ययमर्थ इष्टस्तथा निर्देश कर्तव्य, यथा गमको भवति आस्रवनिरोधे सति संवर आस्रवनिरोधादिति वा? तन्न। किं कारणं? कार्ये कारणोपचारात्। यथान्नं वै प्राणा इति अन्नकार्येषु प्राणेषु अन्नोपचार। तथाऽऽस्रवनिरोधकार्ये संवरे आस्रवनिरोधोपचार कृत।

निरुध्यतेऽनेन निरोध इति वा ॥ ४ ॥ अथवा नायं भावसाधन निरुद्धिर्निरोध इति। किं तर्हि? करणसाधन निरुध्यते येन स निरोध इति। तथा संवरशब्दोऽपि करणसाधनः संव्रियतेऽनेनेति। क पुनरसौ? गुप्त्यादि वक्ष्यमाण तेन ह्युभय क्रियते इति सामानाधिकरण्य, उपपद्यते।

योगविभागो वा ॥ ५ ॥ अथवा योगविभागोऽत्र द्रष्टव्य, आस्रवनिरोधो हितार्थिना कर्तव्यः इति वाक्यशेष। तस्य किं प्रयोजनमिति चेत् अत आह संवर इति। संवर प्रयोजनमस्येत्यर्थ। क पुनरसौ?

मिथ्यादर्शनादिप्रत्ययकर्मसंवरणं संवरः ॥ ६ ॥ मिथ्यादर्शनादय प्रत्यया व्याख्याता तदुपादानस्य कर्मण संवरण संवर इति निर्णीयते।

स द्वेधा द्रव्यभावभेदात् ॥ ७ ॥ संवरो द्वेधा व्यवतिष्ठते कुत? द्रव्यभावभेदात्।

संसारनिमित्तक्रियानिवृत्तिर्भावसंवरः इति ॥ ८ ॥ आत्मनो द्रव्यादिहेतुकभवान्तरावाप्ति संसार तन्निमित्तक्रियापरिणामस्य निवृत्तिर्भावसंवर इति व्यपदिश्यते।

तन्निरोधे तत्पूर्वककर्मपुद्गलादानविच्छेदो द्रव्यसंवरः ॥ ९ ॥ तस्य संसारकारणस्य भावसंवरस्य निरोधे तत्पूर्वकस्य कर्मपुद्गलस्य निरासो द्रव्यसंवर इति निश्चीयते।

तद्विभावनार्थं गुणस्थानविभागवचनं ॥ १० ॥ तस्य संवरस्य विभावनार्थं गुणस्थानविभाग वचन क्रियते तद्यथा—

मिथ्यादृष्टिसासादनसम्यग्दृष्टिसम्यङ्मिथ्यादृष्ट्यसंयतसम्यग्दृष्टिसंयतासंयतप्रमत्तसंयताऽप्रमत्तसंयतापूर्वकरणानिवृत्तिबादरसांपरायसूक्ष्मसांपरायोपशमकक्षपकोपशान्तक्षीणकषायवीतरागछद्मस्थसयोग्ययोगकेवलिभेदात् चतुर्दशगुणस्थानविकल्पः ॥ ११ ॥ मिथ्यादृष्टि सासादनसम्यग्दृष्टि सम्यङ्मिथ्यादृष्टि असंयतसम्यग्दृष्टि संयतासंयत प्रमत्तसंयत अप्रमत्तसंयत अपूर्वकरणोपशमकक्षपकौ अनिवृत्तिबादरसांपरायोपशमकक्षपकौ सूक्ष्मसांपरायोपशमकक्षपकौ उपशान्तकषायवीतरागछद्मस्थ क्षीणकषायवीतरागछद्मस्थ सयोगकेवल्ययोगकेवली चेत्य भेदात् चतुर्दशगुणस्थानविकल्पो वेदितव्य।

तत्र मिथ्यादर्शनोदयवशीकृतो मिथ्यादृष्टि ॥ १२ ॥ तत्र मिथ्यादर्शनकर्मोदयेन वशीकृतो जीवो मिथ्यादृष्टिरभिधीयते। यत्कृत तत्त्वार्थानामश्रद्धानं भवति तस्य द्विकल्पा, प्राग्व्याख्याता। ते सर्वे समासेन द्विधा व्यवतिष्ठन्ते—हिताहितपरीक्षाविरहिता परीक्षकाश्चेति। तत्रैकेन्द्रियादयः सर्वे संज्ञिपर्याप्तकवर्जिता हिताहितपरीक्षाविरहिता, पर्याप्तका उभयेऽपि भवन्ति।

तदुदयाभावेऽनन्तानुबंधिकषायोदयविधेयीकृतः सासादनसम्यग्दृष्टिः ॥ १३ ॥ तस्य मिथ्यादर्शनस्योदय। नष्ट अनन्तानुबन्धिकषायोदयकलुषीकृतान्तरात्मा जीव सासादनसम्यग्दृष्टिरित्याख्यायते।

मिथ्यादर्शनोदयनिवृत्तिः कथमिति चेदुच्यते—अनादिमिथ्यादृष्टिर्भव्यः षड्विंशतिमोहप्रकृतिसत्कर्मकः सादिमिथ्यादृष्टिर्वा षड्विंशतिमोहप्रकृतिसत्कर्मकः सप्तविंशतिमोहप्रकृतिसत्कर्मको वा अष्टाविंशतिमोहप्रकृतिसत्कर्मको वा प्रथमसम्यक्त्वं गृहीतुमारभमाणः शुभपरिणामाभिमुखः अन्तर्मुहूर्तमनन्तगुणवृद्ध्या वर्धमानविशुद्धिः, चतुर्षु मनोयोगेषु अन्यतमेन मनोयोगेन, चतुर्षु वाग्योगेषु अन्यतमेन वाग्योगेन, औदारिकवैक्रियिककाययोगयोरन्यतरेण काययोगेन वा समाविष्टः हीयमानान्यतमकषायः साकारोपयोगः त्रिषु वेदेष्वन्यतमेन वेदेन सङ्क्लेशविरहितः वर्धमानशुभपरिणामप्रतापेन सर्वकर्मप्रकृतीनां स्थितिं ह्रासयन्, अशुभप्रकृतीनामनुभागबन्धमपसारयन् शुभप्रकृतीनां रसमुद्वर्तयन् त्रीणि करणानि कर्तुं उपक्रमते । अधःप्रवृत्तकरणं अपूर्वकरणं अनिवृत्तिकरणं चेति । तानि त्रीण्यपि करणानि प्रत्येकमन्तर्मुहूर्तकालानि । तत्र अन्तःकोटीकोटीस्थितिकानि कर्माणि कृत्वा अधःप्रवृत्तकरणस्य आदिसमयं कालं देवस्पृष्टेः प्रविशति, इदं तु करणं प्राक् न कदाचिदपि प्रवृत्तं अत एवास्यान्वर्थसंज्ञा । अथेदं करणं न तथा प्राक् प्रवृत्तमित्यधःप्रवृत्तमिति । तत्राद्ये समये जघन्या विशुद्धिरल्पा, द्वितीये समये जघन्याऽनन्तगुणा, तृतीये समये जघन्या अनन्तानन्तगुणा एवमादि अन्तर्मुहूर्तपरिसमाप्तेः, ततः प्रथमसमये उत्कृष्टा अनन्तगुणा द्वितीये उत्कृष्टा अनन्तगुणा एवमादि । अधःप्रवृत्तकरणचरमसमयात् भव्या एवमेते नानाजीवानामसंख्येयलोकप्रमाणाः परिणामविकल्पाः समा विषमाश्च भवन्ति । एषां समुदायरूपमधःप्रवृत्तकरणं । अपूर्वकरणस्य प्रथमसमये जघन्या विशुद्धिरल्पा तस्यैवोत्कृष्टा अनन्तगुणा । द्वितीये समये जघन्या अनन्तगुणा, एवमादि, अन्तर्मुहूर्तपरिसमाप्तेस्तत एते प्रथमसमये उत्कृष्टानन्तगुणा द्वितीये उत्कृष्टानन्तगुणा एवमान्तर्मुहूर्तपरिसमाप्तेः त एते नानाजीवानामसंख्येयलोकप्रमाणाः परिणामविकल्पाः नियमेन विषमा एव परस्परतः तेषां समुदायरूपमपूर्वकरणमत एवास्यापूर्वत्वादन्वर्थसंज्ञा । अनिवृत्तिकरणकाले नानाजीवानां प्रथमसमये परिणामा एकरूपा एव द्वितीयसमये ततोऽनन्तगुणा एकरूपा एवमाऽन्तर्मुहूर्तपरिसमाप्तेः, तेषां समुदायरूपमनिवृत्तिकरणमत एवास्यान्वर्थनाम परस्परतो निवृत्त्यभावाद् निवृत्तिकरणमिति । अत्राधःप्रवृत्तकरणेऽपि स्थितिखण्डनमनुभागखण्डनं गुणश्रेणी गुणसंक्रमो वा नास्ति केवलमनन्तगुणवृद्ध्या विशुद्ध्यन् प्रशस्तप्रकृतीरनन्तगुणानुभागहीना बध्नाति प्रशस्तप्रकृतीश्चानन्तगुणरसवृद्ध्या । स्थितिमपि पल्योपमसंख्येयभागहीनां । अपूर्वकरणानिवृत्तिकरणयोः स्थितिखण्डादीनि संभवन्ति स्थितिबन्धश्च क्रमेण हीयते । अशुभप्रकृतीनामनुभवबन्धोऽनन्तगुणहान्या शुभप्रकृतीनां चानन्तगुणवृद्ध्या वर्तते । तत्रानिवृत्तिकरणकालस्य संख्येयेषु भागेषु गतेष्वन्तरकरणमारभते येन मिथ्यादर्शनकर्मण उदयघातः क्रियते ततश्चरमसमये मिथ्यादर्शनं त्रेधा विभक्तं करोति । सम्यक्त्वं मिथ्यात्वं सम्यङ्मिथ्यात्वं चेति । एतासां तिसृणां प्रकृतीनां अनन्तानुबन्धिक्रोधमानमायालोभानां चोदयाभावेऽन्तर्मुहूर्तकालं प्रथमसम्यक्त्वं भवति । तदन्ते जघन्येन एकसमये उत्कर्षेणावलिकाषट्केऽवशिष्टे यदानन्तानुबन्धिक्रोधमानमायालोभानामन्यतमस्योदयो भवति तदा सासादनसम्यग्दृष्टिरित्युच्यते अत एवास्यान्वर्थसंज्ञा । आसादनं विराधनं सहासादनेन वर्तत इति सासादना सासादना सम्यग्दृष्टिर्यस्य सोऽयं सासादनसम्यग्दृष्टिरिति, तस्य मिथ्यादर्शनोदयाभावेऽपि अनन्तानुबन्ध्युदयात् त्रीणि ज्ञानानि अज्ञानान्येव भवन्ति अत एवास्यान्वर्थसंज्ञा । अनन्तं मिथ्यादर्शनं तदनुबन्धनादनन्तानुबन्धीति । स हि मिथ्यादर्शनोदयफलमापादयन् मिथ्यादर्शनमेव प्रवेशयति ।

सम्यङ्मिथ्यात्वोदयात् सम्यङ्मिथ्यादृष्टिः ॥ १४ ॥ सम्यङ्मिथ्यात्वसंज्ञिकायाः प्रकृतेरुदयात् आत्मा क्षीणाक्षीणमदशक्तिकोद्रवोपयोगापादितेषत्कलुषपरिणामवत् तत्त्वार्थश्रद्धानाश्रद्धानरूपः सम्यङ्मिथ्यादृष्टिरित्युच्यते । अत एवास्य त्रीणि ज्ञानानि अज्ञानमिश्राणि इत्युच्यते ।

सम्यक्त्वोपेतश्चारित्रमोहोदयादिषादिताऽविरतिरसंयतसम्यग्दृष्टिः ॥१५॥ औपशमिकेन क्षायोपशमिकेन क्षायिकेण वा सम्यक्त्वेन समन्वितः चारित्रमोहोदयात् अत्यन्तमविरतिपरिणामप्रवणोऽसंयत-

---

१ अथ प्रवृत्तकरणमित्यर्थं प्रसिद्ध । २ इत समारभ्य । ३ एतदवप्राणो द्विरावृत्त पाठ ग. पुस्तक एवुपलभ्य, सच न सम्य गतिनिर्धाय न प्रकाशि ।

सम्यग्दृष्टिरिति व्यपदिश्यते । तस्य त्रीण्यपि ज्ञानानि सम्यग्ज्ञानव्यपदेशमर्हंति । तत्त्वार्थश्रद्धानसमावेशात् इत ऊर्ध्वं गुणस्थानेषु नियमेन सम्यक्त्वं ।

द्विविषयविरत्यविरतिपरिणतः संयतासंयतः ॥ १६ ॥ एतदादीनि गुणस्थानानि चारित्रमोहस्य क्षयोपशमादुपशमात् क्षयाच्च भवंति । तत्रानंतानुबंधिकषायाः क्षीणाः स्युरक्षीणा वा तथा अप्रत्याख्यानावरणकषाया वा प्रत्याख्यानावरणकषाया सर्वघातिन एव तेषामुदये सति संज्वलनकषायाः नव नोकषायाश्च देशघातिन एव तेषामुदये सति संयमासंयमलब्धिर्भवति । तद्योग्यया प्राणींद्रियविषयया विरताविरतवृत्त्या परिणतः संयतासंयत इत्याख्यायते ।

परिप्राप्तसंयमः प्रमादवान् प्रमत्तसंयतः ॥ १७ ॥ अनंतानुबंधिकषायेषु क्षीणेष्वक्षीणेषु वा प्राप्तोदयक्षयेषु अष्टानां कषायाणां उदयक्षयात् तेषामेव सदुपशमात् संज्वलननोकषायाणां उदये संयमलब्धिर्भवति । तन्मूलसाधनोपपादितोपजन बाह्यसाधनसान्निधानाविर्भावमापद्यमान प्राणींद्रियविषयभेदात् द्वितयीं वृत्तिमास्कंदत संयमोपयोगमात्मसात् कुर्वन् पंचदशविधप्रमादवशात् किंचित्प्रस्खलितचारित्रपरिणाम प्रमत्तसंयत इत्याख्यायते ।

प्रमादविरहितोऽप्रमत्तसंयतः ॥ १८ ॥ पूर्ववत्संयममास्कंदन् पूर्वोक्तप्रमादविरहात् अविचलितसंयमवृत्ति, अप्रमत्तसंयत समाख्यायते । इत ऊर्ध्वं गुणस्थानानां चतुर्णां द्विश्रेण्यो भवत । उपशमश्रेणी क्षपकश्रेणी चेति । यत्र मोहनीयं कर्मोपशमयन्नात्मा आरोहति सोपशमकश्रेणी । यत्र तत्क्षयमुपगमयन्नुद्गच्छति सा क्षपकश्रेणी ।

अपूर्वकरणपरिणाम उपशमकः क्षपकश्चोपचारात् ॥ १९ ॥ अपूर्वकरणपरिणामस्तद्विशुद्धिवशेन श्रेणीमारोहयन्नपूर्वकरण इति व्यपदेशमश्नुते तत्र कर्मप्रकृतीनां नोपशमो नापि क्षय किंतु पूर्वत्रोत्तरत्र च उपशमं क्षयं वाऽपेक्ष्य उपशमक क्षपक इति च घृतघटवदुपचर्यते ।

अनिवृत्तिपरिणामवशात् स्थूलभावेनोपशमकः क्षपकश्चानिवृत्तिबादरसांपरायौ ॥२०॥ पूर्वोक्तानिवृत्तिपरिणामस्तद्वशात् कर्मप्रकृतीनां स्थूलभावेनोपशमक क्षपकश्चानिवृत्तिबादरसांपरायाविति भाष्यते । तत्र उपशमनीया क्षपणीयाश्च प्रकृतय उत्तरत्र वक्ष्यंते ।

सूक्ष्मभावेनोपशमात् क्षपणाच्च सूक्ष्मसांपरायौ ॥ २१ ॥ सांपराय कषाय स यत्र सूक्ष्मभावेनोपशांतिं क्षयं च आपद्यते तौ सूक्ष्मसांपरायौ वेदितव्यौ ।

सर्वस्योपशमात् क्षपणाच्च उपशांतकषायः क्षीणकषायश्च ॥ २२ ॥ सर्वस्य मोहस्योपशमात् क्षपणाच्च उपशांतकषाय क्षीणकषाय इति च व्यपदेशमर्हत ।

घातिकर्मक्षयादाविर्भूतज्ञानाद्यतिशयः केवली ॥ २३ ॥ घातिकर्मणां अत्यंतक्षयात् आविर्भूतस्वभावाचिंत्यकेवलज्ञानाद्यतिशयविभूतिर्भगवान् केवलीत्यभिलप्यते ।

स द्विविधो योगभावाभावभेदात् ॥ २४ ॥ स केवली द्विधा भिद्यते कुत. योगभावाभावभेदात् योगवान् सयोगीति गीयते तदभावादयोगीति च ।

तत्र मिथ्यात्वप्रत्ययस्य कर्मणः तदभावे संवरः शेषे ॥ २५ ॥ तत्र मिथ्यात्वप्राधान्येन यत्कर्मास्रवति तन्निरोधात् शेषे सासादनसम्यग्दृष्ट्यादौ तत्संवरो भवति । किं पुनस्तन्मिथ्यात्व—नपुंसकवेदनरकायुर्नरकगत्येकद्वित्रिचतुरिंद्रियजातिहुंडकसंस्थानाऽसंप्राप्तासृपाटिकासंहनननरकगतिप्रायोग्यानुपूर्व्याऽऽतपस्थावरसूक्ष्माऽपर्याप्तकसाधारणशरीरसंज्ञकषोडशप्रकृतिलक्षणं ।

असंयमस्त्रिविधोऽनंतानुबंध्यप्रत्याख्यानप्रत्याख्यानोदयविकल्पात् ॥ २६ ॥ असंयमस्त्रिविधो वेदितव्य कुत. ? अनंतानुबंध्यप्रत्याख्यानप्रत्याख्यानविकल्पात् ।

तत्प्रत्ययस्य तदभावे संवरः ॥ २७ ॥ तत्प्रत्ययस्य कर्मणः तदभावे संवरोऽवसेयः । तद्यथा निद्रानिद्राप्रचलाप्रचलास्त्यानगृद्ध्यनंतानुबंधिक्रोधमानमायालोभस्त्रीवेदतिर्यगायुस्तिर्यग्गतिचतुःसंस्थानचतुःसंहननतिर्यग्गतिप्रायोग्यानुपूर्व्योद्योताऽप्रशस्तविहायोगतिदुर्भगदुःस्वरानादेयनीचैर्गोत्रसंज्ञकानां पंचविंशतिप्रकृतीनां अनंतानुबंधिकषायोदयकृतासंयमप्रधानास्रवाणां एकेंद्रियादयः सासादनसम्यग्दृष्ट्यंताः बंधकाः तदभावे तासामुत्तरत्र संवरः । अप्रत्याख्यानावरणक्रोधमानमायालोभमनुष्यायुर्मनुष्यगत्यौदारिकशरीरतदंगोपांगवज्रर्षभनाराचसंहननमनुष्यगतिप्रायोग्यानुपूर्व्यनामकानां दशानां प्रकृतीनां अप्रत्याख्यानकषायोदयकृतासंयमहेतूनां एकेंद्रियादयः असंयतसम्यग्दृष्ट्यंता बंधकाः तदभावादूर्ध्वं तासां संवरः । सम्यङ्मिथ्यात्वगुणेनायुर्न बध्यते प्रत्याख्यानावरणक्रोधमानमायालोभानां चतसृणां प्रकृतीनां प्रत्याख्यानकषायोदयकारणासंयमास्रवाणां एकेंद्रियप्रभृतयः संयतासंयतावसानाः बंधकाः । तदभावात् उपरिष्टात् तासां संवरः ।

प्रमादोपनीतस्य तदभावे निरोधः ॥ २८ ॥ प्रमादोपनीतस्य कर्मणः प्रमत्तसंयतादूर्ध्वं तदभावान्निरोधः प्रत्येतव्यः । किं पुनस्तत् ? असद्वेद्यारतिशोकास्थिराशुभायशस्कीर्तिविकल्पं । देवायुर्बंधारंभकस्य प्रमाद एव हेतुः, अप्रमादोपि तत्प्रत्यासन्नः । ततः ऊर्ध्वं तस्य संवरः ।

कषायास्रवस्य तन्निरोधे निरासः ॥ २९ ॥ *कषाय एवास्रवो यस्य कर्मणः न प्रमादादिस्तस्य* तन्निरोधे तन्निरासोऽवसेयः स एव कषायकः प्रमादादिविरहितः तीव्रमध्यमजघन्यभावेन त्रिषु गुणस्थानेषु व्यवस्थितः । तत्रापूर्वकरणस्यादौ संख्येयभागे द्वे कर्मप्रकृती निद्राप्रचले बध्येते । तत ऊर्ध्वं संख्येयभागे त्रिंशत्प्रकृतयो–देवगतिपंचेंद्रियजातिवैक्रियिकाहारकतैजसकार्मणशरीरसमचतुरस्रसंस्थानवैक्रियिकाहारकशरीरांगोपांगवर्णगंधरसस्पर्शदेवगतिप्रायोग्यानुपूर्व्यागुरुलघूपघातपरघातोच्छ्वासप्रशस्तविहायोगतित्रसबादरपर्याप्तकप्रत्येकशरीरस्थिरशुभसुभगसुस्वरादेयनिर्माणतीर्थकरनामाख्याः बध्यते । तस्यैव चरमसमये बंधकराः चतस्रः प्रकृतयः हास्यरतिभयजुगुप्सासंज्ञा बंधमुपयांति । ता एताः तीव्रकषायास्रवाः तदभावान्निर्दिष्टाद्भागादूर्ध्वं संव्रियंते । अनिवृत्तिबादरसांपरायस्यादिसमयादारभ्य संख्येयेषु भागेषु पुंवेदक्रोधसंज्वलनौ बंधमुपगच्छतः । तस्यैव चरमसमये लोभसंज्वलनो बंधमेति ता एताः प्रकृतयः मध्यमकषायास्रवाः, तदभावे निर्दिष्टस्य भागस्योपरिष्टात् संवरमाप्नुवंति । पंचानां ज्ञानावरणानां चतुर्दर्शनावरणानां यशस्कीर्तेरुच्चैर्गोत्रस्य पंचानामंतरायाणां च मंदकषायास्रवाणां सूक्ष्मसांपरायो बंधक तदभावादुत्तरत्र तेषां संवरः ।

केवलयोगनिमित्तं सद्वेद्यं तदभावात्तस्य निरोधः ॥ ३० ॥ केवलेनैव योगेन सद्वेद्यस्योपशांतकषायक्षीणकषायसयोगिनां बंधो भवति तदभावादयोगकेवलिनस्तस्य संवरो भवति ।

अत्राह आस्रवनिरोधः संवर इति व्याख्यातं तत्रेदमनिर्ज्ञातमात्मलाभहेतुसन्निधाने सत्यास्रवता कर्मणां केन *निरोधो भवतीति तत्र वक्तव्यमनेनास्रवनिरोध ?* इत्यत्रोच्यते—

सगुप्तिसमितिधर्मानुप्रेक्षापरीषहजयचारित्रैः ॥ २ ॥

संसारकारणगोपनाद्गुप्तिः ॥ १ ॥ यतः संसारकारणात् आत्मनो गोपनं भवति सा गुप्तिः । भावे क्तिः । अपादानसाधनो वा यतो गोपनं सा गुप्तिरिति, कर्तृसाधनो वा क्तिच् गोपयतीति गुप्तिरिति ।

सम्यगयनं समितिः ॥ २ ॥ परप्राणिपीडापरिहारेच्छया सम्यगयनं समितिः । सपूर्वादिणो भावे क्तिः । कर्तरि वा क्तिच् ।

इष्टे स्थाने धत्ते इति धर्मः ॥ ३ ॥ *आत्मानमिष्टे नरेंद्रसुरेंद्रमुनींद्रादिस्थाने* धत्ते इति धर्मः । उणादिषु निष्पादितः ।

स्वभावानुचिंतनमनुप्रेक्षा ॥ ४ ॥ शरीरादीनां स्वभावानुचिंतनमनुप्रेक्षा वेदितव्या । अनुपूर्वादिक्षेः भावादिसाधनः, अकारः ।

सम्यग्दृष्टिरिति व्यपदिश्यते । तस्य त्रीण्यपि ज्ञानानि सम्यग्ज्ञानव्यपदेशमर्हंति । तत्त्वार्थश्रद्धानसमावेशात् इत ऊर्ध्वं गुणस्थानेषु नियमेन सम्यक्त्वं ।

द्विविषयविरत्यविरतिपरिणतः संयतासंयतः ॥ १६ ॥ एतदादीनि गुणस्थानानि चारित्रमोहस्य क्षयोपशमादुपशमात् क्षयाच्च भवति । तत्रानंतानुबंधिकषायाः क्षीणाः सुरक्षीणा वा तथा अप्रत्याख्यानावरणकषाया वा प्रत्याख्यानावरणकषाया सर्वघातिन एव तेषामुदये सति संज्वलनकषायाः नव नोकषायाश्च दशघातिन एव तेषामुदये सति संयमासंयमलब्धिर्भवति । तद्योग्यया प्राणींद्रियविषयया विरताविरतवृत्त्या परिणतः संयतासंयत इत्याख्यायते ।

परिप्राप्तसंयमः प्रमादवान् प्रमत्तसंयतः ॥ १७ ॥ अनंतानुबंधिकषायेषु क्षीणेष्वक्षीणेषु वा प्राप्तोदयक्षयेषु अष्टानां कषायाणां उदयक्षयात् तेषामेव सदुपशमात् संज्वलननोकषायाणां उदये संयमलब्धिर्भवति । तन्मूलसाधनोपपादितोपजन बाह्यसाधनसान्निधानाविर्भावमापद्यमानः प्राणींद्रियविषयभेदात् द्वितयीं वृत्तिमास्कंदन् संयमोपयोगमात्मसात् कुर्वन् पंचदशविधप्रमादवशात् किंचित्प्रस्खलितचारित्रपरिणामः प्रमत्तसंयत इत्याख्यायते ।

प्रमादविरहितोऽप्रमत्तसंयतः ॥ १८ ॥ पूर्ववत्संयममास्कंदन् पूर्वोक्तप्रमादविरहात् अविचलितसंयमवृत्तिः, अप्रमत्तसंयतः समाख्यायते । इत ऊर्ध्वं गुणस्थानानां चतुर्णां द्विश्रेण्यौ भवतः । उपशमश्रेणी क्षपकश्रेणी चेति । यत्र मोहनीयं कर्मोपशमयन्नात्मा आरोहति सोपशमकश्रेणी । यत्र तत्क्षयमुपगमयन्नुद्गच्छति सा क्षपकश्रेणी ।

अपूर्वकरणपरिणाम उपशमकः क्षपकश्चोपचारात् ॥ १९ ॥ अपूर्वकरणपरिणामस्तद्विशुद्धिवशेन श्रेणीमारोहयन्नपूर्वकरण इति व्यपदेशमश्नुते तत्र कर्मप्रकृतीनां नोपशमो नापि क्षयः किंतु पूर्वत्रोत्तरत्र च उपशमं क्षयं चापेक्ष्य उपशमकः क्षपक इति च घृतघटवदुपचर्यते ।

अनिवृत्तिपरिणामवशात् स्थूलभावेनोपशमकः क्षपकश्चानिवृत्तिबादरसांपरायौ ॥२०॥ पूर्वोक्तानिवृत्तिपरिणामस्तद्वशात् कर्मप्रकृतीनां स्थूलभावेनोपशमकः क्षपकश्चानिवृत्तिबादरसांपरायाविति भाष्येते । तत्र उपशमनीयाः क्षपणीयाश्च प्रकृतय उत्तरत्र वक्ष्यते ।

सूक्ष्मभावेनोपशमात् क्षपणाच्च सूक्ष्मसांपरायौ ॥ २१ ॥ सांपरायः कषायः स यत्र सूक्ष्मभावेनोपशांतिं क्षयं च आपद्यते तौ सूक्ष्मसांपरायौ वदितव्यौ ।

सर्वस्योपशमात् क्षपणाच्च उपशांतकषायः क्षीणकषायश्च ॥ २२ ॥ सर्वस्य मोहस्योपशमात् क्षपणाच्च उपशांतकषायः क्षीणकषाय इति च व्यपदेशमर्हतः ।

घातिकर्मक्षयादाविर्भूतज्ञानाद्यतिशयः केवली ॥ २३ ॥ घातिकर्मणां अत्यंतक्षयात् आविर्भूतस्वभावाचिंत्यकेवलज्ञानाद्यतिशयविभूतिर्भगवान् केवलीत्यभिलप्यते ।

स द्विविधो योगभावाभावभेदात् ॥ २४ ॥ स केवली द्विधा भिद्यते कुतः योगभावाभावभेदात् योगवान् सयोगीति गीयते तदभावादयोगीति च ।

तत्र मिथ्यात्वप्रत्ययस्य कर्मणः तदभावे संवरः शेषे ॥ २५ ॥ तत्र मिथ्यात्वप्राधान्येन यत्कर्मास्रवति तन्निरोधात् शेषे सासादनसम्यग्दृष्ट्यादौ तत्संवरो भवति । किं पुनस्तन्मिथ्यात्व—नपुंसकवेदनरकायुर्नरकगत्येकद्वित्रिचतुरिंद्रियजातिहुंडकसंस्थानासंप्राप्तासृपाटिकासंहनननरकगतिप्रायोग्यानुपूर्व्यातपस्थावरसूक्ष्मापर्याप्तकसाधारणशरीरसंज्ञकषोडशप्रकृतिलक्षणं ।

असंयमस्त्रिविधोऽनंतानुबंध्यप्रत्याख्यानप्रत्याख्यानोदयविकल्पात् ॥ २६ ॥ असंयमस्त्रिविधो वेदितव्यः कुतः ? अनंतानुबंध्यप्रत्याख्यानप्रत्याख्यानविकल्पात् ।

तत्प्रत्ययस्य तदभावे संवरः ॥ २७ ॥ तत्प्रत्ययस्य कर्मणः तदभावे संवरोऽवसेयः । तद्यथा निद्रानिद्राप्रचलाप्रचलास्त्यानगृद्ध्यनंतानुबंधिक्रोधमानमायालोभस्त्रीवेदतिर्यगायुस्तिर्यग्गतिचतुःसंस्थानचतुःसंहननतिर्यग्गतिप्रायोग्यानुपूर्व्योद्योताऽप्रशस्तविहायोगतिदुर्भगदुःस्वरानादेयनीचैर्गोत्रसंज्ञकानां पंचविंशतिप्रकृतीनां अनंतानुबंधिकषायोदयकृतासंयमप्रधानास्रवाणां एकेंद्रियादयः सासादनसम्यग्दृष्ट्यंताः बंधकाः तदभावे तासामुत्तरत्र संवरः । अप्रत्याख्यानावरणक्रोधमानमायालोभमनुष्यायुर्मनुष्यगत्यौदारिकशरीरतदंगोपांगवज्रर्षभनाराचसंहननमनुष्यगतिप्रायोग्यानुपूर्व्यनामकानां दशानां प्रकृतीनां अप्रत्याख्यानकषायोदयकृतासंयमहेतूनां एकेंद्रियादयः असंयतसम्यग्दृष्ट्यंता बंधकाः तदभावादूर्ध्वं तासां संवरः । सम्यङ्मिथ्यात्वगुणेनायुर्न बध्यते प्रत्याख्यानावरणक्रोधमानमायालोभानां चतसृणां प्रकृतीनां प्रत्याख्यानकषायोदयकारणासंयमास्रवाणां एकेंद्रियप्रभृतयः संयतासंयतावसाना बंधकाः । तदभावात् उपरिष्टात् तासां संवरः ।

प्रमादोपनीतस्य तदभावे निरोधः ॥ २८ ॥ प्रमादोपनीतस्य कर्मणः प्रमत्तसंयतादूर्ध्वं तदभावान्निरोधः प्रत्येतव्यः । किं पुनस्तत् ? असद्वेद्यारतिशोकास्थिराशुभायशस्कीर्तिविकल्पं । देवायुर्बंधारंभकस्य प्रमाद एव हेतुः, अप्रमादोपि तत्प्रत्यासन्नः । ततः ऊर्ध्वं तस्य संवरः ।

कषायास्रवस्य तन्निरोधे निरासः ॥ २९ ॥ कषाय एवास्रवो यस्य कर्मणः न प्रमादादिस्तस्य तन्निरोधे तन्निरासोवसेयः स एव कषायकः प्रमादादिविरहितः तीव्रमध्यमजघन्यभावेन त्रिषु गुणस्थानेषु व्यवस्थितः । तत्रापूर्वकरणस्यादौ संख्येयभागे द्वे कर्मप्रकृती निद्राप्रचले बध्येते । तत ऊर्ध्वं संख्येयभागे त्रिंशत्प्रकृतयो–देवगतिपंचेंद्रियजातिवैक्रियिकाहारकतैजसकार्मणशरीरसमचतुरस्रसंस्थानवैक्रियिकाहारकशरीरांगोपांगवर्णगंधरसस्पर्शदेवगतिप्रायोग्यानुपूर्व्यागुरुलघूपघातपरघातोच्छ्वासप्रशस्तविहायोगतित्रसबादरपर्याप्तकप्रत्येकशरीरस्थिरशुभसुभगसुस्वरादेयनिर्माणतीर्थकरनामाख्याः बध्यते । तस्यैव चरमसमये बंधकाराः चतस्रः प्रकृतयः हास्यरतिभयजुगुप्सासंज्ञा बंधमुपयांति । ता एताः तीव्रकषायास्रवाः तदभावान्निर्दिष्टाद्भागादूर्ध्वं संवियंते । अनिवृत्तिबादरसांपरायस्यादिसमयादारभ्य संख्येयेषु भागेषु पुंवेदक्रोधसंज्वलनौ बंधमुपगच्छत. । तस्यैव चरमसमये लोभसंज्वलनो बंधमेति ता एताः प्रकृतयः मध्यमकषायास्रवाः, तदभावे निर्दिष्टस्य भागस्योपरिष्टात् संवरमाप्नुवन्ति । पंचानां ज्ञानावरणानां चतुर्दर्शनावरणानां यशस्कीर्तेरुच्चैर्गोत्रस्य पंचानामंतरायाणां च मंदकषायास्रवाणां सूक्ष्मसांपरायो बंधकः तदभावादुत्तरत्र तेषां संवरः ।

केवलयोगनिमित्तं सद्वेद्यं तदभावात्तस्य निरोधः ॥ ३० ॥ केवलेनैव योगेन सद्वेद्यस्योपशांतकषायक्षीणकषायसयोगिनां बंधो भवति तदभावादयोगकेवलिनस्तस्य संवरो भवति ।

अत्राह आस्रवनिरोधः संवर इति व्याख्यातं तत्रेदमनिर्ज्ञातमात्मलाभहेतुसन्निधाने सत्यास्रवतां कर्मणां केन निरोधो भवतीति तत्र वक्तव्यमनेनास्रवनिरोध ' इत्यत्रोच्यते—

सगुप्तिसमितिधर्मानुप्रेक्षापरीषहजयचारित्रैः ॥ २ ॥

संसारकारणगोपनाद्गुप्तिः ॥ १ ॥ यतः संसारकारणात् आत्मनो गोपनं भवति सा गुप्तिः । भावे क्तिः । अपादानसाधनो वा यतो गोपनं सा गुप्तिरिति, कर्तृसाधनो वा क्तिच् गोपयतीति गुप्तिरिति ।

सम्यगयनं समितिः ॥ २ ॥ परप्राणिपीडापरिहारेच्छया सम्यगयनं समितिः । संपूर्वादिणो भावे क्तिः । कर्तरि वा क्तिच् ।

इष्टे स्थाने धत्त इति धर्मः ॥ ३ ॥ आत्मानमिष्टे नरेंद्रसुरेंद्रमुनींद्रादिस्थाने धत्त इति धर्मः । उणादिषु निष्पादितः ।

स्वभावानुचिंतनमनुप्रेक्षा ॥ ४ ॥ शरीरादीनां स्वभावानुचिंतनमनुप्रेक्षा वेदितव्याः । अनुपूर्वादीक्षेः भावादिसाधनः, अकार. ।

परिषह्यत इति परीषहः ॥ ५ ॥ परिपूर्वात्सहेः कर्मण्यकारः परिषह्यत इति परीषहः। कथमकारः? पचादिलक्षणोच्। ननु स कर्तरि विहितः यस्तर्हि स करणाधिकरणयोर्विहितो घञ्? तर्हि कर्मण्येव। परीषाह इति प्राप्नोति अनुबंधकृतमनित्यं यथा ज्योतिषमिति। अथवा बहुलवचनात् कर्मण्यकारः 'अन्यस्यापीति' दीर्घः परीषहस्य जयः परीषहजयः।

चारित्रशब्दो व्याख्यातः ॥ ६ ॥ सम्यग्दर्शनज्ञानचारित्राणि मोक्षमार्ग इत्यत्र चारित्रशब्दो व्याख्यातः। चर्यते तच्चारित्रमिति।

संवृण्वतो गुप्त्यादयः करणं ॥ ७ ॥ संवरणक्रियायाः साधकतमत्वविवक्षायां गुप्त्यादीनां करणभावः प्रत्येतव्यः। गुप्तिश्च समितिश्च धर्मश्चानुप्रेक्षा च परीषहजयश्च चारित्रं च गुप्तिसमितिधर्मानुप्रेक्षापरीषहजयचारित्राणि तैर्गुप्तिसमितिधर्मानुप्रेक्षापरीषहजयचारित्रैरिति।

संवर एव गुप्त्यादय इति चेन्नास्रवनिमित्तकर्मसंवरणात् ॥ ८ ॥ स्यान्मतं संव्रियतेनेनेति संवरः गुप्त्यादिभिश्च कर्म संव्रियते गुप्त्यादय एव संवर इति भेदनिर्देशो नोपपद्यते इति? तन्न। किं कारणं? आस्रवनिमित्तकर्मसंवरणात्। संवरणमिह संवर इति संवर इति भावसाधनः। तस्य गुप्त्यादयः करणत्वेन निर्दिश्यंते। संव्रियते संवर इति कर्मसाधनो वा। गुप्त्यादिभिर्हि कर्म संव्रियत इति।

स इति वचनं गुप्त्यादिभिः साक्षात् संबंधनार्थं ॥ ९ ॥ संवरोधिकृतोपि पुन इति परामृश्यते। किमर्थं? गुप्त्यादिभिः साक्षात् संबंधनार्थं। तेन किं लब्धं? नियमः कृतो भवति स एव संवरो गुप्त्यादिभिरेव नान्येनोपायेनेति तेन तीर्थाभिषेकदीक्षाशीर्षोपहारदेवताराधनादयो निवर्तिता भवंति रागद्वेषमोहोपात्तस्य कर्मणः अन्यथा निवृत्त्यसंभवात। यदि हि स्यात् मत्स्यादीनामपि सुलभो मोक्षः स्यात् रक्तद्विष्टमूढानां च। एषां तत्त्वभेदकथन उत्तरत्र करिष्यते।

आह किमेतैरेव गुप्त्यादिभिः अयं संवरो निष्पाद्यते? न। किं तर्हि? अन्येन च। यद्येवमुच्यतां केन?

तपसा निर्जरा च ॥ ३ ॥

धर्मेंतर्भावात् पृथग्ग्रहणमनर्थकमिति चेन्न निर्जराकारणत्वख्यापनार्थत्वात् ॥ १ ॥ स्यान्मत धर्मविकल्पेषु उत्तमक्षमादिषु तपो वक्ष्यते। ततः संवरहेतुत्वसिद्धेः पृथगस्य ग्रहणमनर्थकमिति? तन्न किं कारणं? निर्जराकारणत्वख्यापनार्थत्वात्।

तपोनिर्जराकारणमपि भवतीति प्राधान्यप्रतिपत्त्यर्थं च ॥ २ ॥ सर्वेषु संवरहेतुषु प्रधानं तप इत्यस्य प्रतिपत्त्यर्थं च पृथग्ग्रहणं क्रियते।

संवरनिमित्तसमुच्चयार्थश्चशब्दः ॥ ३ ॥ संवरहेतुरपि तपो भवतीति एतस्य समुच्चयार्थश्चशब्दः क्रियते तपसा हि अभिनवकर्मसंबंधाभावः पूर्वोपचितकर्मक्षयश्चाऽविपाकनिर्जराप्रतिज्ञानात् तस्मात्तपोजातीयत्वात् ध्यानानां निर्जराकारणप्रसिद्धिः।

तपसोभ्युदयहेतुत्वान्निर्जराभाव इति चेन्नैकस्यानेककार्यारंभदर्शनात् ॥४॥ स्यादेतत् तपोभ्युदयकारणमिष्टं देवेंद्रादिस्थानप्राप्तिहेतुत्वाभ्युपगमात्ततोस्य निर्जरांगत्वमनुपपन्नं? तन्न किं कारणं? एकस्यानेककार्यारंभदर्शनात्। यथाग्निरेको विक्लेदनभस्मसाद्भावनादिप्रयोजन उपलभ्यते। तथा तपोभ्युदयकर्मक्षयहेतुरित्यत्र को विरोधः?

गुणप्रधानफलोपपत्तेर्वा कृषीवलवत् ॥ ५ ॥ अथवा यथा कृषीवलस्य कृषिक्रियायां पलालस्य फलगुणप्रधानफलाभिसंबंधः तथा मुनेरपि तपःक्रियायां प्रधानोपसर्जनाभ्युदयनिःश्रेयसफलाभिसंबंधविवक्षा-

द्रष्टव्य । आह गुप्त्यादय उद्दिष्टाः संवरहेतवः ते किंविषयाः कियत्प्रकाराः प्रत्येकं च किंसामर्थ्याः ? इत्यत्रोच्यते—

सति बहुवक्तव्ये आदावुद्देशभाजो गुप्तेरेव तावन्निर्धारणं क्रियते ।

सम्यग्योगनिग्रहो गुप्तिः ॥ ४ ॥

योगशब्दो व्याख्यातार्थः ॥ १ ॥ अयं योगशब्दो व्याख्यातार्थो द्रष्टव्यः । क ? कायवाङ्मनस्कर्म योग इत्यत्र ।

प्राकाम्याऽभावो निग्रहः ॥२॥ *प्राकाम्यं यथेष्टं चारित्रं तस्याभावो निग्रह इत्याख्यायते,* योगस्य निग्रहो योगनिग्रह ।

सम्यगिति विशेषणं सत्कारलोकपंक्त्याद्याकांक्षानिवृत्त्यर्थं ॥ ३ ॥ पूजापुरस्सरा क्रिया सत्कारः, समतो महानिति, लोके प्रकाशः लोकपंक्तिः एवमादिमैहलौकिकमनुद्दिश्य पारलौकिकं च विषयसुखं अनपेक्ष्य क्रियमाणो निग्रहो गुप्तिरिह परिगृह्यतेति प्रतिपत्त्यर्थं सम्यगिति विशेषणमुपादीयते ।

तस्मात्कायादिनिरोधात्तन्निमित्तकर्मानास्रवणे संवरप्रसिद्धिः ॥४॥ तस्मात् सम्यग्विशेषणविशिष्टात् संक्लेशाप्रादुर्भावपरात् कायादियोगनिरोधे सति तन्निमित्तं कर्म नास्रवतीति कृत्वा संवरप्रसिद्धिरवगन्तव्या । तद्यथा *तिस्रो गुप्तयः—कायगुप्तिः वाग्गुप्तिः मनोगुप्तिरिति* । तत्र यत्कायकर्मनिभृतस्याप्रत्यवेक्षिताप्रमार्जितधरणिप्रदेशचङ्क्रमणद्रव्यातराधाननिक्षेपशयनासनादिनिमित्तं कर्म समूर्छति न तन्निगृहीतकायप्रचारस्याप्रमत्तस्याश्रोतुमर्हति । यच्च वाचिकमसवृत्तस्यासत्प्रलापिनोऽप्रियवचनादिहेतुकं कर्म निपतति न तद्विनिवृत्तवाक्प्रयोगस्यास्रवति । यदपि मानसैः प्रदोषैः रागद्वेषाभिभूतस्यातीतानागतविषयाभिलाषिण आस्रवति न तदात्मीकृतमनसः कदाचिदप्युपनिपतति । आह यदि मूर्तिपरित्यागः कार्त्स्न्येन कर्तुमशक्नुवतः संक्लेशनिवृत्तये योगनिरोधः प्रतिज्ञायते स यावन्न भवति तावदनेनावश्यं प्राणयात्रानिमित्तं तत्प्रत्यनीकभावात् परिस्पन्दः कर्तव्यः, वाक्प्रयोगो वा प्रश्नापेक्षः, शरीरमलनिर्हरणार्थश्च तस्मिन् सति कथमस्य संवरः स्यादित्यत्रोच्यते—

ईर्याभाषैषणादाननिक्षेपोत्सर्गाः समितयः ॥ ५ ॥

सम्यग्ग्रहणेनाधिकृतेन प्रत्येकमभिसंबन्धः ॥ १ ॥ सम्यगित्यनुवर्तते तेन प्रत्येकमिहाभिसंबन्धः क्रियते । सम्यगीर्या सम्यग्भाषा सम्यगेषणा सम्यगादाननिक्षेपौ सम्यगुत्सर्ग इति ।

समितिरित्यन्वर्थसंज्ञा वा तान्त्रिकी पंचानां ॥ २ ॥ *समितिरितीयं अन्वर्थसंज्ञा सम्यगितिः* समितिरिति । क्व प्रसिद्धा ? तान्त्रिकी । केषां ? पंचानामीर्यादीनां ।

तत्र अज्ञ्यायां जीवबधपरिहार ईर्यासमितिः ॥ ३ ॥ विदितजीवस्थानादिविधेर्मुनेः, धर्मार्थं प्रयतमानस्य सवितर्युदिते चक्षुषो विषयग्रहणसामर्थ्ये उपजाते मनुष्यादिचरणपातोपहतावश्यायप्रायमार्गे अनन्यमनसः शनैर्न्यस्तपादस्य संकुचितावयवस्य युगमात्रपूर्वनिरीक्षणावहितदृष्टेः पृथिव्यारंभाभावात् ईर्यासमितिरित्याख्यायते ।

अत्राह विदितजीवस्थानादिविधिरित्युक्तं तत्र न ज्ञायते कति जीवस्थानादीनि इत्यत्रोच्यते—

सूक्ष्मबादरैकद्वित्रिचतुरिंद्रियसंज्ञ्यसंज्ञिपंचेंद्रियपर्याप्तकापर्याप्तकभेदाच्चतुर्दश जीवस्थानानि ॥ ४ ॥ एकेंद्रियादयः प्राक् व्याख्यातलक्षणाः । तत्रैकेंद्रिया द्विविधाः सूक्ष्मा बादराः । तत्र सूक्ष्मा द्विविधाः पर्याप्तकाः अपर्याप्तकाः । बादरा द्विविधाः पर्याप्तका अपर्याप्तका इति । *द्वीन्द्रिया द्विविधाः* पर्याप्तका अपर्याप्तकाः, त्रीन्द्रिया द्विविधाः पर्याप्तका अपर्याप्तकाः । चतुरिंद्रिया द्विविधाः पर्याप्तका अपर्याप्तकाः;

पंचेंद्रिया द्विविधाः संज्ञिनोऽसंज्ञिनः । संज्ञिनो द्विविधाः पर्याप्तका अपर्याप्तकाः । असंज्ञिनो द्विविधाः पर्याप्तका अपर्याप्तकाश्च एवं जीवस्थानानि वेदितव्यानि । तानि नामोदयापादितान्यशेषाणि एकेंद्रियजातिसूक्ष्मबादरपर्याप्तकापर्याप्तकनामोदयजनितानि चत्वारि जीवस्थानानि एकेंद्रियेषु । द्वींद्रियादिषु बादरनामोदय एव । विकलेंद्रियेषु द्वित्रिचतुरिंद्रियजातिपर्याप्तकापर्याप्तकनामोदयनिर्वर्तितानि षड्जीवस्थानानि । पंचेंद्रियेषु संज्ञ्यसंज्ञिपर्याप्तकापर्याप्तकनामोदयलब्धभेदानि चत्वारि जीवस्थानानि ।

हितमितासंदिग्धाभिधानं भाषासमितिः ॥ ५ ॥ मोक्षपदप्रापणप्रधानं फलं हितं, तद्द्विविधं स्वहितं परहितं चेति । मितमनर्थकबहुप्रलपनरहितं स्फुटार्थं व्यक्ताक्षरं चाऽसंदिग्धं, एवंविधमभिधानं भाषासमितिः । तत्प्रपंचः—मिथ्याभिधानासूयाप्रियसंभेदाल्पसारशंकितसंभ्रांतकषायपरिहासाऽयुक्ताऽसभ्यनिष्ठुराधर्मविधायिदेशकालालक्षणातिसंस्तवादिवाग्दोषविरताभिधानं ।

अन्नादावुद्गमादिदोषवर्जनमेषणासमितिः ॥ ६ ॥ अनगारस्य गुणरत्नसंचयसंवाहिशरीरसाकटिं समाधिपत्तनं निनीषतोऽक्षम्रक्षणमिव शरीरधारणमौषधमिव जाठराग्निदाहोपशमनिमित्तमन्नाद्यनास्वादयतो देशकालसामर्थ्यादिविशिष्टमगर्हितमभ्यवहरत. उद्गमोत्पादनैषणासंयोजनप्रमाणकारणांगारधूमप्रत्ययनवकोटिपरिवर्जनमेषणासमितिरिति समाख्यायते ।

धर्मोपकरणानां ग्रहणविसर्जनं प्रति यतनमादाननिक्षेपणा समितिः ॥७॥ धर्माविरोधिनां परानुपरोधिनां द्रव्याणां ज्ञानादिसाधनानां ग्रहणे विसर्जने च निरीक्ष्य प्रमृज्य प्रवर्तनमादाननिक्षेपणा समितिः ।

जीवाविरोधेनांगमलनिर्हरणमुत्सर्गसमितिः ॥ ८ ॥ स्थावराणां जंगमानां च जीवानां अविरोधेनांगमलनिर्हरणं शरीरस्य च स्थापनं उत्सर्गसमितिः, अवगंतव्या ।

वाक्कायगुप्तिरियमपीति चेन्न तत्र कालविशेषे सर्वनिग्रहोपपत्तेः ॥ ९ ॥ स्यान्मतं ईर्यासमित्यादिलक्षणा वृत्तिः वाक्कायगुप्तिः, रक्षणं प्राणिपीडापरिहार इत्यनर्थान्तरमिति ? तन्न किं कारणं ? तत्र कालविशेषे सर्वनिग्रहोपपत्तेः । परिमितकालविषयो हि सर्वयोगनिग्रहो गुप्तिः । तत्रासमर्थस्य कुशलेषु वृत्तिः समितिरतो गमनभाषणाभ्यवहरणग्रहणनिक्षेपोत्सर्गलक्षणसमितिविधावप्रमत्तानां तत्प्रणालिकाप्रसृतकर्माभावाभिभूतानां प्रासादावरः ।

पात्राभावात् पाणिपुटाहाराणां संवराभाव इति चेन्न परिग्रहदोषात् ॥ १० ॥ स्यादेतत् असति पात्रे पाणिपुटेन भुंजानस्य भिक्षोः पतिताहारनिमित्तप्राणिविघातदर्शनादेषणासमित्यभावात् संवराभाव इति ? तन्न । किं कारणं ? परिग्रहदोषात् नैःसंग्यचर्यामातिष्ठमानस्य पात्रग्रहणे सति तत्संरक्षणादिकृतो दोषः प्रसज्यते । तस्मात् स्वायत्तेन पाणिपुटेन भिक्षाकाले देशे छिद्ररहिते परीक्ष्य भुंजानस्य भिक्षोः सकलदोषाभावः । किंच—

दैन्यप्रसंगात् ॥ ११ ॥ कपालमन्यद्वा भाजनमादाय पर्यटतो भिक्षोर्दैन्यमापद्यते । मृत्तिकानामपि भाजनं सर्वत्र सुलभं तत्प्रक्षालनादिविधौ च दुःपरिहारः पापलेपः, स्वभाजनेन देशान्तरं नयतः भोजने च आशानुबंधनं स्यात् । सुवर्णादिविशिष्टभाजनादिकं गृहस्थेन येन केनचित् भुंजानस्य दैन्यं स्यात् । ततः स्वकरपुटभाजनाल्पपरिग्रहस्य भिक्षोः ।

अन्यवस्तुप्रसंग इति चेन्न तेन विनाऽभावात् ॥ १२ ॥ स्यादेतद्यथा पात्रग्रहणं परिग्रहदोष इति तथा परगृहे गृहीतेन भोजनेन आसनमनुभवन् भिक्षुः तथा पात्रादानमपि स्यादिति ? तन्न । किं कारणं ? तेन विनाऽभावात् । विरक्तस्य तपः शरीरार्थं, सततस्य शरीरयात्रा आहारमन्तरेण न गमयतीति परिचितमभुक्तं परगृहासिकमभ्युपगम्यते न तथा भाजनमिति अवगन्तव्यं दोषः ।

अत्र उक्तं गुप्तिसमित्योः संवरहेतुत्वमिदानीं वक्ष्यमाणस्य धर्मस्य संवरहेतुत्वप्रतिपादनार्थमिदमुच्यते—

उत्तमक्षमामार्दवार्जवशौचसत्यसंयमतपस्त्यागाकिंचन्यब्रह्मचर्याणि धर्मः ॥ ६ ॥

किमर्थमिदमुच्यते —

प्रवर्तमानस्य प्रमादपरिहारार्थं धर्मवचनं ॥ १ ॥ आद्यं गुप्त्यादिप्रवृत्तिनिग्रहार्थं । समर्थानां प्रवृत्त्युपायप्रदर्शनार्थं द्वितीयमेषणादि । इदं पुनर्दशविधधर्माख्यानं प्रवर्तमानस्य प्रमादपरिहारार्थं वेदितव्यं ।

क्रोधोत्पत्तिनिमित्ताविषह्याक्रोशादिसंभवे कालुष्योपरमः क्षमा ॥ २ ॥ शरीरस्थितिहेतुमार्गणार्थं परकुलान्युपगच्छतो भिक्षोर्दुष्टजनाक्रोशोपसहनावज्ञानताडनशरीरव्यापादनादीनां क्रोधोत्पत्तिनिमित्तानां सन्निधाने कालुष्याभावः क्षमेत्युच्यते ।

जात्यादिमदावेशादभिमानाभावो मार्दवं ॥ ३ ॥ उत्तमजातिकुलरूपविज्ञानैश्वर्यश्रुतलाभवीर्येषु सत्स्वपि तत्कृतमदावेशाभावात् परप्रयुक्तपरिभवनिमित्ताभिमानाभावो मार्दवं माननिर्हरणमवगन्तव्यं ।

योगस्यावक्रतार्जवं ॥ ४ ॥ योगस्य कायवाङ्मनोलक्षणस्यावक्रता आर्जवमित्युच्यते ।

प्रकर्षप्राप्ता लोभनिवृत्तिः शौचं ॥ ५ ॥ लोभस्य निवृत्तिः प्रकर्षप्राप्ता, शुचेर्भावः कर्म वा शौचमिति निश्चीयते ।

गुप्तावंतर्भाव इति चेन्न तत्र मानसपरिस्पंदप्रतिषेधात् ॥ ६ ॥ स्यादेतत् मनोगुप्तौ शौचमन्तर्भवतीति पृथग्ग्रहणमनर्थकमिति ? तन्न । किं कारणं ? तत्र मानसपरिस्पंदप्रतिषेधात् । मनोगुप्तौ हि मानसः परिस्पंदः सकलः प्रतिषिध्यते तत्रासमर्थेषु परकीयेषु वस्तुषु अनिष्टप्रणिधानोपरमार्थमिदमुच्यते ।

आकिंचन्येऽवरोध इति चेन्न तस्य नैर्मम्यप्रधानत्वात् ॥ ७ ॥ स्यादेतत् आकिंचन्यं वक्ष्यते तत्रावरोधात् शौचग्रहणं पुनरुक्तमिति ? तन्न । किं कारणं ? तस्य नैर्मम्यप्रधानत्वात् । स्वशरीरादिषु संस्कारापोहार्थमाकिंचन्यमिष्यते ।

तच्चतुर्विधं जीवितारोग्येंद्रियोपभोगभेदात् ॥ ८ ॥ लोभश्चतुःप्रकारः —जीवनलोभः आरोग्यलोभः इंद्रियलोभः उपभोगलोभश्चेति स प्रत्येकं द्विधा भिद्यते स्वपरविषयत्वात् अतस्तन्निवृत्तिलक्षणं शौचं चतुर्विधमवसेयं ।

सत्सु साधुवचनं सत्यं ॥ ९ ॥ सत्सु प्रशस्तेषु जनेषु साधुवचनं सत्यमित्युच्यते । तद्दशधा व्याख्यातं ।

भाषासमितावंतर्भाव इति चेन्न तत्र साध्वसाधुभाषाव्यवहारे हितमितार्थत्वात् ॥ १० ॥ स्यादेतत् सत्यग्रहणमनर्थकं ? कुतः भाषासमितावन्तर्भावात् इति ? तन्न किं कारणं ? तत्र साध्वसाधुभाषाव्यवहारे हितमितार्थत्वात् । संयतो हि साधुषु असाधुषु च भाषाव्यवहारं कुर्वन् हितं मितं च ब्रूयात् ? अन्यथा रागानर्थदंडादिदोषानुषंगः स्यादिति समितिलक्षणमुक्तं । इह पुनः सतः प्रव्रजितास्तद्भक्ता वा तेषु सत्यं ज्ञानचारित्रशिक्षणादिषु बहुपि वक्तव्यमित्यनुज्ञायते धर्मोपबृंहणार्थं । अथ कः संयमः ? काश्चि-- भाषादिनिवृत्तिरिति ।

न भाषादिनिवृत्तिः संयमो गुप्त्यंतर्भावात् ॥ ११ ॥ गुप्तिर्हि निवृत्तिप्रवणा अतोऽन्तर्भावात् संयमाभावः स्यात् । अपर आह कायादिप्रवृत्तिर्विशिष्टा, संयम इति ।

नापि कायादिप्रवृत्तिर्विशिष्टा समितिप्रसंगात् ॥ १२ ॥ समितयो हि कायादिप्रवृत्तिरूपाः अतस्तत्रान्तर्भावः प्रसज्यते ।

पर्चेन्द्रिया द्विविधा संज्ञिनोऽसंज्ञिन । संज्ञिनो द्विविधा पर्याप्तका अपर्याप्तका । असंज्ञिनो द्विविधा पर्याप्तका अपर्याप्तकाश्च एव जीवस्थानानि वदितव्यानि । तानि नामोदयापादितानशपाणि एकेंद्रियजातिसूक्ष्मबादर-पर्याप्तकाऽपर्याप्तकनामोदयजनितानि चत्वारि जीवस्थानानि एकेंद्रियेषु। द्वींद्रियादिषु बादरनामोदय एव। विकलेंद्रियेषु द्वित्रिचतुरिंद्रियजातिपर्याप्तकापर्याप्तकनामोदयनिर्वर्तितानि षड्जीवस्थानानि । पचेंद्रियेषु संज्ञ्यसंज्ञिपर्याप्तकापर्याप्तकनामोदयलब्धभेदानि चत्वारि जीवस्थानानि ।

हितमितासंदिग्धाभिधानं भाषासमितिः ॥ ५ ॥ मोक्षपदप्रापणप्रधान फलं हितं, तद्द्विविधं स्वहितं परहितं चेति । मितमनर्थकबहुप्रलपनरहितं स्फुटार्थं व्यक्ताक्षरं चाऽसंदिग्धं, एवंविधमभिधानं भाषासमिति । तत्प्रपञ्च —मिथ्याभिधानासूयाप्रियभेदाल्पसारशंकितसंभ्रांतकषायपरिहासाऽयुक्ताऽसभ्यनिष्ठुराधर्मनिषेधदेशकालालक्षणातिसंस्तववादिवाग्दोषविरताभिधानं ।

अन्नादावुद्गमादिदोषवर्जनमेषणासमितिः ॥ ६ ॥ अनगारस्य गुणरत्नसंचयसंवाहिशरीरशकटिं समाधिपत्तनं निनीषतोऽक्षम्रक्षणमिव शरीरधारणमौषधमिव जाठराग्निदाहोपशमनिमित्तमन्नाद्यनास्वादयतो देशकालसामर्थ्यादिविशिष्टमगर्हितमभ्यवहरत उद्गमोत्पादनैषणासंयोजनप्रमाणकारणांगारधूमप्रत्ययनवकादिपरिवर्जनमेषणासमितिरिति समाख्यायते ।

धर्मोपकरणानां ग्रहणविसर्जनं प्रति यतनमादाननिक्षेपणा समितिः ॥७॥ धर्माविरोधिनां परानुपरोधिनां द्रव्याणां ज्ञानादिसाधनानां ग्रहणे विसर्जने च निरीक्ष्य प्रमृज्य प्रवर्तनमादाननिक्षेपणा समिति ।

जीवाविरोधेनांगमलनिर्हरणमुत्सर्गसमितिः ॥ ८ ॥ स्थावराणां जंगमानां च जीवादीनां अविरोधेनांगमलनिर्हरणं शरीरस्य च स्थापनं उत्सर्गसमिति , अवगतव्या ।

वाक्कायगुप्तिरियमपीति चेन्न तत्र कालविशेषे सर्वनिग्रहोपपत्तेः ॥ ९ ॥ स्यान्मतं ईर्यासमित्यादिलक्षणा वृत्ति वाक्कायगुप्ति , रक्षणं प्राणिपीडापरिहार इत्यनर्थांतरमिति ? तन्न किं कारणं ? तत्र कालविशेषे सर्वनिग्रहोपपत्ते । परिमितकालविषयो हि सर्वयोगनिग्रहो गुप्ति । तत्रासमर्थस्य कुशलेषु वृत्ति समितिरतो गमनभाषणाभ्यवहरणग्रहणनिक्षेपोत्सर्गलक्षणसमितिविधावप्रमत्तानां तत्प्रणालिकाप्रसृतकर्माभावान्निभृतानां प्रासीद संवर ।

पात्राभावात् पाणिपुटाहाराणां संवराभाव इति चेन्न परिग्रहदोषात् ॥ १० ॥ स्यादेतत् असति पात्रे पाणिपुटेन भुंजानस्य भिक्षो पतिताहारनिमित्तप्राणातिपातदर्शनादेषणासमित्यभावात् संवराभाव इति ? तन्न । किं कारणं ? परिग्रहदोषात् नैस्सर्गिकचर्यामातिष्ठमानस्य पात्रग्रहणं सति तत्संरक्षणाधिकृतो दोष प्रसज्यते । तस्मात् स्वायत्तेन पाणिपुटेन निराबाधदेशे स्थित्वा परीक्ष्य भुंजानस्य निभृतस्य तद्गतदोषाभाव । किंच—

दैन्यप्रसंगात् ॥ ११ ॥ कपालमन्यद्वा भाजनमादाय पर्यटतो भिक्षोर्दैन्यमासज्यते । गृहिजनानीतमपि भाजन सर्वत्र सुलभ तत्प्रक्षालनादिविधौ च दुःपरिहार पापलेप , स्वभाजनेन देशांतरं नीत्वा भोजने च आशानुबंधन स्यात् । सपूर्वविशिष्टभाजनादिकगुणासंभवाच्च येन केनचित् भुंजानस्य दैन्य स्यात् । तत स्वकरपुटभाजनाऽऽन्यद्विदिष्टमास्त भिक्षा ।

अन्नवत्तत्प्रसंग इति चेन्न तेन विनाऽभावात् ॥ १२ ॥ स्यादेतद्यथा प्रासव्यमन्नं संस्कृतं परम परि यज्य परगृहे यत्किंचित् असंस्कृतमन्नं अरसमनुभूयते भिक्षुणा तथा कपालादादानमपि स्यादिति ? तन्न। किं कारणं ? तेन विनाऽभावात् चिरकाल तप संचिकीर्षत संयतस्य शरीरयात्रा आहारमंतरेण न संभवतीति यत्किंचित्प्रासुकं कादाचित्कमभ्युपगम्यते न तथा भाजनमिति असमानसा दृष्टांत ।

आह उक्तं गुप्तिसमिती संवरहेतुरुक्तमिदानीं तदनंतरमुद्दिष्टस्य धर्मस्य संवरहेतुत्व सत्प्रणेतव्यमित्यत्रेदमुच्यते—

उत्तमक्षमामार्दवार्जवशौचसत्यसंयमतपस्त्यागा-किंचन्यब्रह्मचर्याणि धर्मः ॥ ६ ॥

किमर्थमिदमुच्यते—

प्रवर्तमानस्य प्रमादपरिहारार्थं धर्मवचनं ॥ १ ॥ आद्यं गुप्त्यादिप्रवृत्तिनिग्रहार्थं । तत्रासमर्थाना प्रवृत्त्युपायप्रदर्शनार्थं द्वितीयमेषणादि । इदं पुनर्दशविधधर्माख्यान, प्रवर्तमानस्य प्रमादपरिहारार्थं वेदितव्य ।

क्रोधोत्पत्तिनिमित्ताविषह्याक्रोशादिसंभवे कालुष्योपरमः क्षमा ॥ २ ॥ शरीरस्थितिहेतुमार्गणार्थं परकुलान्युपगच्छतो भिक्षोर्दुष्टजनाक्रोशोपसहनावज्ञानताडनशरीरव्यापादनादीनां क्रोधोत्पत्तिनिमित्तानां सन्निधाने कालुष्याभावः क्षमेत्युच्यते ।

जात्यादिमदावेशादभिमानाभावो मार्दवं ॥३॥ उत्तमजातिकुलरूपविज्ञानैश्वर्यश्रुतलाभवीर्यस्यापि सतस्तत्कृतमदावेशाभावात् परप्रयुक्तपरिभवनिमित्ताभिमानाभावो मार्दवं माननिर्हरणमवगंतव्यं ।

योगस्यावक्रतार्जवं ॥ ४ ॥ योगस्य कायवाङ्मनोलक्षणस्यावक्रता आर्जवमित्युच्यते ।

प्रकर्षप्राप्ता, लोभनिवृत्तिः शौचं ॥ ५ ॥ लोभस्य निवृत्तिः प्रकर्षप्राप्ता, शुचेर्भावः कर्म च शौचमिति निश्चीयते ।

गुप्तावंतर्भाव इति चेन्न तत्र मानसपरिस्पंदप्रतिषेधात् ॥ ६ ॥ स्यादेतत् मनोगुप्तौ शौचमंतर्भवतीति पृथग्ग्रहणमनर्थकमिति ? तन्न । किं कारण ? तत्र मानसपरिस्पदप्रतिषेधात् । मनोगुप्तौ हि मानसः परिस्पंदः सकलः प्रतिषिध्यते तत्रासमर्थेषु परकीयेषु वस्तुषु अनिष्टप्रणिधानोपरमार्थमिदमुच्यते ।

आकिंचन्येऽवरोध इति चेन्न तस्य नैर्मम्यप्रधानत्वात् ॥७॥ स्यादेतत् आकिंचन्य वक्ष्यते तत्रास्यावरोधात् शौचग्रहणं पुनरुक्तमिति ? तन्न । किं कारण ? तस्य नैर्मम्यप्रधानत्वात् । स्वशरीरादिषु संस्काराद्यपोहार्थमाकिंचन्यमिष्यते ।

तच्चतुर्विधं जीवितारोग्येंद्रियोपभोगभेदात् ॥ ८ ॥ लोभश्चतुःप्रकार —जीवनलोभ आरोग्यलोभ इंद्रियलोभ उपभोगलोभश्चेति स प्रत्येक द्विधा भिद्यते स्वपरविषयत्वात् अतस्तन्निवृत्तिलक्षण शौच चतुर्विधमवसेयं ।

सत्सु साधुवचनं सत्यं ॥ ९ ॥ सत्सु प्रशस्तेषु जनेषु साधुवचन सत्यमित्युच्यते । तद्दशप्रकारं व्याख्यातं ।

भाषासमितावंतर्भाव इति चेन्न तत्र साध्वसाधुभाषाव्यवहारे हितमितार्थत्वात् ॥१०॥ स्यादेतत् सत्यग्रहणमनर्थकं ? कुतः भाषासमितावंतर्भावात् इति ? तन्न किं कारण ? तत्र साध्वसाधुभाषाव्यवहारे हितमितार्थत्वात् । संयतो हि साधुषु असाधुषु च भाषाव्यवहारं कुर्वन् हित मित च ब्रूयात् । अन्यथा रागानर्थदंडादिदोषानुषंग स्यादिति समितिलक्षणमुक्तं । इह पुनः सतः प्रव्रजितास्तद्भक्ता वा तेषु साधु सत्यं ज्ञानचारित्रशिक्षणादिषु बह्वपि वक्तव्यमित्यनुज्ञायते धर्मोपबृंहणार्थं । अथ कः संयमः ? कश्चिदाह—भाषादिनिवृत्तिरिति ।

न भाषादिनिवृत्तिः संयमो गुप्त्यंतर्भावात् ॥ ११ ॥ गुप्तिर्हि निवृत्तिप्रवणा अतोऽन्तर्भावात् संयमाभावः स्यात् । अपर आह कायादिप्रवृत्तिर्विशिष्टा, संयम इति ।

नापि कायादिप्रवृत्तिर्विशिष्टा समितिप्रसंगात् ॥ १२ ॥ समितयो हि कायादिप्रवृत्तिदोषनिवृत्तयः अतस्तत्रांतर्भावः प्रसज्यते ।

त्रसस्थावरवधप्रतिषेध आत्यंतिकः संयम इति चेन्न परिहारविशुद्धिचारित्रांतर्भावात्॥१३॥ अथ मतं द्वींद्रियादीनां त्रसानां पृथिवीकायिकादीनां स्थावराणां च प्राणिनां वधप्रतिषेध आत्यंतिकः संयम इति तदपि नोपपद्यते। कुतः ? परिहारविशुद्धिचारित्रांतर्भावात्। वक्ष्यते हि चारित्रभेदेषु परिहारविशुद्धिलक्षणं चारित्रमिति तत्रांतर्भावात् पृथक् संयमग्रहणं अनर्थकं स्यात्। कस्तर्हि संयमः।

समितिषु प्रवर्तमानस्य प्राणींद्रियपरिहारः संयमः॥ १४॥ ईर्यासमित्यादिषु वर्तमानस्य मुनेस्तत्परिपालनार्थं प्राणींद्रियपरिहारः संयम इत्युच्यते। एकेंद्रियादिप्राणिपीडापरिहारः प्राणिसंयमः। शब्दादिष्विंद्रियार्थेषु रागानभिष्वंग इंद्रियसंयमः।

अतोपहृतसंयमभेदासिद्धिः॥ १५॥ एवं च कृत्वाऽपहृतसंयमभेदासिद्धिर्भवति। संयमो हि द्विविधः-उपेक्षासंयमोऽपहृतसंयमश्चेति देशकालविधानज्ञस्य परोपरोधेन उत्सृष्टकायस्य त्रिधागुप्तस्य रागद्वेषानभिष्वंगलक्षण उपेक्षासंयमः। अपहृतसंयमस्त्रिविधः उत्कृष्टो मध्यमो जघन्यश्चेति। तत्र प्रासुकवसत्याहारमात्रबाह्यसाधनस्य स्वाधीनेतरज्ञानचरणकरणस्य बाह्यजंतूपनिपाते आत्मानं ततोपहृत्य जीवान् परिपालयत उत्कृष्टः, मृदुना प्रमृज्य जीवान् परिहरतो मध्यमः, उपकरणांतरेच्छया जघन्यः।

तत्प्रतिपादनार्थः शुद्ध्यष्टकोपदेशः॥ १६॥ तस्यापहृतसंयमस्य प्रतिपादनार्थः शुद्ध्यष्टकोपदेशो द्रष्टव्यः। तद्यथा—अष्टौ शुद्धयः—भावशुद्धिः कायशुद्धिः विनयशुद्धिः ईर्यापथशुद्धिः भिक्षाशुद्धिः प्रतिष्ठापनशुद्धिः शयनासनशुद्धिः वाक्यशुद्धिश्चेति। तत्र भावशुद्धिः कर्मक्षयोपशमजनिता मोक्षमार्गरुच्याहितप्रसादा रागाद्युपप्लवरहिता तस्यां सत्यां आचारः प्रकाशते परिशुद्धभित्तिगतचित्रकर्मवत्। कायशुद्धिर्निरावरणाभरणा निरस्तसंस्कारा यथाजातमलधारिणी निराकृतांगविकारा सर्वत्र प्रयतवृत्तिः प्रशमसुखं मूर्तिमिव प्रदर्शयंतीति तस्यां सत्यां न स्वतोस्य भयमुपजायते नाप्यन्यतः तस्य। विनयशुद्धिः अर्हदादिषु परमगुरुषु यथार्हं पूजाप्रवणा ज्ञानादिषु च यथाविधिभक्तियुक्ता गुरोः सर्वत्रानुकूलवृत्तिः प्रश्नस्वाध्यायवाचनाकथाविज्ञप्त्यादिषु प्रतिपत्तिकुशला देशकालभावावबोधनिपुणा आचार्यानुमतचारिणी, तन्मूलाः सर्वसंपदः। सैषा भूषा पुरुषस्य सैव नौः संसारसमुद्रतरणे। ईर्यापथशुद्धिः नानाविधजीवस्थानयोन्याश्रयावबोधजनितप्रयत्नपरिहृतजंतुपीडा ज्ञानादित्यस्वेंद्रियप्रकाशनिरीक्षितदेशगामिनी द्रुतविलंबितसंभ्रांतविस्मितलीलाविकारदिगंतरावलोकनादिदोषरहितगमना तस्यां सत्यां संयमः प्रतिष्ठितो भवति विभव इव सुनीतौ। भिक्षाशुद्धिः परीक्षितोभयप्रचारा, प्रमृष्टपूर्वापरस्वांगप्रदेशविधाना आचारसूत्रोक्तकालदेशप्रकृतिप्रतिपत्तिकुशला लाभालाभमानापमानसमानमनोवृत्तिः लोकगर्हितकुलपरिवर्जनपरा चंद्रगतिरिव हीनाधिकगृहा, विशिष्टोपस्थाना दीनानाथदानशाला विवाहयजनगेहादिपरिवर्जनोपलक्षिता दीनवृत्तिविगमा प्रासुकाहारगवेषणप्रणिधाना आगमविहितनिरवद्याशनपरिप्राप्तप्राणयात्राफला, तत्प्रतिबद्धा हि चरणसंपत् गुणसंपदिव साधुजनसेवानिबंधना सा लाभालाभयोः सुरसविरसयोश्च समसंतोषाद्भिक्षेति भाष्यते यथा सलीलसालंकारवरयुवतिभिरुपनीयमानघासो गौर्न तदंगगतसौंदर्यनिरीक्षणपरः तृणमेवात्ति। यथा वा तृणोल्वं नानादेशस्थं यथालाभमभ्यवहरति न योजनासंपदमवेक्षते तथा भिक्षुरपि भिक्षापरिवेषकजनमृदुललितरूपवेषविलासावलोकननिरुत्सुकः शुष्कद्रवाहारयोजनाविशेषं चानवेक्षमाणः यथागतमश्नाति इति गौरिव चारो गोचार इति व्यपदिश्यते। तथा गवेषणेति च यथा शकटं रत्नभारपरिपूर्णं येन केनचित् स्नेहेन अभ्यक्तं च कृत्वा अभिलषितदेशांतरं वणिगुपनयति तथा मुनिरपि गुणरत्नभरितां तनुशकटीमनवद्यभिक्षायुरभ्यक्षणेन अभिप्रेतसमाधिपत्तनं प्रापयतीं स्वप्नभ्रक्षणमिति च नामरूढं। यथा भांडागारे समुत्थितमनलं अशुचिना शुचिना वा वारिणा शमयति गृही तथा यतिरपि उदराग्निप्रशमनमिति च निरुच्यते। दातृजनबाधया विना कुशलो मुनिर्भ्रमरवदाहरतीति भ्रमराहार इत्यपि परिभाष्यते। येन केनचित्प्रकारेण श्वभ्रपूरणवदुदरगर्तमनगारः पूरयति स्वादुनेतरेण वेति श्वभ्रपूरणमिति च निरुच्यते। प्रतिष्ठापनशुद्धिपरः संयतः नखरोमसिंघाणकनिष्ठीवनशुक्रोच्चारप्रस्रवणशोधने देहपरित्यागे च विदितदेशकालो जंतूपरोधमंतरेण प्रयतते। संयतेन शयनासनशुद्धिपरेण स्त्री-

क्षुद्रचौरपानाक्षशौण्डशाकुनिकादिपापजनवासा वर्ज्याः शृंगारविकारभूषणोज्ज्वलवेषवेश्याक्रीडाभिरामगीतनृत्यवादित्राकुलशालादयश्च परिहर्तव्याः अकृत्रिमगिरिगुहातरुकोटरादयः कृत्रिमाश्च शून्यागारादयो मुक्तमोचितावासाः अनात्मोद्देशनिर्वर्तिताः निरारंभाः सेव्याः । वाक्यशुद्धिः पृथिवीकायिकारम्भादिप्रेरणरहिता. परुषनिष्ठुरादिपरपीडाकरप्रयोगनिरुत्सुका व्रतशीलदेशनादिप्रधानफला हितमितमधुरमनोहरा संयतस्य योग्या तदधिष्ठाना हि सर्वसंपदः ॥

तपो वक्ष्यमाणभेदं ॥ १७ ॥ कर्मक्षयार्थं तप्यत इति तपः, तदुत्तरत्र वक्ष्यमाणं द्वादशविकल्पं अवसेयं ।

परिग्रहनिवृत्तिस्त्यागः ॥ १८ ॥ परिग्रहस्य चेतनाचेतनलक्षणस्य निवृत्तिस्त्याग इति निश्चीयते ।

अभ्यंतरतपोविशेषोत्सर्गग्रहणात्सिद्धिरितिचेन्न तस्यान्यार्थत्वात् ॥ १९ ॥ स्यान्मतं वक्ष्यते तपोऽभ्यंतरं षड्विधं तत्रोत्सर्गलक्षणेन तपसा ग्रहणमस्य सिद्धमित्यनर्थकं त्यागग्रहणमिति तन्न । किं कारणं ? तस्यान्यार्थत्वात् । तद्धि नियतकालं सर्वोत्सर्गलक्षणं । अयं पुनस्त्यागः, यथाशक्ति अनियतकालः क्रियते इत्यस्ति भेदः ।

शौचवचनात्सिद्धिरिति चेन्न तत्रासत्यपि गर्द्धोत्पत्तेः ॥ २० ॥ अथ मतं व्याख्यातं शौचं तत्रास्यांतर्भावात् त्यागग्रहणमनर्थकमिति ? तन्न किं कारणं ? तत्रासत्यपि गर्द्धोत्पत्तेः असन्निहिते परिग्रहे कर्मोदयवशात् गर्द्धउत्पद्यते तन्निवृत्त्यर्थं शौचमुक्तं । त्यागः पुनः सन्निहितस्यापायः दानं वा स्वयोग्य, अथवा संयतस्य योग्यं ज्ञानादिदानं त्याग इत्युच्यते ।

ममेदमित्यभिसंधिनिवृत्तिराकिंचन्यं ॥ २१ ॥ उपात्तेषु अपि शरीरादिषु संस्कारापोहाय ममेदमित्याभिसंधिनिवृत्तिराकिंचन्यमित्याख्यायते । नास्य किंचनास्ति इत्यकिंचनः तस्य भावः कर्म वाकिंचन्यं ।

अनुभूतांगनास्मरणतत्कथाश्रवणस्त्रीसंसक्तशयनासनादिवर्जनाद्ब्रह्मचर्यं ॥ २२ ॥ मयानुभूतांगना कलागुणविशारदा इति स्मरणं तत्कथाश्रवणं रतिपरिमलादिवासितस्त्रीसंसक्तशयनासनमित्येवमादिवर्जनात् परिपूर्णब्रह्मचर्यमवतिष्ठते ।

स्वातंत्र्यार्थं गुरौ ब्रह्मणि चर्यमिति वा ॥ २३ ॥ अथवा ब्रह्म गुरुस्तस्मिंश्चरणं तदनुविधानधर्मस्वातंत्र्यप्रतिपत्त्यर्थं ब्रह्मचर्यमित्याचर्यते ।

अन्वर्थसंज्ञाप्रतिपादनार्थत्वाद्वा पौनरुक्त्यं ॥ २४ ॥ अथवा सर्वेषामेव परिहारः । यद्यपि गुप्तिसमित्यादिष्वंतर्भूताः केचन इहोपादिश्यते तथापि तेषां संवरणधारणसामर्थ्याद्धर्म इत्येषा संज्ञा अन्वर्थेति प्रतिपादनार्थं पुनर्वचनमिति नास्ति पौनरुक्त्यं ।

तद्भावनाप्रवणत्वाद्वा सप्तप्रकारप्रतिक्रमणवत् ॥ २५ ॥ अथवा ऐर्यापथिकरात्रिंदिवीयपाक्षिकचातुर्मासिकसांवत्सरिकोत्तमस्थानीकलक्षणं सप्तप्रकारप्रतिक्रमणं गुप्त्यादिप्रतिष्ठानार्थं भाव्यते । तथोत्तमक्षमादिदशविधधर्मभावना गुप्त्यादिपरिपालनार्थेवेति तत्रांतर्भूतानामपि पृथगुपदेशो युक्तः ।

उत्तमविशेषणं दृष्टप्रयोजनपरिवर्जनार्थं ॥ २६ ॥ यत्किंचिद्दृष्टं प्रयोजनमनुद्दिश्य क्रियमाणानि क्षमादीनि संवरणकारणानि भवंतीत्यस्य विशेषस्य प्रतिपत्त्यर्थमुत्तमविशेषणमुपादीयते । उत्तमक्षमा उत्तममार्दवमित्यादि । कथं पुनरेषां संवरहेतुत्वमिति चेदत्रोच्यते ।

सर्वेषां स्वगुणप्रतिपक्षदोषभावनात् संवरहेतुत्वं ॥ २७ ॥ सर्वेषामेवैषां उत्तमक्षमादीनां स्वगुणस्य प्रतिपक्षदोषस्य भावनात् संवरहेतुत्वमवसेयं । तद्यथा—उत्तमक्षमायास्तावत्—व्रतशीलपरिरक्षणमिहामुत्र च दुःखानभिष्वंगः सर्वस्य जगतः सम्मानसत्कारभावपरिपक्त्यादिगुणः तत्प्रतिपक्षस्य क्रोधस्य धर्मार्थकाममोक्षप्रणाशनं दोष इति विचिंत्य क्षमितव्यं । किंच—

क्रोधनिमित्तस्य स्वात्मभावानुचिंतनात् ॥ २८ ॥ परैः प्रयुक्तस्य क्रोधनिमित्तस्य आत्मनि भावचिंतनं तावद्विद्यंते मय्येते दोषाः । किमत्रासौ मिथ्या ब्रवीतीति क्षमितव्यमभावचिंतनादपि नैते मयि विद्यते दोषाः अज्ञानादसौ ब्रवीति इति क्षमा कार्या । अपि च बालस्वभावचिंतनं परोक्षप्रत्यक्षाक्रोशताडनमारणधर्मभ्रंशनानामुत्तरोत्तररक्षार्थं । तद्यथा—परोक्षमाक्रोशति बाले क्षमितव्य एवं स्वभावा हि बाला भवंति दिष्ट्या च मां परोक्षमाक्रोशति न प्रत्यक्षमेतदपि विद्यते बालेष्विति लाभ एव मंतव्यः । प्रत्यक्षमाक्रोशति सोढव्यं विद्यत एतत् बालेषु दिष्ट्या च मां प्रत्यक्षमाक्रोशति न ताडयति, एतदपि विद्यते बालेष्विति लाभ एव मंतव्यः । ताडयत्यपि च मर्षितव्यं दिष्ट्या च मां ताडयति न प्राणैर्वियोजयति इत्येतदपि विद्यते बालेष्विति लाभ एव मंतव्यः । प्राणैर्वियोजयत्यपि तितिक्षा कर्तव्या दिष्ट्या च मां प्राणैर्वियोजयति न धर्माद्भ्रंशयति इति । किंचान्यत् ममैवापराधे यत्पुराचरितं तन्महद्दुष्कर्म तत्फलमिदमाक्रोशवचनादि निमित्तमात्रं परात्रेति सहितव्यं । मार्दवोपेतं गुरवोऽनुगृण्हति साधवः साधु मन्यते ततश्च सम्यग्ज्ञानादीनां पात्रीभवति । ततः स्वर्गापवर्गफलावाप्तिः । मतिमलिने मनसि व्रतशीलानि नावतिष्ठते । साधवश्चैनं परित्यजति च । तन्मूला सर्वा विपदः । ऋजुहृदयमधिवसति गुणाः मायाचारं नाश्रयतऽगर्हिता च गतिर्भवति । शुच्याचारमिहापि सन्मानयति, सर्वे विश्रंभादयश्च गुणाः तमधितिष्ठति, लोभभावनाक्रांता हृदये नावकाशं लभते गुणाः, इह चामुत्र चाऽचिंत्य व्यसनमसावश्नुते, सत्यवाचि प्रतिष्ठिताः सर्वा गुणसंपदः । अनृतभाषिणं बंधवोपि अवमन्यते, मित्राणि च परित्यजति, जिह्वाछेदनसर्वस्वहरणादि व्यसनभागपि भवति, संयमे ह्यात्महितं तमनुतिष्ठन्निहैव पूज्यते परत्र किमस्ति वाच्यं असंयतः प्राणवधविषयरागेषु नित्यप्रवृत्तकर्माशुभं संचिनुते तपः सर्वार्थसाधनं तत एव ऋद्धयः संजायते । तपस्विभिरध्युषितान्येव क्षेत्राणि लोके तीर्थमुपगतानि तद्यस्य न विद्यते स तृणाल्लघुर्लक्ष्यते मुंचति तं सर्वे गुणाः, नासौ मुंचति संसारं, उपधित्यागः पुरुषहितं यतो यतः परिग्रहादपेतः ततस्ततोस्य खेदो व्यपगतो भवति निरवद्ये मनः प्रणिधानं पुण्यविधानं परिग्रहाशा बलवती सर्वदोषप्रसवयोनिः न तस्या उपधिभिः तृप्तिरस्ति सलिलैरिव सलिलनिधेरिह वडवाया अपि च कः पूरयति दुःपूरमाशागर्तं दिनेदिने यत्रास्तमस्तमाधेयमाधारत्वाय कल्पते । शरीरादिषु निर्ममत्वः परमनिर्वृत्तिमवाप्नोति । शरीरादिषु कृताभिष्वंगस्य सर्वकालमभिष्वंग एव संसारे, ब्रह्मचर्यमनुपालयतः हिंसादयो दोषा न स्पृशंति । नित्याभिरतगुरुकुलावासमधिवसति गुणसंपदः । वरांगनाविलासविभ्रमविधेयीकृतः पापैरपि विधेयीक्रियते । अजितेंद्रियता हि लोके प्राणिनाशधात्री । येवमुत्तमक्षमादिषु तत्प्रतिपक्षेषु च गुणदोषविचारपूर्विकायां क्रोधादिनिवृत्तौ सत्यां तन्निबंधनकर्मास्रवाभावात् महान् संवरो भवति ।

व्यक्तिवचनभेदात् निर्देशवैलक्षण्यमिति चेन्न सर्वेषां धर्मभावाव्यतिरेकस्यैकत्वादाविष्टलिंगत्वाच्च ॥ २९ ॥ स्यान्मतं यथा शुक्लः पटः शुक्ला शाटी शुक्लं वस्त्रं शुक्लौ कंबलौ शुक्लाः कंबला इति सामानाधिकरण्ये व्यक्तिवचनयोरभेदो दृश्यते नच तथेहाभेदः ततो निर्देशो विलक्षण इति ? तन्न किं कारणं ? सर्वेषां धर्मभावाव्यतिरेकस्यैकत्वात् सर्वेषूत्तमक्षमादिषु संवरणलक्षणो धर्मभावः अस्ति सच एकः तस्य विवक्षितत्वात् एकवचननिर्देशः । आविष्टलिंगश्च धर्मशब्दः नान्यसंबंधे स्वलिंगं जहाति । आह क्रोधाद्यनुत्पत्तिः क्षमादिविशेषप्रत्यनीकालंबनादियुक्त तत्र कस्मात् क्षमादीनयमवलंबते नान्यथा वर्तते इत्युच्यते यस्मात्तप्तायस्पिंडवत् क्षमादिपरिणतेना हितैषिणा कर्तव्या ।

अनित्याशरणसंसारैकत्वान्यत्वाशुच्यास्रवसंवरनिर्जरा लोकबोधिदुर्लभधर्मस्वाख्याततत्त्वानुचिंतनमनुप्रेक्षाः ॥ ७ ॥

उपात्तानुपात्तद्रव्यसंयोगव्यभिचारस्वभावोऽनित्यत्वं ॥ १ ॥ आत्मना रागादिपरिणामात्मना कर्मनोकर्मभावेन गृहीतानि उपात्तानि पुद्गलद्रव्याणि अनुपात्तानि परमाण्वादीनि तेषां द्रव्यात्मना नित्यत्वं पर्यायात्मना सततं अनुपरतभेदसंसर्गवृत्तित्वादनित्यत्वं । इमानि शरीरेंद्रियविषयोपभोगद्रव्याणि

समुदयरूपाणि जलबुद्बुदवदनवस्थितस्वभावानि गर्भादिषु अवस्थाविशेषेषु सदोपलभ्यमानसयोगविपर्ययाणि मोहादत्राज्ञो नित्यता मन्यते न किंचित्ससारे समुदित ध्रुवमस्ति आत्मनो ज्ञानदर्शनोपयोगस्वभावादन्यदिति चिंतनमनित्यत्वानुप्रेक्षा एव ह्यस्य चिंतयतस्तेषु अभिष्वगाभावात् भुक्तोज्झितगधमाल्यादिषु इव वियोगकालेऽपि विनिपातो नोत्पद्यते ।

क्षुधितव्याघ्राभिद्रुतमृगशाववज्जंतोर्जरामृत्युरुजांतके परित्राणाभावो शरणं ॥ २ ॥ शरणं द्विविध लौकिक लोकोत्तर च । तत्प्रत्येक त्रिधा जीवाजीवमिश्रकभेदात् तत्र राजा देवता लौकिक जीवशरण, दुर्गादिक लौकिकमजीवशरण । ग्रामनगरादि मिश्रक । पच गुरवो लोकोत्तर जीवशरण, तत्प्रतिबिंबाद्यजीवशरण, सधर्मोपकरणसाधुवर्गो मिश्रकशरण । तत्र यथा मृगशावस्य एकाते बलवता क्षुधितेन आमिषैषिणा व्याघ्रेणाभिद्रुतस्य न किंचित् शरणमस्ति तथा जन्मजरामृत्युव्याधिप्रियविप्रयोगाप्रियसयोगेप्सितालाभदारिद्र्यदौर्मनस्यादिसमुत्थितेन दुःखेनाभिभूतस्य जतो शरण न विद्यते, परिपुष्टमपि शरीर भोजन प्रति सहायि भवति न व्यसनोपनिपाते । यत्नेन सचिता अपि न भवातरमनुगच्छति सविभक्तसुखदुःखा सुहृदोऽपि न मरणकाले परित्रायते । बाधवा समुदिताश्च रुजा परीत न परियाति अस्ति चेत् सुचरितो धर्मो व्यसनमहार्णव तरणोपायो भवति । मृत्युना नीयमानस्य सहस्रनयनादयोऽपि न शरण तस्माद्भवव्यसनसकटे धर्म एव शरण । सुहृदर्थोऽपि अनपायी नान्यत्किंचिच्छरणमिति भावनमशरणानुप्रेक्षा । एव ह्यस्याध्यवस्यत नित्यमशरणोऽस्मीति भृशमुद्विग्नस्य सासारिकेषु भावेषु ममत्वविगमो भवति । भगवदर्हत्सर्वज्ञप्रणीते एव वचसि प्रतिपन्नो भवेत ॥

द्रव्यादिनिमित्ता आत्मनो भवांतरावाप्तिः संसारः ॥ ३ ॥ चतुर्विधात्मावस्था संसार असंसार नोसंसार तत्त्रितयव्यपायश्चेति । तत्र ससारश्चतसृषु गतिषु नानायोनिविकल्पासु परिभ्रमण, अनागतिरससार शिवपदपरमामृतसुखप्रतिष्ठा, नोससार सयोगकेवलिन चतुर्गतिभ्रमणाभावात् असंसार प्राप्त्यभावाच्च ईषत्ससार नोससार इति । अयोगकेवलिन तत्त्रितयव्यपाय , तत्र भ्रमणाभावात् सयोगकेवलिवत् । प्रदेशपरिस्पदविगमात् असंसाराप्राप्त्यभावाच्च । देहपरिस्पदाभावेऽपि देहिन सतत प्रदेशचलनमस्ति तत सदा ससार एव । सिद्धानामयोगकेवलिना च नास्ति प्रदेशचलन इतरेषा त्रिधाप्यसीयते । स पुन ससार कश्चिदनादिनिधन अभव्यापेक्षया, भव्यसामान्यार्पणया च कश्चित् अनादिरुच्छेदवान्, भव्यविशेषापेक्षया सादि सनिधन । नोससारः अनिधन सादिरससार तत्त्रितयव्यपायोऽतर्मुहूर्तकाल । तत्र द्रव्यनिमित्त ससारश्चतुर्विध कर्मनोकर्मवस्तुविषयाश्रयभेदात् । तत्र क्षेत्रहेतुको द्विविध स्वक्षेत्रपरक्षेत्रविकल्पात् । लोकाकाशतुल्यप्रदेशस्यात्मन कर्मोदयवशात् सहरणविसर्पणधर्मण हीनाधिकप्रदेशपरिणामावगाहित्व स्वक्षेत्रससार , समूर्छनगर्भोपपादजन्मनवयोनिविकल्पाद्यालवन परक्षेत्रससार । कालो द्विविध परमार्थरूपो व्यवहाररूपश्चेति तयोर्लक्षण प्राग्व्याख्यात । तत्र परमार्थकालवर्तितपरिस्पदेतरपरिणामविकल्प तत्पूर्वककालव्यपदेशौपचारिककालत्रयवृत्ति कालससार । भवनिमित्त ससार द्वात्रिंशद्विध पृथिव्यप्तेजोवायुकायिका प्रत्येक चतुर्विधा सूक्ष्मबादरपर्याप्तकापर्याप्तकभेदात् । वनस्पतिकायिका द्वेधा प्रत्येकशरीरा साधारणाश्चेति । प्रत्येकशरीरा द्वेधा पर्याप्तकापर्याप्तकभेदात् । साधारणशरीराश्चतुर्धा सूक्ष्मबादरपर्याप्तकापर्याप्तकविकल्पात् विकलेंद्रिया प्रत्येक द्विधा पर्याप्तकापर्याप्तकविकल्पात् पचेंद्रियाश्चतुर्धा सज्ञ्यसज्ञिपर्याप्तकापर्याप्तकापेक्षयेति । भावनिमित्त ससारो द्वेधा स्वभावपरभावात् स्वभावो मिथ्यादर्शनादि परभावो ज्ञानावरणादि कर्मरसादि एवमेतस्मिन्ननेककानककुयोनिकुलकोटिबहुशतसहस्रसकटे ससारे परिभ्रमन् जीव कर्मयत्रप्रेरित पिता पितामहो भूत्वा भ्राता पुत्र पौत्रश्च भवति माता भूत्वा भगिनी भार्या दुहिता च भवति किं बहुना स्वयमात्मन पुत्रो भवतीत्येवमादि ससारस्वभावचिंतन ससारानुप्रेक्षा । एव ह्यस्य भावयत ससारदुःखभयादुद्विग्नस्य ततो निर्वेदो भवति निर्विण्णश्च ससारप्रहरणाय प्रतियतते ।

जन्मजरामरणावृत्तिमहादुःखानुभवनं प्रति सहायानपेक्षत्वमेकत्वं ॥ ४ ॥ एकत्वमनन्यत्वमित्येतदुभयं द्रव्यक्षेत्रकालभावविकल्पं । तत्र द्रव्यैकत्वं जीवादिष्वन्यतमद्रव्यविषयत्वेनाऽभेदकल्पनं । क्षेत्रैकत्वं परमाण्ववगाहप्रदेशः । कालैकत्वमभेदः समयः । भावैकत्वं मोक्षमार्गः । तथानेकत्वमपि भेदविषयं नहि किंचिदेकमेव निश्चितमस्ति अनेकमव वा। एकमपि सामान्यार्पणया विशेषार्पणया। अनेकमपि तत्र परिप्राप्तबाह्याभ्यंतरोपधित्यागस्य सम्यग्ज्ञानादेकत्वनिश्चयमास्कंदतः यथाख्यातचरित्रैकवृत्तिः मोक्षमार्गो भावैकत्वं तत्प्राप्तये एक एवाहं न कश्चिन्मे स्वजनः परजनो वा व्याधिजरामरणादीनि दुःखानि परिहरति । बंधुमित्राणि स्मशानं नातिवर्तंते । धर्म एव मे सहायः सदानपायीति चिंतनमेकत्वानुप्रेक्षा । एवं ह्यस्य भावयतः स्वजनेषु प्रीत्यनुबंधो न भवति परजनेषु च द्वेषानुबंधो नैव जायते ततो निस्संगतामभ्युपगतो मोक्षाय एव घटते ।

शरीराव्द्यतिरेको लक्षणभेदादन्यत्वं ॥ ५ ॥ अन्यत्वं चतुर्धा व्यवतिष्ठते नामस्थापनाद्रव्यभावालंबनेन आत्मा जीव इति नामभेदः, काष्ठप्रतिमेति स्थापनाभेदः, जीवद्रव्यमजीवद्रव्यमिति द्रव्यभेदः, एकस्मिन्नपि द्रव्ये बालो युवा मनुष्यो देव इति भावभेदः । तत्र बंधं प्रत्येकत्वे सत्यपि लक्षणभेदादन्यत्वं ततः कुशलपुरुषप्रयोगसन्निधौ शरीरादन्यत्वं । तद्व्यतिरेकेण आत्मनो ज्ञानादिभिरनंतैरर्हद्भिरवस्थानं मुक्तिरन्यत्वं शिवपदमिति चोच्यते । तदवाप्तये ऐंद्रियिकं शरीरमतींद्रियोहं, अज्ञं शरीरं ज्ञोहं, अनित्यं शरीरं नित्योहं, आद्यंतवच्छरीरमनाद्यंतोहं, बहूनि मे शरीरशतसहस्राणि अतीतानि संसारे परिभ्रमतः स एवाहं अन्यस्तेभ्यः इत्येवं शरीरादन्यत्वं मे किमंग पुनर्बाह्येभ्यः परिग्रहेभ्य इति चिंतनं अन्यत्वानुप्रेक्षा । एवं ह्यस्य मनस्समादधानस्य शरीरादिषु स्पृहा नोपपद्यते ततश्च श्रेयसि वर्तते ।

शरीरस्याशुच्यशुभकारणत्वादिभिरशुचित्वं ॥६॥ शुचित्वं द्विविधं लौकिकं लोकोत्तरं चेति । तत्रात्मनः प्रक्षालितकर्ममलकलंकस्य स्वात्मन्यवस्थानं लोकोत्तरं शुचित्वं तत्साधनं सम्यग्दर्शनादि तद्वंतश्च साधवः तदधिष्ठानानि निर्वाणभूम्यादीनि यत्प्राप्त्युपायत्वाच्छुचिव्यपदेशमर्हंति । लौकिकं शुचित्वं अष्टविधं—कालाग्निभस्ममृत्तिकागोमयसलिलज्ञाननिर्विचिकित्सत्वभेदात् । तदिदं शरीरं शुचीकर्तुं नालं कुतः ? अत्यंताशुचित्वात् । शरीरमिदमाद्युत्तराशुभकारणादिभिरशुचि लक्ष्यते । तद्यथा—आद्यं तावत्कारणं शरीरस्य शुक्रं शोणितं च तदुभयमत्यंताशुचि । उत्तरकारणमाहारपरिणामादिकवलाहारो हि ग्रस्तमात्रः श्लेष्माशयं प्राप्य श्लेष्मणा द्रवीकृत अधिकमशुचि भवति, ततः पित्ताशयं प्राप्य पच्यमानः आम्लीकृतः अशुचिरेव भवति, पक्वो वाताशयमवाप्य वायुना विभज्यमानः खलरसभावेन भिद्यते खलभागो मूत्रपुरीषादिमलविकारेण विविच्यते । रसभागः शोणितमांसमेदमज्जाशुक्रभावेन परिणमते । सर्वेषां चैषां अशुचीनां भाजनं शरीरमवस्करवत् अशक्यप्रतीकारं खल्विदं शरीरं स्नानानुलेपनधूपप्रघर्षवासमाल्यादिभिरप्यशक्यमशुचित्वमपहर्तुं अंगारवदाश्रितमपि द्रव्यमात्मभावमापादयतीति जलादीनामशुचिहेतुत्वं । सम्यग्दर्शनादि पुनर्भाव्यमानं जीवस्यात्यंतिकीं शुद्धिमाविर्भावयतीति तत्त्वतो भावनमशुचित्वानुप्रेक्षा । एवं ह्यस्य संस्मरतः शरीरनिर्वेदो भवति निर्विण्णश्च जन्मोदधितरणाय चित्तं समाधत्ते ।

आस्रवसंवरनिर्जराग्रहणमनर्थकमुक्तत्वादिति चेन्न तद्गुणदोषान्वेषणपरत्वात् ॥ ७ ॥ स्यान्मतमास्रवसंवरनिर्जरा वर्णिताः अतस्तासामिह पुनर्ग्रहणमनर्थकमिति तन्न । किं कारणं ? तद्गुणदोषान्वेषणपरत्वात् । आस्रवदोषानुचिंतनमुद्वेगार्थमास्रवोपाक्षेपः । आस्रवा हि इहामुत्र चापायप्रसक्ताः । महानदीस्रोतोवेगतीक्ष्णाः इंद्रियादयः । तद्यथा—प्रभूतयवकोशोदकप्रमादावगाहनादिगुणसंपन्नसहचारिणः मदांधा वनगतोवारणा हस्तिबंधकीषु स्पर्शनेंद्रियप्रसक्तचित्ताः मनुष्यविधेयतामुपगम्य वधबंधनवाहनांकुशताडनपार्ष्णिघातादिजनितं तीव्रदुःखमनुभवंति नित्यमेव च स्वयूथस्य स्वच्छंदप्रविचारसुखस्य च वनवासस्यानुस्मरंतो महांतं खेदमवाप्नुवंति । तथैव च जिह्वेंद्रियविषयलोलाः मृतहस्तिशरीरस्थस्रोतोवेगावगाहिवायसवत् व्यसन-

मुपनिपतति । घ्राणेंद्रियवशगताश्च औषधगधलुब्धपन्नगवद्विनिपातमिच्छति । चक्षुरिंद्रियविषयीकृताश्च दीपालोकनलोलपतगवद् व्यसनप्रतापाभिमुखा भवति । श्रोत्रेंद्रियावपयसमाकृष्टमनसोपि गीतध्वनिनिपिग-त्रिसृततृणग्रसनहरिणवत् अनर्थोन्मुखा भवति । परत्र च नानाजातिषु बहुविधदु खप्रज्वालितासु पर्यटति । इत्येवमाद्यास्रवदोषदर्शनमास्रवानुप्रेक्षा । एव ह्यस्य चिंतयत क्षमादिधर्मश्रयस्करबुद्धिर्न प्रच्यवते । सर्व एते आस्रवदोषा कूर्मवत्संवृतात्मनो न भवति यथा महार्णवे नावा विवरपिधानेऽसति क्रमाश्रितजल-विप्लवे सति तदाश्रयाणा विनाशोवश्यभावी, छिद्रपिधाने च निरुपद्रवमभिलषितदेशांतरप्रापण । तथा—

कर्मागमद्वारसवरणे सति नास्ति श्रेयःप्रतिबंध इति संवरणगुणानुचिंतनं संवरानुप्रेक्षा ॥ ८ ॥ एव ह्यस्य चिंतयत संवरे नित्योद्युक्तता भवति ।

निर्जरा वेदनाविपाक इत्युक्तं ॥ ९ ॥ सा द्वेधा अबुद्धिपूर्वा कुशलमूला चेति । तत्र नरकादिषु कर्मफलविपाकजा अबुद्धिपूर्वा साऽकुशलानुबधा । परीषहजये कृत कुशलमूला सा शुभानुबधा च । इत्येव निर्जराया गुणदोषभावना निर्जरानुप्रेक्षा । एव ह्यस्यानुस्मरत कर्मनिर्जरायै वृत्तिर्भवति ।

लोकसस्थानादिविधिर्व्याख्यातः ॥ १० ॥ समतादनतस्यालोकाकाशस्य बहुमध्यदेशभाविनो लोकस्य सस्थानादिविधिर्व्याख्यात. तत्स्वभावानुचिंतन लोकानुप्रेक्षा । एव ह्यस्याध्यवस्यतः तत्त्वज्ञानादि-विशुद्धिर्भवति ।

रत्नत्रयस्वभावादिलाभस्य कृच्छ्रप्रतिपत्तिः बोधिदुर्लभत्वं ॥ ११ ॥ उक्तच—

एगणिगोदसरीरे जीवा दव्वप्पमाणदो दिट्ठा ।
सिद्धे हि अणतगुणा सव्वेण वितीदकालेण ॥ १ ॥

इत्यागमप्रामाण्यादेकस्मिन्निगोतशरीरे जीवा सिद्धानामनतगुणा । एव सर्वलोको निरतर निचितः स्थावरैरतस्तत्र त्रसतावालिका समुद्रे पतिता वज्रसिकताकणिकेव दुर्लभा । तत्र च विकलेंद्रियाणा भूयिष्टत्वात् पचेंद्रियता गुणेषु कृतज्ञतेव कृच्छ्रलभ्या । तत्र च तिर्यक्षु पशुमृगपक्षिसरीसृपादिषु बहुषु सत्सु मनुष्यभावश्च-तुष्पथे रत्नराशिरिव दुरासद', तत्प्रच्यवे पुनस्तदुपपत्तिर्दग्धतरुपुद्गलतद्भावापत्तिवत् दुर्लभा, तल्लाभे च कुदेशा-ना हिताहितविचारणाविरहितपशुसमानमानवाकार्णाना बहुत्वात् सुदेश पाषाणेषु मणिरिवासुलभ । लब्धपि सुदेशे सुकुले जन्म कृच्छ्रल्लभ्यते, पापकर्मजीवकुलाकुलत्वात् लोकस्य । कुले हि जाति. प्रायेण शीलविनया-चारसपत्तिकरी भवति । सत्यामपि कुलसपदि दीर्घायुरिंद्रियबलरूपनीरोगत्वादीनि दुर्लभानि । सर्वेष्वपि तेषु लब्धेषु सद्धर्मप्रतिलाभो यदि न स्यात् व्यर्थं जन्म वदनमिव दृष्टिविकल, तमेव कृच्छ्रलभ्य धर्ममवाप्य विषय-सुखे रजनं भस्मार्थं चदनदहनमिव विफल । विरक्तविषयसुखस्य तपोभावनाधर्मप्रभावनासुखमरणादिलक्षण समाधिर्दुरवाप तस्मिन् सति बोधिलाभ फलवान् भवतीति चिंतन बोधिदुर्लभत्वानुप्रेक्षा । एव ह्यस्य भावयत बोधिं प्राप्य प्रमादो न कदाचिदपि भवति ।

जीवस्थानगुणस्थानानां गत्यादिषु मार्गणालक्षणो धर्मःस्वाख्यातः ॥१२॥ उक्तानि जीव-स्थानानि गुणस्थानानि च तेषा गत्यादिषु मार्गणास्थानेषु स्वतत्त्वविचारणालक्षणो धर्म जिनशासने स्वाख्यात अत्राह—गत्यादय इत्युच्यते के पुनर्गत्यादय इत्यत्रोच्यत गतींद्रियकाययोगवेदकषायज्ञानसंयमदर्शनलेश्या-भव्यसम्यक्त्वसज्ञाहारकेषु मार्गणा । गम्यत इति गति सा द्वेधा कर्मोदयकृता क्षायिकी चेति । कर्मोदय-कृता चतुर्विधा व्याख्याता—नरकगति तिर्यग्गति मनुष्यगति. देवगतिश्चेति । क्षायिकी मोक्षगति । इद्रस्य लिंगमिंद्रेण सृष्टमिति वा इद्रिय तद्द्रव्यभावभेदेन द्विविध सत् पचधा वर्णित एकेंद्रियद्वींद्रियत्रींद्रिय चतुरिंद्रियपचेंद्रियभेदेन तत्कर्मकृत, अतींद्रियत्वादात्मन क्षायिक । आत्मप्रवृत्त्युपचरितपुद्गलपिंड कायः स सबधिजीव षड्विध पृथिवीकायिकः अप्कायिक तेजस्कायिक वायुकायिकः वनस्पतिकायिक त्रस-कायिकश्चेति । त्रसस्थावरनामकर्मविशेषोदयापादिता एते भावा. । नामकर्मसंततोच्छेदादकाया सिद्धाः ।

वीर्यांतरायक्षयोपशमलब्धवृत्तिर्वीर्यलब्धिर्योग । तद्वत आत्मनो मनोवाक्कायवर्गणालंबन प्रदेशपरिस्पद रूपयोगो योग । स पचदशप्रकार चत्वारो मनोयोगा चत्वारो वाग्योगा सप्त काययोगाश्चेति । योगमब धाभाव आत्मन क्षायिक । तत्र सत्यमनोयोग मृषामनोयोग सत्यमृषामनोयोग असत्यमृषामनोयोगश्चेति चतुर्विधो मनोयोग । सत्यवाग्योग मृषावाग्योग सत्यमृषावाग्योग असत्यमृषावाग्योगश्चेति चतुर्विधो वाग्योग । औदारिककाययोग औदारिकमिश्रकाययोग वैक्रियिककाययोग वैक्रियिकमिश्रकाययोग आहारकका ययोग आहारकमिश्रकाययोग कार्मणकाययोगश्चेति सप्तविध काययोग । आत्मप्रवृत्तिसमोहोत्पादो वेद स नोकषायविशेषोदयनिमित्त त्रिविध स्त्रीवेद पुवेदो नपुंसकवेदश्चेति । आत्मनि औपशमिक क्षायिक चापि गतवेदत्व । चारित्रपरिणामकषणात् कषाय स चतुर्विध क्रोधमानमायालोभलक्षणो व्याख्यात । अकषायत्व मात्मनश्चौपशमिक क्षायिक वा । तत्त्वार्थावबोधो ज्ञान तत्पचविधमुद्दिष्ट । मिथ्यादर्शनोदयापादितकालु ष्यमज्ञान त्रिविध । व्रतसमितिकषायदंडेंद्रियधारणानुवर्तननिग्रहत्यागजयलक्षण सयम पचविधा वक्ष्यते । सयम सयमासयमश्चात्रौ स च सर्वश्चारित्रमोहस्योदयोपशमात् क्षयोपशमात् क्षयाच्च भवति, तत्परिणामत्र यविरहित सिद्धत्व क्षायिक । दर्शनावरणक्षयक्षयोपशमाविर्भूतवृत्तिरालोचन दर्शन तच्चतुर्विधमुपदिष्ट चक्षुरच क्षुरवधिकेवलदर्शनभेदात् । कषायश्लेषप्रकर्षाप्रकर्षयुक्ता योगवृत्तिर्लेश्या सा षड्विधा कृष्णनीलकपो तत ज पद्मशुक्लविकल्पात् । शरीरनामोदयापादिता द्रव्यलेश्या । अलेश्यत्व क्षायिक । निर्वाणपुरस्कृतो भव्य तद्विपरीतोऽभव्य तदुभय पारिणामिक । विरहितभव्य वाभव्यविकल्पो मुक्त । तत्त्वार्थ श्रद्धानलक्षण सम्यक्त्वमुक्त दर्शनमोहस्योपशमात् क्षयोपशमात् क्षयाच्च भवति । सासादनसम्यक्त्व अन तानुबधिकषायोदयाद्भवतीत्यौदयिक, सम्यक्त्वमिथ्यात्व क्षायोपशमिक, मिथ्यात्वमौदयिक । शिक्षाक्रियालाप ग्राही सज्ञी तद्विपरीतोऽसज्ञी । तत्र सज्ञित्व क्षायोपशमिक, असज्ञित्वमौदयिक । तदुभयाभाव क्षायिक । उपभोगशरीरप्रायोग्यपुद्गलग्रहणमाहारक । तत्राहार शरीरनामोदयात् विग्रहगतिनामोदयाभावाच्च भवति । अनाहार शरीरनामत्रयोदयाभावात् विग्रहगतिनामोदयाच्च भवति । तान्येतानि चतुर्दशमार्गणास्थानानि तेषु जीवस्थानानां सत्ता विचिन्त्यते । तिर्यग्गतौ चतुर्दशापि जीवस्थानानि सति । इतरासु तिसृषु द्वे द्वे पर्याप्तकापर्याप्तकभेदात् । एकेंद्रियेषु च वारि जीवस्थानानि । विकलेंद्रियेषु द्वे द्वे, पचेंद्रियेषु चत्वार, पृथिव्यप्तेजोवायुकायिकेषु प्रत्येक चत्वारि, वनस्पतिकायिकेषु षट त्रसकायिकेषु दश, मनोयोगे एक, जी वस्थान सज्ञिपर्याप्तक, वाग्योग पच जीवस्थानानि द्वित्रिचतुरिंद्रियपर्याप्तकसज्ञ्यसंज्ञिपर्याप्तकनामानि, काय योगे चतुर्दश सति । स्त्रीवेदपुवेदयो प्रत्येक चत्वारि जीवस्थानानि असज्ञिसज्ञिपर्याप्तकापर्याप्तकाख्यानि । नपुसकवेदे चतुर्दशापि सति । अवेदे एक जीवस्थान सज्ञिपर्याप्तकसज्ञ । चतुर्ष्वपि कषायेषु चतुर्दशापि जीवस्थानानि सति । अकषाये एकमेव सज्ञिपर्याप्तकाख्य । मत्यज्ञानश्रुताज्ञानयोश्चतुर्दशापि सति । विभ गमन पर्ययज्ञानयोरेकमेव जीवस्थान सज्ञिपर्याप्तकाख्य । मतिश्रुतावधिज्ञानेषु द्वे जीवस्थाने सज्ञिपर्याप्तकापर्याप्त काख्ये, केवलज्ञाने एकमेव जीवस्थान सज्ञिपर्याप्तकाख्य । सामायिकच्छेदोपस्थापनपरिहारविशुद्धिसूक्ष्मसापराय यथाख्यातसयमासयमेषु एकमेव जीवस्थान सज्ञिपर्याप्तकनामक । असयमे चतुर्दशापि सति । अचक्षुर्दर्शने चतुर्दशापि जीवस्थानानि सति । चक्षुर्दर्शने त्रीणि जीवस्थानानि चतुरिंद्रियसज्ञ्यसज्ञिपर्याप्तकाख्यानि । तेषामेवाऽपर्याप्तका लब्धौ सति न निर्वृत्तौ । अवधिदर्शने द्वे जीवस्थाने सज्ञिपर्याप्तकापर्याप्तकसज्ञे । केवलदर्शन सज्ञिपर्याप्तकाख्य । आद्यासु तिसृषु लेश्यासु चतुर्दशापि जीवस्थानानि सति । तेज पद्मशुक्ल लेश्यासु द्वे जीवस्थाने सज्ञिपर्याप्तकापर्याप्तकनामनी । अलेश्यत्वे एक जीवस्थान सज्ञिपर्याप्तकाख्य । भव्येषु अभव्येषु चतुर्दशापि जीवस्थानानि सति । औपशमिकक्षायिकक्षायोपशमिकसम्यक्त्वसासादनसम्यक्त्वेषु जीवस्थाने सज्ञिपर्याप्तकापर्याप्तकसज्ञे । सम्यङ्मिथ्यात्वे एकमेव सज्ञिपर्याप्तकाख्य । मिथ्यात्वे चतुर्दशापि सति । सज्ञिषु द्वे जीवस्थाने पर्याप्तकापर्याप्तकनामनी । असज्ञिषु द्वादशावशिष्टानि । सज्ञ्यसज्ञित्वाऽभावे एक जीवस्थानमपर्याप्तकाख्य । कर्मोदयापेक्षयाहारे चतुर्दशापि सति । अनाहार सप्ताऽपर्याप्तकस्था-

१ अपगतवेदत्व मिति भाव ।

सम्यग्दृष्ट्यन्ताः । तेजःपद्मलेश्ययोः संज्ञिमिथ्यादृष्टिप्रभृतयः अप्रमत्तावसानाः । शुक्ललेश्यायां संज्ञिमिथ्यादृष्टिप्रभृतयः सयोगिकेवल्यन्ताः । अलेश्या अयोगकेवलिनः । भव्यत्वे चतुर्दशापि गुणस्थानानि सन्ति । अभव्यत्वे प्रथममेव । क्षायिकसम्यक्त्वे असंयतसम्यग्दृष्ट्यादयः अयोगकेवल्यन्ताः । वेदकसम्यक्त्वे असंयतसम्यग्दृष्ट्यादयः अप्रमत्तान्ताः । औपशमिकसम्यक्त्वे असंयतसम्यग्दृष्ट्यादयः उपशांतकषायांताः । सासादनसम्यक्त्वमिथ्यात्वेषु एकमेव प्रत्येकं । नारकेषु प्रथमायां पृथिव्यां क्षायिकवेदकौपशमिकसम्यक्त्वाः असंयतसम्यग्दृष्टयः । इतरासु भूमिषु वेदकौपशमिकसम्यक्त्वाः तिर्यक्षु असंयतसम्यग्दृष्टिस्थाने क्षायिकवेदकौपशमिकसम्यक्त्वानि सन्ति । संयतासंयतस्थाने क्षायिकसम्यक्त्वं नास्ति इतरद्वयमस्ति भोगभूमावेवोत्पादात् । तिरश्चीषु उभयोरपि स्थानयोः क्षायिकसम्यक्त्वं नास्ति । मनुष्यस्य क्षपणामारभमाणः पुरुषलिंगेनैव पूर्वं इतरद्वितयमस्ति । मनुष्येषु असंयतसम्यग्दृष्टिसंयतासंयतसंयतस्थानेषु क्षायिकवेदकौपशमिकसम्यक्त्वानि सन्ति । भवनवासिव्यंतरज्योतिष्कदेवेषु तद्देवीषु सौधर्मैशानकल्पवासिनीषु देवीषु चाऽसंयतसम्यग्दृष्टिस्थाने क्षायिकसम्यक्त्वं नास्ति इतरद्वितयमस्ति । सौधर्मादिषु उपरिमग्रैवेयकांतेषु क्षायिकवेदकौपशमिकसम्यक्त्वानि संति । अनुदिशानुत्तरविमानवासिदेवेषु क्षायिकवेदकसम्यक्त्वे स्तः । औपशमिकं चास्ति उपशमश्रेण्यां मृतानां तत्संभवात् । संज्ञित्वे संज्ञिमिथ्यादृष्ट्यादयः क्षीणकषायांताः । असंज्ञित्वे एकेंद्रियादयः असंज्ञिपंचेंद्रियांताः तदुभयाभावे द्वे गुणस्थाने अन्ते । आहारे एकेंद्रियादयः सयोगिकेवल्यंताः अनाहारे पंचगुणस्थानानि । विग्रहगतौ मिथ्यादृष्टिसासादनसम्यग्दृष्ट्यसंयतसम्यग्दृष्टयः । प्रतरलोकपूरणयोः सयोगकेवलिनोऽयोगकेवलिनश्च । सिद्धा व्यतीतगुणस्थाना इत्येवमादिलक्षणो धर्मो निःश्रेयसप्राप्तिहेतुरहो भगवद्भिरर्हद्भिः स्वाख्यात इति चिंतनं धर्मस्वाख्याततानुप्रेक्षा । एवं ह्यस्य चिंतयतः धर्मानुरागात् सदा प्रतियत्नो भवति । एवं नित्यत्वाद्यनुप्रेक्षासन्निधाने उत्तमक्षमादिधारणान्महान् संवरो भवति ।

स्वाख्यात इति पृथक्संग इति चेन्न मादिवृत्तेः ॥ १३ ॥ स्यान्मतं सुना योगे अकृते पृथग्भवितव्यमिति तन्न किं कारणं प्रादिवृत्तेः । शोभनं आख्यातः स्वाख्यातः इति प्रादिलक्षणा वृत्तिर्भवति ।

अनुप्रेक्षा इति भावसाधनत्वे बहुवचनविरोधः ॥ १४ ॥ अयमनुप्रेक्षाशब्दो यदि भावसाधनः, बहुवचनं नोपपद्यते तस्यैकत्वात् ।

कर्मसाधनत्वे सामानाधिकरण्याभावः ॥ १५ ॥ स्यान्न कर्मसाधनत्वं एवमपि युगपत् बहुवचनं सामानाधिकरण्यं तु नोपपद्यते अन्या ह्यनुप्रेक्षा अन्यदनुचिंतनमिति । अथानुचिंतनमेवानुप्रेक्षा एवमपि लिंगवचनभेदविरोधः ।

न वा कृदभिहितस्य द्रव्यवद्भावात् ॥ १६ ॥ नैष दोषः । किं कारणं ? कृदभिहितस्य द्रव्यवद्भावात् । कृदभिहितो भावो हि द्रव्यवद्भवति यथा पाकः पाकौ पाका इति तथाऽनुप्रेक्षाशब्दस्यार्थभेदात् भावस्य भेदे विवक्षिते बहुवचनं न्याय्यम् ।

निदमेव तावद्वक्तव्य किमर्थमेते सह्यते ? किमेषा पारिभाषिकी सज्ञा उतान्वर्था ? इत्यत्रोच्यते—

मार्गाच्यवननिर्जरार्थं परिषोढव्याः परीषहाः ॥ ८ ॥

परीषहाऽमहत्त्वादन्वर्थसंज्ञा ॥१॥ सज्ञा च नाम यतो न लघीयसी । कुत एतत् ? लघ्वर्थं सज्ञाकरणमिति तत्र महत्याः सज्ञायाः करणे एतत्प्रयोजनमन्वर्थसज्ञा: परीषहा इति यावत् । यथा विज्ञायते तद्विभाव्यते ।

प्रकरणात् संवरणमार्गप्रतिपत्तिः ॥ २ ॥ संवरो हि प्रकृत. अतस्तदभिसबधान्मोक्षपदप्रापकसंवरमार्गप्रतिपत्तिरिह वेदितव्याः ।

तदच्यवनार्थो निर्जरार्थश्च परीषहजयः ॥ ३ ॥ कर्मागमद्वाराणि सवृण्वतो जैनेद्रान्मार्गान्माच्योष्महीति पूर्वमेव परीषहान् विजयते जितपरीषहाः सत तैरनभिभूयमानाः प्रधानसवरमाश्रित्याऽप्रतिबधनक्षपकश्रेण्यारोहणसामर्थ्यं प्रतिपद्याभिन्नोत्साहाः सकलसापरायिकप्रध्वसनशक्तयो ज्ञानध्यानपरशुभिः छिन्नमूलानि कर्माणि विधूय प्रस्फोटितपक्षरेणवइव पतत्रिणः ऊर्ध्वं व्रजति इत्येवमर्थं परिषोढव्याः परीषहाः । "सोढ" इति षत्वाप्रतिषेधः । यद्येवमुच्यतां के परीषहा. ? कियतो वेत्यतइदमाह—

क्षुत्पिपासाशीतोष्णदंशमशकनाग्न्यारतिस्त्रीचर्यानिषद्याशय्याक्रोशवधयाचनालाभरोगतृणस्पर्शमलसत्कारपुरस्कारप्रज्ञाज्ञानादर्शनानि ॥ ९ ॥

क्षुधादयो द्वाविंशतिः परीषहाः ॥ १ ॥ त एते बाह्याभ्यंतरद्रव्यपरिणामाः शारीरमानसप्रकृष्टपीडाहेतवः क्षुधादयो द्वाविंशतिः परीषहा प्रत्येतव्याः । तद्विजये विदुषा सयतेन मोक्षार्थिना प्रतियत्नः कार्यः । तद्यथा—

प्रकृष्टक्षुदग्निप्रज्वलने धृत्यंभसोपशमः क्षुज्जयः॥२॥ निवृत्तसर्वसंस्कारविशेषस्य शरीरमात्रोपकरणसंतुष्टस्य तपःसयमविलोप परिहरतः कृतकारितानुमतसकल्पितोद्दिष्टक्लिष्टक्रयागतप्रत्याचपूर्वकर्मपश्चात्कर्मदशविधदोषप्रमुक्तैषणस्य देशकालजनपदव्यवस्थापेक्षस्यानशनाध्वरोगतप स्वाध्यायश्रमवेलातिक्रमावमौदर्यासद्वेद्योदयादिभ्यः नानाहारेंधनोपरमे जठराग्निदाहिनी मारुता लोलितग्निशिखेव समताच्छरीरेंद्रियहृदयसक्षोभकरी क्षुधोत्पद्यते तस्या प्रतीकार अकाले सयमविरोधिभिर्वा द्रव्यै स्वयमकुर्वतोऽन्येन क्रियमाणमसेवमानस्य मनसा वानभिसदधतः, दुस्तरेय वेदना महाश्च कालो दीर्घो हे तिविषाद अनापद्यमानस्य त्वगस्थिसिरावतानमात्रकलेवरस्यापि सतः आवश्यकक्रियादिषु नित्योद्यतस्य क्षुद्दशप्राप्तानर्थकारकवधनस्थमनुष्यपजरगततिर्यक्प्राणिनः क्षुदभ्यर्दितान् परतत्रानपेक्षमाणस्य ज्ञानिनो धृत्यभसा सयमकुभधारितेन क्षुदग्निं शमयतः तत्कृतपीडा प्रत्यगणयन् क्षुज्जय इत्युच्यते ।

उदन्योदीरणहेतूपनिपाते तद्वशाप्राप्तिः पिपासासहनं ॥ ३ ॥ स्नानावगाहनपरिषेकत्यागिनः पतत्रिवदध्रुवासनावस्थस्यातिलवणस्निग्धरूक्षविरुद्धाहारग्रैष्मातपपित्तज्वरानशनादिभिरुदीर्णां शरीरेंद्रियोन्माथिनीं पिपासां प्रत्यनादियमाणप्रतीकारमनसः निदाघे पटुतपनकिरणसतापिते अटव्यामासन्नेष्वपि ह्रदेषु अप्कायिकजीवपरिहारच्छया जलमनादधानस्य सलिलसेकविवेकम्लाना लतेव ग्लानिमुपगतां गात्रयष्टिमगणय्य तप परिपालनपरस्य भिक्षाकालेपि इगिताकारादिभिः योग्यमपि पानमचोदयतः धैर्यकुंभावधारितशीलसुगधिप्रह्लादतोयेन विध्यापयतः तृष्णाग्निशिखा संयमपरस्तं पिपासासहनमित्यवसीयते ।

पृथग्वचनमेकार्थ्यादिति चेन्न सामर्थ्यभेदात् ॥ ४ ॥ स्यादेतत् क्षुत्पिपासयोः पृथग्वचनमनर्थक कुत एकार्थ्यादिति ? तन्न किं कारणं ? सामर्थ्यभेदात् । अन्याद्धि क्षुधः सामर्थ्यमन्यात्पिपासायाः ।

अभ्यवहारसामान्यादिति चेन्नाधिकरणभेदात् ॥ ५ ॥ स्यान्मत अभ्यवहारसामान्यात् एका

र्थमिति ? तदयुक्तं कुतः अधिकरणभेदात्। अन्यद्धि क्षुधः प्रतीकाराधिकरणं अन्यत्पिपासायाः ।

शैत्यहेतुसन्निधाने तत्प्रतीकारानभिलाषात् संयमपरिपालनं शीतक्षमा ॥६॥ परित्यक्तवाससः पक्षिवदनवधारितालयस्य शरीरमात्राधिकरणस्य शिशिरवसंतजलदागमादिवनवृक्षमूलपथिगुहादिषु पतितप्रालेयलेशतुषारलवव्यतिकरशिशिरपवनाभ्यासहतमूर्तेः तत्प्रतिक्रियासमर्थद्रव्यांतराभ्युपगमनाभिसंधानात् नारकदुःसहशीतवेदनानुस्मरणात् तत्प्रतीकारचिकीर्षया परमार्थविलोपभयात् विद्यामंत्रौषधपर्णवल्कलत्वक्तृणाजिनादिसंबंधाव्यावृत्तमनसः परकीयमेव देहं मन्यमानस्य धृतिविशेषप्रावरणस्य गर्भागारेषु धूपप्रवेकप्रकरप्ररूपितप्रदीपप्रभवेषु वरांगनानवयौवनोष्णघनस्तननितंबभुजांतरतर्जितशीतेषु निवासं सुरतसुखरसाकरमनुभूतमसारत्वावबोधादस्मरतः विषादविरहितस्य संयमपरिपालनं शीतक्षमेति भाष्यते ।

दाहप्रतीकारकांक्षाभावाच्चारित्ररक्षणमुष्णसहनं ॥ ७ ॥ ग्रैष्मेण पटीयसा भास्करकिरणसमूहेन संतापितशरीरस्य तृष्णानशनपित्तरोगघर्मश्रमप्रादुर्भूतोष्णस्य स्वेदशोषदाहाभ्यर्दितस्य जलभवनजलावगाहनानुलेपनपरिषेकार्द्रावनीतलनीलोत्पलकदलीपत्रोत्क्षेपमारुतजलतूलिकाचंदनचंद्रपादकमलकल्हारादिपूर्वानुभूतशीतलद्रव्यप्रार्थनापेतचेतसः उष्णवेदना अतितीव्रा बहुकृत्वः परवशादवाप्ता इदं पुनस्तपो मम कर्मक्षयकारणमिति तद्विरोधिनी क्रियां प्रत्यनादराच्चारित्ररक्षणमुष्णसहनमिति समाम्नायते ।

दंशमशकादिबाधासहनमप्रतीकारं ॥ ८ ॥ प्रत्याख्यातशरीराच्छादनस्य क्वचिदपि अप्रतिबद्धावसतः परकृतायतनगुहागह्वरादिषु रात्रौ दिवा वा दंशमशकमक्षिकापिशुकपुत्तिकायूकमत्कुणकीटपिपीलिकावृश्चिकादिभिः तीक्ष्णपातैर्भक्ष्यमाणस्यातितीव्रवेदनोत्पादकैः अव्यथितमनसः स्वकर्मविपाकमनुचिंतयतो विद्यामंत्रौषधादिभिः तन्निवृत्तिं प्रति निरुत्सुकस्य आशरीरपतनादपि निश्चितात्मनः परबलप्रमर्दनं प्रति प्रवर्तमानस्य मदांधगंधसिंधुरस्य रिपुजनप्रेरितविविधशस्त्रप्रतिघातादपराङ्मुखस्य निःप्रत्यूहविजयोपलंभनमिव कर्मागतपृतनापराभवं प्रत्यप्रयतनं दंशमशकादिबाधासहनमप्रतीकारमित्याख्यायते ।

दंशमशकमात्रप्रसंग इति चेन्नोपलक्षणार्थत्वात् ॥ ९ ॥ स्यान्मतं दंशमशकस्यैव बाधाकारणस्य ग्रहणे प्राप्नोतीति ? तन्न किं कारणं उपलक्षणार्थत्वात् । दशनपरितापकारस्य सर्वस्यैवेदं उपलक्षणं । यथा काकेभ्यो रक्ष्यतां सर्पिरित्युपघातकोपलक्षणं ।

यद्येवमन्यतरग्रहणं ॥ १० ॥ यद्येवमन्यतरग्रहणमेव कर्तव्यं ?

अन्यतरोपादाने स्वरूपग्रहणप्रसंगात् ॥ ११ ॥ द्वितीयवचनमुपलक्षणं संपद्यते ।

जातरूपधारणं नाग्न्यं ॥ १२ ॥ गुप्तिसमितिविरोधिपरिग्रहनिवृत्तिपरिपूर्णब्रह्मचर्यमप्रार्थितमोक्षसाधनचारित्रानुष्ठानं यथाजातरूपं असंस्कृतमविकारं मिथ्यादर्शनाविष्टद्विष्टपरमार्गस्य नाग्न्यमभ्युपगतस्य स्त्रीरूपाणि नित्याशुचिबीभत्सकुणपभावेन पश्यतो वैराग्यभावनावरुद्धमनोविक्रियस्याऽसंभावितमनुष्यत्वस्य नाग्न्यदोषामर्शनात्तदुपहतपरिसिद्धिरिति जातरूपधारणं उत्तमं श्रेयःप्राप्तिकारणमित्युच्यते । इतरे पुनर्मनोविक्रियां निरोद्धुमसमर्थास्तत्पूर्विकां सगविकृतिं निगूहितुकामाः कौपीनफलककर्पटावरणमाचरंति अर्थोऽगसंवरणार्थेन । तत्र कर्मसंवरणकारणं ।

संयमे रतिभावादरतिपरीषहजयः ॥ १३ ॥ संयतस्य क्षुधादिबाधासद्भावादिन्द्रियदुर्जयत्वव्रतपरिपालनभारगौरवसर्वदाप्रमत्तत्वदेशभाषानभिज्ञत्वविरलजनपदवत्त्वरोगैर्भीमदुर्गनिपतितव्यालहिंसादिभिररतिः प्रादुर्भवति धृतिविशेषान्निवारयतः संयमरतिभावनाद्विषयसुखरतिं विषाहारमिव विपाककटुकां विगणयतः रतिविरोधिभावनात्सदारतिपरीषहजय इति निश्चीयते ।

सर्वेषामरतिकारणत्वात् पृथगरतिग्रहणानर्थक्यमिति चेन्न क्षुधादिभावेऽपि मोहोदयाभा-

१ संयतस्य इत्यपि पाठांतरं ।

त्प्रवृत्तेः ॥ १४ ॥ स्यादेतत् क्षुधादीनां सर्वेषां अरतिहेतुत्वात् पृथगरतिग्रहणं अनर्थकमिति ? तन्न किं कारणं । क्षुधाद्यभावेपि मोहोदयात्तत्प्रवृत्तेः । मोहोदयाकुलितचेतसो हि क्षुधादिवेदनाभावेपि संयमेऽरतिरुपजायते ।

वरांगनारूपदर्शनस्पर्शनादिविनिवृत्तिः स्त्रीपरीषहजयः ॥ १५ ॥ एकांते आरामभवनादिप्रदेशे रागद्वेषयौवनदर्परूपमदविभ्रमोन्मादमद्यपानावेशादिभिः प्रमदासु बाधमानासु तदक्षिवक्त्रभ्रूविकारशृंगारकोरविहारविलासलीलानिजृंभकटाक्षविक्षेपसुकुमारस्निग्धमृदुपीनोन्नतस्तनकलशनितांततताम्रोदरपृथुजघनरूपगुणाभरणगंधवस्त्रमाल्यादिप्रतिनिगृहीतमनोप्लुतेर्दर्शनस्पर्शनाभिलाषनिरुत्सुकस्य स्निग्धमृदुविशदकुमाराभिधानतन्त्रीस्वरमिश्रातिमधुरगीतश्रवणनिमित्तादरश्रोत्रस्य संसारार्णवव्यसनपातालावगाढदुःखरौद्रार्तकुटिलध्यायिनः स्त्रैणानर्थविनिवृत्तिः स्त्रीपरीषहजय इति कथ्यते । अन्यवादिपरिकल्पिता देवताविशेषाः ब्रह्मादयः *तिलोत्तमादेवगणिकारूपसंदर्शनलोललोचनविकाराः स्त्रीपरीषहपंकान्नोद्धर्तुमात्मानं समर्थाः ।*

व्रज्यादोषनिग्रहश्चर्याविजयः ॥ १६ ॥ दीर्घकालाभ्यस्तगुरुकुलब्रह्मचर्यस्याधिगतबन्धमोक्षपदार्थतत्त्वस्य कषायनिग्रहपरस्य भावनार्पितमतेः संयमायतनभक्तिहेतोर्देशांतरातिथेः गुरुणाभ्यनुज्ञातस्य नानाजनपदव्याहाराव्यहाराभिज्ञस्य ग्रामे एकरात्रं नगरे पंचरात्रं प्रकर्षेणावस्थातव्यमित्येवं संयतस्य वायोरिव निःसंगतामुपगतस्य देशकालप्रमाणोपेतमध्वगमनमनुभवतः क्लेशक्षमस्य भीमाटवीप्रदेशेषु निर्भयत्वात् सिंहस्येव सहायकृत्यमनपेक्षमाणस्य परुषकर्कशकंटकादिव्यधनजातपादखेदस्यापि सतः पूर्वोचितयानवाहनादिगमनमस्मरतः सम्यग्व्रज्यादोषं परिहरतः चर्यापरीषहजयो वेदितव्यः ।

संकल्पितासनादविचलनं निषद्यातितिक्षा ॥ १७ ॥ स्मशानोद्यानशून्यायतनगिरिगुहागह्वरादिषु अनभ्यस्तपूर्वेषु विदितसंयमक्रियस्य धैर्यसहायस्योत्साहवतो निषद्यामधिरूढस्य प्रादुर्भूतोपसर्गरोगविकारस्यापि सतः तत्प्रदेशादविचलतः मंत्रविद्यालक्षणप्रतीकारानपेक्षमाणस्य क्षुद्रजंतुप्रायविषयदेशाश्रयात्काष्ठोपलवन्निश्चलस्यानुभूतमृदुकुथ्यास्तरणादिस्पर्शसुखमचिगणयतः प्राणिपीडापरिहारोद्यतस्य ज्ञानध्यानसाधनाधीनधियः संकल्पितवीरासनोत्कुटिकासनादिरितरापनदोषजयान्निषद्यातितिक्षेत्याख्यायते ।

आगमोदितशायनात् अप्रच्यवः शय्यासहनं ॥ १८ ॥ स्वाध्यायध्यानाध्वश्रमपरिखेदितस्य मौहूर्तिकीं खरविषमप्रचुरशर्कराकपालशकटातिशीतोष्णेषु भूमिप्रदेशेषु निद्रामनुभवतः यथाकृतैकपार्श्वदंडायतादिशायिनः संजातबाधाविशेषस्य संयमार्थमस्पंदमानस्यानुतिष्ठतः व्यंतरादिभिर्वा वित्रस्यमानस्य पलायनं प्रति निरुत्सुकस्य मरणभयनिर्विशंकस्य निपतितदारुवद्व्यपगतासुवच्चापरिवर्तमानस्य द्वीपिशार्दूलमहोरगादिदुष्टसत्त्वप्रचरितोऽयं प्रदेशोऽचिरादतो निर्गमनं श्रेयः, कदा नु रात्रिर्निवर्ततीति विषादमनादधानस्य सुखप्राप्तावप्यपरितुष्यतः पूर्वानुभूतनवनीतमृदुशयनरतिमनुस्मरतः सम्यगागमोदितशयनादप्रच्यवः शय्यासहनमिति प्रत्येतव्यम् ।

अनिष्टवचनसहनमाक्रोशपरीषहजयः ॥ १९ ॥ तीव्रमोहाविष्टमिथ्यादृष्ट्यार्यम्लेच्छखलपापाचारमत्तोद्दप्तशंकितप्रयुक्तमाशब्दधिक्कारपरुषावज्ञानाक्रोशादीन्, कर्णविवरे चरणात्, हृदयशूलोद्भावकान्, क्रोधज्वलनशिखाप्रवर्द्धनकरानप्रियान्, शृण्वतोऽपि दृढमनसः, भस्मसात्कर्तुमपि समर्थस्य परमार्थावगाहितचेतसः, शब्दमात्रश्राविणस्तदर्थविक्षणाविनिवृत्तव्यापारस्य, स्वकृताशुभकर्मोदयो ममैष यतोऽमीषां मा प्रति द्वेष इत्येवमादिभिरुपायैरनिष्टवचनसहनमाक्रोशपरीषहजय इति निर्णीयते ।

मारकेष्वमर्षापोढभावनं वधमर्षणं ॥ २० ॥ ग्रामोद्यानाटवीनगरेषु नक्तं दिवा चैकाकिनो निरावरणमूर्तेः समंतात्पर्यटद्भिश्चौरराक्षसम्लेच्छशबरपरुषवधिरपूर्वापकारिद्विषत्परठिगिभिराहितक्रोधैस्ताडनाकर्षणबंधनशस्त्राभिघातादिभिर्मार्यमाणस्याप्यनुपन्नवैरस्यावश्यप्रपातुकमेवेदं शरीरं कुशलद्वारेणानेनापनीयते न मम व्रतशीलभावनाप्रसनमिति भावशुद्धस्य दह्यमानस्यापि सुगंधमुत्सृजतश्चंदनस्येव शुभपरि-

णामस्य स्वकर्मनिर्जरामभिसदधानस्य दृढमतेः क्षमैवपथिवल्लस्य मारकेषु सुहृत्स्वित्वामर्षापोहभावन वधमर्षणमित्याम्नायते ।

प्राणात्ययेप्याहारादिषु दीनाभिधाननिवृत्तिर्याचनाविजयः ॥ २१ ॥ क्षुधाध्वपरिश्रमतपोरोगादिभिः प्रच्यावितवीर्यस्य, शुष्कपादपस्येव निरार्द्रमूर्तेरुन्नतास्थिस्नायुजालस्य निम्नाक्षिपुटपरिशुष्काधरोष्ठक्षामपाण्डुकपोलस्य, चर्मवत्संकुचितांगोपांगत्वचः, शिथिलजानुगुल्फकटिबाहुयन्त्रस्य, देशकालक्रमोपपन्नकल्पादायिनः, वाचंयमस्य मौनिसमस्य वा शरीरसंदर्शनमात्रव्यापारस्य, उज्झितमदस्य प्रज्ञाख्यापनमनसः प्राणात्ययेप्याहारवसतिभेषजानि दीनाभिधानमुखवैवर्ण्यागसंज्ञादिभिरयाचमानस्य रत्नवणिजो मणिसंदर्शनमिव स्वशरीरप्रकाशनमकृपणं मन्यमानस्य वदमानं प्रति स्वकरविकशनमिव पाणिपुटधारणमदीनमिति, गणयतः याचनसहनमवसीयते । अयत्ने पुनः कालदोषादीनानाथपाखण्डिबहुले जगत्यमार्गज्ञैरनात्मविद्भिर्याचनमनुष्ठीयते ।

अलाभेऽपि लाभवत्संतुष्टस्यालाभविजयः ॥ २२ ॥ वायुवदनेकदेशचारिणः अप्रकाशितवीर्यस्याभ्युपगतैककालभोजनस्य सकृन्मूर्तिसंदर्शनव्रतकालस्य देहीति असभ्यवाक्प्रयोगादुपरतस्यानुपात्तविग्रहप्रतिक्रियस्याद्येदं श्वश्चेदमिति व्यपेतसंकल्पस्य एकस्मिन् ग्रामे अलब्ध्वा ग्रामान्तरान्वेषणनिरुत्सुकस्य पाणिपुटमात्रपात्रस्य, बहुषु दिवसेषु बहुषु च गृहेषु भिक्षामनवाप्याप्यसंक्लिष्टचेतसः नायं दाता तत्रान्योऽस्तीति व्यपगतपरीक्षस्य लाभादप्यलाभो मे परमं तपः इति संतुष्टस्यालाभविजयोऽवसेयः ।

नानाव्याधिप्रतीकारानपेक्षत्वं रोगसहनं ॥ २३ ॥ दुःखादिकारणमशुचिभाजनं जीर्णवस्त्रवत्परिहेयं । पित्तमारुतकफसंनिपातनिमित्तानेकामयवेदनाभ्यर्दितमन्यदीयमिव विग्रहं मन्यमानस्य उपेक्षितकत्वाप्रच्युतेश्चिकित्साव्यावृत्तचेष्टस्य शरीरयात्राप्रसिद्धये प्रणालेपनवद्यथोक्तमाहारमाचरतः । जल्लौषधिप्राप्त्याद्यनेकतपोविशेषर्द्धियोगे सत्यपि शरीरनिःस्पृहत्वात्प्रतीकारानपेक्षिणः पूर्वकृतपापकर्मणः फलमिदमनेनोपायेनानृणीभवामीति चिन्तयतो रोगसहनं संपद्यते ।

तृणादिनिमित्तवेदनायां मनसोऽप्रणिधानं तृणस्पर्शजयः ॥ २४ ॥ यथाभिनिर्वृत्ताधिकरणशायिनः शुष्कतृणपत्रभूमिकटकफलकशिलातलादिषु प्रासुकेष्वसंस्कृतेषु व्याधिमार्गगमनशीतोष्णजनितश्रमविनोदार्थं शय्यां निषद्यां वा भजमानस्य तृणादिबाधितमूर्तेरुत्पन्नकण्डुविकारस्य दुःखमनभिचिन्तयतः तृणादिस्पर्शबाधापरीषहजयत्वात्तृणस्पर्शसहनमवगन्तव्यम् ॥

स्वपरमलापचयोपचयसंकल्पाभावो धारणम् ॥ २५ ॥ जन्तुपीडापरिहारायाऽस्नानव्रतिकस्य, स्वेदपंकदिग्धसर्वांगस्य, सिध्मकच्छूदद्रुदीर्णकायस्य, (?) नखरोमश्मश्रुकेशविकृतसहजत्वान्मलसंपर्ककारणानेकत्वे निराकारस्य स्वगतमलापचये परमलापचये वा प्रणिहितमनसः कर्ममलपंकापनोदायैवोद्यतस्य पूर्वानुभूतस्नानानुलेपनादिस्मरणपराङ्मुखचित्तवृत्तेर्मलधारणमाख्यायते ।

केशलुंचने तत्संस्काराकरणे वा महत्खेदसहनोपसंख्यानमिति चेन्न मलपरीषहान्तरोधात् ॥ २६ ॥ स्यादेतत्केशलुचने तत्संस्काराकरणे वा महान् खेदः संजायते । तत्सहनमपरमुपसंख्यातव्यमिति तन्न किं कारणं ? मलपरीषहान्तरोधात् । मलसामान्यसंग्रहं हि तदन्तर्भवति ।

मानापमानयोस्तुल्यमनसः सत्कारपुरस्कारानभिलाषः ॥ २७ ॥ चिरोषितब्रह्मचर्यस्य, महातपस्विनः, स्वपरसमयनिश्चयज्ञस्य, हितोपदेशपरस्य, तथामार्गकुशलस्य, बहुकृत्वः परवादिविजयिनः, प्रणामभक्तिसंभ्रमासनप्रदानादीनि मे न कश्चित्करोतीत्येवमविचिन्तयतः, मानापमानयोस्तुल्यमनसः सत्कारपुरस्कारनिराकांक्षस्य श्रेयोध्यायिनः, सत्कारपुरस्कारपरीषहजयो वेदितव्यः । सत्कारः पूजाप्रशंसात्मकः । पुरस्कारो नाम क्रियारंभादिष्वग्रतः करणमामन्त्रणं वा ।

प्रज्ञोपकार्यावक्षेपनिरासः प्रज्ञाविजयः ॥ २८ ॥ अंगपूर्वप्रकीर्णकविशारदस्य, कृत्स्नग्रंथार्थावधारिणः, अनुत्तरादिनस्त्रिकालविषयार्थविदः, शब्दन्यायाद्यागमनिपुणस्य मम पुरस्तादितरे भास्करप्रभाभिभूतोद्योतखद्योतवत् नितरामवभासते इति विज्ञानमदनिरासः प्रज्ञापरीषहजयः प्रत्येतव्यः ।

अज्ञानावमानज्ञानाभिलाषसहनमज्ञानपरीषहजयः ॥ २९ ॥ अज्ञोऽयं न किंचिदपि वेत्ति पशुसम इत्येवमाद्यधिक्षेपवचनं सहमानस्याध्ययनार्थग्रहणपराभिभवादिष्वसक्तबुद्धेश्चिरप्रव्रजितस्य विविधतपोविशेषभराक्रांतमूर्तेः सकलसामर्थ्याप्रमत्तस्य, विनिवृत्तानिष्टमनोवाक्कायचेष्टस्याद्यापि मे ज्ञानातिशयो नोत्पद्यत इत्यनभिसंदधतः अज्ञानपरीषहजयोऽवगंतव्यः ।

प्रव्रज्याद्यनर्थकत्वासमाधानमदर्शनसहनं ॥३०॥ संयमप्रधानस्य दुःखकरतपोनुष्ठायिनः परमवैराग्यभावनाशुद्धहृदयस्य विदितसकलपदार्थतत्त्वस्याऽर्हदायतनसाधुधर्मपूजकस्य चिरंतनस्य अद्यापि मे ज्ञानातिशयो नोत्पद्यते महोपवासाद्यनुष्ठायिनां प्रातिहार्यविशेषाः प्रादुरभूवन्निति प्रलापमात्रमिदमनर्थकेयं प्रव्रज्या, विफलं व्रतपालनमित्येवमसमादधानस्य, दर्शनविशुद्धियोगाददर्शनपरीषहसहनमवसातव्यम् । एवं परीषहान्, असंकल्पोपस्थितान्सहमानस्यासंक्लिष्टचेतसः रागादिपरिणामास्रवाभावान्महान्संवरो भवति ।

श्रद्धानालोचनग्रहणमविशेषादिति चेन्नाव्यभिचारदर्शनार्थत्वात् ॥ ३१ ॥ *स्यादेतच्छ्रद्धानमालोचनमिति द्विविधं दर्शनं तस्याविशेषेण ग्रहणमिह प्राप्नोति, कुतः ? अविशेषात् । न हि किंचिद्विशेषलिंगमिहाश्रितमस्तीति तन्न । किं कारणं ? अव्यभिचारदर्शनार्थत्वात् ।* मत्यादिज्ञानपंचकाव्यभिचारिश्रद्धानं दर्शनं । आलोचनस्य श्रुतमनःपर्यययोरप्रवृत्तेरतोऽस्याव्यभिचारिणः श्रद्धानस्य ग्रहणमिहोपपद्यते ।

मनोरथकल्पनामात्रमिति चेन्न वक्ष्यमाणकारणसामर्थ्यात् ॥ ३२ ॥ स्यादेतच्छ्रद्धानदर्शनग्रहणमिदमिति, स्वमनोरथपरिकल्पनामात्रमिति तन्न किं कारण ? वक्ष्यमाणकारणसामर्थ्यात् । वक्ष्यते हि कारण "दर्शनमोहांतराययोरदर्शनालाभाविति" ।

अवध्यादिदर्शनपरीषहोपसंख्यानमिति चेन्नावधिज्ञानाद्यभावे सहचारितदर्शनाभावादज्ञानपरीषहावरोधात् ॥ ३३ ॥ स्यान्मतमवध्यादिदर्शनोपेता सुष्ठु पश्यति नास्य किंचिदतिशयवदस्ति दर्शनं, गुणप्रत्ययं च तदित्युक्तं आगमे नूनमस्मिंस्तद्योग्या गुणा न संतीत्येवमादिवचनसहनमवध्यादिदर्शनपरीषहजयः तस्योपसंख्यानं कर्तव्यमिति ? तन्न किं कारण ? अज्ञानपरीषहावरोधात् । तत्कथमिति चेदुच्यते अवध्यादिज्ञानाभावे तत्सहचरितदर्शनाभावः । आदित्यस्य प्रकाशाभावे प्रतापाभाववत्तस्मादज्ञानपरीषहेऽवरोधात् । यद्येवं श्रद्धानमपि दर्शनमपि ज्ञानाविनाभावीति प्रज्ञापरीषहे तस्यांतर्भावः प्राप्नोतीति ? नैष दोषः प्रज्ञाया सत्यामपि क्वचित्तत्त्वार्थश्रद्धानाभावाद् व्यभिचारोपलब्धेः ।

आह उपपादित परीषहजयात्संवरो भवतीति । इदमुच्यता किमेते सर्वे संसारमहार्णवादुत्तितीर्षंतममुं प्रव्रज्यामभ्युपगतमभिद्रवंति उत कश्चित्प्रतिविशेष इत्यत्रोच्यते । अमी व्याख्यातलक्षणा क्षुधादयश्चारित्रांतराणि प्रतिभाज्याः नियमेन पुनरनयोः प्रत्येतव्या.—

सूक्ष्मसांपरायछद्मस्थवीतरागयोश्चतुर्दश ॥१०॥

चतुर्दशवचनादन्याभावः ॥ १ ॥ चतुर्दशेति वचनादन्येषां परीषहाणामभावो वेदितव्यः । कुतः सद्याविशेषपरिग्रहस्य नियमार्थत्वात् । चतुर्दशैव नान्ये इति ।

सूक्ष्मसांपरायेति नियमानुपपत्तिर्मोहोदयादिति चेन्न सन्मात्रत्वात् ॥ २ ॥ स्यान्मतं युज्यते वीतरागछद्मस्थे निरवशेषमोहनीयस्योपशमात्क्षयाच्च तत्कृतवक्ष्यमाणपरीषहाष्टकाभावाच्चतुर्दशसंख्यानियम. सूक्ष्मसांपराये तु मोहोदयसद्भावाच्चतुर्दशेति नियमो नोपपद्यते इति । तन्न ? किं कारण ? तन्मात्रत्वात् । तत्र हि केवलो लोभसंज्वलनकषायोदय. स चात्यंतसूक्ष्मस्ततो वीतरागछद्मस्थकल्पत्वाच्चतुर्दशेति नियमस्तत्रापि युज्यते ।

तत एव परीषहाभाव इति चेन्न बाधाविशेषोपरमेऽपि तद्भावस्याविरुध्यासितत्वात्सर्वार्थसिद्धस्य सप्तमीगमनसामर्थ्यवत् ॥ ३ ॥ अथ मत तत एव तयोः परीषहाभावः । कुत एव ? मोहोदयान्मदोदयाभावात् । मदोदयाच्च यस्य हि क्षुधादिवेदनाप्रकर्षोदयस्तस्य तत्सहनात्परीषहजयो भवति न च मोहोदयबलाधानाभावे वेदनाप्रभवोऽस्ति तदभावात्सहनवचनं भक्तिमात्रकृतमिति । तन्न । किं कारणं ? तद्भावस्याविरुध्यासितत्वात् । यथा सर्वार्थसिद्धिदेवस्यानुपरतसद्वेद्योदयप्रकर्षस्यापि सप्तमपृथिवीगमनसामर्थ्यं न हीयते तथा वीतरागछद्मस्थस्य कर्मोदयसद्भावकृतपरीषहव्यपदेशो युक्तिमवतरति ।

आह यदि शरीरवत्यात्मनि परीषहसन्निधानं प्रतिज्ञायते । अथ भगवत्युत्पन्नकेवलज्ञाने कर्मचतुष्टयफलानुभवनवशवर्तिनि कियंत उपनिपतंतीत्यत्रोच्यते, तस्मिन्पुनः—

एकादश जिने ॥ ११ ॥

केचित्कल्प्यंत इति वाक्यशेषः ।

वेदनीयोदयभावात् क्षुधादिप्रसंग इति चेन्न घातिकर्मोदयसहायाभावात्तत्सामर्थ्यविरहात् ॥ १ ॥ स्यान्मतं घातिकर्मप्रक्षयान्निमित्तोपरमे सति नाग्न्यारतिस्त्रीनिषद्याक्रोशयाचनालाभसत्कारपुरस्कारप्रज्ञाज्ञानदर्शनानि माभूवन् । अमी पुनर्वेदनीयाश्रयाः खलु परीषहाः प्राप्नुवंति भगवति जिने इति ? तन्न । किं कारणं ? घातिकर्मोदयसहायाभावात् तत्सामर्थ्यविरहात् । यथा विषद्रव्यं मंत्रौषधिबलादुपक्षीणमारणशक्तिकमुपयुज्यमानं न मारणाय कल्प्यते तथा ध्यानानलनिर्दग्धघातिकर्मेंधनस्यानंतप्रतिहतज्ञानादिचतुष्टयस्यांतरायाभावान्निरंतरमुपचीयमानशुभपुद्गलसंततेर्वेदनीयाख्यं कर्म कदापि प्रक्षीणसहायबलं स्वयोग्यप्रयोजनोत्पादनं प्रत्यसमर्थमिति क्षुधाद्यभावः । तत्सद्भावोपचाराद्ध्यानकल्पनवत् । अथवा नाय वाक्यशेषः एकादश जिने केचित्कल्प्यते इति, किं तर्हि ? एकादश संतीति । कथं उपचारो यथा— निरवशेषनिरस्तज्ञानावरणे परिपूर्णज्ञाने एकाग्रचिंतानिरोधाभावेऽपि कर्मरजोविधूननफलसंभवात् ध्यानोपचारः । तथा क्षुधादिवेदनाभावपरीषहाभावेपि वेदनीयकर्मोदयद्रव्यपरीषहसद्भावात् एकादश जिने संतीति उपचारो युक्तः ।

आह यदि सूक्ष्मसांपरायादिषु व्यस्ताः परीषहा अथ समस्ताः क्वेति ?—

बादरसांपराये सर्वे ॥ १२ ॥

बादरसांपरायग्रहणात्प्रमत्तादिनिर्देशः ॥ १ ॥ बादरसांपराय इति नायं गुणस्थानविशेषपरिग्रहः किं तर्हि ? अर्थनिर्देशस्ततः प्रमत्तादीनां संयतानां सामान्यग्रहणं । बादरः सांपरायो यस्य सोऽयं बादरसांपराय इति ।

तत्र हि निमित्तविशेषस्यानुपक्षीणत्वात्सर्वे ॥ २ ॥ ज्ञानावरणादिनिमित्तविशेषो वक्ष्यते । तस्यानुपक्षीणत्वात्सर्वे संभवंति । कस्मिन्पुनश्चारित्रे सर्वेषां संभवः ?—

सामायिकछेदोपस्थापनापरिहारविशुद्धिसंयमेषु सर्वसंभवः ॥ ३ ॥ एतेषां त्रयाणां चारित्राणामन्यतमे सर्वे क्षुदादिपरीषहादयो द्रष्टव्याः ।

आह गृहीतमेतत्परीषहाणां स्थानविशेषावधारणं, इदं तु न विद्मः, कस्याः प्रकृतेः कः कार्य ? इत्यत्रोच्यते—

ज्ञानावरणे प्रज्ञाज्ञाने ॥ १३ ॥

ज्ञानावरणे अज्ञानं न प्रज्ञेति चेन्नान्यज्ञानावरणसद्भावे तद्भावात् ॥ १ ॥ स्यादेतत् ज्ञानावरणे सति अज्ञानसंबंधो भवति न प्रज्ञा ज्ञानस्वभावत्वादात्मन इति ? तन्न । किं कारणं ? अन्यज्ञानावरणसद्भावे तद्भावात् । प्रज्ञा हि क्षायोपशमिकी अन्यस्मिन् ज्ञानावरणे सति मदं जनयति न सकलावरणक्षये इति

प्रज्ञाज्ञाने ज्ञानावरणे सति प्रादुःस्त इत्यभिसम्बध्यते ।

मोहोदयादिति चेन्न तद्भेदानां परिगणितत्वात् ॥ २ ॥ स्यान्मतं मोहोदयादहं महाप्राज्ञो नान्य इति मन्यते न ज्ञानावरणादिति । तन्न ! किं कारण । तद्भेदानां परिगणितत्वात् । मोहभेदा हि परिगणिता दर्शनचारित्रव्याघातहेतुभावेन तत्र नायमन्तर्भवति । चारित्रवतोऽपि प्रज्ञापरीषहसद्भावाच्चतो ज्ञानावरण एवेति निश्चयः कर्तव्यः ।

आह यथनयोरेककर्महेतुत्वमात्मलाभेऽवसीयते । अदर्शनालाभयोः को हेतुरिति चेत्—

दर्शनमोहांतराययोरदर्शनालाभौ ॥ १४ ॥

विशिष्टकारणनिर्देशादवध्यादिदर्शनसंदेहाभावः ॥ १ ॥ दर्शनमोह इति विशिष्टमिह कारणं निर्दिश्यते ततोऽवध्यादिदर्शनविषयः संदेहो न भवति ।

अंतराय इति सामान्यनिर्देशेऽपि सामर्थ्याद्विशेषसंप्रत्ययः ॥ २ ॥ यद्यप्ययमंतराय इति सामान्यनिर्देशः तथापि सामर्थ्याल्लाभांतरायविशेषप्रत्ययो भवति ।

आह यद्याद्ये मोहनीयभेदे सत्यदर्शनपरीषहो भवति । अथ द्वितीयस्मिन् केषां जन्मेत्यत्रोच्यते—

चारित्रमोहे नाग्न्यारतिस्त्रीनिषद्याक्रोशयाचनासत्कारपुरस्काराः ॥१५॥

मोहोदयहेतुत्वं नाग्न्यादीनां प्रतिपत्तव्यमहं पुंवेदोदयादिनिमित्तत्वात् ।

निषद्यापरीषहस्य मोहोदयहेतुत्वं प्राणिपीडार्थत्वात् ॥ १ ॥ मोहोदये सति प्राणिपीडापरिणामः संजायते तत्परिपालनार्थत्वात् निषद्यापरीषहोदयहेतुरित्यवसीयते ।

आहाभ्युपेमः कर्मप्रकृतिविशेषत्रय अमी परीषहा उक्ता इति । अथानेकस्मिन् सति निमित्ते भवतीत्यत्राभिधीयते—

वेदनीये शेषाः ॥ १६ ॥

उक्तादन्यनिर्देशः शेषा इति ॥ १ ॥ उक्ता प्रज्ञापरीषहादयः तेभ्योऽन्ये शेषा इति निर्दिश्यते । के पुनस्ते ? क्षुत्पिपासाशीतोष्णदंशमशकचर्याशय्यावधरोगतृणस्पर्शमलपरीषहाः ।

निमित्तात्कर्मसंयोग इति चेन्न तद्योगाभावात् ॥ २ ॥ स्यान्मतं यथा चर्मणि द्वीपिनं हंति निमित्तात्कर्मयोग इति विभक्तिविशेषविधानं यथा वेदनीये इत्येवमादिनिर्देशो भवतीति । तन्न । किं कारण ? तद्योगाभावात् । कर्मसंयोगे हि तद्विभक्तिविधानं । न चात्र कर्मसंयोगोऽस्तीति तदभावः । कथं तर्हि निर्देशः ?

सन्निर्देशस्तदुपलक्षणत्वात् ॥ ३ ॥ यथा गोषु दुह्यमानासु गतः । तदुग्धास्वागत इति निर्देशः । तथा वेदनीये सतीत्येवमादिः सन्निर्देशोऽयमेषः, कुतस्तदुपलक्षणत्वात् ।

आह व्याख्यातनिमित्तलक्षणविकल्पाः, प्रत्यात्म प्रादुर्भवतः, कति युगपदवतिष्ठंत इत्यत्रोच्यते—

एकादयो भाज्या युगपदेकस्मिन्नेकोनविंशतेः ॥ १७ ॥

आङभिविध्यर्थः ॥ १ ॥ आङयमभिविध्यर्थो द्रष्टव्यः । तेन एकान्नविंशतिरपि क्वचिद्युगपदवतिष्ठंते इत्यवगम्यते । तत्कथमिति चेदुच्यते ।

शीतोष्णशय्यानिषद्याचर्याणामसहभावादेकान्नविंशतिसंभवः ॥ २ ॥ शीतोष्णपरीषहयोरेकः, शय्यानिषद्याचर्याणां चान्यतम एव भवति एकस्मिन्नात्मनि, कुतः ? सहानवस्थानात् । तत्त्रयाणां मपगमे युगपदेकात्मनीतरेषां संभवादेकान्नविंशतिविकल्पो बोद्धव्यः ।

प्रज्ञाज्ञानयोर्विरोधादन्यतराभावेऽष्टादशसंग इति चेन्नापेक्षातो विरोधाभावात् ॥ ३ ॥

स्यान्मतं प्रज्ञाज्ञाने अपि विरुद्धे तयोरन्यतराभावेऽष्टादशसंख्याप्रसंग इति। तन्न किं कारणं? अपेक्षातो-विरोधाभावात्। श्रुतज्ञानापेक्षया प्रज्ञाप्रकर्षे सति अवध्याद्यभावापेक्षया अज्ञानोपपत्तेः।

दंशमशकस्य युगपत्प्रवृत्तेरेकान्नविंशतिविकल्प इति चेन्न प्रकारार्थत्वान्मशकशब्दस्य॥४॥ स्यादेतत्प्रज्ञाज्ञानयोर्विरोधायुगपदसंभवे दंशमशकस्य युगपत्प्रवृत्तेरेकान्नविंशतिविकल्प इति? तन्न। किं कारण? प्रकारार्थत्वान्मशकशब्दस्य एक एव ह्ययं परीषहः।

दंशग्रहणात्तुल्यजातीयसंप्रत्यय इति चेन्न श्रुतिविरोधात्॥ ५॥ अथ मतमेतद्दंशग्रहणा-त्तुल्यजातीयसंप्रत्ययस्ततो मशकशब्दस्य न प्रकारार्थत्वमिति? तन्न। किं कारणं? श्रुतिविरोधात्। यच्छन्द आह तन्न प्रमाणं न च दशशब्दः प्रकारमभिधत्ते ततोऽस्य विरोधः स्यात्।

तुल्यमिति चेन्नान्यतरेण परीषहस्य निरूपितत्वात्॥६॥ यदि श्रुतिविरोधादन्यार्थकल्पनमयुक्त-मित्युच्यते। ननु मशकशब्देपि तत्तुल्यमिति प्रकारार्थत्वमस्य नोपपद्यते इति तन्न। किं कारण? अन्यतरेण परीषहस्य निरूपितत्वात्। दंशग्रहणेनैव परीषहे निरूपिते मशकग्रहणसामर्थ्यात्प्रकारार्थो विज्ञायते।

चर्याद्यविशेषादेकान्नविंशतिवचनमिति चेन्नारतौ परीषहजयाभावात्॥ ७॥ स्यान्मतं चर्यादीनां परीषहाणामविशेषादेकत्र नियमाभावादेकत्वमित्येकान्नविंशतिवचनं क्रियते इति? तन्न। किं कारणं? अरतौ परीषहजयाभावात्। यत्र रतिर्नास्ति परीषहजय एवास्य व्युच्छिद्यते। तस्माद्यथोक्तप्रति द्वंद्विसान्निध्यात्परीषहस्वभावाश्रयपरिणामात्मलाभनिमित्तविचक्षणस्य तत्परित्यागायापरप्रद्वस्थर्मैर्पोद्घातिकं प्रकरणमुक्तं।

निर्दिष्टाः परीषहाः यैरनाविष्टा विपश्चितोऽभिनवानि कर्माणि नोपचिन्वंति पूर्वप्रचितानि च निर्जरयति। तदनंतरं खलु कर्मनिर्हरणार्थमाहितसामर्थ्यं पुरुषसाध्यं यदवोचाम चारित्रं तच्चारित्रमोहो-पशमक्षयक्षयोपशमलक्षणात्मविशुद्धिलब्धिसामान्यापेक्षयैकं। प्राणिपीडापरिहारेंद्रियदर्पनिग्रहशक्तिभेदाद्विवि-धं। उत्कृष्टमध्यमजघन्यविशुद्धिप्रकर्षापकर्षयोगात्तृतीयमवस्थानमनुभवति। विकलज्ञानविषयसरागवीतराग-सकलावबोधगोचरसयोगायोगविकल्पाच्चातुर्विध्यमश्नुते। पंचतयीं च वृत्तिमास्कंदति। तद्यथा—

सामायिकछेदोपस्थापनापरिहारविशुद्धिसूक्ष्मसांपराययथाख्यातमिति चारित्रं॥ १८॥

सामायिकशब्दोऽतीतार्थः॥ १॥ अयं सामायिकशब्दोऽतीतार्थो द्रष्टव्यः। क? दिग्देशानर्थदंड-विरतिसामायिक इत्यत्र। सामायिकमिति वा समासविषयत्वात्। अथवा अयतीत्यायाः अनर्थाः, सत्वव्यपरो-पणहेतवः, संगताः आयाः समायाः, सम्यग्वा आयाः समायास्तेषु भवं, ते वा प्रयोजनमस्येति सामायिक-मवस्थानं।

सर्वसावद्ययोगप्रत्याख्यानपरं॥ २॥ सर्वस्य सावद्ययोगस्याऽभेदेन प्रत्याख्यानमवलम्ब्य प्रवृत्त-मप्रवृत्तकार्य वा सामायिकं प्रत्याख्यायते।

गुप्तिप्रसंग इति चेन्नेह मानसप्रवृत्तिभावात्॥ ३॥ स्यादेतन्निवृत्तिपरत्वात्सामायिकस्य गुप्ति-प्रसंग इति? तन्न। किं कारण? मानसप्रवृत्तिभावात्। अत्र मानसप्रवृत्तिरस्ति निवृत्तिलक्षणाद् गुप्ते-रस्ति भेदः।

समितिप्रसङ्ग इति चेन्न तत्र तस्य प्रवृत्त्युपदेशात्॥ ४॥ स्यान्मतं यदि प्रवृत्तिरूपं सामा-यिकं समितिलक्षणं प्राप्तमिति तन्न। किं कारणं? तत्र यतस्य प्रवृत्त्युपदेशात्। सामायिके हि चारित्रे यतस्य समितिषु प्रवृत्तिरुपदिश्यते। अतः कार्यकारणभेदादस्ति विशेषः।

धर्मप्रसंग इति चेन्नाते वचनस्य कृत्स्नकर्मक्षयहेतुत्वज्ञापनार्थत्वात् ॥ ५ ॥ स्यादेतद्दशविधो धर्मो व्याख्यातः तत्र संयमेऽन्तर्भावोऽस्य प्राप्नोतीति तन्न । किं कारणं ? अते वचनस्य कृत्स्नकर्मक्षयहेतुत्वज्ञापनार्थत्वात् । धर्मेऽन्तर्भूतमपि चारित्रमते गृह्यते मोक्षप्राप्तेः साक्षात्कारणमिति ज्ञापनाय ।

प्रमादकृतानर्थप्रबन्धविलोपे सम्यक् प्रतिक्रिया छेदोपस्थापना ॥ ६ ॥ त्रसस्थावरजंतुदेशकालप्रादुर्भावे विरोधात्प्रत्यक्षत्वात्प्रमादवशादभ्युगतनिरवद्यक्रियाप्रबंधविलोपे सति तदुपात्तस्य कर्मणः सम्यक् प्रतिक्रिया छेदोपस्थापना विज्ञेया ।

विकल्पनिवृत्तिर्वा ॥ ७ ॥ अथवा सावद्यकर्म हिंसादिभेदेन विकल्पनिवृत्तिः छेदोपस्थापना ।

परिहारेण विशिष्टा शुद्धिर्यस्मिंस्तत्परिहारविशुद्धिचारित्रं ॥ ८ ॥ परिहरणं परिहारः प्राणिवधान्निवृत्तिस्तेन विशिष्टा शुद्धिर्यस्मिंस्तत्परिहारविशुद्धिचारित्रं प्रत्येतव्यं । तत्पुनस्त्रिंशद्वर्षजातस्य सवत्सरपृथक्त्वं तीर्थकरपादमूलसेविनः, प्रत्याख्याननामधेयपूर्वापरगतस्य, जतुनिरोधप्रादुर्भावकालपरिणामजन्मयोनिदेशद्रव्यस्वभावविधानज्ञस्य, प्रमादरहितस्य, महावीर्यस्य, परनिर्जरस्य, अतिदुष्करचर्यानिष्ठापिनः, तिस्रः संध्या वर्जयित्वा द्विगव्यूतगामिनः संपद्यते । नान्यस्य ।

अतिसूक्ष्मकषायत्वात्सूक्ष्मसांपरायत्वं ॥ ९ ॥ सूक्ष्मस्थूलसत्त्ववधपरिहाराप्रमत्तत्वात् अनुपहतोत्साहस्य अखंडितक्रियाविशेषस्य, सम्यग्दर्शनज्ञानमहामारुतसंधुक्षितप्रशस्ताध्यवसायाग्निशिखोपप्लुष्टकर्मेंधनस्य ध्यानविशेषविजसीकृतकषायविषांकुरस्य, अपचयाभिमुखानितस्तोकमोहबीजस्य, ततएव परिप्राप्तार्थसूक्ष्मसांपरायशुद्धिसंयतस्य, सूक्ष्मसांपरायचारित्रमाख्यायते ।

गुप्तिसमित्योरन्यतरत्रांतर्भाव इति चेन्न तद्भावेऽपि गुणविशेषनिमित्ताश्रयणात् ॥ १० ॥ स्यान्मतं गुप्तिसमित्योरन्यतरत्रांतर्भवतीदं चारित्रं प्रवृत्तिनिरोधात्, सम्यगयनाच्चेति ? तन्न । किं कारणं ? तद्भावेऽपि गुणविशेषनिमित्ताश्रयणात् । लोभसंज्वलनाख्यः सांपरायः सूक्ष्मो भवतीत्यय विशेष आश्रितः ।

निरवशेषशान्तक्षीणमोहत्वादथाख्यातचारित्रं ॥ ११ ॥ चारित्रमोहस्य निरवशेषस्योपशमात्, क्षयाच्चात्मस्वभावावस्थापेक्षालक्षणमथाख्यातचारित्रमित्याख्यायते । पूर्वचारित्रानुष्ठायिभिराख्यातं न तु परिप्राप्तं प्राङ्मोहक्षयोपशमाभ्यामित्यथाख्यातं । अथशब्दस्यानंतर्यार्थवृत्तित्वान्निरवशेषमोहस्याथोपशमानंतरमाविर्भवतीत्यर्थः ।

यथाख्यातमिति वा ॥ १२ ॥ अथवा यथात्मस्वभावोऽवस्थितः । तथैवाख्यातत्वाद्यथाख्यातमित्याख्यायते ।

इतेरुपादानं ततः कर्मसमाप्तिज्ञापनार्थत्वात् ॥ १३ ॥ हेतिरेवं प्रकारव्यवस्थानिपर्यासादिषु दृष्टप्रयोगे इतिरिह विवक्षातः समाप्तियोतनो दृष्टव्यः । ततो यथाख्यातचारित्रात् सकलकर्मक्षयसमाप्तिर्भवतीति ज्ञाप्यते ।

उत्तरोत्तरगुणप्रकर्षख्यापनार्थमानुपूर्व्यवचनं ॥ १४ ॥ सामायिकादीनामानुपूर्व्यवचनमुत्तरोत्तरगुणप्रकर्षख्यापनार्थं क्रियते । तद्यथा—सामायिकछेदोपस्थापनासंयमजघन्यविशुद्धिलब्धिरल्पा । ततः परिहारविशुद्धिचारित्रस्य जघन्या लब्धिरनंतगुणा, तस्यैवोत्कृष्टा विशुद्धिरनंतगुणाः । ततः सामायिकछेदोपस्थापनासंयमोत्कृष्टा विशुद्धिरनंतगुणाः । ततः सूक्ष्मसांपरायचारित्रस्य जघन्यविशुद्धिरनंतगुणाः । तस्यैवोत्कृष्टा विशुद्धिरनंतगुणाः । ततो यथाख्यातचारित्रस्य विशुद्धिः संपूर्णा प्रकर्षाप्रकर्षविरहिता अनंतगुणा एव । पंच एते चारित्रोपयोगाः शब्दविषयत्वेन संख्येयभेदाः । बुद्ध्यध्यवसानभेदादसंख्येयाः । अर्थतोऽनंतभेदाश्च भवति । तदेतच्चारित्रं पूर्वास्रवनिरोधकारणत्वात्परमसंवरहेतुरवसेयः ।

आहोक्तं चारित्रं तदनंतरमुद्दिष्टं यत्तपसा निर्जरा चेति तस्येदानीं तपसो विधानं कर्तव्यमित्यत्रोच्यते । तद्द्विविधं बाह्यमभ्यंतरं च तत्प्रत्येकं षड्विधं तत्र बाह्यस्य भेदप्रतिपत्त्यर्थमाह—

अनशनावमोदर्यवृत्तिपरिसंख्यानरसपरित्यागविविक्तशय्यासनकायक्लेशा बाह्यं तपः ॥ १९ ॥

दृष्टफलानपेक्षं संयमप्रसिद्धिरागोच्छेदकर्मविनाशध्यानागमावाप्त्यर्थमनशनवचनं ॥१॥ यत्किंचिद्दृष्टफलं मन्त्रसाधनाद्यनुद्दिश्य क्रियमाणमुपवसनमनशनमित्युच्यते । तत्किमर्थं ? संयमप्रसिद्धिरागोच्छेदकर्मविनाशध्यानागमावाप्त्यर्थमवसेयम् ।

तद्द्विविधमवधृतानवधृतकालभेदात् ॥ २ ॥ तदनशनं द्वेधा व्यवतिष्ठते, कुतोऽवधृतानवधृतकालभेदात् । तत्रावधृतकालं सकृद्भोजनं चतुर्थभक्तादि, अनवधृतकालमादेहोपरमात् ।

संयमप्रजागरदोषप्रशमसंतोषस्वाध्यायसुखसिद्ध्याद्यर्थमावमोदर्यं ॥ ३ ॥ आशितं भक्तो य औदनः तस्य चतुर्भागेनार्द्धग्रासेन वा अवममूनं उदरमस्यासावमोदरः, अवमोदरस्य भावः, कर्म वा आवमौदर्यं, तत्किमर्थं ? संयमप्रजागरदोषप्रशमसंतोषस्वाध्यायसुखसिद्ध्यर्थं ।

एकागारसप्तवेश्मैकरथ्यार्द्धग्रामादिविषयः संकल्पो वृत्तिपरिसंख्यानं ॥ ४ ॥ भिक्षार्थिनो मुनेरेकागारादिविषयः संकल्पश्चित्तावरोधः वृत्तिपरिसंख्यानमाशानिवृत्त्यर्थमवगंतव्यं ।

[illegible] **घृतादिरसत्यजनं रसपरित्यागः ॥ ५ ॥** [illegible] दधिगुडतैलादिरसत्यजनं रसत्यागः ।

रसपरित्याग इति चेन्न मतोर्लुप्तनिर्दिष्टत्वात् ॥ ६ ॥ स्यान्मतं रसशब्दोऽयं गुणवाची तद्वतश्चात्र परित्याग इष्ट इति तस्माद्रसवत्परित्याग इति निर्देशः कर्त्तव्य इति ? तन्न । किं कारणं ? मतो लुप्तनिर्दिष्टत्वात् । निर्दिष्टोऽत्र मतुः यथा शुक्लः पट इति ।

व्यतिरेकाद्वा तत्संप्रत्ययः ॥७॥ अथवा न गुणं व्यतिरिच्य गुणी वर्तते ततः सामर्थ्यात्तद्वन्निर्देशः प्रतिपत्तव्यः । द्रव्यत्यागमुखेन रसपरित्यागो नान्यथेति ।

सर्वत्यागप्रसंग इति चेन्न प्रकर्षगतेः ॥ ८ ॥ स्यादेतत्सर्वमुपभोगार्हं पुद्गलद्रव्यं रसवत् । अतः सर्वत्यागः प्राप्नोतीति तन्न । किं कारणं प्रकर्षगतेः । यथाभिरूपाय कन्या देयेति । अभिरूपतमे संप्रत्ययो भवति तथा सर्वस्य पुद्गलद्रव्यस्य रसवत्त्वात् प्रकृष्टरसत्यागसंप्रत्ययो भवति । कश्चिदाह—

अनशनावमोदर्यरसपरित्यागानां वृत्तिपरिसंख्यानावरोधात् पृथङ्निर्देशः ॥ ९ ॥ वृत्तिपरिसंख्यानमिदं सामान्यं भिक्षाचरणे नियमकारित्वात् । अतो अनशनावमोदर्यरसपरित्यागाना तेनैवावरुद्धत्वात् पृथङ्निर्देशोऽनर्थकः ।

तद्विकल्पनिर्देश इति चेन्नानवस्थानात् ॥ १० ॥ अथ मतं तस्य वृत्तिपरिसंख्यानस्य विकल्पाः निर्देष्टव्याः, इति पृथगुपदेशः कर्तव्य इति चेन्न किं कारणं ? अनवस्थानात् ।

न वा कायचेष्टाविषयगणनार्थत्वाद्वृत्तिपरिसंख्यानस्य ॥११॥ न वा एष दोषः किं कारणं ? भिक्षाचरणे प्रवर्तमानः साधुः एतावत्क्षेत्रविषयां कायचेष्टां कुर्वीत, कदाचिद्यथाशक्तिरिति विषयगणनार्थं वृत्तिपरिसंख्यानं क्रियते अनशनमभ्यवहर्त्तव्यनिवृत्तिः । आवमोदर्यरसपरित्यागावभ्यवहर्तव्यैकदेशनिवृत्तिपराविति महान्भेदः ।

आबाधात्ययब्रह्मचर्यस्वाध्यायध्यानादिप्रसिद्ध्यर्थं विविक्तशय्यासनं ॥ १२ ॥ शून्यागारादिषु विविक्तेषु जन्तुपीडाविरहितेषु संयतस्य शय्यासनं वेदितव्यं । तत्किमर्थं ? आबाधात्ययब्रह्मचर्यस्वाध्यायध्यानादिप्रसिद्ध्यर्थं ।

कायक्लेशः स्थानमौनातपनादिरनेकधा ॥ १३ ॥ प्रतिमास्थानं वाचयमत्वं, आतपन, वृक्षमूल इत्येवमादिना शरीरखेदः कायक्लेश इत्युच्यते। स किमर्थ—

देहदुःखतितिक्षासुखानभिष्वंगप्रवचनप्रभावनाद्यर्थं ॥ १४ ॥ दुःखापनिपाते सति तितिक्षार्थं विषयसुखे चानभिष्वंगार्थं प्रवचनप्रभावनार्थं च कायक्लेशानुष्ठानं क्रियते। इतरथा हि ध्यानप्रवेशकाले सुखोचितस्य द्वंद्वोपनिपाते सति समाधानं न स्यात्।

परीषहजातीयत्वात्पौनरुक्त्यमिति चेन्न स्वकृतक्लेशापेक्षत्वात् ॥ १५ ॥ स्यान्मतमयं कायक्लेशः स्थानमौनादिः परीषहजातीयस्ततः पुनरुपदेशः पौनरुक्त्यं जनयतीति ? तन्न। किं कारणं ? स्वकृतकायक्लेशापेक्षत्वात्। बुद्धिपूर्वो हि कायक्लेश इत्युच्यते। यतोयदृच्छयोपनिपाते परीषहः। दृष्टफलानपेक्षमित्येतत्सर्वत्रानुवर्त्तते। तर्हि कर्तव्यं—

सम्यगित्यनुवृत्तेर्दृष्टफलनिवृत्तिः ॥ १६ ॥ सम्यग्योगनिग्रहोगुप्तिरित्यतः सम्यग्ग्रहणमनुवर्त्तते तेन दृष्टफलनिवृत्तिः कृता भवति सर्वत्र बाह्यत्वमस्य कुतः।

बाह्यद्रव्यापेक्षत्वाद्बाह्यत्वम् ॥ १७ ॥ बाह्यमनशनादिद्रव्यमपेक्ष्य क्रियत इति बाह्यत्वमस्य प्राह्यं।

परप्रत्यक्षत्वात् ॥ १८ ॥ परेषां खल्वप्यनशनादिप्रत्यक्षं भवति ततश्चास्य बाह्यत्वम्।

तीर्थ्यगृहस्थकार्यत्वाच्च ॥ १९ ॥ अनशनादि हि तीर्थ्यैर्गृहस्थैश्च क्रियते ततोऽप्यस्य बाह्यत्वं। कथं तर्ह्येतदनशनादितप इत्युच्यते—

कर्मनिर्दहनात्तपः ॥२०॥ यथाग्निः संचितं तृणादि दहति तथा कर्म मिथ्यादर्शनाद्यर्जितं निर्दहतीति तप इति निरुच्यते।

देहेन्द्रियतापाद्वा ॥ २१ ॥ अथवा देहस्येन्द्रियाणां च तापं करोतीत्यनशनादि तप इत्युच्यते। तत्तापादिन्द्रियनिग्रहः सुकरो भवति।

उक्तं बाह्यं तपः, अथाभ्यन्तरस्य के भेदा इत्यत्रोच्यते।

प्रायश्चित्तविनयवैयावृत्त्यस्वाध्यायव्युत्सर्गध्यानान्युत्तरम् ॥२०॥

कुतः पुनरुत्तरत्वं ?

यतोऽन्यतीर्थ्यानभ्यस्तत्वादुत्तरत्वं ॥ १ ॥ यतोऽन्यैस्तीर्थ्यैरनभ्यस्तमनालीढं ततोऽस्योत्तरत्वम् अभ्यन्तरमिति यावत्। अतःकरणव्यापारालंबनं ततोऽस्याभ्यन्तरत्वम्।

बाह्यद्रव्यानपेक्षत्वाच्च ॥ २ ॥ न हि बाह्यद्रव्यमपेक्ष्य वर्तमानं प्रायश्चित्तादि, ततश्चास्याभ्यंतरत्वमवसेयं।

तद्भेदप्रतिपत्त्यर्थमाह।

नवचतुर्दशपंचद्विभेदं यथाक्रमं प्राग्ध्यानात् ॥ २१ ॥

नवादीनां भेदशब्देनोपसंहितानामन्यपदार्थे वृत्तिः ॥ १ ॥ नवादीनां भेदशब्देनोपसंहितानामन्यपदार्थे वृत्तिर्भवति नव च चत्वारश्च दश च पंच च द्वौ च भेदा अस्य नवचतुर्दशपंचद्विभेदमिति।

द्विशब्दस्य पूर्वनिपातप्रसंग इति चेन्न पूर्वसूत्रापेक्षत्वात् ॥ २ ॥ स्यादेतत् द्विशब्दस्य पूर्वनिपातः प्राप्नोति। द्वन्द्वे—अल्पाच्तरमिति सूत्रप्रामाण्यात्सङ्ख्यायाः अल्पीयस्या इत्युपसंख्यानाच्चेति तन्न। किं कारणं ? पूर्वसूत्रापेक्षत्वात्। पूर्वसूत्रे विहितानां च नवादिभिर्यथाक्रममभिसंबन्धः कथं स्यादिति नैतद्युक्तं न लक्षणेन हि पदकारा अनुवर्त्याः, पदकारैर्नाम लक्षणमनुवर्त्यं न च प्रयोजनेन लक्षणमुल्लंघनीय नैष दोषः। राजदन्तादिषु पाठः करिष्यते। लक्ष्यानुविधानाल्लक्षणस्य।

अनशनावमोदर्यवृत्तिपरिसंख्यानरसपरित्यागविविक्तशय्यासनकायक्लेशा बाह्यं तपः ॥ १९ ॥

दृष्टफलानपेक्षं संयमप्रसिद्धिरागोच्छेदकर्मविनाशध्यानागमावाप्त्यर्थमनशनवचनं ॥ १ ॥ यत्किंचिद्दृष्टफल मंत्रसाधनाद्यनुद्दिश्य क्रियमाणमुपवसनमनशनमित्युच्यते । तत्किमर्थं ? संयमप्रसिद्धि रागोच्छेदकर्मविनाशध्यानागमावाप्त्यर्थमवसेयम् ।

तद्द्विविधमवधृतानवधृतकालभेदात् ॥ २ ॥ तदनशनं द्वेधा व्यवतिष्ठते, कुतोऽवधृतानवधृतकालभेदात् । तत्रावधृतकालं सकृद्भोजनं चतुर्थभक्तादि, अनवधृतकालमादेहोपरमात् ।

संयमप्रजागरदोषप्रशमसंतोषस्वाध्यायसुखसिद्ध्याद्यर्थमावमोदर्यं ॥ ३ ॥ आशितं भवोय औदनः तस्य चतुर्भागेनार्द्धग्रासेन वा अवममूनं उदरमस्यासाववमोदरः, अवमोदरस्य भावः, कर्म वा आवमोदर्यं, तत्किमर्थं ? संयमप्रजागरदोषप्रशमसंतोषस्वाध्यायसुखसिद्ध्यर्थं ।

एकागारसप्तवेश्मैकरथ्यार्द्धग्रामादिविषयः संकल्पो वृत्तिपरिसंख्यानं ॥ ४ ॥ भिक्षार्थिनो मुनेरेकागारादिविषयः संकल्पश्चित्तावरोधः वृत्तिपरिसंख्यानमाशानिवृत्त्यर्थमवगंतव्यं ।

दांतेंद्रियत्वतेजोहानिसंयमोपरोधव्यावृत्त्याद्यर्थं घृतादिरसत्यजनं रसपरित्यागः ॥ ५ ॥ दांतेंद्रियत्व तेजोहानिः संयमोपरोधनिवृत्तिरित्येवमाद्यर्थं, घृतदधिगुडतैलादिरसत्यजनं रसत्यागः ।

रसपरित्याग इति चेन्न मतोर्लुप्तनिर्दिष्टत्वात् ॥ ६ ॥ स्यान्मतं रसशब्दोऽयं गुणवाची तद्वतश्चात्र परित्याग इष्ट इति तस्माद्रसवत्परित्याग इति निर्देशःकर्तव्य इति ? तन्न । किं कारणं ? मतो लुप्तनिर्दिष्टत्वात् । निर्दिष्टोऽत्र मतुः यथा शुक्लः पट इति ।

व्यतिरेकाद्वा तत्संप्रत्ययः ॥७॥ अथवा न गुणं व्यतिरिच्य गुणी वर्तते ततः सामर्थ्याच्चद्व्यनिर्देशः प्रतिपत्तव्यः । द्रव्यत्यागमुखेन रसपरित्यागो नान्यथेति ।

सर्वत्यागप्रसंग इति चेन्न प्रकर्षगतेः ॥ ८ ॥ स्यादेतत्सर्वमुपभोगार्हं पुद्गलद्रव्यं रसवत् । अतः सर्वत्यागः प्राप्नोतीति तन्न । किं कारणं प्रकर्षगतेः । यथाभिरूपाय कन्या देयेति । अभिरूपतमे संप्रत्ययो भवति तथा सर्वस्य पुद्गलद्रव्यस्य रसवत्त्वात् प्रकृष्टरसत्यागसंप्रत्ययो भवति । कश्चिदाह—

अनशनावमोदर्यरसपरित्यागानां वृत्तिपरिसंख्यानावरोधात् पृथङ्निर्देशः ॥ ९ ॥ वृत्तिपरिसंख्यानमिदं सामान्य भिक्षाचरणे नियमकारित्वात् । अतो अनशनावमोदर्यरसपरित्यागानां तेनैवावरुद्धत्वात् पृथङ्निर्देशोऽनर्थकः ।

तद्विकल्पनिर्देश इति चेन्नानवस्थानात् ॥ १० ॥ अथ मतं तस्य वृत्तिपरिसंख्यानस्य विकल्पाः निर्देष्टव्याः, इति पृथगुपदेशः कर्तव्य इति चेन्न किं कारणं ? अनवस्थानात् ।

न वा कायचेष्टाविषयगणनार्थत्वाद्वृत्तिपरिसंख्यानस्य ॥११॥ न वा एष दोषः किं कारणं ? भिक्षाचरणे प्रवर्तमानः साधुः एतावत्क्षेत्रविषयां कायचेष्टां कुर्वीत, कदाचिद्यथाशक्तिरिति विषयगणनार्थं वृत्तिपरिसंख्यानं क्रियते अनशनमभ्यवहर्तव्यनिवृत्तिः । आवमोदर्यरसपरित्यागावभ्यवहर्तव्यैकदेशनिवृत्तिपराविति महान्भेदः ।

आबाधात्ययब्रह्मचर्यस्वाध्यायध्यानादिप्रसिद्ध्यर्थं विविक्तशय्यासनं ॥ १२ ॥ शून्यागारादिषु विविक्तेषु जंतुपीडाविरहितेषु संयतस्य शय्यासनं वेदितव्यं । तत्किमर्थं ? आबाधात्ययब्रह्मचर्यस्वाध्यायध्यानादिप्रसिद्ध्यर्थं ।

कायक्लेशः स्थानमौनातपनादिरनेकधा ॥ १३ ॥ प्रतिमास्थानं वाचयमत्वं, आतपन, वृक्षमूल इत्येवमादिना शरीरखेदः कायक्लेश इत्युच्यते। स किमर्थ—

देहदुःखतितिक्षासुखानभिष्वंगप्रवचनप्रभावनाद्यर्थं ॥ १४ ॥ दुःखापनिपाते सति तितिक्षार्थं विषयसुखे वानभिष्वंगार्थं प्रवचनप्रभावनार्थं च कायक्लेशानुष्ठान क्रियते। इतरथा हि ध्यानप्रवेशकाले सुचोदितस्य द्वंद्वोपनिपाते सति समाधान न स्यात्।

परीषहजातीयत्वात्पौनरुक्त्यमिति चेन्न स्वकृतक्लेशापेक्षत्वात् ॥ १५ ॥ स्यान्मतमय कायक्लेशः स्थानमौनादिः परीषहजातीयस्ततः पुनरुपदेशः पौनरुक्त्यं जनयतीति ? तन्न। किं कारण ? स्वकृतकायक्लेशापेक्षत्वात्। बुद्धिपूर्वो हि कायक्लेश इत्युच्यते। यतोयदृच्छयोपनिपाते परीषहः। दृष्टफलानपेक्षमित्येतत्सर्वत्रानुवर्त्त्यं। तर्हि कर्तव्यं—

सम्यगित्यनुवृत्तेर्दृष्टफलनिवृत्तिः ॥ १६ ॥ सम्यग्योगनिग्रहोगुप्तिरित्यतः सम्यग्ग्रहणमनुवर्तते तेन दृष्टफलनिवृत्तिः कृता भवति सर्वत्र बाह्यत्वमस्य कुतः।

बाह्यद्रव्यापेक्षत्वाद्बाह्यत्वम् ॥ १७ ॥ बाह्यमनशनादिद्रव्यमपेक्ष्य क्रियत इति बाह्यत्वमस्य प्राह्य।

परप्रत्यक्षत्वात् ॥ १८ ॥ परेषां खल्वप्यनशनादिप्रत्यक्षं भवति ततश्चास्य बाह्यत्वम्।

तीर्थ्यगृहस्थकार्यत्वाच्च ॥ १९ ॥ अनशनादि हि तीर्थ्यैर्गृहस्थैश्च क्रियते ततोऽप्यस्य बाह्यत्व। कथं तर्ह्येतदनशनादितप इत्युच्यते—

कर्मनिर्दहनात्तपः ॥२०॥ यथाग्निः संचितं तृणादि दहति तथा कर्म मिथ्यादर्शनाद्यर्जितं निर्दहतीति तप इति निरुच्यते।

देहेन्द्रियतापाद्वा ॥ २१ ॥ अथवा देहस्येन्द्रियाणां च ताप करोतीत्यनशनादि तप इत्युच्यते। तत्तापादिन्द्रियनिग्रहः सुकरो भवति।

उक्तं बाह्य तपः, अथाभ्यन्तरस्य के भेदा इत्यत्रोच्यते।

प्रायश्चित्तविनयवैयावृत्त्यस्वाध्यायव्युत्सर्गध्यानान्युत्तरम् ॥२०॥

कुतः पुनरुत्तरत्वं ?

यतोन्यतीर्थानभ्यस्तत्वादुत्तरत्वं ॥ १ ॥ यतोऽन्यैस्तीर्थ्यैरनभ्यस्तमनालीढं ततोऽस्योत्तरत्वम् अभ्यन्तरमिति यावत्। अतःकरणव्यापारालंबन ततोऽस्याभ्यन्तरत्वम्।

बाह्यद्रव्यानपेक्षत्वाच्च ॥ २ ॥ न हि बाह्यद्रव्यमपेक्ष्य वर्तमान प्रायश्चित्तादि, ततश्चास्याभ्यंतरत्वमवसेयं।

तद्भेदप्रतिपत्त्यर्थमाह।

नवचतुर्दशपंचद्विभेदं यथाक्रमं प्राग्ध्यानात् ॥ २१ ॥

नवादीनां भेदशब्दोपसंहितानामन्यपदार्थे वृत्तिः ॥ १ ॥ नवादीना भेदशब्दोपसहितानामन्य पदार्थे वृत्तिर्भवति नव च चत्वारश्च दश च पच च द्वौ च भेदा अस्य नवचतुर्दशपचद्विभेदमिति।

द्विशब्दस्य पूर्वनिपातप्रसंग इति चेन्न पूर्वसूत्रापेक्षत्वात् ॥ २ ॥ स्यादेतत् द्विशब्दस्य पूर्वनिपातः प्राप्नोति। द्वन्द्वे—अल्पाच्तरमिति सूत्रप्रामाण्यात्सङ्ख्यायाः अल्पीयस्या इत्युपसङ्ख्यानाच्चेति तन्न। किं कारणं ? पूर्वसूत्रापेक्षत्वात्। पूर्वसूत्रे विहितानां च नवादिभिर्यथाक्रममभिसंबन्धः कथ स्यादिति नैतद्युक्त न लक्षणेन हि पदकारा अनुवर्त्याः, पदकारैर्नामलक्षणमनुवर्त्यं नच प्रयोजनेन लक्षणमुल्लङ्घनीय नैष दोषः। राजदन्तादिषु पाठः करिष्यते। लक्ष्यानुविधानाल्लक्षणस्य।

परोक्षेष्वपि कायवाङ्मनोभिरंजलिक्रियागुणसंकीर्तनानुस्मरणादिः ॥६॥ परोक्षेष्वाचार्यादिष्वजलिक्रियागुणसकीर्तनानुस्मरणज्ञानानुष्ठायित्वादिः कायवाङ्मनोभिरवगतव्यः ।

किमर्थमिद विनयभावन ।

ज्ञानलाभाचारविशुद्धिसम्यगाराधनाद्यर्थं विनयभावनं ॥७॥ ज्ञानलाभः, आचारविशुद्धिः, सम्यगाराधनमित्येवमादीनां सिद्धिर्भवति विनयभावनेन । ततश्च निवृत्तिसुखमिति विनयभावन क्रियते ।

आह विनयोवर्णितः, तदनतरोद्देशभाजो वैयावृत्यस्येदानीं विवरण कर्तव्यमित्यत इदानीमुच्यते—

आचार्योपाध्यायतपस्विशैक्ष्यग्लानगणकुलसंघसाधुमनोज्ञानां ॥ २४ ॥

वैयावृत्यमित्यनुवृत्तेः प्रत्येकमभिसंबंधः ॥ १ ॥ वैयावृत्यमित्यनुवर्त्तते तेन प्रत्येकमभिसंबंधो भवति । आचार्यवैयावृत्यमुपाध्यायवैयावृत्यमित्यादि ।

व्यावृत्तस्य भावः कर्म च वैयावृत्यं ॥ २ ॥ कामचेष्टया द्रव्यांतरेण वा व्यावृत्तस्य भावः कर्म वा वैयावृत्यमित्युच्यते ।

आचरंति यस्माद्व्रतानीत्याचार्यः ॥ ३ ॥ यस्मात्सम्यग्ज्ञानादिगुणाधारादाहृत्य व्रतानि स्वर्गापवर्गसुखामृतबीजानि भव्या हितार्थमाचरति स आचार्यः ।

उपेत्य यस्मादधीयते इत्युपाध्यायः ॥ ४ ॥ विनेयेनोपेत्य यस्माद्व्रतशीलभावनाधिष्ठानादागम श्रुताख्यमधीयते स उपाध्याय. ।

महोपवासाद्यनुष्ठायी तपस्वी ॥ ५ ॥ महोपवासादिलक्षण तपोनुतिष्ठति यः स तपस्वीत्युच्यते । कुत एतत् ? अतिशयार्थे मत्वर्थीयप्रयोगात् ।

शिक्षाशीलः शैक्ष्यः ॥६॥ श्रुतज्ञानशिक्षणपरः अनुपरतव्रतभावनानिपुणः शैक्षक इति लक्ष्यते ।

रुजादिक्लिष्टशरीरो ग्लानः ॥ ७ ॥ रुजादिभिः क्लिष्टशरीरो ग्लान इत्युच्यते ।

गणः स्थविरसंततिः ॥ ८ ॥ स्थविराणां सततिर्गण इत्युच्यते ।

दीक्षकाचार्यशिष्यसंस्त्यायः कुलं ॥९॥ दीक्षकस्याचार्यस्य शिष्यसस्त्याय कुलव्यपदेशमर्हति ।

चतुर्वर्णश्रमणनिवहः संघः ॥ १० ॥ चतुर्वर्णानां श्रमणानां निवहः सघ इति समाख्यायते ।

चिरप्रव्रजितः साधुः ॥ ११ ॥ चिरकालभावितप्रव्रज्यागुणः साधुरित्याम्नायते ।

मनोज्ञोऽभिरूपः ॥ १२ ॥ अभिरूपो मनोज्ञ इत्यभिधीयते ।

समतो वा लोकस्य विद्वत्तावक्तृत्वमहाकुलत्वादिभिः ॥ १३ ॥ अथ वा विद्वान्, वाग्मी, महाकुलीन इति यो लोकस्य समतः स मनोज्ञः, तस्य ग्रहण प्रवचनस्य लोके गौरवोत्पादनहेतुत्वात् ।

असंयतसम्यग्दृष्टिर्वा ॥ १४ ॥ अथवा असयतसम्यग्दृष्टिर्मनोज्ञ इति गृह्यते ससारोपेतरूपत्वात् । तेषां व्याधिपरीषहमिथ्यात्वाद्युपनिपाते प्रासुकौषधिभक्तपानप्रतिश्रयपीठफलकसस्तरणादिभिर्धर्मोपकरणैस्तत्प्रतीकारः सम्यक्त्वप्रत्यवस्थापनमित्येवमादि वैयावृत्य ।

बाह्यद्रव्यासंभवे स्वकायेन तदानुकूल्यानुष्ठानं च ॥ १५ ॥ बाह्यस्यौषधभक्तपानादेरसभवेऽपि स्वकायेन श्लेष्मसिंघाणकाद्यतर्मलापकर्षणादितदानुकूल्यानुष्ठान च वैयावृत्यमिति कथ्यते ।

तत्पुनः किमर्थमिति चेदुच्यते,

समाध्याधानविचिकित्साभावप्रवचनवात्सल्याद्यभिव्यक्त्यर्थं ॥ १६ ॥ समाध्याधानं

विचिकित्साभाव· प्रवचनवात्सल्यं, सनाथता चेत्येवमाद्यभिव्यक्त्यर्थं वैयावृत्त्यमिष्यते । किमर्थं बहूनामुपक्षेप क्रियते । ननु सर्ववैयावृत्त्य गणवैयावृत्त्यमिति वा वक्तव्य ।

बहूपदेशात्कचिन्नियमेन प्रवृत्तिज्ञापनाय भूयसामुपन्यासः ॥ १७ ॥ बहुषु वैयावृत्त्यार्हेषूपदिष्टेषु कचित्कस्यचित्प्रवृत्तिर्यथास्यादित्येवमाद्यर्थं भूयसामुपन्यास. क्रियते ।

आह व्याख्यातं वैयावृत्त्य तत्समीपोपदिष्टभाजः स्वाध्यायस्येदानीं निर्देश करणीय इत्यत्राभिधीयते,–

वाचनापृच्छनानुप्रेक्षाम्नायधर्मोपदेशः ॥ २५ ॥

निरवद्यग्रंथार्थोभयप्रदानं वाचना ॥ १ ॥ निरवद्यग्रथस्यार्थस्य तदुभयस्य वा पात्रे प्रतिपादन वाचनेत्युच्यते ।

संशयच्छेदाय निश्चितबलाधानाय वा परानुयोगः पृच्छनं ॥ २ ॥ आत्मोन्नतिपरातिसंधानोपहाससंघोषप्रहसनादिविवर्जित संशयच्छेदाय निश्चितबलाधानाय वा ग्रथस्यार्थस्य वा पर प्रत्यनुयोगः पृच्छनमिति भाष्यते ।

अधिगतार्थस्य मनसाभ्यासोऽनुप्रेक्षा ॥ ३ ॥ अधिगतपदार्थप्रक्रियस्य तप्तायस्पिंडवदर्पितचेतसो मनसाभ्यासोऽनुप्रेक्षा वेदितव्याः ।

घोषविशुद्धपरिवर्तनमाम्नायः ॥ ४ ॥ व्रतिनो वेदितसमाचारस्यैहलौकिकफलनिरपेक्षस्य द्रुतविलंबितादिघोषदोषविशुद्ध परिवर्तनमाम्नाय इत्युपदिश्यते ।

धर्मकथाद्यनुष्ठानं धर्मोपदेशः ॥ ५ ॥ दृष्टप्रयोजनपरित्यागादुन्मार्गनिवर्तनार्थं संदेहव्यावर्तनापूर्वपदार्थप्रकाशनार्थं धर्मकथाद्यनुष्ठान धर्मोपदेश इत्याख्यायते । किमर्थोऽय स्वाध्याय. ?

प्रज्ञातिशयप्रशस्ताध्यवसायाद्यर्थः स्वाध्यायः ॥ ६ ॥ प्रज्ञातिशयः, प्रशस्ताध्यवसायः प्रवचनस्थिति संशयोच्छेदः परवादिशंकाभाव. । परमसंवेग. तपोवृद्धिरतिचारविशुद्धिरित्येवमाद्यर्थ. स्वाध्यायोऽनुष्ठेय. ।

आह वर्णित. पचविध स्वाध्यायः तदनंतरमुद्दिष्टो यो व्युत्सर्गस्तस्य भेद इदानीं वक्तव्य इत्यत्राभिधीयते,–

बाह्याभ्यंतरोपध्योः ॥ २६ ॥

व्युत्सर्ग इत्यनुवृत्तेर्व्यतिरेकनिर्देशः ॥ १ ॥ व्युत्सर्जन व्युत्सर्ग इति भावसाधन· शब्दोनुवर्तते । तदपेक्षोऽय व्यतिरेकनिर्देश ।

उपधीयते बलाधानार्थमित्युपधि ॥२॥ योऽर्थोऽन्यस्य बलाधानार्थमुपधीयते स उपधिरित्युच्यते ।

अनुपात्तवस्तुत्यागो बाह्योपधिव्युत्सर्गः ॥ ३ ॥ आत्मनानुपात्तस्य एकत्वमनापन्नस्य वस्तुनस्त्यागो बाह्योपधिव्युत्सर्गो वेदितव्य. ।

क्रोधादि भावनिवृत्तिरभ्यन्तरोपधिव्युत्सर्गः ॥ ४ ॥ क्रोधमानमायालोभमिथ्यात्वहास्यरत्यरतिशोकभयादिदोषनिवृत्तिरभ्यतरोपधिव्युत्सर्ग इति निश्चीयते ।

कायत्यागश्च नियतकालो यावज्जीवं वा ॥५॥ कायत्यागश्चाभ्यतरोपधिव्युत्सर्ग इत्युच्यते । स पुनर्द्विविधः । नियतकालो यावज्जीव चेति ।

परिग्रहनिवृत्तेरवचनमिति चेन्न तस्य धनहिरण्यवसनादिविषयत्वात् ॥ ६ ॥ स्यादेतन्महाव्रतोपदेशकाले परिग्रहनिवृत्तिरुक्ता ततः पुनरिद वचनमनर्थकमिति तन्न । किं कारण ? तस्य धनहिरण्यवसनादिविषयत्वात् ।

धर्माभ्यंतरे भावादिति चेन्न प्रासुकनिरवद्याहारादिनिवृत्तितंत्रत्वात् ॥ ७ ॥ स्यादेतदश विधधर्मेऽतरीभूतस्त्याग इति पुनरिदं वचनमनर्थकमिति तन्न किं कारणं ? तस्य प्रासुकनिरवद्याहारादिनिवृत्तितंत्रत्वात् ।

तस्य प्रायश्चित्ताभ्यंतरत्वादिति चेन्न प्रतिद्वंद्विभावात् ॥ ८ ॥ अथमतमेतत्प्रायश्चित्ताभ्यंतरो व्युत्सर्गस्ततः पुनस्तस्य वचनमनर्थकमिति तन्न किं कारणं ? तस्य प्रतिद्वंद्विभावात्तस्य हि व्युत्सर्गस्यातिचारः प्रतिद्वंद्वी विद्यते । अयं पुनरनपेक्षः क्रियते इत्यस्ति विशेषः ।

अनेकत्रावचनमनेनैव गतत्वादिति चेन्न शक्त्यपेक्षत्वात् ॥ ९ ॥ अनेकत्र वचनमनर्थकमेवास्तु पर्याप्तमिति तन्न किं कारणं ? शक्त्यपेक्षत्वात् । कश्चित्सावद्यं प्रत्याख्यायते क्वचिन्निरवद्यमपि नियतकालं क्वचिदनियतकालं पुरुषशक्त्यपेक्षत्वान्निवृत्तिधर्मस्योत्तरोत्तरगुणप्रकर्षादुत्साहोत्पादनार्थत्वाच्च न पौनरुक्त्यं । किमर्थं पुनर्व्युत्सर्गः,—

निःसंगनिर्भयत्वजीविताशाव्युदासाद्यर्थो व्युत्सर्गः ॥ १० ॥ निःसंगत्वं निर्भयत्वं जीविताशाव्युदासः दोषोच्छेदो मोक्षमार्गभावनापरत्वमित्येवमाद्यर्थो व्युत्सर्गोऽभिधीयते । स द्विविधः ।

आह अभ्यंतरतपः षोढा प्रतिज्ञाय प्राग्ध्यानादिति यत्तन्यस्तं तपोध्यानाभिधानं तदनाविष्कृतार्थं प्रप्रविचारकालमित्यनेनोच्यते,—

उत्तमसंहननस्यैकाग्रचिंतानिरोधो ध्यानमांतर्मुहूर्त्तात् ॥२७॥

आद्यं संहननत्रयमुत्तमं ॥ १ ॥ वज्रवृषभनाराचसंहननं, वज्रनाराचसंहननं, नाराचसंहननमित्येतत्त्रितयं संहननमुत्तमं । कुतो ध्यानादिवृत्तिविशेषहेतुत्वात् । तत्र मोक्षस्य कारणमाद्यमेकमेव । ध्यानस्य त्रितयमपि उत्तमसंहननं ।

तस्य उत्तमसंहननस्यैकशब्दः संख्यापदं ॥ २ ॥ अन्या सहायाद्यनेकार्थसंभवे एकशब्दोऽत्र संख्यावाची गृह्यते ।

अंग्यते तदंगमिति तस्मिन्निति वाग्रमुखं ॥ ३ ॥ अंगेर्गत्यर्थस्य कर्मण्यधिकरणे वा उणादौ रग्निपातितः । 'वज्रेंद्रमद्राग्र' इत्यत्र, अग्रं मुखमित्यर्थः ।

चिंता अंतःकरणवृत्तिः ॥ ४ ॥ अंतःकरणवृत्तिरर्थेषु चिंतेत्युच्यते ।

अनियतक्रियार्थस्य नियतक्रियाकर्तृत्वेनावस्थानं निरोधः ॥ ५ ॥ गमनभोजनशयनाध्ययनादिषु क्रियाविशेषेषु अनियमेन वर्तमानस्य एकस्य, एकस्याः क्रियायाः कर्तृत्वेनावस्थानं निरोध इत्यवगम्यते । एकमग्रं मुखं यस्य सोयमेकाग्रः । चिंताया निरोधः चिंतानिरोधः । एकाग्रः चिंतानिरोधः । एकाग्रचिंतानिरोधः । कुतः पुनरसौ एकाग्रत्वेन चिंतानिरोधः ?

वीर्यविशेषात्प्रदीपशिखावत् ॥ ६ ॥ यथा प्रदीपशिखानिराबाधे प्रज्वलिता न परिस्पंदते तथा निराकुले देशे वीर्यविशेषादवरुध्यमाना चिंता विना व्याक्षेपेण एकाग्रेणावतिष्ठते ।

अर्थपर्यायवाची वाग्रशब्दः ॥ ७ ॥ अथवा अंग्यते इत्यग्रमर्थ इत्यर्थः । एकमग्रं एकाग्रं । एकाग्रे चिंताया निरोधः एकाग्रचिंतानिरोधः । योगविभागान्मयूरव्यंसकादित्वाद्वा वृत्तिः एकस्मिन्द्रव्यपरमाणौ भावपरमाणौ वाऽर्थे चिंतानियम इत्यर्थः ॥

ध्यानशब्दो भावकर्तृकरणसाधनो विवक्षावशात् ॥ ८ ॥ अयं ध्यानशब्दः, भावकर्तृकरणसाधनो विवक्षावशाद्वेदितव्यः । तत्र ध्येयं प्रति अव्यापृतस्य भावमात्रेणाभिधाने ध्यातिर्ध्यानमिति भावसाधनो ध्यानशब्दः । ध्यायतीति ध्यानमिति बहुलापेक्षया कर्तृसाधनश्च युज्यते । करणप्रशंसापरायाम-

भिधानप्रवृत्तौ समीक्षितायां यथा साध्वसिश्छिनत्तीति प्रयोक्तृनिर्वर्त्ययोः सतोरप्युद्यमननिपातनयोरविशेष-
तन्त्रत्वाच्छेदनस्य कर्तृधर्माध्यारोपः क्रियते तथा दिध्यासोरप्यात्मनः ज्ञानावरणवीर्यान्तरायक्षयोपशमविशेष-
तन्त्रत्वात् ध्यानपरिणामस्य युज्यते कर्तृत्वं। करणत्वमपि चास्य पर्यायपर्यायिणार्भेदपरिकल्पनासद्भावात्।
युज्यते। अग्नेर्दहपाकस्वेदादिक्रियाप्रवृत्तस्यात्मभूतौष्ण्यकरणपरिकल्पनवत्।

एकांतपरिकल्पनायां दोषविधानमुक्तं ॥ ९ ॥ अर्थांतरभावोऽनर्थांतरभाव एवमेकांत-
कल्पनायां दोषविधानमुक्तं आदिसूत्रे।

मणीतपरिमाणो मुहूर्त्तः ॥ १० ॥ मुहूर्त्त इति काल विशेषवाचिशब्द । तस्य परिमाण
प्राग्विहित।

उत्तमसंहननाभिधानमन्यस्येयत्कालाध्यवसायधारणसामर्थ्यात् ॥ ११ ॥ अन्यसंहन-
नमेतावत काल चिंतानिरोधधारणे साधनभाव प्रत्यसमर्थमिति उत्तमसहननग्रहण क्रियते।

एकाग्रवचनं वैयग्रयनिवृत्त्यर्थं ॥ १२ ॥ एकाग्रवचन क्रियते वैयग्रयनिवृत्त्यर्थं । व्यग्र हि
ज्ञानमेव न ध्यानमिति।

चिंतानिरोधग्रहणं तत्स्वाभाव्यप्रदर्शनार्थं ॥ १३ ॥ यथा पृथिव्या कस्मिंश्चित्परिणाम-
विशेषे घटशब्दो वर्तते। एवं चिंतायाः ज्ञानात्मिकायाः वृत्तिविशेषे ध्यानशब्दो वर्त्तते इति प्रदर्शनार्थं
चिंतानिरोध इति विशेष्यते।

ध्यानमित्यविकृतस्वरूपनिर्देशार्थं ॥ १४ ॥ यत्तदधिकृतमुत्तमं तपः, तत्स्वरूपनिर्देशार्थं ध्यान
वचन क्रियते।

मुहूर्त्तवचनादाहारादिविनिवृत्तिः ॥ १५ ॥ आहारादिकालांतरव्यावृत्त्यर्थं मुहूर्त्तवचन क्रियते।
अतः पर दुर्द्धरत्वात्।

अभावो निरोध इति चेन्न केनचित्पर्यायेणेष्टत्वात् ॥१६॥ स्यान्मतमभावो निरोध इत्यनर्था-
तर स चेत्, ध्यानशब्दार्थ खरविषाणवत् ध्यानमसत्प्रसजतीति? तन्न। किं कारण? केनचित्पर्यायेणेष्टत्वात्।
अन्यचिंताभावविवक्षायामसदेव ध्यान। विवक्षितार्थविषयावगमस्वभावसामर्थ्यापेक्षया सदेवेति चोच्यते।

अभावस्य च वस्तुत्वाद्धेत्वंगत्वादिति ॥ १७ ॥ अभावोऽप्यय वस्तुधर्म कुत हेत्वंगत्वादिति
ततश्चाभावभाव.।

एकार्थवचनं विस्पष्टत्वादिति चेन्नानिष्टप्रसंगात् ॥ १८ ॥ स्या मतमेकार्थचिंतानिरोध
इत्यस्तु विस्पष्टत्वादिति तन्न किं कारणमनिष्टप्रसगात्। किमनिष्ट 'वीचारोऽर्थव्यजनयोगसक्रांतिरिति'
वक्ष्यते तेनार्थसक्रम इष्यते द्रव्यात्पर्याये पर्यायाच्च द्रव्ये। यद्येकार्थे निरोध इह गृह्यते तद्विरोध. स्यात्।

एकाग्रवचने तुल्यमिति चेन्नाभिमुख्ये सति पौन पुन्येनापि प्रवृत्तिज्ञापनार्थत्वात् ॥१९॥
अथ मतमेतदेकाग्रवचनेऽपि तस्यानिष्टस्य प्रसग तुल्य इति चेन्न किं कारणमाभिमुख्ये सति पौन पुन्येना
ऽपि वृत्तिविज्ञानार्थत्वात्। अग्र मुखमिति ह्युच्यमानेऽनेकमुखत्व निवर्तित एकमुख तु सक्रमोऽभ्युपगत
एवेति नानिष्टप्राप्ति।

प्राधान्यवाचिनो वैकशब्दस्य ग्रहण ॥ २० ॥ अथवा प्राधान्यवचनमेकशब्द इह गृह्यते
प्रधानस्य पुस आभिमुख्येन चिंतानिरोध इत्यर्थ। अस्मिन्पक्षेऽर्थो गृहीत.।

अगतीत्यग्रमात्मेति वा ॥ २१ ॥ अथ वा अगतीत्यग्रमात्मेत्यर्थः। द्रव्यार्थनयैकस्मिन्नात्मन्यग्रे,
चिंतानिरोधो ध्यान तत स्ववृत्तित्वात् बाह्यध्येयप्राधान्यापेक्षा निवर्तिता भवति।

दिवसमासाद्यवस्थानमुपयुक्तस्येति चेन्नेन्द्रियोपघातप्रसंगात् ॥२२॥ स्यादेतद्ध्यानोपयोगेन दिवसमासाद्यवस्थानं नांतर्मुहूर्तादिति तन्न किं कारणमिन्द्रियोपघातप्रसंगात् ।

प्राणापानविनिग्रहो ध्यानमिति चेन्न शरीरपातप्रसंगात् ॥ २३ ॥ स्यादेतत्प्राणापानकर्मणो निग्रहो ध्यानमिति तन्न किं कारणं ? शरीरपातप्रसंगात् । प्राणापाननिग्रहे सति तदुद्भूतवेदनाप्रकर्षात् । आश्वेव शरीरस्य पातः प्रसज्येत । तस्मान्मंदमंदप्राणापानप्रचारस्य ध्यानं युज्यते ।

मात्राकालपरिगणनमिति चेन्न ध्यानातिक्रमात् ॥ २४ ॥ स्यान्मतं मात्राकालपरिगणनं ध्यानमिति तन्न किं कारणं ? ध्यानस्यातिक्रमात् । मात्राभिर्यदि कालगणनं क्रियते ध्यानमेव न स्याद्व्यग्रत्वात् ।

विध्युपायनिर्देशः कर्तव्य इति चेन्न गुप्त्यादिप्रकरणस्य तादर्थ्यात् ॥ २५ ॥ स्यान्मतमेकाग्रचिंतानिरोधो ध्यानमित्येतदुक्तं किंतु तदुत्पत्तये विध्युपायनिर्देशः कर्तव्यः अनेन विधिना अनेनोपायेन ध्यानं भवतीति तन्न किं कारणं ? गुप्त्यादिप्रकरणस्य तादर्थ्यात् । ध्यानविधानभावनार्थमेव हि गुप्त्यादिप्रकरणं प्रक्रांतं ।

संवरार्थं तदिति चेन्न प्रागुपदेशस्योभयार्थत्वात् ॥ २६ ॥ स्यान्मतं संवरप्रतिपत्त्यर्थं तद्गुप्त्यादि प्रकरणमुक्तं न ध्यानोपायप्रतिपत्त्यर्थं नचाऽन्यार्थं प्रकृतमन्यार्थं भवतीति तन्न । किं कारणं ? प्रागुपदेशस्योभयार्थत्वात् । अन्यार्थमपि प्रकृतमन्यार्थं भवति च । तद्यथा—शाल्यर्थं कुल्याः प्रणीयते । ताभ्यश्च पानीयं पीयते । उपस्पृश्यते च शालयश्च भाव्यते ।

सकलध्यानधर्मासंग्रह इति चेन्न ध्यानप्राभृते प्रणीतत्वात् ॥ २७ ॥ स्यान्मतं सकलो ध्यानधर्मो नास्मिन्सूत्रे संगृहीत इत्यपरिपूर्णं लक्षणमिति तन्न किं कारणं । ध्यानप्राभृते प्रणीतत्वात् । तत्र हि ध्यानलक्षणं सकलं प्राधान्येनोक्तं इह त्वानुषंगिकमिति । तस्य ध्यानस्य सामान्येनोक्तस्य विकल्पप्रतिपत्त्यर्थमिदमुच्यते,

आर्त्तरौद्रधर्म्यशुक्लानि ॥ २८ ॥

ऋतमर्दनमार्तिर्वा तत्र भवमार्त्तं ॥ १ ॥ ऋतं दुःखं, अर्दनमार्तिर्वा तत्र भवमार्त्तं ।

रुद्रः क्रूराशयस्तत्कर्म रौद्रं ॥ २ ॥ रोदयतीति रुद्रः क्रूर इत्यर्थः । तस्येदं कर्म, तत्र भवं वा रौद्रमित्युच्यते ।

धर्मादनपेतं धर्म्यं ॥ ३ ॥ धर्मो व्याख्यातः, ततोऽनपेतं ध्यानं धर्म्यमित्याख्यायते ।

शुचिगुणयोगाच्छुक्लं ॥ ४ ॥ यथा मलद्रव्यापायात् शुचिगुणयोगाच्छुक्लं वस्त्रं तथा तद्गुणसाधर्म्यादात्मपरिणामस्वरूपमपि शुक्लमिति निरुच्यते । तदेतच्चतुर्विधं ध्यानं द्वैविध्यमश्नुते । कुतः प्रशस्ताप्रशस्तभेदात् । अप्रशस्तमपुण्यास्रवकारणत्वात्, कर्मनिर्दहनसामर्थ्यात्प्रशस्तं । किं पुनस्तदिति चेदुच्यते,-

परे मोक्षहेतू ॥ २९ ॥

परस्यैव परत्वमिति चेन्न द्वयोरपि परशब्दप्रयोगात् ॥ १ ॥ स्यान्मतमेकस्यैव परत्वमुपपद्यते न द्वयोरिति तन्न । किं कारणं ? द्वयोरपि परशब्दप्रयोगात् । तद्यथा परं द्वयं प्राप्तमिति ।

द्विवचननिर्देशाद्गौणस्यापि संप्रत्ययः ॥ २ ॥ अथवा परमनन्तरं धर्म्यमपि परमित्युपचर्यते द्विवचननिर्देशसामर्थ्यात् गौणमपि गृह्यते ।

परयोर्मोक्षहेतुत्वात्, पूर्वयोः संसारहेतुत्वमभिसिद्धिः ॥ ३ ॥ परे मोक्षहेतू इति वचनादितरे संसारहेतू इति विज्ञायते । तृतीयस्य साध्यासाधनत्वात् ।

आह किमेषां लक्षणमिति । तत्रानेकस्य वक्तव्यसंभवे वाचः क्रमवृत्तेराद्यस्य लक्षणप्रतिपादनार्थमिदमुच्यते ।

आर्तममनोज्ञस्य संप्रयोगे तद्विप्रयोगाय स्मृतिसमन्वाहारः ॥३०॥

अप्रियममनोज्ञं बाधाकारणत्वात् ॥ १ ॥ यदप्रियं वस्तु विषकण्टकशत्रुशस्त्रादि तद्बाधाकारणत्वादमनोज्ञमित्युच्यते ।

भृशमर्थांतरचिंतनादाहरणं समन्वाहारः ॥ २ ॥ अर्थांतरचिंतनादाधिक्येनाहरणमेकत्रावरोधः समन्वाहारः । स्मृतेः समन्वाहारः स्मृतिसमन्वाहारः । अमनोज्ञस्योपनिपाते स कथं नाम मे न स्यादिति संकल्पश्चिंताप्रबंधः आर्तमित्याख्यायते ।

आह किमिदमनभिमते चेतनद्रव्यपर्यायसंप्रयोगहेतुकमेवार्तं निर्ध्रियते न किं तर्ह्यन्यथाप्येतत्प्रत्येतव्यमित्युच्यते,

विपरीतं मनोज्ञस्य ॥ ३१ ॥

प्रागुक्तनिमित्तविपर्ययाद्विपरीतं ॥ १ ॥ प्रागुक्तं यन्निमित्तं ततो पर्ययाद्विपरीतमित्यभिधीयते । तद्यथा मनोज्ञस्य विषयस्य विप्रयोगे संप्रयुयुक्षां प्रति या परिध्यास्मृतिसमन्वाहार शब्दचोदिता असावप्यार्तं ध्यानमिति निश्चीयते । यथा च प्रियसमवाये तदभावादाहितकालुष्यस्यार्तं प्रतिज्ञायते । तथा ज्वरादिसंतापाभ्याहतमूर्ते. ।

वेदनायाश्च ॥ ३२ ॥

प्रकरणाद् दुःखवेदनासंप्रत्ययः ॥ १ ॥ यद्यपि वेदनाशब्दः सुखदुःखानुभवनविषयसामान्यस्तथापि आर्तस्य प्रकृतत्वाद्दुःखवेदनासंप्रत्ययो भवति । तत्प्रतिचिकीर्षा प्रत्याघूर्णस्यानवस्थितमनसो धैर्योपरमात्स्मृतिसमन्वाहार आर्त्तध्यानमवगतव्यं ।

अंगविक्षेपशोकाक्रंदनाश्रुपाताभिव्यक्तं तृतीयं ॥ २ ॥ यथानिष्टसंप्रयोगेष्टविप्रयोगाशुभवेदनासमवायनिबंधनमार्त्तं । तथा चेदमपि प्रीतिविशेषाभिष्वंगमंथरकामातुरमतेः पौनर्भविकविषयसुखरसगृद्धस्य तत्संस्कारपरायणस्य कायादिखेदहेतुकं ।

निदानं च ॥ ३३ ॥

"विपरीतं मनोज्ञस्य" इत्येव सिद्धमिति चेन्नाप्राप्तपूर्वविषयत्वान्निदानस्य ॥१॥ स्यादेतद्विपरीत मनोज्ञस्येत्यनेनैव निदानं सुगृहीतमिति तन्न किं कारणमप्राप्तपूर्वविषयत्वान्निदानस्य सुखमात्रया प्रलब्धस्याप्राप्तपूर्वप्रार्थनाभिमुख्यादनागतार्थप्राप्तिनिबंधनं निदानमित्यस्ति विशेषः ।

तदेतच्चतुर्विधमार्तं कृष्णनीलकापोतलेश्याबलाधानं, अज्ञानप्रभवं पौरुषेयपरिणामसमुत्थं पापप्रयोगाधिष्ठानं, परिभोगप्रसंगं, नानासंकल्पासंगं धर्माश्रयपरित्यागिकषायाश्रयोपस्थानं अनुपशमप्रवर्द्धनं प्रमादमूलमकुशलकर्मादानं कटुकविपाकासद्वेद्यं तिर्यग्भवगमनपर्यवसानं तदेतत्किं स्वामिकमिति चेदुच्यते,

तदविरतदेशविरतप्रमत्तसंयतानां ॥ ३४ ॥

अविरताः असंयतसम्यग्दृष्ट्यताः । देशविरताः संयतासंयताः संयताः, प्रमत्तसंयताः पंचदशप्रमादोपेताः । क्रियानुष्ठायिन. ।

कदाचित्प्राच्यमार्तध्यानत्रयं प्रमत्तानां ॥ १ ॥ निदानं वर्जयित्वा अन्यदार्तत्रयं प्रमादोदयोद्रेकात्कदाचित्प्रमत्तसंयतानां भवति ।

आह व्याख्यातमाद्यमप्रशस्तं संज्ञादिभिः, अथ द्वितीयं किं स्वभावसंज्ञाप्रभवस्वामिकमित्यत उच्यते,

---

१ विपाकाकामद्वुषमिति पाठांतर प. पुस्तके ।

हिंसानृतस्तेयविषयसंरक्षणेभ्यो रौद्रमविरतदेशविरतयोः ॥ ३५ ॥

ध्यानोत्पत्तेर्हिंसादीनां निमित्तभावाद्धेतुनिर्देशः ॥१॥ हिंसादीन्युक्तलक्षणानि तानि रौद्रध्यानोत्पत्तेर्निमित्तीभवतीति हेतुनिर्देशो विज्ञायते ।

तेन स्मृतिसमन्वाहाराभिसंबंधः ॥ २ ॥ तेन—हेतुनिर्देशेनानुवर्तमानः स्मृतिसमन्वाहारोऽभिसबध्यते । हिंसायाः स्मृतिसमन्वाहार इत्यादि। अविरतस्य भवतु रौद्रध्यानं देशविरतस्य कथं—

देशविरतस्यापि हिंसाद्यावेशाद्वित्तादिसंरक्षणतंत्रत्वाच्च ॥ ३ ॥ देशविरतस्यापि रौद्रध्यानं, कुतः हिंसाद्यावेशाद्वित्तादिसंरक्षणतंत्रत्वाच्च कदाचिद्भवितुमर्हति । तत्पुनर्नारकादीनामकारणं सम्यग्दर्शनसामर्थ्यात् । अथ कथमिदं रौद्रध्यानं संयतस्य न भवति ?

तदयुक्तं संयते तदावेशे संयमप्रच्युतेः ॥ ४ ॥ संयतेरौद्रध्यानं न युज्यते कुतस्तदावेशे संयमप्रच्युतेः । यदा रौद्रध्यानाविशिष्टो भवत्यात्मा न तदा संयमोऽत्रावतिष्ठते । तदेतच्चतुर्विधं रौद्रध्यानं अतिकृष्णनीलकापोतलेश्याबलाधानं प्रमादाधिष्ठानं नरकगतिफलावसानं, एवमुक्ताप्रशस्तध्यानपरिगत आत्मा तप्तायःपिंड इवोदकं कर्मादत्ते ।

आह परे मोक्षहेतू इति ये उपदिष्टेऽनिर्दिष्टसंज्ञाभेदस्वभावे तयोस्तावदाद्य किमभिधानप्रकारस्वभावविषयमित्यत्रोच्यते । तत्खलु सम्यग्ज्ञानबीजमुपशमार्थमप्रमादसचितं मोहप्रक्षयं धर्मानुबंधि सुखफल त्रिविष्टपावसान ।

आज्ञापायविपाकसंस्थानविचयाय धर्म्यं ॥ ३६ ॥

प्रमत्ताप्रमत्तसंयतस्य विचितिर्विवेको विचारणं विचयः ॥ १ ॥ विचितिर्विचयो-विवेको विचारणेत्यनर्थांतरं ।

तदपेक्षया आज्ञादीनां कर्मनिर्देशः ॥ २ ॥ तं विचयभावमपेक्ष्याज्ञादीनां कर्मनिर्देशः क्रियते । आज्ञा चापायश्च विपाकश्च संस्थानं च आज्ञापायविपाकसंस्थानानि तेषां विचयः आज्ञापायविपाकसंस्थानविचयः तदर्थमाज्ञापायविपाकसंस्थानविचयाय ।

अधिकारात्स्मृतिसमन्वाहारसंबंधः ॥ ३ ॥ स्मृतिसमन्वाहार इत्यनुवर्तते, तेन प्रत्येकमभिसंबंधो भवति । आज्ञाविचयाय स्मृतिसमन्वाहार इत्यादि ।

तत्रागमप्रामाण्यादर्थावधारणमाज्ञाविचयः ॥ ४ ॥ उपदेष्टुरभावान्मंदबुद्धित्वात्कर्मोदयात्सूक्ष्मत्वाच्च पदार्थानां हेतुदृष्टांतोपरमे सर्वज्ञप्रणीतमार्गं प्रमाणीकृत्य इत्थमेवेदं नान्यथा वादिनो जिना इति गहनपदार्थश्रद्धानादर्थावधारणमाज्ञाविचयः ।

आज्ञाप्रकाशनार्थो वा ॥ ५ ॥ अथवा सम्यग्दर्शनविशुद्धपरिणामस्य विदितस्वपरसमयपदार्थनिर्णयस्य सर्वज्ञप्रणीतान्नाहितसौक्ष्म्यानस्तिकायादीनर्थानवधार्य एवमेते इत्यन्यं प्रति पिपादयिषतः कथामार्गे श्रुतज्ञानसामर्थ्यात्स्वसिद्धांताविरोधेन हेतुनयप्रमाणविमर्दकर्मणा ग्रहणसहिष्णून्कृत्वा प्रभावतः, तत्समर्थनार्थस्तर्कनयप्रमाणयोजनपरः स्मृतिसमन्वाहारः सर्वज्ञाज्ञाप्रकाशनार्थत्वादाज्ञाविचय इत्युच्यते ।

सन्मार्गापायचिंतनमपायविचयः ॥ ६ ॥ मिथ्यादर्शनपिहितचक्षुषां आचारविनयाप्रमादविषयाः संसारनिवृद्धये भवत्यविद्याबाहुल्यात् ।

अंधवत् ॥ ७ ॥ तद्यथा जात्यंधा बलवंतोऽपि सत्पथात्प्रच्युताः कुशलमार्गोपदेशकेनाननुष्ठिताः नीचोन्नतेशष्टीरपमोपलकठिनस्थाणुनिहितकंटकाकुलाटवीदुर्गपतिताः परिस्पन्दवतोऽपि न च मार्गमनुसर्तुमर्हंति देशकाभावात्तथा सर्वज्ञप्रणीतमार्गाद्विमुखाः मोक्षार्थिनः सम्यङ्मार्गापरिज्ञानात्सुदूरमेवापयंतीति सन्मार्गापायचिंतनमपायविचयः ।

असन्मार्गोपायचिंतनमपायविचयः असन्मार्गापायसमाधानं वा ॥ ८ ॥ अथवा मिथ्यादर्शनाकुलितचेतोभिर्वादिभिः प्रणीतादुन्मार्गात्कथ नाम इमे प्राणिनोऽपेयु । अनायतनसेवापायो वा कथ स्यात् पापकरणवचनभावनाविनिवृत्तिर्वा कथमुपजायते इत्यपायचिंतनमपायविचयः ।

कर्मफलानुभवनविवेकं प्रति प्रणिधानं विपाकविचयः ॥ ९ ॥ कर्मणा ज्ञानावरणादीना द्रव्यक्षेत्रकालभवभावप्रत्ययफलानुभवन प्रति प्रणिधान विपाकविचयः । तद्यथा मिथ्यादर्शनैकद्वित्रिचतुरिंद्रियजात्यातपस्थावरसूक्ष्मापर्याप्तकसाधारणाख्याना कर्मप्रकृतीनां प्रथमगुणस्थाने उदयो नोर्द्ध । अनतानुबधिक्रोधमानमायालोभाना प्रथमद्वितीयगुणस्थानयोरुदयो नोर्द्ध । सम्यग्मिथ्यात्वस्य सम्यग्मिथ्यादृष्टौ उदयो नोर्द्ध नाधः । अप्रत्याख्यानक्रोधमानमायालोभनरकदेवायुर्नरकदेवगतिवैक्रियिकशरीरागोपांगानुपूर्व्यचतुष्कदुर्भगानादेयायशस्कीर्तिसज्ञानां सप्तदशाना कर्मप्रकृतीनामुदयोऽसयतसम्यग्दृष्ट्यतेषु नोपरि । चतुर्णामानुपूर्व्याणा सम्यग्मिथ्यादृष्टावुदयो नास्ति शेषाणामस्ति । प्रत्याख्यानक्रोधमानमायालोभतिर्यगायुस्तिर्यगत्युद्योतनीचैर्गोत्रसज्ञानामष्टाना कर्मप्रकृतीना विपाक सयतासयतातेषु नोपरि । निद्रानिद्राप्रचलास्त्यानगृद्धिनामिकानां तिसृणा कर्मप्रकृतीना फलानुभवनमनुत्तरशरीरप्रमत्तसयतेषु नोपरि । आहारशरीराहारशरीरागोपागनाम्नोऽप्रमत्तसयते उदयः नोर्ध्वं नाध । वेदकसम्यक्त्वप्रकृतेरुदयोऽसयतसम्यग्दृष्ट्यादिष्वप्रमत्तसयतातेषु नोर्ध्वं नाप्यधः । अर्धनाराचसहननकीलिकासहननासप्राप्तसृपाटिकासहननाख्यानां तिसृणां प्रकृतीनामुदयोऽप्रमत्तसयतातेषु नोपरि । हास्यरत्यरतिशोकभयजुगुप्साख्यानां षण्णा कर्मप्रकृतीनामपूर्वकरणचरमसमयातेषु फलानुभवन नोर्ध्वं । त्रयाणा वेदाना त्रयाणां सज्वलनाना चोदय अनिवृत्तिवादरसापरायकालस्य शेषे सख्येयान्भागान्गत्वोदयच्छेदः । लोभसज्वलनस्य विपाक सूक्ष्मसांपरायचरमसमयातेषु नोपरि । वज्रनाराचसहननवनाराचसहननयोरुदयः उपशातकषायातेषु नोर्ध्वं । निद्राप्रचलयोरुदयः क्षीणकषायोपातसमयातेषु नोपरि । पचाना ज्ञानावरणानां चतुर्णां दर्शनावरणानां पंचानामतरायाणां चोदयः क्षीणकषायचरमसमयातेषु नोपरि । अन्यतरवेदनीयौदारिकतैजसकार्मणशरीरसस्थानषट्कौदारिकशरीरागोपागवज्रर्षभनाराचसहननवर्णगधरसस्पर्शागुरुलघूपघातपरघातोच्छ्वासप्रशस्ताप्रशस्तविहायोगतिप्रत्येकशरीरास्थिरास्थिरशुभाशुभसुस्वरदुःस्वरनिर्माणनामिकाना त्रिशत्प्रकृतीनामुदयः सयोगकेवलिनश्चरमसमये नोर्ध्वं । अन्यतरवेदनीयमनुष्यायुर्मनुष्यगतिपचेंद्रियजातित्रसवादरपर्याप्तकाशुभगादेययशस्कीर्त्युच्चैर्गोत्रसज्ञकानामेकादशाना प्रकृतीनामुदय अयोगकेवलिनश्चरमसमये नोर्ध्वं । तीर्थकरनामकर्मोदयः द्वयोः केवलिनोर्नोपरि नाप्यध ।

अयथाकालविपाकः उदीरणोदयः ॥ १० ॥ तत्र मिथ्यादर्शनस्य उदीरणोदयः मिथ्यादृष्टौ उपशमसम्यक्त्वाभिमुखस्य, चरमावलीमुत्सृज्येतरत्र भवति । एक-द्वित्रिचतुरिंद्रियजात्यातपस्थावरसूक्ष्मापर्याप्तकसाधारणसज्ञिकानां नवानां प्रकृतीनामुदीरणोदय मिथ्यादृष्टौ भवति नोर्ध्वं । अनतानुबधिक्रोधमानमायालोभानामुदीरणोदयो मिथ्यादृष्टिसासादनसम्यग्दृष्ट्योर्नोपरि । सम्यग्मिथ्यात्वस्योदीरणोदयः सम्यग्मिथ्यादृष्टौ नोपरि नाप्यध । अप्रत्याख्यानावरणक्रोधमानमायालोभनरकगतिदेवगतिवैक्रियिकशरीरागोपागदुर्भगानादेयायशस्कीर्तिसज्ञका एकादशप्रकृतय असयतसम्यग्दृष्ट्यतेषूदीर्यंते नोर्ध्वं । नरकायुर्देवायुषश्च मरणकाले चरमावलिं मुक्त्वा असयतसम्यग्दृष्टावुदीरणोदयो भवत्यधश्च नोर्ध्वं । चतुर्णामानुपूर्व्याणां विग्रहगतौ मिथ्यादृष्टिसासादनसम्यग्दृष्ट्यसयतसम्यग्दृष्टिषूदीर्णोदयो नतरत्र । प्रत्याख्यानक्रोधमानमायालोभतिर्यगत्युद्योतनीचैर्गोत्राणा सप्ताना प्रकृतीनामुदीरणोदय सयतासयतातेषु नोपरि । तिर्यगायुषो मरणकाले चरमावलिं मुक्त्वा सयतासयतातेषूदीरणोदयो नोर्ध्वं । निद्रानिद्राप्रचलाप्रचलास्त्यानगृद्धिसदसद्वेद्याना पचाना प्रकृतीना प्रमत्तसयतातेषूदीरणोदयो नोपरिष्टात् । उत्तरशरीरवर्तिनूर्ध्वं चरमावल्या सह उदीरणोदयो नास्ति । आहारकशरीरागोपागनाम्नः प्रमत्तसयते उदीरणोदयो नोर्ध्वं नाप्यध । मनुष्यायुष उदीरणोदय –मरणकाले चरमावलिं मुक्त्वा प्रमत्तसयतातेषु सम्यग्मिथ्यादृष्टिवर्जितेषूदीरणा-

दयो भवति नोपरि । वेदकसम्यक्त्वस्योदीरणोदयः असंयतसम्यग्दृष्ट्यादिष्वप्रमत्तसंयतांतेषु भवति नोर्ध्वं नाप्यधः । अर्धनाराचकीलिकासंप्राप्तासृपाटिकासंहननानामुदीरणोदयः अप्रमत्तसंयतांतेषु भवति नोर्ध्वं । हास्यरत्यरतिशोकभयजुगुप्सानां षण्णां प्रकृतीनामपूर्वकरणचरमसमयांतेषूदीरणोदयो भवति नोर्ध्वं । त्रयाणां वेदानां त्रयाणां संज्वलनानां चोदीरणोदयो निवृत्तिबादरसांपरायेषूदांतेषु भवति नार्ध्वं । तस्मिन्नानिवृत्तिकाले शेषे ऊर्ध्वं संख्येयभागान् गत्वा उदीरणोदयोच्छेदः । लोभसंज्वलनस्योदीरणोदयः सूक्ष्मसांपरायचरमावलीवर्जितेषु पूर्वेषु नोपरि । वज्रनाराचनाराचसंहननयोरुपशांतकषायांतेषूदीरणोदयो नापरिष्टात् । समयोत्तरचरमावलीवर्जितक्षीणकषायांतेषु निद्राप्रचलयोरुदीरणोदयो नोपरि । पंचानां ज्ञानावरणानां चतुर्णां दर्शनावरणानां पंचानामंतरायाणां च चरमावलीवर्जितक्षीणकषायांतेषूदीरणोदयो नोर्ध्वं । मनुष्यगतिपंचेंद्रियजात्यौदारिकतैजसकार्माणशरीरषट्संस्थानौदारिकशरीरांगोपांगवज्रर्षभनाराचसंहननवर्णगंधरसस्पर्शागुरुलघूपघातोच्छ्वासप्रशस्ताप्रशस्तविहायोगतित्रसबादरपर्याप्तिप्रत्येकशरीरस्थिरास्थिरशुभाशुभसुभगसुस्वरदुःस्वरादेययशस्कीर्तिनिर्माणोच्चैर्गोत्रसंज्ञिकानामष्टात्रिंशत् प्रकृतीनां सयोगकेवलिचरमसमयांतेषूदीरणोदयो नोपरि । तीर्थकरनाम्न उदीरणोदयः सयोगिकेवलिन्येव नोपरि नाप्यधः ।

लोकसंस्थानस्वभावावधानं संस्थानविचयः ।। ११ ॥ लोकसंस्थानं प्राग्वर्णितं तदवयवानां च द्वीपादीनां तत्स्वभावावधानं संस्थानविचयः ।

धर्मादनपेतं धर्म्यम् ।। १२ ॥ धर्म उत्तमक्षमादिदशविकल्पः, ततोनपेतं धर्म्यं ध्यानं । उत्तमक्षमादिभावनावतः प्रवृत्तेः ।

अनुप्रेक्षाणां धर्म्यध्यानजातीयत्वात्पृथगनुपदेश इति चेन्न ज्ञानप्रवृत्तिविकल्पत्वात्॥१३॥ स्यादेतदनुप्रेक्षा अपि धर्म्यध्यानेंऽतर्भवंतीति पृथगासामुपदेशोऽनर्थक इति तन्न किं कारणं ? ज्ञानप्रवृत्तिविकल्पत्वात् । अनित्यादिविषयचिंतनं यदा ज्ञानं तदानुप्रेक्षाव्यपदेशो भवति । यदा तत्रैकाग्रचितानिरोधस्तदा धर्म्यध्यानं ।

धर्म्यमप्रमत्तस्येति चेन्न पूर्वेषां विनिवृत्तिप्रसंगात् ।। १४ ॥ कश्चिदाह धर्म्यमप्रमत्तसंयतस्यैवेति तन्न किं कारणं ? पूर्वेषां विनिवृत्तिप्रसंगात् । असंयतसम्यग्दृष्टिसंयतासंयतप्रमत्तसंयतानामपि धर्म्यध्यानमिष्यते सम्यक्त्वप्रभवत्वात् । यदि धर्म्यमप्रमत्तस्यैवेत्युच्येत तर्हि तेषां निवृत्तिः प्रसज्येत ।

उपशांतक्षीणकषाययोश्चेति तन्न शुक्लाभावप्रसंगात् ॥ १५ ॥ कश्चिदाह उपशांतक्षीणकषाययोश्च धर्म्यं ध्यानं भवति न पूर्वेषामेवेति तन्न किं कारणं ? शुक्लाभावप्रसंगात् उपशांतक्षीणकषाययोर्हि शुक्लध्यानमिष्यते तस्याभावः प्रसज्यते ।

तदुभयं तत्रेति चेन्न पूर्वस्यानिष्टत्वात् ॥ १६ ॥ स्यादेतदुभयं धर्म्यं शुक्लं चोपशांतक्षीणकषाययोरस्तीति ? तन्न । किं कारणं ? पूर्वस्यानिष्टत्वात्पूर्वं हि धर्म्यं ध्यानं श्रेण्योर्नेष्यते, आर्षे पूर्वेषु चेष्यते ।

आह यदि धर्म्यध्यानमविरतदेशविरतप्रमत्ताप्रमत्तसंयतानां भवति, अथ शुक्लध्यानं कस्य ? इत्यत्रोच्यते तद्वक्ष्यमाणं चतुर्विकल्पं तत्र प्रथमयोर्विकल्पयोः स्वामिना निर्देशः क्रियते,

शुक्ले चाद्ये पूर्वविदः ॥ ३७ ॥

पूर्वविद्विशेषणं श्रुतकेवलिनस्तदुभयप्रणिधानसामर्थ्यात् ॥ १ ॥ सकलश्रुतधरस्याद्यशुक्लध्यानद्वयप्रणिधानसामर्थ्यं नेतरस्येति प्रतिपत्त्यर्थं पूर्वविद्विशेषणमुपादीयते ।

चशब्दः पूर्वध्यानसमुच्चयार्थः ॥ २ ॥ चशब्दः क्रियते पूर्वस्य धर्म्यध्यानस्य समुच्चयार्थः । शुक्ले चाद्ये पूर्वविदो भवतः धर्म्यं चेति ।

विषयविवेकापरिज्ञानमिति चेन्न व्याख्यानतोविशेषप्रतिपत्तेः ॥ ३ ॥ स्यादेतच्च-शब्देन पूर्वस्य ध्यानस्य समुच्चये क्रियमाणे विषयविवेको न ज्ञायते इति ? तन्न । किं कारणं ? व्याख्यानतो विशेषप्रतिपत्तेः । श्रेण्यारोहणात् प्राग्धर्म्यध्यानं, श्रेण्योः शुक्लध्यानमिति व्याख्यास्यामः,

आह—यद्याद्ये शुक्ले उपशान्तनिर्दग्धमोहयोर्नियमेन प्रतिज्ञायेते अविशिष्टे कस्य भवत इत्यत्रोच्यते,

परे केवलिनः ॥ ३८ ॥

केवलिशब्दसामान्यनिर्देशात्तद्भतोरुभयोर्ग्रहणं ॥ १ ॥ केवलीत्ययं शब्दः सामान्यविषयस्ततोऽचिन्त्यविभूतिविशेषकेवलज्ञानसाम्राज्यमनुभवतोरुभयोः सयोगायोगिकेवलिनोर्ग्रहणं । परे शुक्ले ध्याने तयोर्भवतो न छद्मस्थस्य ।

आह अधिकारमुख्याभिघातसाद्दृश्यादतस्ता शुक्लध्यानाधिष्ठानप्रक्रियां प्रति न व्याप्रियामहे—कुतः ? तल्लक्षणविशेषनिर्देशानुपलम्भात् । उच्यते स्यादेतदेव यद्यमूनि तस्य विशिष्टानि पर्यायान्तराणि न स्युः,—

पृथक्त्वैकत्ववितर्कसूक्ष्मक्रियाप्रतिपातिव्युपरतक्रियानिवर्तीनि ॥ ३९ ॥

वक्ष्यमाणलक्षणापेक्षया सर्वेषामन्वर्थत्वं ॥ १ ॥ वक्ष्यमाणलक्षणमपेक्ष्य सर्वेषामन्वर्थत्वमवसेयं । यदिदमुपात्तचातुर्विध्यं शुक्लध्यानं तत्किमालम्बनमिति चेदुच्यते,—

त्र्येकयोगकाययोगायोगानां ॥ ४० ॥

योगशब्दो व्याख्यातार्थः ॥ १ ॥ अथ योगशब्दो व्याख्यातार्थः कायवाङ्मनस्कर्म योग इत्यत्र ।

यथासंख्यं चतुर्णामभिसंबंधः ॥ २ ॥ चतुर्णां त्रियोगादीनामुक्तैश्चतुर्भिः शुक्लध्यानविकल्पैः सह यथासंख्यमभिसंबंधो भवति । त्रियोगस्य पृथक्त्ववितर्कं, त्रिषु योगेष्वेकयोगस्यैकत्ववितर्कं, काययोगस्य सूक्ष्मक्रियाप्रतिपाति, अयोगस्य व्युपरतक्रियानिवर्तीति ।

तत्राद्यस्य विशेषप्रतिपत्त्यर्थमिदमुच्यते ।

एकाश्रये सवितर्कवीचारे पूर्वे ॥ ४१ ॥

पूर्वविदारभ्यत्वादेकाश्रयसिद्धिः ॥ १ ॥ उभेऽपि परिप्राप्तश्रुतज्ञाननिष्ठेनारभ्येते इत्येकाश्रये इत्युच्येते,—

सवितर्कवीचारे इति द्वन्द्वपूर्वोऽन्यपदार्थनिर्देशः ॥ २ ॥ वितर्कश्च वीचारश्च वितर्कवीचारौ सह वितर्कवीचाराभ्यां वर्तेते सवितर्कवीचारे ।

पूर्वत्वमेकस्यैवेति चेन्नोक्तत्वात् ॥ ३ ॥ किमुक्तं तत्समीपवर्तिनस्तद्व्यपदेश इति द्विवचनसामर्थ्यादुभयोर्ग्रहणं ।

तत्र यथासंख्यप्रसंगनिवृत्त्यर्थमिदमुच्यते ।

अवीचारं द्वितीयं ॥ ४२ ॥

पूर्वयोर्द्वितीयं तदवीचारं प्रत्येतव्यं । अर्थात्—आद्यं सवितर्कं सवीचारं च भवति । द्वितीयं सवितर्कमवीचारमिति ।

अथ वितर्कवीचारयोः कः प्रतिविशेष इत्युच्यते,—

वितर्कः श्रुतं ॥ ४३ ॥

विशेषेण तर्कणमूहनं वितर्कः श्रुतज्ञानमित्यर्थः यदि श्रुतज्ञाने वितर्कशब्दो वर्तते तर्हि पुनरावे

पृथक्त्व अथ वीचारः किं लक्षणः ? इत्यत्रोच्यते ।

वीचारोऽर्थव्यंजनयोगसंक्रांतिः ॥ ४४ ॥

अर्थो ध्येयः द्रव्य पर्यायो वा, व्यंजनं वचन, योगः कायवाङ्मनस्कर्मलक्षणः, संक्रांतिः परिवर्त्तनं । द्रव्य विहाय पर्यायमुपैति पर्याय त्यक्त्वा द्रव्यमित्यर्थसंक्रांतिः । एकं श्रुतवचनमुपादाय वचनांतरमालंबते तदपि विहायान्यदिति व्यंजनसंक्रांतिः । काययोग त्यक्त्वा योगांतर गृह्णाति योगांतरं च त्यक्त्वाऽन्ययोगमिति योगसंक्रांति. ।

एवं परिवर्तन वीचार इत्युच्यते । तदेतत्सामान्यविशेषनिर्दिष्टचतुर्विध शुक्ल धर्म्यं च पूर्वोदितगुप्त्यादिबहुप्रकारोपाय संसारविनिवृत्तये मुनिर्ध्यातुमर्हति तदारंभे च परिकर्म भवति । यदोत्तमशरीरसंहनन तया परीषहबाधासहनशक्तिमतमात्मानमवगच्छति तदा ध्यानयोगपरिचयायोपक्रमते । कथमिति चेदुच्यते—पर्वतगुहाकंदरदरीद्रुमकोटरनदीपुलिनपितृवनजीर्णोद्यानशून्यागारादीनामन्यतमेऽस्मिन्नवकाशे व्यालमृगपशुपक्षिमनुष्याणामगोचरे तत्रत्यैरागंतुभिश्च जंतुभिः परिवर्जित नात्युष्णे नातिशीते नातिवातेवर्षातपवर्जिते बाह्यांतःकरणविक्षेपकारणवर्जिते (विरहिते) भूमितले शुचावनुकूलस्पर्शे यथासुखमुपविष्टो बद्धपल्यंकासनः समृजु प्रणिधाय शरीरयष्टिमस्तब्धां स्वांके वामपाणितलस्योपरि दक्षिणपाणितलमुत्तलसमुपादाय नात्युन्मीलन्नातिनिमीलन्दंतैर्दंताग्राणि संदधानः ईषदुन्नतिमुखः प्रगुणमध्योस्तब्धमूर्तिः प्रणिधानगंभीरशिरोधरः प्रसन्नवक्त्रवर्ण , अनिमिषस्थिरसौम्यदृष्टिः । विनिहितनिद्रालस्यकामरागरत्यरतिशोकहास्यभयद्वेषविचिकित्स । मंद मंद प्राणापानप्रचार इत्येवमादिकृतपरिकर्मा साधु , नाभेरूर्ध्वं हृदये मस्तकेऽन्यत्र वा मनोवृत्तिं यथापरिचय प्रणिधाय मुमुक्षुः प्रशस्तध्यान ध्यायेत् । तत्रैकाग्रमनाः उपशांतरागद्वेषमोहो नैपुण्यान्निगृहीतशरीरक्रियो मंदोच्छ्वासनिःश्वासः सुनिश्चिताभिनिवेश. क्षमावान् बाह्याभ्यंतरान्द्रव्यपर्यायान्ध्यायन्नाहितवितर्कसामर्थ्य अर्थव्यंजने कायवचसी च पृथक्त्वेन संक्रामता मनसाऽपर्याप्तबलोत्साहवद्व्यवस्थितेनानिशितेनापि शस्त्रेण चिरात्तरु छिंदन्निव मोहप्रकृतीरुपशमयन्क्षपयंश्च पृथक्त्ववितर्कवीचारध्यानभाग्भवति । पुनर्वीर्यविशेषहानेर्योगाद्योगांतर व्यंजनाद्व्यंजनांतरमर्थादर्थांतरमाश्रयन्ध्यानविधूनितमोहरजा ध्यानयोगान्निवर्तते । इत्युक्त पृथक्त्ववितर्कवीचार । अनेनैव विधिना संतूलमूल मोहनीय निर्दिधक्षन्ननंतगुणविशुद्ध योगविशेषमाश्रित्य बहुतराणां ज्ञानावरणसहायिभूतानां प्रकृतीनां बंध निरुंधन् स्थिते. ह्रासक्षयौ च कुर्वन्श्रुतज्ञानोपयोगवान्निवृत्तार्थव्यंजनयोगसंक्रांतिः । अविचलितमनाः क्षीणकषायो वैडूर्यमणिरिव निरुपलेपो ध्यात्वा पुनर्न निवर्तत इत्युक्तमेकत्ववितर्कं । एवमेकत्ववितर्कशुक्लध्यानवैश्वानरनिर्दग्धघातिकर्मेंधन. प्रज्वलितकेवलज्ञानगभस्तिमंडल. मेघपंजरनिरोधनिर्गत इव घर्मरश्मिर्भासमानो भगवांस्तीर्थंकर इतरो वा केवली लोकेश्वराणामभिगमनीयोऽर्चनीयश्चोत्कर्षेणायुः पूर्वकोटिं देशोनां विहरति स यदांतर्मुहूर्तशेषायुष्क , तत्तुल्यस्थितिवेद्यनामगोत्रश्च भवति तदा सर्वं वाङ्मनसयोग बादरकाययोग च परिहाप्य सूक्ष्मकाययोगालंबन. सूक्ष्मक्रियाप्रतिपातिध्यानमास्कंदितुमर्हति । यदा पुनरंतर्मुहूर्तशेषायुष्कस्ततोऽधिकस्थितिविशेषकर्मत्रयो भवति योगी, तदात्मोपयोगातिशयस्य सामायिकसहायस्य विशिष्टकरणस्य महासंवरस्य लघुकर्मपरिपाचनस्य शेषकर्मरेणुपरिशातनशक्तिस्वाभाव्याद्दंडकपाटप्रतरलोकपूरणानि स्वात्मप्रदेशविसर्पणतश्चतुर्भिः समयैः कृत्वा पुनरपि तावद्भिरेव समयैः समुपहृतप्रदेशविसरणः समीकृतस्थितिविशेषकर्मचतुष्टयः पूर्वशरीरपरिमाणो भूत्वा सूक्ष्मकाययोगेन सूक्ष्मक्रियाप्रतिपाति ध्यान ध्यायति । ततस्तदनंतर समुच्छिन्नक्रियानिवर्तिध्यानमारभते । समुच्छिन्नप्राणापानप्रचारसर्वकायवाङ्मनोयोगसर्वप्रदेशपरिस्पंदक्रियाव्यापारत्वात् समुच्छिन्नक्रियानिवर्तीत्युच्यते । तस्मिन्समुच्छिन्नक्रियानिवर्तिनि ध्याने सर्वबंधास्रवनिरोधसर्वशेषकर्मशातनसामर्थ्योपपत्तेरयोगिनः केवलिन. संपूर्णयथाख्यातचारित्रज्ञानदर्शनं सर्वसंसारदुःखजालपरिष्वंगोच्छेदजनन साक्षान्मो-

क्षकारणमुपजायते । स पुनरयोगिकेवली भगवांस्तदा ध्यानानलनिर्दग्धसर्वमलकलङ्कबंधो निरस्तकिट्टधातुपाषाणजात्यकनकवल्लब्धात्मा परिनिर्वाति । तदेतद्विविधं तपः अभिनवकर्मनिरोधहेतुत्वात्संवरणकारणं । प्राक्तनकर्मरजोमलविधूननहेतुत्वान्निर्जराहेतुरपि ।

अत्राह उक्तं परीषहजयात्तपसश्च कर्मनिर्जरा भवतीति तत्रेदं न ज्ञायते सर्वे सम्यग्दृष्टयः समनिर्जराः आहोस्विदस्ति कश्चित्प्रतिविशेष इत्यत्रोच्यते,

सम्यग्दृष्टिश्रावकविरतानंतवियोजकदर्शनमोहक्षपकोपशमकोपशांतमोहक्षपकक्षीणमोहजिनाः क्रमशोऽसंख्येयगुणनिर्जराः ॥४५॥

प्रथमसम्यक्त्वादिप्रतिलंभे अध्यवसायविशुद्धिप्रकर्षादसंख्येयगुणनिर्जरात्वं दशानां मद्यपानाविष्टस्य मदैकदेशविगमादव्यक्तागमशक्तिवत् । प्रकृष्टनिद्रस्य वा तदेकदेशक्षयादल्पस्मृतिजन्मवत् विषमोहितमूर्तेर्वा एकदेशविषप्रच्युतेश्चेतनाप्रतिलंभवत् । पित्तादिविकारोपजातमूर्छस्य वा मोहैकदेशनिवृत्तेरव्यक्तचैतन्यवत्, एकेंद्रियेष्वनंतकायादिषु अनंतकालमुत्सर्पिण्यवसर्पिणीपरिभ्रमतः विशेषलब्ध्या द्वींद्रियादि जन्म यावत्पंचेंद्रिय इति कदाचित्पुनः प्रतिनिवर्तते । तदेव बहुकृत्वा निवर्तनारोहणबहुशतसहस्रेषु कदाचित्पंचेंद्रियत्वं नरकादिषु दीर्घकालमनुभूय घुणोत्कीर्णाक्षरसमानजातीयमानवेषु जन्मावाप्नुयात् । श्रुत्वा पुनरपि ततो दुर्लभानि देशकुलादीन्यवाप्य संक्लेशस्य प्रदिम्ना विशुद्ध्यवसाय प्रतिभाशक्तियुक्तः भव्यः परिणामशुद्ध्या प्रक्षालिततरात्माप्युपदेशासंभवात्सन्मार्गमलभमानः कुतीर्थप्रतिपादितमिथ्यादर्शनो भूत्वा पुनरपि संसारमहाजनपदातिथिर्भवति । अभिहितक्रमेणैव भूयोज्ञानावरणकर्मैकदेशप्रशमोपजातविशुद्धिरुपदेशलब्धिसंपन्नः । अथवा मौनींद्रं दर्शनं कदाचिच्छृणुयात् प्रतिबंधिनश्च कर्मणः न्यग्भावात् श्रद्दध्यात् कतकसंपर्कोपजनितकलुषतोयप्रसादवत् असद्भूतार्थोपदेशमलीमसः मिथ्यात्वोपशमात्प्रीणितप्रसादः श्रद्धानाभिमुखोऽभिलाषाभिमुख्यादसंख्येयगुणनिर्जरः अभूतपूर्वकरणात्प्रथमसम्यक्त्वाभिमुखो रुचितजिनवचनं उपशमसम्यग्दृष्टितामनुभवति । ततः सम्यक्त्वभावनामृतरसनिवर्धितविशुद्धिं मिथ्यात्वविघातिवीर्याविर्भावे क्षुद्यमानव्रीहितुषकणतन्दुलविवेकवत्, मिथ्यादर्शनकर्ममिथ्यात्वसम्यक्त्वसम्यग्मिथ्यात्वविभागेन त्रिधा विभज्य सम्यक्त्वं वेदयमानं सद्भूतपदार्थश्रद्धानफलं, वेदकसम्यग्दृष्टिर्भवति । ततः प्रशमसंवेगादिमान् जिनेंद्रभक्तिप्रवर्धितविपुलभावनाविशेषसचारो यत्र केवलिनः संति भगवतस्तत्र मोहं क्षपयितुमारभते निष्ठापकः पुनश्चतसृषु गतिषु भवति स निराकृतमिथ्यात्वः क्षायिकसम्यग्दृष्टिरित्याख्यायते । अथवा पूर्वोदित एव शंकादिदोषविनिर्मुक्तः कुसुमैरक्षोभितमतिः उपलब्धसद्भावो मोहतिमिरपटलविप्रयुक्तदृष्टिः, जैनेंद्रपूजाप्रवचनवात्सल्यसंयमादिप्रशंसादिपरतया क्षपितोपशमितदेशघातिकर्मा संयमप्राप्त्या श्रावकोऽपि स्यात् पूर्वनिर्दिष्टस्ततो विशुद्धिप्रकर्षात्पुनरपि सर्वगृहस्थसंगविप्रमुक्तो निर्ग्रंथतामनुभवन् विरत इत्यभिलप्यते । एवमुत्तरोत्तरक्रमो वेदितव्योऽन्वर्थः । त एते दशाप्युपर्युपरि असंख्येयगुणनिर्जरा वेदितव्या ।

क्षपक इत्यसाधुरन्वाख्यानाभावादिति चेन्न चशब्देन मित्संज्ञोपलब्धेः ॥ १ ॥ स्यान्मतं क्षपक इत्ययमसाधुः कुतोऽन्वाख्यानाभावादिति तन्न किं कारणं चशब्देन मित्संज्ञोपलब्धेः क्षे वै पै क्षय इत्यस्य कृतात्वस्य 'णिविप्युकिजनिजॄष्टुमुरजोमताश्चेति' चशब्देन मित्संज्ञाया सत्यां ह्रस्वत्वात्साधुर्भवति । प्रयुक्तानामन्वाख्यानात् प्रयोगदर्शनाच्च ।

आह सम्यग्दर्शनसन्निधानेऽपि यद्यसंख्येयगुणनिर्जरात्वात्परस्परतो न साम्यमेषां हंत तर्हि श्रावकवदमी पूर्वसूत्रचोदिता न सर्वे विरतादयो गुणभेदात् निर्ग्रंथतामर्हंतीत्युच्यते । नैतदेवं कुतो यस्माद् गुणभेदादन्योन्यविशेषेऽपि नैगमादिनयव्यापारात्सर्वेऽपि भवति ।

पुलाकवकुशकुशीलनिर्ग्रंथस्नातका निर्ग्रंथाः ॥४६॥

अपरिपूर्णव्रता उत्तरगुणहीनाः पुलाकाः ॥ १ ॥ उत्तरगुणेष्वनापेतमनसो व्रतेष्वपि कदाचित्क्वचित्परिपूर्णतामपरिप्राप्नुवन्तः अविशुद्धपुलाकसादृश्यात्पुलाकव्यपदेशमर्हंति ।

अखंडितव्रताः शरीरसंस्कारर्द्धिसुखयशोविभूतिप्रवणा वकुशाः ॥ २ ॥ नैर्ग्रंथ्यं प्रस्थिताः, अखंडितव्रताः शरीरोपकरणविभूषानुवर्तिनः । ऋद्धियशस्कामाः, सातगौरवाश्रिताः, अविविक्तपरिवाराः छेदशबलयुक्ताः, वकुशाः । शबलपर्यायवाची वकुशशब्दः ।

कुशीला द्विविधाः प्रतिसेवनाकषायोदयभेदात् ॥ ३ ॥ कुशीला द्विविधा भवंति कुतः ! प्रतिसेवनाकषायोदयभेदात् । अविविक्तपरिग्रहाः परिपूर्णोभयाः कथंचिदुत्तरगुणविराधिनः प्रतिसेवनाकुशीलाः । ग्रीष्मे जंघाप्रक्षालनादिसेवनाद्वशीकृतान्यकषायोदयाः संज्वलनमात्रतंत्रत्वात् कषायकुशीलाः ।

उदके दंडराजिवत्संनिरस्तकर्माणोऽन्तर्मुहूर्तकेवलज्ञानदर्शनप्रापिणो निर्ग्रंथाः ॥ ४ ॥ उदके दण्डराजिर्यथा आश्वेव विलयमुपयाति तथाऽनभिव्यक्तोदयकर्माणः ऊर्ध्वं मुहूर्तादुद्भिद्यमानदर्शनकेवलज्ञानभाजो *निर्ग्रन्थाः*

प्रक्षीणघातिकर्माणः केवलिनः स्नातकाः ॥ ५ ॥ ज्ञानावरणादिघातिकर्मक्षयादाविर्भूतकेवलज्ञानाद्यतिशयविभूतयः सयोगिशैलेशिनो लब्धास्पदाः केवलिनः स्नातकाः । "स्नातवेदसमाप्ताविति", स्वार्थिके के निष्पन्नः शब्दः स एते पंचनिर्ग्रंथाः । कश्चिदाह—

प्रकृष्टाप्रकृष्टमध्यानां निर्ग्रंथाभावश्चारित्रभेदाद्गृहस्थवत् ॥ ६ ॥ *यथा गृहस्थश्चारित्रभेदान्निर्ग्रंथव्यपदेशभाग् न भवति तथा पुलाकादीनामपि प्रकृष्टमध्यमचारित्रभेदान्निर्ग्रंथत्वं नोपपद्यते ।*

न वा दृष्टत्वाद्ब्राह्मणशब्दवत् ॥७॥ *न वैष दोषः कुतो दृष्टत्वात् ब्राह्मणशब्दवत् । यथा जात्या चारित्राध्ययनादिभेदेन भिन्नेषु ब्राह्मणशब्दो वर्तते तथा निर्ग्रंथशब्दोऽपि । किं च—*

संग्रहव्यवहारापेक्षत्वात् ॥ ८ ॥ *यद्यपि निश्चयनयापेक्षया गुणहीनेषु न प्रवर्तते । तथापि संग्रहव्यवहारनयविवक्षावशात्सकलविशेषसंग्रहो भवति । किं च—*

दृष्टिरूपसामान्यात् ॥ ९ ॥ *सम्यग्दर्शनं निर्ग्रंथरूपं च भूषावेशायुधविरहितं तत्सामान्ययोगात्* सर्वेषु हि पुलाकादिषु निर्ग्रंथशब्दो युक्तः ।

भग्नव्रते वृत्तावतिप्रसंग इति चेन्न रूपाभावात् ॥ १० ॥ यदि भग्नव्रतेऽपि निर्ग्रंथशब्दो वर्तते श्रावकेऽपि स्यादिति—अतिप्रसंगो, नैष दोषः कुतो रूपाभावात् निर्ग्रंथरूपमत्र नः प्रमाणं न च श्रावके तदस्तीति नातिप्रसंगः ।

अन्यस्मिन्सरूपेऽतिप्रसंग इति चेन्न दृष्ट्यभावात् ॥ ११ ॥ स्यादेतद्यदि रूपं प्रमाणमन्यस्मिन्नपि सरूपे निर्ग्रंथव्यपदेशः प्राप्नोतीति तन्न । किं कारणं ! दृष्ट्यभावात् दृष्ट्या सह यत्र रूपं तत्र निर्ग्रंथव्यपदेशः । न रूपमात्र इति । अथ किमर्थः पुलाकादिव्यपदेशः चारित्रगुणस्योत्तरोत्तरप्रकर्षवृत्तिविशेषख्यापनार्थः पुलाकाद्युपदेशः क्रियते ।

तेषां पुलाकादीनां भूयो विशेषप्रतिपत्त्यर्थमिदमुच्यते,—

संयमश्रुतप्रतिसेवनातीर्थलिंगलेश्योपपादस्थानविकल्पतः साध्या ॥४७॥

ततो लक्षणत्वादनिर्देश इति चेन्नान्यतोऽपीति वचनात्सिद्धेः ॥ १ ॥ स्यादेतद्भवतो लक्षणत्वादत्र निर्देशो न युक्त इति । तन्न किं कारणं 'अन्यतोऽपीति' वचनात्सिद्धेः ।

भवदादियोग इति चेन्नान्यत्रापि दर्शनात् ॥ २ ॥ स्यान्मतं भवदादियोगे अन्यतोऽपि लक्षणं व्याक्रियते, नान्यत्रेति तसोनोत्पत्तिरिति तन्न। किं कारणमन्यत्रापि दर्शनात् । अन्यत्र तसःप्रयोगो दृश्यते नार्थतो न शब्दतोनाभिधानतः स मध्यम इति ।

प्रतिसेवनेति पत्वाभावः क्रियांतराभिसंबंधात् ॥ ३॥ यथा विगताः सेवकाः, अस्माद्ग्रामाद्विसेवको ग्राम इति षत्व न भवति तथा प्रतिगता सेवना प्रतिसेवनेति क्रियातराभिसबधात् षत्व न भवति।

पुलाकादयः संयमादिभिः साध्याः ॥ ४ ॥ एते पुलाकादय. पच निर्ग्रंथविशेषा. सयमादिभिरष्टाभिरनुयोगैः साध्या व्याख्येया इत्यर्थः । तद्यथा कः कस्मिन्सयमे भवति ? पुलाकबकुशप्रतिसेवनाकुशीलाः द्वयो. सयमयोः सामायिकच्छेदोपस्थापनयोर्भवति। कषायकुशीला द्वयोः परिहारविशुद्धिसूक्ष्मसापरायथयोः पूर्वयोश्च । निर्ग्रंथ स्नातकाः एकस्मिन्नेव यथाख्यातसयमे । श्रुत–पुलाकबकुशप्रतिसेवनाकुशीलाः उत्कर्षेणाभिन्नाक्षरदशपूर्वधराः । कषायकुशीला निर्ग्रंथाश्चतुर्दशपूर्वधराः । जघन्येन पुलाकस्य श्रुतमाचारवस्तु । बकुशकुशीलनिर्ग्रंथाना श्रुतमष्टौ प्रवचनमातरः । स्नातका अपगतश्रुताः केवलिनः । प्रतिसेवना—पंचाना मूलगुणाना रात्रिभोजनवर्जनस्य च पराभियोगात् बलादन्यतम प्रतिसेवमानः पुलाको भवति। बकुशो द्विविधः उपकरणबकुशः शरीरबकुशश्चेति । तत्र उपकरणाभिष्वक्तचित्तो विविध विचित्रपरिग्रहयुक्तः, बहुविशेषयुक्तोपकरणकाक्षी तत्संस्कारप्रतीकारसेवी भिक्षुरुपकरणबकुशो भवति । शरीरसंस्कारसेवी शरीरबकुश. । प्रतिसेवनाकुशीलो मूलगुणानविराधयन् उत्तरगुणेषु काचिद्विराधनां प्रतिसेवते । कषायकुशीलनिर्ग्रंथस्नातकाना प्रतिसेवना नास्ति तीर्थमिति सर्वेषां तीर्थकराणात्तीर्थेषु भवति । लिंग–द्विविधं द्रव्यलिंग भावलिंगं च भावलिंग प्रतीत्य सर्वे पंच निर्ग्रंथा लिंगिनो भवतीति । द्रव्यलिंग प्रतीत्य भाज्याः । लेश्याः–पुलाकस्योत्तरास्तिस्रो लेश्या भवति । बकुशप्रतिसेवनाकुशीलयोः षडपि । कषायकुशीलस्य परिहारविशुद्धेश्चतस्र उत्तरा । सूक्ष्मसांपरायस्य निर्ग्रंथस्नातकयोश्च शुक्लैव केवला भवति । अयोगशैल प्रतिपन्ना. अलेश्या. । उपपाद.–पुलाकस्य उत्कृष्ट उत्पाद', उत्कृष्टस्थितिषु देवेषु सहस्रारे, बकुशप्रतिसेवनाकुशीलयो द्वाविंशतिसागरोपमस्थितिष्वारणच्युतकल्पयो, कषायकुशीलनिर्ग्रंथयो स्त्रायस्त्रिंशत्सागरोपमास्थितिषु । सर्वार्थसिद्धौ सर्वेषामपि जघन्य । सौधर्मकल्पे द्वे सागरोपमस्थितिषु स्नातकस्य निर्वाणमिति । स्थान–असख्येयानि सयमस्थानानि कषायनिमित्तानि भवति। तत्र सर्वजघन्यानि लब्धिस्थानानि पुलाककषायकुशीलयो, तौ युगपदसख्येयानि स्थानानि गच्छत, ततः पुलाको व्युच्छिद्यते । कषायकुशीलप्रतिसेवनाकुशीलबकुशाः युगपदसख्येयानि स्थानानि गच्छन्ति, ततो बकुशो व्युच्छिद्यते । ततोऽप्यसख्येयानि स्थानानि गत्वा प्रतिसेवनाकुशीलो व्युच्छिद्यते । ततोऽप्यसख्येयानि गत्वा कषायकुशीलो व्युच्छिद्यते । अत ऊर्ध्वं अकषायस्थानानि निर्ग्रंथ. प्रतिपद्यते । सोप्यसख्येयानि स्थानानि गत्वा व्युच्छिद्यते। अतो ऊर्ध्वमेकं स्थान गत्वा स्नातको निर्वाण प्राप्नोतीत्येषा सयमलब्धिरनन्तगुणा भवतीति।

इति तत्त्वार्थवार्तिके व्याख्यानालंकारे नवमोध्यायः ॥ ९ ॥

अथ दशमोध्यायः ।

आह—आस्रवदोषानवलितस्य परिस्पदवतोऽपि कुशलस्य कर्मागमद्वारसंवरणादिषुपपादितः संवरपदार्थ., तदनतरनिर्देशभाविनी निर्जराभिधीयतामित्यत्र ब्रूमः–नासाविह पुनर्वक्तव्या कुतस्तपोनुभवसबधेन परमात्पुर्वं व्याख्याता। यथानामोपभुक्तविविधफलकर्मनिर्वृत्तिनिर्जरा । तत्रानुभवः सप्रात इति

चेन्नार्थवशात्क्वचिद्गरीयस्त्वपरिहारार्थत्वाच्च । संवरानंतरनिर्देशार्हेति चेत्तथैवाभिहिता "तपसा निर्जरा चेति" । अत एव गुप्त्याद्यवसानं । इतरथा हि उभयहेतुत्वनिर्णयेन यत्र क्वचनाभिधानं स्यात् ।

आह प्रस्तुता निर्जरा मोक्षोऽभिधातव्यः । स चानुपसंप्राप्तकेवलज्ञानावस्थस्य नोपपद्यते । इत्यतः केवलज्ञानमेव तावद्यथा भवति तथोपदेष्टव्यमित्युच्यते । नैतदपि भूयो निर्देशार्हं वेदितव्यं कुतो यस्माज्ज्ञानप्रकरणे व्याख्यातं,—

मोहक्षयाज्ज्ञानदर्शनावरणांतरायक्षयाच्च केवलं ॥ १ ॥

अथवा सम्यग्दर्शनज्ञानचारित्राणि मोक्षमार्ग इत्युपक्षिप्य लक्षणोत्पत्तिविषयनिक्षेपनयादिभिर्विशिष्टे दर्शनचारित्रे, समर्पिते ज्ञाने च प्रमाणत्वभावं पञ्चविधमभ्युपेत्य तत्र चतुष्टयस्य लक्षणोत्पत्तिहेतुविषयनिक्षेपाः प्रणीताः अतः परमिदं वक्तव्यमेवमुत्पद्यते केवलमिति अत्र ब्रूमः—न वक्तव्यं पुनर्यस्मात्पुरस्तादेव व्याख्यातं संवरनिर्जरादानात्कर्मसंततिचारित्रध्यानाग्निप्रज्वलितेंधनमोहक्षयात् ज्ञानदर्शनावरणांतरायक्षयाच्च केवलं किमुत्पद्यत इत्युपरिष्टादिति वाक्यशेषः ।

वृत्तिसमासो लघ्वर्थमिति चेन्न क्रमेण क्षयज्ञापनार्थत्वात् ॥ १ ॥ स्यान्मतमिह वृत्तनिर्देशः कर्तव्यः । मोहज्ञानदर्शनावरणांतरायक्षयात्केवलमिति किमर्थं लघ्वर्थमिति तन्न किं कारणं ? क्रमेण क्षयज्ञापनार्थत्वात् । प्रागेव मोहं क्षयमुपनीयांतर्मुहूर्तं क्षीणकषायव्यपदेशमवाप्य ततो युगपद् ज्ञानदर्शनावरणांतरायाणां क्षयं कृत्वा केवलमवाप्नोति ।

कालसर्वद्रव्यपर्यायस्वभावज्ञः सर्वत्राप्रतिहतदर्शनः अवाप्तनिरवशेषपुरुषार्थः, जलधरनिरोधमुक्तातीत-स्वकिरणकलापसौम्यदर्शनस्तारकाधिपतिरिव ज्वलितमूर्ति केवली भवति ।

आह व्याख्यातं प्रतिबंधविनिर्मुक्तसम्यक्त्वदर्शनानंतवीर्यसमन्वितं केवलं, तदात्मलाभश्च सकलकर्मोच्छेदहेतुरभ्युपगतः । अथ किंलक्षणः कस्माच्च हेतोर्मोक्षो भवतीत्युभयमभिधीयतामित्यत्रोच्यते । तस्य खलु भगवतः केवलपर्यायलब्धात्मलाभस्य विग्रहवतः स्वप्रभावार्जितानंतवीर्यभाजः पूर्वदग्धकर्मचतुष्टयस्याऽप्रच्युतवेद्यगोत्रायुषश्च ।

बंधहेत्वभावनिर्जराभ्यां कृत्स्नकर्मविप्रमोक्षो मोक्षः ॥१॥

मिथ्यादर्शनादिहेत्वभावादभिनवकर्मादानाभावः ॥ १ ॥ मिथ्यादर्शनादीनां पूर्वोक्तानामेव कर्मास्रवहेतूनां विरोधिकारणाभावात् कार्याभाव इत्यभिनवकर्मादानाभावः ।

पूर्वोदितनिर्जराहेतुसन्निधाने चार्जितकर्मनिरासः ॥ २ ॥ पूर्वोदितानां निर्जराहेतूनां सन्निधानेऽर्जितस्य च कर्मणो निरासो भवति । ताभ्यां बंधहेत्वभावनिर्जराभ्यामिति हेतुलक्षणविभक्तिनिर्देशस्ततो भवस्थितिहेतुसमीकृतशेषकर्मावस्थस्य युगपदात्यंतिकः प्रत्येतव्यः कृत्स्नकर्मविप्रमोक्षो मोक्षः ।

आद्यभावादंताभाव इति चेन्न दृष्टत्वादंत्यबीजवत् ॥ ३ ॥ स्यान्मतं कर्मबंधसंतानस्याद्यभावादंतेनाप्यस्य न भवितव्यं, दृष्टविपरीतकल्पनाया प्रमाणाभावादिति तन्न किं कारणं ? दृष्टत्वादंत्यबीजवत् । यथा बीजांकुरसंताने ऽनादौ प्रवर्त्तमानेऽन्त्यबीजमग्निनोपहतांकुरशक्तिकमित्यंतोऽस्य दृष्टस्तथा मिथ्यादर्शनादिप्रत्ययसांपरायिकसंततावनादौ ध्यानानलनिर्दग्धे कर्मबीजे भवांकुरोत्पादाभावान्मोक्ष इति दृष्टमिदमपह्नोतुमशक्यं । उक्तं च,—

दग्धे बीजे यथात्यंतं प्रादुर्भवति नांकुरः ।
कर्मबीजे तथा दग्धे न रोहति भवांकुरः ॥ इति ॥

कृत्स्नस्य कर्मत्वेन क्षयः कर्मक्षयः[१], सतो द्रव्यस्य द्रव्यत्वेन विनाशो नास्ति कथं तर्हि ? पर्यायेण, तस्योत्पत्तिमत्त्वाद्विनाशेन भवितव्यं, तन्मुखेन द्रव्यमपि व्ययं यातीति व्यपदिश्यते । ततः पुद्गलद्रव्यस्य कारणवशात्कर्मत्वपर्यायमापन्नस्य तत्प्रत्यनीकहेतुसन्निधाने तत्पर्यायनिवृत्तौ तस्य क्षय इत्युपदेशो भवतीति युक्तमेतत् कृत्स्नकर्मक्षय इति ।

भावसाधनो मोक्षशब्दो द्विविषयो विप्रयोगक्रियामात्रगतेः ॥ ४ ॥ मोक्ष असने इत्यस्य मोक्षणं मोक्ष इति भावसाधनः शब्दो द्विविषयः मोक्तव्यमोचकापेक्षत्वात् । कुतः ? विप्रयोगक्रियामात्रगतेः । कृत्स्नशब्देन कर्माष्टविधं सद्बंधोदयोदीरणचतुर्विधव्यवस्थं परिगृहीतं तत्र बंधोदयोदीरणानां क्षयविभागा गुणस्थानभेदेन निर्दिष्टः, सत्कर्मोच्छेदस्तु न प्रतिपादितः स विविच्यते,—

कर्माभावो द्विविधः यत्नसाध्योऽयत्नसाध्यश्चेति ॥ ५ ॥ तत्र चरमदेहस्य नरकतिर्यग्देवायुषामभावोऽयत्नसाध्यः—असत्त्वात् । यत्नसाध्य इत ऊर्ध्वमुच्यते असंयतसम्यग्दृष्ट्यादिषु चतुर्षु गुणस्थानेषु कस्मिंश्चिदनंतानुबंधिक्रोधमानमायालोभमिथ्यात्वसम्यग्मिथ्यात्वसम्यक्त्वाख्यप्रकृतिसप्तकनिपातनं शुभाध्यवसायनिशितपरशुपातेन निर्मूलं निश्छिद्यते । निद्रानिद्राप्रचलाप्रचलास्त्यानगृद्धिनरकगतितिर्यग्गत्येकद्वित्रिचतुरिंद्रियजातिनरकगतितिर्यग्गतिप्रायोग्यानुपूर्व्यातपोद्योतस्थावरसूक्ष्मसाधारणनामकर्मणां षोडशानां प्रकृतीनां पूर्वनौया युगपदनिवृत्तिबादरसांपरायस्तेन समाधिचक्रेण विजयमवाप्नोति । ततः परं कषायाष्टकं नष्टं करोति स एव युगपन्नपुंसकवेदः स्त्रीवेदश्च क्रमेण तत्रैव क्षयमुपयाति, नोकषायषट्कं चैकेनैव प्रहारेण निपातयति । ततः पुंवेदसंज्वलनक्रोधमानमायाः क्रमेण तत्रात्यंतिकं ध्वंसनमास्कंदति । लोभसंज्वलनः सूक्ष्मसांपराये यात्यंतं । निद्राप्रचले क्षीणकषायवीतरागछद्मस्थस्योपान्त्ये समये

१ कृतप्रक्षेपोऽयं श्लोकस्तत्त्वार्थसारीयः । २ सेनायाः ।

पृथक्त्व अथ वीचारः किं लक्षणः ? इत्यत्रोच्यते ।

वीचारोऽर्थव्यंजनयोगसंक्रांतिः ॥ ४४ ॥

अर्थो ध्येयः द्रव्यं पर्यायो वा, व्यंजनं वचनं, योगः कायवाङ्मनस्कर्मलक्षणः, संक्रांतिः परिवर्तनं । द्रव्यं विहाय पर्यायमुपैति पर्यायं त्यक्त्वा द्रव्यमित्यर्थसंक्रांतिः । एकं श्रुतवचनमुपादाय वचनांतरमालंबते तदपि विहायान्यदिति व्यंजनसंक्रांतिः । काययोगं त्यक्त्वा योगांतरं गृह्णाति योगांतरं च त्यक्त्वाऽन्ययोगमिति योगसंक्रांतिः ।

एवं परिवर्तनं वीचार इत्युच्यते । तदेतत्सामान्यविशेषनिर्दिष्टचतुर्विधं शुक्लं धर्म्यं च पूर्वोदितगुप्त्यादिबहुप्रकारोपायं संसारविनिवृत्तये मुनिर्ध्यातुमर्हति तदारंभे च परिकर्म भवति । यदोत्तमशरीरसंहननतया परीषहबाधासहनशक्तिमंतमात्मानमवगच्छति तदा ध्यानयोगपरिचयायोपक्रमते । कथमिति चेदुच्यते—पर्वतगुहाकंदरदरीद्रुमकोटरनदीपुलिनपितृवनजीर्णोद्यानशून्यागारादीनामन्यतमेऽस्मिन्नवकाशे व्यालमृगपशुपक्षिमनुष्याणामगोचरे तत्रत्यैरागंतुभिश्च जंतुभिः परिवर्जिते नात्युष्णे नातिशीते नातिवाते वर्षातपवर्जिते बाह्यांतःकरणविक्षेपकारणवर्जिते (विरहिते) भूमितले शुचावनुकूलस्पर्शे यथासुखमुपविष्टो बद्धपल्यंकासनः समृजु प्रणिधाय शरीरयष्टिमस्तब्धां स्वांके वामपाणितलस्योपरि दक्षिणपाणितलमुत्तानं समुपादाय नात्युन्मीलन्नातिनिमीलन्दंतैर्दंताग्राणि संदधानः ईषदुन्नतमुखः प्रगुणमध्योऽस्तब्धमूर्तिः प्रणिधानगंभीरशिरोधरः प्रसन्नवक्त्रवर्णः, अनिमिषस्थिरसौम्यदृष्टिः । विनिहतनिद्रालस्यकामरागरत्यरतिशोकहास्यभयद्वेषविचिकित्सः । मंदं मंदं प्राणापानप्रचार इत्येवमादिकृतपरिकर्मा साधुः, नाभेरूर्ध्वं हृदये मस्तकेऽन्यत्र वा मनोवृत्तिं यथापरिचयं प्रणिधाय मुमुक्षुः प्रशस्तध्यानं ध्यायेत् । तत्रैकाग्रमनाः उपशांतरागद्वेषमोहो नैपुण्यान्निगृहीतशरीरक्रियो मंदोच्छ्वासनिःश्वासः सुनिश्चिताभिनिवेशः क्षमावान् बाह्याभ्यंतरान्द्रव्यपर्यायान्ध्यायन्नाहितवितर्कसामर्थ्यः अर्थव्यंजने कायवचसी च पृथक्त्वेन संक्रामता मनसाऽपर्याप्तबालोत्साहवदव्यवस्थितेनानिशितेनापि शस्त्रेण चिरात्तरुं छिंदन्निव मोहप्रकृतीरुपशमयन्क्षपयंश्च पृथक्त्ववितर्कवीचारध्यानभाग्भवति । पुनर्वीर्यविशेषहानेर्योगाद्योगांतरं व्यंजनाद्व्यंजनांतरमर्थादर्थांतरमाश्रयन्ध्यानविधूतमोहरजाः ध्यानयोगान्निवर्तते । इत्युक्तं पृथक्त्ववितर्कवीचारं । अनेनैव विधिना समूलतूलं मोहनीयं निर्दिधक्षन्ननंतगुणविशुद्धं योगविशेषमाश्रित्य बहुतराणां ज्ञानावरणसहायीभूतानां प्रकृतीनां बंधं निरुंधन् स्थितेः ह्रासक्षयौ च कुर्वन्श्रुतज्ञानोपयोगो निवृत्तार्थव्यंजनयोगसंक्रांतिः । अविचलितमनाः क्षीणकषायो वैडूर्यमणिरिव निरुपलेपो ध्यात्वा पुनर्न निवर्तत इत्युक्तमेकत्ववितर्कं । एवमेकत्ववितर्कशुक्लध्यानवैश्वानरनिर्दग्धघातिकर्मेंधनः प्रज्वलितकेवलज्ञानगभस्तिमंडलः मेघपंजरनिरोधनिर्गत इव घर्मरश्मिर्भासमानो भगवांस्तीर्थंकर इतरो वा केवली लोकेश्वराणामभिगमनीयोऽर्चनीयश्चोत्कर्षेणायुषः पूर्वकोटिं देशोनां विहरति स यदांतर्मुहूर्तशेषायुष्कः, तत्तुल्यस्थितिवेद्यनामगोत्रश्च भवति तदा सर्वं वाङ्मनसयोगं बादरकाययोगं च परिहाप्य सूक्ष्मकाययोगालंबनः सूक्ष्मक्रियाप्रतिपातिध्यानमास्कंदितुमर्हति । यदा पुनरंतर्मुहूर्तशेषायुष्कस्ततोऽधिकस्थितिशेषकर्मत्रयो भवति योगी, तदात्मोपयोगातिशयस्य सामायिकसहायस्य विशिष्टकरणस्य महासंवरस्य लघुकर्मपरिपाचनस्य शेषकर्मरेणुपरिशातनशक्तिस्वाभाव्याद्दंडकपाटप्रतरलोकपूरणानि स्वात्मप्रदेशविसर्पणतश्चतुर्भिः समयैः कृत्वा पुनरपि तावद्भिरेव समयैः समुपहृतप्रदेशविसरणः समीकृतस्थितिविशेषकर्मचतुष्टयः पूर्वशरीरपरिमाणो भूत्वा सूक्ष्मकाययोगेन सूक्ष्मक्रियाप्रतिपातिध्यानं ध्यायति । ततस्तदनंतरं समुच्छिन्नक्रियानिवर्तिध्यानमारभते । समुच्छिन्नप्राणापानप्रचारसर्वकायवाङ्मनोयोगसर्वप्रदेशपरिस्पंदक्रियाव्यापारत्वात् समुच्छिन्नक्रियानिवर्तीत्युच्यते । तस्मिन्समुच्छिन्नक्रियानिवर्तिनि ध्याने सर्वबंधास्रवनिरोधसर्वशेषकर्मशातनसामर्थ्योपपत्तेरयोगिकेवलिनः संपूर्णयथाख्यातचारित्रज्ञानदर्शनं सर्वसंसारदुःखजालपरिष्वंगोच्छेदजननं साक्षान्मो-

क्षकारणमुपजायते । स पुनरयोगिकेवली भगवांस्तदा ध्यानानलनिर्दग्धसर्वमलकलंकबंधो निरस्तकिट्टधातुपाषाणजात्यकनकवल्लब्धात्मा परिनिर्वाति । तदेतद्द्विविधं तपः अभिनवकर्मनिरोधहेतुत्वात्संवरणकारणं । प्राक्तनकर्मरजोमलविधूननहेतुत्वान्निर्जराहेतुरपि ।

अत्राह उक्तं परीषहजयात्तपसश्च कर्मनिर्जरा भवतीति तत्रेदं न ज्ञायते सर्वे सम्यग्दृष्टयः समनिर्जराः आहोस्विदस्ति कश्चित्प्रतिविशेष इत्यस्तीत्याह,

सम्यग्दृष्टिश्रावकविरतानंतवियोजकदर्शनमोहक्षपकोपशमकोपशांतमोहक्षपकक्षीणमोहजिनाः क्रमशोऽसंख्येयगुणनिर्जराः ॥४५॥

प्रथमसम्यक्त्वादिप्रतिलंभे अध्यवसायविशुद्धिप्रकर्षादसंख्येयगुणनिर्जरात्वं दशानां मद्यपानाविष्टस्य मदैकदेशविगमादव्यक्तावगमशक्तिवत् । प्रकृष्टनिद्रस्य वा तदेकदेशक्षयादल्पस्मृतिजन्मवत् विषमोहितमूर्तेर्वा एकदेशविषप्रच्युतेश्चेतनाप्रतिलंभवत् । पित्तादिविकारोपजातमूर्छस्य वा मोहैकदेशनिवृत्तेरव्यक्तचैतन्यवत्, एकेंद्रियेष्वनंतकायादिषु अनंतकालमुत्पद्योत्पद्य परिभ्रमतः विशेषलब्ध्या द्वींद्रियादि जन्म यावत्पंचेंद्रिय इति कदाचित्पुनः प्रतिनिवर्तते । तदेव बहुकृत्वा निवर्तनारोहणबहुशतसहस्रेषु कदाचित्पंचेंद्रियत्वं नरकादिषु दीर्घकालमनुभूय घुणोत्कीर्णाक्षरसमानजातीयमानवेषु जन्मावाप्नुयात् । श्रुत्वा पुनरपि ततो दुर्लभानि देशकुलादीन्यवाप्य संक्लेशस्य म्रदिम्ना विशुद्ध्यवसाय प्रतिभाशक्तियुक्तः भव्यः परिणामशुद्ध्या प्रक्षालितालराजमाप्युपदेशासंभवात्सन्मार्गमलभमानः कुतीर्थप्रतिपादितमिथ्यादर्शनो भूत्वा पुनरपि संसारमहाजनपदातिथिर्भवति । अभिहितक्रमेणैव भूयोज्ञानावरणकर्मैकदेशप्रशमोपजातविशुद्धिरुपदेशलब्धिसंपन्नः । अथवा मौनींद्रं दर्शनं कदाचिच्छृणुयात् प्रतिबंधिनश्च कर्मणः न्यग्भावात् श्रद्दध्यात् कतकसंपर्कोपजनितकलुषतोयप्रसादवत् असद्भूतार्थोपदेशमलीमसं मिथ्यात्वोपशमात्प्रीणितप्रसादः श्रद्धानाभिमुखोऽभिलाषाभिमुख्यादसंख्येयगुणनिर्जरः अभूतपूर्वकरणात्प्रथमसम्यक्त्वाभिमुखो रुचितजिनवचनं उपशमसम्यग्दृष्टितामनुभवति । ततः सम्यक्त्वभावनामृतरसाभिवर्द्धितविशुद्धिः मिथ्यात्वविघातिवीर्यातिभावे क्षुद्यमानव्रीहितुषकणतन्दुलविवेकवत्, मिथ्यादर्शनकर्म मिथ्यात्वसम्यक्त्वसम्यग्मिथ्यात्वविभागेन त्रिधा विभज्य सम्यक्त्वं वेदयमानः सद्भूतपदार्थश्रद्धानफलं, वेदकसम्यग्दृष्टिर्भवति । ततः प्रशमसंवेगादिमान् जिनेंद्रभक्तिप्रवर्द्धितविपुलभावनाविशेषसंचारो यत्र केवलिनः संति भगवतस्तत्र मोहं क्षपयितुमारभते निष्ठापकः पुनश्चातसृषु गतिषु भवति स निराकृतमिथ्यात्वः क्षायिकसम्यग्दृष्टिरित्याख्यायते । अथवा पूर्वोदित एव शंकादिदोषविनिर्मुक्तः कुसमयैरक्षोभितमतिः उपलब्धसद्भावो मोहतिमिरपटलविप्रयुक्तदृष्टिः, जैनेंद्रपूजाप्रवचनवात्सल्यसंयमादिप्रशंसादिपरतया क्षपितोपशमितदेशघातिकर्मा संयमप्राप्त्या श्रावकोऽपि स्यात् पूर्वनिर्दिष्टस्ततो विशुद्धिप्रकर्षात्पुनरपि सर्वगृहस्थसंगविप्रमुक्तो निर्ग्रंथतामनुभवन् विरत इत्यभिलप्यते । एवमुत्तरोत्तरक्रमो वेदितव्योन्वर्थः । त एते दशाप्युपर्युपरि असंख्येयगुणनिर्जरा वेदितव्याः ।

क्षपक इत्यसाधुरन्वाख्यानाभावादिति चेन्न चशब्देन मित्संज्ञोपलब्धेः ॥ १ ॥

स्यान्मतं क्षपक इत्ययमसाधुः कुतोऽन्वाख्यानाभावादिति तन्न किं कारणं चशब्देन मित्संज्ञोपलब्धेः क्षै वै पै क्षय इत्यस्य कृतात्वस्य 'णिविप्युकिजविज्रृष्टुसुरजोमताश्चेति' चशब्देन मित्संज्ञाया सत्यां ह्रस्वत्वात्साधुर्भवति । प्रयुक्तानामन्वाख्यानात् प्रयोगदर्शनाच्च ।

आह सम्यग्दर्शनसन्निधानेऽपि यद्यसंख्येयगुणनिर्जरात्वात्परस्परतो न साम्यमेषां कस्तदमी पूर्वसूत्रचोदिता न सर्वे विरतादयो गुणभेदात् निर्ग्रंथतामर्हंतीत्युच्यते ।

गुणभेदादन्योन्यविशेषेऽपि नैगमादिनयव्यापारात्सर्वेऽपि भवति ।

पुलाकवकुशकुशीलनिर्ग्रंथस्नातका निर्ग्रंथाः ॥४६॥

अपरिपूर्णव्रता उत्तरगुणहीनाः पुलाकाः ॥ १ ॥ उत्तरगुणेष्वनापेतमनसो व्रतेष्वपि कदाचित्क्वचित्परिपूर्णतामपरिप्राप्नुवतः अविशुद्धपुलाकसादृश्यात्पुलाकव्यपदेशमर्हंति ।

अखंडितव्रताः शरीरसंस्कारर्द्धिसुखयशोविभूतिप्रणवा वकुशाः ॥ २ ॥ नैर्ग्रंथ्यं प्रस्थिताः, अखण्डितव्रताः शरीरोपकरणविभूषानुवर्तिनः । ऋद्धियशस्कामाः, शातगौरवाश्रिताः, अविविक्तपरिवाराः छेदशवलयुक्ताः, वकुशाः । शवलपर्यायवाची वकुशशब्दः ।

कुशीला द्विविधाः प्रतिसेवनाकषायोदयभेदात् ॥ ३ ॥ कुशीला द्विविधा भवंति कुतः ? प्रतिसेवनाकषायोदयभेदात् । अविविक्तपरिग्रहाः परिपूर्णोभयाः कथंचिदुत्तरगुणविराधिनः प्रतिसेवनाकुशीलाः । ग्रीष्मे जघाप्रक्षालनादिसेवनाद्वशीकृतान्यकषायोदयाः सज्वलनमात्रतंत्रत्वात् कषायकुशीलाः ।

उदके दंडराजिवत्संनिरस्तकर्माणोंतर्मुहूर्तकेवलज्ञानदर्शनप्रापिणो निर्ग्रंथाः ॥ ४ ॥ उदके दण्डराजिर्यथा आश्वेव विलयमुपयाति तथाऽनभिव्यक्तोदयकर्माणः ऊर्ध्वं मुहूर्त्तादुद्भिद्यमानदर्शनकेवलज्ञानभाजो निर्ग्रन्थाः

प्रक्षीणघातिकर्माणः केवलिनः स्नातकाः ॥ ५ ॥ ज्ञानावरणादिघातिकर्मक्षयादाविर्भूतकेवलज्ञानाद्यतिशयविभूतयः सयोगिशैलेशिनो लब्धास्पदाः केवलिनः स्नातकाः । "स्नातवेदसमाप्ताविति", स्वार्थिके के निष्पन्नः शब्दः त एते पंचनिर्ग्रंथाः । कश्चिदाह—

प्रकृष्टाप्रकृष्टमध्यानां निर्ग्रंथाभावश्चारित्रभेदाद्गृहस्थवत् ॥ ६ ॥ यथा गृहस्थश्चारित्रभेदान्निर्ग्रंथव्यपदेशभाग् न भवति तथा पुलाकादीनामपि प्रकृष्टमध्यमचारित्रभेदान्निर्ग्रंथत्वं नोपपद्यते ।

न वा दृष्टत्वाद्ब्राह्मणशब्दवत् ॥७॥ न वैष दोषः कुतो दृष्टत्वात् ब्राह्मणशब्दवत् । यथा जात्या चारित्राध्ययनादिभेदेन भिन्नेषु ब्राह्मणशब्दो वर्त्तते तथा निर्ग्रंथशब्दोऽपि । किं च—

संग्रहव्यवहारापेक्षत्वात् ॥ ८ ॥ यद्यपि निश्चयनयापेक्षया गुणहीनेषु न प्रवर्त्तते । तथापि संग्रहव्यवहारनयविवक्षावशात्सकलविशेषसंग्रहो भवति । किं च—

दृष्टिरूपसामान्यात् ॥ ९ ॥ सम्यग्दर्शनं निर्ग्रंथरूपं च भूषावेशायुधविरहितं तत्सामान्ययोगात् सर्वेषु हि पुलाकादिषु निर्ग्रंथशब्दो युक्तः ।

भग्नव्रते वृत्तावतिप्रसंग इति चेन्न रूपाभावात् ॥ १० ॥ यदि भग्नव्रतेऽपि निर्ग्रंथशब्दो वर्त्तते श्रावकेऽपि स्यादिति—अतिप्रसंगो, नैष दोषः कुतो रूपाभावात् निर्ग्रंथरूपमत्र नः प्रमाणं न च श्रावके तदस्तीति नातिप्रसंगः ।

अन्यस्मिन्स्वरूपेऽतिप्रसंग इति चेन्न दृष्ट्यभावात् ॥ ११ ॥ स्यादेतद्यदि रूपं प्रमाणमन्यस्मिन्नपि सरूपे निर्ग्रंथव्यपदेशः प्राप्नोतीति तन्न । किं कारण ? दृष्ट्यभावात् दृष्ट्या सह यत्र रूपं तत्र निर्ग्रंथव्यपदेशः । न रूपमात्र इति । अथ किमर्थः पुलाकादिव्यपदेशः चारित्रगुणस्योत्तरप्रकर्षवृत्तिविशेषख्यापनार्थः पुलाकाद्युपदेशः क्रियते ।

तेषां पुलाकादीनां भूयो विशेषप्रतिपत्त्यर्थमिदमुच्यते,—

संयमश्रुतप्रतिसेवनातीर्थलिंगलेश्योपपादस्थानविकल्पतःसाध्या ॥४७॥

तसो लक्षणत्वादनिर्देश इति चेन्नान्यतोऽपीति वचनात्सिद्धेः ॥ १ ॥ स्यादेतत्तसो नोत्पत्तेर्लक्षणमास्ति ततो निर्देशो न युक्त इति । तन्न किं कारणं 'अन्यतोऽपीति' वचनात्सिद्धेः ।

भवदादियोग इति चेन्नान्यत्रापि दर्शनात् ॥ २ ॥ स्यान्मत भवदादियोगे अन्यतोऽपि लक्षण व्याक्रियते, नान्यत्रेति तसोनोत्पत्तिरिति तन्न। किं कारणमन्यत्रापि दर्शनात् । अन्यत्र तस प्रयोगो दृश्यते नार्थतो न शब्दतोनाभिधानत. स मध्यम इति ।

प्रतिसेवनेति षत्वाभावः क्रियांतराभिसंबंधात् ॥ ३॥ यथा विगताः सेवकाः, अस्माद्ग्रामा-द्विसेवको ग्राम इति षत्व न भवति तथा प्रतिगता सेवना प्रतिसेवनेति क्रियातराभिसबधात् षत्व न भवति।

पुलाकादयः संयमादिभिः साध्याः ॥ ४ ॥ एते पुलाकादय पच निर्ग्रंथविशेषा सयमादि भिरष्टाभिरनुयोगै. साध्या व्याख्येया इत्यर्थः । तद्यथा क' कस्मिन्सयमे भवति ? पुलाकबकुशप्रतिसेवना कुशीलाः द्वयो. सयमयोः सामायिकच्छेदोपस्थापनयोर्भवति। कषायकुशीला द्वयो. परिहारविशुद्धिसूक्ष्मसाप-राययोः पूर्वयोश्च । निर्ग्रंथ स्नातकाः एकस्मिन्नेव यथाख्यातसयमे । श्रुत-पुलाकबकुशप्रतिसेवनाकुशीलाः उत्कर्षेणाभिन्नाक्षरदशपूर्वधरा' । कषायकुशीला निर्ग्रंथाश्चतुर्दशपूर्वधरा । जघन्येन पुलाकस्य श्रुतमा-चारवस्तु । बकुशकुशीलनिर्ग्रंथाना श्रुतमष्टौ प्रवचनमातर. । स्नातका अपगतश्रुताः केवलिन. । प्रतिसेवना—पंचाना मूलगुणाना रात्रिभोजनवर्जनस्य च पराभियोगात् बलादन्यतम प्रतिसेवमानः पुलाको भवति। बकुशो द्विविधः उपकरणबकुशः शरीरबकुशश्चेति । तत्र उपकरणाभिष्वक्तचित्तो विविध विचित्रपरिग्रहयुक्तः, बहुविशेषयुक्तोपकरणकाक्षी तत्सस्कारप्रतीकारसेवी भिक्षुरुपकरणबकुशो भवति । शरीरसस्कारसेवी शरीरबकुश । प्रतिसेवनाकुशीलो मूलगुणानविराधयन् उत्तरगुणेषु काचिद्विराधना प्रतिसेवते । कषायकुशीलनिर्ग्रंथस्नातकानां प्रतिसेवना नास्ति तीर्थमिति सर्वेषा तीर्थकरणांतीर्थेषु भवति। लिंग-द्विविध द्रव्यलिंग भावलिंग च भावलिंग प्रतीत्य सर्वे पच निर्ग्रंथा लिंगिनो भवतीति । द्रव्यलिंग प्रतीत्य भाज्याः। लेश्या –पुलाकस्योत्तरास्तिस्रो लेश्या भवति। बकुशप्रतिसेवनाकुशीलयोः षडपि । कषायकुशीलस्य परिहारविशुद्धेश्चतस्र उत्तरा । सूक्ष्मसापरायस्य निर्ग्रंथस्नातकयोश्च शुक्लैव केवला भवति। अयोगशैल प्रतिपन्ना. अलेश्या. । उपपाद.-पुलाकस्य उत्कृष्ट उत्पाद , उत्कृष्टस्थितिषु देवेषु सहस्रारे, बकुशप्रतिसेवनाकुशीलयो द्वाविंशतिसागरोपमस्थितिष्वारणच्युतकल्पयो , कषायकुशीलनिर्ग्रंथयो स्त्रयस्त्रिंशत्सागरोपमस्थितिषु। सर्वार्थसिद्धौ सर्वेषामपि जघन्य । सौधर्मकल्पे द्वे सागरोपमस्थितिषु स्नातक-स्य निर्वाणमिति । स्थान-असख्येयानि सयमस्थानानि कषायनिमित्तानि भवति। तत्र सर्वजघन्यानि लब्धिस्थानानि पुलाककषायकुशीलयो , तौ युगपदसख्येयानि स्थानानि गच्छत , तत. पुलाको व्युच्छि-द्यते । कषायकुशीलप्रतिसेवनाकुशीलबकुशा. युगपदसख्येयानि स्थानानि गच्छति, ततो बकुशो व्युच्छिद्यते । ततोऽप्यसख्येयानि स्थानानि गत्वा प्रतिसेवनाकुशीलो व्युच्छिद्यते । ततोऽप्यसख्ययानि गत्वा कषायकुशीलो व्युच्छिद्यते । अत ऊर्ध्वं अकषायस्थानानि निर्ग्रंथ प्रतिपद्यते । सोऽप्यसख्ये-यानि स्थानानि गत्वा व्युच्छिद्यते । अतो ऊर्ध्वमेकं स्थान गत्वा स्नातका निर्वाण प्राप्नोतीत्येतेषा सयमल-ब्धिरनतगुणा भवतीति ।

इति तत्वार्थवार्तिके व्याख्यानालकारे नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

अथ दशमोऽध्यायः ।

आह—आस्रवदोषानवलिप्तस्य परिस्पदवतोऽपि कुशलस्य कर्मागमद्वारसवरणादिषूपपादितः सव-रपदार्थ , तदनतरनिर्देशभाविनी निर्जराभिधीयतामित्यत्र ब्रूम –नासाविह पुनर्वक्तव्या कुतस्तपोऽनुभव-सबधेन यस्मात्पुरैव व्याख्याता। यथानामोपभुक्तविचित्रफलकर्मनिवृत्तिर्निर्जरा। तत्रानुभवः सप्राप्त इति

चेन्नार्थवशाच्छास्त्रगरीयस्त्वपरिहारार्थत्वाच्च । सवरानतरनिर्देशार्हेति चेच्चशब्देनाभिहिता "तपसा निर्जरा चेति" । अत एव गुप्तयाध्यवसान । इतरथा हि उभयहेतुत्वविपर्ययेण यत्र क्वचनाभिधान स्यात् ।

आह प्रक्लृप्ता निर्जरा मोक्षोभिधातव्य । स चानुपसप्राप्तकेवलज्ञानावस्थस्य नोपपद्यते । इत्यत केवलज्ञानमेव तावद्यथा भवति तथोपदेष्टव्यमित्युच्यते । नैतदपि भूयो निर्देशार्ह वेदितव्य कुतो यस्माद्ध्यानप्रकरणे व्याख्यात,—

मोहक्षयाज्ज्ञानदर्शनावरणांतरायक्षयाच्च केवलं ॥ १ ॥

अथवा सम्यग्दर्शनज्ञानचारित्राणि मोक्षमार्ग इत्युपक्षिप्य लक्षणोत्पत्तिविषयनिबधनादिभिर्विशेषैर्दर्शनचारित्रे समर्थिते ज्ञान च प्रमाणस्वभाव पचविधमभ्युपेत्य तत्र चतुष्टयस्य लक्षणोत्पत्तिहेतुविषयनिबधा प्रक्रान्ता: अत परमिद वक्तव्यमेवमुत्पद्यते केवलमिति अत्र ब्रूम.—न वक्तव्य पुनर्यस्मात्पुरस्तादेव व्याख्यात सवरनिरूपणादानीकृतसततिचारित्रध्यानाग्निप्रज्वलितेंधनमोहक्षयात् ज्ञानदर्शनावरणातरायक्षयाच्च केवल किमुत्पद्यत इत्युपदिष्टमिति वाक्यशेष. ।

वृत्तिप्रसंगो लध्वर्थमिति चेन्न क्रमेण क्षयज्ञापनार्थत्वात् ॥ १ ॥ स्यान्मतमिह वृत्त्या निर्देश कर्तव्य: । मोहज्ञानदर्शनावरणातरायक्षयात्केवलमिति किमर्थो लघ्वर्थमिति तन्न किं कारण ? क्रमेण क्षयज्ञापनार्थत्वात् । प्रागेव मोहक्षयमुपनीयान्तर्मुहूर्तं क्षीणकषायव्यपदेशमवाप्य ततो युगपद् ज्ञानदर्शनावरणातरायाणा क्षय कृत्वा केवलमवाप्नोति ।

तत्क्षयहेतुः केवलोत्पत्तिरिति हेतुलक्षणविभक्तिनिर्देशः ॥ २ ॥ तत्क्षय केवलज्ञानोत्पत्तेर्हेतुरिति कृत्वा तदभिसबधावद्योतिकया हेतुलक्षणया विभक्त्या निर्देश क्रियते ।

तत्क्षयः प्रणिधानविशेषात् ॥ ३ ॥ तेषां मोहादीना क्षयो भवति कुत: ? प्रणिधानविशेषात् । परिणामविशेषादिति यावत् । तद्यथा—पूर्वोदितेन विधिना परमतपोविशेषे. प्रशस्ताध्यवसायप्रकर्षात् विशुद्ध्यत शुभाभिमता: प्रकृतय स्फीतीभवति । अप्रशस्ताश्च तत्र भूयो विलीयते । तत्र कश्चिद्वेदकसम्यग्दृष्टिरप्रमत्तगुणस्थाने सप्तप्रकृत्युपशमात् श्रेण्यारोहणाभिमुखश्चारित्रमोहमुपशमयितुमारभते । अपर - असयतसयतासयतप्रमत्तसयताप्रमत्तसयतगुणस्थानेषु कस्मिंश्चित्सप्तप्रकृती. क्षयमुपनीय क्षायिकसम्यग्दृष्टिर्भूत्वा चारित्रमोहमुपशमयितुमुपक्रमते । ततोऽथाप्रवृत्तकरणमपूर्वकरणमनिवृत्तिकरण च कृत्वा उपशमश्रेणिमारुह्यापूर्वकरणोपशमकगुणस्थानव्यपदेशमनुभूय तत्राभिनवशुभाभिसधितनूकृतपापकर्मप्रकृतिस्थित्यनुभाग विवर्द्धितशुभकर्मानुभव, अनिवृत्तिबादरसापरायोपशमकगुणस्थानमधिरुह्य नपुसकवेदस्त्रीवेदनोकषायषट्कपुवेदाप्रत्याख्यानप्रत्याख्यानक्रोधद्वयमायाद्वयलोभद्वयक्रोधमानसज्वलनसज्ञिका प्रकृती. क्रमेणोपशमय्य तत सूक्ष्मसापरायप्रथमसमये मायासज्वलने चोपशम गते सर्वमोहप्रकृत्युपशमात् उपशान्तकषायव्यपदेशमाग्भवति । आयुष क्षयात् म्रियते । अथवा पुनरपि कषायानुदीरयन् प्रतिनिवर्तते । स एव चान्यो वा विशुद्धाध्यवसायानुपरतोत्साह. पूर्ववत् क्षायिकसम्यग्दृष्टिर्भूत्वा कर्मविशुध्या महत्या विशुध्यन् क्षपकश्रेणीमनुप्रपद्य तैरेव करणैस्त्रिभि पूर्ववदपूर्वकरणक्षपकतामाश्लिष्य तत ऊर्ध्वं कषायाष्टक क्षय कृत्वा नपुसकवेद नाशमापाद्य स्त्रीवेदमुन्मील्य नोकषायषट्क पुवेदे प्रक्षिप्य क्षपयित्वा पुवेद क्रोधसज्वलने, क्रोधसज्वलन मानसज्वलने मानसज्वलन मायासज्वलने, मायासज्वलन च लोभसज्वलने, सक्रमक्रमेण बादरकृष्टिविभागेन विलयमुपनीय, अनिवृत्तिबादरसापरायक्षपकभावमवाप्य, लोभसज्वलन तनूकृत्य सूक्ष्मसापरायक्षपकभावमनुभूय, निरवशेष मोहनीय निर्मूलकाष कषयित्वा क्षीणकषायतामधिरुह्य, अवतारितमोहनीयभार. उपान्तमे समये निद्राप्रचले प्रलयमुपनीय, पचानां ज्ञानावरणानां चतुर्णां दर्शनावरणाना पचानामतरायाणा चान्तसमये समुपगम्य तदनंतरं ज्ञानदर्शनस्वभाव केवलपर्यायमतर्क्यविभूतिविशेष नि.सपत्नमवाप्य निरुपलेप कमलमिवामलः साक्षात्त्रि-

कालत्रयविषयानन्तपर्यायस्वभावज्ञः सर्वत्राप्रतिहतदर्शनः अवाप्तनिरवशेषपुरुषार्थः, जलधरनिरोधनिर्गत-स्वकिरणकलापसौम्यदर्शनस्तारकाधिपतिरिव ज्वलितमूर्तिः केवली भवति ।

आह व्याख्यातं प्रतिबंधविनिर्मुक्तसम्यक्त्वदर्शनज्ञानवीर्यसमन्वितं केवलं, तदात्मलाभश्च तद्बद्ध-कर्मोच्छेदहेतुरभ्युपगतः । अथ किंलक्षणः कस्माच्च हेतोर्मोक्षो भवतां युष्माभिर्निवेदितानिच्छामहे । तस्य खलु भगवतः केवलपर्यायलब्धात्मलाभस्य निमहतः स्वप्रभावाविर्भावितवीर्यमाजः पूर्वद्वयकर्मबद्ध-वस्थाऽप्रच्युतेर्बन्धोऽभावश्च ।

बंधहेत्वभावनिर्जराभ्यां कृत्स्नकर्मविप्रमोक्षो मोक्षः ॥१॥

मिथ्यादर्शनादिहेत्वभावादभिनवकर्मादानाभावः ॥ १ ॥ मिथ्यादर्शनादीनां पूर्वोक्तानामेव कर्मास्रवहेतूनां निरोधे कारणाभावात् कार्याभाव इत्यभिनवकर्मादानाभावः ।

पूर्वोदितनिर्जराहेतुसन्निधाने चार्जितकर्मनिरासः ॥ २ ॥ पूर्वोदितानां निर्जराहेतूनां सन्नि-धानेऽर्जितस्य च कर्मणो निरासो भवति । ताभ्यां बंधहेत्वभावनिर्जराभ्यामिति हेतुलक्षणविभक्तिनिर्देशः । ततो भवस्थितिहेतुसमीकृतशेषकर्मावस्थस्य युगपदात्यन्तिकः प्रमोक्तव्यः कृत्स्नकर्मविप्रमोक्षो मोक्षः ।

आद्यभावादंताभाव इति चेन्न दृष्टत्वादंत्यबीजवत् ॥ ३ ॥ स्यान्मतं कर्मबंधसंतानस्या-द्यभावादंतेनाप्यस्य न भवितव्यं, दृष्टविपरीतकल्पनायां प्रमाणाभावादिति तन्न; किं कारणं ? दृष्टत्वादंत्य-बीजवत् । यथा बीजांकुरसंतानेऽनादौ प्रवर्तमानेऽन्त्येऽनलेनोपहतांकुरशक्तिकेऽन्तो दृष्टस्तथा मिथ्यादर्शनादिप्रत्ययसंतानरायिकसंततावनादौ ध्यानानलनिर्दग्धे कर्मबीजे भवांकुरोत्पादाभावान्मोक्ष इति दृष्टमिदमपह्नोतुमशक्यं । उक्तं च,—

> दग्धे बीजे यथात्यंतं प्रादुर्भवति नांकुरः ।
> कर्मबीजे तथा दग्धे न रोहति भवांकुरः ॥ इति ॥

कृत्स्नस्य कर्मणोऽपि क्षयः कर्मक्षयः, सतो द्रव्यस्य द्रव्यत्वेन विनाशो नास्ति कथं तर्हि ? पर्यायेण, तस्यो-त्पत्तिमत्त्वाद्विनाशेन भवितव्यं, तन्मुखेन द्रव्यमपि व्यय मर्हतीति व्यपदिश्यते । ततः पुद्गलद्रव्यस्य कार-णवशात्कर्मत्वपर्यायमापन्नस्य तत्प्रत्यनीकहेतुसन्निधाने तत्पर्यायनिवृत्तौ तस्य क्षयः इत्युपदेशो भवतीति युक्तमेतत् कृत्स्नकर्मक्षय इति ।

भावसाधनो मोक्षशब्दो द्विविषयो विप्रयोगक्रियामात्रगतेः ॥ ४ ॥ मोक्ष असने इत्यस्य मोक्षणं मोक्ष इति भावसाधनः शब्दो द्विविषयः मोक्तव्यमोचकाभेदकत्वात् । कुतः ? विप्रयोगक्रियामात्रगतेः । कृत्स्नशब्देन कर्मचतुर्विधं सद्भेदक्षीणचतुर्विकल्पस्य परिगृहीतं तत्र बंधोदयोदीरणाना स्वविनाशो गुण-स्थानभेदेन निर्दिष्टः, सत्कर्मोच्छेदस्तु न प्रतिपादितः स विविच्यते,—

कर्माभावो द्विविधः यत्नसाध्योऽयत्नसाध्यश्चेति ॥ ५ ॥ तत्र चरमदेहस्य नारकतिर्यग्दे-वायुषामभावोऽयत्नसाध्यः—असत्त्वात् । यत्नसाध्य इत ऊर्ध्वमुच्यते असंयतसम्यग्दृष्ट्यादिषु चतुर्षु गुणस्थानेषु कस्मिंश्चिदनन्तानुबंधिक्रोधमानमायालोभमिथ्यात्वसम्यग्मिथ्यात्वसम्यक्त्वाख्यप्रकृतिसप्तकक्षयेनपरत्न शुभा-ध्यवसायनिशितपरशुपातेन निर्मूलं निच्छिद्यते । निद्रानिद्राप्रचलाप्रचलास्त्यानगृद्धिनरकगतितिर्यग्गत्येक-द्वित्रिचतुरिंद्रियजातिनरकगतितिर्यग्गतिप्रायोग्यानुपूर्व्यातपोद्योतस्थावरसूक्ष्मसाधारणसंज्ञकानां षोडशानां प्र-कृतीनां पूर्वनीतां युगपदनिवृत्तिबादरसाम्परायस्थेन समाधिचक्रेण विजयमवाप्नोति । ततः परं कषाया-ष्टकं नष्टं करोति स एव पुनर्नपुंसकवेदः स्त्रीवेदश्च क्रमेण तत्रैव क्षयमुपयाति, नोकषायषट्कं चकेनैव प्रहारेण निपातयति । ततः पुंवेदसंज्वलनक्रोधमानमायाः क्रमेण तत्रैवात्यंतिकं ध्वंसमास्कंदति । लोभसंज्वलनः सूक्ष्मसाम्परायांते यात्यंतं । निद्राप्रचले क्षीणकषायवीतरागछद्मस्थस्योपान्त्यसमये

---

१ कृत्स्नशेषस्य कर्मबन्धस्यापेक्षारहितः । २ केवलाभाः ।

प्रत्ययमुपव्रजतः । पश्चानां ज्ञानावरणानां चतुर्णां दर्शनावरणानां पञ्चानामन्तरायाणां च तस्यैवांते समये प्रक्षयो भवति । अन्यतरवेदनीयदेवगत्यौदारिकवैक्रियिकाहारकतैजसकार्मणशरीरबंधनपंचसंघात संस्थानषट्कौदारिकवैक्रियिकाहारकशरीरांगोपांगषट्संहननपंचप्रशस्तवर्णपंचाप्रशस्तवर्णगंधद्वयपंचप्रशस्तरस-पंचाप्रशस्तरसस्पर्शाष्टकदेवगतिप्रायोग्यानुपूर्व्यागुरुलघूपघातपरघातोच्छ्वासप्रशस्ताप्रशस्तविहायोगत्यपर्याप्तकप्रत्येक-शरीरस्थिरास्थिरशुभाशुभदुर्भगसुस्वरदुःस्वरानादेयायशस्कीर्तिनिर्माणनामनीचैर्गोत्राख्या द्वासप्ततिप्रकृतयः अयोगकेवलिन उपान्त्यसमये विनाशमुपयान्ति । अन्यतरवेदनीयमनुष्यायुर्मनुष्यगतिपंचेंद्रियजाति-मनुष्यगतिप्रायोग्यानुपूर्व्यत्रसबादरपर्याप्तकशुभगादेययशस्कीर्तितीर्थकरनामोच्चैर्गोत्रसंज्ञिकानां त्रयोदशानां प्रकृतीनामयोगकेवलिनश्चरमसमये व्युच्छेदो भवति ।

आह किमासां पौद्गलिकीनामेव द्रव्यकर्मप्रकृतीनां निरासान्मोक्षोऽवसीयत उत भावकर्मणोऽपीत्यत्रोच्यते-

औपशमिकादिभव्यत्वानां च ॥ ३ ॥

किं ? मोक्ष इत्यनुवर्तते ।

भव्यत्वग्रहणमन्यपारिणामिकानिवृत्त्यर्थं ॥ १ ॥ अन्येषां जीवत्वादीनां पारिणामिकानां मोक्षावस्थायामनिवृत्तिज्ञापनार्थं भव्यत्वग्रहणं क्रियते । तेन पारिणामिकेषु भव्यत्वस्य औपशमिकादीनां च भावानामभावान्मोक्षो भवतीत्यवगम्यते । ननु च द्रव्यनिरासेऽभिहिते तन्निमित्तानां निवृत्तिरर्थादेव गम्यत इति नार्थोऽनेन योगेन[1] नैष दोषः । नायमेकांतः-निमित्तापाये नैमित्तिकानां निवृत्तिः[2] अपि चार्थावगमेऽपि सिद्धे साक्षात्प्रतिपत्त्यर्थमिदमुच्यते-विस्पष्टार्थं वक्ष्यमाणलक्षणनिर्देशार्थं,

आह यद्यपवर्गो भावोपरतेः प्रतिज्ञायते ननु चौपशमिकादिभावनिवृत्तिवत् सर्वक्षायिकनिवृत्तौ अव्यपदेशो मुक्तस्य प्राप्नोतीति ? स्यादेतदेवं यदि विशेषो नोच्येत अस्ति तु विशेष इति अपवाद-विधानार्थमिदमुच्यते,—

अन्यत्र केवलसम्यक्त्वज्ञानदर्शनसिद्धत्वेभ्यः ॥ ४ ॥

अन्यत्रशब्दोऽयं वर्जनार्थो द्रष्टव्यः, तन्निमित्तः सिद्धत्वेभ्य इति विभक्तिनिर्देशः । यथा-"अन्यत्र द्रोण भीष्माभ्यां सर्वे योद्धाः पराङ्मुखाः" इति ।

अन्यशब्दप्रयोगे तद्विज्ञानमिति चेन्न स्वार्थिकत्वात् ॥ १ ॥ स्यान्मतमन्यशब्दप्रयोगे को विभक्तिर्विज्ञायते यथाऽन्यो देवदत्तादिति अन्यत्र शब्दोऽयं तस्मान्निर्देशो नोपपद्यते इति तन्न । किं कारणं ? स्वार्थिकत्वात् । स्वार्थिकोऽयं त्र, केवलसम्यक्त्वज्ञानदर्शनसिद्धत्वेभ्योऽन्यस्मिन्नयं विधिरिति ।

अनंतवीर्यादिनिवृत्तिप्रसंग इति चेन्नात्रैवांतर्भावात् ॥ २ ॥ स्यादेतत्सम्यक्त्वादीनां चतुर्णां क्षायिकाणां समुद्धादितरथा निवृत्तिरनंतवीर्यादीनां प्राप्नोतीति ? तन्न । किं कारणं ? अत्रैवांतर्भावात् ज्ञानदर्शनाविनाभाविनो ह्यनंतवीर्यादयः अत्रैवांतर्भवंति । अनंतसामर्थ्यहीनस्यानंतावबोधवृत्त्यभावात् । ज्ञानमयत्वाच्च सुखस्येति ।

बंधस्याव्यवस्थाऽश्वादिवदिति चेन्न मिथ्यादर्शनाद्युच्छेदे कार्यकारणनिवृत्तेः ॥ ३ ॥ स्यादेतद्यथाऽश्वादीनामेकस्मिन् बंधे उच्छिन्नेऽपि पुनर्बंधांतरसद्भावादव्यवस्था तथा जीवस्यापि कर्मिं-श्चिद्बंधेऽपगतेऽपि बंधांतरप्रसंग इति तन्न । किं कारणं ? मिथ्यादर्शनाद्युच्छेदे कार्यकारणनिवृत्तेः । पुन-र्बंधहेत्वभावाद्बंधाभावः ।

पुनर्बंधप्रसंगो जानतः पश्यतश्च कारुण्यादिति चेन्न सर्वास्रवपरिक्षयात् ॥ ४ ॥ स्यादेतद्व्यसनार्ते निमग्नं जगदशेषं जानतः पश्यतश्च कारुण्यमुत्पद्यते ततश्च बंध इति तन्न । किं कारणं

१ [illegible] । २ पञ्चमी ।

सर्वास्रवपरिक्षयात्। भक्तिस्नेहकृपास्पृहादीनां रागविकल्पत्वाद्वीतरागे न ते संतीति।

अकस्मादिति चेदनिर्मोक्षप्रसङ्गः ॥ ५ ॥ यदि कारणमंतरेणैव मुक्तस्य बंधः कल्प्यते ननु अनिर्मोक्षः स्यात्। मुक्तिप्राप्त्यनंतरमेव बंधोपपत्तेः।

स्थानवत्त्वात्पात इति चेन्नानास्रवत्वात् ॥ ६ ॥ स्यादेतत्स्थानवत्त्वान्मुक्तस्य पातः प्राप्नोतीति? तन्न। किं कारणं? अनास्रवत्वात्। आस्रववता हि यानपात्रस्याधःपतनं दृश्यते नचास्रवो मुक्तस्यास्ति।

गौरवाभावाच्च ॥ ७ ॥ गौरववतो हि तालफलस्य तत्प्रतिबद्धवृंतसंयोगाभावे पतनं दृष्टं नागौरवस्याकाशस्य न च गौरवमस्ति मुक्तस्येति पाताभावः। यस्य हि स्थानवत्त्वं पातकारणं तस्य सर्वेषां पदार्थानां पातः स्यात् स्थानवत्त्वाविशेषात्।

परस्परोपरोध इति चेन्नावगाहनशक्तियोगात् ॥ ८ ॥ स्यान्मतं अल्पः सिद्धावगाह्यः आकाशप्रदेशः आधारः, आधेयाः सिद्धा अनंताः ततः परस्परोपरोध इति? तन्न। किं कारणं—अवगाहनशक्तियोगात्। मूर्तिमत्स्वपि नानानेकमणिप्रदीपप्रकाशेषु अल्पेऽप्यवकाशे न विरोधः किमंग! पुनरमूर्तेषु अवगाहनशक्तियुक्तेषु?

तत एव जन्ममरणद्वंद्वोपनिपातव्याबाधाविरहात् परमसुखिनः ॥ ९ ॥ तत एवामूर्तत्वादेवेत्यर्थः यस्य हि मूर्तिरस्ति तस्य तत्पूर्वकः प्रीतिपरितापसंबंधः स्यात्, नचामूर्तानां मुक्तानां जन्ममरणद्वंद्वोपनिपातव्याबाधाऽस्ति, अतो निर्व्याबाधत्वात्परमसुखिनस्ते।

न तस्यास्त्युपमानमाकाशपरिमाणवत् ॥ १० ॥ यथा परमाण्ववगाहक्षेत्रमारभ्य एकैकप्रदेशवृद्ध्या कल्प्यमानं सातिशयं क्षेत्रमाकाशपरिमाणं पुनरिदमनेनेत्युपमार्थकल्पनाभावात् अनुपमानं तथा सुखशब्दार्थोऽपि प्रकर्षाप्रकर्षयोगात् संसारगतः सातः। मुक्तानां पुनः परमानंतपरिमाणयोगान्निरतिशय इत्यनुपमानः।

अनाकारत्वादभाव इति चेन्नातीतानंतरशरीरानुविधायित्वात् ॥ ११ ॥ स्यादेतन्मुक्तानां परित्यक्तमूर्तीनामाकाराभावादभावः प्राप्नोतीति तन्न। किं कारणं-अतीतानंतरशरीरानुविधायित्वात्।

शरीरानुविधायित्वे तदभावाद्विसर्पणप्रसंग इति चेन्न कारणाभावात् ॥ १२ ॥ स्यान्मतं यदि शरीरानुविधायी जीवस्तदभावात्स्वाभाविकलोकाकाशप्रदेशपरिमाणत्वात्तावद्विसर्पणं प्राप्नोतीति? तन्न। कुतः कारणाभावात्। पुनर्विसर्पणकारणाभावान्न विसर्पति।

नामकर्मसंबंधात् संहरणविसर्पणधर्मत्वं प्रदीपप्रकाशवत् ॥ १३ ॥ यथा प्रदीपप्रकाशोऽवधृतपरिमाणः शरावमानिकापवरकादिद्रव्योपष्टंभान्महानल्पश्च भवति तथा नामकर्मसंबंधात्परिच्छिन्नपरिमाणोऽपि जीवः संहरति विसर्पति च। तदभावान्न संहारो विसर्पणं वा मुक्तस्य जीवस्य।

मूर्तिमद्वैधर्म्यादिति चेन्नोभयलक्षणप्राप्तत्वात् ॥ १४ ॥ स्यान्मतं मूर्तः प्रदीपप्रकाशः अमूर्तस्यात्मनः संहरणविसर्पणधर्मत्वे साध्ये दृष्टांतो नोपपद्यते इति? तन्न। किं कारणं? उभयलक्षणप्राप्तत्वादुपयोगस्वलक्षणापेक्षयाऽमूर्तः। बंधपरिणामापेक्षया मूर्तः। उक्तं च—

> बंध पडिएयत्त लक्खणदो हवदि तस्स णाणत्तं
>
> तह्मा अमुत्तिभावो णयतो होदि जीवस्स। इति।

तस्मात्कथंचिन्मूर्तत्वोपपत्तेः साम्यमेव दृष्टांतेन।

अनित्यत्वप्रसंग इति चेन्न तावन्मात्रस्य निर्दिदिक्षितत्वाच्चंद्रमुखीवत् ॥ १५ ॥ स्यादेतत्संहरणविसर्पणधर्मत्वादेव प्रदीपप्रकाशवदनित्यत्वं प्राप्नोत्यात्मन इति? तन्न। किं कारणं? तावन्मात्रस्य निर्दिदिक्षितत्वाद्यथा चंद्रमुखी कन्येति बहुनश्चंद्रे गुणा या चासौ प्रियदर्शनता सा गम्यते तथा

प्रदीपप्रकाशेऽनित्यत्वादिषु बहुषु धर्मेषु सत्स्वपि संकोचविकाससाधर्म्यमात्रं विवक्षितं । सर्वसाधर्म्ये च दृष्टांताभावप्रसंगः ।

सर्वथाभावो मोक्षः प्रदीपवदिति चेन्न साध्यत्वात् ॥ १६ ॥ स्यादेतद्यथा वर्तिस्नेहानलसन्निपाते प्रदीपोऽनुपरतप्रबंधेन प्रवर्तमानस्तत्क्षयेन काञ्चिद्दिशं विदिशं वा गच्छति तत्रैवात्यंतविनाशमुपयाति तथा कारणवशात्स्कंधप्रतिसंतानरूपेण प्रवर्तमानः स्कंधसमूहो जीवव्यपदेशभाक् क्लेशक्षयान्न काञ्चिद्दिशं विदिशं वा गच्छति तत्रैवात्यंतं प्रलयमेतीति ? प्रदीपा एव हि पुद्गलाः पुद्गलजातिमजहतः परिणामवशान्मषीभावमापन्ना इति नात्यंतविनाशः ।

दृष्टत्वाच्च निगलादिवियोगे देवदत्ताद्यवस्थानवत् ॥ १७ ॥ यथा निगलादिद्रव्यवियोगे देवदत्तादीनामवस्थानं दृष्टं तथा कर्मविप्रमोक्षे आत्मनोऽवस्थेयमिति दृष्टमिदमपह्नोतुमशक्यमिति नाभावः ।

यत्रैव कर्मविप्रमोक्षस्तत्रैवावस्थानमिति चेन्न साध्यत्वात् ॥ १८ ॥ स्यादेतद्यस्मिन्नेव देशे कर्मविप्रमोक्षस्तस्मिन्नेवावस्थानं प्राप्नोति पुनर्गतिकारणाभावादिति ? तन्न । किं कारणं ? साध्यत्वात् साध्यमेतत्तत्रैवावस्थातव्यमिति । बंधनाभावादनाश्रितत्वाच्च स्याद्गमनमिति ।

आह न तावदस्य बंधाभावेऽधोगतिर्गौरवाभावात् । नापि तिर्यग्गतिर्योगाभावात् तस्मात्प्राप्तमेतत्तत्रैवावस्थानं ततो लोकस्योपरि तदवस्थानकल्पनानुपपत्तिरित्युच्यते भवेदेव यद्यनभिमतदेशगतिनिमित्ताभाववत्तस्योर्ध्वगतिनिमित्तं न स्यात् । अस्ति च तत्तस्मादेकसमयेन हि निरस्तकर्मभारः पुरुषः—

तदनंतरमूर्ध्वं गच्छत्यालोकांतात् ॥ ५ ॥

तदित्यनेन प्रकृतोऽर्थो निर्दिश्यते । कः प्रकृतः कृत्स्नकर्मविप्रमोक्षः । तस्यानंतरमूर्ध्वं गच्छति ।

आङभिविध्यर्थः ॥ १ ॥ ईषदर्थादिषु दृष्टप्रयोगः आङिह विवक्षावशादभिविधौ वर्तितव्यः । लोकस्यांतो लोकांतः आलोकांतादिति ।

आह—अनुपदिष्टहेतुकमिदमूर्ध्वगमनं कथमध्यवसातुं शक्यमित्यत्रोच्यते,—

पूर्वप्रयोगादसंगत्वाद्बंधच्छेदात्तथागतिपरिणामाच्च ॥ ६ ॥

आह हेत्वर्थः पुष्कलोऽपि दृष्टांतसमर्थनमंतरेणाभिप्रेतार्थसाधनाय नालमित्यत्रोच्यते,—

आविद्धकुलालचक्रवद्व्यपगतलेपालाबुवदेरंडबीजवदग्निशिखावच्च ॥ ७ ॥

हेतुदृष्टांतानां यथासंख्यमभिसंबंधः ॥ १ ॥ पूर्वसूत्रे विहितानां हेतूनामनंतरानां दृष्टांतानां च यथासंख्यमभिसंबंधो भवति । तद्यथा,—

अपवर्गप्राप्तो बहुशः प्रणिधानादाविद्धकुलालचक्रवत् ॥ २ ॥ यथा कुलालप्रयोगापादितहस्तदंडचक्रसंयोगपूर्वकं भ्रमणमुपरतेऽपि तस्मिन्पूर्वप्रयोगादासंस्कारक्षयाद्वर्तते । एवं भवस्थेनात्मनापवर्गप्राप्तये बहुशो यत्प्रणिधानं तदभावेऽपि तदावेशपूर्वकं मुक्तस्य गमनमवसीयते । किं च,—

तथागतिपरिणामाच्चाग्निशिखावत् ॥ ६ ॥ यथा तिर्यक्प्लवनस्वभावसमीरणसंबन्धनिरुत्सुका प्रदीपशिखा स्वभावादुत्पतति तथा मुक्तात्माऽपि नानागतिविकारणकर्मनिवारणे सति ऊर्ध्वगतिस्वभावत्वादूर्ध्वमेवारोहति ।

असंगत्वबन्धच्छेदयोरर्थाविशेषादनुवादप्रसंग इति चेन्नाऽर्थान्यत्वात् ॥ ७ ॥ स्यादेतदसंगत्वबन्धच्छेदयोर्नास्त्यर्थविशेष इति पौनरुक्त्यं प्राप्नोति—बन्धातिरपि व्यतिषंग वर्तत इति ? तन्न । किं कारणं ? अर्थान्यत्वात् । अन्योन्यानुप्रवेशे सत्यविभागेनावस्थानं बन्धः । परस्परप्राप्तिमात्रं संग इत्यस्त्यर्थविशेषः । तस्मात्क्रियाकारणधर्माधर्माभावेऽपि हेत्वन्तरान्मुक्तस्य गतिरभ्यनुज्ञायते ।

नोदाहरणमलाबूर्मारुतावेशादिति चेन्न तिर्यग्गमनप्रसंगात् ॥ ८ ॥ स्यादेतदलाबूद्रव्यं मुक्तगमनसिद्धावुदाहरणं न भवति कुतः मारुतावेशादिति तन्न । किं कारणं ? तिर्यग्गमनप्रसंगात् । यदि मारुतावेशात्तस्य गमनं स्यात्तिर्यक्प्लवनधर्मत्वान्मरुतस्तिर्यग्गमनमेव स्यान्नोर्ध्वं ।

ऊर्ध्वगत्यभावे तदभावप्रसंगोऽग्नेरौष्ण्याभावेऽभाववदिति चेन्न गत्यंतरनिवृत्त्यर्थत्वात् ॥९॥ स्यान्मतं यथोष्णस्वभावस्याग्नेरौष्ण्याभावेऽभावस्तथा मुक्तस्योर्ध्वगमनस्वभावस्तदभावेऽभावः प्राप्नोतीति चेन्न । किं कारणं ? गत्यंतरनिवृत्त्यर्थत्वात् । तथा च मुक्तस्योर्ध्वमेव गमनं न दिगंतरगमनमित्ययं स्वभावो नोर्ध्वं गमनमेवेति ।

ऊर्ध्वज्वलनवद्वा ॥१०॥ यथोर्ध्वज्वलनस्वभावत्वेऽप्यग्नेर्वेगवद्द्रव्याभिघातात्तिर्यग्ज्वलनेऽपि नाऽग्नेर्विनाशो दृष्टस्तथा मुक्तस्योर्ध्वगतिस्वभावत्वेऽपि तदभावेऽभाव इति ।

अत्राह—ऊर्ध्वज्वलनस्वभावस्याग्नेर्वेगवदभिघातात्तिर्यग्ज्वलने सति विरोधादूर्ध्वज्वलनाभावो युक्तः । मुक्तस्य तु पुनः स्वभावगतिलोपहेत्वभावादूर्ध्वगत्युपरमोऽनुपपन्न इत्युच्यते लोकान्तान्नोर्ध्वगतिर्मुक्तस्य कुतः ?

धर्मास्तिकायाभावात् ॥ ९ ॥

गत्युपग्रहकारणभूतो धर्मास्तिकायो नोपर्यस्तीत्यलोके गमनाभावः । तदभावे च लोकालोकविभागाभावः प्रसज्यते ।

किं पुनरेते परिनिर्वृत्ताः कार्मणशरीरोपशमकादिभावनिरूपाख्याः पर्यायान्तरेण शक्या व्यपदेष्टुं, उतावीन्यवहारा एव निर्गमयितव्या इत्युच्यते—शक्याः । कथं ? यस्मात्खलु ।

क्षेत्रकालगतिलिंगतीर्थचारित्रप्रत्येकबुद्धबोधितज्ञाना-वगाहनांतरसंख्याल्पबहुत्वतः साध्याः ॥ १० ॥

प्रत्युत्पन्नभूतानुग्रहतंत्रनयद्वयापेक्षया क्षेत्रादिभिः साध्याः सिद्धाः ॥१॥ एतैः क्षेत्रादिभिरल्पबहुत्वान्तैर्द्वादशभिरनुयोगद्वारैः प्रत्युत्पन्नभूतानुग्रहतंत्रनयद्वयापेक्षया साध्या चिंत्या विकल्प्याः । के नस्त ? सिद्धाः । तथा क्षेत्रेण तावत्—कस्मिन् क्षेत्रे सिध्यति ?

सिद्धिक्षेत्रे कर्मभूमिषु वा ॥ २ ॥ सिद्धिक्षेत्रे कर्मभूमिषु वा प्रत्युत्पन्नविषयग्राहिनयार्पणेन सिद्धिक्षेत्रे स्वप्रदेशे, आकाशदेशे वा सिद्धिर्भवति । भूतानुग्रहतन्त्रनयविवक्षायां जन्म प्रति पंचदशसु कर्मभूमिषु संहरणं प्रति मानुषक्षेत्रे सिद्धिः । ऋजुसूत्रनयः शब्दभेदाश्च त्रयः प्रत्युत्पन्नविषयग्राहिणः शेषा नया उभयभावविषयाः ।

कालेन—कस्मिन्काले सिद्धिः—एकसमये उत्सर्पिण्यवसर्पिण्योर्वा विशेषेण प्रत्युत्पन्ननयापेक्षया एकसमये सिध्यन् सिद्धो भवति । भूतभावप्रज्ञापननयार्पणया द्वेधा जन्मतः संहरणतश्च । तत्र जन्मतः अविशेषेण उत्सर्पिण्यवसर्पिण्योर्जातः सिद्ध्यति । विशेषेणावसर्पिण्यां सुषमदुःषमायाः अंते भागे दुःषमसुषमायां च जातः सिद्ध्यति । दुःषमसुषमायां जातः दुःषमायां सिद्ध्यति न तु दुःषमायां जातः । अन्यदा नैव

सिद्ध्यति । संहरणतः सर्वस्मिन्काले अवसर्पिण्यामुत्सर्पिण्यां च सिद्ध्यति ।

गत्यां—कस्यां गतौ सिद्धिः ? सिद्धिगतौ मनुष्यगतौ वा विशेषः । प्रत्युत्पन्ननयाश्रयेण न सिद्धिगतौ सिद्ध्यति । भूतविषयनयापेक्षया द्विधा कल्पना अनंतरगतौ एकांतरगतौ च । तत्रानंतरगतौ मनुष्यगतौ सिद्ध्यति । एकांतरगतौ चतसृषु गतिषु जातः सिद्ध्यति ।

लिंगेन—केन चित्सिद्धः । लिंगं त्रिविधो वेदः । अवेदत्वेन त्रिभ्यो वा वेदेभ्यः सिद्धिः । वर्तमान-विषयविवक्षायामवेदत्वेन सिद्धिर्भवति । अतीतगोचरनयापेक्षया अविशेषेण त्रिभ्यो वेदेभ्यः सिद्धिर्भवति । *भावं प्रति, न तु द्रव्यं प्रति । द्रव्यापेक्षया तु पुल्लिंगेनैव सिद्धिः । अपरः प्रकार:-लिंगं द्विविधं निर्ग्रंथलिंगं स-*ग्रंथलिंगं चेति । तत्र प्रत्युत्पन्ननयाश्रयेण निर्ग्रंथलिंगेन सिद्ध्यति । भूतविषयनयादेशेन तु भजनीय । तीर्थेन—

तीर्थसिद्धिर्द्वेधा तीर्थकरेतरविकल्पात् ॥३॥ तीर्थसिद्धिर्द्वेधा भवति-तीर्थकरत्वेनेतरत्वेन च । सति के-चित्तीर्थकरे सिद्धाः अपरेऽन्यथा सिद्धा असति चाति । चारित्रेण केन सिद्ध्यति । अव्यपदेशेनैकचतुः पंचविकल्पचारित्रेण वा सिद्धिः । प्रत्युत्पन्नाश्च ते हि नयवशान्न चारित्रेण व्यपदेशविरहितेन भावेन सिद्धिः । *भूतपूर्वगतिर्द्विधा अनंतरव्यवहितभेदात् । आनंतर्येण यथाख्यातचारित्रेण सिद्ध्यति व्यवधानेन चतु-*र्भिः पंचभिर्वा । चतुर्भिस्तावत्—सामायिकच्छेदोपस्थापनासूक्ष्मसांपराययथाख्यातचारित्रैः । पंचभिस्तै-रेव परिहारविशुद्धिचारित्राधिकैः ।

स्वशक्तिपरोपदेशनिमित्तज्ञानभेदात् प्रत्येकबुद्धबोधितविकल्पः । केचित्प्रत्येकबुद्धसिद्धाः । परोपदे-शमनपेक्ष्य स्वशक्त्यैवाविर्भूतज्ञानातिशयाः । अपरे बोधितबुद्धसिद्धाः, परोपदेशपूर्वकज्ञानप्रकर्षास्कंदिनः । ज्ञानेन—एकेन द्वित्रिचतुर्भिश्च ज्ञानविशेषैः सिद्धिः । प्रत्युत्पन्नग्राहिनयनिरूपणया केवलज्ञानेनैकेन सिद्धिर्भ-वति । भूतपूर्वगत्या तु द्वाभ्यां त्रिभिश्चतुर्भिश्च ज्ञानविशेषैर्भवति । द्वाभ्यां—मतिश्रुतज्ञानाभ्याम्—त्रिभिर्म-*तिश्रुतावधिभिः मतिश्रुतमनःपर्ययैर्वा ।* चतुर्भिर्मतिश्रुतावधिमनःपर्ययैः ।

अवगाहनं द्विविधं-उत्कृष्टजघन्यभेदात् ॥ ४ ॥ आत्मप्रदेशव्यापित्वमवगाहनं द्विविधं । उत्कृष्टं जघन्यं चेति । तत्रोत्कृष्टं पंचधनुःशतानि पंचविंशत्युत्तराणि । जघन्यमर्द्धचतुर्थारत्नयः देशोनाः । मध्ये विकल्पाः एतस्मिन्नवगाहे सिद्ध्यति पूर्वभावप्रज्ञापननयापेक्षया । प्रत्युत्पन्नभावप्रज्ञापनेन तु एतस्मिन्नेव देशोने । किमंतरं सिद्ध्यतां । अनंतरं च सिद्ध्यति सांतरं च ।

अनंतरं जघन्येन द्वौ समयौ उत्कर्षेणाष्टौ ॥ ५ ॥ *आनंतर्येण जघन्येन द्वौ समयौ सिद्ध्यति* उत्कर्षेणाष्टौ ।

सांतरं जघन्येनैकः समयः उत्कर्षेण षण्मासाः ॥ ६ ॥ सिद्ध्यतां सिद्धिविरहकालोऽन्तरं जघन्येनैकःसमयः । उत्कर्षेण षण्मासाः प्रत्येतव्याः ।

जघन्येन एकउत्कर्षेण अष्टशतमिति संख्या ॥ ७ ॥ एकसमये कति सिद्ध्यन्ति । जघन्येनैकः उत्कर्षेणाष्टशतमिति संख्यावगंतव्याः ।

क्षेत्रादिभिर्भिन्नानां परस्परतः संख्याविशेषः अल्पबहुत्वं ॥ ८ ॥ क्षेत्रादिभिरेकादशभि-र्भिन्नानां परस्परतः संख्याविशेषोऽल्पबहुत्वमित्युच्यते । तद्यथा--प्रत्युत्पन्ननयापेक्षया सिद्धिक्षेत्रे सिद्ध्यतीति-*नास्त्यल्पबहुत्वं । भूतपूर्वनयापेक्षया तु चिन्त्यते—क्षेत्रसिद्धा द्वेधा जन्मतः संहरणतश्च तत्राल्पे संहरणसि-*द्धाः । जन्मसिद्धाः संख्येयगुणाः । सर्वस्तोका ऊर्ध्वलोकसिद्धाः । अधोलोकसिद्धाः संख्येयगुणाः । तिर्यग्लो-कसिद्धाः संख्येयगुणाः, सर्वस्तोकाः समुद्रसिद्धाः द्वीपसिद्धाः संख्येयगुणाः । एवं तावदविशेषेण विशे-षेण च सर्वस्तोकाः लवणोदसिद्धाः, कालोदसिद्धाः संख्येयगुणाः । जंबूद्वीपसिद्धाः संख्येयगुणाः । धात-कीखंडसिद्धाः संख्येयगुणाः । पुष्करद्वीपार्द्धसिद्धाः संख्येयगुणा इति । कालविभागस्त्रिविधः—उत्सर्पिणी-अवसर्पिणी अनुत्सर्पिण्यनवसर्पिणी चेति । सर्वस्तोका उत्सर्पिणीसिद्धाः । अवसर्पिणीसिद्धाः विशेषाधिकाः,

अनुत्सर्पिण्यवसर्पिणीसिद्धाः संख्येयगुणाः । प्रत्युत्पन्ननयापेक्षया एकसमये सिद्ध्यतीति नास्त्यल्पबहुत्वं ।

गतिं प्रति–प्रत्युत्पन्नभावप्रज्ञापननयस्य सिद्धिगतौ सिद्ध्यतीति नास्त्यल्पबहुत्वं । भूतविषयनयापेक्षया अनन्तरगतौ मनुष्यगतौ सिद्ध्यतीति नास्त्यल्पबहुत्वं । एकान्तरगतौ तु अल्पबहुत्वमस्ति । सर्वतः स्तोकास्तिर्यग्योन्यनन्तरगतिसिद्धाः । मनुष्ययोन्यनन्तरगतिसिद्धाः संख्येयगुणाः । नरकयोन्यनन्तरगतिसिद्धाः संख्येयगुणाः । देवयोन्यनन्तरगतिसिद्धाः संख्येयगुणा इति ।

वेदानुयोगे—प्रत्युत्पन्ननयाश्रयणे अवेदाः सिद्ध्यतीति नास्त्यल्पबहुत्वं । भूतविषयनयाश्रयणे तु सर्वतः स्तोकाः नपुंसकवेदसिद्धाः । स्त्रीवेदसिद्धाः संख्येयगुणाः । पुंवेदसिद्धाः संख्येयगुणाः ।

तीर्थानुयोगे—तीर्थकरसिद्धाः संख्येयगुणाः ।

चारित्रानुयोगे प्रत्युत्पन्ननयापेक्षया अव्यपदेशेन सिद्ध्यतीति नास्त्यल्पबहुत्वं । भूतविषयनयाश्रयणे अनन्तरचारित्रपरिग्रहे यथाख्यातचारित्राः सर्वे सिद्ध्यतीति नास्त्यल्पबहुत्वं । व्यवधाने पञ्चचारित्रसिद्धाः । अल्पे चतुश्चारित्रसिद्धाः संख्येयगुणाः ।

प्रत्येकबुद्धबोधितबुद्धानुयोगे—अल्पे प्रत्येकबुद्धाः बोधितबुद्धाः संख्येयगुणाः ।

ज्ञानानुयोगे—प्रत्युत्पन्नभावप्रज्ञापनस्य केवलेन सिद्ध्यतीति नास्त्यल्पबहुत्वं । पूर्वभावप्रज्ञापनस्य सर्वस्तोका द्विज्ञानसिद्धाः चतुर्ज्ञानसिद्धाः संख्येयगुणाः । त्रिज्ञानसिद्धाः संख्येयगुणाः । एवं तावदविशेषेण विशेषेण च सर्वस्तोकाः । मतिश्रुतमनःपर्ययज्ञानसिद्धाः मतिश्रुतज्ञानसिद्धाः संख्येयगुणाः । मतिश्रुतावधिमनःपर्ययज्ञानसिद्धाः संख्येयगुणाः । मतिश्रुतावधिज्ञानसिद्धाः संख्येयगुणा इति ।

अवगाहनानुयोगे—सर्वस्तोकाः जघन्यावगाहनसिद्धाः । उत्कृष्टावगाहनसिद्धाः संख्येयगुणाः । एवं मध्यसिद्धाः संख्येयगुणाः ।

अधाधस्ताद्यवमध्यात्तरसिद्धाः संख्येयगुणाः । उपरि यवमध्यात्तरसिद्धा विशेषाधिकाः ।

संख्यानुयोगे–सर्वस्तोका अष्टोत्तरशतसिद्धाः । अष्टोत्तरशतसिद्धादयः आपञ्चाशत्सिद्धेभ्यः अनन्तगुणाः एकान्नपञ्चाशत्सिद्धादयः आपञ्चविंशतिसिद्धेभ्यः असंख्येयगुणाः । चतुर्विंशतिसिद्धादयः आ एकसिद्धेभ्यः संख्येयगुणाः । एवं निसर्गाधिगमयोरन्यतरजतत्त्वार्थश्रद्धानात्मकं शङ्काद्यतीचारविमुक्तं, प्रशमसंवेगानुकम्पास्तिक्याभिव्यक्तिलक्षणं विशुद्धं सम्यग्दर्शनं । सम्यग्दर्शनोपलम्भाद्विशुद्धं च ज्ञानमधिगम्य, निक्षेपप्रमाणनिर्देशसत्संख्यादिभिरभ्युपायैर्जीवानां पारिणामिकौदयिकौपशमिकक्षायोपशमिकक्षायिकाणां भावानां स्वतत्त्वं विदित्वा चेतनानां भोगसाधनानामुत्पत्तिप्रलयस्वभावावगमात् विरक्तो वितृष्णस्त्रिगुप्तः पञ्चसमितो दशलक्षणधर्मानुष्ठानात्तत्फलदर्शनाच्च । निर्वाणप्राप्तियतनायाभिवर्द्धितश्रद्धासंवेगभावनाविभावितात्मा अनुप्रेक्षाभिः स्थिरीकृतानभिष्वङ्गः संवृतात्मा निरास्रवत्वाद्विरागताभिनवकर्मोपचयः परीषहजयाद्बाह्याभ्यन्तरतपोनुष्ठानादनुभवनाच्च । सम्यग्दृष्टिविरताविरतानां च जिनपर्यन्तानां परिणामाध्यवसानविशुद्धिस्थानान्तराणामसंख्येयगुणोत्कर्षप्राप्त्या पूर्वोपचितं कर्म निर्जरयन्–सामायिकादीनां च सूक्ष्मसाम्परायान्तानां संयमविशुद्धिस्थानानामुत्तरोत्तरोपलम्भात्पुलाकादीनां च निर्ग्रन्थानां संयमानुपालनविशुद्धिस्थानविशेषाणामुत्तरोत्तरप्रतिपत्त्या घटमानात्यन्तप्रहीणार्त्तरौद्रध्यानो, धर्म्यध्यानविजयादवाप्तसमाधिबलः, शुक्लध्यानविकल्पयोश्च पृथक्त्वैकत्ववितर्कयोरन्यतरस्मिन् वर्तमानो नानाविधपूर्वोदितर्द्धिविशेषयुक्तः, तत्रानभिष्वक्तचित्तः, पूर्वोदितेन क्रमेण मोहादीन् क्षयं नीत्वा सर्वज्ञज्ञानलक्ष्मीमनुभूय, ततः शेषकर्मक्षयाद्भवबन्धनिर्मुक्तः निर्दग्धपूर्वोपादानेन्धनो निरुपादान इवाग्निः, पूर्वोपात्तभवविप्रयोगात् हेत्वभावाच्चोत्तरस्याप्रादुर्भावात्सान्तसंसारदुःखमतीत्य आत्यन्तिकमैकान्तिकं निरुपमं निरतिशयं निर्वाणसुखमवाप्नोतीति तत्त्वार्थभावनाफलमेतत् । उक्तं च—

१ पद्यसमष्टिरियं श्रीमदमृतचन्द्रसूरिविरचिततत्त्वार्थसारीयमोक्षतत्त्वप्रकरणस्था प्रकृतानुसारित्वात्प्रक्षिप्तेयं केनापि न तु ग्रन्थकर्तुभिरकलङ्कदेवैः प्रतिभासते । ताडपत्रीयप्रतिषु नास्ति । अतः ग्रन्थकर्तुः प्राचीनत्वाच्च [illegible] विभाव्यम् ।

सम्यक्त्वज्ञानचारित्रसंयुक्तस्यात्मनो भृशं । निरास्रवत्वाच्छिन्नायां नवायां कर्मसंततौ ॥ १ ॥
पूर्वार्जितं क्षपयतो यथोक्तैः क्षयहेतुभिः । संसारबीजं कार्त्स्न्येन मोहनीयं प्रहीयते ॥ २ ॥ युग्मं ।
ततोंतरायज्ञानघ्नदर्शनघ्नान्यनंतरं । प्रहीयंतेऽस्य युगपत्त्रीणि कर्माण्यशेषतः ॥ ३ ॥
गर्भसूच्यां विनष्टायां यथा तालो विनश्यति । तथा कर्मक्षयं याति मोहनीये क्षयं गते ॥ ४ ॥
ततः क्षीणचतुःकर्मा प्राप्तोऽथाख्यातसंयमं । बीजबंधननिर्मुक्तः स्नातकः परमेश्वरः ॥ ५ ॥
शेषकर्मफलापेक्षः शुद्धो बुद्धो निरामयः । सर्वज्ञः सर्वदर्शी च जिनो भवति केवली ॥ ६ ॥
कृत्स्नकर्मक्षयादूर्ध्वं निर्वाणमधिगच्छति । यथा दग्धेंधनो वह्निर्निरुपादानसंततिः ॥ ७ ॥
दग्धे बीजे यथात्यंतं प्रादुर्भवति नांकुरः । कर्मबीजे तथा दग्धे न रोहति भवांकुरः ॥ ८ ॥
तदनंतरमेवोर्ध्वमालोकांतात्स गच्छति । पूर्वप्रयोगासंगत्वबंधच्छेदोर्ध्वगौरवैः ॥ ९ ॥
कुलालचक्रे दोलायामिषौ चापि यथेष्यते । पूर्वं प्रयोगात्कर्मेह तथा सिद्धगतिः स्मृता ॥ १० ॥
मृल्लेपसंगनिर्मोक्षाद्यथा दृष्टाप्स्वलाबुनः । कर्मसंगविनिर्मोक्षात्तथा सिद्धगतिः स्मृता ॥ ११ ॥
एरंडस्फुटदेलासु बंधच्छेदाद्यथा गतिः । कर्मबंधनविच्छेदाज्जीवस्यापि तथेष्यते ॥ १२ ॥
ऊर्ध्वगौरवधर्माणो जीवा इति जिनोत्तमैः । अधोगौरवधर्माणः पुद्गला इति चोदितं ॥ १३ ॥
यथाधस्तिर्यगूर्ध्वं च लोष्टवाय्वग्निवीचयः । स्वभावतः प्रवर्तंते तथोर्ध्वगतिरात्मनां ॥ १४ ॥
अतस्तु गतिवैकृत्यं तेषां यदुपलभ्यते । कर्मणः प्रतिघाताच्च प्रयोगाच्च तदिष्यते ॥ १५ ॥
अधस्तिर्यक्तथोर्ध्वं च जीवानां कर्मजा गतिः । ऊर्ध्वमेव स्वभावेन भवति क्षीणकर्मणां ॥ १६ ॥
द्रव्यस्य कर्मणो यद्वदुत्पत्त्यारंभवीचयः । समं तथैव सिद्धस्य गतिर्मोक्षभवक्षयात् ॥ १७ ॥
उत्पत्तिश्च विनाशश्च प्रकाशतमसोरिह । युगपद्भवतो यद्वत्तद्वन्निर्वाणकर्मणोः ॥ १८ ॥
तन्वी मनोज्ञा सुरभिः पुण्या परमभासुरा । प्राग्भारानामवसुधा लोकमूर्ध्नि व्यवस्थिता ॥ १९ ॥
नृलोकतुल्यविष्कंभा सितच्छत्रनिभा शुभा । ऊर्ध्वं तस्याः क्षितेः सिद्धाः लोकांते समवस्थिताः ॥ २० ॥
तादात्म्यादुपयुक्तास्ते केवलज्ञानदर्शने । सम्यक्त्वसिद्धतावस्था हेत्वभावाच्च निष्क्रियाः ॥ २१ ॥
ततोऽप्यूर्ध्वगतिस्तेषां कस्मान्नास्तीति चेन्मतिः । धर्मास्तिकायस्याभावात्स हि हेतुर्गतेः परः ॥ २२ ॥
संसारविषयातीतं सिद्धानामव्ययं सुखं । अव्याबाधमिति प्रोक्तं परमं परमर्षिभिः ॥ २३ ॥
स्यादेतदशरीरस्य जंतोर्नष्टाष्टकर्मणः । कथं भवति मुक्तस्य सुखमित्युत्तरं शृणु ॥ २४ ॥
लोके चतुर्ष्विहार्थेषु सुखशब्दः प्रयुज्यते । विषये वेदनाभावे विपाके मोक्ष एव च ॥ २५ ॥
सुखो वह्निः सुखो वायुर्विषयेष्विह कथ्यते । दुःखाभावे च पुरुषः सुखितोऽस्मीति भाषते ॥ २६ ॥
पुण्यकर्मविपाकाच्च सुखमिष्टेंद्रियार्थजं । कर्मक्लेशविमोक्षाच्च मोक्षे सुखमनुत्तमं ॥ २७ ॥
सुषुप्तावस्थया तुल्यां केचिदिच्छंति निर्वृतिं । तदयुक्तं क्रियावत्त्वात्सुखानुशयतस्तथा ॥ २८ ॥
श्रमक्लममदव्याधिमदनेभ्यश्च संभवात् । मोहोत्पत्तिर्विपाकाच्च दर्शनघ्नस्य कर्मणः ॥ २९ ॥
लोके तत्सदृशो ह्यर्थः कृत्स्नेऽप्यन्यो न विद्यते । उपमीयेत तद्येन तस्मान्निरुपमं स्मृतं ॥ ३० ॥
लिंगप्रसिद्धेः प्रामाण्यमनुमानोपमानयोः । अत्यंतं चाप्रसिद्धं च तत्तेनानुपमं स्मृतं ॥ ३१ ॥
प्रत्यक्षं तद्भगवतामर्हतां तैः प्रभाषितं । गृह्यतेऽस्तीत्यतः प्राज्ञैर्न छद्मस्थपरीक्षया ॥ ३२ ॥

इति तत्त्वार्थराजवार्तिकव्याख्यानालंकारे दशमोऽध्यायः समाप्तः ॥ १० ॥

इति श्रीतत्त्वार्थराजवार्तिकं समाप्तं ।

---

१ एष [illegible] ।

राजवार्तिकस्य शुद्धयशुद्धिपत्रं ।

अशुद्ध	शुद्ध	पृ स	पं. सं
उष्णत्व कुत	उष्णत्वमिति चेत् उष्ण त्वस्योष्णत्व कुत	४	२४
माभूदिति	अथानवस्था माभूदिति	,,	२५
सवधेनोष्णत्व	सवधे नोष्णत्व	,,	३२
तत्त्वमवेन	तत्त्व भावेन	५	८
तथा समवाय	तथा समवायः	,,	१६
इद्रियादिव्यपदे शवत्	इद्रादिव्यपदे शवत्	६	३०
लक्षणभाव	लक्षणाभाव	७	३
छात्रस्य	दात्रस्य	,,	८
पुष्पः	पुष्यः	,,	१४
दृश्यते	दृश्यते	,,	,,
मोक्षापाग.	मोक्षोपाय	८	६
अनुपपत्तिः	अनुपपत्तिः	,,	२२
भवति	भवत्यधर्मेण	,,	२८
यतः	यतेः	९	५
अनुत्पत्तित्	अनुत्पत्ति	,,	१३
विद्या	अविद्या	,,	२२
चत्वार	चत्वार स्कधाः	,,	२६
अभिनदयाति	अभिनदयति	,,	३३
दुःखदर्शन	दुःखेष्वनित्यानामकाशुचिद्व खदर्शन	,,	३८
शरीरेंद्रियनिवृत्तेः	शरीरेंद्रियवृत्त्यादि- निवृत्ते	१०	२८
उभपादोपोपपत्तेः	उभयथा दोपोपपत्तेः	,,	३३
प्रागननुभूतवि शेपात्	प्रागननुभूतावि- शेपात्	११	२६

अशुद्ध	शुद्ध	पृ. सं.	पं. सं
तक्षणभेदात्	लक्षणभेदात्	१२	२०
त्रयः।	त्रय । किंच-	,,	२४
प्रतिवादिनो	न प्रतिवादिनो	,,	२५
अतत्त्वात्	असत्त्वात्	१५	१८
सम्यग्दर्शनादिव	सम्यग्दर्शनादेरिव	१७	९
इति	इति अतोविवक्षितापरिज्ञानान्न सम्यगुक्त अधिगमाभाव इति	,,	१४
वचनविकल्पा पक्षेया	वचनविकल्पापेक्षया संख्येयासख्येया ज्ञान ज्ञेयविकल्पापेक्षया	,,	३३
पर्यायार्थिक प्रधान्यात्	पर्यायार्थिकप्राधान्यात्	१८	१९
अजीवात्	अजीवत्	,,	२५
निर्जायते	निर्जीर्यते	,,	३५
अभावा	अभावो०	१९	५
प्रत्ययोऽपनीताना	प्रत्ययोपनीताना	,,	१७
पूर्वोक्तनाऽ	पूर्वोक्ताना	,,	२१
विरोधाऽसत्त्वात्	विरोधोऽसत्त्वात्	२२	२५
शब्दादिना	शब्दाद्विना	२३	२९
निस्सोपातीति	विरोपातीति	,,	३३
योजयित्वा	योजयितव्या	२५	२८
युक्तागमाभ्या	युक्त्यागमाभ्या	२६	२
पितृपुत्रादिसनधवत	पितापुत्रादिसबधवत्	,,	२५
देवदत्तस्यैस्त्वे न	देवदत्तस्यैकत्वेन	,,	२९
धर्मविकल्पप्रति पतिः	स्वामित्वादिका धर्म विकल्पप्रतिपत्ति	२७	२१
तैरेव भावाधिके	तैरेव भवाधिके	•०	४

अशुद्धयः	शुद्धयः	पृ. सं.	पं. सं.
निर्जरात्मैव वा	निर्जरात्मैव वा स्थिति-र्जघन्येनैकसमयः,उ-त्कर्षेण मुहूर्तः,सादिः सपर्यवसाना वा	,,	१२
संख्येयानंतविकल्पं,	संख्येयासंख्येयानंतविकल्पं	,,	२०
पृथग्गूहणं	पृथगगूहणं	३१	८
घटक्षेत्रे	घटक्षेत्रं	,,	१३
श्रुते	श्रुतं	३२	३
विशेषात्	विशेषान्	,,	१७
कार्याश्रयान्	कायाश्रयान्	,,	१८
मतेमेतत्	मतमेतत्	३३	२
कारण	करणं	,,	१०
निमित्तत्वा०	निमित्तत्वादंतःकरण निमित्तत्वा०	३५	३
तर्हि !	किं तर्हि !	,,	१०
श्रुत्वावधावणात्	श्रुत्वावधारणात्	,,	१४
अधिगमोपर्यर्य-शात्वेन	अधिगमोपाययथात्वेन	,,	१७
प्रमाणव्यस्थाकल्पना	प्रमाणव्यवस्थाकल्पना	,,	२८
ज्ञात्वभा०	ज्ञादन्यः	३६	१०
अन्यत्स्यात् ।	अन्यत्स्यात्, अनवस्था स्यात्	,,	१७
अनवस्थास्यात्प्र-काशवदिति	प्रकाशवदिति	,,	१८
संभवति	संभवति चक्षुर्मनसोः प्राप्यकारित्वाभावात्	३७	६
वितर्कः	अर्पणा वितर्कः	,,	२१
सिकसेनमिति	सिद्धसेनमिति	४१	७
अग्न्युत्ष्णव	अग्न्युष्णवत्	,,	३६
निमित्तम्वादिति	निमित्तत्वात्	४२	६
करणस्य वाभिधेयार्थत्वादथवा	इतिकरणस्य वाभिधेयार्थत्वात्	,,	,
इति	अथवा–इति	,,	,,
द्रव्यता -	द्रवता	४३	१४
नत्ववग्रहः ।	नत्ववग्रहः, निर्णयदर्शनात्	,,	२४
निर्णयदर्शनादीहायां	ईहायां	,,	२५
कस्माद् विशेषात्	कस्मादविशेषात्	४४	२२
नत्वनेकेति	नन्वनेकेति	,,	३१
यस्मैकेति	यस्यैकेति	,,	३४
संशयोने	संशयो न	,,	३८
प्रतिज्ञानिः	प्रतिज्ञाहानिः	४५	१०
सतेरग्रहणात्	सेतरग्रहणात्	,,	१७
शब्दमगृह्णाति	शब्दमवगृह्णाति	,,	२८.
शाखाचंद्रमसाग	शाखाचंद्रमसाव्		
भिन्नेति	भिन्नेति	४८	१८
व्यंजनावगूह	व्यंजनावगूहे	४९	२४
शातिभद्रेति	शालिभद्रेति	५१	२७
प्रपिपत्तिः	प्रतिपत्तिः	५४	१२
शब्दमपि	शाब्दमपि	,,	१३
प्रकृतिपुरुष	प्रकृतपुरुष	,,	१४
असयेपु	समयेषु	५५	२८
तावद्संख्यातभेदेषु	तावदसंख्यातभेदेषु	,,	,,
देशावधिकः	प्रदेशावधिकः	५७	२९
विपुलमतेर्द्रव्येति	विपुलमतेर्द्रव्यं	५९	२१
द्रव्यपर्यायेति	द्रव्येति	६०	१५
कवलज्ञानं	केवलज्ञानं क्षायिक	६३	५
क्षीयिकत्वात्	क्षायिकत्वात्	,,	२०
विभंगज्ञामिति	विभंगज्ञानमिति	६४	१
यथा	तथा	,,	२

शुद्धयशुद्धिपत्रं ।

अशुद्धय:	शुद्धय:	पृ. सं.	पं. सं.
अविशेपापात्	अविशेपात्		
ननु	न तु	६५	१२
नयप्रकाशितोऽर्थेति	नयप्रकाशितार्थेति	,,	२१
। कार्यं	कार्यं ।	,,	२८
कंचित्	काश्चित्	,,	३६
द्रव्यत्वाविरोधात्	तदव्यतिरेकाचे नैकत्वेन संग्रहः जीवमिति चोक्ते जीवाजीवतद्भे- दप्रभेदानां द्रव्य त्वाविरोधात्	६६	१५
तंत्वादिकार्यं	तंत्वादिषु पटादि कार्यं	६८	३१
निवंधाः । दीनि	निबंधादीनि	६९	२
.स्ते	ते	,,	७
स्तथा	तथा	,,	१३
स्मात्	तस्मात्	७०	९
दिनकरोतेजो०	दिनकरतेजो०	७५	३१
क्षयात्	क्षयात्,उपशमात्,	७६	३४
पर्यायवावमपि	पर्यायवत्त्वमपि	७८	१६
पारिणामिकश्च	पारिणामिकत्वमिति औदयिक एकविंशति- भेदः पारिणामिकश्च	,,	३५
सान्निपातिको	सान्निपातिको भाव उक्तः, कस्य वा मिश्र शब्देनाक्षेपः ?सान्नि पातिकोभावो	७९	२२
लक्ष्यलक्षणयोर्व्य तिरेकादित	लक्ष्यलक्षणयोर व्यतिरेकादिति	८३	७
भवति	भवति अत्राह	८७	२७
अत्राह तदभि- संबंधे	तदभिसंबंधे	,,	२८

अशुद्धय:	शुद्धय:	पृ. सं.	पं. सं.
अत्र सत्वप्रसंगात	अत्रसत्वप्रसंगात्	८८	१३
बाह्यभयेति	बाह्योभयेति	,,	१५
निर्वृर्त्यते ।	निर्वृत्यते	९०	२६
उपदिश्यते सा०	उपदिश्यते	,,	,,
द्वेधा	सा द्वेधा	,,	२७
प्रथमत्वं	पृथक्त्वं	९३	२१
संज्ञानां	संज्ञानाम	९५	८
निघृत्ति	निर्वृत्ति	,,	२२
तादार्थ्ये	तादर्थ्ये	,,	२३
पुद्गलाधानेति	पुद्गलादानेति	,,	२५
श्रेणिरानुपूर्व्यणानु श्रेणिरिति	श्रेणरानुपूर्व्ये णानुश्रेणि, इति	९६	४
क्रियातरे	क्रियांतर	,,	८
विग्रहोऽस्याऽवि ग्रहेति	विग्रहोऽस्या अ विग्रहेति	,,	१६
मिश्याः	मिश्राः	९९	१
प्रकृतापेक्षार्थं	प्रकृतापेक्षार्थं	९९	२१
प सहास्रणि	पद् सहस्राणि	१००	३७
गर्भ एवेति	गर्भ इति, अथ नियमार्थे आरंभे सति जरायुजांड जपोतानां गर्भ एवेति	१०१	२३
शरीरनामकर्मेति	शरीरनामकर्मेति	१०२	११
अह्रियते	आह्रियते	,,	२३
मूत्यतरेण	मूर्त्यंतरेण	१०५	६
भाज्यानि	स्यान्मतं भाज्यानि	१०६	९
सप्तविध	सप्तविधकाययोग स्वामिप्ररूपणाया- मौदारिककाययोगः औदारिकमिश्र०	१०८	२०
अष्टपदेति	अष्टापदेति	,,	२७
तपोबलानां	प्रकृष्टतपोबलानां	,,	,,
प्रकर्प	प्रकर्षापकर्ष	,,	३०

अशुद्धय.	शुद्धय.	पृ सं.	प. सं.
बद्ध	बद्धाः	१०९	२१
स्वशरी॰	स्वशरीर	,,	३८
इंद्रियसबधप्रति	इंद्रियसंबंध प्रति	११०	४
उत्पन्नवेदनयो:	उत्पन्नानुत्पन्न वेदनयोः	१११	२९
हृते	अधिहृते	११२	३
ज्योती रसानन–मूलकाक	ज्योतीरस-अंजन-मूलिका अक	,,	१७
यक्षराक्षस	यक्ष	११३	६
सवेर्क	सदेर्क	११४	२
उभात	विभ्रांत	,,	११
संस्तन	ततकसस्तनक	,,	१२
एकात	एकान्त	,,	१९
च्यशीतिर्नरकशत सहस्राणि	च्यशीतिर्नरकशत सहस्राणि नवतिसह साधिकानि त्रीणि च शतानि चत्वारिंशानि एतावुभावपि राशी संपिंडितौ चतुरशीति नरकशतसहस्राणि	,,	३१
तेष हि जघान्य	तेऽपि हि जघन्य	११७	५
नरके सहचरिता	नरकसहचरिता	,,	२९
अजघन्योत्कृष्टा	जघन्योत्कृष्टा	११८	१८
सम्पादृष्टयः	सम्यग्दृष्टयः	,,	१३
सपरिवारस्या	सपरिवारस्यागाधा		
भारत	रत्न	११९	१५
शीप्रान्तां वृति	शीघ्रान्त्यावृति	,,	३२
द्विरव	द्विरेव	,,	३४
परिधेभी	परिक्षेपी	१२०	१३
द्विचत्वारिंशत्	षट्चत्वारिंशत्	,,	१८
आभ्यन्तरे	आभ्यन्तरे	,,	८७
कोश	कोशी	,,	३२

अशुद्धयः	शुद्धय.	पृ स.	प. स.
षट्कोश	सकोश	१२१	९
निषध	निषध	१२२	८
अत्र	तत्र	,,	१४
सिता	सीता	,,	३२
उदक्प्राग्	उदगवाग्	,,	३३
पंच	पचविंशति	१२४	११
मध्यभागे	मध्यभागे विजयार्ध नामा रजतगिरिर्भरत	,,	२६
महापुरी	महापुरी विजया पुरी	१२५	१६
नवति	नव	,,	२६
त्रिखड त्रिश्रेणि:	त्रिकांड	,,	२९
भूमिजलात्	भूमितलात्	१२६	२२
उदगवाग् विस्तीर्णा	उदगवागायता प्राक्प्रत्यग्विस्तीर्णा	१२७	१९
अतिरिक्तफवला	अतिरिक्तकवला	,,	,,
हिमन्	हिमवन्	१२८	२२
रक्तावली	रक्तावती	१३०	१०
पचाशत्	पचदश	१३१	११
मागधार्तीर्थेन	मागधतीर्थेन	१३३	६
सिधूमहर्णं	गगासिधूमहण	१३४	५
नीलांत भरता	नीलाता भरता	,,	२८
दिभि:	दिभि:		
व्यवस्थितौ अधिके	व्यवस्थितावाधिके	,,	३१
तास्म्याचच्छन्द	तास्म्याभाच्छन्द	,,	३२
हैमवनभव	हैमवते नया:	१३६	२३
षड्विंशत्	षट्त्रिंशत्	१३८	१४
चत्वारिंशानि	द्वाचत्वारिंशानि	१३९	२
चत्वारि शतानि	चत्वारि शतानि द्वाचत्वारिंशानि	,,	३१
नदीभ्यां नदा	नदीभ्यामानदा	१४१	९

अशुद्धयः	शुद्धयः	पृ. सं.	पं. सं.
पाणिपुटविक्षिप्तं	पाणिपुटनिक्षिप्त	१४५	४
।विदिक्षु	विदिक्षु।	,,	२०
प्रंतरेषु	अंतरेषु।	,,	,,
शिखिरिण- उभयारंतयोः	शिखिरिण- उभयोरंतयोः	,,	२१
प्रतिशलाकाकू- शले परिपूर्णे पूर्णइति	शलाकाकुशले परिपूर्णे पूर्ण इति प्रति- शलाकाकुशले	१४७	६
शलाकाकूशले	महाशलाकाकुशले	,,	,,
मध्यमजघन्यो	मध्यममजघन्यो	,,	८
मध्यमजघन्यो	मध्यममजघन्यो	,,	१८
मध्यमजघन्यो	मध्यममजघन्यो	,,	२४
मध्यमजघन्यो	मध्यममजघन्यो	,,	२६
मध्यमजघन्यो	मध्यममजघन्यो	,,	२९
पूर्णयुद्धारपल्यं	पूर्णमद्धापल्यं	१४८	२३
ग्रहणयोगादिंद्राः	ग्रहणयोगादिंद- तीतींद्राः	१५१	५
स्पर्श	स्पर्श	१५२	३०
एव	अत एवं	१५३	१४
सात्पुरुपातिशय-	सत्पुरुपातिकाय-	१५५	१३
स्वरूप	प्रतिरूप	,,	,,
पूर्वदक्षिणोत्तरान्	पूर्वदक्षिणोत्तरा- परान्	१५६	१६
देवी	देवीरूप	,,	१८
चतुर्देवीरूप	चतुर्देवीरूपसहस्र	,,	२२
साहचर्यादिंद्राभि- धानं	साहचर्यादिंद्राभि- धानं	१६०	७
मारुतञ्-द्वीश	मारुत-ऋद्वीश	१६१	११
।ध्यप्रकार	मध्यप्राकार	,,	१७
ग्रष्टसागरोप ।ायूपि	अष्टसागरोपमायूपि. चन्द्रा मध्यपरिषत् षट्देवसहस्राणि देशो नाष्टसागरोपमायूंपि जतुव्याद्या अष्टौ देवस- हस्राणि अष्ट सागरोपमायूंपि	१६४	८
असंख्येययगुणाः	तेजोलेश्या असंख्येयगुणाः	१७२	३१
इति	इति तन्न	१७३	६
चत्वार दशविधा	द्वादशविधाः	,,	१४
नवोत्तराणि	नवोत्तराणि सप्ता- धिकानि अरुणाश्च तावत एव गर्द तोया नवसहस्राणि	१७४	१०
मारक	नारक	,,	२६
सागरोपमेऽ धिके	सागरोपमे अधिके	१७६	१५
निमानेषु	विमानेषु	१७७	१४
नाशसंभवात	नाशासंभवात्	१८०	२४
सर्वप्रकारेण नित्यत्वेन	सर्वप्रकारेणानित्य- त्वेन	१८२	२
इत्येव चेत् द्रव्य	इत्येवं चेतरद्रव्य	,,	१३
अस्मत्प्रत्यक्षत्वं	अस्मत्प्रत्यक्षत्वं, तथा अतीताना गतकालान्यदेशस बंधित्वेनाप्यस्मत्प्रत्यक्षत्वं	,,	२१
सामानाधिकरण	समानाधिकरण	१८६	२८
सिद्ध।	सिद्ध नार्थः काय- ग्रहणेन	१८८	३६
नार्थे कायग्रणेन प्रदेशसंख्या	प्रदेशसंख्या	१८९	१
मासं	भास	१९०	७
तत्परिच्छेदत्वात्	तत्परिच्छेद्यत्वात्	,,	३४
स्वपरप्रत्योत्पाद	स्वपरप्रत्ययोत्पाद	१९१	३१
द्रव्यत्वस- वायात्	द्रव्यत्वसम वायात्	१९२	१७
द्रव्यत्वस्यासम	द्रव्यत्वस्य सम	,,	३१
वायिकारणं	वायिकारण'		

अशुद्धयः	शुद्धयः	पृ. सं.	पं. सं.
नतु	ननु	,,	३२
सिद्वे	सिद्ध	,,	३५
स्वद्योलते:	खोलते:	१९३	१८
तद्व्यंजकम्य	तद्व्यञ्जकस्य	,,	३२
क्रियते ॥	क्रियते, धर्मादीन्येव द्रव्याणि नान्यानि	१९४	१४
धर्मादीन्येव द्रव्याणि नान्यानीति	पुलिंगप्रसंग: पुलिंग०	,,	१५
इत्येवं	इत्येवं च सति	१९६	२२
लब्धिरिति	लब्धिति	,,	,,
वेविध्य	वैविध्य	,,	२५
इमत्वामा तिवर्तने	इमत्वं नातिवर्तते	१९७	४
आकाशादेक० मिति	आकाशादेकैक- मिति	१९८-२८	
दृष्टान्तोऽप्रसिद्ध:।	दृष्टान्तोऽप्रसिद्ध:, द्रव्यमेव तथाऽस्तीति क्रियाहेतुरिति	२००-१६	
द्रव्यमेव तथाऽ [illegible]	धर्मास्तिकाय [illegible]		
[illegible] क्रियाहेतु:	[illegible]		
धर्मास्तिकायस्यैति		,,	१०
धर्मास्तिकायाकर्ष [illegible]	धर्मास्तिकायमात्र [illegible]	,,	२१
[illegible]	[illegible]	,,	२२
अभ्युपगमेन [illegible]	नाभ्युपगमेन [illegible]	,,	३१
[illegible]	[illegible]	२०१	३४
[illegible]	[illegible]		
[illegible]	[illegible]	२०३	२९
[illegible]	[illegible]		
[illegible]		२०४	२५
[illegible]	[illegible]	२०५	१३
[illegible]	[illegible]	२०६	३१
[illegible]	[illegible]	२०८	२

अशुद्धयः	शुद्धयः	पृ. सं.	पं. सं.
असंख्येदभागा दय:	असंख्येयभागा दय:	,,	१६
लक्षभेद:	लक्षणभेद:	२१०	२१
वृत्तिभाव:	वृत्त्यभाव:	२११	३
समानाधिकरण क्षणा	समानाधिकरण लक्षणा	,,	८
ततःश्रुते	तपःश्रुते	,,	२२
गतिस्थिती	यथाकाशोपग्रहादृ- तिस्थिती	२१२	२२
अन्योन्यप्रदेश	अन्योन्यप्रवेश	२१६	१५
अज्ञातत्वात्	अजातत्वात्	,,	२५
शब्दस्य	चशब्दस्य	२१७	१०
वागृहण	वागग्रहण	,,	२२
उत्तरद्वि:	उत्तरद्वि:	२१८	१
मत्यक्षत्वात्	अप्रत्यक्षत्वात्	,,	१३
मूर्तिमद्ग्रण	मूर्तिमद्ग्रहण	,,	३२
अभ्युपगम्यते इति	अभ्युपगम्यते इति न	२२०	२०
आत्मैव नान्योस्य	नान्योऽस्य	,,	२८
इन्द्रियपरिणामात्	इन्द्रियपरिणामात्मैव	,,	२९
नानुभूतस्य	नान्यानुभूतस्य	२२१	४
नेत्	न चेत्	,,	७
प्रधानत्वात्	प्रधानात्	,,	१४
[illegible]	[illegible]	२२५	१७
[illegible]	[illegible]	,,	२८
[illegible]	[illegible]	२२६	१२
[illegible]	[illegible]	२२७	२२
[illegible]	[illegible]	,,	३१
[illegible]	[illegible]	,,	१३
[illegible]	[illegible]	२२८	११
[illegible]	[illegible]		
[illegible]	[illegible]	२३१	१५

अशुद्धयः	शुद्धयः	पृ. सं.	प. सं.
कालांतरस्थायि—कालातरस्थायी ।			
प्रतिस०	प्रतिस०	२३२	७
लिङः	लिप	,,	२९
चतुः	चतुश्चतु.	,,	३०
योगाभावलक्षणेन	योगभावलक्षणेन	२३३	६
एवकारणं	एवकारकरण	२३५	३५
का एव वस्थस्य	काण्ववस्थस्य	२३६	६
अनंतनत	अनतानत	,,	१०
स्पर्शादिगुणस्य	आहारस्य स्पर्शादिगुणस्य	२३७	९
किं कारण ?	तत्र किं कारण ?	,,	१९
ज्ञात्यर्थ·	जात्यर्थः	,,	२१
च	न	,,	३०
सद्व्यलक्षण	सद्द्रव्यलक्षणं	२३८	४
पक्षस्यापि	परपक्षस्यापि	२३९	१३
ननु	नतु	,,	३६
अव्यभिचारिणि	अव्यभिचारिणी	२४०	२
तद्दिपरीत	तद्विपरीत	,,	७
जघन्यमिव	जघनमिव	२४१	२
उवेदि	हवेदि	२४२	८
जहण्णवज्जो	जहण्णनज्जो	,,	,,
वधेऽधिको	वधेऽधिको	,,	१५
तुल्याः संख्येया	तुल्याऽसंख्येया	२४४	
पयः	पः	,,	९
विशेषेण	विशेषणं	,,	१२
तद्व्यतिरेकात्	तदव्यतिरेकात्	,,	२६
मन.कर्म	मनस्कर्म	२४५	८
वाङ्मनसः	वाङ्मनस-		
प्रसगः	प्रसगः	,,	११
तत्र	तत्त	,,	,,
युजे	युजेः	२४६	२२
आहितत्रैविध्याः	आहितत्रैविध्या	,,	२९

अशुद्धयः	शुद्धयः	पृ. सं.	प. सं.
सलिलवाद्यद्वारं	सलिलवादिद्वारं	२४	७१२
योग्यप्रणा	योगप्रणालिकया	२४७	१५
निकया		,,	१२
समातात्	समतात्	,,	१४
पुरुप	परुप	,,	२१
कारणाद्वा	कारणाद्वानत	,,	२६
कनकमयस्यास्य	कनकमयस्याय सस्य चा	,,	३६
मोदु	ओदु	२४८	१०
विपरीदे दु	विपरीदेण	,,	११
विसोधिए	विसोही	,,	१७
पगदीण	पयडीण	,,	१८
समातानु	समतानु	२५०	४
विपये	विशेप	,,	२९
तत्स्पृशत्यादय	सत्य स्पृशत्यादय	,,	७
प्रभावाः	प्रभवा.	,,	३०
प्रायिकी	प्रात्ययिकी	,,	३३
सेवमानो वा	सेवमानोऽसेवमानोवा	२५१	५
कुर्वन्नकुर्वन्न वा	कुर्वन्नकुर्वन्वा	,,	७
स्थान	स्थाने	,,	१३
पृथग्ग्रहण	पृथगग्रहण	२५२	१२
हिंसाधर्म इति न सिध्यति ?	हिंसाऽधर्म इति न सिध्यति न ?	२५५	१४
असति मेघे च वृष्टिरित्युक्ते	असति मेघे न वृष्टिरित्युक्ते सति मेघे		
सतिमेघेवृष्टिरित्युक्ते वृष्टिः			
सति मेघे वृष्टिः		,,	,,
नानुष्ठान	नाननुष्ठान	२५६	१२
वन्तु	वन्तु	,,	२६
तदसादन	तत्साधन	,,	२७
भोगनिरोधः	भोगोपभोगनिरोधः	,,	२९

अशुद्धयः	शुद्धयः	पृ. सं.	पं. सं.
कुतः विशेषात्	कुतः!अविशेषात्	२६३	८
अहित	आहित	,,	१४
दीन	हीन	,,	१५
द्वो पाको	द्वौ पाकौ	२७०	१
अंतर्भावः । सत्यादिषु तत्पंचा	अंतर्भावः सत्यादिषु च तत्पंचा	,,	१२, १३
अभिधात	अभिघात	२७१	१२
सद्धर्म	सधर्म	२७२	२
नाशो०	नासो	,,	२४
माध्यस्थानि च	माध्यस्थ्यानि च	२७३	२२
विनयेपु	विनेयेपु	,,	,,
सामान्येन	सामान्येन न	२७४	३७
दुःखो०	तद्दुःखो	२७५	१३
असदविधानं	असदभिधान	२७६	१९
अनेन	अनेन,अभिधीयते	,,	२६
दाराघ	द्वाराघ	२७७	२३
संगः	ममेति संकल्पः	२७८	२२
वाच्यं ।	वाच्यं-न ब्रवीति	२८०	८
नवर्रीति विरल्पः	विरल्पः	,,	९
वृतिकारणसा फस्यात्	वृतिकारणासाक स्यात्	,,	३१
नार्धदंड	नर्धदंड	२८१	१५
ज्ञानादीनां	मामादीनां	,,	२१
शयनाशन	शयनासन	२८२	६
विकयकृते	विकये कृते	२८३	८
परिपाउनादसंय-समायनस्यापि	परिपालनदेशसंयत भावस्यापि	,,	२६
नाभिसंहित०	नानभिसंहित०	२८४	१
सम्यग्दर्शन	सम्यग्दर्शन	२८५	३
नम्यग्दर्शनस्य	सम्यग्दर्शनस्य	,,	९
इत्यवष्टा	इत्यष्टा	,,	१०
कालादिपु	कीलादिपु	,,	३२
तेन	न	,,	३५
परपुरुपमगमन	परपुरुपगमन	२८८	७
आगारं	अगारं	,,	२३
मनष्कर्म	मनस्कर्म	२९०	१८
विद्यादि	विध्यादि	२९३	३
विद्यादि	विध्यादि	,,	५
विद्यादि	विध्यादि	,,	१२
विद्यादि	विध्यादि	,,	१३
विद्यादि	विध्यादि	,,	१८
विद्यादि	विध्यादि	,,	२०
सज्वलन	प्रत्याख्यानसंज्वलन	२९४	१२
तस्यागमकत्वा सिद्धेः	तस्यागमत्वासिद्धेः	२९५	२
यथाद्यपुण्य अध	यथाघ;पुण्य;आघ;	,,	४
कामान्नवाप्नोति	कामानवाप्नोति	,,	५
वधो वध	वधोऽवध	,,	६
पशुवधवत्	पशुवधवद्विपर्ययोवा	,,	३३
विपर्ययोवा ताद र्थ्यात्	तादर्थ्यात्	,,	३४
निपातयतः	निपातयेतः	२९६	८
यनैसर्गिक	यन्नैसर्गिकं	,,	३४
विधि	विधः	,,	१३
निरजेप्प	निरजैप्प	२९७	१४
इमे	इमं	,,	१५
स्थिवि	स्थिति	२९९	९
भेदा	भेदः	,,	१९
मत्यादीनाम विशेष	मत्यादीना विशेष	३००	५
स्वभावविशेपात्	स्वभावाविशेपात्	,,	६
पन	पन च	३०१	२१

अशुद्धय.	शुद्धयः	पृ सं.	पं सं.
अर्थांतराभावाच	अर्थांतरभावाच्च	३०२	२४
गृद्धयश्च	गृद्धयश्च	,,	३४
सा,निद्रा।यतेर्वा	सा निद्रायतेर्वा	३०३	३
स्वन्यमानमपि	खन्यमानमपि	३०४	६
विरति	विरतिं	३०५	९
अवृण्वतः	आवृण्वत ,	,,	२०
शरीराकार विनाशः	शरीराकाराविनाश	३०७	२८
विहायाऽऽकाश	विहाय आकाश	३०८	१४
तच्छुभगनाम	तत्सुभगनाम	,,	३३
निर्वर्वन	निर्वर्तन	३०९	१
भाषापर्याप्तिनाम	प्राणापानपर्याप्ति- नाम भाषापर्याप्ति नाम	,,	१२
उक्ता	उक्ता	३१०	१४
पर्चेंद्रियपर्याप्तक	पर्चेंद्रियापर्याप्तक	३११	२७
पर्याप्तसञ्ज्ञिना	पर्याप्तकासञ्ज्ञिना	,,	२९
असञ्ज्ञिपर्चेंद्रिया पर्याप्तकस्य	असंज्ञिपर्चेंद्रियपर्या- प्तिकस्य सागरोपम सहस्रभागौ द्वौ अपर्याप्तसञ्ज्ञिन	३१२	६
त्रयस्त्रिंशत् सा गोपमा०	त्रयस्त्रिंशत्साग रोपमा०	,,	९
औदायिकभावा दीरितस्य	औदयिकभावो दीरितस्य	३१३	१०
तत्रत्वत्	तंत्रत्वात्	,,	२९
शतत्रिंशत्	सप्तत्रिंशत्	३१५	७
प्रत्येत्यशरीर	प्रत्येकशरीर	,,	१०
नोपयात्	नोपेयात्	,,	२६
यस्माचन्निरोधेसति	यस्मात्	११६	३
तत्पूर्वककर्मादा नाभावः सवरः कारणाभावात् कार्याभाव	तन्निरोधे सति त- त्पूर्वककर्मादानाऽ भावःसंवरः॥२॥का रणाभावात्कार्याभावः	,,	८

अशुद्धयः	शुद्धय.	पृ स	प स.
तस्त	स्तत	३१७	१५
विद्धयत्र प्रकृती	प्रशस्तविशुद्धयत्वमशस्त प्रकृतीः	,,	२१
तथा	तस्त	३१८	४
द्विश्रण्यौ	द्विश्रेण्यौ	,,	१४
मिथ्यात्वनपुसक	मिथ्यात्वनपुसक	,,	३२
शोकस्थिर	शोकास्थिर	३१९	११
अनुपूर्वादिक्षे	अनुप्रपूर्वादिक्षेः	,,	३३
सवर इति सवर इति	सवर इति	३२०	१२
ख्यापनार्थत्वात्	ख्यापनार्थत्वात, तपोनिर्जराकारण मपि भवतीति	,,	२६
तपो निर्जरा कारणमपि भव तीतिप्राधान्य०	प्राधान्य०	,,	२७
पलालस्य	पलालसस्य	,,	३३
क्रोषादि	क्रोशादि	३२३	७
लाभालयाभो	लाभालाभयो	३२४	२८
शुक्लो	शुक्रो	,,	३७
पोढव्य	सोढव्य	३२६	६
दुष्कर्मः	दुष्कर्म	,,	९
अन्यत्या	अन्यत्वा	,,	३४
पर्यात्मना	पर्यायात्मना	,,	३८
सचिता	सचितार्था	३२७	११
असंसारःप्राप्त्य भावाच	असंसारप्राप्त्य- भावाच्च	,,	२०
नो ससार	नो संसारः,	,,	२४
बालिका	बालुका	३२९	१९
तिर्यग्गता	तिर्यग्गतौ	३३१	४
भावलिंगापक्षेया	भावलिंगपेक्षया न द्रव्यलिंगापेक्षया	३३१	९

अशुद्धयः	शुद्धयः	पृ. सं.	पं. सं.
सत्यमनोयोगेऽ सत्यमृषामनोयो च संज्ञिमिथ्या दृष्टयः क्षीणक पायवीतरागछ द्मस्थांताः	सत्यमनोयोगेऽसत्य मृषामनोयोगे च संज्ञि मिथ्यादृष्टयः सयोग केवल्यंताः । मृषा मनोयोगे सत्यमृषा मनोयोगे च संज्ञि मिथ्यादृष्टयः क्षीण कषायवीतरागछद्म स्थांताः ।	,,	१६
सयाग	सयोग	,,	१७
नित्यत्वाद्यनुप्रेक्षा	अनित्यत्वाद्यनुप्रेक्षा	३३२	१८
परिपोढव्याः	परिसोढव्याः	३३३	२
परीषहाऽमहत्वा दन्वर्थसंज्ञा	परीषहा इति महत्वा दन्वर्थसंज्ञा	,,	३
मार्गप्रतिपत्ति	मार्गसंप्रतिपत्ति	,,	७
परिपोढव्याः	परिसोढव्याः	,,	११
सोढ इति पत्वा प्रतिषेधः	सोढ इति षत्व प्रतिषेधः	,,	१२
दीर्घा हे ति विपादे	दीर्घाहतिविषादं	,,	२३
वचनमेका	वचनमेका	,,	३३
परकीयमेव	परकीयमिव	३३४	६
प्रादुष्यन्ती	प्रादुष्यन्तीं	,,	३३
निमिषादर श्रोत्रस्य	निरुपादरश्रोत्रस्य	३३५	८
ससारर्णव	संसारार्णव	,,	८
नित्येव	नित्येवं	,,	१३
पुरुष	परत्र	,,	१५
मनुस्मरत.	मननुस्मरत	,,	२७
मंस्काराभावो धारणम्	संस्काराभावो मम धारणम्	३३६	२५
भिन्नकूटदङ्की वैक्रादस्य	भिन्नकच्चूटदङ्की वैक्रादस्य	,,	२१
निराकारस्य	निकारस्य	,,	२७
पुरस्कार	पुरस्कार	,,	३५
तन्मात्रत्वात	तन्मात्रत्वात्	३३७	२६
बादरसंपरया	बादरसांपराय	३३८	२४
यथा	तथा	३३९	२३
तन्न प्रमाणं	तन्नः प्रमाणं	३४०	८
तन्नतस्य	तत्र यतस्य	,,	३३
स्वभावावास्था	स्वभावावस्था	३४१	२१
हेतिस्त्वेवं प्रकार	हेत्येवंप्रकार	,,	२६
दृष्टप्रयोगे इति	दृष्टप्रयोग इति	,,	२७
रन्तगुणाः	रनंतगुणाः	,,	३२
औदनः	ओदनः	३४२	९
मौदर्य	मोदर्यं	,,	१०
रसपरित्याग	रसवत्परित्याग	,,	१५
पृथक् निर्देशः	पृथगनिर्देशः	,,	२३
विविक्तिषु	विविक्तेषु	,,	३३
शरीरखेदः	शरीरपरिखेदः	३४३	१
सकिमर्थं	सकिमर्थः	,,	२
प्रायश्चित	प्रायश्चित्तं	,,	२१
द्वंद्वे-अल्पाच्तरमिति	शाब्दान्न्यायात् द्वंद्वे गुरुत्वाच्चतरमिति	,,	३२
तपश्च्छेद	तपश्छेद	३४४	४
प्रसादनैःशल्या नैःशल्यानव	प्रसादनैःशल्या नैःशल्यमनवस्था	,,	७
स्थापूर्तिः	पूर्तिः	,,	८
भूयसामन्यागः	भूयसामुपन्यासः	३४७	३
धर्मोपदेशः	धर्मोपदेशा	,,	६
उपसंहरनं ।	उपसंहरनं तस्य उपसंहरनस्य ।	३४८	१८

नरम उगन पदशब्दः संख्या
मंहननस्वैक पदं ॥२॥
शब्दः संख्या
पदं ॥२॥

अशुद्धयः	शुद्धयः	पृ. सं.	पं. सं.
वाग्रमुखं	वाग्रं मुखं	,,	२१
व्याक्षेपण	व्याक्षेपेण	३४८	२९
काल विशेष	कालविशेष	३४९	७
चितानिरोध	चिंतानिरोध	,,	१४
वृत्तिविज्ञाना थेत्वात्	वृत्तिविज्ञापनार्थत्वात्	,,	२९
निग्रह् सति	निग्रहे सति	३५०	४
पर्यया	विपर्यया	३५१	१२
आर्तध्यान मवगंतव्यं	आर्तध्यानमवगंतव्य मंगविक्षेपशोकाक्रंद नाश्रुपाताभिव्यक्त तृतीयं	३५१	१९
संयतासंयताः संयताः प्रमत्त संयताः संयताः	संयतासंयताःप्रमत्त	३५१	३१
न	नचोन्नतशैल	३५२	३०
नोर्द्ध	नोर्ध्व	३५२	६
पर्याप्तिकाशुभगा	पर्याप्तकसुभग	,,	२३
मर्ध	धर्मं	३५४	१५
धर्मध्यानं	धर्म्यध्यानं	,,	२०
उभेऽपि	उभे अपि	३५५	२१
रभ्यते	रभ्येत	,,	२२
भाभाष्यमानो	वाभास्यमानो	३५६	२७
निष्टापक	निष्ठापक	३५७	२४
विप्रयुक्त	विप्रमुक्त	,,	२६
प्रणवा	प्रवणा	३५८	४
स्वरूपे	सरूपे	,,	२७
तसो लक्षणत्वा०	तसोऽलक्षणत्वा०	३५८	३३
परिस्पंदवतोऽपि	परिस्यंदवतोऽपि	३५९	३२
किमर्थो लब्ध्य र्थमिति	किमर्थं लब्ध्वर्थमिति	३६०	१३
गाहनशक्ति युक्तिपु ?	गाहनशक्तियुक्तेपु मुक्तेपु।	३६३	१२
तत्क्षयेन	तत्क्षये न	३६४	४
मुक्तलेपा	मृत्तिकालेपा	,,	२९
सिद्धिक्षेत्रे कर्म भूमिपु वा	०	३६५	२९
सुखमदुःखमाया	सुपमदुःपमाया	,,	३५
नयवशान्न	नयवशाचेन	३६६	११

तत्त्वार्थराजवार्तिकस्य लक्षणात्मकशब्दाना मनुक्रमः ।

इति कोषसूची ।

